

Giới thiệu Tan Băng Rồi Đó Anh

Truyện kể về tình yêu của một cô gái trẻ xinh đẹp nhưng vướng phải nợ nần và một tên chủ nợ dành tình cảm cho cô rất nhiều.

Hắn dùng mọi thủ đoạn, mưu mô vây hãm, đe dọa, dồn cô đến chân tường nhưng cuối cùng lại để cô thoát.

Còn cô bị tình yêu, tình bạn, món nợ và cả lòng biết ơn nhấn chìm hoàn toàn.

Cô sẽ ra sao trong trận cuồng phong đó? Cô trả giá gì và được những gì?

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Món nợ

Thảo ngoan ngoãn chờ đợi Phan đeo chiếc đồng hồ xinh xắn vào cổ tay mình. Về trân trọng cùng với những cử chỉ nâng niu của người con trai khiến cô cảm động. Đeo xong rồi mà Phan vẫn chưa rời tay cô ra, anh cứ nắm yên bàn tay cô và hài lòng nhìn nó mãi. Nếu cô không tự mình rút tay lại thì chẳng biết khoảnh khắc này còn tiếp tục đến bao giờ.

-Đẹp lắm Thảo ạ, cậu đeo rất hợp. – Phan buông ra rồi ngẩng mặt nhìn Thảo, chợt bắt gặp gương mặt đỏ hồng của Thảo, Phan thoáng chút bối rối.

- Cảm ơn cậu, lần nào đạt giải, cậu cũng có quà cho mình. – Thảo nói.

Anh lại nhìn cô không chớp mắt, cô vẽ như ngây ra trước nụ cười đẹp dịu hiền.

Thảo then thưng lảng tránh nhìn vào chiếc đồng hồ. Ánh sáng lóng lánh của chiếc đồng hồ mới khiến cô thích thú thốt lên.

-Ồi đẹp quá. Sao cậu chọn đẹp thế!

Cô chao nghiêng mặt đồng hồ ngắm nghía thỏa thích, chợt cô chợt nhớ ra:

-Chắc là đắt lắm có phải không. Sao cậu cứ tốn tiền với mình thế.

Phan lắc đầu cười hiền từ, kiểu cười đã quá đỗi quen thuộc với cô. Anh giờ chiếc đồng hồ đang đeo trên tay mình lên, để cạnh tay cô. Hai cái đồng hồ đặt cạnh nhau, cùng một kiểu, cùng một màu, cùng mới tinh, chỉ khác là một cái kiểu nam một cái kiểu nữ. Phải, đó là đồng hồ đôi.

Thảo lại ngắm cái đồng hồ của Phan, cô cảm tay Phan, mặt đồng hồ sáng loáng không lần át được cánh tay gầy xương xương vất vả, đen chác với nắng mưa. Những năm tháng xa nhà vừa học vừa làm nơi thành phố đã khiến đáng về Phan trở nên sắt đá giống như quyết tâm nghị lực trong anh. Với cô, dù anh có gầy và đen đến thế nào thì anh vẫn luôn là thần tượng số một. Cô ngưỡng mộ anh – con người đã luôn dẫn đầu về tinh thần vượt khó ở vùng quê nghèo này. Nhưng dù đã xây đắp cho mình một tương lai đầy hứa hẹn, anh vẫn luôn nghĩ đến cô, người bạn gái nghèo khổ có hoàn cảnh vô cùng éo le.

Đúng, cô nghèo lắm, nhưng cô vẫn cảm thấy mình có tất cả, vì anh luôn đến với cô, bất chấp ngôi nhà cũ kỹ nghèo xơ xác này. Và giờ đây cô chỉ muốn thời gian ngưng đọng lại, để cô được thật lâu bên anh, ấm áp và thân thương biết bao.

Gâu gâu gâu!

Có tiếng chó sủa từ ngoài ngõ, rồi tiếng xe máy. Thảo như tỉnh con mê, mặt biến sắc hẳn. Phan còn chưa kịp hỏi thì cô đã hoảng hốt lôi Phan cùng ba chân bốn cẳng chạy ra sau nhà. Phan không hiểu gì cứ chạy theo.

-Gi thế? Gi thế? – Phan hỏi.

-Ông Mạnh. Ông Mạnh đến! – Thảo cuống quýt.

Hai người chạy tít trong vườn sau thì nghe thấy tiếng xe máy đi vào trong sân rồi tắt máy. Thảo kéo Phan nấp vào sau bụi cây cùng mình. Phan có vẻ rất lo lắng khi nghe rõ hơi thở dồn dập của cô. Cô đang nắm tay anh, những ngón tay run rẩy cho biết là lòng cô đang vô cùng sợ hãi.

Hai người căng mắt nhìn về phía nhà, thấp thoáng bóng hai người đàn ông đi lại lục soát.

-Lại trốn rồi anh ơi. – Giọng thanh niên ồm ồm tiu nghỉu.

-Nhà cửa toang hoang thế này... Nó có ở nhà đấy. – Tiếng khàn khàn cầu kính của người đàn ông đứng tuổi.

Phan thấy Thảo bấu chặt tay mình. Anh như nghe được tiếng tim cô đang đập thình thịch. Mặt Thảo căng thẳng theo dõi nhất cử nhất động người đàn ông này. Phan quàng tay qua vai cô như để cô bớt sợ.

Im lặng.

-Được, em trốn nhanh lắm. Nhưng hôm nay anh sẽ quyết tìm, lôi em ra cho bằng được.

Tiếng người đàn ông đứng tuổi vừa dứt thì lập tức Thảo cũng vùng chạy và còn chạy nhanh hơn lúc trước. Phan khom lưng chạy theo. Thảo chạy qua ranh giới vườn nhà Phan, chỗ không có rào, nhưng lại có một cái nương cạ nằm dọc đó. Thảo nhảy phịch xuống, trượt chân ngã đánh oạch, Phan kéo Thảo dậy. Cả hai chạy thông qua sân, qua cổng nhà Phan rồi thoát ra ngoài ngõ làng.

Giờ thì cả hai đã an toàn trong một cái nhà hoang, xung quanh cây cỏ um tùm bao kín và cách nhà Thảo khá xa. Nơi này giúp cô yên tâm ở bên Phan, mặc kệ cho kẻ đang kiếm tìm cô tha hồ lộng lộn tức tối. Cô đã bình tĩnh trở lại để có thể kể cho Phan nghe nỗi sợ của mình.

-Mình sợ lắm Phan ơi, số nợ bây giờ đã lên đến một trăm năm mươi triệu rồi. Lão nhất định không cho mình gia hạn thêm nữa, lão cứ đến đòi nợ nhưng thực ra là thúc cưới...chết mất Phan ơi, biết làm sao bây giờ.

Phan nghiêng răng cắn giận:

-Khốn kiếp, già bằng bố người ta mà cứ đòi cưới. Mặc kệ lão, không cưới thì làm gì được.

-Nhưng mà... lão sẽ kiện mình ra tòa, mình sẽ mất nhà... - Thảo rom róm nước mắt.

Phan gạt phát:

-Kệ lão, lão đã kiện đâu mà sợ.

Thảo lặng im giây lát rồi lại thảng thốt.

-Nhưng mà, nhờ lão kiện thật thì sao...

Phan phát câu:

-Lão mà kiện thì cậu cũng kiện, chứ cái chuyện lão bắt cậu cưới trừ nợ mà không đáng tội à. Đó là tội cưỡng hôn đấy.

Thảo ngẩn ngai.

-Sao mình có thể làm thế được. Hồi đó mà không có lão ấy, giờ mẹ mình đã...

Phan nhú mày nhìn Thảo, anh quá biết Thảo sẽ không bao giờ làm nổi điều này. Anh vò đầu suy nghĩ, rồi đột nhiên anh nắm tay Thảo quả quyết:

-Giờ cậu có hai mươi triệu, mình sẽ rút hết tiền cho cậu nữa là tổng số có năm mươi triệu. Cậu đem trả lão trước chỗ đó. Còn lại mình đi vay cho.

Thảo cảm động nhìn Phan, nước mắt lăn xuống:

-Mình cảm ơn cậu nhiều, nhiều lắm. Nhưng mình xin cậu đừng làm như vậy. Thứ nhất vì hoàn cảnh cậu, mẹ cậu sẽ không vui về gì với việc này đâu. Thứ hai, lão chỉ nhận một lần đủ cả số nợ. Mình đã đem tiền trả mấy lần nhưng lần nào cũng phải đem về.

Phan giận dữ đứng phắt dậy, anh đi đi lại lại, dường như anh cũng đang trong cảnh bí bách như cô. Chợt anh quay lại, mặt đỏ phừng:

-Đã bảo cậu hãy đi với mình, sao không nghe, ở nhà có giải quyết được gì đâu, ở nhà thì đến bao giờ mới trả được nợ. Hà?

Thảo rùn người lại vì thái độ của Phan. Đi thành phố kiếm việc làm. Phải, đó là cái cách mà Phan nói đến cả trăm lần rồi mỗi khi hai người nói đến chuyện này. Nhưng cô không thể, vì sao thì Phan cũng biết rõ mà. Thảo ngồi ôm gối, nặt cúi gầm. Về túi quần của Thảo làm Phan đau đớn. Anh còn biết làm gì hơn đây để giải cứu người con gái mà anh yêu thương.

-Thảo cứ nghe Phan đi. – Anh lại ngồi bên Thảo, giọng anh trở lại ảm áp, vồ về- Mấy năm trước mẹ Thảo ốm thì Thảo phải ở nhà đã đành. Năm nay mẹ Thảo đã khỏe rồi thì Thảo phải đi thôi, có mẹ ở nhà làm tin mà. Thảo đi kiếm việc, viết cam kết đảng hoàng với lão, đây là đi làm trả nợ, chứ không phải đi trốn nợ, thế thì có tội gì đâu.

Thảo ngước mặt nhìn Phan:

-Nhưng còn cái cam kết mình không được rời khỏi địa phương khi đang còn nợ lão? Cái tờ giấy đó nó cứ như cái cùm với mình. Nếu vi phạm lão sẽ kiện ngay, chắc chắn là như thế. Mẹ mình cũng rất sợ, mẹ cấm không cho mình đi khỏi đây.

Phan nghiêm mặt:

-Tất nhiên là lão tìm đủ cách để ràng buộc cậu rồi. Nhưng cậu cứ cam chịu thì số nợ sẽ lên tới vài trăm triệu trong nay mai. Lúc đó cậu định thế nào đây? Đừng có nói với mình là cậu sẽ chịu cưới lão đấy nhé.

Thảo la lên:

-Mình còn lâu. Lão ấy già rồi cũng phải tìm người khác mà cưới chứ. Mình cứ ỉ ra lão ấy sẽ chẳng chờ nổi đâu. Đợi lão lấy vợ xong là mình được tự do.

Phan chau mày, thật anh không hiểu nổi câu chuyện của Thảo rồi sẽ đi đến đâu nữa. Và câu chuyện này không biết từ bao giờ nó cũng là câu chuyện của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sự thật

Tạm gác mớ rối rắm của Thảo sang bên, Phan tập trung vào nhiệm vụ của người con cả, người anh trai trong gia đình. Tuy xa nhà nhưng việc học của cô em gái đang học lớp tám là do anh quản lý. Mỗi khi về nhà là anh ra dáng kiểm tra toàn bộ sách vở của nó, mẹ đã dặn trong nhà này, người nó vẫn sợ nhất là anh.

Phan ngồi ở bàn học cô em mà vẫn cảm nhận được nỗi bồn chồn của mẹ. Bà cứ dọn dẹp quanh quẩn ở bên và dường như đang có điều muốn nói với anh. Rồi không phải đợi lâu, bà nghiêm mặt hỏi:

-Phan. Hôm nay mẹ thấy con với con Thảo cùng chạy trốn ông Mạnh là thế nào?

Phan cố làm như vẻ bất cười:

-À, lúc ấy con thấy Thảo chạy thì con cũng chạy thôi.

Mẹ Phan kéo ghế ngồi đối diện Phan, xem chừng bà sắp nói ra những vấn đề nghiêm trọng.

-Con có biết là sau đó ông Mạnh lại sang nhà mình đòi tìm con Thảo không. Thật không ra làm sao. Lần đầu mẹ còn lịch sự cho vào tìm chứ không có lần hai.

Phan ngạc nhiên:

-Ông ấy còn sang đây tìm sao?

Mẹ Phan gật:

-Phải. Đạo này con Thảo cứ nhảy qua nhảy lại nhà mình liên tục. Vườn nhà mình là chỗ trốn của nó. Con Thảo lại quen cả chó nhà mình nữa. Lão Mạnh sợ chó không dám sang đường ấy nên con bé mới được yên. Hôm nay chắc tức quá lão mới sang đây đòi tìm đấy.

Mẹ Phan nói đến đây rồi chép miệng tỏ vẻ lo lắng hơn, bà dí trán Phan:

-Nó giờ như thế mà con cứ sang với nó. Lại còn chạy trốn với nó làm cho mẹ hết hồn, lão mà bắt được thì mang tiếng lắm. Dù là bạn bè nhưng lúc này cũng phải biết tránh đi chứ. Cần thận không lão ghen.

Phan im lặng. Mẹ Phan lại sột sắng nhìn tận mặt Phan, nghiêm giọng:

-Mà có thật là con với nó chỉ là bạn bè không đấy. Mẹ nói cho con biết, con không được thích nó. Mà cũng không được để nó thích con. Mẹ đã dặn đi dặn lại câu này rồi đấy. Đừng có để cho mẹ phiền lòng nghe chưa.

-Vâng, mẹ yên tâm – Phan mỉm môi, nói về chắc chắn.

Về nhãn nhin của Phan vẫn không làm người mẹ yên tâm, bà tiếp tục phân tích.

-Con bé đó xinh nhưng nó là của ông Mạnh rồi. Mẹ không ngăn cản tình bạn hai đứa, nhưng nếu con cứ thế này... nhờ nó cũng thích con thì sao. Mà nếu thế thì lão Mạnh có chịu yên không? Lão là thành phần nào chứ? Con nghĩ mà xem. Thôi tốt nhất hãy tránh xa nó ra đi con. Mẹ xin con đấy.

Phan nghe lời mẹ mà lòng như thắt lại, anh không dám nhìn mẹ mà cứ cúi gằm. Mẹ Phan lại giọng mềm xuống như van xin:

-Nhà mình cũng nghèo túng lắm rồi, yên ổn làm ăn mà còn thế này nữa là có chuyện. Bố con thì lâu lâu lại một cục tiền thuốc, mẹ có rắng mấy cũng chỉ đủ lo tiền thuốc cho bố, tiền học cho em thôi. Bản thân con cũng vừa học vừa làm gầy giờ xương ra đây. Khổ như thế này chưa đủ sao mà còn đi dính vào ông Mạnh.

Anh chợt thấy một nỗi ân hận dâng lên và ngẩng mặt nhìn mẹ. Gương mặt này đã hẳn biết bao những khắc khổ lo toan. Anh còn chưa làm được gì để báo đáp mà giờ còn mang thêm lo lắng cho người nữa hay sao.

Giọng anh cương quyết.

-Vâng. Con đã hứa rồi. Mẹ hãy tin ở con.

Mẹ nhìn anh một lúc, vẻ như bà đã yên tâm, giọng bà điềm đạm hẳn:

-Mẹ chỉ trông vào con thôi. Con cố gắng học cho tốt mà xin lấy cái việc tử tế ở Hà nội. Yêu thì cứ chọn lấy đứa khá khẩm mà yêu. Tội gì. Bây giờ mẹ khỏe còn làm được. Chứ mai kia mẹ yếu rồi thì con phải lo hết chứ ai. Thế nên cứ chọn đứa nào khá khá. Đỡ được cái gì thì đỡ con ạ.

Phan yên lặng, những lời căn dặn này không phải lần đầu anh được nghe, kèm theo đó luôn là nỗi đau quen thuộc. Anh đau nơi trái tim mình, nỗi đau mà dù đã bao lần chịu đựng nhưng chưa bao giờ anh thấy chút nguôi ngoai.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhầm

Sân trường ồn ã náo nhiệt vào buổi sớm. Phan đi bộ lẫn trong dòng người mà chủ yếu là những nam thanh niên. Đây là trường Đại học Xây dựng, ngôi trường mà con số nữ sinh luôn ở mức rất khiêm tốn.

Chợt Phan thấy Mai - cô bạn cùng lớp đang đứng nói chuyện rất vui vẻ với một chàng trai cao to, ăn mặc bảnh bao mang dáng dấp con nhà giàu. Phan liền chạy tới lôi trong ba lô ra một cuốn sách dày đưa cho Mai.

-Này trả cậu, cảm ơn nhé.

Mai tươi cười cầm quyển sách:

-Đúng là vua một sách có khác, đọc gì mà nhanh thế, mà cậu đi thư viện đấy à?

Phan gật đầu và đeo ba lô vào. Mai quay sang cậu con trai kia:

-Vây là gặp thổ dân thư viện, tốt quá rồi. – Mai lại quay sang Phan, giọng khản trương – Cậu này lính mới chưa biết thư viện ở đâu, tiện thể cậu dẫn đường nhé, tớ đang có việc gấp.

-Cảm ơn nhé. - Tiếng cậu con trai kia cất lên.

Mai toan quay đi thì ngoái lại nhìn cậu ta một cách trêu mến.

-Đã bảo chị đây năm cuối rồi. Phải nói cảm ơn chị chứ.

Cậu ta ngại ngùng cúi đầu xoa gáy. Chợt Mai nhìn người con trai này từ đầu đến chân rồi thốt lên.

-Trời ạ. Người thế này đáng lẽ phải vào trường sân khấu điện ảnh chứ. Sao lại vào xây dựng.

Cậu ta nhìn lên, gặp ánh mắt lấp lánh của Mai, rồi Mai đỏ mặt chạy đi.

-Theo anh nào. – Phan giục.

Phải nói Mai nhận xét không sai. Cậu ta có gương mặt điển trai và vóc dáng khá chuẩn. Phan chỉ nhìn qua là biết cậu này có sức hút đối với con gái thế nào.

-Đặng Ngọc Phan, có phải không? – Cậu ta đang đi bên Phan chợt cất lời hỏi với chất giọng nghiêm nghiêm lạnh lạnh.

Phan ngạc nhiên quay nhìn cậu ta. Phan còn phát hiện thêm cái nhìn xăm xoi khó chịu của cậu ta đang dành cho mình. Phan không hiểu gì, có chút bức bối dấy lên, nhưng Phan vẫn tỏ ra hiền hòa.

-Ừ, biết anh à?

-Biết. – Cậu ta đáp cụt lùn với thái độ lăm lè.

Phan khựng lại nhìn cậu ta lần nữa. Thật khó chịu. Cái nhìn xăm xoi kia đã biến mất nhưng giờ còn tệ hơn, vì thay vào đó lại là một khuôn mặt khó đoán không rõ lý do. Hai người yên lặng bước tiếp.

Thư viện yên tĩnh như mọi ngày. Có lẽ đây là điểm hẹn lý tưởng của những sinh viên chăm chỉ. Ai nấy đều cặm cụi, cặm mẫn bên trang sách. Phan cũng đã yên vị khá lâu bên quyển sách dày cộp. Nhưng hôm nay có kẻ khiến anh phân tâm. Đó là cậu lính mới đầy khó chịu vừa rồi. Không hiểu cậu ta tìm sách gì mà cứ loay quanh trong kệ sách mãi chưa thấy ra.

Cậu ta đang quệt mồ hôi, mắt căng ra nhìn vào các tầng giá sách sin sít đồ sộ, trên tay vẫn chưa cầm được quyển sách nào. Phan nhìn cảnh đó mà cố nhịn cười. Phải rồi, cậu ta là lính mới mà. Anh đứng lên đi lại gần.

-Tìm sách gì mà tìm mãi thế? – Phan nói từ sau lưng anh ta.

Cậu ta quay lại thấy Phan, lập tức dành cho Phan cái nhìn lạnh nhạt.

-À. Không có gì.

Phan thờ dãi không chấp, tỏ ra chân thành:

-Chỗ này toàn sách tham khảo năm cuối, sách năm nhất ở đằng kia, cậu phải ra kia mà tìm chứ. Tìm ở đây thì bao giờ mới thấy.

Cậu ta cau mày nhìn Phan, giọng khó chịu:

-Ai bảo tôi tìm sách năm nhất?

Đến lúc này Phan không thể nhịn được nữa, nghiêm sắc mặt:

-Thế sinh viên năm thứ nhất thì chả tìm sách năm thứ nhất thì tìm sách năm cuối làm gì.

Lập tức cậu ta ném cho Phan cái nhìn giận dữ. Phan chột dạ nhưng vẫn bực tức ra mặt, nhìn thẳng lại cậu ta, một luồng khí căng thẳng xuất hiện. Chợt lúc đó, một thanh niên trông già dặn cỡ sinh viên năm cuối đi tới, vỗ vai cậu ta:

-Ê, Phúc, làm gì ở đây đấy?

Lập tức cậu ta quay sang người bạn, cười nhếch mép rồi hậm hực nói nhỏ:

-Thì tìm tài liệu làm đồ án tốt nghiệp chứ còn cái gì nữa. Lần này chết tao rồi, thằng chấp ấy nó chọn đúng đề tài tao kinh nhất. Tìm này giờ chưa được quyển nào đây.

Phan đứng cạnh vẫn nghe rõ từng lời. Anh tròn mắt nhìn cậu ta như một sinh vật lạ, rồi kinh ngạc thốt lên:

-Ôi trời đất ơi, là... là sinh viên năm cuối à. Năm cuối... mà ... mà không biết thư viện ở đâu à?

Cậu ta gườm mắt nhìn lại. Phan vội lảng đi.

-À không. Xin lỗi nhé.

Phan quay về chỗ ngồi. Thì ra là một tên nhà giàu trịnh thượng, anh đã tìm được giải đáp và gặt đi nổi bực bội, tiếp tục miệt mài vào trang sách.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bỗng dưng có kẻ thù

Tan bểng – Chương 4

Những ngày làm đồ án tốt nghiệp, Phan bận liên miên, hết giờ mình nghiên cứu trong thư viện lại cặm cụi kẻ vẽ viết lách trong phòng trọ, lúc nào xung

quanh anh cũng chỉ có màn hình máy tính, các bản vẽ kỹ thuật, các con số và hàng ngàn công thức. Anh bắt đầu thấy khao khát không gian bên ngoài, nơi thiên nhiên và ánh sáng mặt trời sẽ giúp con người ta lấy thêm năng lượng để xử lý tiếp khối công việc ngập tràn kia.

Anh ngồi tại một ghế đá, đọc một tờ báo chuyên ngành. Trên đầu, những tán cây bằng tủa bóng mát, gió hiu hiu thổi, sân trường đang giờ học khá yên ắng. Thật dễ chịu và thư thái vô cùng.

Bốn nam sinh viên đi tới và ngồi tụ tập ở ghế đá gần đó. Đây có vẻ là đám con nhà giàu, trông ai cũng sành điệu ăn chơi, những đôi giày đẳng cấp, những kiểu tóc hiện đại và những lối ăn mặc thời thượng. Cảm giác bức bối lại xuất hiện. Vì trong đám đó có Phúc, một cái tên đã nhanh chóng hằn vào óc anh vì độ khó chịu do chủ nhân của nó gây ra.

Hắn khá nổi bật trong đám bạn, vẫn nhờ vẻ điển trai hơn người và vóc dáng nam nhi hoàn hảo. Nhưng hắn đang dí mắt vào cái điện thoại mà bấm bấm liên tục. Khuôn mặt đáng ghét hôm nọ không còn mà giờ là những nét ung dung thanh thản. Hắn không biết đến sự có mặt của Phan.

Hắn vừa cầm mặt chơi điện tử vừa nói với chất giọng nghe khá là uy:

-Phân công thằng Nam đề ý giờ. Trước mười lăm phút phải nhỏ hết.

Một thằng bạn chợt rút điện thoại đọc tin nhắn rồi cuống quýt:

-Thôi. Giờ tao phải đi đây! Không điểm danh được đâu. Chúng mày tùy cơ ứng biến cho tao.

-Thằng điên. Gái mà cứ gọi là xôn hết cả lên. – Hắn có vẻ bức.

-Kệ cha tao. Em này tao đang chán gần được rồi.

-Chán gì mà mấy tháng gòì chưa xong. Không hiểu công nghệ của mày kiểu gì, thật đúng là Đại “ảm”. – Giọng hắn ra điều ngán ngẩm.

-Thì hàng ngon hàng sạch phải chịu khó hơn chứ. Hà hà. – Thằng bạn cười đắc ý, phui đít quần bước vội.

-Này, đừng có vội mừng, tao đã cảnh báo rồi. Em này không phải thỏ non đâu. Sắp bị đá đến nơi mà cứ hí ha hí hửng. – Giọng hắn đầy chắc chắn, tay vẫn lướt điện thoại.

Thằng kia đang đi liền quay lại, trợn mắt:

- Đừng có mà độc mồm độc miệng. Nó mà dám đá tao à? Thế đó nó tìm được thằng nào chăm bẵm nó hơn tao đây.

Hắn liếc mắt nhìn thằng bạn một cái rồi cười khẩy, lại dán mắt chơi tiếp:

-Nhưng tao nói chưa sai bao giờ nhé. Giờ thì đi hầu em đi, ngứa mắt quá.

Thằng bạn hầm mặt lại rồi vội vã đi khỏi. Còn lại ba người, tiếp tục bàn tán. Một cậu có mái tóc bông bênh lẳng tử chi tay theo dáng Đại, chép miệng:

-Chắc. Cứ ngu thế này... bảo sao toàn bị gái nó lừa.

-Thằng hèn ấy thì nói làm gì. Tao đây này – Cậu còn lại có mái tóc vuốt keo chải ngược, vỗ ngực – Xoi được ba em cả thấy rồi, năm nay thế quái nào đào hoa thế. Có em định úp sọt tao. Nhưng bị tao tổng đi giải quyết ngay. Đồ dám. Trối thế chó nào được tao.

Gã ấy cười phá lên như thể thấy đã đời lắm. Phan cảm thấy nóng lên nơi lồng ngực, đôi mày nhíu lại, cảm giác bức bối dâng cao. Gã tóc bóng lộn ấy lại đập vai kẻ đẹp trai khó chịu kia.

-Ê, Phúc! Thế còn mày? Sao con đó mới quen mà mày đã bỏ thế? Tao thấy nó ngon mà.

-Ngon thì lại còn có ngon hơn nữa. Núi cao rồi còn có núi cao hơn. Hê hê. – Phúc cười ngạo nghễ.

-Thế cơ à? – Đầu bóng kinh ngạc.

-Đây, cho mày xem – Phúc chìa điện thoại cho bạn xem, tay còn vuốt vuốt phóng to ảnh ra – Mày bảo em này có ăn đứt em kia không. Nhìn đi.

-Ừ há. Trông bốc lửa thế. Mà này, vòng... vòng một của em là đồ thật hay đồ giả đây?

-Đồ thật. Không biết nhìn hàng à? - Phúc bặt vào đầu anh ta một cái.

-Ồi gười ơi, sao mày son thế, toàn vớ được hàng khủng!

-Son son vớ vớ cái con khi, tao phải tia mãi đấy.

-Ồi. Nhìn yêu muốn chết này. Khả khả... thế ... thế... mày đã sắp bỏ chưa?

-Chưa. Đang ngày nào cũng Luxury Bar đấy.

-Chà! Vậy là đang thời kỳ nòng thối đấy.

-Không. Sẽ chóng vánh thôi. Em này ngoài việc lên sàn bốc thì chả có cái vẹo gì. Trông thì ngon đấy nhưng cũng chỉ để đi sàn thôi. Mà mày cũng biết khẩu vị của tao đấy. Tao không thích những bộ óc thiếu dinh dưỡng.

-Thằng khó tính. Người ta tươi tốt chỗ này rồi thì ẻo uột chỗ khác chứ. Đòi hỏi lắm thế. Tao thì chỉ cần ngon mắt thôi. Mày chê bôi thì để cho tao. Khi nào kết thúc báo tao một câu. Tao sẽ tiếp chỗ.

-Này, đừng tưởng dễ nhé. Em tuy thế nhưng muốn cưa đổ phải dùng siêu xe với đạn nặng đấy. Chuẩn bị đi.

-Ái chà, biết làm cao thế thì óc cũng không đến nổi mà. Được. Em ý thế này, đầu tư cũng bỏ.

Ba cái đầu cùng châu vào điện thoại, bàn tán, bình phẩm chỗ này chỗ kia của cô nàng. Họ không hề quan tâm có người đang ngồi gần đó. Câu chuyện cứ lúc to lúc nhỏ chui vào tai Phan, đan xen là những tiếng cười thô thiển. Phan không thể nào tập trung vào tờ báo được nữa. Anh rất khó chịu vì trước nay anh vốn không thích thú gì mấy chuyện này.

-Ồi giỏi ơi, ảnh này mát quá đi. Cho mày chụp thế này, chứng tỏ nàng cũng phồn lắm đấy. – Đầu bóng rú lên – Mày để nàng thế... đúng là phí của giới.

Đầu lăng từ cũng rồi rít.

-Từ từ, để tao xem cái đã, sao mà phê thế này. Ái chà chà.

-Này này, kiểm chế đi chúng mày, khéo chảy cả dãi vào người tao giờ! – Phúc la lên.

-Phúc này. Nếu không phải chính tay mày chụp thì tao sẽ tưởng em photoshop đấy! Ngon vãi! – Đầu lăng từ hít hà.

-Phúc, tao mệt em này quá. Chờ lâu chịu không nổi đầu mày ơi! – Đầu bóng như rên lên.

-Đừng sốt ruột. Đợi tao giải sầu xong đã, dạo này tao đang bức ông già. – Phúc giọng tung tung.

-Hay là... tối nay cho tao nhập cuộc với, để tao được chiêm ngưỡng trước! – Đầu bóng lại như phát sốt.

-Cái gì? Thằng bệnh này! - Phúc ngạc nhiên – Mày máu thế kia à.

-Tao, tao nữa – Nam háo hức – Cho tao theo nữa! Tao cũng xếp gạch với thằng Sơn!

-Đẹp đi, Nam “dế”, mày thì lấy đầu siêu xe. Ông già mày lúc nào cũng quấn chặt như thế! – Sơn gạt bay.

Đến đây Phan nhanh chóng nhớ luôn hai cái tên mới nghe. Thằng đầu bóng tên là Sơn, thằng tóc lăng từ tên là Nam.

-Này chưa biết đầu nhé. Nhờ đầu nàng nhận ra ở tao điểm gì đó còn hấp dẫn hơn cả siêu xe thì sao.

-Gì cơ? Thằng Phúc còn phải lôi cả hàng khủng ra mà tán, thế mà mày lại tán bằng nước bọt à?

-Nước bọt con khi, tối nay tao sẽ đòi ông già đưa chìa khóa xe cho bằng được!

-Hà hà- Phúc tự dung cười ngặt nghèo- Không phải làm khó ông già mày nữa. Tao sẽ cho mày mượn con xe kia của tao. Con ấy tao còn chưa lôi ra.

-Vậy hay quá! Mày đúng là bạn tốt! – Nam sung sướng.

-Ồ. Thế em mà vẫn không đổ thì là tại người chứ không phải là tại xe đâu nhé.

-Cái gì? Phúc! Mày làm thế để tao với nó đánh nhau à? – Sơn nhảy lên

-Mày yên tâm, không phải tự dung tao tặng nó cái danh Nam “dế”.

-Còn lâu, nó dế với mày chứ có dế với tao đâu! – Sơn phản đối.

-Thế giờ cũng biết nhận rồi cơ à? Tao đã bảo rồi, cái mặt ngố ngố của nó sẽ hút mấy em hơn cái mặt sành đời của mày đấy. Cứ hay cái dài.

-Nhưng mà không chơi như thế! Không chơi kiểu mượn xe! Không xe, ở nhà!

-Hê! Kệ tao!- Tiếng Phúc ngang ngược – Tao cứ cho mượn đấy! Xem ván này thế nào.

Nam vừa vỗ tay đôm đốp, vừa cười khoái trí. Còn Sơn trợn mắt tức giận đang muốn nói gì mà chưa ra được. Phúc cười sảng sặc.

Phan thấy nhột nhạt không chịu nổi liền đứng lên đi khỏi, phải kiếm nơi khác thôi vì nơi này không dành cho anh nữa. Anh không muốn mất thời gian để nghe chuyện của những con người này. Khi đi qua một đoạn rồi, chợt Phan nghe thấy tiếng lạnh lùng của kẻ nhà giàu tên Phúc kia cất lên:

-Mày biết thằng nào kia không?

-Không biết. Thằng nào thế?

-Đặng Ngọc Phan. – Phan nghe thấy cái tên mình bị hấn nhắc đến một cách thù ghét.

-Phan à? Nó là thằng nào?

-Thế nó làm sao? Làm sao?

Phan khựng lại giây lát, rồi lại bước nhanh hơn. Có vẻ cả hội đang lao xao về anh. Phan cảm thấy có cái gì căng thẳng, một sự đối đầu mơ hồ. Làm sao? Làm sao ư? Đến anh cũng đang phải tự hỏi câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sĩ diện đàn ông

Chiếc xe con màu đen bóng loáng sang trọng đỗ xịch trước sân ngôi biệt thự to lớn. Màn đêm bị phá bình bởi các ánh điện được thi nhau bật lên sáng rực qua các ô cửa sổ. Ngôi biệt thự trở lên long lanh lung linh.

Cửa xe mở, Phúc áo phông quần jean giày thể thao trông rất ăn chơi bước ra, đóng up cửa xe lại, rồi khật khưỡng bước về cửa lớn ngôi biệt thự.

-Mày định thế này đến bao giờ đấy hả!

Căn phòng khách trang hoàng ấm cúng đã được ử sẵn bầu không khí nặng nề. Người đàn ông trung niên mặc fujama gằm lên ghế dựa khi nhìn bộ dạng Phúc bước vào. Thái độ ấy không làm cho Phúc run sợ, ngược lại còn dũng khí nhìn ông thách thức:

-Bố à, con đã lớn và con cũng không tiêu tiền của bố.

Ông bố gập tít mắt đứng yên nhìn. Phúc khật khưỡng leo lên cầu thang. Từ trên gác một phụ nữ trung tuổi mặc váy ngủ, tóc bồng bênh buông xõa lật đật đi xuống đỡ lấy Phúc, lo lắng.

-Con à, sao con chơi khuya thế? Lại còn tất máy nữa, con làm bố mẹ lo quá, lại còn uống say thế này nữa. Đã thế lại còn lái xe là sao. Trời ơi, con ơi là con.

Người mẹ rên rĩ vì xót con. Phúc lè nhè:

-Con say đâu mà say. Mẹ đừng có lo. Con về đây rồi còn gì. Thôi mẹ đi ngủ đi. Đừng mệt vì con nữa.

-Nhưng mẹ phải xem con thế nào đã, đi cẩn thận nhé. Nào, để mẹ đỡ con.

-Con đã bảo là con không sao mà. Con không làm sao hết mà. – Phúc cố bước cho vững nhưng toàn thân vẫn cứ la đà, phải bám vào tay vịn cầu thang.

-Để mẹ, để mẹ đưa con lên phòng. – Người mẹ cố đỡ lưng đưa con trai cao lớn.

Hai mẹ con đã đến khúc quanh cầu thang. Người mẹ nhìn xuống phòng khách, thấy người cha vẫn đang sốt sắng nhìn lên, bà nhìn ông bằng ánh mắt trấn an.

Đồng hồ chỉ 10h, ánh sáng mặt trời chiếu qua khe cửa. Phúc hé mắt, cơ thể mới rã rời. Căn phòng vẫn để đèn ngủ, các cửa vẫn đóng, tất cả đang phục vụ cho sự nghỉ ngơi này. Chỉ những ánh nắng vàng lọt qua khe chiếu lên tường nhà là chống lại. Phúc nhận thấy đầu mình đau nhức, anh đưa tay day day hai thái dương.

Cửa phòng mở, mẹ Phúc vội bước vào với khuôn mặt hơi hốc hác, bà đến bên Phúc nhìn với ánh mắt còn chưa hết lo lắng:

-Con tỉnh rồi. Đừng lo, mẹ đã xin thầy cho con nghỉ. Đau đầu phải không. Nằm yên, để mẹ bóp đầu cho.

Bà kéo tay Phúc ra và bắt đầu day hai thái dương cho Phúc, rồi bóp trán, bóp đầu, bóp bả vai, cánh tay cho Phúc. Phúc nằm yên, mắt nhắm thư thái.

Chợt một bàn tay ấm nắm lấy chân Phúc và nắn nắn. Phúc mở mắt. Bố Phúc đã ngồi đó từ lúc nào, khuôn mặt cũng không kém phần hốc hác.

-Anh cứ đi làm đi. Em đã bảo là con không sao mà. Con tỉnh rồi, nó khỏe mà, chỉ là uống quá chén thôi, có sao đâu.

Nhưng bố Phúc vẫn ngồi yên, khuôn mặt điềm đạm nét ngày thường nhìn Phúc thờ dài. Phúc rút chân khỏi tay bố, mặt hầm hầm giận dỗi ngoảnh đi. Mẹ Phúc lo âu nhìn cả hai bố con rồi lay tay bố Phúc.

-Em đã nói là anh đi làm đi. Việc công ty cũng rất quan trọng. Còn con ở nhà đã có em rồi. Hôm nay em sẽ ở bên nó.

Bố Phúc gật nhẹ đầu, quay sang Phúc, giọng trầm lắng mà chất chứa cả một tâm can.

-Phúc. Bố muốn nói với con điều này. Con dù có làm gì đi chăng nữa thì con vẫn là con của bố mẹ. Chúng ta là gia đình, là tổ ấm, không phải là chiến trường. Nếu con cứ giữ mãi cuộc chiến này thì sẽ chẳng có ai là người chiến thắng ở đây cả. Tất cả sẽ cùng suy tàn mà thôi.

Nói rồi ông lặng lẽ đứng lên, bước những bước chân nặng nề ra ngoài. Mẹ vẫn ân cần nắn vai cho Phúc. Bà thủ thỉ khuyên Phúc hãy cố hiểu bố mẹ, bố mẹ chỉ muốn điều tốt cho con, ôi những triết lý muôn đời đã được lặp đi lặp lại từ người mẹ dịu dàng.

Thì ra cuộc vui đêm qua đã lấy đi thời gian quý báu trong buổi sáng hôm nay của tất cả mọi người. Bố Phúc là Tổng giám đốc một công ty xây dựng nổi tiếng trên thương trường. Ngày 24 giờ thì ông đã dành cho cơ quan đến 12 tiếng, chưa kể những khi có sự vụ. Mẹ Phúc làm giám đốc một trung tâm thư giãn rất đông khách. Cả hai đều bận rộn nhưng sáng nay đều phải gác tất cả mọi việc lại để theo dõi thẳng quý tử duy nhất. Suốt đêm họ thao thức vì cảnh Phúc hết nôn mửa đến vật vã rồi lại ngủ say mềm. Khuôn mặt hốc hác thiếu ngủ của mẹ như tố lên tội lỗi của Phúc.

Vũ trường, nơi suốt mấy ngày qua Phúc đã cố nhấn chìm mình trong đó để khẳng định sức mạnh bản thân. Nhưng rồi, những ánh đèn màu, những ly rượu mạnh, những nàng vũ công bốc lửa, những người bạn cuồng nhiệt và tiếng nhạc cuồng say, cả thế giới ấy rốt cục giờ đây chỉ đọng lại trong anh sự day dứt. Bởi bên cạnh nó luôn là nỗi lo cháy ruột của đứa sinh thành. Nhưng trái ngược với nỗi ân hận đang hiện hữu lúc này, khi đó anh đã cảm thấy thật là hả lòng hả dạ.

Phúc còn nhớ như in khuôn mặt rạng ngời của cái kẻ có tên Đặng Ngọc Phan hiện trên màn hình laptop của bố. Hôm ấy bố Phúc đã đại diện công ty đến trao giải cho những sinh viên đoạt giải hàng năm do công ty tài trợ, một hoạt động của công ty liên kết với trường Đại học xây dựng hàng năm. Đặng Ngọc Phan là một trong những sinh viên hiếm hoi đoạt giải lần thứ ba. Sau lễ trao giải, ông đã có buổi phỏng vấn riêng Phan.

Cuộc chiến giữa hai cha con Phúc châm ngòi từ đây, khi ông hết lời ca ngợi Phan và ao ước Phúc cũng được như vậy. Đối với Phúc, không có sự so sánh nào khó chịu như thế.

-Đặng Ngọc Phan, tên hay thật, cậu ấy đúng là một viên ngọc. Một viên ngọc quý. Chẳng lẽ trên đời này, thật sự có mối liên hệ giữa cái tên và sự thành đạt của một con người sao?

Hôm ấy câu chuyện bắt đầu từ như thế.

-Bố lạ thật. Cái tên chỉ là cha mẹ đặt, tên ai chả hay mà vẫn có người này người nọ đấy thôi.

-Áy dà, đúng thế. Cha mẹ nào cũng cố đặt cho con cái tên thật đẹp, nhưng con cái không chịu phấn đấu thì cái tên cũng thành vô nghĩa mà thôi. – Bố Phúc thờ dài.

Lúc đó Phúc đã thấy rất cay mũi, hầm mặt ngay:

-Tên con là Nguyễn Hoàng Phúc, con thấy con đã sống đủ với ý nghĩa của nó. Tên của con không hề vô nghĩa.

-Thật ra con chưa xứng đáng nhận thế đâu – Bố Phúc e hèm nghiêm giọng chấn chỉnh – Con cho là bố mẹ kỳ vọng con là người như thế này sao? Như bây giờ sao?

-Bố lạ thế. - Phúc nổi cáu – Cái kỳ vọng của bố là làm khổ con chứ không làm con hạnh phúc. Bố muốn cái gì nữa đây. Con đã thi trường Xây dựng vì bố, con học đến ngày hôm nay cũng là vì bố.

-Con thôi đi. Một giám đốc tương lai không thể nói câu thiếu chỉ hướng đó. Một giám đốc tương lai cũng không thể hành động vì người khác. Con xem đây, cậu ta mỗi câu trả lời phỏng vấn đều xứng đáng để người khác nghe và học tập. Còn con, tại sao con không nói nổi được một câu như thế mà hờ cái là lại vì bố, vì bố!

Bố Phúc vừa nói vừa chỉ vào mặt Phan trên màn hình laptop, lớn tiếng.

-Cậu ta nghèo đến không có tiền đi học, phải nghỉ ngang giữa chừng mà vẫn quyết tâm quay lại trường lớp và còn thi đỗ đại học. Vừa học vừa làm thế mà vẫn đoạt hết giải thưởng này đến giải thưởng khác. Còn con thì thế nào. Chỉ có mỗi việc học thôi. Suốt mấy năm đại học, bao nhiêu là cuộc thi rồi, con đều không tham gia. Bao nhiêu giải thưởng đem trao cho con người ta. Còn con nhà mình đến cái giải bét cũng không có cơ hội.

-Con không cần cái giải thưởng nào hết. Giải thưởng với con không để làm gì cả. – Phúc ngang ngạnh

-Cái gì? Mày nói cái gì? – Bố Phúc hỏi gắt lên.

-Người ta kiểm giải để ghi điểm đi xin việc. Còn con, cái ghế giám đốc chờ sẵn đấy, con còn kiểm giải làm gì!

-À, mày nghĩ thế hả? – Bố Phúc trợn mắt – Thật đúng là tức chết. Cho nên mày mới chẳng chịu làm cái gì hết. Chỉ biết chờ qua ngày qua tháng rồi ngồi vào cái ghế giám đốc có phải không. Mày tưởng ngồi vào rồi đơn giản đấy hả. Nghĩ xem vì ở công ty này toàn những người giỏi như thằng Phan. Cờ mày suốt ngày chỉ chơi bởi không chịu tu dưỡng rèn luyện thì rồi điều hành người ta thế nào đây.

-Bố nghĩ là con không biết điều hành sao? Thế hai cái quán cà phê của con tự dung mà đông khách à? – Phúc quắc mắt.

-Mới thế thôi mà đã huyền hoang. Việc tép riu đó mà cũng đem ra so sánh. Thế đủ biết là đầu óc con chưa trưởng thành xứng tầm một giám đốc. Con ạ. Nên xa dần lũ bạn con ra. Chúng không giúp được gì cho con cả. Gắn mực thì đen, gần đèn thì sáng. Hãy học hỏi từ những người như cậu Phan này, nếu có cơ hội làm bạn với nhau là tốt nhất. Cậu ta sẽ giúp suy nghĩ của con thay đổi. Lại đây, bỏ mở bài phỏng vấn này cho con đọc, có nhiều câu cậu ta trả lời nghe đáng khâm phục lắm.

-Con không đọc. Nó giỏi thì mặc kệ nó. Đừng có lôi con vào!

-Đồ ngang ngược! – Bố Phúc gầm lên – Thế thì đi mà tìm mấy thằng bạn chỉ biết ăn chơi với gái gú của mày đi. Chúng mày có biết làm gì ngoài việc tiêu xài tiền của bố mẹ không!

-Nhưng con không tiêu tiền của bố. – Phúc gằn giọng, nghiêm mặt nhìn bố sâu cay.

Bố Phúc khựng lại. Phúc nghiêng răng tiếp:

-Bố đừng có động vào cuộc sống của con kiểu như thế. Con rất ghét. Cái ghế giám đốc à, quan trọng đấy, nhưng vẫn vậy thôi. Con không việc gì phải thay đổi cách sống của mình vì nó cả.

Phúc lăm li quay đi khỏi phòng.

-Mày ... mày...sao mày lại cứ như thế chứ. Giờ mày lại đi với lũ kia hả. Đã thua kém lại còn tình trạng. Cậu ta rồi sẽ vào công ty này làm, và sẽ cười vào cái mặt thằng giám đốc như mày cho mà xem.

Rầm! Phúc trút con nóng giận vào cánh cửa phòng. Anh lấy xe ô tô và phóng vút đi để tự giải phóng mình khỏi con ức chế.

Kể từ hôm ấy, cứ tối đến Phúc là chìm đắm liên miên trong các vũ trường. Phúc biết cách này sẽ khiến ông bất lực và cắn rứt lương tâm. Nhưng Phúc vẫn cố quây hết cỡ cho hả con tự ái. Cũng đôi lần Phúc trùng lòng lại khi thấy ánh mắt xót xa của cha, lúc ấy Phúc đã nghĩ tới việc dừng cuộc chiến lại. Nhưng không hiểu sao lần nào cũng tỉnh cờ gặp phải Phan, thế là lòng Phúc lại sôi lên nổi cay cú không rõ đầu đuôi.

Từ lâu rồi, cái tương lai kế nghiệp bố đã trở thành gánh nặng với Phúc, nó là cái đích mà dù có vùng vẫy thế nào Phúc vẫn phải về đúng chỗ đó. Chân lý không ấy không còn gì bàn cãi. Bởi anh là con một, bởi cha mẹ anh là những nhân vật tuyệt vời, và công ty lớn mạnh này không thể trao cho ai khác ngoài anh.

Phúc đã được cha mẹ thay nhau nuôi dưỡng bởi đắp để vun tới mục tiêu đó. Nhiều khi Phúc cảm thấy chán ngán với trọng trách này và rơi vào thái cực đối lập. Phải tỏ ra tệ hại để cho họ đừng kỳ vọng vào anh nữa, đừng kiểm kẹp anh nữa. Anh không thể để đời trai trẻ của mình bị gò bó trong cái khuôn vô hình kia. Anh muốn tận hưởng mọi niềm vui trên đời. Bởi vì, anh là người có tất cả, danh phận, tiền bạc, học vấn, sự nghiệp, và diện mạo hấp dẫn. Anh hãnh diện vì luôn là hoàng tử trong mộng của các cô gái, là cái tên mà bạn bè giới thượng lưu nhắc tới ai cũng phải nể. Thế mà, cái thằng học sĩ nghèo ấy - Đặng Ngọc Phan, nó lại dám đâm đạp lên sự cao ngạo của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xiết nợ

-Tiền đâu! Có trả không? Mày nói đi!

-Con kia. Mày mà láo, tao phá nát cái nhà này!

Tiếng gầm của hai tên côn đồ trong căn nhà nghèo xơ xác. Mấy cái ghế bị đập văng vào góc tường. Thảo và mẹ run sợ đứng rúm vào xó nhà.

Sừng sững giữa nhà là hai kẻ lạ mặt tướng tá dữ dằn. Một tên đầu trọc đeo kính đen, áo ba lỗ đen, lộ ra hai cánh tay gân guốc đen trùi. Còn tên kia còi trần trung ra các mảng hình xăm quái dị. Tên nào tên đấy mặt mũi hàm hồ hung tợn như thể sẵn sàng đập tan cả cái nhà này.

Tên còi trần tiến lại gần hai mẹ con, mắt lừ lừ nhìn mỗi Thảo, mặt lạnh như thép. Hai mẹ con cùng run rẩy.

Cộp! Tên đứng giữa nhà nện một phát giày nện mặt bàn. Bộ ấm chén nẩy tung lên, mấy cái chén rơi xuống đất, vỡ tung tóe.

-Mấy... mấy chú... từ... từ từ nói đã. – Mẹ Thảo run lập cập.

-Tiền đâu?

-Tôi... tôi... - Mẹ Thảo sợ hãi ôm chặt Thảo.

Cộp! Một cái ghế bay vèo lên tường, rơi ra mỗi cái chân rụng một nơi.

-Đừng... đừng phá nữa, tôi xin các chú. – Mẹ Thảo cuống quýt – Chúng tôi, có trả, có trả mà.

-Con Thảo mở miệng chứ không phải bà. – Giọng hần sin sít khiến Thảo sợ rụng người. Hần đã đứng sát Thảo – Nào, tiền mày đâu?

Thảo khiếp sợ, cứng đờ miệng ra. Mẹ Thảo rồi rít chen vào:

-Chú bình tĩnh, đừng làm nó sợ, không nói nổi đâu. Thảo ơi, nói đi con, có gì cứ nói đi con.

Nhìn ánh mắt sợ hãi căng thẳng của Thảo, hần dịu giọng:

-Có định trả tiền không? Trả lời đi để hội này biết chừng.

-Có... Có ạ. Nhưng... nhưng... chưa đủ ạ. – Thảo lắp bắp.

-Vậy thì phải biết điều. Từ nay cấm được trốn. Đừng có đùa với anh giai tao. Nghe chưa!

Thảo gật gật, mồ hôi toát ra. Tền đeo kính cũng bước lại gần Thảo, hần còn quay quay khúc côn trên tay, cái miệng thâm sì dần ra từng tiếng.

-Mày phải biết đại ca tao không thích đùa kiểu này. Đừng có quá đà, đừng làm anh giai tao điên lên. Nếu không tao sẽ cho cái nóc nhà mày rụng trước. Mày tin không.

Mẹ Thảo cuống quýt van vãn.

-Dạ... dạ...tôi sẽ dạy bảo nó, nó... nó không dám nữa đâu. Tôi hứa đấy.

-Ai cần bà hứa. Mồm nó đâu?

Cả hai tên cùng chòng chọc nhìn Thảo. Thảo vội cup mắt nhìn xuống, cơ thể cô lộ rõ hơi thở dồn dập với đôi tay run rẩy.

-Anh tao đến mày phải ở nhà tiếp đón từ tể. Rõ chưa! – Tên còi trần quát.

Thảo gật gật.

-Anh tao gọi mày phải có mặt ngay. Hiểu chưa! – Hần quát tiếp.

Thảo gật tiếp.

-Mày mà không ngoan, bọn tao sẽ đến hỏi thăm.

Thảo lại gật lẩy gật đẽ, người run như cây sậy.

Chúng đã kéo đi. Còn lại hai mẹ con đứng như trời trồng nhìn căn nhà mọi thứ đã bị chúng xô đạp tứ tung, cốc chén bát đĩa vỡ tan tành. Thảo bật khóc thành tiếng. Mẹ Thảo xoa lưng Thảo cho nhanh dịu đi nỗi sợ. Từ nay cô sẽ phải đối mặt với sự thật. Vì cô biết người đàn ông ấy khó mà buông tha cô.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Con nợ đặc biệt

Thảo ngồi so người trên bộ sofa màu nâu trầm rộng xênh xang. Xung quanh cô là các bình gốm rất đẹp kiểu cổ điển, trên tường là bức tranh sơn mài to hoành tráng, ở bức tường đối diện nổi bật một cái đầu hươu với đôi sừng vươn dài uy nghi, ngoài ra còn nhiều đồ mỹ nghệ trang trí khác.

Gian phòng bày biện cầu kỳ này không còn xa lạ gì với cô. Nó là nhà ông Mạnh, người cô đang mắc một khoản nợ lớn, là nỗi hãi hùng của cô bao nhiêu năm nay. Chính vì thế đầu nó được trang hoàng đẹp để sang trọng đến cỡ nào thì với cô nó vẫn đáng sợ như cái hang cọp.

Ngồi đối diện cô là ông ta, người khiến cô vừa mang ơn vừa khiếp sợ. Ông ta ngồi đó, hai cánh tay đặt trên thành sôpha một cách thoải mái. Áo hoa hòe hoa sỏi gì đó cứ đỏ đỏ vàng vàng, quần thể thao đen kẻ sọc bên hông bóng bẩy mới tinh. Ông ta vuốt vuốt mái tóc, mà tóc thì đã xệt keo cứng đơ. Cặp mắt xã hội đen có thâm niên cứ chiếu tướng cả người cô. Cô biết tính ông ta nên đã mặc bộ quần áo bảo hộ rộng thùng thình, cũ sòn, xấu xấu để không lộ đường cong cơ thể, thể mà vẫn không thoát được cái nhìn xuyên thấu của ông ta từ lúc đến tới giờ.

Ông ta lên giọng ngạo nghễ:

- Xin lỗi em. Dù sao cũng sợ khiếp vía một phen. Nhưng vì hết cách nên tôi mới phải trị em như thế. Từ nay em chữa cái thói ấy đi nhé, tôi không chơi trò cút bắt với em đâu.

Mắt Thảo ánh lên nỗi sợ, hình ảnh hai gã du côn tới nhà cô đập phá vẫn còn ám ảnh.

- Nhưng tôi sẽ không để chúng làm hơn thế, nếu như em biết điều.

Thảo cúi mặt khuất phục.

- Cháu xin lỗi, chú đừng làm như vậy nữa.

Ông Mạnh gật gù nhìn Thảo hải lòng, nhưng giọng vẫn nham hiểm.

- Tùy em thôi, nhưng đừng thấy tôi chiều mà làm già. Dám thấy chủ nợ là bỏ chạy à. Này, kiểu con nợ như thế, thằng này có trăm nghìn cách xử.

- Cháu... cháu không phải thế, cháu không muốn gặp chú là tại... tại chú cứ nói đi nói lại chuyện đó. Mà cháu đã nói là không rồi. – Thảo ầm ức.

Ông Mạnh yên lặng nhìn Thảo vài giây, rồi buông giọng lạnh lùng:

- Được thôi. Nhưng số nợ ấy, em định thế nào?

- Cháu sẽ trả được, xin chú cho cháu thêm thời gian. – Thảo nấn nín nhìn ông.

Ông Mạnh lắc đầu, chép miệng.

- Em lại thế nữa rồi. Thế ba năm nay chưa đủ à?

Thảo thành khẩn:

- Dạ, cháu biết, cháu biết là chú đã gia hạn cho cháu nhiều lần. Nhưng chú cũng thấy tại mấy năm trước cháu còn phải mua thuốc cho mẹ cháu. Còn năm nay mẹ cháu đã khỏe, không tốn tiền thuốc nữa, vì thế cháu đã để được tiền rồi mà.

Ông Mạnh nhếch môi:

- Để được tiền, thế bao nhiêu rồi?

- Dạ hai mươi. – Thảo lí nhí.

- Thế em nợ tôi cả gốc lẫn lãi, giờ bao nhiêu? – Giọng ông mai mỉa.

Thảo sợ sệt cúi gầm.

- Một năm em để được hai mươi triệu, thế tôi phải đợi mười năm nữa để em trả cho tôi à?

- Dạ... gì cơ ạ? – Thảo sững sốt.

- Tôi cho em vay với lãi suất còn thấp hơn cả ngân hàng. Thế mà đã bốn năm rồi em còn không trả được. Giờ lại bắt tôi đợi tiếp à. Là bao lâu? Mười năm nữa à?

- Không, không lâu thế đâu chú ơi!

- Thôi đừng nói với tôi cái chuyện hảo huyền ấy. Thu nhập ở cái làng này tôi biết rõ. Hơn nữa, mẹ em nay khỏe mai yếu. Tôi áng mười năm vẫn còn là ít đấy!

Thảo ngẩn ra. Ông Mạnh xua tay.

- Thôi được rồi. Hôm nay tôi gọi em tới chỉ để hỏi em câu này thôi.

-Dạ? – Thảo ngược mắt tò mò.

-Em còn nhớ khi em vay, em đã nói với tôi câu gì không?

-Câu gì ạ?

-Em nói rằng em mang ơn tôi suốt đời. Em bảo sẽ bằng mọi giá trả được nợ cho tôi.

-Vâng.

-Nhưng bây giờ thì sao. Em vô ơn, em nuốt lời rồi.

-Không, không phải.

-Còn không phải gì nữa. Có cách trả nợ tôi, mà em có làm đâu.

-Chú thôi đi. – Thảo bực mình tránh ánh mắt tình tứ của ông ta.

Ông Mạnh cụt hứng, nghiêm mặt đứng lên, đi vòng qua bàn trà, ngồi ngay cạnh Thảo, giọng vừa lạnh vừa đầy nghiêm.

-Nên nhớ khi đó chẳng ai chịu cho em vay ngoài tôi ra. Mà tôi lại cho em vay với lãi suất nhân đạo nhất, thời hạn tận một năm. Em đã rất cảm động, rồi em thề em hứa làm li lăm. Thế nhưng bây giờ thì sao, em chả làm được cái gì hết. Tôi càng nhân nhượng, em càng nuốt lời. Em đúng là cái đồ vô ơn.

Thảo ôm mặt, cô thấy sống mũi cay nồng.

-Cháu không muốn thế này đâu, không muốn đâu chú ơi.

-Nói thật, chẳng qua là hai ta trai chưa vợ cái chưa chồng thì mới giải quyết thế này được. Em đúng ra là gặp hên đó, chứ nếu anh mà có vợ rồi thì em lấy đâu ra cơ hội tốt như thế này nữa.

-Chú đừng nói chuyện đó nữa, cháu đã bảo là không rồi. – Thảo ôm hai tai, lắc đầu nguầy nguậy.

-Nghe lời mẹ, ưng tôi đi, tôi cưới em sẽ tốt cho cả hai chúng ta. – Ông Mạnh dịu giọng ghé tai Thảo.

Thảo vẫn lắc đầu. Ông Mạnh lại ghé mặt sát gần Thảo.

-Lấy anh đi. Không cần vất vả gì nữa hết.

-Không. – Thảo nghiêng mặt tránh.

-Không cái gì nữa mà không – Ông Mạnh nằn nì, dướn mặt lần tới Thảo – Chúng mình cưới nhau, thế là xong, đôi bên cùng có lợi.

-Không! - Thảo nhấn mặt nghiêng người tránh, rồi ngồi nhích ra xa.

Ông Mạnh bỗng trở mặt tức tối.

-Thế thì tại làm sao? Tôi là hồ là cộp à! Mà em không chịu!

-Chú biết rồi còn phải hỏi. – Thảo bực bội.

Ông Mạnh ức lắm, lườm Thảo rồi vung tay la lối:

-À, thì tôi hơn em mấy chục tuổi, rồi tôi bằng tuổi bố em. Mỗi thế thôi có đúng không! Nhưng thế thì đã sao? Tôi vẫn mang cho em hạnh phúc mà, lấy tôi em sẽ sướng cái thân mà. Vậy em còn muốn cái gì nữa!

-Chú Mạnh! - Thảo đột nhiên đứng dậy, uất ức nhìn ông Mạnh – Chuyện này cháu đã trả lời rồi! Không nói nữa! Giờ cháu về đây!

Thảo chạy khỏi nhà ông Mạnh. Dù biết rằng như thế sẽ làm cho ông ta điên lắm. Nhưng cô cũng hết chịu nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thất nghiệp

Những ngày sau đó, Thảo cũng lòng dạ nơm nớp chờ đợi hậu quả của việc dám tự ý bỏ về đó. Cái con người ấy đã từng cho du côn đập phá nhà cô thì thực sự hẳn chẳng thương xót cô một chút nào và cô không thể chủ quan được.

Nhưng nỗi lo này chưa xong thì nỗi lo khác lại ập tới. Cô bị thất nghiệp. Cái xưởng gia công bao bì mà cô đã có thời gian gắn bó khá lâu, nơi đã cho cô công việc ổn định và đồng lương tạm được ở vùng quê này, bây giờ bỗng làm ăn khó khăn phải cho nghỉ bớt người, và cô là người đầu tiên. Cô đã được gọi vào gặp riêng và đích thân ông chủ đã cho cô nghỉ việc.

Cô đã tự trách bản thân đã để mình kém cỏi mới nên nỗi bị thành người thừa đầu tiên như thế. Nhưng cô lại hoang mang vì ngoài việc làm tốt nhiệm vụ được giao thì không biết còn phải phấn đấu cái gì nữa. Chắc tại tính cô quá thật thà, chưa biết nịnh bợ ai nên không được người ta quý. Cô tự nhủ như vậy để an ủi mình.

Nhưng bây giờ thì cô thực sự nghi ngờ về bản thân vì bao ngày qua cô vẫn không thể tìm được công việc khác. Cô đã xin nhiều nơi nhưng không ai nhận, kể cả chỗ đang thông báo tuyển lao động. Lý do họ từ chối cô thật hết hi vọng: nào là không có nhu cầu, nào là không tuyển nữ, nào là không tuyển người chưa có kinh nghiệm, rồi lại tại cô không có bằng nghề... Và kể cả cô đã thiết tha xin được làm bất cứ công việc gì thì họ cũng chỉ ghi nhận bằng câu “Khi nào chúng tôi cần thì sẽ liên lạc sau”!

Chuỗi ngày tìm việc càng ngày càng trở nên vô vọng. Ông Mạnh thì bỗng im hơi lặng tiếng. Cô cũng thắc mắc vì kiểu trở chứng này. Nhưng cô không còn tâm can mà nghĩ nhiều về ông ta. Bởi trong cô chỉ có mối lo duy nhất: phải đi làm kiếm tiền trả nợ.

Song song với nỗi lo của cô là ánh mắt lo lắng của mẹ mỗi khi cô trở về nhà:

-Hôm nay thế nào con? Có xin được không?

Đáp lại luôn là cái lắc đầu chán nản. Mẹ Thảo đã phải nghi ngờ thốt lên:

-Lạ thật, con làm việc ai cũng khen mà sao xin đâu cũng không được nhỉ. Hay lúc trước con có làm gì mất lòng ai không. Nhớ xem.

Thảo cố nghĩ nhưng cô nhớ là mình chẳng hề xích mích với ai, thậm chí cô còn luôn được lòng mọi người. Đáng buồn hơn nữa là cô được biết ngay sau khi cho cô nghỉ, người ta lại nhận người khác vào làm luôn chỗ đó. Vậy nguyên nhân thực sự là đâu, có trời mà biết. Chỉ biết một sự thật rõ ràng là, cô đây, thân phận hẩm hiu, bố cô đã bỏ hai mẹ con cô đi lấy vợ khác từ khi cô lên chín, mẹ cô ốm đau bệnh tật, thân cô thì đeo một khoản nợ khổng lồ, chuyện thức nợ, chuyện thức cưới, rồi bị đe dọa hầu tòa... khiến cô giờ chỉ còn biết cắn chặt đi tìm việc.

Quá nản trước những cái lắc đầu từ chối, nhiều lần cô đứng trước gương tự hỏi, cô khỏe mạnh, chăm chỉ, trung thực, học hết lớp mười hai, hình thức không đến nỗi nào, đâu óc bình thường, nhưng sao lại không xin được việc?

Thấy rằng không thể xin được ở đây nữa, cô phải tính đến nước đi xin việc làm ở nơi khác. Nhưng như vậy thì phải được sự đồng ý của ông Mạnh. Bởi nếu chưa trả hết nợ cho ông ta thì cô không được đi khỏi cái xã này, đó là cam kết của cô đã được ông ta long trọng bắt lập thành văn bản, không chỉ một cái mà còn đến mấy cái.

Cô đành lóp ngóp đến nhà ông ta thương lượng, nhưng vừa thành thật trình bày thì đã bị ông ta gạt bay.

-Không được, con nợ của tôi, tôi phải quản trong tay. Em có việc hay không có việc, không liên quan tới tôi. Tôi không bao giờ cho em đi đâu hết.

Ông ta còn lôi cả mấy bản cam kết ấy ra, giương lên và không quên nhắc đi nhắc lại cô mà vi phạm thì ông sẽ kiện, sẽ cho cô ngồi tù. Mặt ông ta lạnh te, không chút tình người khiến cho cô rụt lưỡi lại, không dám cầu xin gì nữa. Cô mang nỗi tủi nhục này về mà ngậm ngùi khóc suốt nửa ngày trời.

Nhưng dù thế nào cô vẫn là lao động chính trong nhà, không thể trông vào mỗi một thu nhập ít ỏi mà mẹ cô túc tắc kiếm được qua những công việc lật vật làm mướn. Mẹ cô sức yếu còn làm được, huống hồ cô đang sức dài vai rộng như thế này. Thế là cô theo chân mẹ đi làm mướn công buổi. Ai kêu đâu làm đấy. Từ những việc bình thường đến những việc nặng nhọc, cô nhận làm hết. Đứng dịp làng đang vào vụ nông, hai mẹ con cô có khá nhiều việc.

Từ ngày cô gia nhập đội quân làm mướn trong làng, tự dưng ông Mạnh năng ghé qua nhà cô. Vẫn cái ánh mắt cứ dán vào cô từ lúc đến tới lúc về và thêm thái độ lăm lăm dò xét. Ông ta sắp làm gì cô đây? Cô căng óc đoán mãi mà không ra.

Cuối cùng cô có nhà mà không dám về, cái công việc giờ giấc thất thường này giúp cô tìm lý do để trốn ông ta khá dễ. Ông ta cũng hậm hực nhưng cũng không bắt bẻ được cô. Nhưng ông ta không chịu thua, chuyển đóng đô ở nhà cô vào buổi tối. Cô hoảng quá, tối đến phải sang nhà con bạn gần nhà mà né.

Nhưng chỉ được ba tối thì ông ta quyết phục cô tối tận khuya để gặp cô cho bằng được. Cô vừa mới bước chân đến cửa nhà thì ông ta đã từ trong nhà xông ra trước mặt cô, sấn sổ quát:

-Em đi đâu mà bây giờ mới về? Há? Đợi thêm lúc nữa mà không thấy là tôi đi tìm em đấy! Biết chưa!

Thảo sững lại, nhìn cái mặt ông ta đang phùng phùng dữ tợn. Cô biết rồi, ba tối chờ đợi cô đã đủ tích thành một quả bom, bây giờ thì nó phát nổ. Cô cố bình tĩnh bước vào nhà, im lặng, quyết không đụng vào quả bom.

-Nói đi! Em vừa đi đâu! Đi đâu! - Ông ta nhảy xổ chặn chân cô, quát như sấm.

Thảo nhẩn mặt quay đi. Ông ta sòng sọc nhìn cô mà quát.

-Nói ngay! Cô vừa đi đâu về? Nói!

-Cháu đi đâu, chú hỏi làm gì? - Thảo khó chịu cắt lời.

Ông Mạnh trợn mắt gào lên:

-Tôi muốn biết cô vừa đi đâu? Giờ này còn nhà nào thuê cô nữa? Thế thì cô đi đâu. Hà? Nói ngay!

Thảo ngạc nhiên nhìn ông ta, chưa khi nào ông ta nổi nóng như hôm nay. Mẹ cô đang lấm lét đứng một góc. Nỗi căm tức dấy lên đầy lồng ngực. Ít ra ông ta cũng phải biết tôn trọng mẹ cô chứ. Cô bực bội cãi.

-Chú đừng có âm ỉ lên thế, đừng làm mẹ cháu đau tim.

Ông ta vung hai tay lên mà gào rống.

-Thế thì cô nói ngay cho tôi biết là cô đi đâu! Đi đâu mà tận giờ mới về? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không! Hà!

Cô chẳng muốn cãi nữa, cúi đầu bước đến bên mẹ, mẹ cô giật tay cô ra hiệu cô hãy trả lời ông ta. Cô lắc đầu bướng bỉnh. Ông ta nghiến răng.

-Không nói à! Vậy có phải cô đi với thằng nào không?

-Không phải! – Cô bật ngay.

-Con gái đi tối đi tắm thế này, không phải thế thì là đi đâu?

Ông ta nhìn xoáy vào mắt cô, cô phát hoảng, bịa vội một lý do.

-Cháu ... cháu đi liên hệ tìm việc. Buổi ... buổi tối người ta mới về.

Tưởng thế là xong, ai dè ông ta hùng hổ hơn.

-Tìm việc à? Tìm việc cái cứt! Cô ở nhà đi cho tôi nhờ. Đừng có lọ mọ thế nữa. Cô sẽ không thể tìm được việc đâu!

Tự dưng cô phát hiện ra một điều gì kỳ lạ trong mắt ông ta. Cô nhìn vào ánh mắt ấy, cùng với một linh cảm tệ hại xuất hiện. Vài giây yên lặng trôi qua. Ông ta đáp lại sự đố kỵ của cô bằng cái giọng tuyên bố chắc nịch.

-Tất cả các xưởng, các doanh nghiệp trong xã sẽ không nhận em. Tôi đã có lời rồi, đừng phí công vô ích.

Cái gì? Cô không muốn tin vào tai mình. Nhưng cô đã hiểu ra sự thật. Lồng ngực cô chỉ muốn vỡ tung, nỗi uất ức đã vượt quá giới hạn. Cô nhìn mẹ, bà cũng đang bàng hoàng nhìn cô. Cô lại quay nhìn ông ta đầy căm giận, ông ta liền quay mặt đi. Thật là đồ táng tận lương tâm, ông ta mà cũng biết hổ thẹn cơ à. Cô nhìn kẻ xấu xa kia mà không biết phải làm gì mới trút được con uất hận, nước mắt cô tuôn rơi, giọng cô nghẹn lại.

-Thảo nào... thảo nào, tôi không thể xin được việc. Ai người ta cũng từ chối tôi. Hóa ra là do ông. Ông... Ông quá đáng thế, sao ông quá đáng thế. Hu hu... hu hu.

Cô khóc thành tiếng. Tiếng khóc nức nở làm ông ta động lòng. Ông ta luống cuống tới bên cô. Cô nhìn ông ta qua làn nước mắt.

-Đã thế sao ông không nói cho tôi biết trước. Ông có biết là suốt thời gian qua tôi đã khổ sở như thế nào không... Hu hu... tôi đã đi khắp nơi... hu hu... lại còn đến cầu xin ông nữa... hu hu, tôi đâu có ngờ...hu hu...

-Thảo à... Thảo à, đừng khóc... đừng khóc mà...- Ông ta đỡ tay Thảo.

-Bỏ ra! - Thảo hất ra, đấm thúi thụi trả lại - Ông làm tôi sống tù sống nhục suốt bao ngày qua. Ép tôi thất nghiệp à... hu hu... việc đó mà ông cũng làm được sao. Đồ dã man! Huhu...

-Đừng khóc nữa – Ông ta có vẻ thương xót cô – Anh vì bắt buộc nên mới làm như thế. Lẽ ra... anh không nói cho em biết. Nhưng tại vì... em cứ làm những chuyện rồ dại...

Ông Mạnh mồm thì nói, tay lại nắm tay cô.

-Đừng giận nữa. Anh làm thế chỉ vì để lấy em.

-Nhưng tôi không thích ông! Sao cứ bắt tôi phải lấy chứ! - Thảo hét lên, hất ra.

Mẹ cô đứng cạnh cũng nước mắt ngấn nước mắt dài từ bao giờ. Bà sụt sùi lên tiếng.

-Ông Mạnh. Ông làm thế là không được. Ông là người lớn, ông phải dằn lòng chứ. Sao ông lại gây ra chuyện này với nó. Ông muốn cưới nó, thì ông

phải làm cho nó thích ông, chứ sao lại toàn đi làm những chuyện ngược lại. Những việc ông làm, nói thật, đến tôi, tôi cũng không chấp nhận được.

Ông ta có vẻ bối rối, cứ cúi nhìn vào gương mặt chan hòa nước mắt của cô. Cô cảm ghét bỏ ra ghế ngồi, quay lưng lại, bờ vai cô rung lên, kèm theo những tiếng nấc uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Khi anh chăm học

Trường Đại học Xây dựng tập nập sinh viên trong nắng sớm. Không khí đầu giờ thật khí thế. Phúc khoác ba lô đi lẫn trong dòng người, hướng về phía sảnh lên thư viện. Phải nói là anh đang có tâm trạng bồi hồi. Năm năm học sắp kết thúc rồi, đời sinh viên thôi thế là hết, giờ anh đang chiến đấu với đồ án tốt nghiệp. Lần này phải cố làm cho tốt, vì dù gì cũng là đồ án cuối cùng, và cũng là cái nợ cuối cùng anh phải trả cho bố. Thế nên, một thằng luôn coi việc học là sát thủ tuổi trẻ, bây giờ cũng thấy bằng khuâng. Giờ phần đầu làm con ngoan trò giỏi còn chưa muộn, chí ít ra thì cả đời sau này anh cũng không còn gì phải ân hận vì đã “có thời” cố gắng hết mình.

Điều tưởng chừng làm Phúc ghét nhất mà bây giờ lại hóa hay. Đó là việc lên thư viện. Cái thằng Nam “dế” hôm đó chấp lên thế nào mà chọn giúp Phúc cái đề tài đồ án tốt nghiệp loại khoai nhất. Đây là hại nhau chứ không phải giúp nữa. Cái đề tài khoai tới mức cái “thư viện” tại nhà do bố anh trang bị không cung cấp đủ, vì thế mới phải mò lên cái tổng thư viện này đây. Ban đầu anh căm ghét việc này và liên tục rửa thằng Nam, nhưng không biết từ khi nào anh lại thấy gần gũi với nơi này cơ chứ, tiếp đó là cảm giác buồn man mác vì sắp xa lớp xa trường. Không ngờ mình cũng sẽ thế, anh tự nhủ nhưng lại không muốn mất đi cảm giác này, chúng là một cái gì đó thật thiêng liêng.

Đang một mình bước đi trong bụi ngải thì chợt mọc ra một cô nàng ngay trước mặt. Phúc ngỡ ra vì cô ta thì cười tươi chưa từng thấy, nhưng anh lại chẳng biết là ai.

-Này, đi đâu thế, lên thư viện hả?

-Bạn, bạn là... - Phúc ngây ra, gãi đầu.

-Ày da, lần trước cậu hỏi tớ đường đến thư viện đấy, nhớ ra chưa?

-Ôi, nhớ ra rồi. Chào cậu. – Phúc cười lịch lãm.

-Tớ cũng lên thư viện đây.

Cô nàng đi cạnh chuyện cứ ríu ra ríu rít. Tự giới thiệu tên Mai, học cùng lớp với Phan, người hôm đó đã dẫn Phúc đến thư viện. Nhắc tới cái tên này, cảm giác bực bội lại xuất hiện, dù anh và bố đã hòa bình từ lâu rồi.

Phúc vẫn không ưa gì cái dáng cao gầy và khuôn mặt cương nghị, nghiêm nghiêm kiêu như một ông thầy trẻ tuổi ấy. Một sách hạng nặng đấy, tấm gương trai nghèo vượt khó điển hình đấy, kiểu chuyện “hai lúa” này vốn dĩ chẳng bao giờ anh bận tâm, vì nó là hình mẫu đối kháng của anh. Anh cũng tự nhủ không hơi đâu mà ghét nó vì thực ra nó không làm gì anh cả, và cứ như anh không nên phí bộ nhớ dành cho nó.

Mai kể rằng ngày ngày vẫn gặp Phúc một mình đọc sách ở thư viện. Thấy Phúc miệt mài quá nên không dám hỏi, chỉ tò mò vì hiếm thấy hotboy nào đến đây mà cặm cụi chăm chỉ thế, chắc là thành tích học tập phải nổi đình nổi đám lắm đây. Cô nàng còn dành cho anh ánh mắt như chứa cả một trời sao. Ặc ặc. Những ngôi sao trong mắt các nàng anh nhận quen rồi, nhưng sao này là sao... lạ. Em ơi đừng có ngưỡng mộ anh như một vị thánh thế. Thành tích học tập à, vừa nhắc đến mà tim anh đã rụng rời rồi đây.

Mai bảo, Phan đã cho hay rằng anh không phải lính mới mà còn cùng khóa bọn họ nữa kìa. Chết cha. Cô nàng lại nhắc cái chuyện sinh viên năm cuối hỏi đường tới thư viện. Thật hài khó đỡ. Anh phải chống chế là nhà anh có rất nhiều sách, rồi có người nhà mở hiệu sách, và anh cũng hay đi mua sách... Thế là trong mắt cô nàng nhìn anh vẫn chẳng thiếu đi một vì sao nào.

Anh đang “lo sợ” cho cái hình mẫu trên trời rơi xuống này thì Mai lại quyết hôm nay sẽ ngồi cạnh anh học cho vui. Ôi, thế là phải tiếp tục đóng vai một hotboy một sách, chứ nữ nào để hai bề sao trời kia vụt tắt. Chợt Mai có điện thoại. Cô nàng nghe điện thoại tiu ngui vì tiếc những giây phút còn lại bên anh. Phù. Phúc thở phào, trở lại con người thật của mình được rồi.

Phúc thấy Mai chạy tới chỗ Phan đứng ở xa xa. Phúc chau mày. Lại là nó, phải thừa nhận là dù bụng bảo dạ xem nó là con muỗi rồi, thế mà vừa trông thấy nó, lòng thù ghét lại nổi lên thế này. Mà ơ kìa, hán đang nói nói gì với Mai, cái mặt nghiêm nghiêm không có tí thiện cảm nào hết, làm Mai đang tươi cũng tắt vội nụ cười, hai người quay lưng đi ra phía cổng trường. Phúc găm mắt bước tiếp, dần lại nổi bực bội để tiếp tục mục tiêu con ngoan trò giỏi.

Trước nay, Phúc dù ăn chơi cỡ nào nhưng việc học ở lớp vẫn quyết không để ai nói, chỉ có xuất sắc thì anh chẳng thêm với tới thôi. Anh tự biện minh rằng học thì có thể học đến già, nhưng mà tuổi trẻ thì có quay lại đâu. Cái chân lý này của anh đã bao lần làm bố anh phồng nồm trợn mắt lên vì tức. Anh thì bảo “Học không chơi đánh rơi tuổi trẻ”, nhưng bố anh phản bác lại “Chơi không học bán rế tương lai”. Chẳng ai thua ai.

Ngẫm ra thì hai câu này đặt lên bàn cân thì cũng ngang nhau. Nhưng với anh đây thì cái nguy cơ “bán rẻ tương lai” là không có, mà chỉ có “đánh rơi tuổi trẻ” là chắc có thôi. Thế nên anh phải tranh thủ tận hưởng từng ngày, trước khi nó trôi qua mất, còn cái chức danh giám đốc kia, có ai tranh với anh đâu mà anh phải lo nó mất hay không.

Thế nên, quỹ thời gian sinh viên của anh được ưu tiên số một cho các tụ điểm ăn chơi, các cuộc vui bất tận, các cô gái chân dài... Tuy nhiên anh không để bố mẹ phải luôn “sống trong lo sợ”. Dù mãi chơi cách mấy thì anh vẫn để ý đến việc học, cố gắng kiểm lấy cái điểm số tầm trung, không để ảnh hưởng đến danh dự của các cụ. Bây giờ, với đồ án cuối cùng đây, lại là kết quả được ghi nhận đánh giá cao nhất, anh quyết biến nó thành cơ hội để bắt một mũi tên trúng mấy đích. Thứ nhất là từ nay riêng chuyện học anh có thể hiên ngang với bố. Thứ hai, từ khi thi đậu đại học đến giờ, anh chưa để bố mẹ có dịp nào được hành diện về anh trong chuyện học, dù chỉ là một tí chút thôi. Với họ, chỉ cần anh dành được điểm số khá khá thôi cũng đủ làm họ mở tiệc ăn mừng cả tuần trời. Thứ ba, cũng phải có cái mà sau này lên mặt với nhân viên nữa, không nhờ ra khỏi cuộc họp bị nó chửi sau lưng thì cũng đau sở cau lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bị gái chối từ

Phúc làm con ong chăm chỉ được chừng vài tuần thì mấy thằng bạn la ó ầm ĩ, gọi điện ùm ùm, muốn gặp để... sờ trán. Kệ, chấp gì cái lũ đầu đất, ông mày mang dòng máu nhà lãnh đạo chứ không phải thường. Thế nên, dù có ăn chơi tận mạng thì vẫn phải giữ tinh táo, thời thế thời luôn phải biết, đã không chịu cay quanh năm thì cũng phải biết cay cho đúng vị, đúng mùa. Tự tin với kế hoạch vĩ đại trong đầu, Phúc cứ ung dung ngồi trong thư viện, mặc kệ ngoài kia ới kẻ tưởng mình điên.

Đồ án của anh sắp hoàn thành. Vậy là sớm hơn dự định. Nhưng thật không hề dễ gì mà được thế. Mãi dít trên ghế thư viện cả ngày, ở nhà thì giấy bút sách vở bản vẽ la liệt, lại liên tục với chuyện thức cắn cùi trâu đêm, mắt anh bây giờ cũng thâm quầng, râu ria không chăm bấm cứ mọc bừa phứa, tóc tai tốt um, thoải mái như người nguyên thủy, đã thế chất tóc cứng này dù dài nhưng vẫn cứ dựng đứng lên, hao hao như con gì có lông nhon, mà anh cũng chẳng nhớ nổi là con gì nữa. Giờ anh chỉ dám nhìn mình trong gương đúng... một giây!

Sở dĩ anh chấp nhận xuống mã thế này là vì quá lo cho đại kế hoạch. Anh biết rõ tội lỗi của mình là chưa học hành nghiêm túc nên giờ kiến thức sẽ hổng nhiều và không chắc chắn. Biết thế nhưng mộng lớn vẫn cứ xây nên bây giờ không còn cách nào khác ngoài việc lao vào học, học và học, học quên ngày quên đêm, học quên cả bản thân là giai đẹp, cũng lờ thôi lộm thuộm, hời như cú. Học đến nỗi bố mẹ anh phải lo lắng, thay nhau đề ý, so với những ngày anh bê tha lười biếng thì bây giờ anh thay đổi thế này còn khiến họ lo hơn. Học đến nỗi mấy thằng bạn vàng hết chịu nổi, loan tin anh uống nhầm thuốc.

Anh kệ thầy tất cả, cho mọi người tha hồ choáng. Đã lười giờ lại trèo cao nên chỉ có một con đường để đi thôi, nếu không sẽ thất bại. Xong cái đồ án này, với thắng lợi đầy hiển hách bất ngờ, mọi người sẽ còn tiếp tục choáng thêm một lần nữa. Và sau đó, anh sẽ trở lại và lợi hại hơn xưa.

Thật bổ cho những ngày làm việc tập trung cao độ, khối công việc khổng lồ đã bị đánh bại, mọi trở ngại đã vượt qua. Hôm nay anh thấy trong lòng vui vui lắm, tinh thần đã sẵn sàng cho việc chăm chút bề ngoài. Sau khi tóc tai, quần áo, râu ria từ tể, anh lại tới trường, vừa đi vừa yêu đời huyết sáo suốt dọc hành lang. Chợt gặp Mai áo đỏ nổi bật đang đi ngược lại, anh toét miệng cười ngay, nhưng ô hay, cái niềng kia đang mím lại chứ chẳng chịu cười tí gì đáp lại anh, anh chợt dạ tưởng mình nhầm người. Nhưng không, đây đúng là Mai, nhưng mà hôm nay Mai khác lắm, chẳng tươi vui tí tít như hôm nọ. Mai đứng lại, nhìn anh đầy dè dặt. Phút hơi hụt hắng nhưng trong lòng đang vui sẵn nên cứ xòe miệng cười.

-Xong đồ án chưa? – Phúc hỏi vồ vập.

-Chưa. Xong thế nào được – Giọng Mai nghiêm nghiêm.

-Đi thư viện đấy à? Vậy cùng đi đi! – Phúc hò hời.

Mai lại mím môi lưỡng lự.

-Không. Mình đang có chút việc. – Mai hần học đáp rồi quay ngoắt đi nhanh khỏi đó.

Phúc đứng trơ ra, chẳng hiểu gì. Rồi anh chợt dạ, vội gờ tay sờ tóc mình. Tưởng mạo anh hôm nay đã chấn chỉnh rồi mà. Cái kiểu “đầu con gì” có còn nữa đâu mà dọa được ai. Sao tự dưng làm nằng nạnh chạy mất dép thế này. Vô lý! Anh tung hứng nhìn theo cái dáng đi phẳng phẳng của Mai.

Thư viện như mọi ngày, đông mà vẫn luôn yên tĩnh. Phúc vừa cầm mấy quyển sách thì đập ngay vào mắt là Phan và Mai vừa đi tới. Vừa trông thấy Phúc, hai khuôn mặt đang nhẹ nhõm bình thường ấy bỗng sầm lại rồi có vẻ cùng hiểu ý, nghiêm mặt lại, lờ Phúc đi. Phúc đưa cái nhìn thắc mắc về Mai. Cô nằng biết đấy, nhưng mặt cứ làm mặt lạnh.

Suốt buổi hôm ấy, Mai tỏ ra thân thiết với Phan lắm. Phan thì vẫn như ông giáo mẫu mực. Họ cùng lấy sách, ngồi cạnh nhau, nữ nhi duyên dáng hỏi bài, nam nhi nho nhã chỉ dạy, trông như một bức tranh cổ.

Bức tranh ấy là bức tranh trên mắt Phúc. Thằng đó lần nào xuất hiện cũng trong tình thế khiến Phúc phải ngựa ruột ngựa gan. Đã có chuyện xảy ra! Mai

bỗng nhiên quay phắt, rồi tẩu chay Phúc! Trước nay đâu có cô gái nào đối xử với anh như thế! Thật là càn vô lý!

Phải giải mã sự vô lý này. Lục lọi trong trí óc không lâu, Phúc đã tìm ngay được giải đáp. Hắn đã nghe được câu chuyện gái gú giữa Phúc và đám bạn, và giờ hắn khinh thường? Hắn đã cảnh báo Mai! Chính xác! Hôm đó khi Mai đang hơn hớn với anh thì hắn đã tới chia rẽ. Chính hắn đã nhìn thấy từ xa và gọi điện ngăn chặn. Thật đáng ghét!

Phúc đã từng tự nhủ, dù sao nó cũng là người được bố Phúc trân trọng, yêu quý – đây là nguyên nhân khiến Phúc ghét nó và cũng là nguyên nhân khiến Phúc không nên ghét nó. Vì vậy anh có thể bỏ qua, chỉ ít là vì bố.

Nhưng mà hôm nay nó dám trêu ngươi anh thế này thì làm sao mà chịu nổi. Nó đã dám chọc vào anh! Chính nó là nguyên nhân khiến Mai bỗng nhiên quay 180 độ! Lòng anh tức hừng hực. Lần đầu tiên trong đời có một thằng nông dân dám động vào sĩ diện của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kiểu dạy bảo của mỹ nam

Những ngày sau đó, song song với việc hoàn thành đồ án là việc để ý tên đáng ghét đó. Hắn đã gây sự thì không đời nào Phúc để cho yên lành.

Hắn chọc Phúc cái gì thì Phúc chọc lại cái đó. Không cần nhiều nhưng nhất định phải bắt hắn trả giá. Việc phân định ân oán cá nhân đối với Phúc vốn là một khả năng nhanh nhạy. Ngay khi Phúc nổi điên vì hắn thì Phúc đã biết cần phải trả thù hắn như thế nào. Hắn đã xem thường anh vì chuyện gái gú, vậy còn hắn có gái không? Nếu không, hắn có vấn đề! Nếu có, phải cho hắn một bài học!

Phúc đã phục thù. Với Mai, anh có thể làm cho đôi mắt ấy nhìn anh lấp lánh trở lại, nếu như Mai là đối tượng của hắn. Nhưng không phải vậy, có điều, hắn với Mai là mối quan hệ hơi lạ. Giữa hai người là có điện, nhưng là dòng điện một chiều, chiều Mai với hắn thì có, còn ngược lại thì không. Thế nhưng ngày nào họ cũng đi với nhau. Lại!

Thế nên Phúc mới phân vân để hắn được yên đến giờ. Nếu hắn không có điện với Mai thì Mai đâu phải là công cụ trả thù! Hắn cũng chơi với vài đứa con gái khác nữa, nhưng Phúc phải hoàn toàn thất vọng. Hắn đúng là thằng học sĩ chăm ngoan, tiểu sử của hắn là nói không bao năm nay với ái tình! Eo ơi! Phúc là lười vì kinh hãi.

Phúc ê chề như một kẻ bại trận. Có chiến trường nào nhục nhã như thế này không. Một chiến trường muốn bắn mà không có súng! Kẻ thù thì nhớn nhác trước mắt!

Đang không biết phải làm gì với thằng đáng ghét ấy thì Phúc nhận được một tin quan trọng. Thằng Nam để mới điều tra được Mai cùng quê hắn, là con gái Giám đốc Sở Xây dựng tỉnh. Mai thích Phan từ lâu nhưng Phan chỉ coi Mai là bạn. Tuy nhiên, Phan vẫn chơi rất thân với Mai. Không biết trong tình bạn này có còn cái gì khác không.

Thế là cái chiến trường đã mọc rêu ấy bây giờ được khai phóng lại, sẵn sàng cho cuộc đấu. Hắn mà ghét chuyện gái gú của anh, thì anh cũng phi báng vào cái mưu đồ của hắn. Đồ dựa hơi con gái nhà quan! Phúc đã vốn ghét sẵn chuyện này, giờ lại càng có hứng để làm kẻ chọc phá.

Phúc đã đến với Mai bằng một thứ tình yêu lố xoáy. Đầu tiên chỉ cần với một câu trịnh trọng “Tôi muốn gặp Mai để làm rõ những khúc mắc trong lòng”, làm cho nàng không thể chối từ. Rồi cứ thế, chàng cuốn nàng đi như con ốc. Cà phê, xem phim, hoa hồng... cùng với ánh mắt tình ái chết người của một mỹ nam khiến Mai nhanh chóng đổ xiêu đổ vẹo. Đã thế Phúc liên tục đưa Mai đi shopping, vừa chiều chuộng vừa hào phóng khiến Mai như ở trên mây.

Phúc làm vậy không phải vì sợ Mai đã bị Phan “nhồi sọ” nên khó tán, mà là Phúc không muốn kéo dài thứ tình yêu giả tạo này. Mai càng hạnh phúc bao nhiêu thì anh càng như thằng bị đi đày bấy nhiêu. Hơn nữa, thời kỳ này ai cũng bận rộn vì đồ án, thực tập và chuẩn bị cho thi tốt nghiệp. Vì vậy tốt nhất là phải “làm” cho nhanh, kết thúc cho sớm, đỡ mất thời gian cả hai người. Hơn nữa, Phúc thấy áy náy vì biết như thế là có lỗi với Mai. Gì thì gì, chứ anh vốn không dung thứ cho chuyện lừa dối trong tình yêu, thế mà giờ chính anh là kẻ phạm phải. Thế nên, phải đối xử tốt với Mai khi còn có thể.

Tội nghiệp, Mai đâu biết mình chỉ là một công cụ chiến đấu, cô chỉ biết mở hết cửa trái tim mình để đón nhận tình yêu của một chàng công tử hào hoa. Chàng đến giống như cơn cuồng phong khiến cho mọi tình đầu của cô bị đánh bật và cuốn phăng!

Còn đang quay cuồng trong hạnh phúc bất ngờ thì Mai bị rơi đánh tùm xuống vực. Lý do thật quái đản: Tại mỗi tình đơn phương dai dẳng của cô.

Cô đã giải thích với anh rằng tình yêu đó đã trở thành quá khứ, hiện tại, trong tim cô giờ chỉ có anh, một mình anh thôi. Nhưng anh không chấp nhận.

Cô hằng hực, chói với, đau khổ, nhưng không thể níu kéo. Bởi vì anh đã quyết.

Phúc còn nhớ rõ gương mặt thần thờ của Mai khi Phúc nói lý do chia tay: “Xin lỗi, anh không muốn là kẻ đến sau, và rất tiếc, anh không thể chịu được

điều đó”. Lời nói như gáo nước lạnh dội vào tình cảm chân thành của Mai, không cho còn một chút cơ hội để tiếp tục cuộc tình. Dầu vậy, Mai vẫn nhìn anh với ánh mắt đắm say, một tình yêu hoàn toàn trọn vẹn không giấu giếm.

Phúc đáp lại bằng khuôn mặt lạnh lùng cương quyết. Chỉ với cách đó, cùng với lý do củ chuối đó, Phúc mới yên tâm rằng, sẽ làm Mai đủ tỉnh táo dập tắt đi ngọn lửa tình yêu mới, và hơn tất cả, Mai sẽ có đủ sức mạnh để cắt đứt được với thằng đồng hương kia!

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mất bạn oan

Hậu của tình yêu lốc xoáy là làm Mai thay đổi và người lãnh chương lại là Phan. Tự dưng Mai tránh mặt Phan, không còn tíu tít hỏi bài, không còn cùng đi ăn cơm, không đi thư viện, không làm bất cứ việc gì bên cạnh Phan nữa. Phan như mất đi một người bạn.

Cũng may đây là thời kỳ thực tập, mỗi người mỗi nơi nên chuyện này ít ai để ý. Vì như thế sẽ đỡ tai tiếng cho Mai, cũng là bớt đau khổ cho Mai.

Biết là Mai xấu hổ vì không nghe lời Phan nên giờ muốn lánh mặt, nhưng sau nhiều ngày mà Mai vẫn giữ nguyên sự im lặng thì Phan linh tính có điều gì bất thường. Không thể để yên, Phan quyết tìm Mai.

-Minh biết là sẽ có kết cục này, nhưng không ngờ lại kết thúc nhanh như thế. - Mai buồn rầu tâm sự.

-Mọi thứ đã qua rồi. Hấn lộ nguyên hình sớm như vậy thì càng may. Thế mới giúp cậu mau tỉnh táo.

-Cậu nói cũng đúng. - Mai gật đầu cười buồn - Nhưng nói thật, mình cũng không ân hận vì đã không nghe lời cậu.

-Sao vậy? - Phan nhíu mày.

-Minh hỏi cậu điều này nhé. Thế cậu có muốn yêu một người mà trước đó người ấy đã dành trọn tình cảm cho người khác rồi không?

Phan lại nhíu mày yên lặng. Mai tiếp, cũng với giọng buồn buồn.

-Không ai muốn vậy cả có phải không?

-Đúng vậy. Nhưng nếu yêu thật sự thì chỉ cần hiện tại. Quá khứ bỏ qua. - Phan quả quyết.

-Nhưng anh ấy không bỏ qua. Mà không hiểu sao mình lại thú nhận với anh ấy điều này. Với cậu mình vốn đã là con ngốc, giờ với anh ấy mình lại còn ngốc hơn.

-Không phải. Đừng dằn vặt mình như thế. Hấn không đáng để cậu thế này. Hấn đã có người mới rồi. Và đó chỉ là một lý do. Đừng tin hấn! - Phan sốt sắng.

-Nhưng mà mình muốn tin anh ấy. Anh ấy dù sao cũng làm mình thức tỉnh. Giờ đây mình thật sự hoang mang. Mình rất sợ mai kia lại bị rơi vào tình cảnh này tiếp.

-Không thể nào. - Phan lắc đầu - Cậu đừng lo. Chúng ta chỉ là bạn bè. Và điều này ai cũng biết.

-Nhưng từ nay, mình muốn mọi người thấy giữa chúng ta cũng không còn là bạn bè nữa.

-Sao cơ? Cậu vừa nói gì cơ?

Mai nhắm mắt như để lấy can đảm mà nói tiếp.

-Trước nay chúng ta vẫn là bạn bè. Có gì sai đâu, nhưng tình bạn giữa chúng ta lại luôn là dấu hỏi với mọi người. Tại sao thì cậu biết rồi đó. Nếu cậu muốn tốt cho mình, hãy để cho mình yên được làm theo những gì mình muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hỏi cho ra nhẽ

Quán cà phê bình dân đang giờ vắng khách. Không gian yên tĩnh, làm nổi bật lên những âm thanh thánh thót tinh tế của bản nhạc không lời.

Tại một bàn trong góc quán, Phan và Phúc ngồi đối mặt với nhau. Trên bàn hai cốc lipton vẫn đầy nguyên. Phúc ngồi gác chân nọ lên chân kia, vầy vầy mũi dầy, lưng ngả tựa vào ghế, mặt phớt phình. Còn Phan, đáng ngồi nghiêm túc, nét mặt nghiêm nghị. Có vẻ như cuộc gặp này của họ không có gì là dễ chịu.

Giọng Phan điềm đạm

-Tôi biết, bây giờ Mai không là gì với cậu cả. Nhưng Mai vẫn là bạn thân của tôi.

Phúc nhếch mặt, cười khẩy:

-Thế thì sao?

Giấu đi nỗi bức mình trong lòng, Phan cố tỏ ra lịch sự.

-Từ trước tới nay, chúng tôi vẫn là bạn bè. Việc Mai như thế nào với tôi đã là chuyện quá khứ. Chẳng ai đi chấp chuyện đó làm gì. Tôi biết cậu chia tay Mai không phải vì điều đó.

Phúc quay mặt ra chỗ khác cười ngao nghể. Phan nén bức, hỏi tiếp.

-Nhưng sao cậu lại lấy lý do đó để chia tay Mai?

Phúc vẫn không trả lời, mặt quay sang hướng ngược lại, rồi cười đều.

-Mai thì thật sự tin vào điều đó. Thật nực cười. Nhưng... thực ra, cậu cũng có thể lấy lý do khác mà. – Phan vẫn điềm đạm

Phúc chột nghiêm sắc mặt nhìn Phan. Phan hơi khựng lại vì tia mắt uy phong ấy, nhưng Phan không hề sợ.

-Cậu hoàn toàn có thể kiếm một lý do khác, nhẹ nhàng dễ hiểu hơn nhiều. Chẳng hạn như... không hợp nhau, thế cũng được. Chứ sao lại làm cho tình thần Mai nặng nề như thế?

Phúc nheo mắt, lại còn nghiêng đầu như để “soi” kỹ Phan hơn. Phan cố giấu sự khó chịu, tiếp tục.

-Cậu thì chẳng vấn đề gì, nhưng với Mai thì không đơn giản. Dù bây giờ hai người đã thôi nhau, nhưng cậu có cách nào để Mai...

-Ê. Lớp trưởng thì quản cả việc này đấy hả! – Phúc chột hất hàm ngắt lời, kết thúc màn “độc thoại” này giờ của Phan.

-Nhưng cậu có biết cái lý do vớ vẩn đó đã khiến tình bạn giữa chúng tôi kết thúc không? – Giọng Phan bắt đầu cáu kỉnh.

-Hây. Tôi chia tay thế nào là việc của tôi! - Phúc giọng lạnh te – Chuyện hai người không liên quan gì đến tôi.

-Nhưng cậu không thích thì cứ chia tay Mai, sao lại lôi tôi vào chuyện của cậu?

-Ồ. Thế thì bây giờ ông gọi tôi ra đây để hỏi tội đấy à? – Giọng Phúc ngang tàng chế nhạo.

Phan quay mặt đi, sự kiềm chế thể hiện rõ trên gương mặt cương nghị.

Phúc nghe nghe nhìn gương mặt đó, giọng thách thức.

-Tôi nói cho ông biết. Tôi không liên quan gì đến ông hết. Bạn ông, ông gọi thì ông giữ. Ông không giữ được thì ông tự xem lại bản thân ông. Cái lý do đó nó chả là cái gì hết!

-Nhưng nếu như không có cái lý do đó thì Mai đã không như bây giờ! – Giọng Phan đanh lại.

Phúc nghe mặt nhìn cả người Phan bằng đuôi con mắt, rồi giọng châm chích.

-Sao? Tiếc à? Chỉ là bạn thôi... Có gì mà phải tiếc. À! Quên mất... - Phúc cười đều đều – Cô ấy là ai nhì, con Giám đốc Sở xây dựng thì phải. Tốt quá đi, kể ra... làm bạn như vậy cũng giá trị đấy chứ.

Nhận ra ý của Phúc, Phan quắc mắt, sừng lên:

-Ông nói gì?

Phúc làm vẻ dửng dưng:

- Chẳng trách ông không muốn mất người bạn này.

- Mày... - Mắt Phan vẫn lên giận dữ. Hai bàn tay nắm chặt, đôi vai gồng lên kìm nén.

Phúc liếc đáng về Phan rồi cười khẩy.

- Sao? Tao tưởng mày cái gì cũng giỏi chứ. Thế thì sợ gì nào?

Phan tròn mắt nhìn Phúc như nhìn một con quái vật.

Phúc càng ngao mạn hơn.

- Còn tao ý, chỉ cần thế thôi. Với con gái, chỉ cần tao thích là được ngay. Mà khi tao không thích nữa thì tao chia tay. Được chưa?

Phan vẫn cố nhịn. Vì Phan biết trước mặt anh là “cậu trời” của nhà đại gia nào đó. Người thân khô thể khô như anh tốt nhất là nên tránh. Anh cố ghi đôi nắm đấm để chế ngự nỗi giận trong lòng.

Phúc lừ mắt nhìn đôi nắm đấm đang rung rung vì ức chế ấy, càng tỏ vẻ ngông nghênh.

- Tao thích đứa nào thì kệ tao, tao bỏ đứa nào thì kệ tao. Chuyện của chúng mày thì kệ chúng mày. Làm sao nào? Thưa ông lớp trưởng?

Chưa đủ, Phúc lại chống tay lên bàn, dưới mắt gần Phan, găm gè.

- Vừa phải thôi. Mày lấy tư cách gì để hện tao ra đây. Mày tưởng tao thừa thời gian đấy à?

Dừng lại vài giây nghĩa phản ứng của Phan. Vẫn là về “biết thân biết phận”. Phúc gần giọng tiếp.

- Mày bảo cái lý do ấy là vợ vẫn à, nhưng tao lại cứ thích cái lý do ấy đấy. Mày làm gì được tao.

Hai bên trừng mắt nhìn nhau trực diện, không ngại ngần trung rõ ý đồ của mình. Chỉ bằng ánh mắt.

Vài giây trôi qua, Phan phải xuôi trước, vì biết mình sẽ thua. Tuy đối phương đã “hàng”, Phúc vẫn chưa thôi, lại hần học nhìn Phan, dẫn ra từng tiếng.

- Tao nói cho mày biết. Chuyện của tao, tốt nhất đừng có động vào. Mà con gái, một khi thẳng này thích, thì đừng hòng cản được.

Phúc ném cho Phan cái nhìn sắc như dao rồi khệnh bước khỏi quán. Phan ngồi yên lặng, mặt tái hần.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đắng lòng

Vào phút cuối, chân tướng sự việc được phơi bày, Phan không ngờ Phúc là kẻ tình quái đến thế. Trước nay Phan vẫn nghĩ hần chỉ là gã công tử ăn chơi, đối với con gái chỉ có chơi bời hoa lá. Nhìn Mai riu rít với hần và còn có vẻ thích thú hần, Phan chợt lo ngại: “Cần phải cho Mai biết hần là người như thế nào”. Anh đã nghĩ và làm ngay.

Hóa ra, hần đoán được tất cả, và còn biết trả thù anh bằng đòn hiểm như thế này. Anh đã đánh giá quá thấp về hần. Chơi bời, kiêu ngạo, ngông cuồng với hần là chưa đủ, mà còn là sự tinh khôn nguy hiểm khó lường.

Rõ ràng Mai sau khi được Phan kể về hần thì đã hết ưa thích hần và còn tránh xa hần ra. Thế mà hần vẫn đủ tài làm đảo ngược lại. Hần quả là xuất sắc trong tình trường. Nhưng hần có yêu Mai thật không? Tình yêu thần tốc ấy có thực sự tồn tại không? Phan chợt rùng mình khi nghĩ tới những câu nói đầy thâm ý của hần:

“Cô ấy là ai nhì, con Giám đốc Sở xây dựng thì phải. Tốt quá đi, kể ra... làm bạn như vậy cũng giá trị đấy chứ”.

“Mày bảo cái lý do ấy là vợ vẫn à, nhưng tao lại cứ thích cái lý do ấy đấy. Mày làm gì được tao.”

“Tao nói cho mày biết. Chuyện của tao, tốt nhất đừng có động vào. Mà con gái, một khi thẳng này thích, thì đừng hòng cản được.”

Từng lời của hần cứ vang vang như những âm thanh quái quỷ trong đầu anh. Như vậy là hần đã biết cả thân thể Mai, biết mối quan hệ của anh với Mai, biết Mai có giá trị với anh như thế nào, và biết tung đòn tương xứng để trị lại anh.

Hắn đã điều tra tất cả, và để trả thù anh, hắn sẵn sàng tạo ra cả một con lốc tình yêu! Phan bàng hoàng khi thấy sự thật hiện lên rõ rệt. Hắn sẵn sàng cho anh biết! Hắn không hề muốn giấu! Tình yêu sét đánh ư? Hoàng tử từ trên trời rơi xuống ư? Không! Đơn giản tất cả chỉ là sự dằn mặt mà thôi.

Nhưng anh và Mai đều đã tin vào tất cả. Chắc Mai nghĩ cùng lắm Mai là một trong số những mối tình thời thượng của hắn thôi. Nhưng sự thật còn tệ hại hơn thế nhiều. Hắn chưa bao giờ yêu Mai cả. Ôi, Mai tội nghiệp ơi! Mai đáng thương ơi! Mai có nên biết sự thật này không? Nếu biết, mối quan hệ anh và Mai sẽ có khả năng nối lại, nhưng Mai sẽ còn đau khổ thêm bội phần. Nên có lẽ anh phải chọn cách im lặng thôi.

Hắn thật là dã man, chỉ vì bị đụng đến một cọng lông mà hắn điên lên thế này đây. Sẵn sàng biến một cô gái vô tội như Mai thành công cụ trả thù, cố tình đẩy Mai rơi vào tình thế lăm lăm tiêu cực, hắn có phải là con người không chứ! Phan nghiêng răng cắn giận, tức đến nghẹn cả cổ.

Bây giờ thì hắn đã thắng rồi. Còn anh thì đang có một Mai hoàn toàn khác, một Mai coi anh còn không bằng cả người quen sơ. Anh cũng không thể tưởng tượng có một ngày Mai lại thay đổi ra thế này. Tình bạn thân thiết suốt bao năm sinh viên giữa hai người giờ không bằng chút thời gian tán tỉnh của hắn. Mai đã cương quyết cắt đứt quan hệ với anh, anh tôn trọng quyết định của Mai, dù sao như thế, với Mai cũng là tốt, Mai đã thực sự dứt được tình cảm ngày xưa.

Chỉ có điều là, với Mai, chuyện mất anh chỉ là mất đi một người bạn. Nhưng với anh, thì ngoài việc mất đi một người bạn anh còn mất đi một cơ hội lớn trong nghề nghiệp của mình.

Xuất thân từ gia đình thuần nông nên Phan biết sẽ phải tự thân vận động trong công việc. Việc anh giữ mối quan hệ với Mai thân thiết bao năm nay cũng trong ý đồ đó, dù anh biết như thế sẽ làm cô nàng không thoải mái với mình. Anh cũng không thích như vậy nhưng mẹ anh rất muốn anh lấy Mai để sau này có sự nghiệp vững chắc. Tuy nhiên, hình bóng Thảo không phai trong tâm trí khiến anh không thể chiều theo ý mẹ. Và lại, Mai là cô gái nghiêm chỉnh, lại đồng hương nên Phan cũng muốn kết bạn, và trong đó Phan cũng nuôi hi vọng sẽ được Mai giúp đỡ anh có một cơ hội công việc tốt.

Tuy nhiên, sự nghiệp của anh vẫn đang đứng giữa ngã ba đường. Về quê, ở lại thành phố, hay tiếp tục đi xa? Nhưng mộng của anh vẫn nghiêng về thành phố, nơi tập trung nhiều công ty, tập đoàn xây dựng lớn, có nhiều cán bộ, chuyên gia, kỹ sư đầu ngành. Nơi sẽ giúp anh nhanh chóng tiếp cận được với các thành tựu kỹ thuật hiện đại tiên tiến nhất. Và trong anh, luôn có một ước mơ, một khát khao là được học hỏi, được giao lưu, được cống hiến hết mình ở những nơi như thế.

Ước mơ là vậy nhưng anh không bao giờ dám rời xa thực tại. Ở quê nhà, người cha bị tai nạn lao động nên không thể làm việc nặng, người mẹ một nắng hai sương kiếm nhặt từng đồng, đứa em gái mới học lớp tám, tất cả đang trông đợi và đặt hết niềm tin vào anh. Với họ, nếu Phan kết đôi với Mai, sự nghiệp, tình yêu hạnh phúc đều no đủ và như vậy là họ quá mãn nguyện về con trai mình.

Vì vậy, nên con đường với Mai vẫn là sự dự phòng. Anh biết cuộc sống nơi đô thị là một thử thách lớn, anh cũng không dám chắc mình có trụ được hay không. Nạn thất nghiệp đang tràn lan. Những bài báo, những con số, những câu chuyện bi hài về cảnh sinh viên mới ra trường đi tìm việc thực sự làm Phan lo lắng. Nếu như anh cũng rơi vào hoàn cảnh như họ: vất vưởng tìm việc, hoặc việc không như ý, lương không đủ trả tiền thuê nhà và các khoản sinh hoạt ... thì như vậy, việc về với Mai không phải là điều tốt nhất hay sao.

Đó chỉ là cái lý của một phần con người Phan thôi. Phần bị ám ảnh bởi cuộc sống cơ cực đói nghèo, nó đã bắt anh phải biết tính toán chắc mọi đường đi như thế.

Vậy Mai anh không dám bỏ, mà Thảo anh cũng chẳng muốn buông!

Thảo gắn với phần con người còn lại trong anh, con người của tình yêu và đam mê sự nghiệp. Nó luôn thôi thúc anh làm điều mạo hiểm: Không phải sợ gì hết. Anh là người có sức mạnh. Kết quả học tập tốt. Mấy giải thưởng vinh dự nắm trong tay. Anh đã phấn đấu học tập tốt thì cũng sẽ phấn đấu làm việc tốt. Anh chắc chắn sẽ nằm trong số những người nhà tuyển dụng cần.

Anh đã nhiều lần tưởng tượng rằng, sau này đến lúc kiếm được đủ tiền, anh sẽ về chuộc Thảo, sẽ cưới Thảo. Chắc lúc đó mẹ anh sẽ chấp thuận thôi. Chuyện này nếu nói Thảo biết thì nàng sẽ cảm động lắm đây, sẽ hạnh phúc lắm đây, nhưng anh lại không thể, vì mọi thứ đều ở phía trước. Điều tốt đẹp vẫn đang là ước mơ, sự thật khốc liệt mới là điều sờ sờ trước mắt. Sự thật đó là một Thảo bé tấc, một ông Mạnh đáng gờm, và mẹ anh ... ôi anh lắc đầu không dám nghĩ nữa.

Anh yêu nàng mà lại luôn sợ nàng yêu anh. Bên nhau, anh phải tỏ vẻ ung dung khi trong lòng chỉ muốn được ôm ghì lấy nàng. Càng biết nàng chờ đợi thì tình cảm lại càng phải giấu kín. Sóng gió sẽ nổi lên khi nàng không kiềm chế được tình cảm với anh. Và tất cả, cha anh, mẹ anh và kể cả nàng cũng không được bình yên như bây giờ nữa.

Ôi tình đời, tình người ... thân anh gia cảnh khó khăn, tình yêu khốn khổ, sự nghiệp thì bị một kẻ thừa tiền, thừa năng lượng, thừa thời gian nhảy vào phá hoại. Lại còn thêm một Mai mù quáng vì tình. Phan chợt cảm thấy buồn phiền, chông chênh quá ... Anh thêm được thấy nụ cười của Thảo, không phải là trong tâm trí mà phải là con người bằng xương bằng thịt. Anh phải về thăm nhà, thăm Thảo, chỉ có Thảo mới giúp anh lấy lại được cân bằng.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chân dung kẻ thêm yêu

Bà Thêm – mẹ Thảo khép cổng đi ra ngõ. Thảo trong nhà ngẩn cổ nhìn theo tới khi dáng mẹ đã khuất. Cô đi loang quanh trong nhà, dáng cô thư thả nhưng trong lòng thì ngược lại, không yên chút nào.

Vì ông Mạnh lại trở chứng!

-Tôi quyết định rồi. Từ nay tôi sẽ tán em, sẽ chính thức theo đuổi em. Và tôi sẽ công khai cho cả cái làng này biết rằng em là của tôi!

Cách đây không lâu ông ta đã hùng hồn tuyên bố với cô như thế.

Trận khóc tức tưởi của cô hôm đó chỉ làm cho ông ta mũi lòng đúng vài giờ đồng hồ. Ngay sáng hôm sau, khi thấy cô “làm mặt giận”, lão cũng lập tức trở lại cái vẻ xảo quyết nhăm nhe. Nhưng cô mặc kệ, cứ tự cho mình cái quyền được giận, bởi với tội lỗi gây ra như thế, cô như vậy là đã kiềm chế lắm rồi.

Nhưng cô chỉ “giận” được vài hôm thì lão đã nhỏ toẹt vào cái quyền được giận đó của cô, làm cho cô chẳng còn sức mà giận lão được nữa!

Lão nói là tán cô, theo đuổi cô là nói cho lịch sự chứ thực chất là lão đang thít cô lại chặt hơn. Giờ thì cô khốn khổ vì các màn cưa cẩm của lão lắm rồi. Sáng sáng lão cứ về về đi theo áp tải cô đến tận chỗ làm. Đang làm, thỉnh thoảng cô lại thấy bóng lão lượn lờ giám sát. Bực nhất là cái mặt găm ghè kiểu xã hội đen của lão, làm cho ai cũng thấy ngại, không muốn thuê cô nữa, dù họ chẳng nói ra.

Công việc đang toi tới lại thừa dần. Lang thang đi tìm việc thì lão sẵn sàng theo cô đến... cả ngày! Bất chấp mặt cô sưng lên, hay nước mắt cô rơi xuống... “cái rào di động” ấy vẫn nhất mực trung thành với cô, làm cho cô chẳng làm ăn được gì hết.

Cô chán quá ở yên trong nhà thì cái rào ấy cũng ngừng hoạt động. Làm cô hiểu rằng, nếu cứ chấp nhận ở nhà làm người thất nghiệp, thất nghiệp toàn phần, thất nghiệp trăm phần trăm thế này thì sẽ được yên thân.

Mấy ngày nay cô phải ở nhà, hết ra lại vào, hết vào lại ra, chân tay thì chồn hết cả lên. Mẹ cô già cả ốm yếu thì đi làm suốt cả ngày, có biết bao nhiêu là việc. Còn trẻ trâu cô đây thì ngồi nhà thừa thãi, một việc cũng không có.

Cô hiểu cái nghịch cảnh này từ đâu mà ra. Đây là lần thứ hai lão chơi bài này, và lần này thì lão ngang nhiên cho cô biết tuốt. Nhiều lúc nhìn thấy lão, cô chỉ muốn cầm cái gì mà ném vào lão cho hả giận. Nhưng cô đành bất lực vì cô biết cho dù cô có làm thế đi nữa thì lão cũng không chịu thay đổi đâu.

Cô thấy cuộc đời cô sao mà tăm tối thế, hành động của lão những những tảng mây đen vùn vùn dồn cô phải bước vào nơi mà cô sợ nhất: Lấy lão!

Hôm nay Phan về, giữa lúc trong lòng cô toàn những điều u ám. Nhìn thấy Phan, cô thấy cuộc đời tươi vui trở lại. Phan như một thứ ánh sáng giữa màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tình bí mật

-Lão già khốn nạn! Cậy quyền cậy thế! Mưu hèn kế bẩn! - Phan rất phẫn nộ khi biết tình trạng của Thảo bây giờ.

-Giờ mình chẳng biết phải làm sao nữa, nhiều người ngại không dám nhận mình nữa rồi, việc chẳng có, ở nhà suốt ngày...- Thảo than vãn.

-Đi! – Hai đứa đang ngồi ở thềm hiên nhà Thảo, Phan bỗng đứng phắt dậy, lôi cả tay Thảo theo. Phan dắt Thảo một cách dứt khoát vào trong nhà, rồi đứng trước cửa buồng ngủ của Thảo, rồi thả tay Thảo ra.

-Cậu vào sắp quần áo. Đi! Đi ngay bây giờ! – Phan nói như ra lệnh.

Thảo hiểu ý, mặt cúi gằm.

-Thế cậu định cứ ở nhà mà chịu đựng mãi thế này hả? Thảo! – Phan tròn mắt.

-Mình...

-Nói cho cậu biết, cậu cứ thế này rồi lão sẽ còn dồn cậu đến tận chân tường, rồi lão sẽ đạt được mục đích! Sẽ đạt được mục đích! Cậu hiểu chưa! Hiểu chưa! – Phan sùng sộ nói như quát.

-Không. – Thảo sợ hãi. – Mình sẽ không để lão đạt được mục đích. Mình sẽ cứ mặc kệ lão. Lão sẽ chẳng làm được gì mình hết.

Phan nhìn Thảo từ đầu đến chân, rồi lại từ chân đến đầu trong giây lát. Thảo đang mím môi, cổ thể hiện chút sức mạnh còn lại.

-Ôi... - Phan chợt ngửa mặt lên trần, tay xoa xoa trán, vẻ bức bối vô cùng. Thảo đứng yên nhìn Phan, cô thông cảm với những gì anh đang chịu đựng.

-Thảo, cậu hãy chấm dứt cái kiểu thi gan này. – Phan quay lại quả quyết – Bởi vì, không việc gì cậu phải thế cả. Chủ nợ thì chỉ có quyền đòi nợ chứ không có quyền chi phối công việc hay hạnh phúc của con nợ. Mà lão đã giờ trò này thì cậu cần gì phải tử tế với lão nữa. Nơi này không làm được thì đi làm nơi khác. Xem lão có đủ sức theo không. Nếu lão kiện thì cậu cứ sự thật mà nói. Đây là việc do chính lão gây ra. Không phải sợ gì hết.

-Cậu bảo mình không sợ ư? Lão đâu chỉ ép mình bằng cách kiện. Lần trước lão cho quân đến phá nhà mình rồi đó? Vườn thì chúng đập nát hết rào, bếp thì chúng đập hết bát đĩa, trong nhà thì cái gì chúng cũng đập vãi nhát, giờ các vết vẫn còn đấy. Thế mà còn không sợ sao? – Giọng Thảo hoảng hốt khi nhớ lại vụ đó.

-Đúng là loại du côn. – Phan hậm hực – Mà lo gì chứ. Nhà Thảo thì chỉ phá được thế, chứ còn cái gì mà phá nữa.

-Chúng còn dọa đập nhà mình đấy! Chúng bảo sẽ đập nóc nhà trước!

-Đập à. Đập thì chúng nó cũng ra hầu tòa!

-Mình chỉ sợ chúng kéo đến lúc nhà mình không có ai... - Thảo cúi đầu nhỏ giọng rồi lùi thối ra ghế ngồi. – Mẹ mình nói đúng... mấy tay côn đồ ấy, ai dám dây vào đây... ai dám làm chứng đây.

Phan thờ dãi nhìn Thảo, giọng Thảo hơi run run.

-Mình sợ lắm, sợ lắm Phan à... thật sự là sợ lắm... Sửa nhà rất tốn tiền, mình biết. Chút tiền để dành của mình, nếu không trả ông Mạnh thì cũng để để phòng căn bệnh của mẹ. Nếu cái nhà này bị làm sao... - Thảo ngược mắt nhìn lên trần - ... thì... thì mình chỉ còn cách chẳng lều cho mẹ ở thôi.

Phan yên lặng đến gần Thảo. Thảo tiếp tục với đôi mắt hoang mang.

-Đến lúc ấy, chắc mọi người sẽ đàm tiếu đủ chuyện về mình. Vay nợ không trả, dây với xã hội đen, phải lấy chồng trừ nợ, rồi chuyện chồng già hơn cả mẹ. Trời ơi, đến mình còn thấy ngượng, huống hồ là mẹ. Mà mình như thế là bất hiếu. Vì nếu cái nhà này thùng mái thì trời mưa biết làm thế nào. Mình không thể treo lên chừa mà mẹ mình lại càng không thể.

-Thôi. Đừng nói nữa. – Phan trầm giọng ngắt lời.

-Mình mà lấy tiền để dành ra để sửa nhà, lỡ mẹ bệnh lại thì lấy tiền đâu ra? Đi vay ư? Ai còn dám cho mình vay? Thế thì chỉ có ở lều thôi, mà ở lều rồi, khéo vẫn còn không yên với lão. Đúng không?

-Ừ, đúng rồi. – Phan chợt dễ dãi hẳn.

-Thấy chưa. Mình đã bảo rồi mà. Mình thế này ít ra là không bị ở lều. Mà lão ấy vẫn chẳng làm gì được mình hết.

-Ừ. Đúng.

-Thất nghiệp thì thất nghiệp, chẳng chết đói được đâu. Nhà có hai mẹ con, ăn uống thế nào chả được. Lão tưởng mình chịu khổ không nổi thì sẽ lấy lão chắt. Còn lâu.

-Ừ. Cậu nói đúng.

Phan vẫn làm vẻ ủng hộ. Nhưng trong lòng anh cứ thất lại. Anh đang muốn xua tan đi nỗi lo sợ trong lòng Thảo, để Thảo được vui vẻ trở lại.

-Thảo này. Cậu đã làm đúng rồi. Vậy cứ kệ lão thôi. Cậu cứ không đồng ý thì đồ lão lấy được cậu. Giờ không nghĩ, không nói về lão ấy nữa nhé.

-Đúng rồi, cứ nói mãi chuyện lão ấy, thấy chán lắm. Giờ không nói nữa. Hi.

Tự dưng Thảo nhoen cười một cách nhẹ nhõm. Phan thờ phào. Anh đã làm cho nụ cười xinh đẹp ấy xuất hiện trở lại rồi.

-À, Sao không đeo đồng hồ mình tặng thế? Không thích à? – Phan nhấc cổ tay trống trơn của Thảo lên.

-Không phải. – Thảo vội thanh minh - Mình thích mà... chẳng dám đeo. Mà cái gì cậu tặng mình cũng thích cả. Nhưng phải cất hết trong tủ.

-Sao thế? – Phan rất ngạc nhiên.

-Nói thật, những thứ cậu tặng toàn là đồ diện. Mấy lần định bảo cậu đừng tặng mình cái gì nữa. Nhưng mà ngại quá, sợ cậu tự ái. Bởi nếu mình dùng, lỡ ông ấy trông thấy là ông ấy sẽ ăn nói khó nghe lắm.

-Khổ thật. - Phan ngán ngẩm.

-Từ giờ biết rồi thì thôi nhé. Mọi người thì lo làm đẹp, còn mình thì lo làm... xấu. Với ông Mạnh này thì... càng xấu càng tốt.

-Trời ơi. – Phan ngao ngán lắc đầu.

-Ồ... mà này. Lại nói chuyện ông Mạnh rồi. – Thảo ngẩn ra. Cả hai nhìn nhau cùng bật cười.

Phan đứng lên đi đến chỗ công tắc điện. Bật thử. Đèn không sáng.

-Có việc rồi đây. – Phan thọc tay túi quần, quay lại ung dung nhìn một lượt quanh nhà Thảo, rồi dừng ở chỗ cái quạt bàn cũ kỹ, anh bước đến và ấn thử mấy cái nút. Quạt vẫn đơ ra. Phan cười khì.

-Một cái nữa.

Phan lại đi xuống bếp ngó nghiêng. Lần nào cũng vậy, cứ lâu lâu về là Phan tự động kiểm tra một lượt nhà Thảo. Nếu thấy điện đóm hay cái gì hỏng hóc là Phan sửa ngay, cứ như đó là nhà mình vậy.

-Có gì không Phan? - Thảo xuống bếp ngó.

Phan đang chăm chú nhìn đường dây điện thô sơ mắc trên trần bếp. Rồi Phan đi lên nhà.

-Có bóng chưa?

-Rồi. Mua đây rồi.

Phan thu dọn bàn nước, bê bàn ra chỗ bóng đèn, Thảo đi xuống bếp lấy bóng đèn tuýp, khi quay lên cô chợt hoảng hốt khi thấy Phan đã đứng sẵn trên một cái ghế đầu đặt chồng trên mặt bàn. Cô vội dựng bóng đèn góc cửa.

-Ôi quên mất, cái ghế này không được. Quân lão Mạnh đập hỏng rồi. Cẩn thận đấy. – Thảo vừa nói vừa chạy tới giữ ghế. – Xuống đi!

-Nhưng thấy có sao đâu? – Phan cúi nhìn ghế.

-Trời ơi, xuống mau đi, lần trước nó rụng cả bốn chân ra đấy. Mình chỉ gắn tạm để ngồi thôi, chứ đứng thế này thì...

Thảo chưa nói dứt lời thì chiếc ghế bỗng đổ nhào xuống, Phan ngã ạch ngay chỗ Thảo, cú va khá mạnh làm Thảo ngã xoài ra nền.

Phan ngồi dậy ngay, còn Thảo đau đốn nhìn xung quanh là mấy cái chân ghế rụng rời ra. Phan kéo Thảo ngồi dậy.

-Ái da! Ái da! – Thảo rên la. Cô chỉ có thể ngóc người ngồi dậy thôi. Cái đầu gối cô cứ đau chói. Nó như vừa bị khúc gỗ đập vào. – Cái chân, à không... cái đầu gối... - Thảo không dám nhúc nhích nữa.

-Sao thế? Cái đầu gối làm sao? Mới có thể thôi mà. – Phan vẫn cười hi hi.

-Ái da, đau thật đấy, không đùa đâu. – Thảo vẫn nhăn nhó – Mà sao cậu nhanh thế! Lấy ghế nào phải hỏi mình đã chứ! Đã bảo đồ đạc hỏng hết rồi mà!

-Ờ thì... quên mất. Mà sao lại đau đến thế? Hay là bị ghế đập phải?

-Chắc vậy. Ôi da...

-Để xem nào. – Phan bắt đầu lo lắng.

Phan vội vén ống quần Thảo lên, đầu gối Thảo có một vết bầm khá khá. Phan xoa nhẹ, quan sát, rồi gật gù.

-Không sao đâu, xoa dầu sẽ đỡ, thử co duỗi xem nào, nhẹ nhàng thôi.

Thảo co duỗi nhẹ nhàng theo lời Phan, cô mím môi chịu đau.

-Thôi, giờ cứ ngồi yên đây, chờ Phan về lấy lọ dầu, rồi lấy đồ sang sửa mấy cái ghế luôn. Đồ thế này nguy hiểm quá.

-Ừ.

-Ngồi yên đấy. Chốc đỡ đau rồi Phan dìu dậy. Phan về cái rồi sang ngay giờ.

Phan về vội, loáng cái đã biến khỏi sân nhà Thảo. Bỗng từ xa có tiếng xe máy lại gần. Thảo giật mình. Chết rồi. Ông Mạnh tới!

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bị phát hiện

Thảo cuống cuống bám bàn cố đứng dậy. Ông Mạnh từ sân nhìn vào thấy cả, Thảo đang chân lò cò, mặt nhăn nhó rất đau đớn. Ông dựng xe vội giữa sân rồi xông vào nhà đỡ lấy Thảo.

-Sao thế này? – Ông nhìn quanh thấy bóng đèn dựng cửa, chiếc ghế đầu gãy tung chân quanh Thảo. – Em một mình thay bóng điện đây à? Trời ạ! Phải bảo anh chứ? Sao lại leo trèo thế này. Giờ ngã khổ chưa.

-Bỏ ra. – Thảo loay hoay tìm cách thoát khỏi vòng tay ông Mạnh – Tại chú đấy. Đầu gối của chú phá hỏng ghế nhà cháu chứ ai. Nếu không thì cháu trèo tốt chứ chả sao cả.

-Thế à, mẹ sư chúng nó, đã bảo chỉ nhẹ tay rồi, thế mà chúng cứ quen thói. Mà em ngã thế nào, bị ở chân à? Để anh xem. . . - Ông Mạnh chộp lấy cái chân đau của Thảo.

-Không. Chú bỏ ra. Cháu không sao. Không sao hết! – Thảo cố rút chân lại.

-Không sao à? Không sao mà phải lò cò thế này à? – Ông Mạnh vẫn khom người nâng cái chân đau của Thảo lên, tay nắn nắn kiểm tra.

Thảo đập mạnh chân đau để rũ tay ông Mạnh ra. Uỳnh! Kết cục cô ngã phịch xuống đất.

-Ái!

-Đấy. Đã bảo rồi. - Ông Mạnh thấy thế cuống lên – Để anh đỡ cho thì không chịu cơ. Bướng thế.

Ông vòng tay ôm ngang lưng Thảo, dịu dàng. Thảo hất ra.

-Nào, có dễ yên cho anh đỡ không! Anh có làm gì em đâu mà em phải thế!

-Cháu đã nói là cháu không sao. Chú dễ yên cho cháu đi. Chú ra kia ngồi đi. Kệ cháu. – Thảo cố nhịn đau mà nói.

-Kệ! Kệ thế này mà kệ được à? – Ông Mạnh trợn mắt.

-Bỏ cháu ra. Cháu xin đấy! – Thảo hốt hển – Không là cháu lại ngã nữa giờ.

Ông Mạnh đành buông Thảo ra. Thảo mím môi chân nhích chân lết đến thành giường. Ông Mạnh lo lắng theo sát, tay cứ dang ra chực đỡ Thảo.

Thảo ngồi xuống mép giường. Ông Mạnh ngồi ngay cạnh, ông nghiêng mặt cổ để nhìn trực diện Thảo. Thảo quay mặt tránh.

-Xem em kìa. Cái môi còn tái đi đấy. Thế mà còn nói không sao à. Em ý, từ giờ anh phải đến em thường xuyên thôi. Để em ở nhà một mình thế này nguy hiểm quá.

-Hả?

-Anh sẽ đến em thường xuyên, anh phải ở bên em, không để em thế này nữa.

-Ôi không!

-Em ở nhà một mình cả ngày, cửa giả thì tông hổng. Nhỡ thằng nào nó biết nó... Cho nên tôi phải ở đây để canh chừng.

-Không! Chú mà làm thế... để... để mà chết cháu à! – Thảo phát hoảng, rồi nhanh chóng nghĩ cách đối phó – Cháu... giờ thì cháu... cháu sẽ không ở nhà nữa. Cháu sẽ lại đi làm!

-Em đi làm... - Ông Mạnh nhếch môi – Hừ lại trốn anh chứ gì. Nhưng mà em đi đâu, anh theo đó, thì em trốn thế nào?

-Chú thôi đi, mặt chú dày nó vừa thôi!

-Mặt dày thì đã sao. Mà tại em thì mặt anh mới phải dày thế này đấy chứ.

-Chú làm thế sẽ chẳng được cái gì hết. Chỉ mất thời gian của chú thôi.

-OK, anh biết rõ mà.

-Công việc của chú sẽ bị ngừng trệ hết.

-Không sao. Giờ anh chẳng cần làm vẫn cứ sống thoải mái.

-Chú cũng nhiều tuổi rồi. Mau cưới vợ đi chứ. Lùng bùng với cháu mãi làm gì.

- Vợ anh đây rồi. Chỉ mình em thôi. Lùng bùng thì có sao.

- Nhưng cháu sẽ không bao giờ đồng ý.

- Vậy thì chúng ta cứ thế này. Anh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại để cưa em.

- ...!

Thảo há miệng kinh sợ nhìn ông Mạnh. Ông ta phì cười.

- Em chịu thua đi, đừng đấu với anh nữa.

- Không. Không bao giờ. Ông sẽ không bao giờ đạt được mục đích đâu. – Thảo lắc đầu, rung mình trước một phát hiện mới. Cô kiên quyết nhìn vào mắt ông ta, nói rõ từng lời: - Nhất định là như vậy. Nhất định tôi sẽ không cho ông đạt được mục đích.

Phan cầm cái ghế vào sân nhà Thảo. Thấy trong sân có xe máy, Phan thoáng lưỡng lự, nhưng nghĩ tới cái chân đau của Thảo, Phan vào thẳng luôn.

- Em bướng à. Thế thì anh càng ngồi gần cho em quen hơi đấy. Chân đau chạy đằng trời nhé. – Tiếng ông Mạnh vọng ra.

Phan đến thềm, nhói lòng khi thấy ông Mạnh ngồi sát Thảo, còn Thảo đang cố đẩy ông ta ra.

- Ông xích ra. Đừng có ngồi gần tôi. Tôi ghét ông lắm rồi. – Giọng Thảo đầy cảm tức

Chợt thấy Phan, Thảo như chết đuối vớ được cọc – Ôi Phan, vào đây Phan.

- Ê, cu. Mày đến có việc gì? – Ông Mạnh khó chịu khi thấy Phan.

- Tôi... à, cháu nhờ bạn ấy tới sửa giúp mấy thứ. – Thảo vội đỡ lời - Phan ơi, ngồi đi Phan.

- Từ nay cần sửa cái gì cứ bảo anh. Không phải nhờ ai hết. – Ông Mạnh hậm hực.

Phan đến đưa lọ dầu cho Thảo.

- Dầu đây, bôi sớm đi.

Thảo vừa đón lấy, vừa nhìn Phan với ánh mắt cầu cứu. Phan nhìn nhanh Thảo một cái rồi quay đi, nhưng đã hiểu ý. Phan đặt ghế lên bàn, rồi đi lấy bóng đèn.

- Chú đỡ cậu ấy thay bóng giùm cháu với. – Thảo nhắc.

Ông Mạnh sầm sấn cầm lấy bóng để Phan trèo lên ghế. Phan tháo bóng cũ xuống đưa ông Mạnh rồi cầm bóng mới thay vào. Ông Mạnh đi cắt bóng, chợt thấy Thảo cứ mãi nhìn Phan từ sau lưng. Ánh mắt ấy khiến ông hơi chột dạ.

- Thôi, mày về đi. Để đấy tao. Xuống.

- O, để cậu ấy làm mà! – Thảo ngạc nhiên.

Phan vẫn đứng lì ra làm tiếp.

- Cái thằng này. Bảo thôi rồi mà. Không nghe à? – Ông Mạnh sẵng giọng.

- Thảo nhờ cháu mà chú.- Phan điềm đạm.

- Đúng rồi. Cháu nhờ đấy. Chú để cậu ấy làm đi. – Thảo thanh minh.

Ông Mạnh đành hậm hực đến ngồi sát Thảo. Thảo khề nhích ra. Ông lại nhích vào.

- Chú thật là... Có để cháu ngồi không? - Thảo đứng lên gắt.

- Thế anh thì sao đây? Anh là chồng sắp cưới của em mà! - Ông Mạnh cũng đứng dậy sấn vào.

- Chú điên à? Chồng sắp cưới khi nào? Cháu ưng chú khi nào? – Thảo uất ức. Thấy ông ta lại sát gần mình, Thảo nghiêng người né, suýt ngã, nhưng ông ta đã kịp ôm chặt lấy cô. Cô cảm tức đẩy ông ta ra. Xong ông ta chẳng nhúc nhích, còn cô lại ngã lộn ra.

- Ái! – Cô la lên đau đớn.

-Đấy chưa. Ai bảo em – Ông Mạnh lại cúi xuống đỡ cô, cô hất ra ghét bỏ.

-Chú tránh ra đi! – Phan từ trên ghế nhảy xuống, xông đến xô ông Mạnh ra.

Ông Mạnh há hốc mồm nhìn Phan đang sừng lên.

-Người ta đau mà cũng không được yên. Chú cứ như thế thì ai mà ngồi được!

-Ồ. Cái thằng ranh. Mày dám quát cả tao cơ à? – Ông Mạnh tròn mắt.

Phan mặt hầm hầm không thèm trả lời, quàng vai Thảo xúc dậy, Thảo ngoan ngoãn đứng lên. Ông Mạnh tròn mắt nhìn cảnh tượng này. Rồi không chờ gì nữa, ông xông vào xô một phát giữa ngực Phan. Phan mất đà ngã ngửa, kéo theo cả Thảo ngã dúi vào lòng Phan.

-Ông điên à! – Phan tức tối quát.

Thấy Thảo ở trong lòng Phan, ông Mạnh ghen tợn hơn, nhảy luôn vào lôi Thảo ra, mặc cho Thảo nhăn nhó kêu la.

-Á, bỏ ra, đau quá! Á! ... Á!

-Đừng kéo nữa! Ông làm cô ấy đau quá kia? – Phan đứng lên gào.

-Mẹ cái thằng này. Cút mẹ mày về đi. Nó đau là việc của tao. Cấm mày động vào nó!

-Ông là cái gì mà đòi cấm? – Phan điên tiết nhìn ông ta hùng hổ lôi Thảo lên, kẹp chặt vào người ông. Anh không thể giằng Thảo ra lúc này vì sẽ làm Thảo đau hơn.

-Tao là chồng của nó! – Ông Mạnh đồng dục.

-Chồng à! Thế ông cưới lúc nào! – Phan quát.

-Lúc nào hả. Tao không cần cưới vẫn là chồng nó đấy!

-Ông bị điên mất rồi! – Thảo rên rĩ trong tay ông Mạnh. Hai cái miệng lại lại tiếp tục đấu nhau hai bên tai cô.

-Ông ăn nói cho đàng hoàng đi. Còn chưa cưới xin thì ông chưa là gì của cô ấy hết!

-Cái gì? Thế mày thử đi hỏi cả cái làng này xem. Còn ai mà chưa biết tao là chồng của nó! Số tiền nó nợ tao còn bằng cả mấy cái đám cưới. Tao đây thừa sức làm chồng nó đến mấy lần!

-Thô thiên! Vô lý! – Phan phẫn nộ.

-Mày bức xúc à. Thì mày làm được gì. Trả nợ cho nó đi! Mày có làm được không! Không thì nó sẽ phải lấy tao!

-Ông như thế là cường hôn!

-Thằng chó, tao để nó tự nguyện nhé. Mày đừng có nói láo!

-Tự nguyện à! Thế ai làm cô ấy mất hết việc làm!

-Đừng dính mũi vào việc của tao. – Ông Mạnh rít qua kẽ răng – Mày thích chết à? – Ông khom người thả Thảo ngồi ngay đó. Trong phút chốc, mặt ông ngầu lên gấp mấy lần, hai bàn tay đã sẵn sàng hai nắm đấm – Biến! Biến ngay! Đừng ở đây lăm chuyện.

-Tôi không biến đi đâu hết.- Phan trừng mắt nhìn ông ta.

Thảo ngồi phệt đất, tròn mắt nhìn hai con gà chọi.

-Mẹ mày chứ! Mày không biến thì ở đây làm cái gì! Có biến không?

-Không. Chính ông mới nên biến. Đừng tiếp tục ở đây hành hạ cô ấy nữa.

-Cái gì? Mẹ nhà mày. Mày nói gì ông! – Ông Mạnh vằn mắt, túm ngực áo Phan, phi một cú đấm thẳng mặt đối phương. Phan nghiêng mặt né được, rồi giăng tay ông Mạnh ra.

-Mẹ mày này! Con mẹ mày này! – Ông hung tợn đấm tiếp, nhưng Phan giờ tay đỡ được.

-Tôi cấm ông động đến mẹ tôi! Mẹ tôi không làm gì ông!

-Cấm con mẹ mày ý! Ông đánh bỏ mẹ mày này!

Ông Mạnh táng tót vào mặt Phan nhưng không trúng được quả nào. Ông tung chân đạp. Phan điên tiết tung cước đáp lại. Ông Mạnh hực lên như con hổ, xông vào vừa đâm vừa đá, Phan đánh trả quyết liệt.

Hai người đàn ông đánh nhau huỳnh huych trước mặt Thảo. Cô còn chưa hết bất ngờ thì tình hình đã trở nên căng thẳng quá rồi. Cô hoảng sợ gào lên.

-Ông Mạnh! Ông dừng tay đi! Phan! Chạy đi!...Trời ơi! Dừng đánh nữa!... Dừng có đánh nữa!

Không ai nghe cô cả. Vẫn huych huych đâm đá.

-Tôi đã nói dừng đánh nữa!... Trời ơi. Thế này là thế nào! Hu hu... Tôi xin hai người đấy. Hu hu... làm thế nào bây giờ... Hu hu... Tôi xin mà... đừng có đánh nữa... Có ai ở đây không, cứu với, cứu!

Thảo gào toáng lên. Cô quên cả cái chân đau, vùng dậy xông tới, nhưng chỉ vài bước thì chỗ đau lại chói lên, cô điếng người khuyu xuống.

-Á!

Nghe tiếng kêu đau đớn của Thảo, Phan nghiêng răng đạp ông Mạnh bắn ra, rồi lao tới Thảo.

-Trời ơi. Lại ngã nữa rồi! – Phan xót ruột, thận trọng đỡ Thảo ngồi dậy. Hai đứa cứ đau đầu nhìn nhau.

Ông Mạnh thấy cảnh đó mà như phát điên. Liếc cái ghế Phan vừa trèo ngay đó, ông vớ luôn, tiến đến Phan từ phía sau lưng.

Bụp! Bụp! Bụp!

Ông phang liên mấy phát ghế vào đầu Phan. Phan bị bất ngờ húng trợn.

-Trời ơi! Máu! – Thảo hét.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dẫn mặt tới cả nhà

Bà Thuần – mẹ Phan lật đật chạy từ ngoài ngõ vào sân nhà Thảo. Tiếng khóc của Thảo làm bà không thể ngồi yên trong nhà, gào lại tiếng hét, chân bà ríu lên...

Vừa đến cửa đã thấy cảnh con trai máu me bê bết đầy đầu, đang đứng cạnh tủ thuốc cầm gói bông, bà hét văng lên.

-Ôi giờ ơi! Sao thế này! Con ơi là con! Có chuyện gì thế này?

Phan thấy mẹ sang, vội gơ tay che đầu, máu chảy qua cả kê tay, nhỏ xuống áo.

-Giời ơi, sao lại bị thế này? Sao lại bị thế này chứ! – Bà Thuần gào lên, giằng tay con ra xem vết thương. Trên đầu Phan, một vết thương bầm dập đang rỉ máu... Bà lập tức rút gói bông trên tay Phan, lấy ra một cục lớn, đè vào, xong quay ra nhìn quanh. Ông Mạnh thì đang đi đi lại lại, bối rối. Còn Thảo ngồi phệt đất, đôi mắt vẫn còn hoảng loạn.

-Thảo, cô nói đi, tại sao lại thế này? – Mẹ Phan giật giọng hỏi.

-Ông... ông... ông Mạnh... Ông Mạnh bác ạ. – Thảo lắp bắp.

-Ông Mạnh! Sao ông lại đánh nó? – Mẹ Phan nhìn ông Mạnh, quát.

-Này. Bà nhìn lại đi. – Ông Mạnh hằm mặt lại - Không phải là chỉ có tôi đánh nó, mà nó cũng đánh tôi. Đây là đánh nhau. Tôi với nó đánh nhau. Nhá! – Ông Mạnh gơ tay gơ chân ra để chứng minh.- Chứ bà tưởng con bà hiền đấy hử? Chưa gì đã loa cái mồm lên.

-Nó mà đánh nhau với ông? - Bà Thuần nghi ngờ nhìn mấy vết tím trên mặt ông Mạnh – Nhưng nó làm sao mà đánh nhau với ông?

-Bà về mà hỏi nó đi! Nó dám tranh con Thảo với tôi đấy!

-Cái gì? – Bà Thuần như không tin vào tai mình.

-Bà không ngờ à? Thế mà có đấy. Nó vừa mê hoặc vợ tôi đấy. Tôi cảnh cáo nó thì nó cũng đánh lại tôi luôn. Chứ bà tưởng con bà vừa đấy à.

-Không có chuyện đó được! – Bà Thuần chỉ thẳng tay vào mặt ông Mạnh. Tức giận bùng bùng, chân muốn nhảy lên: - Con tôi không bao giờ thêm để ý đến con Thảo! Ông đừng có bậy ghen bạ. Rõ chưa! Đừng có đổ oan cho con tôi! Rõ chưa!

-Này này, bà làm cái gì mà tung tung lên thế! – Ông Mạnh sùng sộ - Bà đã hỏi con bà chưa. Thằng nào sang đây tranh việc với tôi. Đuổi không chịu về, cứ ở đây làm kỳ đà cản mũi.

-Không phải! – Thảo chặn lại – Chú Mạnh, sao chú lại nói thế?

-Sao lại thế à? Vậy tôi hỏi cô, sao cô chỉ nghe nó mà không nghe tôi? – Ông Mạnh bỗng quay sang Thảo gầm lên bức xúc: - Tại sao nó động vào cô thì được, còn tôi thì không? Nó là cái gì của cô? Há?

-Thôi thôi đó là chuyện của hai người, chứ con tôi không liên quan! – Bà Thuần tức giận tuôn ra một tràng – Con tôi tôi hiểu rõ. Nó học đại học xa nhà mấy năm nay! Lo học lo làm chả mửa mặt ra! Thi thoảng về nhà thì con Thảo nó sang nhờ cái này cái khác. Thôi thì là bạn bè nó đành giúp, chứ có cái gì mà ông ghen hờ! Ông lại còn bảo nó đánh nhau à! Ông đánh nó thì nó phải đánh lại ông chứ! Chẳng lẽ nó phải làm nô làm mợ cho ông đánh à!

Ngoài cửa đã có mấy người đứng xem, già trẻ thanh niên đều có, đang xì xào:

-Tưởng gì, chuyện Thảo Mạnh đây mà...

-Sao thằng Phan lại dính vào?

-Ghen...

Bà Thuần khẽ nhắc cái bông trên đầu Phan, vết thương đã bớt rỉ máu.

-Ông đánh con tôi bằng cái gì thế này hả? – Bà xót ruột rít lên – Nó sắp thi tốt nghiệp rồi, ông đánh nó thế này không biết nó có sao không. Nói cho ông biết, nó mà có chuyện gì thì là tội của ông. Tôi sẽ kiện ông. Tôi kiện ông tới nơi! Khổ thân con tôi, sao lại ra cơ sự này cơ chứ! Về, về thôi con. Từ nay đừng có sang đây nữa. Con Thảo nó nhờ gì kệ nó. Không thêm sang nghe chưa!

-Bà không phải tru tréo thế! Thích kiện thì cứ kiện. Tưởng con bà oan chắc. Tôi vô duyên của nó, tôi đập thế là còn nhẹ đấy.

-Ông im đi! – Phan trừng mắt nhìn ông Mạnh – Đừng có đổ tội cho tôi nữa. Tôi đã không muốn nói rồi. Ông mà đảng hoàng thì Thảo đã không ra nông nỗi này đâu.

-Ôi gọi oi, tưởng gì chứ, mặc kệ đi, không phải việc của con.

-Nhưng hôm nay nếu không phải con mà là người khác chứng kiến thì cũng vậy thôi. Thảo vì ông ta mà hết ngã lên lại ngã xuống, đau đớn như thế mà vẫn không tha. Tán tỉnh gì mà... vô duyên hết sức!

-Ừ. Thì tao tán tỉnh vô duyên đấy! Mày đi mà quản lý cả việc tao tán gái à? Mày có bị dờ hơi không? Mai kia rồi mày cũng phải đi tán gái mà lấy vợ đấy. Lúc ấy có khi mày tán gái còn vô duyên hơn tao nữa kia.

-Thôi. Đi về! – Bà Thuần dưng dưng dất Phan về. Vừa lúc ông Quang – bố Phan và Lan – em gái Phan, hai bố con đang hót hải chạy vào.

-Bà về mà dạy nó cho cẩn thận. Nếu còn lần sau, thì tôi nói trước, sẽ không nhẹ nhàng như hôm nay đâu.

-Này. Tôi rồi sẽ nói chuyện với ông sau – Bà Thuần tức khí quay lại – Con trai tôi là người đảng hoàng tử tế. Ông đừng có vừa đánh lại vừa vu oan giáng họa cho con tôi. Mà tôi nói cho ông biết. Con tôi nó học ở thành phố, đây con gái theo. Vừa có học, vừa xinh xắn, vừa con nhà quyền chức. Nó chẳng thêm đến con Thảo nhà ông đâu! Ông đừng...

-Bà thôi đi. Nói nhiều! – Ông Quang tròn mắt nhìn vợ khiến bà ngưng luôn, rồi quay sang Phan, quát: - Phan! Về!

Cả nhà Phan lúp xúp ra cổng. Mẹ Thảo cũng vừa về tới, vừa chạy vừa thở dốc.

-Ôi trời ơi! Chuyện gì thế này? – Mẹ Thảo hoảng hốt nhìn máu me trên người Phan.

-Cô ơi, chân Thảo đau... - Phan vội nói.

-Đi! – Mẹ Phan giật áo Phan.

Hai ông bà cùng sầm mặt lời Phan đi qua mẹ Thảo. Con bé Lan cũng vậy, mặt nó xị xuống. Mấy người tới xem cũng lục tục kéo về.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mẹ cha vào cuộc

Sân nhà Thảo và sân nhà Phan đều trống trơn, không gian im ắng. Trận đánh nhau, cãi nhau vừa xảy ra đã để lại không khí nặng nề cho hai gia đình.

Trong gian phòng khách nhà Phan, màu tường vôi xanh nhò nhò cũ kỹ, giường tủ bàn ghế toàn một màu cánh gián tối tăm, ánh điện yếu ớt từ bóng đèn tiết kiệm loại bé nhất không làm cho căn nhà sáng ra nổi. Tất cả như làm tăng thêm không khí nặng trĩu đang phủ sẵn từ nãy giờ.

Phan ngồi ở giường, cời trần, người gầy đen. Cơ bắp và gân guốc nổi lên, rắn rỏi và săn chắc, khác hẳn với vẻ gầy guộc thư sinh khi mặc áo sơ mi. Trên mặt Phan có mấy vết thâm tím, xây xát nhẹ.

Lan bên cạnh đang thu dọn đồng bóng bằng cồn thuốc. Bố Phan ngồi ở bàn nước rót thuốc Lào, mặt trầm ngâm. Mẹ Phan đến đưa cho Phan cái áo.

-May mà trong người không sao. – Bà nhìn Phan mặc áo, mặt vẫn vừa hậm hực, vừa lo lắng.

Bà lấy chổi quét nhà, nhưng vừa được vài nhát, bà lại vứt chổi đấy, ngồi thịch xuống ghế, bực bội.

-Sao nhà mình lại ở cạnh nhà nó chứ. Đen đui quá. Đồ lão già chết tiệt! Sao mà đã man thê! Mà cả con nữa, mẹ đã dặn thế rồi, phải cẩn thận không lão ghen. Bây giờ thì thấy rồi. Từ nay thì thôi nhé. Không sang đấy nữa. Không bạn bè gì nữa.

-Mà chị Thảo cũng thế nào ấy. Chị ấy đã thế lại cứ gặp anh Phan làm gì, lại cứ nhờ này nhờ nọ nữa. – Lan xen vào vẻ khó chịu.

-Không phải chị Thảo đâu. Tại anh đấy, đừng nghĩ oan cho chị. – Phan nhắc Lan – Tự anh sang giúp đấy.

-Mà sao con cứ về là phải sang đấy nhỉ. Nó không nhờ gì thì càng nhẹ. Giờ nó có người lo cho rồi thì mình thôi. Cứ quanh quẩn với nó người ta lại tưởng mình có gì. Đại chưa.

-Thực ra con nghĩ lâu lâu con mới về, gặp nhau chút là chuyện bình thường thôi. Không ngờ gặp phải lão, mà lão tán Thảo thô lỗ quá con mới không nhịn nổi.

-Kệ lão. Mẹ xin con đấy, chuyện của lão với con Thảo, cả cái làng này đều biết, mà có ai can thiệp đâu. Cho nên con có thấy lão trơ tráo thế nào thì cũng kệ. Lão tán kiểu gì thì cũng mặc. Đó là chuyện riêng của họ. Con không việc gì phải lo. Lo cho mẹ đây này! Giờ mẹ sợ lắm rồi, cứ nghĩ đến chuyện con máu me đầy đầu mẹ lại sợ run lên đấy. Con mà còn qua lại với con Thảo nữa thì tốt nhất là đưa mẹ đi bệnh viện đi! Cho mẹ chữa đau tim hay chữa mất ngủ thì tùy!

Phan xót xa nhìn nét mặt lo lắng đến khổ sở của mẹ. Lòng anh ngập lên nỗi ân hận.

-Thằng Phan ngày mai đi học luôn đi. – Bố Phan giờ mới chậm rãi cất lời. – Đừng ở nhà, lười thôi lắm. Cứ đi luôn nửa năm cũng được. Giờ tình hình như thế này, đừng có về. Ở trường lo tốt nghiệp cho giỏi rồi xin công ăn việc làm thôi. Đừng lo gì cho bố mẹ và em cả. Nếu khó khăn gì thì điện về. Con mà thành đạt là coi như con biết lo cho bố mẹ rồi đấy.

-Vâng. – Phan đáp nhỏ, anh đã thấm từng lời của cha.

Bố Phan thở dài nặng nhọc, rồi quay sang mẹ Phan, trầm giọng.

-Chuyện này bà cũng thôi đi. Từ đầu do ai thì do, nhưng tôi đều thấy nhục lắm. Từ giờ chấm dứt không kêu ca cái gì nữa. Con Thảo có cưới thì thằng Phan cũng không được về. Phải rõ ràng như thế không để ai hiểu lầm.

Mẹ Phan yên lặng gặt đầu, còn Phan ngồi yên đăm chiêu suy nghĩ đến những tháng ngày sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cam chịu

Màn đêm đen thẫm. Tiếng côn trùng kêu rả rích. Ngôi nhà nhỏ của mẹ con Thảo vẫn le lói ánh đèn.

Trong phòng ngủ, mẹ Thảo đang ở trên giường dặt màn chuẩn bị đi ngủ. Còn Thảo dưới đất đang đi đi lại lại, vừa đi vừa nghe ngóng cái chân đau.

-Ôi, con hết đau thật rồi mẹ ơi, may quá mẹ ơi, con đi lại bình thường rồi mẹ ơi. – Thảo mừng rỡ.

Mẹ Thảo chui ra khỏi màn ngồi mép giường nhìn Thảo, thờ phào.

-Ừ, vậy tốt rồi. Thế là mai không phải đi khám nữa.

-Đầu này tốt thật mẹ ạ. – Thảo ngồi cạnh mẹ, xoa xoa đầu gối, vẻ nhẹ nhõm.

-Ừ, thằng Phan mua mà. Nó mua cho cha mẹ nó thì cái gì cũng phải thật tốt mới mua. Bác Thuần sướng thật.

-Không biết giờ cậu ấy sao rồi mẹ nhỉ? - Thảo chợt lo lắng nhìn mẹ.

-Ừ. Không biết nữa.- Mẹ Thảo thờ dài vẻ nặng nề – Nhưng... chắc là... bị không nặng lắm đâu, trông nó lúc ấy... vẫn tỉnh táo mà.

-Liệu cậu ấy có phải đi bệnh viện không mẹ? Con lo quá! Con chỉ muốn sang đây xem cậu ấy thế nào thôi.

-Không được. – Mẹ Thảo nghiêm giọng – Con mà xuất hiện, còn làm cho người ta giận hơn. Mọi chuyện từ con mà.

-Vâng. Nhưng sao cậu ấy vẫn không đi bệnh viện? Phải kiểm tra chứ! Rõ ràng là lão ấy đập mạnh lắm... .

-Chắc không sao người ta mới ở nhà thế. Mà vào viện thì cũng tốn kém lắm. Ôi cái lão điên khùng này, con người ta mà vấn đề gì thì... - Mẹ Thảo không giấu được lo sợ.

-Mẹ ơi, con căm ghét lão ấy!

-Con ý, từ giờ phải rút kinh nghiệm. Con ghét ông ấy thế nào thì ghét nhưng không để ảnh hưởng tới người khác. Giờ chuyện thế này, thấy khổ chưa.

-Vâng. Con biết rồi mà. – Thảo cúi mặt lí nhí đáp đầy ân hận.

-Chuyện bị đánh đau đã đành rồi, nhưng còn danh dự của nó nữa. Thằng Phan xưa nay nổi tiếng học giỏi, là con người làng hoàng tử tế. Nó con nhà nghèo nhưng vẫn rất danh giá. Chả gì nó cũng là niềm vinh dự của cả làng mình. Thế nên nhà bác ấy cũng hãnh diện lắm chứ. Thế mà bỗng dưng bị chuyện này, vừa đau vừa tai tiếng cơ chứ. Thật rõ khổ cho nhà người ta.

-Mẹ ơi, giờ lão cứ đổ tội cho cậu ấy, con làm gì để thanh minh cho cậu ấy đây?

-Chuyện đó có mẹ lo, con thì lão ấy canh suốt ngày rồi, còn làm gì được. Hơn nữa, người ta cũng biết lão Mạnh rồi, chắc không đồn đại gì xấu cho thằng Phan đâu. Nhưng mà nhà bác Thuần giờ giận nhà mình thật rồi. Rất rất giận là đằng khác. Suốt từ lúc ấy đến giờ mẹ sang gọi công mấy lần mà nhất định không ai ra mở. Thế đủ biết là người ta giận mình thế nào rồi.

-Giờ làm sao đây mẹ?

-Thì phải chờ người ta khuây đi chứ biết làm sao. Ôi cái lão Mạnh này, người ta đang hàng xóm tối lửa tắt đèn có nhau, thế mà lão lại làm cho ra thế này.

Mẹ Thảo lại thờ dài vẻ rất áy náy.

-Mà đã thế lại toàn là người ta giúp nhà mình cơ chứ. Giờ ả. Sao mà khổ thế này không biết.

Thảo co chân, ôm đầu úp mặt xuống gối, lòng cô tràn ngập nỗi ăn năn.

-Mẹ ơi, Lỗi là ở con. Vì con tưởng có bạn con ở đây, ông ấy sẽ lịch sự, sẽ để con yên, ai ngờ... ai ngờ ông ấy còn quá đáng hơn, còn gây sự, còn đánh bạn con nữa... Tất cả là tại con. Con ngốc quá, giả như lúc ấy con không giữ cậu ấy ở lại.

-Thôi con, chuyện lỡ rồi, đừng tự dằn vặt mình nữa. – Mẹ Thảo lại khó tâm nhìn Thảo.

-Nếu biết trước thế này, con thà chịu đựng ông ấy còn hơn.

-Thôi nào, cũng tại lão thô lỗ quá... - Mẹ Thảo ôm Thảo vỗ về.

-Lão chỉ là muốn ngồi bên con thôi, nhưng mà... nhưng mà... thế là Phan bị... .

-Khô lắm... Cũng chẳng trách con được. Cả con với thằng Phan, hai đứa đều vẫn dại. Còn ông ấy thì... .

-Thảo ơi! Thảo ơi!

Có tiếng gọi khe khẽ ngoài cửa. Thảo ngẩng mặt, mắt sáng lên.

-Phan! Phan sang này mẹ ơi!

-Ra bảo nó vào đây! – Mẹ Thảo sốt sắng.

Thảo chạy ào ra cửa.

Thảo gặp Phan đứng ngay sau cửa sổ. Dưới trời đêm tối, hai đôi mắt gặp nhau cùng lo lắng.

- Vào đây! Phan!

- Suyt, đứng ở ngoài thôi. – Phan đặt ngón tay trở lên miệng làm hiệu nói khẽ, rồi nhìn xuống chân Thảo, thì thảo - Chạy ra nhanh thế này... Khỏi chân chưa?

- Rồi. – Thảo cũng thì thảo như giọng của Phan.

Trong đêm thanh vắng, hai đứa cùng thì thảo.

- Còn đau không? – Phan nhìn vào mắt Thảo.

- Không. Không đau gì nữa hết. Thế còn cậu. Đầu cậu sao rồi? Sao không đi khám?

- Đi làm gì. Có sao đâu. Mà sao biết là không đi khám?

- Thì ở bên này... ngóng suốt.

- Vậy à.

- Thế còn người, người cậu có sao không? – Thảo ngấm người Phan kiểm tra.

- Người cũng không sao hết. – Phan giơ hai cánh tay lên.

- Tối om, có nhìn được gì đâu. Nhưng... thật là không sao đấy chứ?

- Thật mà. Còn trèo tường sang đây được đấy thôi.

- Á à, lại thế nữa. Đã bảo tường cũ lắm rồi, không được trèo, nhờ mà nó đổ, ngã gãy chân chứ chẳng chơi. Thế lối vườn sao không đi?

- À... à, thì mẹ đang ở đằng đấy. Mà này. Đi thử một vòng cho Phan xem nào. Xem chân Thảo khỏi thật chưa nào.

- Khỏi thật mà. Là xoa dầu của Phan đưa đấy. À, chờ mình vào lấy trà Phan nhé.

- Thôi khỏi, cứ cầm luôn đi, ở nhà còn lọ nữa rồi.

- Vậy hả.

- Ủ. Bước thử đi xem nào.

- O, không tin à. Không khỏi sao chạy ra đây ngay được. Nhìn này. – Thảo đi lại mấy bước thoải mái trước mặt Phan, rồi đứng lại, nhoen cười: - Xong rồi đấy. Giờ tin chưa?

- Ủ, vậy là yên tâm rồi. – Phan gật gù.

- Thế đầu cậu về nhà còn bị chảy nhiều máu không?

- Thảo này, đừng lo cho mình. Nghe này, sáng mai Thảo đi với mình đi. Thảo trốn nhà đi đi. – Giọng Phan nhỏ hơn và gấp gáp.

- Há?

- Trốn đi, ở nhà thế này không yên với lão ấy đâu.

- Không. Không được đâu. – Thảo sợ hãi.

- Lão sẽ hại cậu mất. Trốn đi, mình xin cậu. – Phan nghẹn giọng, đau xót.

- Không.

- Mình xin cậu. – Phan nắm lấy bàn tay Thảo.

- Phan ơi, mình còn mẹ... - Giọng cô đầy bất lực.

-Mẹ cậu sẽ không sao hết. Cứ tin mình đi.

-Không. Không mà.

-Đi. Thảo. Mình lo cho cậu lắm. Cậu biết không, Lão nam hiểm như thế cậu thoát thể nào được.

-Mình thoát được. Chẳng qua chân mình đau lão mới lợi dụng thôi. Mà lão chỉ vậy chứ không làm gì mình đâu. Yên tâm đi.

-Cậu thật là... đừng có chủ quan thế.

-Thật mà, mình chẳng bao giờ để lão ngồi cạnh cả, dù lão cứ luôn luôn ở bên. Lão ý... cùng lắm là như tên lính canh thôi. Chân mình giờ cũng khỏi rồi. Chuyện ấy... Phan đừng có lo. – Thảo rút tay ra khỏi bàn tay nóng ấm của Phan.

Hai đứa cùng im lặng một lúc. Rồi Phan nói một cách cương quyết.

-Mình luôn chờ Thảo. Nếu căng quá, hãy gọi điện cho mình ngay. Mình sẽ lập tức về, bí mật đưa Thảo đi.

-Ừ.

-Mà này, dạo này sao không gọi điện cho mình thế?

-Thì đấy, lão Mạnh...

-Ừ nhỉ.

-Thôi về đi Phan, không mẹ cậu phát hiện đấy. Cũng lâu lâu rồi.

-Ừ, thôi Thảo vào ngủ đi, ngủ ngon nhé.

-Ừ, Phan đi mạnh giỏi nhé. Tốt nghiệp xuất sắc nhé.

-Cảm ơn Thảo.

-Gi mà cảm ơn?

Phan nhìn Thảo không chớp mắt, đôi mắt mạnh mẽ, sáng đầy nghị lực trong đêm tối.

-Thôi về nhé. – Phan chào dứt khoát rồi thoát biến mất trong vườn.

Thảo bồn thần nhìn theo. Nhưng kia, Phan lại quay lại, đôi mắt ấy bây giờ lại long lanh khao khát.

-Thảo này.

-Hờ? Còn gì nữa? – Thảo nhìn Phan không chớp mắt.

-Lâu lâu... hãy cố gắng điện thoại cho mình nhé. Mình... mình rất mong.

-Ừ, biết rồi, mình sẽ cố gắng. Thôi về đi.

Phan chưa đi, cứ quẩn luyến nhìn Thảo.

-Ồ, về đi chứ! – Thảo giục, trong lòng nơm nớp sợ tiếng gọi của mẹ Phan.

Phan quay đi, lại biến mất trong bóng đêm. Chỉ nghe thấy những tiếng chân nhè nhẹ gọn gàng, rồi cô thấy bóng Phan thoát qua tường rào. Không gian trở lại yên tĩnh.

Cô vẫn đứng đó, một mình giữa màn đêm, thần thờ nhìn về nơi bên ấy. Ngày mai Phan của cô sẽ đi rồi. Còn cô lại trở về với cuộc đời tăm tối, tăm tối như chính màn đêm hun hút này. Và ngày mai chắc sẽ còn đen tối hơn ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lo sợ

Ngôi nhà xây hai tầng mái bằng to rộng sơn màu trắng ngà, nằm trên một khoảng sân lớn lát gạch gốm màu đỏ nhạt. Trước cửa thềm là hai chậu cây cảnh to đặt hai bên. Trong sân còn nhiều chậu cây cảnh lớn nhỏ khác đặt bên rìa. Dọc hông nhà là mấy lồng chim treo đang riu ra riu rít. Cánh cổng ngoài to lớn bằng sắt đóng im lìm. Xung quanh là lớp hàng rào bằng tường xây cao bao bọc, ngôi nhà này mang đến cho người ta cảm giác về sự kín đáo và kiên cố.

Ông Mạnh nằm ngủ trên giường, tấm chăn đắp ngang người. Một cánh cửa sổ đang mở ra. Phòng ngủ đã tràn ngập ánh nắng buổi sớm, chiếu rõ bộ tủ giường bằng gỗ trạm trổ hoa văn sang trọng bóng lộn, chiếu rõ cả từng đường nét phong lưu từng trải hằn trên gương mặt ông. Tiếng chim hót riu rít bên ngoài dội vào khiến đôi lông mày của ông thỉnh thoảng nhu lại trong giấc ngủ.

Tiếng điện thoại di động vang lên từ chiếc tủ đầu giường. Ông uể oải với tay nghe, mắt vẫn không chịu mở.

- Alo!

- Em đây. – Ông nhận ra giọng thẳng đàn em thân cận.

- Ủ. Thăng Tú hả?

- Vâng. Hôm nay anh không chạy à?

- Không. Tối qua chả ngủ được cái mẹ. Chạy chó gì.

- Thảo nào. Em chờ mãi. Nghe nói hôm qua có thằng nào đến lén phéng với vợ anh à?

- Mẹ nó, thằng ranh ý, tao dẫn mặt nó rồi. – Ông dụi mắt, bắt đầu thấy tỉnh ngủ.

- Có cần bọn em giúp gì không?

- Thôi khỏi.

- Ông anh. Em không thích nhiều chuyện. Nhưng mà... anh lãnh quá. Anh chịu thua cô bé đấy sao? Có phải anh không đấy.

- - Ông im lặng, bực bội.

- Xúc tiến thôi anh. Không thì còn lâu.

- ...

- Có tí ý kiến với anh thế thôi. Chào anh. – Thăng Tú nhanh nhẩu cúp máy.

Ông vút điện thoại xuống gối. Ông đã tỉnh ngủ, và giờ là cảm giác tức tối đang xông đến. Ông vùng dậy. Bỗng ông nhớ, thấy người đau ê ẩm. Ông vươn vai vặn người, rồi lại thấy đau hơn. Ông nghiêng răng cay cú. Kết quả của trận đánh nhau tay bo ngày hôm qua là đây.

Ông sức nhớ đến cái chân đau của Thảo. Lòng ông nhói lên nỗi ân hận. Gương mặt của Thảo lúc đó cũng thật là đau đớn. Thực ra ông đã lo lắng lắm chứ, đã xót ruột lắm chứ. Nhưng mà thực tế ông lại làm Thảo đau thêm. Vì sao vậy?

Ông giận điên lên khi hình dung lại vẻ ngoan ngoãn của Thảo trong tay Phan. Thảo đã chỉ chấp nhận Phan và hoàn toàn hất bỏ ông. Ngay cả khi Phan về rồi, Thảo vẫn cương quyết không cho ông đụng tới, cũng không cho ông một cơ hội giúp đỡ nào, lại còn đuổi ông về như một kẻ vô giá trị. Vì Thảo, ông đã phải ra về như một kẻ thất bại, rồi ngồi ở nhà mà phấp phỏng chờ. Mãi cho tới tận tối khuya, khi nhận được tin mẹ Thảo báo chân Thảo đã khỏi rồi, ông mới yên tâm.

Ánh mắt Thảo dành cho Phan hiện lên trong đầu khiến ông bồn chồn. Ánh mắt ấy là cả sự tin tưởng quý mến. Và còn gì hơn thế nữa không? Ông mơ hồ suy đoán trong tâm trạng đang hực lên vì tức. Ánh mắt ấy, đối với ông, đó là cả sự chờ đợi khao khát bấy lâu nay, dấu chỉ là một phần mười như thế thôi, nhưng ông cũng chưa bao giờ có được.

“Đúng là phải tiến hành thôi”

Đôi mắt ông rục lên toan tính mới.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cách xử lý nhanh gọn

Tại nhà ông Mạnh, Thảo và ông Mạnh mỗi người ngồi một đầu trên bộ sofa. Thảo mặc quần áo bảo hộ cũ bạc màu rộng lụng thụng, đôi mắt đỏ hoe. Ông Mạnh áo phông đen, quần sooc, đáng ngồi bành chạc, mắt nhìn Thảo xoay xoay. Thảo uất ức quay mặt đi.

Ông Mạnh cúi mặt bóp trán, xong lại ngẩng mặt nhìn Thảo, vẻ nghiêm nghị và bức bối.

-Thôi nào, bỏ qua đi, đừng tưởng chỉ có mình em bức.

Thảo cúi mặt sục sịt.

-Đấy, bây giờ thì đến cả hàng xóm sát vách ông cũng làm cho người ta phải cách nhà tôi ra. Cho đến tận hôm nay mẹ tôi vẫn không thể gặp được người ta. Tội nghiệp mẹ tôi, mẹ tôi chỉ muốn xin lỗi, mà mẹ tôi có tội gì đâu... .

-Không cần phải xin lỗi. Cách càng tốt. - Ông Mạnh cục cằn.

-Ông thì chỉ như thế! Quá đáng! - Thảo gắt.

-Mẹ cái thằng chó. Lần sau còn thế ông đập chết mẹ nó luôn. - Ông Mạnh nghiêng răng hằn học.

-Ông không được đánh người ta! - Thảo giận dữ.

-Cả cô nữa, đừng có để nó vác mặt đến nhà cô. Đừng tôi trông thấy cô và nó lần nữa. - Ông Mạnh gầm.

-Ông là cái thứ côn đồ! Tôi ghét người hung hãn như ông! Đừng có cấm tôi như thế! Tôi chưa là cái gì của ông! - Thảo gào lên tức tưởi.

Ánh mắt ông Mạnh đầy ghen tuông, giận sôi lên nhìn Thảo.

Vài giây trôi qua, ông lại trừng người nén giận, rồi dấm đuối ngấm Thảo. Thảo tức tối ngoảnh mặt ra ngoài cửa. Không khí căng thẳng. Cô đang căm giận ông ta lắm, không cần biết đến hậu quả, cứ bộc phát rõ ràng mười mười.

Sau vụ âm ỉ hôm nọ, cô không đủ can đảm để ra ngoài vì biết chuyện của cô đang là tin sốt dẻo. Còn mẹ cô thì rầu rĩ thêm vì tình làng nghĩa xóm không thể cứu vãn. Nhà Phan vẫn không cho nhà cô một cơ hội giải thích nào, hình như họ còn muốn cắt đứt quan hệ.

Những ngày đó trôi qua càng nặng nề thì tội lỗi ông Mạnh gây ra với cô càng lớn. Lão cũng như biết tội, lặn một hơi không làm phiền cô suốt mấy ngày liền. Nhưng lần này cô lại “mong” gặp lão cơ chứ, gặp để trút con giận đang chất chứa trong lòng, gặp để xả những lời thậm tệ nhất, gặp để cho lão biết chuyện đó lão gây ra cô sẽ không bao giờ nguôi ngoai, cho dù lão có làm gì đi nữa. Và hôm nay là cơ hội đây.

Lão tự nhiên gọi cô sang lão để nói chuyện nợ nần. Lại chuyện nợ nần! Lần này thì cô chẳng cần biết mình là con nợ, nãy giờ cô xả giận đã lắm rồi, mặc cho lão tức giận, mặt đỏ hết màu đỏ sang màu tím, cô cũng chẳng sợ! Cùng lắm là ăn bạt tai, hay là thấy cô giống như cái thứ đánh đá, lão ghét cô đi càng tốt!

Thời gian trôi qua nặng trĩu, không thể chịu nổi nữa, cô liếc mắt lão thử xem thì gặp ngay cặp mắt đang nhìn mình say đắm, cô tức khí gắt.

-Ông đừng có nhìn tôi nữa! Gọi tôi đến có việc gì thì nói đi! Không thì tôi về!

Ông Mạnh đứng lên, chậm rãi đến gần cô, lừ lừ nhìn cả người cô...

Thảo chột ngờ ngơ, phản xạ đứng lên, bước thụt lùi lại. Chột cô vấp thành ghế, ngã luôn ra ghế. Thảo vội đứng dậy, tìm đập thành thích, lập cập bước ra khỏi bộ sofa rộng lớn.

Ông Mạnh bước nhanh tới. Thảo vừa ra khỏi sofa thì đã bị ông Mạnh chắn ngay trước mặt. Thảo nhìn ông Mạnh hồi hộp, không hiểu từ bao giờ nỗi sợ hãi đã xâm chiếm cả người cô thế này.

Ông Mạnh cười khẩy:

-Em cũng biết... rằng lấy tôi, em chỉ có sướng cái thân. Nhưng em... thật đúng là ngu lâu. Chờ mãi mà chả thấy khôn ra. Cho nên với cái loại như em ý... thì, thì... tôi phải giải quyết nhanh gọn như thế này.

Thoát một cái, cô đã bị lão ôm chặt lấy.

-Bỏ ra! Ông làm gì thế? – Thảo sợ quá hét lớn.

Mạnh vẫn giữ chặt Thảo, cười đều, rồi gần giọng.

-Không hiểu à? Với em ý. Tôi có hai việc. Một việc dễ và một việc khó. Chiếm được thân xác em là việc dễ, còn chiếm được trái tim em là việc khó. Vậy việc nào dễ thì tôi làm trước. Việc nào khó thì tôi làm sau. Không làm được cái khó thì chỉ ít cũng phải làm được cái dễ.

Thảo hiểu ra, bàng hoàng tức giận.

- Không!

Rồi cô gồng tay đẩy ngực ông Mạnh ra, không ăn thua, cô đâm loạn xạ vào ngực, vào mặt ông. Ông ta bặm môi hứng đủ.

-Bỏ ra... bỏ tôi ra ngay... bỏ ra... tôi kêu lên đấy...

Nhưng ông cứ ôm chặt lấy Thảo, nhanh chóng kéo cô ra chỗ cánh cửa ra vào, mặc cho Thảo ra sức vùng vẫy.

Một tay ông ta kẹp chặt Thảo bên người, một tay đóng cửa, kéo chốt, lỏng khóa, rồi sập khóa. Cửa đã bị khóa.

Thảo nhìn những cánh cửa gỗ đã bị khóa chặt, càng hoảng hốt tột độ.

-Không! Thả tôi ra! – Cô hét.

Xong cô lại bị ông ta ôm lồi vào trong sofa. Cô càng hoảng loạn.

-Ông dám... ông dám thế này à... không thể được! Tôi... Tôi không cho!

-Không cho? – Ông nhếch mép – Tôi không hỏi ý kiến em

Phịch một cái! Ông đã vật Thảo nằm gọn trong nệm salon, rồi lập tức nhảy đè lên người cô luôn.

-Tôi yêu em, tôi muốn em là của tôi! - Ông Mạnh thở hổn hển sát mặt Thảo.

-Không... Không... - Thảo né mặt sang bên.

-Suốt mấy năm chờ đợi, tôi điên lắm rồi. Hôm nay tôi làm một cái. Thế là xong.

-Không! Cút đi!

-Đằng nào chả làm vợ anh. Còn để mãi làm gì. Giờ ngoan nào, cho anh làm cái. – Giọng ông dăm dăng.

Thảo dướn cổ tránh mặt ông Mạnh. Ông Mạnh nhướn theo.

-Làm xong thì em hết cả tần tui nghĩ ngợi. Sốt ruột.

Ông Mạnh hùng hục hôn khắp mặt Thảo. Thảo ra sức quẫy.

-Không... Tôi đã nói là không.. – Thảo vừa nói vừa thờ.

-Thoải mái đi, có muốn có con không? Nằm yên!

-Ông... ông khốn nạn quá. Hu hu... - Thảo khóc lớn.

Ông Mạnh ngẩng lên nhìn ngực Thảo đang gò lên gò xuống trong tiếng thở gấp, mắt ông hùng hục lên.

-Cứ yên tâm, tôi sẽ cưới em ngay. Không để em thiệt.

Ông Mạnh cúi xuống hôn lên ngực Thảo. Thảo oằn người tránh. Nhưng trên là ông Mạnh đè, dưới là đệm salon lún ngập, Thảo nằm chết dí, chỉ còn biết kêu khóc.

-Ông là cái loại bi ối! hu hu... đồ bi ối... Tôi ghét ông... ghét ông! Ông thế này... tôi còn ghét hơn... hu hu...

Ông Mạnh lần tay cời cúc áo Thảo. Thảo gào trong tuyệt vọng.

-Đừng! Đừng! Tôi xin ông... Mẹ ơi cứu con... Có ai cứu tôi không!... Mẹ ơi... cứu con với! Mẹ ơi!

Mạnh phát vào mông Thảo.

-Nằm yên! Giãy gì mà khiếp thế! Mẹ mẹ cái gì.

Ông Mạnh kéo xoạc cổ áo Thảo rộng sang vai, lòi xuống. Một bên vai trần của Thảo phơi ra, lộ cả một phần áo ngực. Ông nhìn hau háu vào, rú lên vui sướng.

-Ôi giò ơi! Em ngon thế này cơ à! Sao mà anh ngu thế, để bây giờ mới xoi!

Ông thô bạo khóa chặt hai cổ tay Thảo, vục mặt xuống ngực Thảo. Thảo cố sức lấy chân đạp ra, nhưng thật vô ích, cô bắt lực gào khóc.

-Ông là cái đồ thô bỉ... Tôi sẽ không bao giờ yêu ông... Tôi sẽ không bao giờ lấy ông... Hu hu... Còn lâu tôi mới lấy ông... Còn lâu... Ông có chiếm đoạt tôi... cũng chẳng ích gì đâu... Đồ hèn! Đồ xấu xa!... Đồ không đáng mặt đàn ông! Trời ơi... chết tôi... Cút đi. Kinh quá!

Ông Mạnh dừng lại, nhìn cái mặt đỏ phừng phừng của Thảo lại càng thích thú.

-Chà! Em khỏe gớm nhỉ. Cứ giãy đi, giãy nữa đi. Tí nữa mắt sức anh càng dễ.

Ông lại vùi mặt xuống. Thảo òa khóc to hơn.

-Hu hu... Ông đừng tưởng thế này thì tôi phải lấy ông. Tôi sẽ không lấy ông đâu... Hu hu... Tôi không yêu thì tôi không lấy. Hu hu... Ông hiếp tôi thì tôi tố giác ông... Hu hu...

Ông Mạnh hơi khựng lại, nhưng chỉ một giây thôi, ông kẹp nốt hai chân Thảo lại, Thảo càng gào khóc.

-Hu hu... Tôi sẽ báo công an! Tôi sẽ báo công an đấy! Họ sẽ biết cái việc bỉ ổi ông làm... Họ sẽ tới bắt ông, nhốt ông vào tù... Huhu... Ông sẽ phải đi tù! Ông Mạnh! Ông có muốn ngồi tù không hả? Tôi sẽ cho ông đi tù đấy... Trời ơi, thả tôi ra... hu hu...

Mặc kệ, ông thì cứ làm việc của ông. Thảo vẫn tiếp tục chống trả dù chẳng có chút tác dụng.

-Ông nghĩ kỹ đi... Ông bị ngồi tù... vì tôi... có đáng không! Ông thì thiếu gì phụ nữ! Tôi có là cái gì đâu! Vậy mà... ông được tôi một lần... rồi ngồi tù. Ông có muốn thế không! Há!... Á! Bỏ ra... Bỏ ra... Thế này thì chết mất... bỏ tôi ra...! Á! Cứu tôi! Cứu...

Tiếng la của Thảo vang lên và bị gói lại trong căn phòng khách rộng, không có một tiếng động nào đáp lại cho thấy là cô được cứu cả, sức cô cũng cạn rồi, ngay cả tiếng khóc còn yếu đi nữa.

-Hu hu... Ông nghĩ mà xem... chỉ vì tôi... mà ông bị đi tù... Đi tù! Hu hu... Đi tù thì nhà to của ông để cho ai... tiền ông để làm gì... hu hu... ông cũng chẳng bỏ bịch được nữa. Ông sẽ mất tất cả... Hu hu... mất tất cả. Đời ông coi như là chấm hết...

Ông Mạnh chợt ngẩng phắt lên nhìn mặt Thảo, cặp kính gắt.

-Im đi, đừng có lái nhai nữa, sao mà lảm nhảm thế! Điếc cả tai... Mất cả hứng! Chấm hết à! Chấm hết cái cục cứt!

Ông lừ lừ nhìn khuôn mặt bơ phờ của Thảo. Đột nhiên bàn tay ông đưa lên bóp chặt cổ Thảo, tức giận nghiêng răng.

-Đồ ngu, bị hiếp dâm mà thế nói thế, không sợ bị bóp chết à.

Thảo đau đớn nhắm nghiền mắt chịu đựng, chữ chết với cô bây giờ cũng không còn tác dụng. Trận gào hét giãy đạp vừa rồi đã khiến cô không còn chút sức lực nào nữa. Cô chưa chết nhưng cũng tự thấy mình như sắp chết rồi. Thấy Thảo miệng thở dốc, mặt tái dại, người mềm rũ. Ông Mạnh phát hoảng, vội buông cổ Thảo ra, Thảo vẫn nhắm mắt, cất tiếng thều thào.

-Ông có gan thì ông cứ làm. Tôi chẳng thiết gì nữa hết. Tôi chết thì ông còn thêm tội giết người.

-Con điên. Tao sẽ cho mày biến mất chứ để mày còn xác đấy à! - Ông Mạnh tức tối gầm lên.

Thảo mở mắt lơ lơ nhìn ông Mạnh. Cơ thể mệt mỏi khiến cô không nghĩ được gì ngoài sự cam chịu. Cô chưa xót vì sự thật quá bạo tàn, những giây phút cuối của đời cô đây sao? Nước mắt chứa chan, cô nấc lên đau khổ.

-Cho dù tôi có biến mất thì người mà công an hỏi tới đầu tiên vẫn là ông.

Ông Mạnh bàng hoàng, ngồi thẳng người dậy, đè trên bụng Thảo, vẫn tóm hai cổ tay Thảo, đắm chiêu suy nghĩ. Còn Thảo mặt đỏ rần vì sức nặng đè trên bụng, cô cố sức nói.

-Bởi vì tôi và ông đã thành nổi tiếng khắp làng rồi. Ông hàng ngày bám tôi như đĩa, tôi biến mất chẳng lẽ lại không liên quan đến ông?

Ông Mạnh nhú mày. Thoáng chốc, bỗng bật cười khoái chí.

-Ha ha, mày thông minh đấy, tao cũng không ngờ... tao phải tính lại... tao đương nhiên không để mày chết. Mà tao vào tù, thì mày lại... lấy chồng. Ha ha... Cảm ơn... cảm ơn em đã nhắc anh.

Ông Mạnh thả tay Thảo ra, nhồm dẩy khỏi Thảo.

Thảo kéo áo che ngực, gắng gượng ngóc dậy, quay lưng run rẩy cài khuy áo, rồi lú lú chạy ra khỏi ghế. Cô đứng nép góc nhà, tóc tai rối bời, mặt tái mét, chân tay run lấy bầy.

Ông Mạnh vẫn ngồi lạng thình, vuốt tóc, xốc lại quần áo trên mình cho ngay ngắn. Ông chậm rãi đi đi lại lại, hai tay chống hông, nét mặt đắm chiêu suy

tính.

Hồi lâu, Thảo đã bớt sợ, vẫn đứng rúm người góc nhà, nhưng mặt lại ngơ ngơ như không tin vào điều thần kỳ vừa xảy ra. Cô nhìn ông Mạnh giống như nhìn một sinh vật lạ đang đi đi lại lại trước mắt cô.

Chợt ông Mạnh nhìn mặt Thảo rồi lắc đầu, tủm tỉm cười, gật gù.

-Đúng. Tôi mà làm vậy thì chỉ được em một lần rồi mắt em mãi mãi, và mất mọi thứ nữa. Hà hà... Cảm ơn em đã thông minh đột xuất.

Ông Mạnh đến tú lấy cái lược, lại đưa Thảo. Thảo cầm lấy, mắt sẫm soi ông muốn biết ông nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hậu quả đau đầu

Trong bếp nhà Thảo, mẹ Thảo đang trộn cám gà, mặt giận sung sĩa. Ông Mạnh đứng cạnh, tỏ vẻ biết lỗi.

-Ông muốn ăn đòi ở kiếp với nó, vậy mà còn làm thế với nó, bảo sao nó ghét ông! – Mẹ Thảo phẫn uất - Bây giờ có luật pháp, ông cứ coi chừng, ông mà làm bậy với nó, tôi sẽ không để ông yên.

-Thì tôi cũng đã thôi ngay đấy thôi. – Ông Mạnh nhún nhin.

-Đòi ông bao nhiêu đàn bà rồi, ông phải tâm lý chứ. Nó đã ghét ông rồi, ông lại còn làm thế! – Mẹ Thảo vẫn gay gắt.

-Thì tôi chỉ muốn nó nhanh nhanh chịu cưới. Thôi bà thông cảm, tại tôi yêu nó quá! - Ông Mạnh xoa xoa hai bàn tay vào nhau cố cầu hòa.

Mẹ Thảo hầm mặt lặng thinh làm việc. Ông Mạnh bước loanh quanh rồi nấn nì.

-Thôi, xin lỗi bà tôi cũng xin lỗi rồi, giờ bà gọi nó ra giúp tôi. Tôi muốn gặp nó lắm.

Mẹ Thảo mặt nặng mày nhẹ không đáp, hi hục làm bếp, lại ho sù sù. Ông Mạnh vò đầu đi tới đi lui, thời gian trôi qua, mẹ Thảo thấy kệ.

Chợt ông quay phắt đi ra cửa. Mẹ Thảo thấy vậy, vội chạy theo.

Ông Mạnh đi thẳng tới phòng ngủ Thảo. Cửa phòng đóng kín. Ông đứng ngoài, đập đập cánh cửa, gọi khẩn thiết.

- Thảo, cho anh xin lỗi, em ra đi!

- Ông cứ đi! Tôi ghét ông! Đi đi! - Tiếng Thảo ở bên trong hằn gắt ra ngoài.

Ông Mạnh lại đập cửa, giọng hối lỗi.

-Thảo, đừng có ghét bỏ anh. Anh đã xin lỗi rồi mà. Tha cho anh. Ra với anh đi!

- Đã bảo đi đi mà! Tôi không muốn nhìn thấy ông. Không muốn nghe tiếng ông! - Tiếng Thảo gào ở trong tức giận, sau đó là tiếng khóc dầm dút.

Mẹ Thảo nãy giờ đứng cạnh ông Mạnh, bà gắt lên.

-Ông thôi đi, ông có để nó ăn miếng cơm không hả! Từ hôm qua tới giờ, nó mới nuốt được hai thìa thôi đấy.

Ông Mạnh bối rối quay đi, tay chống hông, đi đi lại lại trước cửa phòng, vẻ khó nghĩ không biết phải làm sao.

Ông chợt quay lại ghé miệng áp cửa, nói vào.

-Thảo! Tôi yêu em! Tôi sai rồi, tôi thề sẽ không thế nữa! Giờ thì tôi sẽ đi, tôi sẽ chờ em bình tĩnh lại.

Ông Mạnh ngồi trầm tư hút thuốc ở sô pha. Trên mặt bàn, chiếc gạt tàn đã vun đầy đầu mẩu thuốc lá. Kinh nghiệm đàn bà đã mấy chục năm, thế mà bây giờ ông lại bối rối trước tình cảnh này. Đó cũng là kết quả của cái hạ sách cuối cùng và nó thật là thâm hiểm! Một người tuyệt thực, một người mong nhớ.

Tình cảm đã không thể cứu vãn nữa rồi. Nhưng cơ hội vẫn chắc trong tay, nhưng phải làm sao tóm được thì quả là hóc. Nếu ông nhẹ tay thì nó vượt mặt,

nếu ông mạnh tay thì nó vỡ tan. Thế nào cũng không đạt được. Ruột gan ông như đang bị ai cắn cẩu.

Nhưng ông không thể thua cuộc, dù là thượng sách hay hạ sách. Để có được bông hồng kiều diễm ấy, ông có thể bỏ hết mọi việc để ngồi như thế này, bên cái gạt tàn và bao thuốc lá. Ngồi đến mấy ngày như thế, ngồi đến khi nghĩ cho ra giải pháp thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Mặt ông dày như cái thớt!

Nhà Thảo mới 7 giờ sáng, ông Mạnh đã ngồi ở bàn nước, ung dung đọc báo. Trên bàn là bộ ấm trà để ngay ngắn, một tách trà đã rót đầy để trước mặt. Trên tường chiếc đồng hồ cứ tích tắc, tích tắc. Thời gian như chiếc thuyền trôi thả trên sông.

Ông ngồi chỉ có một mình. Thảo vẫn còn đang ngủ trong buồng. Mẹ Thảo thì đang dọn dẹp trong bếp. Lâu lâu ông lại ngừng đọc nghiêng mặt nghe ngóng từng tiếng động trong buồng ngủ. Cửa buồng vẫn đóng. Hoàn toàn không có động tĩnh gì. Ông liếc đồng hồ đeo tay, rồi lại đọc báo.

Trong buồng ngủ, Thảo uể oải ngồi dậy, vươn vai, vuốt tóc, xuống giường đi ra cửa. Vừa hé cửa thò mặt ra đã thấy ông Mạnh ngồi lì lì. Cô khựng lại, sẫm mặt.

Ông Mạnh thấy Thảo, mắt sáng lên, bỏ ngay tờ báo xuống, háo hức chờ cô. Thảo liếc đồng hồ treo tường, đồng hồ chỉ 8h. Cô nhẩn mặt chán chường bỏ ra ngoài. Ông Mạnh chưng hửng nhìn theo.

Thảo đi xuống bếp. Mẹ đang nấu ăn. Thảo đi vào xì mặt lầu bầu.

-Mới sáng ngày ra đã đến hành hạ người ta. Mẹ, sao mẹ không bảo ông ấy về?

Mẹ Thảo nhẩn mặt nói nhỏ.

-Bảo rồi có được đâu. Ngồi từ 6 rưỡi đấy. Cứ ngồi chờ suốt vậy. Thôi kệ lão.

Thảo tròn mắt kinh ngạc.

-Cái gì cơ?

Thảo mím môi nghĩ ngợi giây lát, chợt cô quay ngoắt đi lên nhà, xông đến trước mặt ông Mạnh, bực tức nói.

-Ai cho ông đến đây sớm thế? Đến việc gì mà đến sớm thế?

Ông Mạnh cười cầu hòa.

-Việc... việc gì đâu. Anh tập thể dục xong đến thăm em.

Thảo tức giận.

-Nhưng tôi không thích mờ mắt ra đã phải gặp ông như thế này! Tôi cảm ông lần sau như thế!

Ông Mạnh cười hề hề.

-Em làm gì mà nóng nảy thế. Em có hiểu gì anh đâu. Em cứ trốn làm anh như phát điên. Từ nay thể dục xong là anh qua em.

Thảo sợ hãi quát.

-Ông... ông đúng là thần kinh. Ông về ngay! Về ngay cho tôi!

Ông Mạnh cười tỉnh queo.

-Thôi đi ăn sáng đi. Sáng ra chưa ăn gì đã quát tháo, mệt đấy.

Thảo điên tiết.

-Mặt ông... thật dày như cái thớt!

Ông Mạnh cười thích thú. Thảo mím môi quay ra sân. Cô cần phải hít thở, hít thở! Người ta bảo nóng giận là hại sức khỏe. Đúng quá rồi. Chưa gì cô đã

thấy không thờ được đây!

Những ngày tuyệt thực vì đau khổ chưa qua được bao lâu, cô vừa mới lấy lại chút sức khỏe thì lão lập tức không để cô yên. Cái kiểu chai lì này hình như là... một kiểu chai lì mới! Trời ơi, không biết những ngày tới của cô nó sẽ thế nào nữa đây?

Những ngày sau đó lòng cô phấp phỏng suy đoán xem lão có thủ đoạn gì mới. Nhưng hóa ra chỉ là phương pháp cổ điển: Trồng cây si.

Ngày nào cô thức giấc cũng đập phải cái cây si ấy ngay giữa nhà. Lão đến cực sớm và cứ ngồi nhà cô mà đọc báo, uống trà, tự nhiên như chủ nhà. Công việc của lão cũng giải quyết ở... nhà cô. Mỗi khi có điện thoại lão lại ra sân mà nói chuyện.

“Anh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại để cưa em, cưa đến khi nào đổ mới thôi”. Câu này lão nói có một lần mà làm cô nhớ mãi. Bởi vì nó có giá trị như một lời đe dọa. Nó làm dập tắt cái hi vọng mong manh cuối cùng của cô. Lão sẽ không chờ được cô và lấy vợ trước ư? Không, kiểu này thì khó lắm. Nghe chừng ý chí lão vô cùng sắt đá. Cô vắt óc tìm đường thoát, nhưng càng nghĩ thì đầu càng mụ đi. Chẳng tìm được một cách nào cả, chỉ thấy càng ngày càng ngấm thêm sự thật. Sự thật rợn ngùi.

Cô chột ao ước mình có thể yêu được ông ta. Giá mà được như vậy thì cô có thể chấm dứt được những nỗi khổ này. Nhưng điều đó lại càng không tưởng. Bởi cô ghét lão là điều cực kỳ rõ ràng, không thể nào chối cãi được.

Cái cây si ấy, cái bàn mặt trơn tráo ấy không những áp đảo cô cả ngày mà bây giờ còn quấy rầy cô cả trong giấc ngủ. Hôm qua cô vừa chợp mắt đã nằm chiêm bao thấy lão đuổi theo cô và tóm được. Hắn cười sung sướng và điên dại ôm hôn cô. Cô đã dùng hết sức mình mà vật lộn với lão, rồi choàng tỉnh. Nỗi sợ ám ảnh làm cô trằn trọc mãi mới ngủ tiếp.

Và sáng nay khi tỉnh giấc, cô giật mình giật mắt khi nhìn đồng hồ. Trời ơi, đã gần 11h!

Một chút hồi hộp len vào. Hi vọng giờ lão về rồi. Cô vuốt vệt tóc, xuống giường, rón rén tới cửa mở hé. Từ khe cửa buồng nhìn ra gian nhà ngoài, ông Mạnh đang đi đi lại lại cạnh bàn nước, vẻ sốt ruột. Cô ngán ngấm khép cửa lại, tiếng kêu két két từ cửa phát ra.

Ông Mạnh liền quay lại nhìn, thấy cửa đóng kín, ông cười tủm, vuốt tóc, xốc lại vai áo, lại chỗ bàn nước, ngồi chờ đợi.

Thảo buộc tóc ngay ngắn rồi lên giường ngồi ôm cái gối. Hai tay cô vịn cái góc gối đến rúm cả lại. Cô đang sôi sục lên đây. Hắn chẳng phải cây si mà là cả quả núi mới đúng. Chỉ với núi, con người mới phải bất lực thế này.

Thảo liếc đồng hồ, hơn 11 giờ rồi. Không thể ở trong này được nữa. Cô đứng phắt dậy mở cửa buồng lao ra ngoài. Ông Mạnh đang ngồi ở bàn nước, nhâm nhi tách trà. Thấy cô mặt mũi sầm sầm từ trong phi ra, ông ngơ ngơ nhìn cô.

Mặc kệ. Thảo đến thẳng bàn nước, bụng luôn bộ ảm chề trước mặt ông mang đi chỗ khác, để lên ngăn tủ đồ gần đó, rồi tức tốc đứng nhìn ông.

Ông Mạnh tròn mắt nhìn điệu bộ của Thảo, rồi phì cười.

- Ôi em ngủ nướng xong rồi đây à? Chào buổi sáng!

Thảo há miệng tức không làm gì được.

Ông Mạnh thông dong đứng lên cầm chén chè đã cạn đến chỗ cái tủ đồ đó, úp chén vào khay. Thảo đứng yên, cảm tức nhìn từng cử chỉ của ông Mạnh. Con người này thật sự không thêm lưu tâm đến bất kỳ phản ứng phũ phàng nào của cô cả.

- Em ngủ nướng sướng không? – Ông Mạnh cười cười.

- Ngủ nướng cái gì mà ngủ nướng! – Cô la um lên - Cái mặt ông ám tôi suốt ngày, làm tôi mất cả ngủ. Hôm qua 2 giờ tôi mới chợp mắt được, ông có biết không!

Ông Mạnh cười khùng khục.

- Em việc gì phải thế. Cứ kệ anh thôi mà.

Thảo sấn sổ lôi tay ông Mạnh, kéo ra cửa.

- Ông về ngay! Ông về ngay! Tôi không tiếp ông!

Nhưng ông ta đứng ì không nhúc nhích. Kệ cho Thảo thả sức hi hục lôi. Mắt ông ta còn tranh thủ ngấm Thảo.

Thảo lôi một hồi vô ích, rồi một quả buồng ông ta ra, đứng thờ, mặt đỏ bừng.

Ông Mạnh cười toe.

- Vợ anh nổi giận như thiên lôi ấy nhỉ. Hay. Anh chờ em lâu phát buồn ngủ lên được, thế mà em nhảy tăng gô làm cho anh được tỉnh táo rồi.

-Mặt ông bằng mấy cái thớt hả! – Thảo hét.

-Thôi, đừng đuổi nữa. Em không đuổi được tôi đâu. Em mà đuổi nữa, tôi ở lại đây ăn com luôn đấy. Hôm nay tôi rảnh. – Ông Mạnh vẫn giọng âu yếm như không.

Thảo phùng mặt lên.

-Ông... ông có trồng cây si hay cây sồi ở nhà tôi cũng kệ. Còn lâu tôi mới ưng ông! Còn lâu! Đồ mặt thớt!

-Ừ thì mặt anh là thớt, còn miệng em là dao chặt. Dao chặt thì cứ phải bầm bầm vào thớt là đúng rồi. Khả khả...

Rồi ông gơ bàn tay chém chém trong không khí.

Thảo mím môi nhìn ông Mạnh ghét cay ghét đắng, cô nghiêng răng.

-Tôi sẽ kiện ông, ông thế này tôi phải kiện ông.

-Em... kiện tôi? Kiện gì tôi? - Ông Mạnh trố mắt.

-Kiện ông suốt ngày đến nhà tôi. Tôi đã bảo không tiếp ông cơ mà! - Thảo khoát tay.

-Em không tiếp nhưng mẹ em tiếp. Mà mẹ em mới là chủ hộ.

-Thế thì tôi kiện ông liên tục khuấy đảo cuộc sống của tôi! Làm tôi đến ở nhà cũng không được yên! Thế đủ chưa? – Thảo hét toáng.

-Vậy à? Thế thì thưa vợ, em có thích anh viết hộ em đơn kiện không? Viết thế này nhé. E hèm... Kính thưa quý tòa, có một ông Mạnh, ông ý cứ vì yêu tôi mà đeo bám tôi suốt cả ngày... hí hí... hí hí...

Ông Mạnh đang nói dở thì Thảo dừng dừng bỏ ra ngoài cửa.

-O này, em đi đâu? Đi đâu thế? – Ông Mạnh đi theo.

Thảo đi xuống bếp. Mẹ cô đang nấu com. Thảo đứng cạnh, mặt sầm sầm.

Ông Mạnh đứng cửa bếp, giọng nửa đùa nửa thật.

-Khổ lắm, em cứ ngược đời, con nợ gì lại cứ thích đi kiện chủ nợ. Đừng có thấy tôi nhịn mà làm giả. Thế em muốn tôi đến nhà em với tư cách nào. Là người chồng sắp cưới hay là chủ nợ đến đòi nợ? Hả? Muốn kiểu gì nào?

Bà Thêm bấu tay Thảo ra hiệu Thảo im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tân kỹ sư

Khối tòa nhà văn phòng cao mấy chục tầng, từ xa nhìn sáng loáng suốt từ trên xuống dưới bởi bề mặt kính bao bọc các bên. Cái building này là trụ sở chính của Tổng công ty xây dựng CDI - Một doanh nghiệp tiếng tăm trong lĩnh vực xây dựng ở thủ đô.

Tại sảnh tầng một, Phúc từ cửa lớn ung dung đi vào, quần bò áo phong sát người khoe những khối cơ vạm vỡ. Dáng dấp cao to của Phúc di chuyển nhanh với những bước chân sải rộng trên nền gạch bóng loáng. Từ quây lể tân, mấy nhân viên nhìn theo Phúc bằng ánh mắt nể nang ngưỡng mộ.

Phúc bấm thang máy đi lên. Hôm nay anh phải đến cái nơi mà gia đình đã giao cho anh trọng trách suốt cả cuộc đời phải chiến đấu. Ngày ra trường đang đến gần cũng là lúc anh càng ngao ngán khi nghĩ đến nơi này. Quảng đời sinh viên trông thế mà thật ngắn ngủi. Năm năm thoát cái trời qua. Đời anh sắp sửa phải “chôn” vào cái nơi này. Không biết lúc ấy sẽ tụ tập ăn chơi gái gú thế nào nhỉ? Ôi ước sao chưa phải ra trường, ước sao cái khóa học này nó dài đến mười năm!

Phúc bước vào phòng làm việc. Căn phòng rộng mênh mông được xếp kín các dãy bàn làm việc, kèm theo những tấm vách ngăn thấp ngang ngực giữa mỗi bàn. Những cái đầu đang chúi vào công việc. Không mấy người phát hiện ra Phúc.

Phúc đi thẳng vào phòng bên trong. Nơi có gắn trên cửa tấm biển “Trưởng phòng”. Anh đến đây để lấy số liệu cho đồ án. Sau một hồi đi bác trưởng phòng “toát mồ hôi” phục vụ, trưởng đã có thể thoát khỏi ngay nơi này, hóa ra anh lại “bị tranh thủ” để các vị lãnh đạo khác trong công ty kiểm có trình

diện. Những cách chào thật là quá cung kính, những cái bắt tay thật là quá nề nang, mặt anh không còn cách nào khác là cứ uy nghi như giám đốc thật. Tháo lui được rồi mà trong lòng vẫn còn sồn sồn da gà.

Chưa một kỳ thi thì nào khiến Phúc biết lo như kỳ thi này. Không phải vì đó là kỳ thi tốt nghiệp mà đó là vì thái độ long trọng của các vị tiền bối trong công ty. Xem ra họ kỳ vọng vào anh lắm lắm. Đây đúng là một thứ sức ép tinh thần! May mà anh đã tính được trước. Và nếu như kỳ thi này thành công mỹ mãn thì coi như anh giải quyết xong khâu thể diện.

Những ngày ép mình sống vì tương lai rồi cũng qua. Đến nay Phúc có thể thở phào nhẹ nhõm vì kết quả tốt nghiệp của anh cũng thuộc loại đỉnh đám. Giờ đã đến lúc chìm số lông. Nhưng thật khốn khổ cho cái thân anh cũng vì cái kết quả vang dội này. Cả tuần nay rồi ngày nào nhà anh cũng mở tiệc. Tiệc ra trường còn to hơn cả tiệc thi đậu vào trường. Hết đãi anh em, họ hàng lại đến lượt đãi các quan lớn quan bé. Mặt bố mẹ anh thì cứ tươi hết cấp độ. Tiệc từng khách khứa suốt mấy ngày rồi. Giờ thì mặc kệ cho liên hoàn tiệc này muốn kéo dài đến đâu thì đến, chỉ biết sang đến ngày thứ tư thì anh không chịu nổi nữa, quyết trốn. Trốn ở các cuộc nhậu với mấy thằng bạn, trốn ở bar, ở sàn. Còn hơn cứ ở nhà cười tươi với chào hỏi mỗi hết cả mồm. Đã vậy còn chưa kể đến sự xuất hiện của mấy cô nàng con nhà khuê các, và cũng toàn là mỹ nữ cả. Họ đang nằm trong công trình trọng điểm của mẹ anh đấy: tìm vợ cho con trai!

Royal bar - điểm hẹn hôm nay của Phúc và mấy thằng bạn quả là một nơi tụ tập xúng tằm. Tiếng nhạc sàn bùng nổ dữ dội. Đèn màu chớp giật xẹt qua xẹt lại. Những tiếng hú hét đầy kích động. Trên sàn vẫn đang màn nhảy lắc giật đùng đùng.

Phúc cùng Trang - cô gái anh mới quen sau khi hoàn thành việc tốt nghiệp – đang ngồi ở một bàn trông ra sàn. Sau chuỗi ngày phải một trăm phần trăm chỉ biết có sách vở, dài trường như cả thế kỷ, Phúc tìm ngay cho mình một cô nàng thật xinh xắn dễ thương. Vui vẻ bên nhau bao ngày nay rồi nhưng anh vẫn cảm thấy có gì chưa thỏa mãn. Trang có thể đi với anh đến khắp nơi nhưng khoản nhảy nhót thì đáng thất vọng lắm, lại còn ỏi là nhất.

Chả thế cho nên trong khi thằng Sơn với thằng Đại đang tha hồ cùng bạn gái “cháy hết mình” trên sàn, thì anh đã phải ra đây ngồi ngoan như cún với Trang. Cô nàng kêu một này giờ. Ờ! sàn vừa mới chuyển sang mấy điệu mạnh, người ta thì cổ vũ hò reo như phát điên, cả cái sàn còn rung chuyển vì tiếng nhạc tiếng trống đầy kích động, người người lao lên sàn như kiêu sọ mất chỗ. Nhưng Trang lại kêu tức ngực vì trống và hoa mắt vì đèn. Thế là Phúc đành phải ngồi đây cùng nàng để ngắm người khác sung sướng.

Chợt có mấy người nhón nháo ở gần sàn, nghe như sắp có ẩu đả. Một gã đàn ông cao to đang xốc cổ áo một thanh niên, giọng rít qua kẽ răng đầy hăm dọa.

-Mày là thằng nào? Biết nó là ai không mà dám động tới?

-Ồ này, cô ta đồng ý nhảy với tôi mà!

-Đồng ý à, thằng nhãi không biết luật. Biến khỏi mắt tao ngay! – Tiếng đàn ông cục cằn nặng trĩu.

Một cô gái ăn mặc sexy lao tới giằng tay người đàn ông vạm vỡ này giật ra khỏi áo người thanh niên.

-Tôi thích ai thì tôi nhảy với người đấy đấy. Anh là cái gì mà cản tôi.

-Cô thích à! Thế thì... Cho nó bài học cho tao! - Tiếng đàn ông ra lệnh dứt khoát. - Mau!

-Không được! Cấm chúng mày động vào anh ấy! – Tiếng cô gái hét, cô xông vào cản đường hai tên vạm vỡ khác đang tiến lại gần.

Phúc đánh cặp mắt sắc như tia chớp ra hiệu với hai tên com lê to cao mặt lạnh như đá đang khoanh tay đứng gần đó. Vút một cái, một cú song phi tung ra, kịp thời gạt phăng cú đập mới ra đòn của tên vạm vỡ kia. Chúng chỉ kịp nhận mặt hai sư phụ com lê thẳng tắp đang đứng lạnh lùng như hai cái cột trước mặt, rồi chuồn nhanh vào đám đông.

-Ôi, anh Nam! – Trang há hốc miệng thốt lên khi nhận ra “thằng nhãi” suýt bị đánh kia chính là Nam. Trong ánh sáng mờ ảo chớp giật, khuôn mặt Nam và cô gái kia nhìn nghiêng vẫn thấy họ đang hò hét và sung sướng. Rồi cả hai nắm tay nhau lên sàn.

-Trời ơi. Suýt tí nữa thì... May mà anh ấy không sao! - Trang như rên vì sợ. Nam và cô gái kia đã ở trên sàn vui vẻ rồi mà mặt Trang vẫn còn biến sắc nhìn theo. Phúc nắm tay Trang.

-Đi ra đây với anh.

-Đi đâu thế ạ?

-Ra ngoài chút cho dễ thở. Mấy thằng đó làm em căng thẳng quá.

-Anh Nam... anh ấy... liệu có chuyện gì nữa không?

-Em đừng lo. Việc đó đã có bảo vệ.

Trang yên tâm theo Phúc dắt ra ngoài. Sau cánh cửa cách âm là một không gian trái ngược hiện ra trước mặt. Tiếng nhạc sàn đã bị chế ngự khá hiệu quả, những bàn tiệc ngoài trời dưới những cây dù che sương đêm mang sắc màu trẻ trung hiện đại, những ánh đèn lấp lánh len lỏi trong lùm cây. Trong

không gian thoáng đảng này cũng có vài đôi đang tâm tình.

-Em thích ngồi ngoài này không? Ở đây em sẽ dễ chịu hơn đấy. – Phúc nói khi thấy Trang đang thích thú ngắm khu tiểu cảnh có núi non và tiếng suối chảy róc rách, ánh đèn pha rọi từ dưới lên càng tôn thêm vẻ hùng vĩ của nó.

-Ở đây đẹp quá! – Trang suýt xoa.

-Anh định đưa em ra đây từ nãy. Nhưng vì ở trong kia anh thấy em cũng rất vui.

Phúc chọn bàn gần khu tiểu cảnh rồi kéo ghế cho Trang ngồi, xong anh ra hiệu bồi bàn tới.

-Ngồi đây một lát cho dễ thở. Chốc nữa mình lại vào.

-Thôi. Em thích ở đây hơn. Trong đó em như ở đầu làng.

-Thế mà lúc nãy anh hỏi thì cứ bảo không sao. Lần sau không được nói dối thế đâu nhé. Anh phạt đấy. – Nói rồi Phúc vuốt lọn tóc xoăn trên vai Trang về rất chiều chuộng – Giờ em uống gì? Làm ly sữa ấm nhé?

Trang chun mồm về lưỡng lự suy nghĩ, Phúc liền thuyết phục.

- Uống chút sữa xong, em sẽ bớt mệt. Mà anh gọi sữa không béo nên em cứ thoải mái uống đi. Mới lại em mà có mập lên một chút thì còn xinh hơn nữa đấy.

Nghe thế Trang nhoeùn cười gật đầu liên. Người bồi bàn đi khỏi, Phúc kéo ghế ngồi gần Trang.

- Nhạc sàn này đúng là mạnh quá, anh cũng tới đây lần đầu nên không biết, thế nên mới để em bị khó chịu thế này.

-Anh à, có phải do anh đâu, là do em không chịu được nhạc mạnh đấy chứ, Chính em mới áy náy vì làm hỏng cuộc vui của anh.

- Không phải thế đâu em. Được ở bên em thế này là anh vui rồi, không cần gì nữa hết.

-Thật á. Anh lại động viên em rồi. Mà còn cả các bạn anh nữa, chốc họ sẽ cười em mất thôi.

-Vớ vẩn, đùa nào dám cười em. Ngày mai mình sẽ đi chỗ khác, anh sẽ tìm một nơi nhẹ nhàng hơn.

-Vâng. Nhưng còn xem ý các bạn anh nữa. Em thấy họ đều có vẻ thích chỗ này.

-Kệ. Anh sẽ đưa em đi nơi khác. Ai theo thì theo.

Trang bật cười thích thú trước vẻ cương quyết của Phúc. Chợt Phúc vẫy tay một cậu bé bán hoa hồng đi ngang qua.

-Tặng em. – Phúc cầm một bông hồng đỏ thắm trân trọng tặng Trang.

-Cảm ơn anh. – Trang hạnh phúc đón lấy bông hồng – Nhưng mà... nhà em sắp sửa hết chỗ cắm hoa rồi đấy, hi.

-Biết làm sao bây giờ.- Phúc nhún vai cười lịch lãm – Hoa có thể nói thay lòng ngưỡng mộ của anh mà.

Trang mỉm cười hạnh diện. Dưới ánh đèn mờ ảo, vẻ đẹp diễm lệ của cô như được nhân lên. Phúc ngồi yên ngắm Trang. Mái tóc dài màu nâu đồng uốn nhẹ nhẹ xõa ra sóng sánh, chiếc váy màu vàng bằng chất vải mỏng tạo cảm giác nhẹ nhàng như cánh hoa, để từ đó tôn lên làn da thiếu nữ thật mượt mà tươi mát... Đồ uống được đem đến, một ly sữa cho Trang và một tách cà phê cho Phúc.

-Anh này, cà phê thơm quá đấy. – Trang then thừng nhắc khéo khi Phúc cứ dán mắt vào bờ vai trần của cô, còn anh bồi bàn thì vẫn tùm tùm cười khi đi khỏi. Nhưng lời nói của Trang còn làm Phúc nổi hứng thêm, Phúc vuốt nhẹ bờ vai trần mịn màng của cô gái trước mặt.

-Chiếc váy này đẹp quá! – Phúc thốt lên.

-Đâu có. Chỗ đó... đâu phải váy! – Cô nháy mắt trêu ghẹo.

-Ừ thì... em mặc chiếc váy này đẹp quá! – Phúc dịu dàng vờ về cánh nơ của váy đang đính hờ hững ở trên ngực váy Trang. Bất giác anh dướn người cúi xuống, định đặt lên má cô một cái hôn.

-Ồ. Anh ơi. Túi, túi của em. Em quên trong ấy rồi.

Đúng lúc môi anh sắp chạm đến làn da ấy thì Trang sực nhớ ra và lùi lại, làm Phúc chưng hửng, rồi anh như tỉnh con mê khi nhận ra nét mặt lo lắng của Trang.

-Trong... trong đó... có điện thoại anh mới mua cho em... - Trang lo lắng.

-Ừ. Nhưng em làm gì mà lo quá thế, sao lại nỡ vùi dập cảm xúc của anh thế này. – Phúc vuốt nhẹ tóc Trang, vẫn bình thản chiêm ngưỡng người đẹp.

-Em... em rất thích cái điện thoại ấy, không biết giờ nó còn không.

-Thôi được, em ngồi đây để anh vào xem. Nhưng em đừng có lo gì nhé, đó chỉ là chuyện nhỏ thôi mà! – Phúc vỗ nhẹ vai Trang rồi nhanh chóng đi vào trong.

Trang ngồi một mình, cùng với cảm giác ngất ngây vì cái hôn má hụt vừa rồi. Tâm hồn phiêu diêu, đôi mắt đang nhìn vô định, chợt cô phát hiện sau chậu kiếng to cách cô khá xa có một người đàn ông đứng một mình đang nhìn cô. Bị cô phát hiện anh ta lờ đi nhưng không hiểu sao cô vẫn có cảm giác rằng mình bị theo dõi. Khi Trang bắt đầu lo sợ thì Phúc đã xuất hiện trước mặt cùng với cái túi sách của cô trên tay.

-Này em. Đã có nhân viên cất hộ cho. Không sao cả đâu.

Phúc lập tức phát hiện ra có sự bất thường, anh đánh mắt về hướng mà Trang đang lăm lét nhìn. Ở phía xa, sau mấy chậu kiếng xếp thành hàng, bóng người đàn ông lướt nhanh rồi khuất sau hông nhà. Phúc lờ mắt khi nhận ra kẻ đó, rồi bình thản đặt túi lên bàn trước mặt Trang.

-Anh à, cái thằng đó nó theo dõi em hay sao ý? Mà sao lại thế nhỉ? – Trang hồi hộp nắm tay Phúc.

-Em này, thế mà cũng không hiểu. – Phúc dí nhẹ trán Trang - Em thu hút nó cũng như đã từng thu hút anh mà, nhưng anh hạnh phúc hơn nó nhiều và anh sẽ không để nó có cơ hội đâu. Biết chưa.

-Ra thế. Hi! – Trang cười rạng rỡ trở lại – Vậy mà em cứ sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cục cưng nhà đại gia

-Mẹ, con đã nói rất ghét mấy trò theo dõi đó. Xin mẹ hãy để con tự do thật sự, đừng để con cụt hứng vì mấy thằng đó nữa, con bức rồi đấy! – Phúc nhăn mặt kêu ca trong khi ăn sáng ở nhà với mẹ.

-Mẹ không hề theo dõi con, mà là bảo vệ con. Nếu mẹ không làm như vậy thì mẹ không thể nào mà ngủ được. Chắc con không muốn mẹ bị mất ngủ trắng đêm đấy chứ? – Mẹ Phúc kiên quyết.

-Trời ơi, mẹ thế này là khủng bố tinh thần con đấy, con phải nói thế nào thì mẹ mới thôi đây? - Phúc nhìn mẹ rồi ngao ngán lắc đầu. – Con hiểu nỗi lo của mẹ và con biết tự bảo vệ bản thân mình. Mẹ mà còn thế này thì con đóng cửa ở nhà tự kỷ cho mẹ vừa ý luôn.

-Ủi giời, nói chuyện không tưởng đấy à. Nếu con muốn dọa mẹ thì hãy tìm cách khác đi! – Mẹ Phúc cố nhịn cười.

-Nhưng con bức lắm rồi đấy! – Phúc hậm hực. - Đi chơi mà bị theo dõi thì còn gì là hứng thú nữa.

-Con à, đó là nơi phức tạp, không thể chủ quan.

-Biết rồi. Nhưng con đã bảo là con biết cách và con sẽ không để cho kẻ nào đụng đến con dù chỉ một cọng lông. Mẹ không tin con trai mẹ sao?

-Mẹ tin chứ. Nhưng việc bảo vệ con lại là chuyện khác. Mẹ không thể chờ tới lúc con mất đi một cọng lông thì mới lo được.

Phúc rút cổ lè lưỡi, đặt đĩa xuống bát canh mới vơi đi một nửa, rút giấy ăn lau miệng, rồi đứng lên giơ hai tay đầu hàng mẹ, xong lẳng lặng bỏ lên gác. Mẹ Phúc áy náy nhìn Phúc rồi nói với theo.

-Nhưng mẹ thế là mẹ không có ý theo dõi con. Lâu rồi mẹ không hề như thế. Chỉ vì tối qua biết con lần đầu tới cái vũ trường đó, thế nên mẹ mới phải đề phòng!

Nghe tới đó Phúc đang bước trên bậc thang thì chau mày lại: “Lần đầu, sao mẹ biết là lần đầu? Ôi, lại cái thằng Nam này”. Phúc bước nhanh lên gác, dưới nhà vẫn tiếng mẹ với lên.

-Con phải thông cảm cho mẹ chứ. Mẹ đâu muốn gây điều khó chịu gì cho con. Nhưng với một vũ trường ăn chơi khét tiếng như thế, lần đầu đến phải có vài tháng vệ sỹ thì mới yên tâm được!

-Vâng, con biết rồi! – Phúc cúi đầu nói xuống – Cảm ơn mẹ vĩ đại!

Phúc đi vào phòng mình, khép cửa lại, rút điện thoại bấm.

-Tao đây! Tao gọi hỏi tội mày đây! Thằng gián điệp! – Phúc bực mình nói trên điện thoại – Hôm qua mày bép xép gì với u tao thế?

- À... ờ thì... ờ thì... bác nhờ tao mà. - Tiếng Nam lúng túng trong điện thoại – Mà sao mày biết?

-Không ngờ mày vẫn không bỏ cái thói ấy. Tối nay cho mày ở nhà!

-Ồ này.Ồ này. Mày từ từ..., tao báo u mày vì muốn an toàn cho mày thôi. Lần đầu đến chỗ đấy, an nguy thế nào, ai biết được.

-Này. Tao mà còn phải đợi mày lo à? Thế lúc mày suýt bị tấn vì em áo đỏ ấy, thằng nào cho hội nó cú đập nhanh thế? Mày tưởng đấy là bảo vệ chắc?

-Cái gì? Là mày à? À... à... thế thì tao hiểu rồi. Tao hiểu rồi.

-Hiểu à. Hiểu thì cũng cho mày tạch.

-Ồ, cái thằng, mày không nói sao tao biết?

-Mặc kệ mày. Bỏ điện lắm rồi đấy! Cứ phải cho mày out khỏi hội!

Nam còn đang ú ớ thì Phúc bực mình tắt máy luôn.

Phúc trong trang phục quần áo thể thao đi từ trên gác xuống. Mẹ Phúc đã đợi ngay ở dưới.

-Hôm nay con nhớ chụp ảnh để làm thẻ đấy nhé.

-Mẹ đừng có ngày nào cũng nhắc con như thế. Con có đăng trí đâu. – Phúc điềm nhiên đáp và đi ra cửa xô giày. Mẹ Phúc theo sau.

-Nhưng con à, ra trường rồi thì đi làm thôi. Chứ ở nhà ăn chơi không hay đâu. – Mẹ Phúc đi theo Phúc vào ga ra. Trong ga ra là hai chiếc xe hơi bóng loáng đỗ cạnh nhau, một cái màu đen, một cái màu ghi và một khoảng trống rộng lớn – vị trí của một chiếc xe nữa đã đi khỏi.

-Kệ. Con đã bảo là chưa thích đi làm. Cứ chơi xả láng đi chứ. Vợ gì đâu. – Phúc thản nhiên đến cạnh con xe bốn chỗ màu đen.

-Phúc à. Nhưng mà bố con đã trót nói với các bác lãnh đạo là con sắp đi làm rồi. – Giọng mẹ Phúc rất mềm mỏng.

-Thế thì kệ bố. Và lần này con nhất định sẽ không nhượng bộ đâu. Giờ con đi đây. Goodbye Mommy! – Phúc thản nhiên mở cửa xe bước vào.

-Nhưng này... - Mẹ Phúc giữ cánh cửa xe lại không cho Phúc đóng. – Đi đâu tối về ăn cơm với bố mẹ nghe chưa?

-Con không về. – Phúc đáp ngay.

-Sao không về?

-Mẹ hãy thật thà đi. Em Bích tối nay vẫn ở đây chứ gì?

-Thằng khi, hóa ra là con biết hết, con cố tình không gặp nó à?

-Hi hi, mẹ kính yêu ơi, đừng hoài công vô ích nữa. Con đã nói không là không!

-Lúc nào cũng không, không. Thế con gái phải thế nào thì con mới vừa ý? Khó tính vừa thôi? Định khó tính hơn cả bố nữa hả?

-Khổ quá, chuyện này con nói với mẹ bao nhiêu lần rồi. Bạn con là do con chọn. Mẹ đừng có nhắm hết cô này đến cô kia nữa cho con nữa. Làm thế chỉ tội nghiệp cho mấy cô gái đó thôi.

-Mẹ nói cho con biết, con lựa chọn không thể nào bằng mẹ. Ngay như con bé con đang quen cũng thua xa con Bích.

-Mẹ bảo cô ta tốt nhất hãy tỉnh lại đi! – Phúc đột nhiên cau kinh - Ít ra như thế giữa bọn con vẫn còn vớt lại chút tình bạn. Con gái gì mà chai lỳ thế. Không còn dây thần kinh xấu hổ nữa à?

-Không phải. Nó không hề biết ý con thế này.

-Ôi mẹ ơi. Con với Bích làm bạn lâu rồi. Con hiểu cô ta hơn mẹ nhiều. Và con biết cô ta quá đủ thông minh để hiểu được thái độ của con. Cho nên mẹ hãy lựa lời để cô ta mau chóng rút lui, ngay bây giờ, khi con đang còn giữ lịch sự với cô ta. Còn giờ mẹ hãy để con đi nào.

Thái độ nghiêm nghị của Phúc khiến mẹ Phúc tiu ngưu lùi khỏi xe. Phúc đóng cửa nổ máy lao xe ra. Mẹ Phúc chỉ biết âm ức trông theo chiếc xe đang từ từ lăn bánh ra cổng.

Trong phòng ăn, bố Phúc đang ngồi bên bát mỳ thơm phức, từng sợi mỳ bốc khói được trôi vào miệng ông trông vô cùng ngon miệng. Mẹ Phúc ngồi bên đũa dằm ngắm chồng ăn. Những làn gió mát buổi tối thì nhau lùa vào qua ô cửa sổ đang rộng mở. Trên tường, chiếc đồng hồ kiểu dáng nghệ thuật chỉ 9 giờ.

-Đợt tuyển nhân sự này rất quan trọng. Họ sẽ là lực lượng chính của tổ dự án mới thành lập. Các bậc cao niên chỉ đóng vai trò dìu dắt và quản lý. Anh muốn phát huy mọi trí tuệ của lớp kỹ sư mới ra trường này.

-Vâng. – Mẹ Phúc nhỏ nhẹ.

-Hôm nay anh thấy cái cậu Đặng Ngọc Phan đến nộp hồ sơ. – Bố Phúc cười vẻ rất hài lòng – Cậu ta đã quyết định rất đúng.

-Vậy anh có dặn họ không? Anh thích cậu ta như vậy mà?

-Không cần phải dặn. Cứ để cậu ta tự nổi bật trong núi hồ sơ ấy. Anh muốn xem khả năng của cậu ta trong môi trường làm việc sẽ thế nào.

-Đúng rồi. Nếu muốn anh có thể giúp đỡ cậu ta bất cứ lúc nào mà.

-Ừ. Vậy nên anh cứ để xem.

Chợt Phúc từ ngoài đi qua ngó vào.

-Ô. Sao giờ bố còn ăn thế? – Phúc liếc đồng hồ rồi đi vào – Mà mẹ ơi, sao lại để bố ăn mỳ thế này? Bao món ngon đâu hết cả rồi?

-Giờ bố chỉ muốn làm bát mỳ thôi. Con ngồi đây. Đang định đi đâu thế? – Bố Phúc chỉ vào cái ghế đối diện ở bàn ăn.

-Con qua chỗ thằng Đại. – Phúc kéo ghế ngồi xuống, bóc quả nho cho vào miệng.

-Lại rủ nhau đi uống đi nhảy chứ gì. Sao mà vô bổ thế. Thế mấy thằng đấy công việc thế nào rồi. Có thằng nào nộp hồ sơ đợt này không, nếu có thì bảo nó nộp đi, không là hết hạn đấy, đợt này công ty tuyển gấp.

-Không bố ạ.

-Đúng là một lũ giống nhau. – Bố Phúc hậm hực định nói gì tiếp thì mẹ Phúc hích nhẹ chồng một cái. Ông im lặng cúi mặt ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hồi ức

Ngõ khuya vắng người qua lại, quán cà phê còn thừa thớt vài người khách. Tại một bàn nhỏ góc quán, Phan ngồi một mình trầm ngâm bên ly trà đã vơi gần hết, đĩa hạt hướng dương còn một nửa với vỏ vò hạt kê bên. Trên bàn còn một ly trà còn đầy nguyên nữa. Đó là ly trà của Thảo.

Chủ quán mấy lần đi qua nhìn anh với ánh mắt thông cảm. Ban nãy anh đã giải thích rằng:

“Chắc bạn em không đến được rồi”

“Sao anh không gọi điện xem sao?”

“À, bạn em không nghe máy, không biết có chuyện gì”. Phan đã phải nói dối để hóa giải ánh mắt tò mò của họ.

Anh đã ngồi thế này lâu lắm rồi, không biết là đã một tiếng hay hai tiếng trôi qua nữa. May rằng quán này mới mở còn vắng khách nên một người như anh vẫn được coi là khách quý, vì ít ra thì cũng là sự cố vũ. Và với anh cũng thật là may mắn vì giờ đây, chỉ có nơi này mới giúp anh được trọn vẹn đắm chìm trong cảm xúc.

Năm năm trước, anh đã có một buổi tối đầy kỷ niệm với Thảo. Đó là ngày anh nhận được giấy báo trúng tuyển vào trường Đại học Xây dựng. Anh và cả nhà đã thật vô cùng sung sướng, nhưng hồi ấy kinh tế gia đình cạn kiệt đến nỗi cha mẹ anh không thể tổ chức nổi một bữa liên hoan. Thế là anh rủ Thảo đi “ăn khao” bằng cốc trà chanh. Cả hai đứa đều chẳng biết gì về quán xá, thế là cứ lóc cóc đi bộ mãi để tìm quán và cuối cùng cũng tìm được một quán cách nhà khá xa. Quán đó cũng mới mở và hai đứa cũng được coi là khách quý rồi tranh thủ ngồi đó hàng giờ.

“Ồi, trà chanh ngon thế!” ngay khi nhấp ngụm chè đầu tiên Thảo đã thốt lên như vậy. Đôi mắt thì sao mà sáng long lanh và trong veo như mắt trẻ con. Hình ảnh này cứ làm Phan nhớ mãi. Phan cười thầm trong lòng, khi đó, tuy chỉ có hai cốc trà chanh và gói hướng dương như thế này thôi nhưng với hai đứa cũng là thứ xa xỉ lắm. Hôm ấy, trước ánh mắt ngưỡng mộ, vui sướng, tự hào của Thảo, Phan giống như một ngôi sao vĩ đại nhất trên đời này. Thảo

cũng thật thà thổ lộ nhiều lần muốn ngồi quán chè nhâm nhi thế này cho đời lãng mạn nên mong được Phan khao nhiều lần như thế nữa. Trời ơi, mỗi khi cảm xúc này dội về là mỗi lần lòng Phan thất lại:

“Ừ nhất định Phan sẽ phấn đấu, Thảo chuẩn bị tinh thần ăn khao tiếp nhé!”.

Thế mà sau lần đó có khi nào hai đứa có được những giây phút đó nữa đâu, dù có bao lý do để khao nhưng không khi nào có cơ hội. Phan vẫn cảnh vừa học vừa làm nên rất bận, chỉ về thăm nhà được chớp nhoáng, còn Thảo thì lúc nào Thảo cũng bận đi làm, nên hai đứa chỉ sang nhà mà gặp được nhau đã là quý lắm rồi.

Bây giờ thì nhiều thứ đã đổi thay. Anh đã trở thành nhân viên của CDI – một công ty xây dựng lớn- là một thằng con trai trưởng thành, có bằng cấp, có trình độ và công việc nhiều người mong ước. Dù biết những gì đến với mình là hiển nhiên nhưng anh không sao hết được hồi hộp vui sướng. Vừa mới ra trường thì thật may cho anh, CDI đăng tin tuyển kỹ sư xây dựng mới ra trường, anh lập tức lao hồ sơ. Qua nhiều vòng thi gặt gao hôm nay anh đã nhận được thông báo trúng tuyển.

Được làm việc tại nơi đã bao lần nuôi mơ ước, anh vui sướng báo tin ngay cho bố mẹ và định lên đường về quê ăn bữa liên hoan với cả nhà. Nhưng thật tội nghiệp khi ý này của anh lập tức bị mẹ gạt bỏ “Không được! Khi nào lão Mạnh lấy được con Thảo đã rồi hẵng về!”. Anh ghen lòng vì người muốn liên hoan nhất vẫn là mẹ anh, nhưng bà đã phải kìm nén vì lo cho anh. Chuyện con trai bị đánh máu chảy ròng ròng trên đầu lần trước cùng với những tai tiếng theo sau đã khiến bà quyết tâm dằn lại mọi cảm xúc.

Nỗi vui sướng tồn tại chưa lâu thì thực tế lại đẩy anh sang tâm trạng khác. Anh nhớ Thảo, anh muốn chia vui với Thảo, dù biết điều này là càng không thể được. Anh chỉ muốn có cánh, bay ngay về lên lút gặp Thảo, bí mật đưa Thảo đi uống trà chanh, cắn hạt hướng dương và làm bất cứ điều gì nếu Thảo thích. Nhưng mà, cô hòng anh đáng ghét, anh thấy mình thật là hèn hạ vì đã không làm nổi điều gì, chỉ biết ngồi đây, im như pho tượng.

Anh hồi ức về thời thơ ấu của hai đứa, nghèo khó, vất vả và cùng quần khố cùng. Anh đã phải bỏ học khi cha bị tai nạn lao động, còn Thảo thì đôi mắt đỏ hoe chờ bố về nhà. Lúc ấy sao mà anh thấy căm ghét bố Thảo thế, sao lại có người cha gì mà bỏ đi biệt biệt để con gái ở nhà chờ mong khóc hết nước mắt. Không biết bao nhiêu lần anh phải đi tìm Thảo vì chỉ có anh mới biết Thảo trốn ở đâu. Nếu anh không tìm thì đôi mắt kia không biết còn sưng mọng đến bao giờ. Thời gian trôi qua Thảo đã quen dần với lời dèm pha “bỏ đi với gái” thì cũng là lúc Phan luôn mâu thuẫn với lão chủ thợ. Thật anh đã tức lồng lộn lên khi lão cắt xén tiền công của anh chỉ vì lý do anh chưa đủ tuổi lao động. Đánh nhau chửi tục là tất cả những gì mà một thằng bé 11 tuổi làm để trút cho hả nỗi uất ức. Chưa đủ anh theo đám choai choai trong làng học mấy thói du côn để đòi tiền lão chủ. Rồi lũ du côn đàn anh ấy đã kéo đến áp đảo ông chủ khiến ông ta phải nhè tiền trả anh, cầm nắm tiền nhàu nhĩ trong tay về hăm hờ đưa mẹ, còn dặn bà phải lấy tiền này mua thuốc cho bố ngay, xong tìm Thảo khoe chiến công hiển hách thì không ngờ mặt Thảo cứ ngơ ra mà nghe chứ chẳng cười tẹo nào. Suốt thời gian sau cũng không thấy dáng Thảo lần quần bên anh như thường ngày nữa. Mãi sau anh mới biết đó là anh bị Thảo hất le, vì cái tội anh đi kết bạn với mấy thằng hay gây gỗ đánh nhau trong làng. Cơ mà hất le thì hất le, ảnh hưởng gì đâu chứ, mới 11 tuổi đã có một đồng hán bên cạnh bảo vệ cho, anh tự thấy mình oai chẳng khác gì vị anh hùng!

Nhưng mà không hiểu sao bố anh cứ bắt anh phải chấm dứt giao du với các vị hảo hán đó chứ. Và anh thì ương lắm, thế là cái mộng chịu trận, hết lần này đến lần khác bị bố lấy dây thừng vạt bầm tím. Mà bố anh bệnh kiểu gì lạ ghê, bình thường thì đến việc đi lại còn phải có người dìu, vậy mà lúc đánh anh thì sao khỏe thế. Kinh khủng nhất là lần ông cố bật dậy bước hùng hổ như người khỏe mạnh, lao theo anh để trút mưa roi, xong sau đó thì ông nằm vật ra đất bất tỉnh. Lúc đó dù toàn thân đau buốt nhưng anh vẫn biết gào ầm ĩ xồm xồm sang cứu bố. Bố anh đã tỉnh lại vì được cấp cứu kịp thời, nhưng bệnh ông đã nặng lên sau cơn thịnh nộ đó.

Trong khi cả gia đình bán loạn nên để chữa chạy cho bố, anh phát hiện ra chính Thảo là gián điệp làm anh phải hứng bao trận đòn. Mà anh cũng không ngờ là mình bị xiềng bởi đứa con gái này, trong khi anh vẫn đang tìm xem mình bị thằng nào trong hội chơi khăm. Thảo cũng có một lũ “bạn”, từ mầm non đến cả cấp hai, thế nên dù không xuất hiện mà vẫn biết anh làm gì rồi về mách bố. Thật đáng ghét, ngày đó anh xem Thảo như kẻ thù, gặp là chỉ muốn đánh, may mà nó là con gái nên chưa bị anh tâng cho phát nào.

Thảo thì tỏ ra biết lỗi và nem nép khi thấy anh đi qua. Anh cũng điên lắm vì bố thì nằm đó, còn mẹ chạy hốt hơ hốt hải lo tiền. “Chuyện này là do nó. Tại nó bép xép nên bố mình mới bị thế này!” Lúc đó anh cứ đồ diệt hết lỗi cho Thảo, nhưng dù vậy không hiểu sao việc anh giao du với đám du côn làng vẫn tự chấm dứt từ đây, không cần lời nhắc nhở của ai, không cần một cái roi nào.

Hai năm ròng hi hục làm phụ hồ, mới hơn mười tuổi đầu anh ném đủ vất vả và oan ức. Trong đầu thằng bé lúc ấy chỉ biết không nhận thì người ta không nhận làm, và sẽ không có tiền đỡ mẹ. Rồi thì đi hết công trình này đến công trình nọ, mấy tháng mới được về thăm bố mẹ và em gái lấy một lần. Trước mắt anh bây giờ lúc nào cũng chỉ có cát, gạch, xi măng, sắt thép... và mưa nắng, cơ thể thì gầy quắt đến nỗi về sau anh không dám về thăm nhà vì sợ sẽ không được bố mẹ cho đi nữa. Cứ thế anh bôn ba với nhóm thợ xây quen thuộc, tiền kiếm được dành nhờ người gửi về.

Tự dưng đến một ngày anh thấy mình như mê mẩn trước mỗi ngôi nhà đẹp mới hoàn thành. Anh thấy yêu đời khi ngắm chúng, đêm anh cũng mơ về chúng. Những lúc rỗi rảnh anh còn lấy đá dăm vẽ ra trên nền đất một ngôi nhà mà trong trí tưởng tượng của anh thì nó nguy nga tráng lệ vô cùng. Anh còn thổ lộ với một chủ thợ xây là anh thích xây cho cha mẹ một ngôi nhà như thế. Thế là các anh các chú các bác thợ xây được dịp cười hô hố vào tâm sự của một thằng oắt con. Trong tiếng cười ấy anh còn thấy có cả dòng nước mắt ứa ra trên khuôn mặt của bác thợ cả. Thình thoảng bác cũng khoanh tay ngắm mấy cái hình ngôi nhà được vẽ nguệch ngoạc trên đất rồi gật gù cười cười xoa đầu thằng bé, nó tưởng được khen cứ sướng mê toí rồi lại càng hay tranh thủ vẽ vôi. Nhưng có lần vì mãi tưởng tượng nó quên cả công việc bị các chú thợ quát: “Làm đi, vẽ vẽ cái gì thế, vẽ thì xấu bố mẹ!” . Nó buồn và hỏi bác thợ cả “Cháu vẽ xấu lắm hở bác?”. “Ừ, nhưng tao thấy ý tưởng thì cũng được”; “Thế ý tưởng là cái gì ạ?” – Nó ngơ ra hỏi lại.

“Ý tưởng là gì? Có xây nhà được không?” Nó háo hức đi hỏi những người thợ khác. Xong chỉ làm cho mọi người buồn cười trêu chọc lại hoặc bực bội mắng cho vài câu. Nhưng chẳng ai chịu cho nó câu giải đáp, cuối cùng vẫn là bác thợ cả.

“Ý tưởng tức là cái ban đầu, tức mày muốn xây cái gì?”

“Vậy cháu có ý tưởng rồi, cháu xây được không?”

“Không. Phải đi học con ạ” – Bác lắc đầu cười buồn – “Nhưng nhà mày nghèo thế, đi học thế nào được”.

Nó tiu nghỉu, lặng lẽ làm việc. Những ngày sau, nó vẫn một thái độ như thế, chỉ làm li làm việc, không vẽ vờ, không hỏi chuyện xây nhà nữa, mọi người tưởng từ nay thằng cu con này sẽ hết mơ tưởng, hết gây trò cười. Không ngờ chỉ vài hôm sau, thằng cu con ấy đến trước mặt ông thợ cả, nghiêm chỉnh xin nghỉ làm để về đi học! Làm cho tất cả đều ngỡ ngàng.

Phan trở về đòi đi học lại mà cứ thấy mẹ lặng lẽ quệt nước mắt. Phan hiểu tại vì mẹ xót mình quá. So với đám bạn cùng trang lứa, Phan như khác giống khác loài. Chiều cao vọt hơn hẳn nhưng mà gầy gò xương, trước ngực sau lưng hằn lên từng cái xương sườn, da đen bóng, tóc cháy vàng, hai con mắt thô lỗ trên gương mặt hốc hác...

Sau này Phan mới biết bà còn khóc vì bất lực trước mơ ước ngây thơ của con. Phan đi học, khó khăn sẽ lại càng chồng chất, việc Phan tiếp tục cấp sách tới trường cũng chỉ biết được ngày nào hay ngày ấy.

Trở lại trường, trong khi các bạn cùng trang lứa đã lên lớp 8, Phan phải vào học từ lớp 6, vì đó là năm Phan bỏ học. Khi ấy Thảo cũng vừa lên cấp hai, thế là mẹ Phan xin cho Phan học cùng lớp Thảo luôn. Bà nhờ Thảo kèm cặp Phan vì sợ Phan bỏ học đã lâu, giờ khó mà theo nổi.

Anh còn nhớ mãi con bé Thảo ngày đó cứ nhìn anh cái kiểu xa lánh cứ như hù ý. Không những thế, lại cái tội “láo” nữa, tự xưng nó đối xưng hô sang cậu tớ. “Học cùng lớp thì phải là bạn bè chứ”. Vai trò “anh Phan” đã bị hạ bệ vô lý như vậy đấy! Tức thật, đã thế lại càng phải bám theo. Thứ nhất, để tha hồ hỏi bài nó. Thứ hai, dù sao mỗi thù hai năm trước vẫn còn chưa trả. Cho nên cứ việc bắt nó chịu đựng cái thằng bản bản xấu xí này. Đã thế còn bảo mẹ xin cô cho ngồi cạnh nó hẳn hoi, thế mới bỏ ghét.

Ngày ngày cấp cặp theo Thảo đi học, tới lớp lại ngồi cạnh Thảo, Phan luôn tranh thủ hỏi bài, ôn lại kiến thức, bắt chước Thảo rất khó chịu. Thỉnh thoảng lại ngửa ngáy kiểm chuyện trên tấc, thường là cái trò mượn đồ, rồi làm lung tung đồ đạc của nó lên, lúc nhìn cái mặt nó xịu ra sao mà thấy sướng. Mà nó cũng hiền, không thấy mách lẻo bao giờ. Chắc tại chuyện hai năm về trước vẫn còn khiến nó sợ. Nó định lấy công chuộc tội chăng? Hay là nó thích oai, muốn được làm “cô giáo” của anh?

Chẳng bao lâu sau, Phan tự xưng phát hiện ra “cô giáo” của mình “ngu cực kỳ”. Sau khi bồi đắp xong kiến thức cũ, Phan nhanh chóng đuổi kịp Thảo, rồi thấy càng hỏi Thảo càng tắc tị, thế là đành tự mày mò vậy. Cứ thế sức học Phan vượt lên dần, vượt Thảo, rồi vượt được cả mấy đứa học khá khá, rồi ngồi lên hàng học sinh khá giỏi của lớp. Và cũng từ lúc nào không hay biết, vị trí hai đứa tự nhiên hoán đổi, “cô giáo” biến thành học trò, học trò biến thành thầy giáo.

Vị trí thay đổi, tình thế cũng thay đổi luôn, Phan không thêm chọc tức Thảo nữa. Gì chứ có đứa con gái cun cút đi theo hỏi bài kẻ cũng óách. Năm tháng trôi qua, càng lên lớp trên Thảo càng phục Phan sát đất. Bồi ngoài giờ học ngày nào Phan cũng làm quần quật, khi thì phụ giúp việc cho mẹ, khi thì làm thuê, thế nhưng sức học vẫn đứng đầu lớp! Còn Thảo dù có nhiều thời gian học hơn Phan nhưng sức học chỉ trung bình, mà đây là đã có Phan kèm cặp. Điển hình là vào năm học lớp 12, khi mẹ Thảo bỗng hay đau ốm, Thảo phải đi làm thay mẹ để có thu nhập. Từ đó Thảo học đuối hẳn, báo hại Phan phải mất bao nhiêu thời gian để ộp Thảo học, nhờ vậy Thảo đã vượt qua được kỳ thi tốt nghiệp trung học năm ấy.

Vào đại học, xa Thảo rồi Phan mới thấy nhớ, nhớ kinh khủng. Càng ngày Phan càng thấy tình cảm mình lớn lên rõ rệt, anh hiểu vì sao anh hay lo cho Thảo, lo như lo cho bản thân mình, mà có khi còn hơn cả bản thân. Nhưng mà đó cũng là thời điểm Thảo dính vào ông Mạnh. Trong lòng Phan, ý chí giúp Thảo luôn thường trực mà lực bất tòng tâm. Sự thật vẫn càng ngày càng chua chát.

Phan vẫn ngồi yên bên ly trà, bây giờ anh chỉ có một mong ước là được gặp Thảo. Chỉ một chuyến xe khách là anh được toại nguyện, nhưng rào cản từ gia đình thật là lớn. Giờ anh chỉ có thể gọi tên Thảo trong tim, bằng tất cả nỗi nhớ nhung và khao khát “Thảo ơi. Có biết rằng anh đang rất nhớ em không?”.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trái tim của cừu non

Thảo đang lúi húi hái rau trong vườn, chiếc rổ trên tay đã lấp đầy những lá rau tươi non, xung quanh cô là những luống rau mơn mẫm, vì vừa được tưới nên nước còn đọng ướt sũng trên mặt lá, ánh nắng chiếu làm cả vườn rau sáng lấp la lấp lánh. Gần đó là đàn gà đang châu vào cái chậu cám thì nhau mổ ào ào, con nào con nấy phồng phao lông bóng mượt, tiếng chúng tranh ăn nghe thật vui tai.

Thảo nâng khuỷa tay chấm những giọt mồ hôi rịn ra trên trán, cô vui vui khi thấy chậu cám đã gần hết mà lũ gà vẫn xúm xít tranh ăn. Trong đầu cô là những công việc kế tiếp. Dọn dẹp chăm sóc nhà cửa, chăm sóc vườn rau và đàn gà là thú vui duy nhất của cô bây giờ.

Bị thất nghiệp hoàn toàn, bị giam lỏng, chính cô cũng không muốn đi đâu để đỡ phải nhìn thấy những ánh mắt né tránh, thương hại của xóm làng. Phan của cô lâu rồi không về nữa, không nói ra cô cũng biết vì sao. Còn ông ta thì vẫn ngày nào cũng ít nhất một lần tới tìm cô, mà bất kể giờ giấc, bất kể cô có thái độ gì. Lão đúng là chỉ cần thấy cô không thể nào thuộc về ai khác là đủ.

Cô không hiểu cái cảnh quái gở này đến bao giờ mới kết thúc, nhưng nếu kết thúc thì liệu có tốt hơn không? Không. Không thể tốt hơn đâu. Cô biết vậy. Sau bao lần cô đã tự đức rút ra điều đó. Bất cứ sự thay đổi nào cũng chỉ khiến cô càng lâm vào thế cùng đường. Cô không bao giờ có thể chống lại nổi lã, cho nên phải chấp nhận sự giam hãm này thôi.

Xóm làng đã điều tiếng rằng thôi thì cô hãy lấy lã quách đi cho rồi. Cứ gan lì mãi rồi cũng đến làm gái già. Cô đau khổ lắm nhưng cô không có được. Cứ nghĩ đến những thủ đoạn của lã, cô chỉ thấy kinh sợ và căm ghét.

Thôi thì lã cứ việc giam hãm đời cô. Dù sao cô cũng không thể nào tranh đấu nổi. Cha mẹ cô là người ở nơi khác đến đây làm ăn, gặp nhau, sống với nhau và sinh ra cô. Cha cô-người bảo vệ gia đình lớn nhất đã sớm bỏ đi rồi. Họ hàng thân thích gia đình hai bên đều xa xôi và nghèo khó. Không ai có thể cứu giúp được cô cả. Thân cô thế cô, cô chỉ muốn sống yên ổn và chỉ muốn làm sao để mẹ được yên tâm về cô. Còn với lã, cô tự nhủ thôi thì lã đã từng cứu mẹ mình. Mỗi khi ghét lã quá thì cô cố nhớ lại cái cảm giác cách đây năm năm khi cô cầm được cọc tiền lớn từ tay lã. Thật đúng là cái phao cứu sinh. Số tiền ấy đã kịp thời giữ được người mẹ thân yêu của cô ở lại thế gian này. Bằng cách ấy, cô có thể tha thứ cho ông ta, có thể nhẹ lòng, chứ không thì dễ phát điên lên lắm.

Chợt từ cổng mẹ Thảo hốt hải chạy vào, làm cô lập tức thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man.

-Mẹ! Có chuyện gì thế ạ? – Thảo sốt sắng gọi.

Bà chạy ngay tới chỗ Thảo, vừa thở hổn hển vừa lo lắng nói.

-Ôi con ơi, con có gì với thằng Phú con cô Phương không? Hôm... Hôm qua con nhờ nó sửa xe à?

-Vâng. - Thảo nhớ ra gật đầu ngay. - Hôm qua lúc đi chợ, xe con bị tuột xích. Nó sửa giúp con mà.

-Thế à, xong còn gì nữa không? – Mẹ Thảo lo lắng hơn.

-Không. Xong rồi con về. – Thảo lắc đầu.

Mẹ Thảo nghe thế thờ phào, xong rồi lại bức xúc.

-Thế thì có gì đâu! Mẹ biết bình thường con với nó không qua lại gì hết mà. Thế thì nó bị đánh đầu liên quan gì đến con. Thế mà mấy bà ngoài chợ cứ bảo là tại con cơ chứ. Vô lý!

-Sao ạ? Nó bị đánh ý ạ? – Thảo tròn mắt ngạc nhiên.

-Ừ, thấy ngoài chợ họ đồn thế. - Mẹ Thảo gật.

-Thế sao nó lại bị đánh? Ai đánh nó?

-Thấy họ bảo là bị quân của ông Mạnh đánh. Là cái thằng Tùng trọc với cái thằng Bình sẹo ý. – Mẹ Thảo nhăn nhó thuật lại - Sáng nay mẹ vừa ra chợ người ta đã xúm vào bảo mẹ. Họ bảo lúc thằng Phú sửa xe cho con xong, con đi rồi, thì thằng Tùng với thằng Bình từ đâu ra gây sự với thằng Phú. Xong là thằng Phú bị chúng nó đâm chảy cả máu mồm ra.

Thảo thần thờ ngồi thụp xuống, vớt rổ rau sang một bên. Cô hiểu rồi. Hôm qua thấy cô một mình bên rìa đường loay hoay với cái xích xe bị tuột, Phú – người cùng làng, học lớp 12 đã từ đâu tới giúp cô. Nó cũng dễ gần, vừa sửa hai chị em vừa trò chuyện, chỉ có vậy thôi... vậy mà cũng vào tai mắt của ông Mạnh. Trong con uất nghẹn bắt đầu xuất hiện, cô nghe tiếng mẹ còn âm ức bên tai.

-Họ cứ đổ oan cho mình, mẹ đã nói con chả liên quan gì. Nhờ đâu thằng Phú nó dây gì với bọn đầu gấu thì sao? Đầu phải con.

Thảo rom róm mắt đứng lên, vội vã đi ra khỏi vườn, rồi lập cập lấy xe đạp dựng ở góc sân. Mẹ Thảo lo lắng chạy tới.

-Con đi đâu, con đi đâu?

-Con qua xem nó thế nào, hỏi xem bọn chúng gây sự gì với nó. - Thảo quệt nước mắt.

Mẹ Thảo giữ ngay ghi đông xe lại.

-Không được đâu. Cô Phương sáng nay bảo mẹ là cấm cửa nhà mình rồi.

Thảo bật khóc luôn. Mẹ Thảo lo quỳnh lên.

-Bình tĩnh đã con, người ta có hiểu lầm thì cũng từ từ mà giải thích. Giờ chưa được đâu!

Chợt Thảo nín khóc, nghiêng răng cắn giận.

-Để con.

Thảo đẩy xe đạp đi. Mẹ Thảo càng cuống, ghi xe lại.

- Con làm gì? Con định làm gì?

- Mẹ kệ con. Để con đi! – Thảo gất lên, nước mắt lăn dài.

- O? – Mẹ Thảo lo sợ.

- Kệ con! – Thảo hét lên giận dữ.

Mẹ Thảo vội buông xe. Thảo phóng xe đi luôn. Mẹ Thảo kinh ngạc đứng nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ngõ cụt

Ông Mạnh đang ngồi xem tivi. Lưng ngả vào sofa, hai tay khuỳnh rộng gác trên thành nệm, chân nọ gác lên chân kia, trên bàn là mấy lon bia đã khai nắp và đĩa lạc luộc ăn dớ vương vãi vô xung quanh, màn hình đang chiếu bản tin thời sự, mắt ông nhắm lìm đim thư thái mà nghe, có vẻ đây đang là những giây phút thành thoi của ông.

Bỗng Thảo từ ngoài cửa xông vào nhà, mặt bốc giận đùng đùng, phăm phăm đến thẳng chỗ ông Mạnh.

- Ông... ông trả lời tôi ngay! – Cô phẫn uất nói như gào lên.

Ông Mạnh hơi sựng lại, xong lập tức ông lấy lại bình tĩnh, nhướn mắt nhìn Thảo từ đầu đến chân.

- Cái gì thế?

- Tại sao ông đánh nó? – Thảo căm phẫn hỏi.

- Đánh ai? – Ông Mạnh nhúm mày.

- Thăng Phú. Sao ông cho người đánh nó? Ông còn già vờ nữa à!

Ông Mạnh à nhẹ một tiếng, rồi giọng buông thõng.

- Anh không biết.

- Chuyện này chỉ có ông làm. Thăng Phú mới chỉ học lớp mười hai, nó còn học sinh mà. Tôi với nó thì có chuyện gì! Mà ông còn ghen! Hả!

Ông Thảo liếc điệu bộ Thảo đang mặt giận đỏ tía ria. Ông quay nhìn vào ti vi, giọng lạnh te.

- Đã bảo là không biết. Không biết là không biết.

Thảo đùng đùng đi ra chỗ kệ ti vi, đứng ngay trước màn hình, chắn không cho ông xem, tay chống nạnh tức tởm.

- Ông còn không nhận hả. Ông không nhận tôi cũng biết là ông!

Ông Mạnh ngỡ ngàng nhìn Thảo rồi cúi mặt tìm tìm cười, xong ông đứng lên rời khỏi ghế, ung dung bước đến gần Thảo.

- Em à. Em hung hăng... trông ngộ lắm đấy.

Thảo lúc này thì đã điên máu lắm rồi. Cô không kiềm được nữa. Như một con gà chọi, cô xông luôn vào kẻ trơ tráo trước mặt, đâm thình thình vào ngực hắn, tức tưởi gào hét.

- Độc ác! Độc ác! Sao nỡ lòng nào lại đánh nó! Nó chỉ là sửa xe giúp tôi thôi, thấy tôi sửa mãi không được nó mới giúp, nó gây tội gì với ông nào! Tôi đánh ông đấy! Đánh ông đấy! Độc ác!

Ông Mạnh vòng tay ôm Thảo luôn, kệ cho Thảo đâm túi bụi vào ngực mình. Ông cười khà khà, nhìn mặt Thảo đỏ tía ria.

- Ôi trời ơi, em cứ nhảy tâng tâng lên đi cho anh ngắm. Ha ha. Mặt trời mọc tung bừng đẹp quá này!

Sực nhớ ra mình bị ôm, Thảo không đâm nữa mà đẩy ngực ông Mạnh ra, nhưng vẫn bị ông Mạnh ôm xiết ngang lưng.

-Bỏ tôi ra. Bỏ tôi ra!

-Hà hà. Không biết. Ai bảo em xông vào anh! - Ông Mạnh cứ trơ ra ôm Thảo.

-Bỏ ra! – Thảo hét, xong mím môi đẩy cật lực.

Từ trên cầu thang, một thanh niên thò đầu ra ngó xuống nhìn hiếu kỳ. Thảo trông thấy, nói với lên cầu cứu anh ta.

-Anh, anh cứu tôi!

Một cái đầu nữa thò ra. Ông Mạnh nhìn lên cười với chúng.

-Xuống đây, xuống cả đây! – Ông giục chúng.

Thảo dớ ra nhìn ông Mạnh.

Hai tên đàn em từ trên cầu thang đi nhanh xuống. Chúng khoanh tay đứng nhìn thích thú.

-Giới thiệu với các chú. Đây là vợ anh. Từ giờ các chú nhớ bảo vệ cho cẩn thận.

Chúng cười tùm tùm, gãi đầu gãi tai.

-Dạ vâng. Dạ vâng, chúng em biết rồi. Anh yên tâm – Hai gã tranh nhau đáp.

Xong ông Mạnh vuron cổ tới chực hôn Thảo. Thảo dướn ra sau hết cỡ.

-Cho hôn cái rồi thả ra nào.

Thảo vừa né vừa nhìn hai tên đàn em, cầu khẩn.

-Hai anh, cứu tôi đi. Bảo... bảo ông ấy bỏ tôi ra.

Hai tên đệ tử lắc đầu cười.

Hết hi vọng, Thảo quay lại hét vào mặt ông Mạnh.

-Bỏ ra!

-Không! Cho hôn đã! – Ông vuron cổ dí mặt gần mặt cô.

Tiếng hai tên đệ tử cười rinh rích.

-Tôi cần ông đấy! – Cô nghiêng mặt hét lạc cả giọng.

-Ôi trời ơi! Thích quá! Cần đi!

Thảo méu máo bắt lực, cô cố quay mặt tránh cái miệng của ông đang phả hơi trên mái tóc cô.

-Cho anh một miếng kỷ niệm đi!

Hai tên đệ tử cùng ôm bụng cười rũ.

Ông Mạnh chột buông Thảo ra. Thảo mệt quá đứng thở dốc. Ông Mạnh xoa tay.

-Thôi, anh tha. Mà bà xã cũng hay. Sau có rắc rối gì, cứ xông vào anh thế này. Tốt đấy!

Ông Mạnh quay sang hai đàn em. Về đặc ý.

-Mấy chú thấy thế nào? Anh dạy vợ có chuẩn không?

Hai đàn em ông Mạnh gật lấy gật để, cười khùng khục.

Thảo thụp người xuống, ngồi ngay đó, mặt thần thờ, nước mắt ứa ra:

-Ông cứ thế này thì tôi phát điên mất. Ông có hiểu nỗi khổ của tôi không? Ông tùy tiện đánh người. Mặt mày trơ tráo. Cứ như thế này thì ông đưa tôi vào trại điên đi. Tôi sắp điên mất rồi.

Ông Mạnh khựng người nhìn đáng vẻ bất thần của Thảo. Nhưng chỉ vài giây sau, ông chợt gằn giọng.

-Trại điên à? Trại điên thì trại điên! Cô cứ nghĩ cho kỹ. Muốn là con điên hay muốn có chồng có con tử tế thì tùy.

Thảo ôm đầu cúi mặt, những tiếng khóc nức nở lại bật ra.

Trên giường, Thảo ngồi bó gối, mặt buồn rười rượi.

Mẹ Thảo ngồi bên cạnh gấp quần áo, mặt bà cũng buồn buồn.

-Không được đi dọn cỏ nữa rồi. Sáng nay mẹ tới làm nhưng họ đã thuê người khác. Vô lý, mẹ chứ có phải con đâu mà họ sợ.

Mẹ Thảo buông tay, thở dài buồn bã.

-Giờ biết sống sao đây? Họ cứ bảo nhau thế thì kiếm sống thế nào bây giờ.

Thảo mắt nhìn xuống chiếu một cách vô hồn.

-Vẫn sống được mẹ ạ. Còn gà, còn vườn, cả ruộng nữa. Rồi cả tiền tiết kiệm.

Mẹ Thảo lắc đầu. Thảo cúi mặt. Mẹ Thảo giọng nhẹ nhàng nhưng rất buồn.

-Con cứ thi gan với ông ấy rồi không lấy chồng nữa à. Giờ chắc chả ai dám đến gần con. Trừ khi... trừ khi có kẻ nào còn đầu gấu hơn cả lão.

Thảo vẫn cúi mặt, sứt sứt. Mẹ Thảo vuốt lưng con an ủi.

-Con gái có thì, năm nay con hai ba, vài ba năm nữa là con khó lấy chồng rồi. Lão thì không dễ gì buông tha cho con đâu. Mà nếu lão chịu lấy người khác thì con cũng già, lấy ai nữa.

Thảo ngẩng mặt nhìn mẹ, nước mắt tuôn rơi. Mẹ Thảo đau khổ nhìn Thảo.

-Ở làng mình, đã tai tiếng thì khó lấy được người tử tế lắm, lúc ấy con lại già nữa. Rồi lại gặp phải những người không ra gì đâu. Không khéo lại không chồng cơ. Trời ơi, con như thế này mà lại không chồng sao...

Mẹ Thảo bắt đầu sứt sứt theo.

-Con thử nghĩ xem. Lấy lão dù sao con cũng có một gia đình. Có chồng có con đàn hoàng. Còn không hơn à.

Thảo nước mắt lại tuôn ra chan hòa, đau khổ nhìn mẹ vẻ không cam tâm.

-Chứ nếu không, con cứ sống cảnh này mãi đến bao giờ? Đến bao giờ?

-Mẹ ơi. Con cũng mệt mỏi lắm rồi. – Thảo khóc nức nở, vùi mặt vào vai mẹ.

Mẹ Thảo nhẹ nhàng vuốt tóc Thảo.

-Thôi chấp nhận lão đi con ạ.

Thảo gật đầu, ôm xiết lấy mẹ, tiếp tục khóc vùi.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Em chỉ có thể yêu anh thôi

Chảo trứng rán xèo xèo trông rất hấp dẫn. Thảo lật trứng. Bên Thảo là ông Mạnh đang đứng nhìn cái chảo, mũi ông hít hít.

-Ngon quá! Cho anh ăn cơm cùng với nhé?

Thảo bình thản, tắt bếp.

-Ông muốn ăn thì ông cứ ăn. Tôi mà còn được ông hỏi ý kiến cơ à.

Ông Mạnh cười tủm. Thảo gấp trứng ra đĩa, đặt vào mâm. Trong mâm chỉ có đĩa rau và đĩa trứng rán. Thảo lấy lòng bàn úp lên, xong quay ra lấy khăn lau bếp.

-Xong rồi à? Ăn có thể thôi à? – Ông Mạnh tròn mắt.

Thảo lặng thinh, cô lấy khăn lau bếp. Ông Mạnh rút ví.

-Anh đưa em tiền đi chợ này.

Thảo đang làm thì khựng lại, cô quay nhìn ông Mạnh, giọng nghẹn ngào.

-Không. Tôi bị thế này là do ai.

-Nhưng em không thể ăn uống như thế này. - Ông Mạnh vẫn móc ví, rút ra mấy tờ hai trăm ngàn.

-Ông cất đi, tôi không lấy là không lấy. – Thảo vẫn cương quyết.

Ông Mạnh ngần ngừ muốn đưa. Thảo lắc đầu nghiêm giọng

-Tôi đã nói là ông cất đi. Nếu không tôi lại đuổi ông về bây giờ.

Ông Mạnh miễn cưỡng nhét tiền vào ví, gấp lại, đút túi.

Thảo bỏ khăn lau đấy, quay mặt ra cửa, giọng trách móc.

-Vụ thằng Phú xong người ta còn ghét cả mẹ tôi. Mẹ tôi thì có lỗi gì mà bị người ta ghét chứ. Giờ mẹ tôi cũng bị mất việc, cũng bị người ta tránh như tránh tôi đây này. Những chuyện này từ đâu ra? Mẹ con tôi sẽ sống thế nào đây? Mẹ tôi mấy ngày nay nghĩ nhiều đến mức không ngủ được. Ông thật ác lắm.

Ông Mạnh bối rối quay đi không dám nhìn Thảo. Thảo lại ngậm ngùi.

-Thằng Phú vẫn phải nghỉ học đấy. Nó bị đánh đau quá. Oan nó quá. Ông ghen gì mà ghen cả với thằng học sinh.

Ông Mạnh chột quay lại vung tay bực tức.

-Học sinh à. Cấp 2 chúng nó đã yêu đầy ra rồi chứ đừng nói cấp 3 nhé. Tôi xềnh ra nhờ nó tán em, rồi em mê nó mất thì sao!

-Ông làm sao vậy? – Thảo ngạc nhiên nhìn ông ta - Ai ông cũng nghi người ta thế nọ thế kia với tôi. Nhưng làm gì có ai tán tôi. Tôi cũng có lảng nhãng đâu. Ông cứ đánh hết người nọ đến người kia là sao. Ông điên à?

-Không biết. Em là người yêu của anh. Thanh niên cái làng này phải biết là như thế. Đừng có ngõm ngo người yêu của anh!

-Ông không cần phải lo vì người ta đã quá biết là như thế rồi. Không ai dám tranh người yêu với ông đâu. Ông đừng có đánh ai nữa. Tôi sợ lắm.

-Còn tôi thì sao? Tôi cũng sợ chứ! Tôi lúc nào cũng sợ mất em. Tôi sợ em tí tòn với mấy thằng trẻ rồi bỏ tôi.

-Bỏ ông à. Tôi lúc nào chả muốn bỏ ông. Nhưng tôi có bỏ được không!

Ông Mạnh sầm mặt, chấp tay sau đít đi đi lại lại, ánh mắt mờ mờ. Thảo uất ức hướng mặt theo nói tiếp.

-Tôi biết sẽ chẳng thoát được ông nên tôi giữ mình, chứ không để liên lụy đến ai. Tôi cũng biết ông hay ghen nhưng ghen thì cũng phải có lý do mới ghen được chứ. Ông ghen như thế này thì tôi không được tiếp xúc với con trai à?

-Hừ, cũng tại em không yêu tôi nên tôi mới phải ghen. Thấy tôi thì em chửi, em đuổi, còn thằng khác thì em tươi tỉnh thế!

-Thôi đi! Từ nay đừng có mà ghen! Tôi chả yêu ông thì còn yêu ai ở đây được nữa mà ông còn cứ phải ghen! – Giọng Thảo ứ sấp khóc.

Ông Mạnh thấy thế dừng lại trước mặt Thảo, vẻ nhẫn nhịn.

-Thôi được rồi, anh xin lỗi, em đừng cáu nữa. Mà bây giờ, em cũng công nhận rằng, em chỉ có thể yêu anh thôi. Phải không?

-Chứ còn sao nữa. Ông dồn tôi thế này, tôi còn biết làm sao. – Thảo cúi kính quay đi.

-Vậy thì em yêu anh đi nhé. Đẳng nào cũng thế mà. Yêu anh đi. - Ông Mạnh nằn nì.

-Yêu mới chả không yêu... thì có khác gì nhau đâu chứ. Đẳng nào cũng là ông rồi. - Thảo hậm hực.

-À... Thế là... em chịu anh rồi nhé. - Ông Mạnh chợt cười hiền lành.

Thảo xị mặt, rồi cúi gằm. Ông Mạnh nhòm xuống mặt Thảo.

-Coi kìa, em chịu anh rồi này.

Thảo sực nhớ ra, ngẩng mặt thẳng thốt.

-Nhưng tôi chưa cưới đâu.

Ông Mạnh cười tí.

-Anh chờ được, hì hì, chỉ cần em yêu anh thôi.

Thảo chợt lay tay ông Mạnh, vẻ khẩn khoản.

-Mà từ giờ ông đừng có ghen nữa nhé. Đừng có mà đánh ai nữa.

Ông Mạnh gật đầu, cười cười nhìn lại ánh mắt hoang mang lo lắng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mưu đồ Mới

Từ ngày cô với lão thành một đôi thì lúc nào lão cũng vui, cứ như lão là người sướng nhất trên đời này vậy. Lão quanh quẩn bên cô suốt ngày, muốn chỗ cô đi khắp nơi, muốn sắm cho cô cái này cái nọ... nhưng cô từ chối tất cả vì cô không thích đi đâu với lão hết. Lão biết vậy nhưng vẫn hiền lạ, cô không chiều lão cũng chẳng sao, vẫn cứ cung cúc săn đón cô như một bà hoàng. Còn cô thì vẫn chẳng chút may mắn rung động. Suy cho cùng hoàn cảnh cô vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn là giam lỏng, là mất tự do, là tinh thần bị tra tấn.

Cô nghĩ ra một kế để đỡ bị lão kèm suốt ngày, đó là đi làm. Và lại đi làm chính là mong muốn thực sự của cô. Lão cũng chiều cô nhưng với điều kiện phải chịu để lão đưa đón. Cô đành chấp nhận, dù sao quãng đường cũng ngắn thôi. Vậy là cô được trở lại ngay chỗ làm cũ, nơi cô đã quen hết mọi người sau mấy năm gần bó.

Đi làm, gặp lại bao người quen, trốn được lão tám tiếng một ngày, đây chính là khoảng thời gian sung sướng nhất của cô trong ngày. Cô còn xin làm tăng ca để tránh về nhà sẽ phải gặp lão, nhưng vừa mở miệng xin đã bị ông chủ gạt ngay. Ôi, biết ngay mà, cô đâu có được tự do, kể cả ở chỗ làm, cô cũng bị lão cài tai mắt và quản lý như thế đấy!

Bốn nam nữ công nhân tuổi trạc đôi mươi dắt xe từ trong cổng xưởng đi ra ngoài đường, tất cả dừng tại rìa cổng, nói cười í ới.

Trong quán nước bên kia đường, ông Mạnh đang ngồi hút thuốc, mắt nhìn ra phía cổng xưởng.

Từ trong cổng xưởng, Thảo và hai người, một trai một gái đều rất trẻ đang dắt xe ra. Hai người kia dắt xe, Thảo thì đi bộ, ba người vừa đi vừa chuyện hóm hờ.

Ra ngoài cổng, hai người kia dừng lại chỗ đám thanh niên ở cổng, còn Thảo sang đường đi về phía quán nước. Ông Mạnh thấy vậy hăm hờ đứng lên, ra khỏi quán, đến chỗ để xe máy. Thảo đi tới chỗ ông Mạnh, đôi mắt vẫn còn hấp háy niềm vui.

-Em đi sinh nhật đây. Bạn em chờ. Anh về đi.

-O, cho anh đi cùng mà. - Ông Mạnh cũng hóm hờ.

-Thôi... toàn bọn học cùng hồi cấp hai... Ngại lắm. Lúc về em cũng nhờ nó đèo rồi. - Thảo chun mũi lắc đầu, rồi thấy mặt ông Mạnh chưng hửng ra, cô lại tò về ái ngại - Nếu biết trước em sẽ dặn anh đừng đưa đón...

Ông Mạnh dù bực nhưng vẫn cố cười tươi.

-Không sao đâu, em cứ chơi vui, có gì gọi cho anh.

Thảo thờ phào quay mặt rào bước nhanh ra chỗ các bạn đang chờ bên kia đường. Đứng bên này, ông vẫn thấy nụ cười của Thảo đẹp như hoa, thấy cái

đuôi tóc buộc cao dài ngang lưng của cô đung đưa theo nhịp bước, gió từ đầu thổi tới làm cái đuôi tóc mượt mà kia bay lướt qua cái má bầu bĩnh đáng yêu, Thảo đưa tay vuốt lại tóc, chỉ có thể thôi mà sao trông yêu kiều thế, rồi cái dáng khiến ông ngày đêm mê mẩn ấy đã ngồi sau xe đạp của một thằng trai trẻ. Cả nhóm nam nữ thanh niên khoảng chục người với chừng năm sáu cái xe đạp lao đi, mang theo tiếng cười đùa rộ vang tuổi trẻ xa dần và mất hút.

Ông cứ đứng ngẩn ra nhìn theo. Trong đầu ông, một nỗi lo mới hình thành.

Trong nhà Thảo, mẹ Thảo và ông Mạnh ngồi đối diện nhau ở bàn nước, hai người đang bàn bạc.

- Bà thấy chưa, tôi mà tán nó từ trước thì bây giờ đã xong rồi. Tại cứ nghe bà nên bây giờ mới xong một bước.

Mẹ Thảo im lặng nghe.

- Tôi là rất hiểu tâm lý phụ nữ. Việc bắt nó yêu tôi có khó gì đâu. Còn bây giờ chuyện cưới, bà cũng phải nghe tôi.

- Tôi không muốn làm gì ép nó cả. – Mẹ Thảo lắc đầu.

- Nhưng bà nghĩ mà xem. Đẳng nào thì nó cũng lấy tôi. Tôi thì cũng gần năm mươi rồi, mà cha già thì con cộc. Con của tôi cũng là cháu ngoại bà đấy.

- Ông nói cũng phải. – mẹ Thảo gật đầu.

- Nó trẻ con vô tư không lo gì, thế chả nhẽ mình người lớn lại ngu theo nó à? Bây giờ trẻ bị tự kỷ đầy ra, nguyên nhân có cả do ông bố nhiều tuổi nữa đấy.

- Thế á? Thật thế á? – Mẹ Thảo tròn mắt.

- Chứ sao? – Ông Mạnh mặt vênh lên – Bà không tin thì đi ra y tế mà hỏi. Nhà bà đài không, tivi không, chả biết chuyện gì ngoài xã hội cả. Tôi biết từ lâu rồi nên tôi mới sốt ruột cưới.

- Đứng rồi, cha già thì con cộc, không được đâu! – Mẹ Thảo quỳnh lên – Cháu tôi... cháu tôi nhờ bệnh này nọ, khó nuôi thì sao. Trời ơi, thế thì phải làm thế nào bây giờ?

- Cưới liền. Thế thôi! – Ông Mạnh giọng oai vệ.

- Để tôi khuyên nó vụ này. – Mẹ Thảo hăm hờ

- Đứng rồi! – Ông Mạnh nghiêm giọng.

Chợt Mẹ Thảo lại ngẩn ra.

- Ôi Thảo ơi, mẹ phải ép con sao?

- Khó quá. Bà không phải lo. Nó ép yêu được, thì cũng ép cưới được. Chỉ cần bà nghe tôi, mọi chuyện xong hết! – Ông Mạnh nói như đinh đóng cột.

- Vâng. – Mẹ Thảo co người lại cam chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sa bẫy

- Không! Chuyện cưới là chuyện của con. Con còn chưa đồng ý sao mẹ lại đồng ý. Không cưới gì hết! Con chưa muốn cưới! – Thảo không thể nào chịu nổi khi nghe câu chuyện của mẹ. Hôm nay bà và ông Mạnh đã bàn bạc chuyện đám cưới của cô. Chuyện gì mà phi lý hết sức.

- Thảo, giờ mẹ còn khỏe, còn lo được cho con, chuyện đám cưới, chuyện cháu chất, gì cũng cần mẹ cả, con cố lên đi. – Mẹ Thảo nằn nì.

- Nhưng mẹ cũng phải để con có chút cảm tình với ông ấy đã chứ. Giờ ghét con còn chưa để đâu cho hết, lại còn lấy làm chồng sao! – Thảo gắt um lên.

- Nhưng mà... còn con của con. Ông ấy thì cũng già rồi. Vì thế mẹ mới... – Mẹ Thảo vẫn lẩn tránh khổ sở.

-Mẹ bảo chuyện cha già con cọc thì con cũng hiểu. Nhưng cần gì phải vội đến sát nút như thế. Ba tuần nữa cưới. Ông ấy mơ à!

-Nhưng mẹ lại đồng ý ông ấy rồi, bàn bạc suốt cả ngày nay rồi.

-Kệ. Ai bảo mẹ nghe ông ấy. Mẹ hứa thì mẹ tự đi mà giải quyết. Con là con không cưới đâu đấy. - Thảo bực tức nằm quay lưng vào mẹ.

-Ông đừng tưởng lừa được mẹ tôi thì tôi phải cưới. Dù mẹ tôi có đồng ý nhưng tôi cứ không cưới là không cưới, ông muốn sao thì sao!

Ngồi trên bộ salon nhà ông Mạnh, Thảo mặt hầm hầm mặt quát thẳng vào mặt ông mà trút giận. Ông Mạnh bóp trán rồi nhắm mắt.

-Khổ quá. Em đừng có để mẹ em rầu thêm nữa. Mẹ em rất thương em, rất lo cho em. Vì em còn trẻ, còn nhiều đại dốt nên mẹ em mới phải quyết chuyện này cho xong. Em đừng làm khó cho mẹ em nữa.

-Không. Ông đang lấy mẹ tôi ra uy hiếp tôi? Ông cứ vin vào mẹ tôi đúng không? Vậy tôi bảo mẹ tôi sang nói chuyện hủy hôn với ông nhé! – Thảo vẫn cứng giọng.

-Hừ. Đừng có nói chuyện hủy hôn. Tôi không phải trẻ con. Đã xong cả rồi, hủy cái gì nữa. - Ông Mạnh gằn giọng.

-Xong cái gì cơ? - Thảo nhú mày.

Ông Mạnh hất mặt về cái cặp nhựa để trên tủ.

-Tôi đi cả ngày nay để lo ăn hỏi. Tôi đặt xong hết rồi.

-Đã đặt rồi sao? Ông nói thật không đấy? - Thảo sững người.

-Tôi nói dối em làm gì? - Ông Mạnh trợn mắt - Sáng nay tôi phải đi từ sớm để lo việc này đấy. Tôi cưới không thể đơn giản được. Tôi không dùng đồ ở đây. Quê bỏ mẹ. Tôi muốn một cái đám cưới thật hoành tráng để rước em về. Thế nên phải lo sớm, cái gì cũng phải xịn nhất, đẹp nhất.

-Tôi không tin. - Thảo ngờ vực.

-Không tin cái gì mà không tin. Không tin anh lấy hộp đồng, lấy biên lai cho em xem! - Ông Mạnh khoát tay sừng sộ.

Thảo vẫn lắc đầu về mặt mũi.

-Thôi. Giờ ông phù phép ra cái gì mà chả được. Không thể nào vừa mới bàn bạc hôm qua mà hôm nay đã xong hết cả được. Tôi không tin. Ông lại đang mưu mô gì nữa đây.

Ông Mạnh quay đi giấu vẻ bối rối. Xong ông chợt quay lại phồng mồm trợn má với Thảo.

-Em thì biết cái gì ngoài xã hội? Bây giờ là thời đại nào? Làm gì cũng chỉ alo một cái là xong. Tiền thì đã có ngân hàng. Nhưng tôi vẫn đến tận nơi đặt hàng. Vì tôi yêu em, nên tôi muốn cái gì cho em cũng phải là tốt nhất.

Thảo lẳng lặng đứng lên, đi ra cửa.

-Tôi đi về đây. Ông làm tôi đau đầu lắm rồi. Tôi không tin ông cái gì hết. Tôi không cưới, thế thôi.

Ông Mạnh lao theo, giữ tay Thảo lại.

-Đứng lại, em dám..

Thảo nhắm mặt giật tay ra, nhưng ông vẫn giữ chặt.

-Ông lúc nào cũng quý kẻ. Tôi không nói chuyện với ông nữa.

Ông Mạnh như gằm lên.

-Tại sao em cứ không chịu cưới? Nói đi! Đẳng nào ta cũng lấy nhau cơ mà!

Thảo mặt mũi.

-Vì tôi không yêu ông.

Ông Mạnh nhìn sâu vào mắt Thảo.

-Tôi kiểu gì cũng phải cưới em.

Thảo nhìn mắt ông Mạnh, chợt cô thấy sợ hãi vô cùng.

Nhà Thảo bao trùm bởi một bầu không khí nặng nề. Mẹ Thảo ngồi thừ người ra trên ghế. Bên cạnh là Thảo ngồi co chân, hai tay bó gối chán nản. Trước mặt là mâm com, thức ăn và hai bát com xối còn đầy nguyên.

-Thôi nếu con không chịu thì chóc mẹ qua ông ấy bảo thôi. Mẹ đúng là sai rồi. Mẹ đi nghe lão đề ép con cưới. Giờ khổ con quá.

-Mẹ cũng mắc bấy rồi. Con đã nhìn ra chân tướng ông ấy. Mẹ không làm gì được nữa đâu. – Thảo lắc đầu bất lực.

-Ông ấy lừa con chứ cỡ ông ấy thừa sức lấy lại đặt cọc. Con yên tâm, mẹ nói ông ấy sẽ phải nghe. Đây là chuyện mẹ với ông ấy. – Mẹ Thảo hăm hờ.

-Ông ấy lừa cả mẹ mà mẹ không biết sao. Mẹ không tin thì chóc nữa mẹ sang ông ấy xem. - Thảo ầm ức.

-Ừ chóc tính. Cứ ăn miếng com đi, con lại bỏ ăn thế này là ốm đấy! - Mẹ Thảo lay Thảo, chỉ vào mâm com. Nhưng Thảo vẫn buồn bã lắc đầu, bà xót xa nhìn con.

Nhà ông Mạnh, cả mẹ Thảo và Thảo ngồi cạnh nhau ở sofa, đối diện là ông Mạnh. Trông mẹ Thảo thì khúm núm, còn Thảo thì mặt mày đến bơ phờ, ngược lại ông Mạnh thì rất oai vệ khỏe khoắn. Giọng ông đầy kiên quyết.

-Bà đừng nói nữa. Tôi không nghe nổi. Đây không phải chuyện để bà hôm nay bảo có ngày mai bảo không. Tôi lo xong hết rồi.

Mẹ Thảo nhìn mắt ông Mạnh, cố giải thích.

-Thôi ông đừng đóng kịch nữa. Đây là chuyện tôi với ông. Tôi đã nói thật với nó cả rồi. Tôi âm mưu với ông hóa lại hại con tôi, giờ nó bỏ ăn bỏ uống thế này, nhờ nó ốm thì sao.

Ông Mạnh nhìn dáng Thảo ngồi thiếu ngủ, tỏ vẻ xót ruột.

Mẹ Thảo lại cố gắng trình bày.

-Cái chuyện ông mất tiền đặt ăn hỏi, tôi biết chỉ là giả. Thôi ông ạ, chúng ta đều là người nhà, nên nể nhau. Ông đừng làm thế nữa.

Ông Mạnh ôn tồn.

-Tôi phải phân tích cho bà thế này. Bà nhận lời với tôi, đó là sự thật. Tôi vì thế hăm hờ lo ngay mọi công việc, cái đó tôi không sai. Tiền đặt cọc không thể lấy lại được. Điều đó là hiển nhiên. Hơn ba mươi triệu của tôi, có giấy tờ chứng minh đủ cả. Còn chuyện nhà bà, đây là chuyện riêng của hai mẹ con bà. Còn tôi, tôi chỉ biết chuyện đám cưới này tôi không sai gì hết.

Mẹ Thảo nghệt mặt ra. Còn Thảo vẫn cứng cỏi.

-Có, ông có sai. Ông cưới tôi thì phải hỏi cưới tôi chứ, sao lại hỏi mẹ tôi?

Mẹ Thảo gật gật nhìn Thảo. Còn Thảo gan lì nhìn ông Mạnh.

-Hỏi cưới em à? Thế suốt hai năm nay, anh luôn đi hỏi cưới ai đấy? Hà? Hai năm trời hỏi cưới em thế còn chưa đủ à?

Lại đến lượt Thảo ngớ ra. Ông Mạnh đứng lên khoan thai đi lại.

-Tóm lại, anh với em đã quá đủ để đi đến đám cưới. Yêu này, cầu hôn này, gia đình hai bên đồng ý này, ngày lành tháng tốt cũng đã thống nhất. Cho nên anh được phép mang trâu cau tới hỏi em.

Thảo nhìn ông Mạnh một cách hoang mang. Ông càng nhìn cô kiên quyết.

-Anh đảm bảo, sau này em và mẹ em sẽ không phải ân hận gì cả. Đừng chống cự hay bỏ ăn bỏ uống nữa. Không thể thay đổi được nữa đâu.

Rồi ông quay sang mẹ Thảo.

-Còn bà nữa, giờ là lúc bà lo mời khách, lo sao đáp lễ cẩn thận, cần gì cứ bảo tôi. Đừng có để tôi bị mang tiếng về nhà vợ.

Thảo nhìn ông Mạnh với ánh mắt dò xét.

-Nhưng nếu mẹ tôi vẫn hủy cưới thì sao?

Ông Mạnh quay nhìn mẹ Thảo, nghiêm giọng.

-Bà có dám thế không?

Mẹ Thảo sợ sệt quay nhìn Thảo. Ông Mạnh gần giọng.

-Tôi sẽ mang lễ ăn hỏi tới nhà bà, đúng ngày đúng giờ. Bà muốn làm cái gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bước đường cùng

Thảo ngồi bó gối trên giường, mặt hốc hác, tóc xõa ra, dáng người ốm yếu mỗi một, cô nhìn mông lung vào bức tường trước mặt. Ở phòng ngoài mẹ cô và ông Mạnh vẫn đang bàn chuyện đám cưới. Mặc dù cô đã kiên quyết phản đối nhưng cả hai vẫn cứ tiến hành theo đúng kế hoạch. Cô vì chuyện này mà ốm lết mấy ngày nay và cho đến giờ cô vẫn không hiểu sao mình lại rơi vào cảnh này.

Thảo hắt xì một tiếng, cô với cốc nước hoa quả ở tủ đầu giường, uống một hớp, nằm xuống kéo chăn đắp.

Tiếng ông Mạnh ở phòng khách.

-Thôi, danh sách mời tạm ổn. Để tôi mang về đối chiếu với danh sách của tôi, chứ kiểu bà mời rồi thì tôi thôi, không khéo lại mời sót, hoặc là cả hai lại cùng mời.

Có tiếng giày ông Mạnh đi về phía phòng Thảo.

-Thôi, ông đừng vào, để tôi. – Tiếng mẹ Thảo ngăn lại.

-Bà chăm sóc nó cẩn thận nhé. Thuốc tôi mua toàn thuốc tốt đấy. Mai tôi sẽ gọi đến xưởng xin phép nghỉ cho nó. Bảo nó yên tâm nghỉ ngơi.

Tiếng chân ông Mạnh xa dần. Mẹ Thảo vào phòng, Thảo vờ nhắm mắt ngủ. Mẹ Thảo đắp lại chăn cho Thảo, nhìn cốc nước hoa quả còn trên lưng, mấy viên thuốc đã bóc dở, bà lo lắng nhìn Thảo.

Đêm đã khuya, ngoài cửa tiếng côn trùng kêu rả rích. Thảo nằm nghiêng mình, đôi mắt vẫn mở nhìn về vùng sáng mờ hắt ra từ cái đèn ngủ nhỏ xíu cắm ở ổ điện. Cạnh cô là mẹ cô đang say giấc, tiếng bà thở đều đều xen lẫn tiếng kim đồng hồ tạch tạch. Trong đêm khuya mọi âm thanh nhỏ nhất đều trở nên rõ rệt.

Đêm nay lại là một đêm thậm tệ, không biết có chợp mắt nổi không, cô thấy sức mình cạn kiệt đi nhiều rồi, đầu óc choáng váng, chân tay rã rời. Mà hình như khi cơ thể mệt mỏi thì đầu óc cũng không chịu làm việc vậy. Cô thấy mình đang ngu dần. Chuyện vô lý thế này mà mãi chẳng nghĩ ra được cách nào đáng hi vọng cả.

Cô khẽ khàng trở người, sợ làm mẹ thức giấc, không hiểu sao mẹ luôn là nỗi lo canh cánh của cô, bởi cô đã một lần suýt mất bà, chỉ nghĩ đến đó là trái tim cô đã run rẩy.

“Thế nếu mẹ tôi vẫn hủy cưới thì sao?”

“Bà có dám thế không?”

“Tôi sẽ mang lễ ăn hỏi tới nhà bà, đúng ngày đúng giờ. Bà muốn làm cái gì thì làm.”

Cô nằm ngửa vất tay lên trán. Từng câu từng lời của lão vẫn vang lên trong đầu cô. Lão không hề dọa. Cô biết. Lão chắc chắn sẽ làm đúng như thế. Mẹ cô sẽ không đủ can đảm chối bỏ. Mà cô thì không thể nào nhìn mẹ bị đàn vật khổ sở. Lúc ấy cô sẽ phải nghe. Thế là cưới. Trời ơi, lão ấy đã tính hết cả rồi, giờ cô có chạy đằng trời!

Thảo lại xoay người nằm sấp, vùi mặt vào gối. Cô hoảng sợ khi nghĩ tới cái đám cưới đang tới gần. Tự nhiên những cảm giác khủng khiếp hôm nào tràn về khiến cô nằm rúm chặt người.

“Ông Mạnh kéo xoạc cổ áo Thảo rộng sang vai, lộ xuống. Một bên vai trần của Thảo phơi ra, lộ cả một phần áo ngực. Ông Mạnh nhìn hau háu vào, rú lên vui sướng.

-Ôi giỏi ơi! Ngon thế này cơ à! Sao mà anh ngu thế, để tận giờ mới xoi.

Ông Mạnh thô bạo dùng bàn tay vạm vỡ khóa chặt hai cổ tay Thảo, vục mặt xuống ngực Thảo hôn hùng hục. Thảo dùng chân đẩy ra nhưng vô ích, cô bất lực gào khóc.”

Không! Cô không muốn nhớ lại nữa! Không muốn! Thảo khiếp sợ ngồi hẫng dậy. Cô cố nhìn ra màn đêm đen qua ô cửa thông khí trên cao, cô muốn làm mình tỉnh táo, xua đuổi cảm giác kinh khủng ấy đi.

Nhưng mà cô sắp lấy lão rồi!

Chuyện ấy sẽ lặp lại, sẽ lặp lại... không phải chỉ một lần... Trời ơi!

Thảo ngồi co cứng người, ôm chặt lấy hai vai mình.

“Làm thế nào bây giờ, không thể lấy lão được. Không thể nào. Không thể nào!” Trong lòng cô có những tiếng gào lớn.

“Bỏ trốn. Hay là bỏ trốn.” Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu.

“Không có cô dâu, lão sẽ phải dừng hết lại. Mưu đồ của lão sẽ không thể thực hiện được nữa. Đúng rồi. Trốn!”

Cô thấy mọi vật như bừng sáng, bây giờ, đó là cách tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thôi con cứ đi đi...

Mẹ Thảo từ cổng dắt xe đạp đi vào sân rồi dựng xe vào bờ rào, tay xách túi thức ăn, tay gỡ nón, vừa quạt nón lên mặt vừa đi vào buồng ngủ. Bà ngỡ ngàng nhìn cái giường trống, trên giường chăn gối gấp ngăn nắp. Chưa kịp thắc mắc thì đập ngay vào mắt bà là tờ giấy ghi nhưng dòng chữ của Thảo đặt trên tủ đầu giường, chặn dưới một cái cốc. Bà giật mình tiến tới.

Bà cầm tờ giấy lên, tay run run, mắt mờ to nhìn vào trang giấy. Chiếc nón trên tay bà rơi xuống. Những dòng chữ của Thảo khiến bà run rẩy. Chỉ đọc lướt một lượt bà đã hoa cả mắt. Thảo đã trốn đi rồi.

Mặt bà méo xệch, tay cầm lá thư, cuống cuồng chạy ra sân, ra cổng...

Nhà ông Mạnh hôm nay cái gì cũng bóng lộn, ấy là hôm qua ông vừa thuê người về lau chùi, vệ sinh nhà cửa kỹ càng hết một lượt. Cho nên hôm nay nhà ông sạch bóng như không có hạt bụi nào.

Ông đứng trước tấm gương to giữa phòng khách, quần áo đầu tóc rất phong độ chín chu. Ông vuốt ngược tóc, vừa huýt sáo vừa soi kỹ nét mặt mình trong gương. Rồi ông gật gù hài lòng.

Chợt ngoài cổng có tiếng mẹ Thảo, giọng tức tưởi.

-Ông Mạnh ơi, ông Mạnh ơi, thôi chết rồi, con Thảo, con Thảo...

Ông Mạnh lập tức quay ra nhìn mẹ Thảo. Thấy chân bà bà lú lú, mặt nhăn nhúm đau khổ, thờ hờn hờn, ông hoảng hốt chạy ra đỡ.

-Cái gì? Bà nói cái gì?

Mẹ Thảo đưa cho ông Mạnh tờ giấy, giọng đau lòng.

-Nó bỏ trốn rồi ông ơi!

Ông Mạnh kinh ngạc, cầm tờ giấy vội mở ra đọc.

“Mẹ ơi, con phải đi, chỉ mười ngày thôi, chờ chuyện cưới hỏi qua đi con mới về, con không thể làm khác vì con thật sự không muốn cưới lúc này. Mẹ đừng lo cho con, con khỏe rồi, con biết tự lo cho bản thân mình. Mẹ hãy giữ gìn sức khỏe để con được yên tâm về mẹ. Mẹ đừng tìm con cho khổ, con sẽ liên lạc về cho mẹ sau. Con yêu mẹ nhất.

Con gái

Nguyễn Phương Thảo”

Phía dưới tờ giấy còn một đoạn nữa, ông Mạnh căng mắt nhìn vào, mồ hôi rịn ra trên trán, thái dương ông giật giật.

“Ông Mạnh. Còn đây là tôi viết cho ông. Tôi sẽ chịu lấy ông nếu bây giờ tôi có thích ông một chút, mà tôi cũng ước là như vậy. Nhưng kể từ ngày tôi chịu yêu ông thì tôi càng ngày càng ghét ông hơn. Ấy vậy mà ông không biết, lại bày trò ép tôi cưới. Tôi thật sự sợ các mưu các trò của ông lắm rồi. Tôi cũng không đủ sức để cãi lý với ông, tôi chỉ còn cách là bỏ đi. Tôi đi đây. Không có tôi ở nhà thì ông không thể làm đám cưới được. Còn chuyện đặt cọc, ông đừng giả vờ nữa, mà nếu là thật thì sau khi tôi về, tôi sẽ chịu tội với ông, bởi lỗi là ở tôi. Tôi trốn đi là hoàn toàn giấu mẹ, nên xin ông đừng làm khó mẹ tôi. Nếu ông làm gì mẹ tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông. Kể cả là cái chết. Tôi nói thật.”

Ông Mạnh hàm bệnh ra, nghiêng răng, mắt tròn trạo, tay nắm chặt làm tờ giấy bị vò rúm.

-Cô dám, cô dám...

Mẹ Thảo giàn giụa nước mắt, tay run run lay tay ông Mạnh, uất ức.

-Tất cả là tại ông! Tại ông hết. Giá kể từ đầu tôi không nghe ông, thì đâu đến nỗi này. Nó còn đang ốm, nó đi đâu được đây, nhờ chuyện gì thì sao, tôi chết mất, tôi chết mất. Ông Mạnh ơi là ông Mạnh ơi.

Ông Mạnh hất tay mẹ Thảo ra, mắt đảo đưa, thờ hồn hên, cổ trần tỉnh.

-Phải tìm nó ngay. Tìm nó ngay.

Ông bấm môi rút điện thoại bấm, giọng ra lệnh rít qua kẽ răng.

-Alo! Mày nghe đây, mày ra ngay bến xe, con vợ tao nó trốn rồi... Phải phải... Nhanh lên. Ra ngay đây, tùy cơ ứng biến.

Ông bấm số tiếp.

-Alo, tao đây... con vợ tao nó mới bỏ trốn, mày lục soát ngay địa bàn mày cho tao. Nhanh lên!

Ông lại bấm bấm điện thoại. Mẹ Thảo ngồi thụp bên cạnh, ôm mặt khóc òa.

Buồng ngủ của hai mẹ con Thảo ngày thường vốn đơn sơ gọn ghẽ, hôm nay bị bới tung như một bãi chiến trường. Chăn màn bị rũ tung nằm vắt từ trên giường xuống đất. Quần áo bị quăng khắp buồng, trên giường, dưới đất, trên mặt bàn, chỗ nào cũng có. Lẫn lộn với đồng quần áo trên giường là những quyển sổ, quyển sách và cả giấy tờ đang mở tung. Dưới chân giường, kẹp tóc, dây nơ, vòng tay, vòng cổ, hộp phấn, thoi son nằm lẫn lộn. Phía chân tường ngay đó là một cái túi xách đã mở nắp. Ngay ở miệng túi là một cái bút chì kẻ mắt nằm mắc nửa trong nửa ngoài...

Huych! Huych! Hai cái quần áo bị ném liên tục xuống đất, văng ra hai góc, mang theo thứ âm thanh vô lý mà tự nó không thể tạo ra. Bởi vì nó đã được trút vào sức mạnh của người đàn ông đang con thịnh nộ.

Ông ta đang đứng quay mặt vào một cái tủ gỗ mở tung hai cánh. Hai tay liên tục bới lục. Các ngăn tủ đều đã bị bới lộn, có ngăn còn trống không. Một cái quần trên ngăn tủ rơi xuống chân ông. Ông tức mình đập nó bay vèo trên nền nhà, kèm theo đó là tiếng chửi bới cực cần, đó là giọng ông Mạnh.

-Mẹ cái con mụ già vô tích sự. Chỉ có mỗi việc trông nó thôi cũng không xong. Làm ăn ngu như lợn. Để ông khổ thế này à. Không tìm được nó thì chết với tôi!

Ở mép giường là mẹ Thảo ngồi rúm cả người vì sợ, tay lập cập cầm một quyển sổ, tay cuống quýt lật các trang, mắt neho neho cố tìm kiếm gì đó. Rồi bà buông quyển sổ xuống, dụi mắt.

-Không có số điện thoại nào hết đâu. Tôi tìm hết cả rồi. Không có đâu.

-Không có à! – Ông Mạnh tiếp tục giọng chửi rủa – Hừ! Mất bà là cái mất mùa! Loại mất mùa mới không biết con mình đi đâu. Tìm tiếp!

-Nhưng tôi tìm hết rồi. Đã bảo nó chỉ có một quyển sổ nhỏ nhỏ ghi số điện thoại thôi, nó mang đi rồi! - Mẹ Thảo khốn khổ quệt nước mắt, tay lấy bầy bới tìm, rồi tiếng sột sạt của bà cất lên.

-Mụ già kia, có ngậm họng đi không, khóc khóc cái gì, điếc tai! – Ông Mạnh rít lên, chợt ông giương lên một cái áo mới của Thảo, xong lại nghiêng răng quăng nó vào xô nhà. Rồi ông chống tay lên hông nhìn căn buồng bừa bộn, ánh mắt căm phẫn khi chạm đến cái túi xách, dây nơ, kẹp tóc, vòng, chiếc đầm mới vắt vẻo trên thành giường và chiếc áo mới ông vừa quăng ra. Ông tròn mắt nhìn mẹ Thảo, gầm lên.

-Những thứ này là ở đâu ra? Tôi chưa bao giờ thấy nó dùng! Của thằng nào tặng có phải không! Khốn nạn! Thằng nào dám cưa nó thế. Cưa từ bao giờ thế?

Mẹ Thảo bịt hai tai, lắc đầu. Ông Mạnh liền chỉ tay thẳng mặt mẹ Thảo.

-Con mụ kia, bà nhớ xem, có thằng nào lảng vảng với nó? Thằng nào? Có những thằng nào?

-Không. Không có ai cả. Chỉ có mỗi ông..

-Nhưng tôi tặng gì nó cũng không nhận, sao nó lại nhận của thằng khác?

-Không phải đâu. Nó... nó mua đấy! – Mẹ Thảo xua tay.

-Nó mua thì nó phải dùng chứ. Sao nó lại không dùng?

Mẹ Thảo ngơ mặt ra. Ông Mạnh tiếp tục bói loạn tù lên. Vừa bói vừa hăm hè.

-Cô cấm sừng tôi à? Tôi mà tìm ra. Tôi cho cô chết. Dám à, dám à... Đồ đĩ.

-Không được chửi nó như thế. Nó là đứa đàn hoàng. Nó chỉ có mỗi ông! - Mẹ Thảo tức tưởi gất lên.

-Hừ. Cô còn bảo cô không thích diện, thế thì những cái gì đây? Cô chỉ diện cho thằng khác ngắm thôi có phải không? Còn với tôi thì cô cứ lụng thụng lụng thụng mấy bộ quần áo cũ! Khốn nạn, cô đối phó với tôi từng tí một thế à!

Rống lên một hồi vẫn chưa hả giận, ông lao tới cái váy vắt ở thành giường, chop lấy, nghiêng răng xé. Roạc! Roạc! Tiếng vải bị xé thành từng đường dài. Ném cái váy rách tả toí xuống đất, ông lại lao tới cái áo mà ông vừa quăng ra đất, nhặt lấy, rồi lại nghiêng răng xé. Roạc! Roạc! Lại những tiếng xé vải.

-Thằng đó là thằng nào? Thằng nào? Há! – Ông gầm lên.

-Không phải đâu. Không có đâu! Ông bám nó suốt ngày mà. Nó thế nào, ông cũng biết thừa rồi! Bình tĩnh lại đi! – Mẹ Thảo sợ hãi van vì muốn kìm cơn giận quá đà của ông ta. Nhưng chẳng vào tai ông gì hết. Mắt ông cứ sòng lên, đỏ ngầu,

-Được rồi, thằng Phan, để tao sang... – Ông gần từng tiếng rồi bước ngay ra cửa.

Mẹ Thảo bàng hoàng, tròn mắt, chồm người tới giữ tay ông Mạnh lại.

-Cái gì? Thằng Phan. Sao lại thằng Phan? Ông điên đấy à? Đừng có mà làm càn!

Ông Mạnh quay lại, sừng sộ quát.

-Cái gì mà làm càn! Há! Đã ngu còn lăm lòi. Chính tôi đã trông thấy nó chết mê chết mệt thằng kia. Giờ tôi sang tôi dẫn mặt nhà nó mà bà cũng can tôi à. Bà không lo bảo vệ con gái bà, con rể bà, lại đi lo cho cái thằng bỏ nó. Bà có thần kinh không. Há. Cái con mụ già đần độn này!

Ông Mạnh hét ra làm mẹ Thảo ngã dúi ra nền nhà, rồi đi thẳng ra cửa. Mẹ Thảo lồm cồm bò dậy, hoang mang nhìn theo dáng ông Mạnh đang hùng hổ bước ra cổng.

-Chết rồi, lão định cái gì đây?

Mấy đứa trẻ con đứng lấp ló sau bờ rào, cùng nhìn về phía cổng nhà Phan. Nơi đó đang diễn ra cuộc khẩu chiến từ bao giờ giữa hai người lớn là mẹ Phan và ông Mạnh. Mẹ Phan thì đứng ở cổng nhìn ra đường, mặt đỏ gay tức tối, tay vung lên cùng chất giọng xoe xoe nổi trội, xen vào đó là giọng hăm hè đe dọa của ông Mạnh. Ông đang đứng ngoài đường trông vào, đối diện mẹ Phan, mặt cũng đỏ phừng phừng. Xung quanh không có ai khác.

-Ông ngang ngược nó vừa vừa thôi chứ. Vợ ông nó trốn liên quan gì tới nhà tôi. Tôi chẳng hàng xóm gì với mẹ con nhà nó cả. Con trai tôi cũng vậy. Ông hỏi gì đi chỗ khác mà hỏi!

-Này bà tai điếc đấy hả, tôi bảo bà có tin gì thì báo cho tôi một câu. Nhờ vợ tôi nó tìm con bà thì sao. Hàng xóm láng giềng thì giúp nhau chứ bà ngoa ngoắt cái gì thế!

-Tôi cũng chả hàng xóm gì với nhà ông cả. Tôi chả liên quan, tôi chả biết, tôi chả giúp gì sất. Ông đi chỗ khác mà nhờ. Ông đánh con tôi như thế, giờ còn vác mồm đến nhà tôi mà hàng mới chả xóm à!

-Mồm năm miệng mười. Mồm năm miệng mười. Tôi mà bắt được hai đứa với nhau thì bà đi đầu xuống đất!

-Này. Tôi nói cho ông biết. Con trai tôi nó đây bạn gái, còn xinh đẹp gấp tí lần con Thảo, lại còn học thức, con quan con xếp. Chứ gớm, cái cở như con Thảo thì chỉ quý hóa với ông. Con tôi nó không thèm!

-Không nói nhiều. Nếu thằng con bà có tin con Thảo thì phải báo về, cấm được giúp nó trốn.

-Con tôi chẳng giúp mà cũng chẳng phải báo cái gì hết! Nó bận đi làm, hơi đâu lo việc nhà ông cho mang tai mang tiếng! Mặc kệ ông!

-Sao bà ngang thế? Hai đứa bạn bè với nhau, nếu vợ tôi ra Hà nội thế nào cũng liên lạc với con bà...

-Liên lạc cái gì? Tôi bắt nó đổi số điện thoại từ lâu rồi. Máy tháng nay nó cũng không về nhà. Thế đủ chưa! Ông còn nghi ngờ gì nữa!

-Thế chúng nó không biết đường lên mạng chat với nhau à? Bà có quản được hết không?

-Này này ông kia sao cứ nghĩ xấu cho con tôi thế. Có lý nào để ông cứ nghi ngờ thằng bé thế không! Mạng mạng cái gì chứ! Tôi chả bắt chúng nó tuyệt giao nhau lâu rồi. Ai ngu gì mà dây với vợ ông! Cả cái làng này cũng thế!

Tiếng xoe xoe của mẹ Phan tiếp tục vang lên một góc làng. Ở bên nhà Thảo, mẹ Thảo ngồi xồm, ôm gối thu lu ở ngoài hiên. Tiếng cãi nhau giữa mẹ Phan và ông Mạnh từ bên kia vọng sang rõ mồn một.

-Nó mà còn dính líu với vợ tôi là nó chết với tôi!

-Ông đừng có mà hăm dọa. Đồ vu khống. Để tôi gọi chính quyền tới đây!

-Bà coi chừng cái mồm. Thế nếu mà tôi không vu khống thì sao. Tôi mà bắt được thì sao!

-Thế ông bắt được cái gì chưa. Bắt được thì hãy nói!

-Vợ tôi mà không có người dẫn dụ, nó không bao giờ dám thế này!

-Thế thì ông đi mà nói cái thằng nó dẫn dụ vợ ông ý. Nói gì tôi!

-Tôi không tự dung mà nói bà. Bà chưa biết chúng nó nhìn nhau thế nào đâu. Tôi cảnh báo bà. Thằng Phan mà có gì với vợ tôi, là nó chết với tôi!

-Ồi gọi oi. Tôi đến bán xối mà đi mất thôi. Không thể nào chịu đựng được nữa. Ồi làng nước oi. Làng nước oi!

Gương mặt mẹ Thảo cũng đau khổ cùng quần như tiếng réo gọi làng nước bên kia của mẹ Phan, rồi bà lẩm bẩm một mình.

-Đúng là một lão điên. Thảo oi. Con đi đi. Cứ đi đi. Đừng quay về đây nữa làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tan tác

Chiếc xe khách từ từ vào bến. Thảo căng mắt nhìn xung quanh. Qua cửa kính xe là quang cảnh bến xe đông đúc. Chiếc xe dừng hẳn, cô cùng dòng người lục tục kéo xuống. Mùi bến xe xộc vào mũi khiến cái thân thể ốm yếu của cô lão đảo. Cô ngồi thụp xuống cho qua cơn choáng váng, nôn nao. “Cố lên! Chỉ một lát nữa thôi, Phan sắp đến đây đón mình rồi!”. Cô tự trấn an mình trong cơn mệt mỏi là đi.

Quán nước nhỏ gần đó với cái biển “Điện thoại” khiến cô thờ phào. Sự sống đây rồi! Cô như đứng giữa sa mạc mà trông thấy nước. Những ngày lo nghĩ không ăn không ngủ vừa qua đã khiến cô thấy việc đi ra ngoài cổng bến bây giờ là cả một chặng đường dài.

Đứng trước bàn phím điện thoại, cô chợt nhớ tới mẹ. Mẹ cô hẳn là đang lo cháy ruột! Cô phải báo tin cho mẹ trước, rồi sau mới đến Phan.

Cuộc điện thoại với bác nhà hàng xóm bên cạnh vừa mới bắt đầu thì Thảo đã nghe được những chuyện động trời ở nhà. Ông Mạnh đã lồng lộn lên tìm cô khắp nơi, còn mẹ cô thì chỉ có khóc và khóc. Lão còn điên lên quát cả mẹ cô và giờ thì đang gây gỗ với cả mẹ Phan. Trong điện thoại cô còn nghe loáng thoáng tiếng mẹ Phan đang rống rít.

Trời ơi! Lão đúng là không coi ai ra gì hết! Lão còn xấu xa hơn cô tưởng. Chân cô muốn sụn xuống vì cơn uất ức. Cô lại lần nữa làm hại tới Phan rồi, cô không còn mặt mũi nào mà gặp Phan nữa.

Trở về để cho yên chuyện? Ngay lập tức có những tiếng “Không!” gào lớn trong lòng. Nhưng như thế là sai hay đúng đây? Cô rất muốn được chiều lòng mình. Vì cô hận lão lắm, căm thù lão lắm. Vậy cứ bỏ đi đi! Đây là cách duy nhất cô có thể dùng để trừng phạt lão.

Cảm giác căm phẫn như thổi vào cô nguồn sức mạnh, vực cô vượt lên cái thể trạng yếu ớt rệu rã. Cô sẽ tìm cách ở lại đây như đã viết, còn lão thì cứ việc mà phát điên hay phát dại. Nhưng sau đợt này chắc lão sẽ chừa, không còn dám giờ trò ép cô cái gì nữa.

Nhìn tờ giấy dán trên tường ghi dòng chữ “Phòng trọ giá rẻ. Số điện thoại 01230202...”, lòng cô ghen ngào “Phan ơi, đừng có giận mình nhé, mình không thể nào gọi cho cậu được nữa đâu”.

Trạm chờ xe buýt lúc 10h sáng vẫn khá đông. Phan đứng ngẩn cổ ngóng từ xa từng cái xe buýt đang đi tới. Anh đang nóng lòng bắt xe buýt để ra bến xe khách về quê.

Hôm qua sốt ruột quá, Phan nhờ thằng bạn ở quê dò la tin tức Thảo và sáng nay nó đã báo tin Thảo hình như sắp cưới. Tin này khiến một người vốn nghiêm túc như Phan đang làm việc ở công ty, cũng không thể nào yên nổi nữa. Phan gác lại hết, xin phép về quê có việc gấp, lòng như lửa đốt, không biết lão ta đã giờ trò gì với Thảo.

Bỗng có điện thoại của mẹ. Anh sững người khi nhận được tin mẹ báo Thảo đã bỏ trốn. Không những thế, người đầu tiên lão nghi ngờ dính líu chính là anh, và mẹ anh vừa mới một phen cãi nhau với lão đến khản cả giọng.

-Con đổi sim ngay! Không được để con Thảo nó vúi vào con! Tuyệt đối là không! Nghe chưa!

Sau một thời một hồi đắn đo kỹ lưỡng thì mẹ mới cúp máy. Phan đứng trời trồng giữa đám người chờ xe. Một xe buýt vừa trò tới đỗ ngang trước mặt, người lên người xuống, đi qua hích cả vào vai anh, anh vẫn đứng trơ trơ không biết gì. Trong đầu anh bây giờ chỉ có mỗi chữ Thảo! Mẹ dặn gì cũng không vào tai nữa. Lão đe dọa ư? Chỉ nghĩ tới Thảo đã bị dồn đến cùng đường thì mới phải trốn chạy thế này, anh đã sôi sục muốn tìm lão đánh nhau rồi đây. Chợt nhớ tới hình ảnh Thảo bị lão ôm riết không rời ngày trước. Anh vội bấm điện thoại.

-Mẹ. Đã có chuyện gì xảy ra với Thảo thế? – Phan không giấu được nỗi lo.

-Thì nó trốn, ai mà biết.

-Nhưng tại sao lại phải trốn? Mẹ có biết không? – Phan sáng giọng.

-Làm sao mẹ biết được!

-Mẹ. Có phải Thảo sắp cưới không? – Phan nghiêm giọng.

-Ồ hay. Chuyện nhà người ta ai mà biết được!

-Vâng, con hiểu rồi. Mẹ luôn như thế mà. – Giọng Phan đầy trách móc.

Phan mím môi tắt điện thoại. Chợt điện thoại lại réo. Phan nhìn màn hình thờ dài. Là mẹ anh gọi lại.

-Phan, con có biết là mẹ lo cho con thế nào không. Giờ với con, bố mẹ con và em con là quan trọng hay con bé đó mới là quan trọng. Con trách mẹ bùng bít chuyện nó có phải không? Nhưng con biết thì con làm được cái gì? Mẹ nói cho con biết. Mẹ là mẹ nhất định không để con dính vào chuyện của nó một lần nào nữa. Đừng có làm mẹ tức chết!

-Mẹ... - Phan nghẹn giọng, lời của mẹ lại lời lý trí anh trở về.

-Mẹ đang mừng vì nó cưới xong thì con có thể về nhà. Không sợ bị lão găm gè nữa. Nhưng ai dè giờ lại thế này. Mẹ thì đang đứt cả hơi vì cãi nhau với lão. Thế mà con không thương, lại còn trách mẹ nữa sao? Mẹ phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ mẹ lại ủng hộ con dính vào nó để lão ấy đánh con tiếp à? Hờ Phan? Trời ơi! Con ơi là con!

Phan phải an ủi lại bà bằng những lời nói đi ngược với lòng mình. Nỗi thống khổ của bà đã làm thức tỉnh hiện thực tàn khốc trong anh. Lại một lần nữa, anh phải khổ sở với cuộc đấu tranh tư tưởng. Thảo, hay là mẹ?

Bến xe khách người và xe tấp nập. Thảo mặc áo chống nắng đeo khẩu trang kín mít một mình đi ra khỏi cổng. Bước chân trên vỉa hè với quán xá mọc hàng dài chen chúc, cô ngơ ngác nhìn dòng người đi lại như mắc cửi dưới lòng đường. Hà nội trong trí nhớ cô cách đây năm năm đã ồn ã đông đúc lắm rồi. Và bây giờ nó còn hơn thế nữa. Đâu đâu cũng thấy toàn là người với người, chen chúc, ầm ĩ, bụi bặm và vô cùng hối hả.

Hà nội là thế đấy. Cô cũng biết. Lúc ở quê, dù nghe ai kêu ca thế nào về cuộc sống nơi thành thị này, cô cũng giữ im lặng. Bởi cho dù thế nào, đây vẫn là nơi đã giành lại sự sống cho mẹ cô. Và cô yêu Hà nội. Vậy thôi.

Cô vẫn nghĩ vậy, dù kỷ niệm của cô với Hà nội chỉ là những ngày chăm mẹ trong bệnh viện cách đây năm năm, và trong tương lai cô cũng chưa bao giờ có một ước mơ gì về nó. Lăn ra Hà nội này lại là đột xuất và không bao lâu nữa cô sẽ phải trở về. Cất mẫu giấy ghi địa chỉ phòng trọ vào túi áo, cô rẽ vào một quán cơm, những tấm biển số nhà ở đây cho cô thấy rằng cô còn phải đi một chặng đường khá dài nữa. Giờ cô phải cố cho vào bụng chút gì, dẫu rằng lúc này thức ăn đối với cô thật vô cùng đáng sợ.

Quán cơm đó chỉ cách trạm dừng xe buýt vài mét. Một xe buýt đỗ xích đến. Vài người bước xuống, trong đó có Phan.

Phan đi nhanh vào trong bến xe. Nháo nhác tìm khắp bến, những cô gái có dáng người cao cao là anh đều gọi tên Thảo rồi xông đến nhìn tận mặt người ta. Rồi anh thất thểu đứng chờ xe về kế tiếp. Anh không biết rằng người mà anh đang ra sức tìm kiếm đang ngồi một mình trong quán cơm bên ngoài bến. Với đĩa cơm trước mặt, cô ấy đang cố sức nuốt lấy từng thìa một.

Thảo chỉ có được nửa suất, vậy là đủ, cô cũng không thể có hơn được nữa. Bước ra khỏi quán, cô lại tiếp tục con đường của mình.

Chợt Phan lao ra khỏi cổng bến. Anh đi một lượt xung quanh khu vực quán xá bên ngoài. Nhưng lúc này thì Thảo đã đi khỏi khu vực đó một quãng khá xa rồi.

Phan đứng giữa cái nắng gay gắt tầm trưa, mồ hôi túa ra như tắm. Kia rồi, từ xa tí, một cái xe khách mang biển Thái bình đang tiến về. Anh khắp khoi quay vào bến mong có thể đón được Thảo.

Xóm trọ nghèo nàn và nhếch nhác với những mái nhà xập xệ, đủ các chủng loại vật liệu rẻ tiền từ vải bạt, ngói, tấm lợp pro, rồi tôn, rồi nhựa... Những “bức tường” cũng đa chủng loại không kém. Cũng là gỗ ép, tấm lợp, tôn, nhựa và vữa đan xen, “sang” nhất là những bức tường gạch cũ nát, ảm thấp. Con đường dẫn vào cũng tồi tệ không kém, những túi rác lẫn lóc bên rìa, những vũng nước đọng, mỗi khi có người đi qua là từng đám ruồi muỗi bay tung lên.

Trong phòng trọ, Thảo ngồi ở mép giường, túi xách để bên cạnh. Thảo đưa mắt nhìn khắp gian phòng.

Phòng ảm mốc, tường tróc từng mảng, chật chội, ba cái giường đôi cũ kỹ kê gần sát nhau. Một cái giá gỗ chất đầy túi ni lông, túi xách to nhỏ các loại. Hai cái bàn nhỏ sát cạnh nhau để kín chai lọ đựng nước, cốc, bát... dưới gầm bàn là xong, chảo, bếp ga mini... Tất cả đều cấu bẩn tạm bợ. Nền nhà cũng bị mấy bao tải lủng bung chát đống, lán chiếm gần hết, chỉ để hở ra khoảng trống đủ để đi lại và lên chân lấy đồ đạc. Ngoài kia, qua cái cửa sổ đã bị tận dụng giăng đầy quần áo, có chút ánh sáng ngoài trời len lỏi chen được vào. Thử ánh sáng khiêm tốn ấy chỉ đủ để trong này phân biệt được bây giờ là ngày hay đêm. Căn phòng này, thực là có thể gọi được với nhiều cái tên. Là nhà kho, là bếp, là gác ngủ, đều đúng cả.

“Ông ác lắm, vì ông mà tôi phải ở thế này đây. Nhưng không sao. Tôi chịu được”. Thảo oán giận trong lòng sau khi ngắm nghía một hồi.

Một phụ nữ mặt mũi đen đúa, chừng trên năm mươi từ ngoài cửa lật xệch đi vào, mang theo nước ướt lép nhép trên nền từ đôi dép tông cũ xìn dưới chân, hai tay bà lau lau vào hai hông quần. Rồi để nguyên cả bộ bảo hộ lấm lem, bà ngã lưng xuống giường khoan khoái.

-Nghỉ đi thôi. Nhìn làm gì. Tiền nào của ấy thôi. Chỉ là cái chỗ để ngủ thôi mà.

Thảo rụt rè.

-Bác Thơ ơi, chỗ bác có cần người nữa không, cho cháu làm với ạ.

Bà Thơ nghiêng cổ, dụi mắt nhìn Thảo.

-Không, đủ người rồi. Mà trẻ đẹp như cô thì khỏi việc dễ lắm, chứ việc gì phải đi vất lông vịt.

-Ở đây... kiểm việc thế nào bác nhỉ. - Thảo lo lắng.

-Có gì đâu. - Bà Thơ vẫy tay - Nhưng cô còn lạ nước lạ cái thì tốt nhất cứ ra trung tâm môi giới. Chịu mất chút phí, có việc tử tế ngay.

Thảo do dự.

-Phí nhiều không bác?

Bà Thơ nhắm mắt, tay che miệng ngáp.

-Không biết. Tôi hỏi cô Đào ý. Cô này hay qua bọn môi giới. Cứ yên tâm đi. Rồi sẽ có việc.

Thảo muốn hỏi tiếp nhưng bà đã muốn ngủ lắm rồi. Cô đành ngả lưng xuống giường, lấy túi đồ làm gối đầu. Cô nhắm mắt lại.

Phan ngồi một mình trong phòng trọ, điện thoại để trước mặt. Suốt cả ngày vừa lẩn lộn ở bến xe, vừa nháo lên nhờ bạn bè tìm tung tích Thảo, bây giờ vẫn bật vô âm tín. Anh thấy giận Thảo, giận Thảo chán rồi lại thấy thương, nhưng đau khổ nhất là Thảo đã nhất quyết rời khỏi anh, ngay cả lúc khó khăn nhất cũng không cho anh cơ hội giúp đỡ. Đây không phải là vì tuyệt tình mà vì Thảo quá trân trọng năng nium anh. “Thảo ơi, giờ em đang ở đâu? Em bỏ đi đâu? Sao em không tìm đến anh, sao em không dựa vào anh? Thảo ơi, xin em đấy, hãy gọi cho anh đi. Gọi cho anh ngay đi, để anh được lo cho em!”. Phan đau đầu nhìn vào cái điện thoại, lòng tê tái khi luôn hiểu mình đang chờ đợi một điều không có khả năng xảy ra.

-Con không thể nói chỗ con ở được... Mẹ đừng lo. Con ở chỗ tử tế mà... Dạ. Mai có lẽ con đi kiểm việc... Con qua trung tâm môi giới việc làm ạ. Ở đây rất nhiều việc... Dạ, nhà không có chuyện gì nữa là con yên tâm rồi. Giờ con phải tắt máy, con gọi nhờ mà, đây là điện thoại của bác cùng phòng. Bác ấy là bác Thơ. Có gì buổi tối mẹ cứ gọi cho con qua số này. Thôi, mẹ đừng lo gì nữa nhé. Con chào mẹ.

Thảo cúp máy, cô rung rung nhìn cái điện thoại. Mẹ của cô ngày hôm nay đã phải trải qua con xúc động lớn. Đáng ngạc nhiên nhất là, người một đời

hiền lành nhẵn nhụi như bà bây giờ cũng đã ủng hộ việc cô bỏ đi. Sự thay đổi lớn này chắc chắn là do lão. Ngày hôm nay, trong cơn giận, không biết lão đã trút lên mẹ cô những gì?

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chàng và nàng

Một ngôi biệt thự mới xây với lối kiến trúc trẻ trung hiện đại nằm khoe mình lừng lững giữa không gian tràn đầy nắng sớm. Những khoảng tường sơn màu đỏ đun được nhẵn trên nền sơn màu phớt hồng chủ đạo khiến nó nổi trội hẳn so với những ngôi biệt thự kế bên. Sau chiếc cổng lớn và hàng rào bằng sắt bao quanh là một khoảng sân rộng, rợp các loại cây cảnh. Dưới bóng cây là một chiếc xe hơi màu đen sang trọng bóng loáng. Tiếng chim hót ríu rít trong không gian yên tĩnh. Nắng chiếu lung linh qua các tán lá cây. Trong bụi cây cảnh, Thảo đang cúi húi quét dọn. Cách cô vài bước chân là một người phụ nữ trạc bốn mươi tuổi, cũng cúi húi trong bụi cây, bàn tay thoăn thoắt vơ lá rụng bỏ vào bao.

-Tôi qua không ngủ được hả? - Người phụ nữ vừa làm vừa chuyện.

- Vâng, em lạ nhà. - Thảo đáp. Nhưng thực ra đêm qua cô không ngủ được là vì uất lão Mạnh.

-Chị cũng đoán vậy, nhưng mà hôm nay về sẽ ngủ thẳng căng cho mà xem, chả cần lạ hay quen gì nữa.

Thảo cười yếu ớt, chột hất xì một cái. Đào chép miệng.

-Khổ thân. Nhìn mày giống cảnh hỏi chị mới ra đây. Trả tiền nhà xong thì cạn kiệt, ốm mà chả dám nghỉ, cứ nhaoi ra làm, không thì chả có tiền mà ăn.

-Dạ.

-Nhưng kể ra mày cũng hên. Đang bí lại vợ được nhà giàu này. Làm một buổi đủ tiền ăn vài bữa đấy.

Hai chị em cứ mãi miết làm. Thỉnh thoảng Thảo lại được nghe tâm sự buồn vui của Đào. Tuy mệt nhưng công việc đã làm cô vui trở lại, cô tạm quên đi ông Mạnh, quên đi những ngày sắp tới và quên cả cái túi quần hiện tại.

Trong ngôi biệt thự ấy, trên tầng hai là căn phòng ngủ sang trọng của Đại. Nhưng hôm nay trên giường, không chỉ có Đại mà còn có cả Phúc. Suốt đêm qua Đại vì thất tình mà uống say không chịu về, khó khăn lắm Phúc mới lôi Đại về được, và về đến nhà Đại thì cũng đã muộn, anh lần quay ra ngủ cùng nó luôn. Bây giờ thì hai thằng đều đang chân dạng tay gãy khò khò.

Chột tiếng điện thoại làm Phúc thức giấc. Phúc nhấc máy nghe. Là mẹ anh gọi.

-Vâng, tí nữa con về. Để con ngủ đã.

Biết ngay hôm qua hai vị phụ huynh đã thông tin cho nhau, thảo nào mà anh được ngủ yên thế. Liếc nhìn thẳng Đại ngủ say như chết. Anh quăng điện thoại, ngủ tiếp.

-Chị ơi em mượn cái chổi.

-Ừ lấy đi.

-Thế chỗ này thì lau hay quét hờ chị?

-Lau. Phải lau đấy!

Một chất giọng con gái nghe hiền lành dễ mến ở dưới nhà cứ chui vào đầu Phúc. Đó là những người quét dọn. Phúc trở mình rúc mặt vào gối mong ngủ tiếp.

-Lau bằng khăn này hờ chị?

-Không, khăn này.

-Vâng. Vậy em lau đây.

Lại giọng con gái ấy. Phúc không ngủ được nữa, dù mới đây anh đang thèm ngủ vô cùng. Phúc vươn vai ngồi dậy. Cố gạt đi cái bản năng săn gái cực thính của mình. Bởi những cô gái trong đội quân quét dọn vốn chưa bao giờ nằm trong vòng vây “ra đa” của anh.

Phúc đã đầu tóc quần áo chỉnh tề, đi từ cầu thang xuống phòng khách, bà giúp việc chạy ra đón đã.

-Các cậu dậy rồi à, làm tách cà phê đã. Tôi chuẩn bị sẵn rồi. Uống chút cafe cho tỉnh mà còn lái xe chứ.

-Vâng. Cháu cảm ơn bà. Nhưng chỉ một tách không đường cho cháu thôi đấy. - Phúc đáp khi bước nốt những bậc thang cuối. Bà giúp việc chạy vào trong bếp.

Phúc ngồi xuống salon, vị trí nhìn thẳng ra cửa. Từ cửa trông ra là cổng lớn của biệt thự. Đập ngay vào mắt Phúc là hình ảnh Thảo đang đứng hi hụi lau cánh cổng.

Mắt Phúc nhìn như bị hút vào Thảo.

Thảo đầu trần giữa nắng, không đeo khẩu trang, không găng tay, chân đi dép nhựa, áo chống nắng đã bạc phéch và chiếc quần âu hơi rộng xin màu. Cô đang cố gắng lau chùi cẩn thận từng thanh sắt hoa văn trên cổng.

Bà giúp việc đã đặt tách cà phê trước mặt Phúc, Phúc chỉ gật nhẹ chứ mắt vẫn cứ dán chặt vào Thảo.

-Mời cậu. Thế cậu Đại vẫn ngủ à?

-Vâng.

Phúc đáp gọn. Mắt anh mãi bám theo dáng Thảo. Bởi vì sau bộ quần áo lụng thụng cũ kỹ kia, anh vẫn nhìn ra dáng dấp và gương mặt của một mỹ nhân.

Chợt điện thoại vang lên. Phúc rút ra nghe.

-Alo, gì thế mẹ?... Sao? Vẫn chưa được à?... Vâng... Vâng... Thôi được. Hôm nay mẹ đi xe con. Để con mang xe về... Không. Con dậy rồi. Mẹ chờ con.

Phúc tắt máy. Anh thấy cô gái quay mặt lướt vào nhà như chú ý tới giọng nói của anh. Chợt anh đứng hình! Khuôn mặt ấy khi nhìn trực diện còn xinh đẹp hơn nhiều. Phúc ngẩng người, đặt chiếc iphone đời mới trên bàn. Anh nhìn theo cái đuôi tóc lắc lư theo cánh tay lau miệt mài của cô trên khung cửa, nó cứ thấp thoáng che đi cái cổ thon và cao của cô. Rồi chẳng hiểu sao, chân anh đã bước ra thềm cửa từ lúc nào không hay. Bây giờ, anh chỉ đứng cách cô gái một khoảng sân.

-Em ơi. Em gì ơi! – Phúc gọi.

Cả Thảo và Đào cùng quay lại. Phúc vẫy Thảo.

-Em ý. Vào đây anh nhờ.

Đào cúi mặt làm tiếp. Thảo ngoan ngoãn bỏ khăn lau xuống, đến gần Phúc.

Thảo mới nhìn Phúc đã choáng ngợp vì vẻ điển trai của Phúc. Vài giây như thế trôi qua.

Chợt cô xấu hổ vội nhìn xuống. Phúc mỉm cười kiêu hãnh. Với anh, kiểu tâm lý này của con gái đã trở nên quen thuộc.

Anh đứng ngắm gương mặt cô gái đối diện một cách không giấu giếm, làm cô ta bối rối, lén nhìn anh chờ đợi. Rồi lại đến lượt anh lúng túng.

-À. Em lấy giúp anh đôi giày với. Giày anh kia kia.- Phúc chỉ tay phía tủ giày ngay gần đấy.

Thảo nhìn theo tay chỉ, thấy một đôi giày đen bóng, mới tinh đặt cạnh tủ. Thảo ra lấy, hai tay bung đôi giày to đùng, đặt trước mặt Phúc.

Phúc vẫn hiếu kỳ nhìn Thảo. Thảo chỉ cúi mặt, không dám nhìn Phúc.

Phúc ngồi xuống, cố cúi đầu để nhìn được mặt Thảo. Phúc cười hóm hỉnh.

-Lau giày giúp anh nữa. Khăn kia.

Phúc lại trò tay về giá giày. Thảo ngớ ngàng nhìn Phúc. Phúc gãi đầu bối rối. Nhưng Thảo vẫn cun cút đứng lên lấy khăn, lại chỗ Phúc, lặng lẽ ngồi lau trước mặt Phúc.

Không khí yên lặng, vài giọt mồ hôi Thảo rơi xuống giày, Thảo vội lau ngay đi.

Phúc nhìn đôi tay đẹp mượt mà của Thảo đang loay hoay với chiếc giày lớn. Phúc nhẹ nhàng hỏi.

-Làm xong đây, em dọn nhà cho anh tiếp nhé?

Thảo ngẩng mặt nhìn Phúc dạ một tiếng, ánh mắt vui vui.

-Nhưng không phải ở đây, đây là nhà bạn anh. Cho anh xin điện thoại em.

-Dạ, em không có điện thoại. - Thảo lắc đầu.

-Ừ, à... thế thì tìm em thế nào. Em ở đâu?

-Em... em trọ trong ngõ, mà... không có số nhà đâu ạ. Hay anh gọi cho trung tâm việc làm Ánh Dương, bảo là Thảo ở Thái Bình. Số đây ạ.

Thảo lấy ra trong túi quần một tấm vải, đưa cho Phúc. Phúc cầm rồi nhét túi quần sau, rồi anh đỡ chiếc giầy trên tay Thảo.

-Được rồi đấy. Cảm ơn em. À, em làm đây bao giờ thì xong?

Thảo nhìn xung quanh, khắp sân cảnh khô lá rụng còn vương vãi.

-Dạ, em không biết. Nhưng chúng em hai người, chắc làm không lâu đâu.

-Được, vậy anh đi đã, lát quay lại.

Phúc ra xe ô tô định mở cửa. Chợt Phúc sực nhớ ra điều gì, lại quay vào trong nhà. Anh đi thẳng vào bếp hỏi bà giúp việc.

-Bà ơi, cho cháu mượn găng tay, mới cả cái nón của bà với.

Bà giúp việc đơn giản lấy đủ đưa Phúc.

-Đây, cậu định làm gì thế?

Phúc cầm nón và găng tay, dặn dò về quan trọng.

-Cháu cho cô bé ngoài kia mượn ạ. Trời nắng thế mà chả nón mũ gì. Cháu đã hẹn họ dọn xong đây sẽ về bên nhà cháu dọn tiếp. Bà đừng có trả tiền họ vội, để làm xong nhà cháu thì cháu trả luôn thế. Không họ đi mất là cháu nhờ việc đấy. Cháu đi lát quay lại nhé.

Bà giúp việc vâng dạ, gật đầu lia lịa. Phúc quay ra cửa, tới chỗ Thảo, đưa găng tay và nón cho Thảo.

-Sao người ta nón mũ cẩn thận, còn em lại thế này. Đây, đội vào, đeo vào mà làm nhé.

Thảo ngỡ ngàng cầm lấy. Ánh mắt nhìn Phúc đầy cảm kích.

Phúc tự tay đội luôn nón lên đầu Thảo. Thảo lại ngơ ra nhìn cử chỉ ân cần của Phúc. Phúc nhìn về mặt Thảo, rồi búng vành nón một cái.

-Này thì... ngơ ngơ như bò đội nón này. Hi hi... - Phúc cười tinh nghịch.

Cái vành nón lắc lư. Thảo vẫn nhìn Phúc không chớp mắt, làm Phúc buồn cười hơn. Phúc cười, Thảo cũng nhoẻn cười theo.

Chợt Phúc ngậy ra với nụ cười của Thảo. Còn Thảo lại thẹn thùng cúi mặt.

Phúc bối rối, bước vội ra chỗ xe. Chiếc xe ô tô đen bóng sang trọng từ từ lăn bánh ra đường. Ngồi trong xe Phúc vẫn tranh thủ liếc Thảo qua gương chiếu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Mất trộm

Hai chị em vẫn tiếp tục công việc. Phải nói Đào là người thạo việc. Đúng là người có thâm niên trong nghề có khác. Kể từ lúc biết còn một mối làm nữa, tác phong Đào còn nhanh hơn.

-Làm nhanh lên. Để còn làm nhà kia nữa. Mấy người giàu này gọi là phải có ngay. Không mất chỗ đấy.

Thảo thấy chóng mặt, xong vẫn cố làm. Đào lắc đầu.

-Vừa thấy gái đẹp là ong với bướm. Để đấy, chốc phải đòi tiền cao hơn mới được.

Chợt Đào có điện thoại, rút nghe.

-A lô, cô Thơ à, cháu đây... Cháu vẫn đang làm cùng nó đây... Vâng, vâng, cháu bảo nó ngay đây.

Đào tắt máy, khăn trương vừa làm vừa nói.

-Mẹ em gọi vào máy cô Thơ nhấc em gọi về nhà ngay có việc. Máy chị hết tiền, chỉ nghe được thôi. Ngoài phố có một hàng nước có cho gọi điện đấy. Từ đây ra đấy cũng chỉ một quãng thôi. Em đi ngay đi, mau rồi còn về làm.

-Vâng, thế em đi tí rồi em về ngay nhé.- Thảo lo lắng tháo nón và găng tay đặt trên thềm, vội vã ra đường, vừa đi vừa quệt mồ hôi.

Còn lại mình Đào lại hi hục làm. Chợt có tiếng nhạc điện thoại vang lên từ trong nhà, Đào nhìn qua cửa sổ, thấy một chiếc điện thoại di động mới cứng đang reo trên bàn. Phòng không có ai. Điện thoại reo một hồi rồi tắt. Mắt Đào lóe lên gian xảo.

Phòng khách không có ai. Đào cầm khăn đi vào, ra về lau cửa sổ, rồi mon men tới lau bàn, ngó quanh quất, thoắt điện thoại bỏ túi quần. Xong mắt la mầy lém lên ra ngoài sân rồi đi ra đường, rảo bước chuồn nhanh.

Sân nhà Đại, cổng vẫn mở ngò, những đồng lá khô đang vun dờ, những bao tải, rồi chổi, găng tay để dờ dang trên nền, xung quanh không một bóng người.

Chiếc xe SH lao nhanh trên con đường rộng thênh thang, vút ngang qua Bến xe khách Mỹ Đình, lượn vào con phố thoáng đãng gần đó. Qua vài con đường quanh co, những ngôi biệt thự sang trọng với đủ kiểu dáng hiện ra hai bên. Chiếc xe vẫn lao nhanh rồi tà tà tấp vào lề. Cánh cổng biệt thự nhà Đại đã ở trước mặt.

Phúc lao lên via hè, tia mắt khắp sân nhà, thấy không một bóng người. Anh phi xe vào sân, không gian im ắng khác thường, anh xuống xe ngó một vòng, rồi quay vào nhà.

-Bà ơi. Máy người kia đâu rồi? – Phúc hỏi lớn.

Bà giúp việc ở trong bếp thò đầu ra ngạc nhiên.

-Ồ, đã quay lại rồi kia à, nhanh thế.

-Vâng, thế mấy người quét dọn đâu rồi. Họ làm trên gác hờ bà?

-Không. Chỉ thuê dọn sân vườn thôi. Sao thế?

Phúc chỉ tay ra sân, cau mày.

-Không thấy ai nữa hết.

Bà giúp việc nhìn theo tay Phúc, ngạc nhiên.

-Sao lại thế, họ đã làm xong đâu. Đã trả tiền đâu.

Bà chạy vội ra sân. Chợt Phúc nhìn mặt bàn sofa và sực nhớ ra cái điện thoại. Anh đi nhanh ra sân tìm bà giúp việc.

-Bà ơi, bà có cất giùm cháu cái điện thoại không? Này cháu để quên trên bàn, giờ không thấy nữa!

-Không! Tôi không cất. Tôi có biết đâu!

-Thôi, thế là xong rồi. – Phúc hiểu ngay sự việc.

-Chết. Mất cái điện thoại rồi à. Ăn cắp à? Trời ơi! Ăn cắp! Ăn cắp vào nhà!

Tiếng la khác thường của bà giúp việc làm Đại tỉnh giấc. Đại tóc tai bù xù, còn nguyên đồ ngủ chạy xồng xộc xuống nhà...

Trong khi đó, ở quán nước đầu phố, Thảo đang gọi điện thoại.

-Ông Mạnh muốn gặp con. Giờ ông ấy đang ở đây. Con hãy nói chuyện với ông ấy nhé. – Tiếng mẹ cô gấp gáp. Còn cô mới nghe thế, uất ức đã dòn lên.

-Em... anh đây. Em... thế nào rồi. Thế nào rồi?

Thảo nhắm mắt chịu đựng, cô nghe rõ tiếng thở dồn dập kìm nén của ông ta.

-Em nói đi, em khỏe chưa? Nói anh nghe đi.

- Tôi hận ông.

- Em về ngay đi, không cưới thì thôi. Anh hủy đám cưới rồi.

- Sẽ chẳng có đám cưới nào hết. Tôi và ông từ nay chấm dứt.

- Thôi đi! Vớ vẩn cái gì đấy!

- Hôm qua, ông đã nói mẹ tôi rất thậm tệ. Có phải thế không?

- Không... không...

- Đừng nói dối nữa, ông đã bảo mẹ tôi những gì? Nói đi!

- Bình tĩnh nào, anh không nói gì mẹ em cả.

- Không nói gì mà sao mẹ tôi lại sợ như vậy?

- Thế mẹ em đã nói gì với em?

- Nói gì tôi mà biết thì cần gì hỏi ông chứ!

- À...

- Ông còn đi gây sự với bác Thuận nữa. Sao ông quá đáng thế!

- Em à... đó là anh sang nhờ vả để tìm em.

- Không phải! Ông lại nói dối tôi... Bao giờ cũng thế, tôi sẽ không bao giờ tin ông.

- Thảo, anh biết anh sai, và anh sẽ sửa, sửa tất cả...

- Ông mà sửa được sao? Chưa đâu vào đâu ông đã sang nhà người ta ghen tuông, đe dọa! Tôi đã nói với ông là tôi và cậu ấy không có gì rồi cơ mà! Lâu rồi cả hai đều đã cắt liên lạc với nhau! Kể cả lần này tôi cũng không hề cho cậu ta biết! Nhưng sao ông lại sẵn sàng làm mất mặt người ta như thế. Tôi thì nhục nhã đã đành rồi. Nhưng còn mẹ tôi, còn hàng xóm! Họ có tội gì đâu! Sao ông không chữa ai hết vậy! Hả!

- Thảo. Anh có thể quỳ xuống mà xin lỗi em. Giờ em hãy về để thấy anh thay đổi.

- Không, tôi không thể tha thứ cho ông được nữa. Chia tay.

- Được. Em muốn gì thì tùy. Vậy em đang ở đâu? – Giọng ông ta đột ngột tức giận, rồi phát ra tiếng thờ hòng hộc trong điện thoại.

- Không.

- Tại sao không? Không cưới thì thôi! Không yêu thì thôi! Về!

- Hai tuần nữa tôi sẽ về.

- Cái gì? Đừng quên cô vẫn là con nợ của tôi! – Ông ta quát ầm lên.

- Nhưng tôi có trốn nợ đâu. Tôi trốn cưới mà.

- Trốn nào cũng là trốn! Cô phải về ngay! Nếu không tôi kiện!

- Ông Mạnh... - Thảo lấy tay chặn cổ mình vì đã tức phát nghẹn – Ông không được làm như thế! Đừng có mà vu oan cho tôi!

- Hừ. Cô nên nhớ, chỉ cần cô biến khỏi tầm mắt tôi, là tôi lập tức kiện. Thế thôi.

- Nhưng nếu tôi về thì ông lại lừa tôi cưới, có đúng không?

- Đừng mơ. Cô tuyệt tình thì tôi cũng tuyệt tình. Để xem, tôi sẽ trị cô thế nào.

- Ông Mạnh, tôi sẽ trở về, tôi có trốn lâu đâu. – Thảo hoảng sợ.

- Vậy cô mang ngay cái thân về đây cho tôi. Đừng có ở đấy cho thằng nào nó xoi.

- Ông nói thế ý gì? Tôi là người thế nào, ông còn lạ gì chứ! – Thảo đỏ bừng mặt nói lớn. Chợt cô nhận ra những ánh mắt trong quán đang đổ dồn về mình, cô vội im bặt, mặt cúi gằm.

-Tôi không cho phép cô xa tôi! – Giọng ông ta tiếp tục rít lên trong điện thoại – Cô đang ở với ai, nói đi! Có người quen nào không?

-Không. Tôi tự lo ở trọ. Không liên quan tới một ai trong làng hết.

-Mẹ kiếp! Cô phải về ngay! Ngu đần như cô, sẽ bị xoi ngay thôi! Về!

-Thật đúng là cái đồ xấu xa. Lúc nào chỉ nghĩ ra mấy chuyện đó.

-Được. Cô không nghe tôi, vậy tôi nhổ vào cái mặt cô. Cô không còn giá trị gì với tôi nữa.

-Thôi đi. Ông có tôn trọng tôi bao giờ mà nói giá trị.

-Vậy cô có giỏi cứ trốn đi. Tôi sẽ cho cô cái kết cục khôn nạn nhất. Tôi nói cho cô biết. Kiểu gì lũ đàn em của tôi cũng tìm ra cô. Cái mặt cô thì dễ nhận ra lắm.

-Ông nói dối. Chúng làm sao mà tìm được tôi giữa đất Hà nội này?

-Vậy à. Cô thật là còn đần hơn tôi tưởng. Còn nữa. Phần thưởng cho chúng nó chính là cô. Chúng nó chơi cô xong, mới đến lượt thiên hạ. Cô liệu mà trốn.

-Không phải, ông nói dối, ông dọa tôi... Thảo hoảng hốt, vội đập máy, nhìn trân trân vào điện thoại.

Chợt điện thoại đó reo. Thảo vẫn đứng lặng đi. Bà chủ quán với tay nghe máy, rồi đưa cho Thảo. Thảo rụt rè cầm nghe. Lại giọng ông ta gầm gừ.

-Sao, sợ rồi hả. Tưởng chạy ra đó là thoát à. Ngây thơ quá. Cô nghĩ là tôi đã bỏ tay rồi sao. Nhảm rồi. Tay chân của tôi không phải chỉ vài thằng mà là cả một mạng lưới. Chúng nó ngoài đó rất đông đấy. Và chúng đã nhận được ảnh của cô.

Thảo nghe mà rụng rời tay chân. Giọng lão lại vang lên nham hiểm.

-Cho em biết đôi chút như vậy thì tốt hơn đấy nhì. Không những thế, em còn tội trốn nợ. Công an toàn quốc sẽ truy nã em. Rồi em sẽ bị bắt, bị giam giữ. Lúc ấy mẹ em sẽ thế nào. Bà ấy có chịu được không? Thôi sơ sơ thế cho em liệu.

-Ông... Đừng. Đừng. - Thảo sợ đến cứng họng lại.

-À, nhưng mà nhớ nhé. Em còn phải làm thịt tươi trước khi sa lưới pháp luật. Đây là nhiệm vụ tôi giao cho chúng nó.

-Đồ... độc ác... độc ác! - Thảo thở hổn hển.

-Tôi là thằng như thế nào. Giờ cô đã biết rồi chứ. – Ông ta gần giọng - Đừng có đùa với tôi. Trong ngày hôm nay, nếu cô nghĩ lại, phải gọi ngay cho tôi, may ra kịp.

Ông ta tắt máy. Thảo run run gác ống nghe, mồ hôi cô vã ra. Những ánh mắt hiếu kỳ trong quán vẫn đổ về cô này giờ. Nhưng cô không còn tinh thần nào mà quan tâm tới.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Sợ công an

Đường ngõ thừa người, Phúc một mình phóng xe máy, mắt đảo tìm kiếm trên những người lại qua. Sự thật quá bề bồng, ai có ngờ sau khuôn mặt xinh đẹp ấy lại là một con người gian xảo. Nhưng trước nay, anh chưa bao giờ nhìn lầm con gái, anh cũng không cho phép mình để đứa con gái nào qua mặt. Năm được họ, điều khiển được họ đã trở thành uy nghiêm, sự tự tôn và cũng là thú vui của anh trong trò chơi tình ái. Vậy mà hôm nay anh lại lâm vào tình thế này. Anh đã bắt Đại đi tìm cô ta. Đại phải chờ theo bà giúp việc vì Đại không biết mặt, còn anh đi một mình. Anh và Đại đã chia thành hai hướng. Đại tìm phía ra đường cái, còn anh quần thảo phía trong.

Phải tìm ra cô ta! Phúc mím môi giận dữ. Không phải vì tiếc cái iphone siêu đẳng, không phải vì căm ghét, mà vì anh muốn xem cô ta thực sự giỏi giang đến cỡ nào mới có thể lừa anh dễ như vậy.

Ở một quãng đường ngõ khác, Thảo mặc áo chống nắng, đầu trần, lưng thường đi dọc rìa ngõ, dáng vẻ mệt mỏi, nét mặt phần uất với dòng suy nghĩ.

“Giờ thì ông lại thù ghét tôi. Ông cho đàn em xử tôi ư. Ông kiện tôi ư. Nhưng tôi không phản bội ông, tôi không trốn nợ. Vậy tôi đâu có tội gì. Tôi chỉ là không muốn cưới... Ông có hiểu không. Tại sao lại dăm với tôi như vậy. Tôi không đáng bị như thế. Tôi hận ông. Hận ông.”

Thảo đi qua một cây cột điện, cô dừng lại dựa hẳn người vào cây cột điện, về một nhọc. Trong đầu cô vẫn một mớ hỗn loạn, ong ong.

“Hay là ông dọa tôi. Ông lại mưu kế phải không. Ép cho tôi sợ phải về đúng không. Tôi biết ông rất yêu tôi. Ông không thể nhẫn tâm với tôi như thế. Không bao giờ ông để đàn em ông hại đời tôi. Chẳng qua ông dọa tôi thôi.”

Thảo gắng gượng bước tiếp. Nét mặt buồn rầu mệt mỏi. Ánh mắt cô đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ. Cô không biết rằng, phía sau cô không xa, có một gã thanh niên trong quán vừa nãy đã đi theo cô.

Thảo vẫn bước như vô định. Chợt cô lại thấy nỗi hoang mang xâm chiếm.

“Nhưng cũng không biết được. Bởi ông yêu quá hóa điên. Đã bao lần ông ghen tuông rồi đại. Lần này có lẽ ông đã mất hết tinh táo, và làm thật cũng nên. Trời ơi. Đồ điên.”

“Ui da!” Thảo rên khe khẽ, cô vừa vấp hòn gạch. Cấn rặng nhện đau, cô tập tễnh bước tiếp, đầu óc căng ra: “Vậy thực ra ông đang làm gì. Ông dọa tôi hay ông làm thật. Sao ông khó hiểu thế. Trời ơi. Tôi đau đầu vì ông quá.”

Từ xa sau lưng Thảo, Đại và bà giúp việc trên chiếc xe ga sang trọng đang lao về phía Thảo. Bà giúp việc giơ tay chỉ Thảo, hô lên.

-Đấy rồi, nó đây rồi, chính nó đấy. Bắt lấy nó.

Đại phóng xe tới. Tiếng xe nổ rầm rầm sau lưng làm Thảo giật mình, tim đập thình thịch.

-Mẹ cha mày. Mày chạy đâu cho thoát. Con ranh. Bắt lấy nó. Bắt lấy nó.

Tiếng xe, tiếng đàn ông hẳn học đẳng sau càng làm cô thêm hoảng loạn. Tự dưng cô co giò chạy, chạy đến thực mạng.

-Mày còn chạy à. Mày chạy được không! Mày chạy đi! – Đại rít lên.

Thảo cắm đầu chạy tiếp. Đại lập tức dừng xe, nhảy ra đuổi theo. Bà giúp việc cũng đuổi theo. Thảo thấy những tiếng chân đẳng sau đang thình thịch tới gần, mắt cô hoa lên, đôi chân cô như chơi vơi..

-Anh em. Bắt lấy nó. Bắt lấy nó! – Lại có giọng đàn ông khác hô sau lưng.

Mũ áo chống nắng của cô bị túm chặt, rồi một cánh tay cô cũng bị tóm, cô cố vùng thoát. Hoảng loạn đến cùng cực, cô chống trả quyết liệt, không ngờ mình bị sa vào tay đàn em ông Mạnh nhanh thế này.

-Mẹ con khốn. Mày chạy đẳng trời.

-Thả tôi ra. Thả tôi ra! – Thảo hét.

Hai tay bị bẻ quặt lại sau lưng, Thảo càng hoảng loạn, vùng ra, gào to.

-Thả tôi ra. Thả ra. Không được làm gì tôi!

Thảo đập loạn xạ vào chân anh ta. Vừa lúc gã thanh niên trong quán cũng chạy tới, đằng sau là bà giúp việc chạy lạch bạch.

-Con này không vừa đâu. Để em giúp tay.- Tên thanh niên kia rất hăng hái, xông vào giữ Thảo thay cho Đại.

Thảo thấy tay mình còn bị xiết mạnh hơn, tóc cô còn bị giật ra đằng sau, lời mặt ngửa lên trời. Cô há miệng mà không kêu nổi, hẳn xiết đau đến mức cô không còn sức giãy đạp nữa.

-Được rồi đấy. Giờ anh hỏi tội nó đi. – Gã đó phát ra giọng lạnh lạnh.

Đại bước lên trước mặt Thảo, xoa xoa hai tay, phui áo, hẳn học.

-Mặt mũi thế này, mà lại trộm cắp. Iphone đâu. Trả đây.

-Anh nói gì? - Thảo ngạc nhiên, ngược mặt nhìn gã trai cao lớn như hộ pháp trước mặt.

-Đừng giả vờ. Cái điện thoại chúng mày vừa chôm đâu rồi?

-Cái gì cơ? – Thảo vẫn ngỡ ngàng.

-À, thì ra cô em là phường trộm cắp.- Gã đang giữ Thảo nghiêng răng xiết chặt hơn và lại kéo giật tóc – Thôi lấy gì biết điều trả người ta đi rồi anh bảo họ tha cho.

Thảo đau đặng nơi cổ tay, đầu đau như búa bổ, mắt hoa lên nhìn bầu trời, không biết còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa. Trong đau đớn, cô vẫn thờ phào, vậy là chúng không phải quân ông Mạnh, chỉ là một vụ hiểu lầm thôi, cô há miệng ra mà thờ.

-Alo. Phúc à. Bắt được rồi... Bắt được con trẻ rồi... Đang giữ nó ở gần chỗ rẽ vào nhà tao... ok... ok. – Đại nói xong tắt máy rút túi quần, lại giận dữ nhìn Thảo.

-Khốn kiếp thật. Tự dưng thuê phải mấy con ăn cắp. Lại còn giả nai nữa. Tao hỏi mày. Tại sao cái iphone bạn tao để trên bàn lại biến mất, còn chúng mày đang làm dở thì lại bỏ đi sạch sành sanh?

Thảo đã hiểu ra.

-Chị Đào không còn ở đây sao?

-Đào Đào cái gì? Biến hết rồi! Lũ ăn cắp! Mang iphone ra đây!

-Không. Không. Không phải em!

-Không mày thì ai? Con kia đâu?

-Em không biết.

-Vẫn giả nai hả. Vậy mày muốn tao nộp mày ra công an chứ gì.

-Đừng rồi đây! Nộp công an đi! – Bà giúp việc chỉ chiết – Thứ trộm cắp này cứ giao cho công an là điều tra ra hết! Phải bỏ tù cả lũ đi! Chứ còn để nó ở ngoài là lại đi hại nhà khác. À để tôi xem nó có giấu trong người không. – Bà nắn nắn túi quần, rồi túi áo Thảo – Không có, đã tẩu tán rồi. Hay con kia cầm? Nói mau!

-Cháu... cháu không biết thật mà! – Thảo lắc đầu thều thào.

-Được. Mày còn gan à. Giải nó ra công an! – Đại hùng hổ.

-Đứng đúng, ra công an nó không cãi được đâu. – Bà giúp việc ủng hộ.

-Thôi em ơi, khai mẹ nó đi chứ ra công an là chết đấy. – Tiếng gã sau lưng cô nói nhỏ vào tai cô.

Thảo chợt hoảng lên. Cô nhớ tới lời đe dọa của ông Mạnh “Công an toàn quốc sẽ truy nã cô...”

-Không, tôi xin các anh, xin các anh, đừng làm thế... – Giọng cô run rẩy.

-Thế mày có khai ra không! Con kia đâu rồi? Điện thoại đâu rồi?

-Ôi... Tôi không biết mà.

-Vậy giải nó đi! – Đại quát.

-Không, đừng! – Thảo hướng mặt về Đại với ánh mắt van xin.

-Mày ngoan cố! Tao nộp cho công an! – Đại trợn mắt đẩy mạnh vai cô – Đi!

Thảo đu người trì lại.

-Mày không chịu đi à. – Đại trợn mắt – Vậy anh em mình lôi nó!

Anh ta nắm cánh tay cô lôi đi.

-Đừng... đừng... đừng mà... tôi bị oan...

-Oan oan cái gì, lúc ấy chỉ có chúng mày ở đây, chúng mày không lấy thì ai lấy! – Tiếng bà giúp việc đầy căm giận.

Hai người đàn ông, người kéo bắp tay cô, người ừn từ phía sau. Cô cố phản kháng, nhưng thật yếu ớt, cuộc rượt đuổi ban nãy cùng những căng thẳng diễn ra đã lấy đi hết chút sức lực còn lại của cô. Đầu óc bồng bềnh, mọi thứ trước mắt cứ chao đảo rồi xám xịt dần, cô chỉ biết mình đang bị lôi đi... Bỗng khuỷu chân cô đau chói một cái. Ai đó đã thúc cô một cái đau chết đặng ở khoeo chân, làm cô chưa kịp ngất đi đã tỉnh lại trong trạng thái lơ dờ. Cô khuỷu một chân xuống.

-Này! Mày định giờ trò gì đấy! – Anh ta lại quát – Có đi không? – Anh ta xốc cô đứng lên lôi tiếp.

Cô đau tê dại chẳng còn sức mà nói nữa. Mà chẳng hiểu sao họ vẫn lôi cô đi được. Chân cô như không còn là của cô nữa...

Lại chói một phát nữa ở bắp chân kia. Lần này thì cô khụy hẳn cả hai đầu gối xuống. Nhưng vừa chạm đất thì cô lại bị một cánh tay ôm ngang bụng lôi lên. Hai cổ tay lại bị xiết đau hơn, khớp vai bị bẻ quặt cũng đau như, người cô rũ ra trên cánh tay này.

-Anh ơi, nó làm sao này? – Tiếng gã giữ cô.

-Làm sao? Mày làm sao? Muốn làm trò à! Con này lì thật! Đứng lên! – Đại trừng mắt quát.

-Cái gì thế?

-Sao thế?

-Vụ gì thế này?

Có tiếng người đi đường. Cô hé ánh mắt xây xẩm, thấy mấy người đỗ xe máy nhìn vào.

-Cứu tôi với. – Cô kêu lên mà nghe giọng mình quá mong manh.

-Bắt trộm đấy mấy chú ạ. Con này nó vừa vào nhà tôi ăn cắp. Giờ bắt được lôi nó ra công an đây! – Bà giúp việc kể cả.

-Mẹ sư nó. Thuê vào dọn dẹp thì nó thó luôn điện thoại của người ta. – Đại hẳn học giải thích.

-Thôi loại này thì không thương được. Cho nó ra công an là đúng rồi.

Những người đi đường đồng tình rồi phóng xe đi. Cô tuyệt vọng nhìn theo.

-Được rồi, mày chờ đấy, để tao gọi công an vào đây. Mẹ kiếp.- Đại

Bỗng nhiên cánh tay đang đỡ ngang bụng cô xoay một cái, rồi cái khuỷu tay thúc vào sườn cô, làm cô đau thốc từ trong ruột ra, rồi cô nôn khan, mặt mũi tối sầm.

-Anh ơi, khoan đã, cho con này ra trạm xá đi, nó bị sao rồi. – Gã kêu lên.

Cô đau muốn ngất nhưng vẫn biết kẻ làm cô bị thế này là ai, con đau khiến cô lả vào ngực hắn.

-Bỏ cô ta ra! Tại sao lại thế này. Há? – Có một giọng đàn ông khác gào lên.

-Nó... nó... em đang giữ nó – Tiếng gã giữ cô hơi bối rối.

-Bỏ cô ta ra! – Lại giọng đó quát lên.

-Phúc. Bỏ ra nó chạy đấy. – Đại nhắc Phúc khi thấy Phúc dựng xe, lao vội đến bên Thảo.

-Người này chạy gì nữa! – Phúc nâng cằm Thảo lên, vừa nhìn mặt đã hét.

Thảo mơ mơ nhận ra trước mắt mình là người con trai đáng mến mới gặp còn chưa lâu. Rồi cô thấy mình được thả ra khỏi đôi tay gọng thép nãy giờ. Nhưng cô đổ sập xuống ngay đó.

Phúc nhìn đứa con gái tóc tai rũ rượi, sắc mặt nhợt nhạt, đổ rạp dưới chân mình, rồi lại lê lét bò dậy. Tim anh thất lại. Trong giây lát, mọi cảm giác trong lòng tan biến hết, anh ngồi xuống đỡ lấy hai tay cô kéo lên, cảm giác xót xa khi thấy hai cổ tay cô đỏ tím tái. Thảo thì như chết đuối vớ được cọc, tay cô run run trong tay anh, bao nhiêu oan ức trào qua làn nước mắt, giọng cô hỏn hển đứt quãng.

- Anh ơi... Em xin anh... Em không lấy, thật sự... là em không lấy. Em bị oan... Em thề... Bảo họ đừng có bắt em. Đừng giao em ra công an.

Phúc đã đỡ Thảo ngồi dậy, định dìu đứng lên nhưng Thảo cứ ngồi phệt trên đất, tay ôm bụng, tay xoa bắp chân, mặt đau đớn.

-Đại, tại sao cô ta lại thế này? – Phúc không cảm được lòng, sảng giọng.

-Cái gì? Mày bảo gì? – Đại sừng lên với Phúc.

-Anh... Họ đánh em... - Thảo tức tưởi.

-Đại. Sao lại đánh cô ta? – Phúc quát Đại.

-Gi cơ? Mẹ con kia? Ai đánh mày? – Đại sừng sộ nhìn Thảo.

-Đại. Vừa nãy cô ta không thế này! – Phúc lại quát.

-Ai mà biết! Kệ cô ta! Con ranh kia! Mày muốn vu vạ không!

-Đứng rồi, Phúc, mấy cậu này không hề đánh cô ta cái nào hết. Cô ta tháo chạy nên mới phải giữ lại thôi. Tôi là người chứng kiến hết mà. – Bà giúp việc xen vào – Đây cô, đừng tưởng tôi không biết cô đang làm gì nhé. Cô vừa ăn vạ để không bị lôi ra công an, lại vừa vu khống gây rắc rối cho chúng tôi chứ gì. Nhưng còn lâu nhé. Bà già này sẽ làm chứng hết, đời không đổi trắng thay đen được thế đâu.

-Không... không phải. - Thảo lắc đầu khổ sở, cô đưa mắt tìm cái gã vừa lên đánh cô xuýt ngất.

-Đây cô em, nếu còn vừa ăn cướp vừa la làng thì thôi ra công an đối chất đấy – Gã đó nghiêng răng trắng mắt.

Thảo vội cup mắt, hai cái từ “công an” lại làm người cô sợ rúm.

-Không phải em... không phải em... em không lấy... – Cô vừa lắc đầu vừa lấy bẫy nói với Phúc.

-Thôi được. Anh sẽ làm rõ chuyện này. Nếu không phải em thì là chị ta rồi. Nhưng tại sao em đang làm mà lại bỏ đi? – Phúc vẫn nghi ngờ.

-Em phải đi gọi điện thoại, nhà em có việc gấp. Lúc em đi chị ấy vẫn đang làm. Xong em đang quay về làm thì mấy anh này bắt em – Thảo khó nhọc nói rồi mếu máo nhìn hai người đàn ông kia.

-Không phải, cô đang trốn thì có, thấy chúng tôi, cô còn bỏ chạy cuống cuống! Người tử tế thì việc gì phải chạy như thế! – Bà giúp việc nói gay gắt.

-Mà sao mày sợ công an thế? Mày đang bị truy nã à? – Đại gầm lên – Phúc. Đừng hỏi nó phí lời. Nãy giờ hỏi mãi rồi. Nó không nhận mới lôi ra công an đấy.

Thảo lắc đầu nhìn Phúc rất khẩn thiết, nước mắt lại tràn ra.

-Không phải... không phải... đấy tại vì nhà em có chuyện, chứ em không ăn cắp... em không ăn cắp... Anh ơi, tin em đi...

-Thôi được rồi, thôi được rồi. – Phúc đặt tay lên tay cô để trấn an, anh đã bị thuyết phục bởi đôi mắt nhòa lệ này.

Bà giúp việc nhìn cô bữu môi khinh miệt. Đại thì bực mình quay đi.

-Thế còn em với chị ta, hai người là thế nào với nhau? - Phúc nhẹ nhàng hỏi.

-Em trọ cùng chị ấy. Nhưng chỉ mới thôi. Em vừa đến đây ngày hôm qua.

-Mới hôm qua thôi sao?

-Vâng, em lần đầu ra đây, chị ấy giúp em tìm việc, em không biết gì cả.

Phúc ngẫm nghĩ chút rồi gật gù.

-Vậy chỉ anh chỗ hai người trọ.

Đại nhảy xổ vào.

-O, mày điên à, vào đấy làm gì?

-Cứ để đấy tao - Phúc nghiêm mặt - Việc của mày hết rồi.

-Nhưng mà...

-Thôi mọi người về đi. – Phúc nói rồi quay sang Thảo – Giờ anh chở em về. Em đứng nổi không? Hay anh bế em lên xe nhé?

-Không. – Thảo ngượng ngùng nhìn Phúc. Phúc cũng thấy mặt Thảo đỏ ửng. Anh đứng lên dắt xe máy sát gần chỗ Thảo ngồi. Rồi anh bế bổng Thảo lên xe trước con mắt kinh ngạc của mọi người. Thảo cứ đơ ra.

Ngồi sau lưng Phúc, Thảo tựa đầu vào lưng anh, mắt mờ lim dim để chi đường. Lòng cô thầm biết ơn chàng trai trước mặt, anh ấy giống như một vị hoàng tử, hay là anh hùng cứu mỹ nhân. Cuộc đời sao có lúc giống như truyện cổ tích thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Không ngủ mà vẫn say

Phúc nhìn cô gái đang ngủ thiêm thiếp trước mặt. Da trắng hồng mịn màng, bàn chân bàn tay đều nuột nà, cô ấy không phải dân lao động vất vả. Còn cả chiều cao, tuy đang nằm co nhưng anh vẫn ước chừng phải cao tới mét bảy. Thật là lý tưởng! Đáng cô nằm nghiêng, mặt quay vào tường, lộ những đường cong tha hồ hút mắt. Nhất là khuôn mặt, má hơi bầu đáng yêu, đôi môi mềm quýt rữ, sống mũi cao vừa phải, làn mi cong và dài. Một vẻ đẹp vô cùng đắm thắm. Anh đã ngồi thế này lâu rồi, sát bên cô và ngắm kỹ, ấy vậy mà vẫn chưa hề chán mắt.

Chợt cô cựa mình và đụng phải anh, cô mở mắt ngạc nhiên:

-O, anh vẫn ở đây à? Sao anh không về đi?

-Ừ, anh lo em mệt.

-Em không sao mà. Chiều là em ra làm được.

-Thì em cứ nghỉ đi, lúc nào khỏe thì làm.

-Dạ thế được ạ?

-Tất nhiên rồi. Em ngủ tiếp đi.

-Nhưng anh...

-Được rồi, anh về bây giờ.

Phúc nói dối thế thôi, anh vờ đi ra cửa, xong lại quay lại. Biết ngay mà, tỉnh đấy mà lại ngủ say rồi. Đây là lần thứ hai anh lừa cô, chứ cô đang như thế thì anh về sao được.

Cô gái này không biết bị làm sao. Mặt mũi thì dờ dại, chân cà nhắc không đi nổi, hết ôm bụng đến xoa chân, vừa vào đến giường đã đổ ra, kêu anh về để cho cô nằm nghỉ. Ừ thì nhìn cô ai chả biết là mệt, nhưng cô lại nói không sao cả. Anh thì chẳng có kinh nghiệm chăm người ốm, chỉ biết sờ trán cô thấy bình thường và nhìn cô mệt nhọc trong giấc ngủ. Anh đã định gọi bác sĩ gia đình, nhưng đường vào đây ngoằn ngoèo quá, hết như cái ruột mèo, không biết số nhà, lại còn sâu thẳm, đến anh cũng không biết phải tả thế nào nữa, đã thế mấy ông bác sĩ của nhà anh lại toàn đi xe hơi, bảo vào đây không khác nào đánh đồ người ta. Thôi thì anh cứ ở đây trông cô, nếu cần anh sẽ gọi họ tới, hoặc là đưa cô đi bệnh viện.

Chợt tiếng chuột kêu chít chít, rồi tiếng xạc xào trong những đồng đồ đạc lùm nhùm. Anh rùng mình, đây là lần đầu tiên anh đặt chân vào một nơi kinh khủng thế này. Vậy mà cô ấy... bất giác anh cảm thấy xót thương, nếu cô đồng ý, anh sẽ lo cho cô một nơi ở khác.

Nhưng cô là ai? Hoàn cảnh thế nào? Phải ở một nơi thế này chắc hẳn là vô cùng túng thiếu.

Có người về. Đó là một phụ nữ khoảng bốn mươi, đậm người, áo quần bảo hộ nhem nhuốc, mặt đen sạm, ngạc nhiên nhìn anh rồi nhìn Thảo bằng ánh mắt rất là khinh miệt.

-Chị ạ. Cô ấy mệt nên em... - Phúc vội vàng giải thích.

-Mệt à? Để tôi xem nào. - Chị ta lo lắng tháo nón đến bên Thảo.

-Cô ấy đang làm cho nhà em thì kêu mệt. Em phải đưa cô ấy về. Phòng thì chẳng có ai mà em lại sợ cô ấy ốm nặng. Thế nên em mới ở lại đây.

Người phụ nữ sốt sắng đặt tay lên trán Thảo, vỗ má Thảo, rồi lay nhẹ. Nhưng Thảo vẫn ngủ như con mèo.

-À, tại đêm qua nó không ngủ được đây mà, đúng là còn trẻ có khác, mắt ngủ có mỗi đêm mà hôm nay đã lặn lóc ra thế này. Nó không sao hết đâu, cậu yên tâm.

-Thật hả chị? - Phúc vẫn ngờ vực - Nhưng em thấy cô ấy rất là mệt. Sáng nay còn tỉnh táo lắm thế mà em chỉ đi một lát về thì đã thấy cô ấy rũ ra.

-Vậy à... - Người phụ nữ quan sát lại Thảo - Hôm qua nó mới ra đây trông cũng đã mền mẹt. Nhưng nó nói không sao và muốn đi làm ngay. Tôi thì tôi nghĩ chắc là xe cộ đường xa, mới lại lạ nhà đêm qua ngủ không được. Chứ sở người nó thấy có vấn đề gì đâu. Chắc là nó buồn ngủ quá đấy thôi, thanh niên mà.

-Cũng có thể... - Phúc gật gù - À. Hình như cô ấy bị đau bụng... hay là đau chân, đau không đi được chị ạ.

-Cái gì cơ? - Người phụ nữ sờ bụng Thảo, qua lớp áo, chị nghe ngóng hơi thở đều đặn, rồi kéo ống quần Thảo lên, trên làn da mịn màng, thấy ngay một vết bầm tím ở bắp chân. - Đây này, nó bị va vào đâu rồi!

-Trời đất, thảo nào mà cô ấy đau thế! - Phúc nhăn mặt thốt lên.

-Khô, vừa mới đi làm đã bị thế này, đúng là chưa có kinh nghiệm có khác. Chắc là đau lắm đây. Mà cậu thuê nó làm gì vậy? Có phải treo leo gì không?

-Không, chỉ lau dọn, mà chỉ sân tầng một.

-Nhà cậu ở đâu?

-Biệt thự A10. Đây là nhà bạn em, nhưng em cũng thuê cô ấy dọn cho nhà em nữa.

-Vậy à? – Mắt người phụ nữ sáng lên - Nếu cậu cần thì để tôi làm thay cho, tôi làm được, làm ngay giờ cũng được!

-Không, chờ cô ấy khỏe đã, rồi hai người cùng làm.

-À... - Người phụ nữ nhìn Phúc từ đầu đến chân, cười đơn đả. – Thôi được rồi, cứ để cô bé này cho tôi. Gì chứ cái vết bầm này, chốc tôi xoa tí dầu là đỡ. Giờ cứ để nó ngủ, ngủ cho khỏe đi, xong rồi chị em tôi tới làm. Vậy được chưa. À. Cậu cho tôi số điện thoại đi. Có gì tôi sẽ gọi cho.

Phúc mở điện thoại ra cho số. Trời! đã 1h. Phúc giật mình, chợt phát hiện bụng mình đang sôi réo. Anh sờ tay lên bụng mình, mặt hơi nhẩn lại. Người phụ nữ tình mắt phát hiện ra.

-Cậu chưa ăn có phải không? Thôi đi ăn đi chứ không thì lại xỉu giống con bé này. Nó chắc cũng bị đói đấy. Hôm qua nó đến đây thấy toàn ăn mỳ thôi. Tội nghiệp, cứ ăn mỳ thì sức đâu mà đi làm.

Phúc xót xa nhìn Thảo, chợt bụng anh lại sôi ọc ọc.

-Thôi cậu đi ăn đi, rồi cứ về nghỉ đi. Dân lao động chúng tôi biết cách chăm sóc nhau. Bị đói, bị mệt thế này là chuyện thường. Nhưng cậu không ăn, rồi xỉu ra đây thì tôi chịu đấy, người nhà giàu tôi không dám đụng vào đâu.

-Nhưng mà... thật là cô ấy không bị nguy hiểm gì chứ?

-Ôi giờ, nguy hiểm mà nó ngủ ngon thế này à. – Người phụ nữ cười, lại vỗ vỗ vào người Thảo – Thấy chưa. Ngủ say chưa. Mà có tôi đây rồi cậu lo gì nữa. Cô này tốt số quá, vừa đi làm đã gặp ngay được chủ tốt. – Chị lại cười với Phúc về tâm lý.- Hay cậu thích thì ở đây mà trông nó, tôi đi sang kia ngủ nhò. À, tôi ra kia mua cho cậu cái gì ăn tạm nhé?

-Không. Ai lại thế...- Phúc ngượng ngùng xoa gáy. – Thôi thế này, em nhờ chị trông cô ấy, em cũng về ngủ lát, có gì điện em ngay nhé. Chị tên gì?

-Tôi tên Lịch.

-Cảm ơn chị. – Phúc rút ví lấy một tờ năm trăm ngàn đặt vào tay Lịch.- Nhớ trông cô ấy cẩn thận giùm em nhé.

Lịch vui vẻ nhận. Phúc và Lịch lưu số điện thoại của nhau vào máy. Xong Lịch lấy cái áo cộc tay trên móc, đi ra cửa rút thêm cái khăn mặt trên dây. Rồi trong nhà vệ sinh tiếng nước chảy róc rách...

Phúc rút ví mở ra rút mấy tờ năm trăm ngàn, rồi sợ chưa đủ anh lại rút thêm mấy tờ nữa, gấp lại nhét vào túi quần Thảo, anh mỉm cười nhìn cô đang say ngủ “Em à. Rồi anh sẽ quay lại với em”.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ngủ quên

Lịch đang ngủ chợt tỉnh giấc bởi tiếng rên khe khẽ của Thảo. Liếc thấy Thảo vẫn đang ngủ, mặt đỏ bừng, Lịch thấy lo lo liền nhồm dậy tới sờ trán Thảo, rồi cời vợi khóa áo chống nắng của Thảo ra. Vạt áo Thảo vừa lật ra thì thấy ngay ở miệng túi quần Thảo có mấy tờ năm trăm ngàn mới cứng thò góc ra, Lịch sáng mắt lên, một ý định gian tà xuất hiện. Lịch rút luôn chỗ tiền đó ra, nhét vào túi quần mình.

Lịch lấy khăn ướt đắp trán cho Thảo, rồi đảo mắt nghĩ ngợi. Thị lo lắng nhìn Thảo rồi lại sờ sờ túi quần, nơi giấu số tiền vừa móc trộm.

Chợt Đào từ ngoài đi vào, vừa đi vừa ngoác trước ngoác sau như sợ ai theo dõi.

-Ơ con Thảo sao thế này? – Đào giật mình thấy Thảo nằm, khăn đắp trán.

-Ồm. – Lịch đáp gọn, mắt mãi suy nghĩ láo liên.

-Cái con này, đã bảo mà! – Đào nhăn mặt, sà ngay vào Thảo nắn chân nắn tay Thảo, thuốc men gì chưa?

-Chưa, xem thế nào cho nó tí thuốc, tao phải về quê có việc gấp đây.

Lịch nói rồi nhanh tay soạn đồ. Chỉ vài phút đã xách túi chuẩn nhanh ra cửa. Còn Đào mãi lúi húi với cái túi ni lông nhỏ nhỏ đựng mấy vỉ thuốc tây...

Trên giường, Thảo nằm ú ớ mê sảng, khăn vẫn đắp trên trán. Ngồi bên là Đào với cái túi đồ của Thảo đặt trên đùi, miệng túi đang mở ra. Đào cầm trên tay một cuốn sổ nhỏ nhỏ, cuống quýt lật đi lật lại.

-Khổ quá. Sao không thấy số của bố mẹ mày thế! – Đào sốt ruột.

-Thả tôi ra, không phải tôi... Mẹ ơi cứu con... Cứu con... Phan ơi, cứu mình... Phan... Phan... - Thảo nói mê sảng.

Đào lại cuống lên lật về đầu sổ, thấy chữ Phan rõ ràng nấn nót kèm theo số điện thoại.

-Phan à. Phan thì đây rồi. Đây rồi!

Đào lấy điện thoại bấm.

Thảo vẫn ngủ mê man, nhưng không còn mê sảng nữa. Phan đang ngồi cạnh, soi kỹ khuôn mặt Thảo, xót thương nhìn cô xanh xao gầy rộc đi nhiều. Ôn trời, anh đang ở công ty thì được tin Thảo, thế là anh mượn xe của đồng nghiệp phi đến đây một cách nhanh nhất.

Đào thì đang ở giường kia, khăn trang xếp đồ vào một cái túi.

-Tôi đi về đã thấy nó bị sốt rồi. Cho uống thuốc mà chả thấy giảm, lại còn mê sảng nữa. Sợ quá tôi đành lục túi nó xem có ai thì liên hệ giúp nó. Chứ nhờ nó nặng thì tôi đâu có tiền cho nó đi viện. Cũng may là sau đây nó lại giảm sốt được. À cậu là ai mà nó gọi tên cậu thế?

-Dạ em là bạn, bạn thân chị ạ, cảm ơn chị nhiều lắm.

-Vậy cậu lo cho nó nhé. Tôi lại đang có việc phải đi.

-Vâng. Chị cứ đi đi. Để cô ấy cho em. Thế này là em cảm ơn chị lắm rồi.

-Chắc nó bị cảm, tôi để lại mấy viên thuốc cảm này. Liệu mà chăm nó nhé.

-Chị yên tâm, em biết chăm người ốm mà.

Đào nhìn Phan một cách tin tưởng, chân thật nói.

-Thế giờ tôi giao nó cho cậu. Trông cậu cũng tử tế đàng hoàng, mà con bé này cũng hiền lành, tôi mới gặp nhưng cũng quý nó. Sáng nay là tôi dẫn nó đi ra trung tâm tìm việc đấy. Nó cứ lơ lơ đến tội. Thôi bạn bè giúp đỡ nhau nhé. Tôi đi đây.

Nói rồi Đào nhanh chóng xách túi đồ ra khỏi phòng.

-Thảo. Thảo. Dậy nào. Dậy thôi.

Phan lay gọi thêm vài lần thì Thảo mở mắt.

-Ồ, Phan, Phan à? - Thảo giật mình thót lên khi vừa thấy Phan.

Phan cười cảm động. Thảo gắng ngóc dậy, nhưng Phan giữ vai Thảo xuống.

-Mình tóm được cậu rồi. Tội cậu to lắm đấy. Chốc phải xử lý.

Thảo lại dụi mắt. Phan nắm tay Thảo.

-Là mình đây. Phan đây. Không phải mơ đâu. Dậy cho mình hỏi tội, mau.

Thảo lấp bắp kinh ngạc.

-Nhưng mà... cậu... cậu... cậu làm thế nào mà biết mình ở đây?

-Từ từ sẽ biết, bây giờ cậu phải ăn cái đã.- Phan tỏ ra bí hiểm.

Phan đến bàn nước bưng bát cháo đầy đến bên Thảo. Còn Thảo vẫn ngồi ngàng nhìn Phan không chớp mắt.

Ánh đèn màu cam ấm áp dịu dịu tỏa ra từ chiếc đèn ngủ sang trọng ở tủ rượu. Trên chiếc giường lớn Phúc đang ngủ say.

Chợt Phúc chợt mình rỗi tỉnh giấc. Anh mở bừng mắt khi phát hiện bầu trời đêm qua khung cửa đã kéo rèm một nửa. “Chết rồi!”. Anh buột miệng chồm dậy, chớp cái điện thoại ở tủ giường. Màn hình điện thoại báo 23h45! Điện thật. Ngủ gì mà như chết thế này. Vuốt vội màn hình, không hề có một cuộc nào của Lịch, Phúc thờ phào. Vậy là cô ấy không sao. Tốt rồi. Nhưng mà tức quá, rõ ràng lúc về nhà ăn xong đã bảo ngủ chút thôi rồi quay lại với cô ấy. Thế mà vừa đặt lưng, nhaoáng cái, mở mắt ra đã thế này. Đúng là đồ sâu ngủ! Phúc chợt xấu hổ, xấu hổ với cô gái ấy. Đành ông đành ang gì mà không giữ lời, bỏ mặc người ta giữa lúc nguy nan như thế. Tội quá!

Mà giờ cô ấy thế nào nhỉ? Cái chân cô ấy đi được chưa? Lại còn nghèo tới mức phải ăn mỳ gói nữa. Khổ thân. Nhưng tối nay chắc không đến nỗi vậy, anh đã nhét vào túi cô ấy ít nhất là vài ba triệu. Vậy cô ấy có thể ăn uống tử tế, có thể mua thuốc, rồi yên tâm nghỉ ngơi cho khỏe, tạm thế đã rồi anh sẽ giúp cô tiếp. Ở mà cô tên gì?

Phúc vuốt màn hình, chữ Lịch hiện trong danh bạ. Kỳ thực là anh muốn gọi xem tình hình thế nào lắm lắm. Nhưng giờ thì gọi cái gì nữa! Ở đó có ba cái giường, vậy ít nhất là sẽ làm ba người thức giấc, trong đó có cả cô ấy.

Anh bật đèn. Phòng sáng rực. Phúc cởi áo ba lỗ ra. Không gọi được thì đến đây vậy!

-Phúc ơi, con dậy rồi à? – Tiếng mẹ gọi nhỏ. Rồi mẹ xuất hiện ở cửa, bà ngạc nhiên nhìn anh đang mặc áo sơ mi. – Ô, đi đâu thế? Giờ này còn đi nữa à? Lúc tối có mấy thằng gọi, mẹ đã bảo con mệt.

-Không. – Phúc khựng lại, buông nguyên hàng cúc áo chưa cài xuống. Anh sực nhớ mình đang làm một việc điên rồ. Đó là phòng trọ chứ có phải là vũ trường đâu mà giờ này anh còn đến.

-Mẹ à, sao mẹ không gọi con? – Phúc một tay chống hông, một tay bóp trán, cố nén cảm xúc của mình lại.

-Mẹ không gọi con sao? Mẹ chả gọi con mấy lần con có dậy đâu. Điện thoại kêu vang nhà con còn không biết gì, mẹ phải nghe hộ đấy.

Phúc lắc đầu ngồi phịch xuống mép giường, hai tay xoa xoa khắp mặt. Vũ mới chả trường, anh nhớ là đêm qua cũng uống khá nhiều, để xoa dịu thẳng Đại bị bỏ đá. Và kết quả là đây, ngủ gần một vòng kim đồng hồ, quên cả người đẹp.

-Mẹ xuống hâm nóng đồ ăn cho con nhé. Rửa mặt đi.

Mẹ anh nói rồi nhẹ nhàng đi khỏi. Phúc lắc lắc đầu cố tỉnh táo lại. Thôi nào thôi nào, đành chờ sáng mai đến gặp cô ấy thôi. Sớm mai, nhất định là sớm mai, mình sẽ dậy thật sớm, dậy thật sớm...

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Gặp nạn

Thảo ngồi tựa người vào thành giường, Phan ngồi trước mặt. Bên ngoài, nắng đã xiên qua cửa, hôm nay lại là một ngày nắng gắt. Chiều hôm qua sự xuất hiện của Phan cứ như một giấc mơ. Cô đã không dám phiền Phan nhưng thật đúng là trời xui đất khiến, cô vẫn ở bên Phan, được anh chăm sóc cẩn thận và lo toan không rời.

Tối qua Phan đã dỗ dành cô ăn hết một bát cháo đầy, xong rồi uống thuốc, nghỉ ngơi. Từng giọng nói, ánh mắt, cử chỉ của anh đều ân cần thương yêu, khiến cô cứ êm ru hưởng thụ. Sáng ra anh lại gọi cô dậy với bát cháo thơm mùi hành với tía tô. Mà chẳng biết anh kiếm đâu ra được bát cháo ngon thế, cô lại làm trọn hết một bát nữa. Lần này ăn xong thì cô tỉnh táo hẳn. Phan thấy vậy vui lắm, niềm vui ấy lan thành nỗi cảm động nghẹn ngào trong cô.

Theo thói quen, chuyện ông Mạnh lại là đề tài nóng hổi giữa hai đứa. Cô kể ra những trò tiếp theo của ông Mạnh kể từ khi anh đi. Anh phần nộ ngồi nghe, còn cô càng kể càng tức tưởi, càng cảm hận, chuỗi ngày đó như một cuốn phim kinh dị, mà lại dài lê thê...

-Khốn nạn! Thật là quá khốn nạn! – Phan giận đến tím mặt mà nói – Lão không từ một thủ đoạn nào hết! Làm điên đảo cuộc sống người ta, khủng bố tinh thần người ta. Thế này thì ai chịu được!

-Mình biết là khó thoát. Thôi gặt cho xong. Chung quy cũng vì lão quá yêu mình thôi. Nhưng mà lão cứ càng ngày càng xấu tính. Không thể nào chịu nổi nữa.

-Cậu mà lấy lão, cậu còn khổ nữa. Lão yêu cậu kiểu ích kỷ. Chỉ toàn ép buộc cậu, lừa dối cậu, không tôn trọng cậu, không tin tưởng cậu, lại còn ghen cuồng ghen đại. Tình yêu ấy là một thứ địa ngục!

-Minh sợ lắm Phan ơi! Minh phải làm sao đây! Làm thế nào để hấn bỏ mình bây giờ? – Thảo ôm mặt sợ hãi.

-Thì Thảo đã làm đúng rồi. Chỉ có cách rời xa hấn thôi. - Phan lay vai Thảo.

-Không được đâu Phan. – Thảo lắc đầu, mắt đỏ sắp khóc - Rồi mình sẽ lại trở về, và lần này mình sẽ cắt đứt lão, kệ cho lão...

-Thảo! – Phan ngắt lời – Hãy dứt khoát đi! Vì cậu không đủ trình để đấu với với lão đâu. Vậy đừng ở gần lão nữa. Ở đây luôn với mình. Cậu mà về, mọi chuyện sẽ lại như cũ, hoặc là còn tệ hơn!

-Thôi. Biết làm thế nào được. – Thảo mắt nhắm lại chịu đựng.

-Thảo!

-Phan, cứ kệ mình đi. – Thảo lắc đầu.

-Minh làm sao mà kệ được! Cậu chỉ biết có cậu thôi à! –Phan sùng sộ.

Thảo lăm lét nhìn Phan. Phan thấy thế chùng xuống, lại nhìn Thảo với ánh mắt thương xót. Thảo bật khóc.

-Phan ơi. Mình đã khổ vì lão Mạnh rồi, lại còn khổ vì cậu nữa sao. Cậu đã từng vì mình mà bị lão đánh trọng thương, giờ nhờ lại bị nữa, thì mình có ăn ngon ngủ yên được không. Cả bố mẹ cậu nữa, cũng bị lão gây sự. Mình khổ tâm lắm rồi. Sao cậu không hiểu cho mình thế. Cậu quá đáng lắm.

Phan cầm tay Thảo giọng đồ dảnh.

-Thôi. Phan xin lỗi. Phan hiểu rồi.

-Chuyện cậu giúp mình, thật rất cảm ơn cậu. Nhưng mình sẽ không dọn theo cậu đâu. Mình sẽ ở đây.- Thảo vẫn sứt sịt.

-Thảo. Chỗ này không an toàn. Tối qua nếu không có mình thì cậu đã ngủ một mình. Mà cậu thân con gái, lại còn bị ốm nữa.

-Mình không sao. Mình biết tự lo cho mình. Phòng này có ba người, cả mình là bốn, tối hôm trước họ ngủ ở đây cả chứ không đi hết như đêm qua. Đừng lo.

-Thảo. Chỗ này ở cũng quá khổ.

-Khổ mình cũng chịu được. Ngày đi làm, tối về ngủ thôi mà, họ chịu được sao mình không chịu được.

-Cậu ương lắm. Nếu cậu không dọn về gần mình thì mình dọn về gần cậu vậy.

-Phan. Cậu đừng có mà...

-Mình không thể yên tâm nếu cậu vẫn ở đây mà không có mình.

-Cậu... cậu có nghe lời mình không?

-Không, chuyện này không chiều cậu được. Kệ cậu.

-Mình sẽ giận đấy.

-Kệ.

-Cậu... cậu không sợ ông Mạnh à?

-Lão ấy chỉ dọa được cậu, chứ không dọa được mình.

-Phan. Đàn em lão ra tay chứ không phải lão!

-Đàn em cũng không sợ, mình biết cách đối phó.

-Cậu đối phó bằng mấy miếng võ du côn ngày xưa chứ gì? Này, chúng nó không dùng tay đánh nhau đâu!

-Kệ.

-Phan! – Thảo khò sở

-Ừ. – Phan cứ bình thản.

-Ừ cái gì mà ừ! – Thảo tức lên.

-Tí mình sẽ đi hỏi nhà trọ quanh đây.- Phan tìm tìm.

Ôi... Thảo tức điên. Gay go rồi! Phan cứ không chịu rồi cô thế này. Tất cả tại cái con mê sảng của cô đây. Trời ơi, giá như cô đừng có bị ốm...

-Giờ mình phải đi mua chút đồ. Cậu nằm tiếp đi, nhớ đừng có làm gì cả, cậu chưa khỏe đâu.

Phan lùi chiếc SH bóng lộn ra cửa, tiếng cồng khóa, rồi tiếng nổ máy lướt đi.

Còn lại một mình Thảo với nỗi hoang mang. Ý Phan đã quyết. Lão Mạnh thì nham hiểm vô cùng. Hay là cô lại phải trốn? Không! Cô nỡ nào đối xử với Phan như thế! Chưa chi cô đã nhói lòng khi nghĩ tới khuôn mặt Phan lúc về mà không thấy cô. Phan ơi, Phan! Bảo mình phải làm sao đây? Sao lại mắc kẹt thế này? Cô rên rĩ trong lòng.

Đang u u mê mê thì chợt một bóng người chạy vào nhà làm Thảo giật mình. Là gã thanh niên hôm qua đã giữ cô! Nhoáng cái, hắn đã đứng ngay cạnh, áo cộc tay màu xám, mắt long lên nhìn cô chằm chằm. Cô hoảng sợ ngồi nép vào góc tường. Mắt mở to nhìn hắn. Miệng cô cứng lại. Hắn cười khẩy, giọng mai mỉa mon tron.

-Cô em xinh đẹp. Từ qua tới giờ tiếp toàn là khách ngon. Anh thì không được thế nhưng cô em đừng có từ chối. Dù sao cũng nên trả ơn anh. Công anh hôm qua tần cho em mấy phát. Chứ không hôm nay em đã đeo còng số 8 rồi.

Thảo lắc đầu ú ớ. Chưa kịp nói gì thì hắn đã chồm tới bịt miệng cô lại.

-Trông em yêu lắm. Từ qua tới giờ, anh mất bao công theo em đấy.

Cô giằng mạnh tay hắn ra khỏi miệng mình. Vừa định kêu lên thì lập tức bị những cái tát liên tiếp. Mặt Thảo lật từ bên này sang bên kia. Miệng Thảo bật máu.

-Mày còn gào, tao đập chết.

Hắn móc túi quần hắn ra một cái khăn nhét đầy miệng Thảo.

Không kêu được nữa, mặt mũi quay cuồng, Thảo cố gẩy đập trên giường. Nhưng con mãnh thú đó vẫn dè dặt nghiêng cô ra mà xâu xé. Cô cào cào lên da hắn, không biết là tay hay lưng... Bỗng cô há miệng, mắt tròn lên. Bụng cô đau thốc, thốc từ trong ruột, giống y như hôm qua. Hắn lại dùng bài cũ với cô, đó là thúc khuỷu tay vào bụng. Cô đau không kêu nổi, miệng ngáp như cá. Những ngón tay cô lỏng ra, rồi khỏi người hắn, rồi vòng ôm lấy bụng mình. Hắn cố lật ngửa cô ra mặc cho cô đau đớn nằm co rúm “Bộp!”. Thái dương cô như bị giáng bởi một quả tạ sắt, đau chói óc, trước mắt cô có đầu ra đèn năm sáu gương mặt hắn liền... Liệu mình có sống được không? Một thoáng ý nghĩ đi qua trong con đau khủng khiếp. Người cô mềm oặt, tay không ôm nổi bụng mình nữa. Hắn cúi trần ra, quăng áo ra sau, chiếc áo mắc vào thành giường, túi áo bị dốc ngược, rơi ra hai cái bao cao su trên chiếu đầu giường. Cô dễ dàng bị vật ra. Rồi hắn điên cuồng hôn lên mặt, lên cổ cô...

Chợt có tiếng xe máy đi vào. Hắn khựng lại nghe ngóng. Thảo biết đó là Phan. Tiếng chân Phan đi đến cửa, lập tức Phan hét lên, xông vào hắn. Hắn nhảy ra né, chiếc giường bị dạn mạnh làm người cô như nảy lên. Ngay tức khắc, bên cô diễn ra một cuộc chiến quyết liệt giữa Phan và hắn.

Hai bóng người liên tục quần nhau huỳnh huych cùng những tiếng đấm đá chí mạng, tiếng gầm hè, tiếng hự hạ di chuyển xung quanh, những chiếc giường kêu lên rảng rặc... Thảo kinh hoàng không biết kết cục ra sao vì cô không thể nhìn rõ. Chợt mắt cô nhìn rõ dần và thấy Phan của cô mất sắc như dao, thân thủ nhanh nhẹn và chiếm phần thắng thế. Đầu thêm vài đường, biết sẽ thua, hắn nhảy ra cửa chuồn mất.

Phan chạy tới Thảo. Lúc này Thảo đang mờ mắt, lơ đãng nhìn Phan, hai tay kéo ngực áo che lại, toàn thân run rẩy. Phan đau xót vô cùng, anh vén những lọn tóc đang rối bời trên khuôn mặt hoảng loạn của cô, rồi ôm xiết lấy cô.

-Không sao rồi. Không sao rồi. Đừng sợ. Phan đây rồi. – Phan nghẹn lời.

-Phan ơi, đừng đi, đừng bỏ mình, Phan... – Thảo rên rĩ ngã vào Phan.

-Mình về đây rồi, mình về kịp rồi. Sẽ không có chuyện gì nữa đâu.

-Đừng đi đâu nữa, ở đây với mình, đừng bỏ mình. – Thảo vẫn rên đau đớn.

-Ừ, mình biết rồi, mình sẽ ở đây, không đi đâu hết đâu.

Phan ngả mặt Thảo ra, sờ nhẹ lên đôi môi đang ỉm máu, nhìn một lượt khuôn mặt cô, rồi cơ thể cô, anh cùng cực kêu lên.

-Xin lỗi, Phan đi hơi lâu, nhưng phải ra đó mới mua được sữa. Phan ngu quá, sao bỏ Thảo đi xa như vậy. Cho Phan xin lỗi Thảo nhé. Thảo! Thảo ơi!

Anh khóc, cô cũng khóc, nước mắt anh ứa ra lăn trên đôi gò má, nhỏ xuống má cô, hòa vào nước mắt cô. Cô nhìn anh, rồi nhìn hộp sữa bột anh mới mua nằm lăn trên nền đất, xúc động không thể nói lên lời...

-Phải đi khỏi đây. Không chúng nó kéo hội đến.- Anh chợt nhớ ra.

Phan vuốt vôi mái tóc rối bù của Thảo. Rồi với cái áo chống nắng ở đầu giường khoác lên Thảo.

-Nhanh lên. Đi ngay. Không là không kịp.

Thảo gật lấy gật để. Cô lập cập mặc áo. Giờ thì Phan không bảo cô cũng đòi đi, cô sẽ đi theo Phan, nhất định theo Phan.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rối Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Sốc tình

Phòng ngủ Phúc tràn ngập ánh nắng, trên giường Phúc vẫn ngủ say, còn ngáy nhẹ nhẹ, tiếng ngáy đều đều cùng với vàng ngực nở vuông vức nhô lên hạ xuống. Đồng hồ treo tường chỉ 9h.

Gió ủa vào làm tung bay tấm rèm, khiến ánh nắng lan rộng bao trùm lên mặt Phúc. Nhiều giây như thế trôi qua. Phúc nhú nhú đôi chân mảy rậm rồi hé mắt. Chợt anh mở choàng mắt ra, ngồi bật dậy. Nhìn ngay cái đồng hồ trên tường. Hai chiếc kim đồng hồ đang chỉ những con số như trên mặt! Đã 9h!

Trời ạ. Lại ngủ đến giờ này! Đồ thổ tả! Đồ trâu mộng! Địt lưng là không biết một cái gì trên đời nữa! Phúc rủa mình liên tục. Muốn tự vả vào cái mặt mình quá. Nhưng mà cũng chẳng có thời gian nữa. Phải đến với nàng ngay.

Phúc vội vã vào nhà tắm, sau vài phút chuẩn bị thần tốc, anh đã phong thái ngời ngời. Áo thun đen cộc tay khoe cơ bắp vạm vỡ, chiếc quần jean trẻ trung thời thượng, giày thể thao, đây là loại trang phục mà anh thích nhất, và thêm một chút nước hoa nữa...

Anh phóng con SH như bay trên đường. Trong đầu chỉ có hình ảnh Thảo, xinh lung linh ngây ngất. Cô ấy mà khỏe lại chắc là xinh hơn nữa, còn cái chân, không biết đi được chưa?

Nhưng mà, đến nơi thì anh vỡ mộng!

Phúc đến phòng trọ thì thấy cổng khóa ngoài. Đang chùng hững thì gã thanh niên hôm qua xuất hiện. Gã cho hay cô đã “tiếp khách” suốt đêm qua, đó là người đàn ông trẻ cũng đi con SH như Phúc. Họ đã đi đâu với nhau lúc sáng nay, trông tình cảm vô cùng. Gã cũng thổ lộ là đang muốn “đi” em này nhưng chờ chưa tới lượt. Phúc đang choáng váng, bán tín bán nghi thì một phụ nữ luống tuổi về đến, qua hỏi han anh biết bà tên Thơ và cô gái này tên là Thảo. Bà có việc gấp vừa phải về quê lúc trưa hôm qua. Gã thanh niên sôi sục tìm Thảo không kém gì Phúc, cửa phòng trọ vừa mở đã xộc vào nhà ngó ngang ngó dọc, gặng hỏi bà Thơ về tung tích của Thảo, hẳn có vẻ rất có hứng với ả cave này.

Không như gã, Phúc chỉ đứng chết lặng, anh không muốn tin, anh mong những gì hắn nói chỉ là hiểu lầm. Nhưng mà những gì anh đang thấy không cho phép anh được lạc quan như thế.

Cô đã dọn đi, bà Thơ khẳng định như vậy vì cô chỉ có một hành lý duy nhất là cái túi vải màu đỏ cũ cũ vừa tay xách. Đó đúng là chiếc túi hôm qua cô đã kê làm gối đầu lúc ngủ, Phúc nhớ là như vậy. Bây giờ thì chiếc túi ấy đã không còn. Vậy là cô đã đi rồi.

Cô biến mất. Nhưng những gì để lại khiến anh phải sốc. Trên chiếc giường trống trơn, chỉ còn chiếc chiếu xô xệch, túi đồ của cô hôm qua còn dùng làm gối đầu đã không còn. Thành giường một chiếc áo phông nam bản bản vắt ngang. Ngay dưới đó, nơi mép chiếu đầu giường là hai cái bao cao su chưa dùng. Dưới giường, một cái thắt lưng nam nằm trải dài, một đôi dép tông nam cũ rách văng mỗi nơi mỗi chiếc. Trên bàn, hai cái bát tô bản để cạnh nhau, cùng đĩa, thìa. Dưới bàn là một túi ni lông đựng vỏ hộp cơm bằng xốp, vỏ cam, vỏ hộp sữa mít...

Bà Thơ sau một hồi kiểm tra đồ đạc trong phòng, kết luận tiếp.

-Con Đào con Lịch cũng đi rồi. Không còn đồ của chúng nó ở đây nữa.

-Con thấy một bà đi từ chiều. Xong thằng khách sộp kia đến, lúc sau thì bà kia cũng đi nốt. Bà nào bà nấy đều xách theo mấy cái túi to cứ như đi sơ tán.

-Nhưng sao chúng nó lại như thế nhỉ? – Bà Thơ thắc mắc rồi lại gợn tím mặt. - Mà như thế thì đêm qua con bé ở đây một mình, cùng với cả một thằng... vậy thế nó là cave thật cũng nên.

-Ô hay. Thế bà không biết thế nào là cave à. Tóm lại nếu bà thấy nó thì báo cháu cái, rồi cháu hậu tạ tử tế cho, còn bằng cả mấy cái buổi đi vật lông vịt của bà đấy. Mà anh giai này! – Gã quay sang Phúc đang ngồi lì lợm mép giường – Em bảo, anh mà muốn nó thì em sẽ canh giúp, cho em cái số điện thoại anh đi, nếu thấy nó, em liên lạc anh liền. Thích thì em nhường nó cho anh trước, nhưng trước khi chơi thì anh chi đẹp cho thằng em này chút là được.

-Tôi không cần. – Phúc cắn gặm nói. Lồng ngực anh bây giờ đang căng cứng như cái bình nén khí.

Gã thanh niên nghệt mặt ra rồi bỗng bật cười hô hô.

-Ôi chia buồn! Chia buồn! Ông anh trót phải lòng nó rồi. Tường nó là gái ngoan á? Hô hô... hô hô... Buồn cười quá! Gái ngoan mà lại sợ công an như thế á! Gái ngoan mà iphone của anh không cánh mà bay á! Thật đúng là ...Hô hô...

-Cái thằng này, người ta thì mắt của mà sao mày lại... - Bà Thơ khó chịu nhìn gã, gắt nhỏ. Gã thấy thế cười nhỏ lại, rồi tiếng cười khùng khục trong họng.

-Thôi cháu ạ. - Bà Thơ quay sang Phúc, an ủi - Bà thì nghèo nhưng bà nghĩ thế này, thôi thì của đi thay người. Nhìn cháu đang hoàng khá giả thế, không bị nó chài tiếp vẫn là may.

-Xin lỗi, xin lỗi, cũng biết anh đang buồn... - Gã cố nhịn cười - nhưng mà... nhưng mà anh làm em buồn cười quá. Em nó kết anh, dẫn hẳn về nhà. Suốt cả trưa qua anh với nó... em cứ tưởng là hai người chén nhau rồi chứ. Thế... thế mà... hóa ra anh... anh... không làm gì hết ả. Ôi giờ đất ơi, sao mà phí thế! À đúng rồi, anh tưởng nó là gái ngoan mà, thế thì không được, anh làm em ấy thất vọng rồi.

-Chó chết! - Phúc tím bầm mặt đứng lên bước nhanh ra cửa.

Bề bàng cảm giận, anh đã qua nhà Đại tìm cách xua đi cảm giác này. Nhưng mà xua đi chẳng thấy mà lại còn bốc hơn. Bởi thằng Đại mọi anh nói ra bằng sạch. Sao mà hôm nay nó hứng thú với chuyện của anh thế. Xong càng kể ra, anh càng như lửa đổ thêm dầu, nỗi cảm giận càng bốc lên ngàn ngút. Giờ thì anh nằm như bất động trên giường Đại, mắt mở trừng trừng nhìn lên trần nhà. Thế giới với anh giờ chỉ có hai từ “cảm ghét”.

-Khốn nạn! - Phúc cay đắng nói - Không ngờ tao lại bị một con lưu manh, một con cave lừa dễ dàng đến thế. Cô ta đúng thật là lợi hại. Tao đã thật sự tin tưởng hoàn toàn... Tại sao vậy? Hà Đại? Sao lúc đó tao lại bỗng dưng ngu thế?

-Thôi. Tức làm gì. Thật ra nó cũng rất bắt mắt. Anh hùng không qua được ái mỹ nhân.- Đại tặc lưỡi an ủi.

-Mẹ kiếp, đóng kịch cũng hay thật. Nào nghèo, nào khổ, nào ốm nữa. Nó là diễn viên à! - Phúc uất ức.

-Mày lần đầu chết những em kiểu này có khác.- Đại cười khinh - Còn tao thì biết quá rồi. Các em ấy lúc nào chả hiền lành, ngoan ngoãn, thiếu thốn và đáng thương. Thế nên anh em ta mới dễ dàng sập bẫy.

-Điên thật. Bình thường những đứa như thế này, tao chả bao giờ nhìn đến. Thế mà lần này... - Phúc cay cú.

-Thôi, chết vì tình là cái chết bất thành linh! Cuối cùng mày có khác gì tao! Mày còn ngu hơn cả tao nữa! Rõ ràng nó là một thứ lưu manh, tao nhận ra, sao mày không nhận ra? Thôi từ nay hết tình vì rồi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cuộc sống mới

Dù đã thoát khỏi căn phòng trọ tồi tàn đó bao xa, nhưng Thảo vẫn còn run như cầy sấy. Vừa đau đớn lại vừa bị nỗi ám ảnh cũ dội về. Hai lần phải vật lộn với những con quỷ râu xanh đã khiến Thảo vô cùng hoảng sợ. Suốt dọc đường, cô cứ ngồi sau xe ôm chặt lấy Phan, luôn miệng kêu Phan đừng có bỏ cô, hãy cứu cô, rằng Phan hãy giúp cô trốn, đừng để cô bị sa vào tay ông Mạnh, rằng cô nhất định sẽ không lấy ông ta...

Phan cũng mặt cắt không còn hột máu giống như Thảo. Định chờ cô về chỗ anh nghỉ ngơi nhưng nhìn Thảo mặt mũi sưng tím, khóe miệng hai bên đều rỉ máu, đau đớn, nhăn nhó, tay ôm bụng, cả người như sắp là đi, lại kêu đau đầu, đau bụng, nói năng như bị hoảng loạn. Anh vội đưa cô đi bệnh viện.

Vào viện, cô phải làm chụp X quang đầu, siêu âm bụng, và khám các vết thương trên người. Ngoài ra Phan còn bắt cô khám thêm cả ruột gan tim phổi, tai mũi họng... Cuối cùng bác sĩ kết luận, cô bị suy nhược cơ thể, còn những vết thương đều là phần mềm và sẽ khỏi hoàn toàn sau ít ngày. Họ khuyên cô nên đi báo công an, nhưng điều này với cô là không thể. Vì cô để phòng ông Mạnh đưa cô ra pháp luật, nếu vậy thì cô cũng là kẻ bị công an truy tìm.

Hai đứa đi ra khỏi bệnh viện với mớ giấy tờ kết quả, phim chụp, biên lai và gói thuốc trên tay. Thảo chỉ liếc qua một tờ thanh toán đã thấy những con số khiến cô xót ruột. Thế là cô đã làm Phan mất một đồng tiền. Chưa kể cả ngày qua anh đã chăm lo cho cô nào thuốc, nào cháo, nào cam, nào sữa...

Phan đã yên tâm khi có kết luận bác sĩ. Nhưng chưa xong, anh lại bắt cô trở lại bệnh viện để gặp bác sĩ tâm thần. Cô đã được ngồi với vị bác sĩ này khá lâu, sau một số trao đổi, cô đã được lắng nghe những lời khuyên rất nhẹ nhàng nhưng sâu sắc, giúp cho tinh thần cô được ổn định trở lại.

Sau gần cả ngày trời loang quanh với bệnh viện, cô đã được về nhà. “Nhà” của cô là chỗ trọ của Nhung, bạn đại học cùng khóa Phan. Nhung quê Phú Thọ, đang ở trọ có một mình và chưa xin được việc làm. Nhung bằng tuổi Thảo.

Về chỗ Nhung, Thảo đã sức cùng lực kiệt, cô lại trở thành bệnh nhân của Phan, phải nằm bẹp dí suốt ba ngày liền, báo hại Phan cứ tát bạt đủ đường. Anh chỉ rời khỏi cô lúc đêm và vào giờ làm việc, còn thì luôn có mặt bên cô với đủ các loại đồ ăn thức uống bổ dưỡng.

Phan lo cho cô kỹ càng đến nỗi Nhung phải đặt dấu hỏi. Nhung đoán giữa hai người không đơn thuần là bạn bè. Cho dù Thảo đã gạt đi, rằng đó chẳng qua là cùng quê và thân thiết lâu năm. Nhưng Nhung vẫn bán tín bán nghi và khẳng định Phan có tình cảm đặc biệt với Thảo. Nhung đã chơi với Phan mấy năm nên Nhung đủ nhận ra sự khác biệt trong cách cư xử của Phan với Thảo so với những người bạn nữ khác. Thảo bên ngoài thì nguây nguẩy chối nhưng trong lòng thì vô cùng hạnh phúc. Vậy là cô đoán không sai, Phan có thích cô mà, người khác còn nhận ra mà cô lại không biết sao. Nhưng mà, Phan vẫn chẳng bao giờ chịu nói gì với cô cả.

Cô lại thấy giận ông Mạnh điên lên được. Ông ta đã làm cô phải mất đi một thứ thật lớn lao: Tình yêu! Phải, cô và Phan sẽ mãi mãi chỉ như vậy. Hai người sẽ còn “diễn” mãi hai cái chữ tình bạn, còn hai chữ tình yêu chắc có lẽ chờ đến kiếp sau. Bất giác cô thấy tình yêu mình sao mà giống Romeo và Juliet quá.

Hôm nay Phan đã dọn đến ở trọ gần với cô. Bất chấp phải thuê một mình một phòng và đi làm xa hơn nhiều, đã vậy tiền phòng thì đắt đỏ vì đây là khu có an ninh tốt, và lại do anh thuê gấp. Phan hành động nhanh đến nỗi khi cô vừa đủ tỉnh táo thì đã không còn cơ hội để ý kiến. Cô chỉ còn biết sang giúp anh dọn về. Nhưng đến đó rồi thì cô phải làm “người cảnh”, vì anh không cho cô làm gì hết, bởi cơ thể cô chỉ mới được bình phục. Anh bắt cô ngồi yên một chỗ và... nhìn anh làm. Cô chiều ý anh, vì cô biết những công việc này với anh chỉ là chuyện nhỏ. Vậy là trong căn phòng chỉ chừng hơn chục mét vuông, cô ngồi, còn anh làm. Tài sản của anh ngoài cái máy tính và vài bộ quần áo ra thì chủ yếu là sách. Anh nhanh nhẹn sắp xếp mọi thứ. Thỉnh thoảng hai đứa lại thích thú nhìn nhau. Rồi có lúc cô lạc trong ánh mắt si mê ngày đại của anh lúc nào không hay biết, nhưng rồi anh lại quay đi, làm cô hơi hăng...

Nhung cô không nghĩ ngợi điều gì. Với cô như vậy là quá hạnh phúc rồi, cuộc sống thế này có khác nào ở trong mơ, hai đứa bây giờ chỉ ở cách nhau một con ngõ, lúc nào cũng có thể gặp nhau, dễ dàng giống như ngày xưa vậy.

Chỉ trong có mấy ngày mà cô đã trải qua biết bao sự việc, kinh khủng có, đẹp đẽ có. Đã một tuần trôi qua kể từ khi cô bỏ nhà ra đi nhưng cô thấy suy nghĩ của mình bây giờ thay đổi nhiều. Cô sẵn sàng kết hợp với Phan, tin Phan và yên tâm với mọi tính toán của anh. Anh khẳng định ông Mạnh sẽ không làm gì được cô nếu cô cứ bỏ đi như thế này, không tìm được và sẽ không kiên tụng. Bởi vì ông ấy rất yêu cô.

Mẹ cô cũng tán thành, dù rất lo cho cô và rất nhớ cô, nhưng bà không muốn cô phải sống những ngày như cũ nữa. Còn ông Mạnh, chỉ sau hai ngày lộn giờ cũng đã yên ắng rồi. Tuy biết lão sẽ không chịu yên đâu nhưng trước mắt cô phải xa lão đã. Hiện tại bây giờ cô chỉ muốn được ở gần Phan.

Thêm một tuần nữa đã trôi qua, thời hạn hứa trở về đã đến. Sắp phải đối mặt với lão Mạnh rồi đây. Chỉ thoáng nghĩ cô đã thấy kinh hồn. Những ngày tới bên lão, chắc còn thậm tệ nữa. Mà bây giờ thì cô đang hạnh phúc biết bao...

Cô không muốn mất đi những buổi tối mộng mơ giữa hai người. Phan đi làm về là sang cô, cùng đi ăn rồi đưa cô đi dạo. Hai đứa thông dong bên nhau trên hè phố, ngắm cửa hàng, xe cộ lại qua, rồi rẽ quán trà chanh hoặc là mấy hàng ăn vặt. Có một tối trời mưa thì hai đứa về phòng Phan đọc báo mạng, rồi anh tranh thủ dạy cô chơi game để đỡ buồn khi cô ở nhà một mình, và hôm sau máy tính của anh được chuyển đến phòng cô để phục vụ mục đích đó. Buồn cười nhất là cái Nhung cứ tròn mắt vì mức độ ga lăng của “cụ” Phan. Hồi ra mới biết Phan được bạn bè tặng cho cái “danh hiệu” này bởi lẽ Phan sống cứ như một ông già, chỉ chú tâm vào việc học, chẳng bao giờ chịu giải trí cả và với game Phan còn đã kích. Thế mà bây giờ anh lại sốt sắng hỏi Nhung trò nào hay nhất để dạy cho Thảo rồi động viên cô hàng ngày ở nhà nhớ phải “luyện”, tối về còn đấu với nhau.

Thế là Thảo gạt hết mọi chuyện phiền phức trong đầu, hí hửng tập chơi suốt ngày. Tối đến, hai cái máy tính bật lên, Thảo một cái, Phan một cái. Cả hai đều chơi hăng hái và quyết liệt. Nhung đứng xem. Ban đầu Nhung còn cổ vũ nhiệt liệt, nhắc Thảo, nhắc Phan, sau thì cứ há mồm ra và chuyển sang ôm bụng cười ngặt nghẽo, bởi vì hai người chơi quá ngổ, ngổ đến không còn gì để nói nữa. Xong nó tức mình nhảy vào chơi cho mà xem. Thế là, chỉ sau vài phút, đến lượt cô và Phan, cả hai cứ há hốc mồm bởi sự điêu luyện của nó.

Hết chơi game thì lại bày ra đánh bài. Ôi cái khoản đánh bài thì cô quá xấu hổ. Chẳng hiểu sao cô cứ thua từ đầu tới cuối. Cả cái mặt cô đã bị bôi nhọ như hề, trong khi mặt Phan và mặt Nhung thì chẳng bị lấy một vết. Phan thương hại lên nhường cho cô thắng lấy một ván an ủi. Nhưng mà không được đâu nhé, cái Nhung đã phát hiện, nó bắt phải xóa ván ấy đi!

Một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ như thế, thử hỏi làm sao cô không tiếc. Nếu cô về, với cô đó là một địa ngục đang chờ sẵn. Còn với Phan, đó là một sự trống trải lớn vô cùng.

Cô quyết định không về nữa. Khi cô nói ra điều này, thật là đã làm Phan vô cùng vui sướng. Tối đó, Nhung cũng được Phan lôi đi ăn khao. Ba đứa ngồi sì sụp bên nồi lẩu, Phan cũng làm tới vài chén rượu.

-Thật không đấy? Có đúng là khao vì mẹ cậu cho cậu ở lại đây không đấy? – Nhung ghé tai Thảo hỏi nhỏ khi thấy Phan vừa cạn thêm một chén.

-Thật mà. – Thảo lấp liếm, Phan đã dặn cô giấu Nhung tất cả chuyện ông Mạnh.

-Có thể mà vui đến vậy sao? Ông này trước nay có ai mời được rượu. Thế mà hôm nay uống đến mấy chén rồi. Vậy chắc cậu phải là người cực kỳ quan trọng với cậu ấy.

Thảo ngờ ngàng nhìn Phan, mặt anh đang đỏ lên, đúng là lần đầu tiên cô thấy Phan uống rượu. Cô cảm thấy rằng mình đã quyết định đúng.

Cô ở lại, thì cô phải đi làm, Phan ủng hộ và tìm ngay cho cô việc. Đó là chạy bàn trong một quán cà phê rất lịch sự ở khá gần nhà. Thế nhưng, ngay sau ngày đầu tiên đi làm, cô đã hoang mang và không dám làm tiếp nữa. Bởi vì công việc của cô rất “nguy hiểm”. Cô phải mặc một cái áo dài đứng ngay cửa vào chào khách. Trời ơi, cái mặt cô cứ phải giương ra đường như thế, nhỡ run rui bị quân lão Mạnh bắt gặp thì sao. Thế là việc tuy nhàn, lương cao, cô cũng xin kiếu.

Cứ cẩn thận, dẫu có thừa chứ quyết không để ông Mạnh tìm ra được. Giờ này chắc ông ta đang điên đảo ở nhà vì đã biết ý cô, quá hạn rồi mà còn chưa chịu về là coi như cô lật lọng. Biết tội mình nên cô cảnh giác ghê gớm. Lão sẽ cho quân ra đây săn lùng cô cho mà xem. Dù việc bị tóm giữa đất Hà nội này là nghe rất hoang đường, nhưng khu vực cô ở lại chỉ cách Đại học Xây dựng có vài cây số. Có khi nào lão tiếp tục nghi ngờ Phan không? Chắc chắn có. Lão sẽ bắt đầu từ đâu trong quá trình tìm kiếm? Cô rùng mình, ngay đến việc bụng bê giờ cô cũng không dám làm nữa. Chắc là chúng thừa thông minh để tìm cô trước tiên là trong các nhà hàng. Phan phải công nhận đề phòng của cô là đúng và tìm cho cô việc khác.

Nhưng cô không có nghề gì, cũng không có ngoại ngữ, không biết sử dụng máy tính, không có hộ khẩu hà nội, lại thân con gái, thêm cả cái điều kiện làm nơi kín đáo thì quả là làm khó cho anh. Cô ở nhà chờ cả tuần vẫn không có việc, mồm mẫm lên mạng thì thấy cô chỉ hợp với công việc rửa bát quét dọn. Tuy là làm việc trong nhà hàng nhưng “chân” này khá an toàn, bởi chỗ làm việc là khu vực bên trong. Cô tự đi xin thử và tìm được việc ngay. Đó là một nhà hàng sang trọng và việc của cô chỉ là rửa bát vệ sinh trong khu bếp. Lương tuy thấp nhưng cô vẫn rất vui vì việc như vậy là cô vừa ý rồi.

Nhưng Phan gạt ngay vì không muốn cô vất vả. Cô phải năn nỉ rằng chỉ làm tạm thời, đợi sau một thời gian, lão Mạnh sẽ chán không tìm cô nữa thì lúc đó cô sẽ đổi việc khác. Bởi vì thật sự cô không muốn là gánh nặng cho Phan nữa, đồng thời cô cũng muốn đi làm làm rồi.

Nhìn ánh mắt khát khao được làm việc của Thảo, anh thấy thật tội nghiệp, anh hiểu tính Thảo hơn ai hết, sao lại bắt Thảo ở nhà mãi thế này. Anh đành đồng ý và ngay tối đó đã bỏ một khoản không nhỏ để được làm thượng đế của nhà hàng ấy, với mục tiêu là tìm hiểu môi trường. Anh còn tìm cách vào khu bếp để tận mắt nhìn nơi cô sẽ làm. Thấy tất cả đều ổn, về nhà lại dặn dò cô đủ điều, sáng hôm sau còn đi cùng cô đến tận nơi, nhìn cô quần áo gang tay bảo hộ đầy đủ, và làm việc một lúc rồi mới chịu đi làm. Phải nói là quá thận trọng, giờ thì cô cũng muốn gọi Phan bằng “cụ” đây!

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cá trong ao

Sân tòa nhà trụ sở văn phòng công ty CDI hôm nay chật đầy xe máy. Từ trong nhà xe, Phúc và Nam đi ra, hướng về phía sảnh tầng một.

Cánh cửa kính tự động mở sang hai bên, Phúc và Nam bước vào sảnh lớn tòa nhà, ngay bên trong là hàng tốp thanh niên trai trẻ com lê cavat chỉnh tề, xách catap hay cặp tài liệu gì đó đứng tùm thành từng nhóm, rất nghiêm chỉnh trật tự.

-Gi thế này? – Nam háo hức nhìn đám đông đó – Tuyển dụng à? Công ty lại tuyển dụng à?

-Ồ, chắc thế – Phúc hồ hững.

-Sao mày không bảo tao? – Nam nhăn mặt nói nhỏ.

-Điên à. Mày đi làm, còn tao thì thế nào? – Phúc cũng đáp nhỏ.

-Nhưng ông già chửi tao suốt ngày rồi – Nam cằn nhằn – Đi làm thôi chứ ở nhà điếc tai lắm.

-Bựa, mày thì ở nhà lúc nào mà kêu điếc tai.

-Trời ơi, hôm qua về nhà lúc hai rưỡi sáng mà ông ấy vẫn còn dậy chửi tao được cơ đấy! – Nam rên rì.

-Căng vậy à? Mà thôi, cố chịu đi.

-Nói để nghe thế. Stress bỏ mẹ!

-Ăn thua gì. Đi làm thì còn stress hơn nhiều.

-Thì biết thế. Nhưng cũng phải đi làm chứ.

-Từ từ đã, nói thật chứ cái trình của mày chắc không qua nổi vòng hai đâu, thì tuyển cái gì mày.

-Thế... thế thì tao phải làm thế nào?

Nam ngẩn ra, cả hai đã đứng trước cửa thang máy. Phúc bấm nút lên, không quên liếc thái độ của Nam. Cửa thang mở, cả hai bước vào. Phúc bấm tầng

6.

-Thôi được, tiện thể tao dẫn mày gặp người ta luôn. Nếu có chân lặt vặt gì thì làm đại đi cho ông già đỡ nói nhiều. Mà mày thế nào ấy, chứ ông già tao có dám làm quái gì tao đâu.

Chợt thang máy dừng, cửa thang nhẹ nhàng mở, hiện ra một gã cao gầy, cũng com lê cà vạt cực kỳ phẳng phiu trước cửa. Đôi bên đều sững lại, nhìn nhau không một chút cảm tình. Vũ Ngọc Phan! Hắn thật là bảnh bao trong diện mạo của một nhân viên công ty. Chỉ sau hai giây chạm mắt nhau, hắn đạo mạo bước vào.

Phúc lập tức đổi sắc mặt, tự dung thấy hồi hộp, tấm thẻ “CDI- X326” đeo trên ngực hắn đập vào mắt anh. Đó chẳng phải là nơi ông già đang bắt anh về làm đây sao!

Hắn quét một lượt ánh mắt soi xét lên những trang phục ăn chơi của cả hai thằng.

-Hai anh đi đâu vậy? – Hắn hỏi nghiêm, cùng vẻ mặt “ông thầy” đáng ghét.

-Đi... à đi... Bọn tôi đi... - Nam vừa mới nói thì Phúc đã hích khuỷu tay một phát, cậu ta hiểu ý im ngay, nhưng nghe chừng cũng đang nóng mặt như anh.

-Sao hai người không đeo thẻ? Mà không đeo thẻ sao vẫn vào được đây vậy? – “ông thầy” lại tiếp tục vẻ bề trên.

-Tất nhiên. Bọn này cần gì thẻ. – Nam hần học nhìn nó.

-Sao vậy? – Phan quắc mắt nhìn lại.

-À... à... tại vì... tại vì chúng tôi... chúng tôi... chúng tôi là... - Thằng Nam tự dung luyến quỳnh, Phúc lại huých phát nữa cho nó im mồm.

-Là ai? Quy định công ty tất cả mọi người đều phải đeo thẻ, kể cả khách. Vậy các anh là ai? Thẻ đâu?

-Chúng tôi chưa có thẻ. – Phúc gắng kiềm chế.

-Vậy mời hai người xuống lễ tân lấy thẻ. Có đem chứng minh thư không?

-Không! – Nam điên tiết.

-Vậy thì không vào đây được. Xin hãy tôn trọng quy định của công ty!

Phúc khó chịu nhìn hắn, giống như một chướng ngại vật khó nhằn.

-Nếu có việc gì quan trọng, tôi có thể giúp, thế hai người đến đây có việc gì? – Phan hạ bót giọng.

-...

-Việc gì? Gặp ai? Bộ phận nào? Nói tôi xem tôi mới giúp được chứ. – Phan chau mày nhìn Phúc.

-Không cần! Tôi đi xin việc! – Phúc buột miệng.

-Vậy thì xuống tầng một chờ ở sảnh. Hai người không đọc thông báo à! – Phan nghiêm khắc trở lại – Mà nữa. Ăn mặc kiểu gì thế? Chưa đi xin việc bao giờ à?

Phan lừ mắt bực bội nhìn vào cổ áo Phúc, nơi đeo thông một sợi xích và một cái nanh bóng muốt treo lủng lẳng. Đúng lúc thang máy mở, Phan bước ra.

-Thật chưa bao giờ tức như thế này. Đúng là thằng nhà quê tinh tướng, vừa mới vào được đây đã vênh vang! Tiên sư nó, nó tưởng nó thế là hơn tụi mình rồi chắc. Còn khuya! - Nam mặt nhăn như khi, vung tay nói khi đi bên Phúc. Cả hai đang đi vào chỗ để xe của công ty, Phúc đang cầm trên tay một cái túi xách sang trọng của phụ nữ, mặt Phúc cũng hầm hầm.

-Các bố đây. Thích đi đâu thì đi! Thích mặc gì thì mặc! Là cái thà gì mà dám động vào! – Tiếng thằng Nam tiếp tục một mình xả giận - Chỉ là một thằng nhân viên quèn, mà sao hỏi người ta làm thế! Nào thẻ, nào đi đâu, làm gì! Phúc! Báo ông già cho nó làm bảo vệ luôn đi! Thằng lăm chuyện! À không, thằng đạo đức giả! Thích lên mặt dạy dỗ bố mày à! Được rồi, để đấy... thằng chó này... phải cho nó làm bảo vệ! Phúc! Mày nhớ đấy, nhớ phải cho nó làm bảo vệ! Làm bảo vệ!

Phúc chỉ nhếch miệng cười, nhưng vẫn giữ yên lặng, không phải anh không tức, nhưng nãy giờ, với một cái máy nói bên tai, nó chỉ làm anh bực thêm.

-Sur cha nó. Lại còn dám chính huấn mình chuyện đi xin việc nữa chứ! – Nam vẫn hăng tiết tiếp tục chửi rủa – Bố đây cần gì phải giống lũ kia! Cần quái gì phải thi tuyển! Lại còn chuyện ăn mặc nữa! Mẹ cha nhà nó! Thằng đấy mà đủ tư cách nói với mình chuyện ăn mặc à? Nó có biết cái áo này bao nhiêu tiền không, rồi cả cái quần này nữa! Nó...

-Thôi tắt đi mày. – Phúc nhăn mặt gạt ngang.- Chuyện có thể thôi mà nói lảm thế!

-Nhưng mà tao tức! Thế mày không tức à? – Nam sùng cả với Phúc.

-Sao không! Nhưng mà mày nói nhiều thế thì chỉ làm điếc tai tao thôi chứ ích gì! – Phúc cau kinh gắt.

Nam đành ngậm miệng, dù còn rất muốn giải tỏa bức xúc. Chiếc xe hơi thân thuộc đã ở trước mặt, Phúc mở cửa xe. Hai thằng chui vào.

-Mà mày đang định cái quái gì thế! Tại sao không nói ra mình là ai? Tại sao thế? – Nam tò mò nhìn Phúc.

Phúc mím môi mở khóa xe, câu hỏi này làm anh thấy giật mình trong lòng.

-Tại sao nh? Tao chả hiểu được lý do mày không lộ diện... – Nam gãi đầu.

-Mày thử nghĩ xem nó có đáng để tao phải tự giới thiệu tao là ai không? – Phúc chống chế.

-Nhưng mà giấu mình thế thì nó được thể tinh vi, còn mình thì tức bỏ mẹ! –Nam vẫn hậm hực.

-À. Cứ để đấy. Cá trong ao thôi mà.

Chợt Phúc có điện thoại, rút ra vừa nhìn màn hình đã nhăn.

-Dạ con nghe... con lấy rồi... giờ con qua chỗ mẹ đây... bố đang họp... mẹ ơi, mẹ làm ơn đừng có quên thế này nữa. Con đã nói bao lần, là mẹ chỉ cần qua nhà, cất cái túi đi đã, rồi đi đâu thì đi với bố thì đi. Chứ mẹ để túi ở chỗ bố, rồi lúc về có nhớ nhắc bố qua lấy đâu. Rồi lại đến lượt con... Vâng, nốt lần này thôi đấy!

Phúc tắt máy, quăng điện thoại, lảm bảm.

-Suốt ngày quên. Bực chết đi được.

Xe chuyển bánh. Nam thở dài.

-U tao mới gọi là đáng báo động. Tuần trước là nồi cá cháy, tuần này là nồi thịt cháy, lại còn chuyện đi tìm chìa khóa nữa, buồn cười lắm, u mày như thế chưa là gì đâu mà đã vội than thở.

-Ừ, nhưng mày còn có bà chị gánh cho, còn tao chẳng trút cho ai được. Con một khổ thế đấy. Tao sau này phải bảo vợ đẻ lấy vài đứa.

-Xin ông. Ông muốn nhưng vợ ông không chịu thì ông làm gì được. Phụ nữ bây giờ giữ dáng lắm, mấy ai đẻ nhiều, vừa xấu vừa vất vả. Như bác gái đấy thôi, chỉ sinh mỗi một nên lúc nào cũng đúng kiểu gái một con. Để cho bác trai cứ phải mơn con mắt.

-Ừm... Nhưng ba tao nói điều đó không phải là quan trọng nhất đâu. Mà là vì ba mẹ tao rất tâm đầu hợp ý.

-Tôi lúc nào cũng ngưỡng mộ ba mẹ ông. Đúng là tấm gương vợ chồng hạnh phúc. Lúc nào cũng như đôi uyên ương vừa mới cưới. Mà chẳng biết sau này trong hội mình, có ai có được cuộc sống như họ không. Kể cả mày nữa, Phúc ạ.

Nghe thằng Nam nói đến đây, đột nhiên hình ảnh người con gái ấy lại hiện lên trong đầu Phúc. Cô ấy tên là Thảo, người Thái Bình. Anh chỉ biết có vậy. Cô ấy cười, nụ cười rất xinh tươi và đậm thắm, đôi mắt thật hiền hậu sáng trong...

Nhưng không! Đó chỉ là bịp bợm. Anh không thể cứ mơ tưởng đến khuôn mặt giả tạo của cô ta. Sự thật là... anh hình dung lại căn phòng bẩn thỉu ấy. Cái áo đàn ông cũ cũ vắt thành giường, những cái bao cao su... Ôi, anh thấy tim mình như bị đâm bởi mấy nhát dao!

Lần đầu tiên anh thấy ngấm hai từ “trở trêu”. Bởi chưa bao giờ anh thấy nhớ một ai đến thế. Nhưng cô ta là ai?

Là một kẻ tận cùng xấu xa.

Vì vậy anh không cho phép mình nhớ đến cô ta!

Nhưng anh biết điều gì đã đến trong trái tim mình. Người con gái anh đi tìm bấy lâu nay lại là con người như thế này sao? Không! Anh không thể rung động vì cô ta. Anh cần phải ghé thăm cô ta mới đúng. Đồ lừa đảo! Đồ nhơ nhớp!

Nhưng mà, cho đến giờ anh vẫn chưa quên được cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lý trí và trái tim

-Nào! Cạn ly!

Bốn ly rượu được nâng lên, chạm vào nhau, bốn chàng trai trẻ ăn mặc phong lưu cùng hớp cạn. Bàn tiệc đầy ắp các món nhậu, các đĩa thức ăn mới chỉ vui đi một ít, riêng chai rượu tây lớn đã vui đi một nửa.

-Em này thì hợp gu mày rồi. Cao này, da trắng này, mắt này, môi này, rồi vòng eo vòng kia đều chuẩn cả. Đẹp hết ý luôn! – Sơn quàng vai Phúc khẽ khà.

Phúc với chai rượu rót tiếp ra các ly, gật gù nghe giọng Sơn tiếp tục bên tai.

-Mẹ kiếp, cura em đến mấy tháng rồi mà không đổ. Đạo này em ấy toàn là tránh tao. Thôi hết hi vọng rồi mày ạ. Nhưng mà nếu để người đẹp ấy vào tay thằng khác thì vẫn cứ tiếc tiếc...

-Hồ hơ... - Đại vỗ tay – Hay đấy! Tao có hứng thú rồi đấy! Để đấy tao!

-Ừ, con gái mà thận trọng với đàn ông như thế, thì chắc là gái ngoan – Nam chép miệng – Được, tao cũng muốn thử. Mà này, Đại! Cạnh tranh công bằng đấy nhé. Em ưng ai, người ấy được. Cấm gây sự mất đoàn kết anh em!

-Thôi đi ông. Làm gì kinh thế! – Sơn trề môi nhìn Nam giễu cợt – Nói cứ như ông được đến nơi...

-Sao không? Tao với nó là bất phân thắng bại! – Nam hất cằm về Đại, nói tiếp với Sơn – Nhưng thằng này bản tính, nên tao phải nói trước.

-Ê! Ông vừa nói cái gì đấy? – Đại lừ mắt nhìn Nam

-Nghe thấy rồi hỏi lại làm gì. – Nam đáp về bất mãn, lờ mặt đi chỗ khác.

-Ông làm tôi bức rồi đấy. – Đại gằn giọng

-Thôi... - Sơn nhăn mặt nhìn cả hai khi bầu không khí sắp xì khói. - Hai thằng chúng mày dẹp sang bên đi. Em này chỉ có thằng Phúc có khả năng thôi.

-Ôi thằng Phúc thì nó không cần đâu! – Nam hẩy tay nói – Nó đang có bốn em xinh như mộng ấy. Nó không cần đâu!

-Ai bảo mày thế. Tao đang tìm thêm em thứ năm – Phúc lên tiếng.

-Hả? – Nam quay nhìn Phúc đầy ngờ vực, thấy mặt Phúc biết là có ý định thật, Nam nhăn nhó – Thôi đi ông ạ, bốn nàng tiên của ông, ông sắp xếp cho cẩn thận đi, chứ mấy lần suýt đụng nhau rồi đấy.

-Chiều nay mày chỉ tao chỗ em ấy đi Sơn.- Phúc chả thèm đếm xỉa tới lời nói của Nam mà quay sang Sơn, rồi nâng ly – Thôi nào, cạn ly tiếp!

Sơn, Đại, Phúc nâng ly, ngửa cổ uống cạn. Riêng Nam ngồi yên nhìn Phúc rồi lắc đầu e ngại.

-Mày nhìn gì tao? – Phúc đặt ly đánh cạch xuống bàn rồi quệt miệng – Năm em thì sao? Đây là việc của tao! Năm em tao chưa thỏa mãn thì sáu em, và còn hơn thế!

-Tao thấy khiếp mày! – Nam lè lưỡi – Rồi mày sẽ phải trả giá đấy Phúc ạ.

Phúc chột dạ, rồi ợ khan một cái, giọng lè nhè.

-Mày im đi, yêu nhiều thì đã làm sao. Bọn con gái cũng chả có tư tế gì. Chúng nó còn khôn nặn hơn anh em mình nhiều! Chúng nó còn tham lam hơn anh em mình nhiều! Chúng nó tham đủ thứ! Tình này! Tiền này! Gì cũng tham tất! Một lũ táng tận lương tâm thôi!

Giọng Phúc càng lúc càng trở lên đau khổ. Đại, Sơn, Nam đều yên lặng nhìn Phúc. Phúc lại rót một vòng rượu.

-Cạn ly! Cạn ly! – Phúc nâng ly chờ đợi, nhưng không ai cụng cả. – Uống đi! Chúng mày làm sao thế?

Mắt Phúc đỏ sọng nhìn một lượt ba thằng trước mặt. Sơn chép miệng rồi đành nâng ly với Phúc. Còn Đại và Nam ngồi nhìn.

-Uống đi! Uống cho say đi! – Phúc lại với chai rượu.

-Thôi Sơn ơi, đừng để nó uống nữa, nó không uống được nhiều đâu! – Nam lắc đầu với Sơn.

-Mày ra kia! – Phúc đẩy Nam một cái ngã phịch xuống đất. Lập tức, bao nhiêu đôi mắt khách khứa, nhân viên trong nhà hàng đổ dồn vào Nam. Nam lồm cồm ngồi dậy, diện tiết quát Phúc.

-Cái thằng điên này, sao mày dám...

-Tránh ra, để yên cho tao uống... - Phúc gằn giọng, đang tay rót rượu.

-Mày uống kệ cha mày chứ, sao mày đẩy tao! – Nam sùng sộ.

Đại xông vào túm lấy Nam, lôi ra xa Phúc.

-Thằng dé kia, cẩn thận không tao đập đấy! - Tiếng Phúc hằn học đe dọa.

-Thằng điên, cái thằng điên kia... - Nam chòì người qua Đại quát Phúc.

-Thôi kệ nó đi, đừng có động vào nó! Ra đây ngồi! – Đại kéo Nam ngồi sang một bàn trống khác.

-Cái thằng... bị lú lẫn à? Sao nó lại đẩy tao? Mày xem, bao nhiêu người đang nhìn tao kìa! – Nam tức tối.

-Mày nhìn nó đi. Nó đang có chuyện đấy? – Đại vỗ vai Nam mấy cái – Anh em mà không hiểu nhau à?

Nam ngó lại điệu bộ của Phúc, thấy vẫn đang cạ ly với Sơn, Nam chợt ngợ ra, tự trấn tĩnh lại.

-Thế... nó lại chuyện gì nữa? – Nam nhăn mặt hỏi Đại.

-Tao đoán vẫn chuyện con cave lần trước thôi.

-Thế sao? Nhưng chuyện đó lâu rồi mà.

-Nhưng nó vẫn một bệnh, thì vẫn là chuyện đó. – Đại nhún vai.

-Yêu thật rồi mày ơi! – Nam thốt lên.

-Thế mới chết.

-Giúp gì nó đi chứ! Loại gái ấy thì không được rồi. – Nam lo lắng.

-Ừ... - Đại gật gù – Nhưng nhìn yêu cũng khó chịu lắm.

-Thế thì thế nào giờ? – Nam hoang mang.

-Ai biết được. Tao đã hỏi văn phòng việc làm và tra ra hộ khẩu con bé đó, cũng bảo thằng Phúc rồi nhưng nó cứ nhất định gạt đi. Nó quyết quên con cave đó đấy.

-Đúng rồi, loại đó phải quên đi, chứ ai điên mà đi tìm! – Nam quả quyết.

-Thế nhưng bây giờ thì nó cũng có khác gì thằng điên đâu. Nó sống thế này suốt cả tháng nay rồi.

-Không sao, cứ dần dần rồi sẽ quên thôi. Mà yêu tới năm em một lúc thế này cơ mà!

-Mày nhầm đấy. Kể cả chục em một lúc nhưng không ai chữa bệnh cho nó được đâu. Chỉ ngoại trừ một em...

-Điên à! – Nam gật bay – Thằng Phúc không bao giờ đi yêu loại đó!

-Theo tao, đã đến nước này thì cứ gặp. Gặp cho bỏ nhớ nhưng, cho thỏa lòng thỏa dạ. Đồng thời cũng chịu khó chứng kiến mọi thói hư tật xấu của em ấy. Thế là sẽ kinh tởm, sẽ bỏ của chạy lấy người, và quên được ngay!

-Ừ, có lẽ như thế hiệu quả hơn. – Nam ngẫm nghĩ rồi gật gật – Mà mày bảo nó chưa?

-Bảo rồi. Nhưng không nghe. Xong bây giờ lại đi tìm em thứ năm, rồi thứ sáu. – Đại xoa gáy.

-Chết bỏ mẹ, kiểu này các em ấy đụng nhau mất thôi. Lúc ấy thì thế nào?

-Thì tội mình được xem đánh ghen. – Đại tung tăng nói.

-Thôi thôi, tao từ nay không đi với chúng mày nữa – Nam rụt cổ lại.

-Gi hèn thế. Xem đàn bà ghen nhau hay lắm. Không từ ngữ nào miêu tả hết đâu. – Đại cười khẩy – Mà thôi, mày ngồi đây, tao đi vệ sinh cái, nhớ đừng có động vào nó đấy.

-Biết rồi.

-Hôm nay nhà hàng đông khách quá, anh thông cảm nhé. Nếu cần ngay thì anh sang khu bếp cũng có nhà vệ sinh. Anh đi vào kia, cứ đi thẳng, rẽ trái, rồi rẽ phải là tới nhé.

Đại nhìn hai cái cửa nhà vệ sinh đều đóng kín, bên ngoài còn ba người nữa đang “xếp hàng” trước mình, liền quay ra đi sang khu bếp. Đi qua mấy chỗ rẽ, anh đã thấy chữ WC ở góc kia...

Cửa WC mở, Đại đi ra, hai tay vẩy vẩy nước, rồi cầm củi bước, vừa đi vừa áp tay vào hông quần cho khô. Nhưng Đại sức nhớ, hình như không phải ra lối này, anh quay lại rẽ vào ngách bên, cũng thấy là lạ nốt. Đại dừng lại, ngó bên này bên kia, rồi tặc lưỡi bước tiếp. Kệ, cứ đi bừa, nếu không phải thì lại quay ra, bếp nhà hàng chứ có phải là mê cung đâu.

Đại đang đi thì thấy có một cô gái bê khay bát đi ngang qua trước mặt anh, cô đi từ cửa phòng bên này sang cửa phòng bên kia đối diện. Đại khựng lại căng mắt nhìn theo, có tiếng đặt khay xuống ở phòng bên kia. Rồi cô ta lại đi tay không từ cửa phòng bên kia sang phòng bên này, ngang qua mặt anh. Đại trở mắt nhìn... tóc cô ta búi cao, nhưng khuôn mặt xinh đẹp ấy... không thể lẫn vào đâu được. Đúng là cô ta!

Đại bước nhanh tới chỗ cô ta. Từ cửa nhìn vào, Thảo tay đeo găng, đang ngồi giữa đồng hồ xò rỏ rả và mệnh mông bát đĩa bẩn. Thấy có người, Thảo ngẩng mặt, cô ngỡ ngàng trước một gương mặt quen quen mà cô chưa thể nhớ là ai.

-Anh...

Đại chẳng nói chẳng rằng bước thẳng vào, hằm hằm lôi tay Thảo, kéo đứng lên.

-Cô ra đây!

-Anh... Bỏ tôi ra! – Thảo hoảng hồn cự lại, cô nhận ra anh ta rồi, chính nét mặt hung dữ này đã giúp cô nhớ ra. – Bỏ tôi ra! Tôi đang làm việc!

-Làm việc thì cũng ra đây! – Đại sùng sộ quát – Đi ra đây cho tôi hỏi tội!

-Không! Bỏ ra! Tôi kêu lên đây! – Thảo cố giật tay lại.

-Cô kêu lên đi. Tôi đang muốn cho mọi người biết hết đây! Đồ ăn trộm!

-Không phải, tôi đã nói là không phải tôi!

-Không nói nhiều. Đi ra đây!

-Có gì để chốc nữa, giờ tôi đang nhiều việc lắm!

-Không được! Tôi không để cô thoát! Đi theo tôi, ngay bây giờ!

-Gi thế Thảo? Ai đấy? – Tiếng một cô nhân viên hốt hải ngó vào.

-Con này... cô có biết nó là người thế nào không? – Đại quay ra cô nhân viên kia nói lớn - Đi ra đây thì sẽ biết hết!

-Anh... Anh hãy nói năng cho cẩn thận, đây là chỗ làm của tôi! – Thảo uất ức, rồi quay sang cô bạn. – Thú ý à, chuyện của mình... không có gì đâu. – Rồi Thảo lại quay sang Đại – Anh hãy lịch sự chút, bỏ tay tôi ra!

-Tôi không nói nhiều với cô! - Đại mím môi lôi Thảo đi.

Đại hùng hổ lôi Thảo xềnh xệch ra khỏi khu bếp, mặt giận tím tái, rồi lôi qua các bàn tiệc, bất chấp nhân viên nhà hàng và những người khách khác đang nhìn, Đại kéo Thảo đến trước mặt Phúc.

-Phúc. Mày ngẩng mặt xem ai đây!

Thảo chợt thấy tim đập mạnh “Phúc? Là tên anh ấy!”

-Phúc! Phúc! – Đại đập bàn khi thấy Phúc cứ ngồi rù chẳng động đậy gì – Nhìn đây, nhìn đây này!

Người thanh niên áo sơ mi kẻ sọc xanh coban đỏ từ từ ngẩng mặt lên, dù mặt mũi đỏ gay nhưng Thảo vẫn nhận ra. Đúng là chàng hoàng tử ấy rồi, cô thấy lòng khấp khỏ, hai bàn tay cô run lên vì xúc động.

-Cái gì thế này? – Phúc nheo mắt nhìn Thảo, rồi lại gụi mắt.

-Nó làm ở đây, tao vừa vào kia bắt được nó. – Đại giải thích.

-Anh... anh... Thảo lắp bắp khi thấy Phúc nhìn mình chòng chọc, như xuyên thấu từ chân đến đầu. Cô rúm người lại. Phúc đứng lên chồm tới giật tay cô khỏi tay Đại. Anh lại nhìn cô khấp lớt, mắt đỏ sọng, lừ lừ, hung dữ...

-Anh... anh làm sao thế? – Cô thốt lên khi thấy anh giống như con thú đang sắp xoi miếng mồi.

-Tôi hỏi cô iphone đâu? – Phúc hỏi cô với chất giọng đang gợn run người.

-Em... anh... - Thảo sợ hãi, cô thấy hình như anh không được bình thường.

-Tôi hỏi cô iphone đâu! – Lần này là Phúc quát.

-Em không... em đã nói không...

-Vậy chứ đồng bọn cô đâu! – Phúc càng căm phẫn – Lũ lừa đảo trộm cắp! Cô dám qua mặt tôi phải không!

-Em... ái da, anh bỏ tay em ra! – Cô rên nhỏ.

-Tôi sẽ không bỏ ra, cho đến khi cô khai nhận sự thật. Rằng cô là kẻ cắp, là một con cave!

-Cái gì? – Thảo kinh hoàng nhìn Phúc.

-Đừng giả vờ giả vịt nữa. Cái iphone đó là hơn hai mươi triệu, phần của cô trong đó cũng không nhỏ, đúng không! Vậy mà còn lừa được tôi móc thêm cho cô vài triệu nữa. Giỏi lắm! Cô giả ốm giả đau giỏi lắm! Cô bảo ai đánh cô? Ai thêm đánh cô! Đúng là loại yêu tinh! Qua mặt thẳng này được thì cô cũng không phải dạng vừa! Nhưng mà cô chỉ có thể lừa được một lần thôi có biết không! Tôi sẽ không bao giờ thích cô! Không bao giờ! Đồ trộm cắp! Đồ đi điếm!

Thảo thấy ư tai vì những lời nói của Phúc, cô cố đứng cho vững, không hiểu mình đang trải qua thứ cảm xúc gì nữa, cô thở dồn dập, ngôn ngữ thì mất sạch, cô không thể nói được từ nào.

-Cô đau sao? – Phúc thấy Thảo đang đau đớn vì cô tay cô bị anh xiết quá chặt. – Không! Đừng tưởng sẽ lừa được tôi tiếp, tôi sẽ không quan tâm đến cô đâu, tôi sẽ không xót lòng vì cô đâu. Bởi vì bây giờ, cô là cái thứ mà tôi kinh tởm nhất!

Anh nói rồi buông tay ra, đã thấy cổ tay cô bị đỏ bầm tím tái.

-Tôi căm ghét cô! Tôi đã không đi tìm cô, thì cô còn xuất hiện trước mặt tôi làm cái gì nữa! Hà! - Phúc đau khổ nói.

Rồi anh dứt khoát bước ra cửa, Sơn, Đại, Nam ngơ ngác nhìn. Đại lao theo Phúc.

Thảo bàng hoàng nhìn theo Phúc, rồi cô nhận ra bao ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. Cô ôm mặt vừa khóc vừa chạy ù vào trong bếp.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Bỏ việc

Hôm nay đã bước sang ngày thứ tư Thảo phải ở nhà vì thất nghiệp. Sự việc xảy ra hôm đó đã đem đến cho Thảo nỗi nhục nhã ê chề, khiến cô không thể tiếp tục đi làm được vào ngày hôm sau. Suốt chiều hôm đó, sau khi bị Phúc lăng mạ, cô đã thấy ánh mắt của mọi người dành cho mình khác hẳn, vừa nghi vấn, vừa khinh miệt, lại vừa xa lánh. Chẳng ai nói gì cô, nhưng còn những tiếng xì xào... cô cảm giác được nội dung của nó. Cô thấy nhục nhã quá, muốn thanh minh lắm, nhưng không có cơ hội, bởi vì ai cũng phải làm việc, và cô cũng phải làm việc không ngừng.

Tâm trạng rối bời, cô đã bỏ việc và trốn ở nhà. Chuyện đó đối với cô như một cú sốc lớn, bởi cô chưa bao giờ bị ai xúc phạm đến thế. Suốt cả ngày cứ ngập trong buồn phiền và u uất, cô quên mất là mình đã vi phạm bản hợp đồng lao động đã ký. Để rồi lúc nhớ ra, thì cũng là lúc cô hiểu rằng mình sẽ không được nhận một đồng tiền lương. Trời ơi, cô đã làm việc ở đó đến ba tuần, công việc thì vô cùng vất vả, vất vả đến mức cô chẳng dám hé răng nói với Phan, sợ Phan sẽ lo cô ốm, không cho cô làm nữa. Thế mà, bao nhiêu công sức, bao nhiêu chịu đựng của cô giờ đã tan thành mây khói. Cô vừa mất việc, vừa mất hết tiền lương. Thật xấu hổ với Phan quá, và thương Phan nữa. Suốt từ khi ra đây, cô chỉ dựa vào Phan, tiền nhà, tiền sinh hoạt đều do Phan chu cấp. Cô đã đếm từng ngày chờ nhận được số tiền lương ấy. Vậy mà... vậy mà...

Cô hận anh ta. Người đã biến sức lao động của cô thành công cốc. Người đã khiến cô đến giờ vẫn không dám thò mặt ra ngoài đường. Không hiểu sao,

cô cứ sợ sẽ gặp phải ai trong số những người đã chứng kiến cô ngày hôm ấy. Những lời lẽ của anh ta, thật là thứ đáng sợ, luôn ám ảnh cô.

Cô đã vỡ mộng! Chỉ mới đó thôi, trước khi gặp lại anh ta có một hôm, cô đã mơ thấy anh ta và lúc tỉnh dậy cô cảm thấy mình thật có lỗi. Cô đã mang ơn anh, xem anh là một vị hoàng tử trong câu chuyện cổ tích của riêng mình, và cô thấy tiếc vì chưa có dịp cảm ơn.

Còn bây giờ thì cô thấy chơi vui và mỉa mai cho mình quá. Hoàng tử ư? Liệu cô có lãng mạn quá không? Không, rõ ràng không! Cô không hề tự cho mình là nàng công chúa. Chuyện cổ tích của cô cũng không hề có nàng công chúa! Mà chỉ là có một chàng hoàng tử tốt bụng thôi...

Ai đã cứu cô? ai đã nhất mực tin tưởng cô? ai đã giúp cô gạt hết mọi hiểm nguy và bồng cô đưa về? Lúc đó chỉ có mỗi anh là duy nhất! Duy nhất!

Thật không biết cái thân tàn ma dại của cô lúc ấy sẽ ra sao nếu không có anh. Cô muốn mang ơn anh tiếp, muốn giữ mãi những suy nghĩ những hình ảnh tốt đẹp về anh. Muốn mãi mãi được coi anh là chàng hoàng tử. Nhưng bây giờ tự anh lại phá hủy nó rồi!

Anh làm sao vậy? Có sự biến đổi nào lại nhanh như thế? Đấy rõ ràng là một chàng trai thông thái và vô cùng lịch sự, còn rất đẹp trai! Uy phong anh giống như một vị hoàng tử. Bỗng dưng một cái, hoàng tử biến thành tên bạo chúa. Thật cực kỳ độc ác dã man.

Thảo thấy chói với. Cô không biết mình đang đứng ở đâu trong câu chuyện của chính mình. Anh đối với cô, một nửa là con người đẹp như mơ, một nửa là con người khiến cô buồn rùn. Giữa thiên đường và vực thẳm cô biết chọn chỗ nào đây?

Thì cô vẫn thích ở thiên đường. Nhưng thực tại thì cô đang ở trong vực thẳm, ở tới tận cùng vực thẳm! Đó là nhục nhã, thất nghiệp, và tiếp tục là gánh nặng của Phan. Với thực tại này, anh là người cô phải ghét. Bởi cho dù là hiểu lầm, anh cũng không thể lãng mạn cô giữa chốn đông người như thế. Cô thấy giận anh, hận anh.

Cô ước ao từ nay sẽ không gặp lại cái con người cô đã từng mong, thậm chí đã từng mơ ấy nữa. Ôn anh và hận anh cô đều cất ở đáy lòng và mong thời gian xóa sạch. Cuộc đời cô đã có một người cho cô cảm giác đó, ấy chính là ông Mạnh, thật kinh khủng và quá đủ. Vậy mà bây giờ ông trời lại “tặng” cho cô thêm người thứ hai! Trời ơi. Cô rùng mình và không dám “nhận”.

Vậy thì cô phải cố quên thôi chứ không còn con đường nào khác nữa. Cũng may là anh ta cũng chẳng muốn gặp cô, vì vậy mà cô cũng bớt lo. Cô sẽ tìm được một công việc khác, rồi cô sẽ đi làm và mọi chuyện cũng sẽ qua...

Cô nhớ mẹ, nhớ còn cao. Thời gian trống trải chỉ làm cô chìm đắm vào thế giới cảm xúc. Bản thân cô dù cố gắng vẫn không quên được nỗi uất hận và oan ức kia. Cô chỉ biết tìm về mẹ làm chỗ nương tựa tinh thần. Nhưng mẹ cô ở xa lắm, cách hơn một trăm cây số, gọi điện thoại phải thận trọng vì ông Mạnh luôn rình rập. Ông ta còn chưa biết mẹ cô mới nhờ người mua được cái điện thoại. Mẹ cô phải làm như vậy vì không muốn phiền hà hàng xóm. Mẹ cô giấu điện thoại rất kỹ, đi làm không dám mang vì sợ ông Mạnh phát hiện. Nhưng mấy hôm nay bà phải đem theo vì cô đã làm cho bà lo lắng. Một ngày cô gọi về tới mấy lần, câu chuyện dù không có gì nhưng linh tính của người mẹ khiến bà phải luôn giữ liên lạc. Còn cô thì bất chấp vì lúc này cô chỉ muốn nghe thấy giọng mẹ thôi, điều đó làm cô có cảm giác mình như đang được ở bên mẹ. Rồi một lần, khi vừa áp tai nghe cuộc điện thoại của mẹ gọi tới, cô đã thót tim khi nhận ra giọng ông Mạnh.

-Anh đây. Bất ngờ quá phải không. Hai mẹ con em cũng biết tính toán nhỉ. Nhưng mà qua mắt anh thế nào được cơ chứ. Có muốn anh tịch thu cái điện thoại này không?

-Ông... ông... sao ông lại biết...

-Đã bảo là kiểu gì cũng không qua được mắt anh. Kể cả em nữa, em trốn ở đâu, rồi thì anh cũng biết. Vấn đề chỉ là thời gian thôi.

Thảo tắt vội điện thoại. Cô nhìn nó trân trân, mồ hôi toát ra đầy trán, chiếc điện thoại run run trên tay cô.

Cô vội giấu nó vào dưới gối và... hồi hộp, nếu là số ông ta gọi tới thì cô sẽ không nghe! Và nếu là số mẹ cô gọi tới thì cô sẽ... sẽ... sẽ không nghe nốt! Biết đâu lại vẫn là ông ta chứ.

Rập rình chờ cả mấy tiếng sau cô mới dám gọi về, vừa mới áp tai cô đã rụng rời vì vẫn giọng ông ta nghe máy.

-Anh đây. Đang chờ em gọi đây!

-Ông... ông, sao ông vẫn... thế mẹ tôi đâu?

-Anh không biết. Mà làm sao anh biết!

-Nhưng mà... điện thoại...

-Tịch thu rồi. Giờ nó là điện thoại của anh!

-Ông...

-Sao? Ai bảo em ương. Điện thoại bất chính, anh thu nhé!

-Không, ông thật quá đáng. Trả cho mẹ tôi đi!

-Vậy... em về đi!

-...

-Cái điện thoại vẫn còn mới tinh này, nếu đem bán sẽ được gần nguyên giá.

-Ông Mạnh! Tôi ghét ông!

-Đây mới chỉ là trò trẻ con của anh thôi nhé. Mà nếu em cứ thế, anh sẽ không chơi trò trẻ con nữa. Anh sẽ kiện em!

-...

-Đừng có nghĩ là anh đang dọa. Lần trước anh hoãn kiện chẳng qua vì em kêu em trốn cưới. Lần này thì đã rõ ràng em trốn nợ. Bây giờ anh kiện là em không còn oan ức gì đâu đấy!

-Không mà, không phải vậy đâu mà. Thực tình là tôi vẫn sợ ông cưới...

-Điên à! Tôi đã nói một khi cô ra đó thì cái thân cô không còn giá trị gì với tôi nữa! Cô vẫn còn nghĩ mình có giá thế sao? Này, loại gái như cô, thằng này luôn có cả một lũ. Cưới cái chó gì mà cưới! Tôi chỉ cần cô trả nợ thôi!

-...

-Sao, đã hiểu tôi nói gì chưa?

-Tôi... tôi... Vậy... nếu... Nếu vậy thì xin hãy tin tôi. Tôi không trốn nợ đâu. Tôi đang đi làm trả nợ cho ông đây.

-Được, thế nếu không trốn nợ, vậy hãy nói tôi biết cô đang ở đâu đi!

-Tôi... tôi... tôi không thể.

-Vậy thì đừng có nói là cô không trốn nợ!

-Ông Mạnh, ông biết tôi ở đâu để làm gì. Chỉ cần tôi có tiền trả cho ông là được, có đúng không?

-Không đúng. Tôi xưa nay chỉ làm việc theo văn bản hợp đồng. Việc cô làm là vi phạm cam kết!

-Tôi biết, nhưng ông cũng nên tạo điều kiện cho tôi chứ. Ông cũng muốn thu được nợ nhanh có đúng không! Vậy thì cho tôi ở đây đi! Ở ngoài này người ta trả lương cao hơn nhiều, mà công việc cũng rất là nhiều nữa. Tôi làm này làm nợ, chả mấy mà đủ trả cho ông. Được không?

-...

-Đi mà. Chứ ông bắt tôi về, làm ở nhà thì bao giờ mới đủ.

-Ừm... ừm... để xem đã.

-Ông đồng ý đi. Như thế là tốt nhất.

-Thời thế này. Anh cần phải suy nghĩ. Nhưng em nên nhớ, chúng ta chỉ làm việc theo hợp đồng đã ký bằng văn bản. Em muốn thay đổi gì, phải về gặp anh, ta sẽ cùng thương lượng rồi ký lại. Tuy nhiên việc này phải tiến hành ngay. Trong hôm nay hoặc chậm nhất đến ngày mai, em phải có mặt ở chỗ anh, nếu không anh sẽ kiện. Nhớ đấy.

Nói rồi lão tắt máy. Còn cô thì ngệt mặt ra.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tình thế

-Hãy đổi số điện thoại! – Phan nói dứt khoát và bẻ cái sim mới lắp vào điện thoại của Thảo. – Không được để lão liên lạc với cậu nữa. Cậu nói chuyện với lão cũng sẽ rất nguy hiểm.

Thảo lo lắng nhìn Phan làm. Phan lấp xong điện thoại đặt lên bàn, ngồi cạnh Thảo.

-Mình không tin là lão đã chịu buông tha cậu. Lão nói vậy để cậu về cho lão tóm được thôi. Xong rồi lão sẽ làm cậu không đi được nữa.

Thảo gật gật nhưng vẫn nhìn Phan đầy hoang mang, Phan vỗ vai Thảo.

-Cứ yên tâm. Lão sẽ chả tội gì mà đi kiện cậu. Việc đó chỉ tự làm khó lão mà thôi. Hơn nữa, nếu lão thật sự bắt nợ cậu thì sẽ dùng xã hội đen, chứ lão chả hơi đâu mà phải kiên nhẫn thế.

Thảo vẫn thần người ra. Phan tiếp tục giải thích.

-Lão kiện cậu lão được cái gì. Nhà cậu sẽ không mất vì nó là của cha mẹ cậu. Nhưng ba mẹ cậu có vay nợ lão đâu. Cậu mới là người nợ lão kia mà. Và chẳng có qui định nào bắt cha mẹ phải trả nợ cho con hết. Lão đã cho cậu vay không cần thế chấp thì lão phải chịu rủi ro khi cậu mất khả năng thanh toán. Giờ lão có kiện cậu xong thì cũng vẫn phải chờ cậu đi làm kiếm tiền trả lão thôi. Mà một kẻ chuyên nghiệp như lão thì đời nào chơi trò này.

-Nhưng... còn tội trốn nợ?

-Cái này thì mình cũng hỏi kỹ rồi. Nếu mà cậu bỏ trốn với mục đích chiếm đoạt số tiền đã vay của ông ta thì cậu mới thành tội phạm, và như thế mới có thể bị bỏ tù. Nhưng đằng này, cậu trốn ông ta là vì chuyện khác và những chuyện này xóm làng ai cũng biết. Hơn nữa, cậu chưa từng có ý chiếm đoạt số tiền đã vay, mà ngược lại chỉ luôn mong muốn được trả nợ, bản thân cậu đã cố gắng làm lụng hết sức. Nhưng ông ta lại không từ một thủ đoạn nào để cản trở cậu. Mọi chuyện thế này là do ông ta gây ra, chứ cậu đâu có muốn. Vậy chẳng lẽ bây giờ ông ta lại kiện cậu để buộc cậu phải kể hết mọi chuyện xấu xa của ông ta ra cơ quan điều tra sao.

-À. Đúng rồi!

-Cho nên lão sẽ không dám kiện cậu đâu. Lão chỉ dọa cậu thôi.

-Vậy thì... chả nhẽ lão không thể làm gì được mình à?

-Ai nói vậy. Lão chỉ không kiện cậu thôi. Nhưng lão sẽ tự xử con nợ. Không biết lão sẽ xử cậu thế nào. Đây mới chính là cái mà mình lo!

Thảo sững người nhìn Phan, rồi cô chợt hiểu ra. Trong phút chốc nét mặt cô chuyển sang sợ hãi, cô lấp bắp.

-Mình... mình hiểu rồi. Cái này... cái này... cái này mới chính là sở trường của lão. Gì chứ mấy thằng đầu gấu, lúc nào lão cũng sẵn trong tay. Lần trước chúng đã phá đồ nhà mình rồi, lần này không biết sẽ thế nào đây?

-À... Thực ra chuyện này mình đã lo hơi quá – Phan chợt ân hận khi thấy sự hoảng hốt của Thảo – Nhà cậu lão chẳng có hứng phá đâu. Cùng lắm là lấy cái điện thoại của mẹ cậu như vậy thôi.

-Thật là... cái đồ ăn cướp! Sao mà lão còn đồ thế! Lão còn giở trò gì nữa đây? Liệu lão có cho người phá đồ nhà mình lần nữa không? Còn phá cả nóc nhà mình nữa. Tội nó đã đe rồi. Mình sợ nhất là điều này!

-Thôi. Đừng lo! Đừng lo gì cả! – Phan vội quàng tay ôm Thảo khi thấy cô đang bị nỗi sợ hãi xâm chiếm. – Dù sao lão vẫn yêu cậu thực sự. Lão sẽ không đối xử với cậu như những con nợ khác. Lão có làm gì đi nữa cũng mục đích cưới cậu nên vẫn phải để cậu và mẹ cậu được an toàn. Chuyện phá nhà, lão sẽ không dám, vì như thế sẽ làm mẹ cậu không có chỗ ở, còn cậu phải khổ sở lao đao. Và lão chắc cũng rất khó chịu khi phải chứng kiến người lão yêu chịu khổ. Hơn nữa, càng gây thêm hận, lão càng khó lấy được cậu. Bởi vậy hãy cứ yên tâm, vì yêu cậu, lão sẽ không dám làm cái gì quá đâu.

Thảo ngồi yên trong vòng tay Phan mà nghe. Những lời nói của anh đã thuyết phục được cô. Phải nói là lão đã từng yêu cô ghê gớm lắm. Nếu tình cảm lão không thay đổi thì những điều Phan nói là đúng. **

Phòng Phan ngăn nắp tinh tuom sạch sẽ, thơm phức mùi com canh.

Thảo và Phan đang ngồi trên chiếc chiếu trải dưới sàn nhà, trước mặt Phan là một cái khay inox hình chữ nhật, trong có hai bát com nóng vừa xới, một bát thịt kho và một bát canh rau còn bốc hơi nghi ngút.

-Thơm quá! Cậu nấu món gì thế? – Phan cầm đũa hít hà.

-Hôm nay là rau cải, thịt kho tàu. – Thảo nói và gắp thịt vào bát Phan.

-Hay quá, lại là món mình thích! Sao cậu tài thế?

-Tài gì chứ. Cậu thích món gì sao mình lại không biết. Mà cũng may, cậu toàn thích những món mình biết làm.

-Ừm... đúng đấy. Mà có lẽ mình không tìm việc cho cậu nữa. Để cậu ở nhà nấu com cho mình thôi.

-Gì cơ? Cái cậu này... còn lâu í nhé!

-Nhưng mà nói thật... là mình nghiện cơm cậu nấu rồi!

-Cậu còn nói nữa hả? Thích ăn nhéo không?

-Thôi thôi, sợ rồi. – Phan cười hiền lành rồi bưng bát lên, bát đã được gấp sẵn vào mấy miếng thịt, Phan ngạc nhiên. – Mà sao cậu bắt mình ăn nhiều thế? Ăn thế này có mà thành heo à?

-Cậu mà thành heo được. – Thảo dài giọng – Người ta ngày làm việc tám đến mười tiếng, còn cậu làm việc ngày trên mười hai tiếng, cậu ăn thế này mới đủ sức mà làm việc chứ. Người như cậu chỉ có lo thành cái que thôi, không thành heo được đâu mà lo. Ăn đi.

Thảo nói rồi cũng bưng bát lên, nhưng cô lại chột bùi ngủi.

-Mà nói thật, mình thấy cậu làm việc còn khổ hơn mình đấy, mình về đến nhà là được nghỉ ngơi, còn cậu về nhà rồi còn thức đêm làm việc. Nhìn cậu làm mà mình thấy sợ.

Thời gian lặng lẽ trôi bên bữa cơm chiều ấm áp. Không ai nói gì. Mà đâu cần phải nói gì. Chỉ thỉnh thoảng nhìn nhau, rồi gấp cho nhau ăn. Thế là quá đủ.

Bất giác Phan thấy xúc động. Suốt những ngày qua, những ngày mà Thảo thất nghiệp, thì đó cũng là những ngày anh vô cùng hạnh phúc. Những ngày này Thảo đều sang đây, dọn dẹp, giặt giũ, nấu nướng, ăn cơm cùng anh. Những bữa cơm giản dị thật là ngon. Bộ quần áo anh mới thay đã được giặt phơi ngoài hiên kia, còn trong nhà là một bộ quần áo phẳng phiu treo trên mắc để mai anh mặc đi làm. Căn phòng nhỏ được sắp xếp ngăn nắp khiến nó như rộng ra. Mọi chỗ trong nhà đều khiến anh yêu thích lạ, bởi vì đâu đâu cũng có bàn tay Thảo vun vén. Anh cảm giác như mình đang có một người vợ.

Anh không muốn trả cô về cho lão Mạnh, dù cái mớ bong bóng ấy đang thực sự làm anh đau đầu. Vẫn chưa tìm ra một phương án khả quan nào cả và anh biết mình đang làm một việc liều lĩnh. Lão sẽ گیرò gì ra tiếp đây? KIỆN tụng, phá phách, hay hay hành hung? Anh đang cầu trời khẩn phật cho những suy đoán của mình là đúng.

Con thú ấy không bao giờ chịu ngồi yên. Nó cũng đang ngày đêm nghĩ cách như cho Thảo về hoặc tự khai ra tung tích. Thảo có mãi mãi yên ổn bên anh thế này không? Câu trả lời là: Không. Đương nhiên rồi. Và anh đang đợi cái chuyện phải đến rồi sẽ đến ấy. Nó giống như một con quái thú mà anh biết mình sẽ phải đương đầu.

Nhưng anh sẽ một mình chiến đấu với nó. Cần phải giấu Thảo những điều anh đang lo lắng và những việc anh đang làm. Anh muốn Thảo được sống thanh thản. Nụ cười của cô sẽ tiếp sức cho anh. Con quái thú ấy anh sẽ tự đương đầu. Nếu anh thắng, cô sẽ là của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Gặp lại bạo chúa

Thảo khom người hi hục cọ một cái nồi to vĩ đại. Nó lớn đến nỗi cô phải đứng lên và gập lưng xuống thì mới làm nổi. Xung quanh cô còn một đồng xong nồi khác, rồi các loại khay, muôi, thìa, bát đĩa, rổ rá ... những vật dụng làm bếp dính đầy thức ăn dầu mỡ đang chờ rửa.

Đó chỉ là một phần công việc của nhân viên rửa bát, rửa xong đồng này thì sẽ là đi cọ rửa lau chùi phòng bếp. Xong việc đó nữa là đến vô vàn những việc không tên cho đến lúc hết giờ. Cực lắm, lại còn rất là buồn, vì toàn thui thủi một mình thôi. Nhưng cô đã quen với loại công việc này rồi, cô tự nhủ rằng mình phải tâm đắc với nó. Với cô bây giờ còn có công việc nào lý tưởng hơn thế nữa đâu.

Hôm nay đã là ngày thứ ba cô làm ở chỗ này. Công việc không có gì mới nhưng điều kiện làm việc thì hơn hẳn. Khu bếp ở đây rất rộng rãi, thoáng đãng và sáng sủa. Hệ thống thiết bị dọn rửa vệ sinh được bố trí thuận tiện sạch sẽ hơn. Lương cũng cao hơn. Đã thế lại còn gần chỗ trọ. Cô ưng công việc này lắm. Thật là biết ơn Phan. Tìm được cho cô chỗ này hẳn là Phan đã phải lo tính nhiều từ trước.

Đang cúi mặt vật lộn với cái xong “không lồ”. Chợt cô khựng người khi có một linh tính lạ, tìm cô bỗng đập thành thịch... Tay cô ngừng lại, vẫn nhìn xuống, không dám ngẩng đầu. Từ dưới nền nhà, trong tầm mắt cô, một đôi chân mang giày đen ông đen bóng lộn, quần âu đen, ly là thẳng tắp đang từ từ bước về phía cô, rồi dừng lại trước mặt cô khi chỉ còn cách một bước chân. Cô nín thở nhìn lên. Phúc đang sừng sững cao lớn trước mặt cô, với bộ comple thật uy nghiêm, sang trọng. Cặp mắt anh ta đang lừ lừ nhìn cô.

-Anh... anh... - Giọng cô run run, cảm giác kinh khủng mà anh ta đã mang đến cho cô lần trước đang sống lại, điều mà cô đã may mắn quên bằng, bởi từ khi bị lão Mạnh tóm được trên điện thoại, mối lo nghĩ của cô chỉ tập trung vào lão, nhờ vậy mà anh ta đã biến khỏi đầu cô.

-Sao, tưởng là đã thoát có phải không. Nhưng lần này thì không may rồi. Tôi đã quyết định không bỏ qua cho cô nữa. – Giọng anh ta cất lên lạnh lùng.

-Tôi... tôi... - Thảo phát hoảng khi biết ý định của anh ta – Tôi không làm gì anh! Là anh hiểu lầm tôi! Tôi không phải người như anh nói. Tôi không có thể! Tôi không hề thế! Anh nói oan cho tôi...

-Đừng có nói từ oan nữa! – Anh ta giận dữ ngắt lời, phi tia mắt sắc như dao chiếu thẳng mắt cô – Đừng có kêu oan hay đóng kịch gì tiếp! Sẽ không bao giờ lay chuyển được tôi đâu! Đi đêm lắm ắt có ngày gặp ma. Giờ đã tới lúc cô gặp phải người như tôi! Hãy đem tất cả mọi khôn ngoan của cô ra mà đối phó đi. Nhưng tôi nói cho cô biết trước, sẽ chẳng có tác dụng gì hết đâu!

-Anh... anh... tôi... - Càng nhìn anh ta cô càng run, nhưng cô cố lấy hết can đảm mà nói – Tôi không hiểu anh đang nói gì. Nhưng... nhưng mà... đây là chỗ tôi làm. Chuyện... chuyện gì cũng hãy để lúc tôi hết giờ hãy nói... Tôi... tôi sẽ ra ngoài nói chuyện với anh.

-Tôi không chuyện trò gì với cô hết! –Anh ta giận giọng.

-...? – Thảo thắc mắc nhìn anh ta.

-Giữa chúng ta không có một cái chuyện gì để nói cả!

-Nhưng sao anh lại tìm tôi?

-Vì Iphone.

-Lại Iphone. Tôi đã nói là tôi không lấy. Tôi phải nói bao lần nữa thì anh mới tin?

-Thôi đi! Tôi sẽ không bao giờ tin cô nữa! Tôi đang mở mắt xem giờ cô còn giờ thêm những trò gì! – Anh ta hằn học nhìn cô mà dần ra từng tiếng – Van xin, khóc lóc, ồm ồm, lại còn ngắt xiu! Đồ đê tiện! Cô còn trò bẩn thỉu nào nữa không!

-Không! Không phải... – Cô bị con uất chặn ở cổ đến nghẹn lại, nước mắt ứa ra.

-Tôi biết vũ khí mạnh nhất của cô là nước mắt, nhưng nó chỉ có tác dụng với tôi lần đầu thôi. Giờ cô đem ra cũng vô tác dụng! Rõ chưa! Đồ đê tiện!

-Không được nhục mạ tôi! Anh không được nhục mạ tôi! – Cô ôm lấy hai tai mình mà nói trả, cùng với hai màn nước mắt chứa chan.

-Cô đáng bị như thế! Vì con người cô đã như thế!

-Anh dứt đi! – Cô hét lên, thấy không thể nào chịu đựng được nữa – Cút đi! Anh là đồ tồi! Cút đi cho tôi! – Rồi cô cầm hòn lao tới đẩy anh ta ra cửa.

-Cô dám... Cô dám đuổi tôi à! – Anh ta tròn mắt nhìn cô.

-Phải! Bởi vì anh lại xúc phạm tôi! Anh là cái đồ phá hoại! Lần trước vì anh mà tôi đã khôn khổ. Anh có biết không! – Thảo vừa tức cười gào vừa cất lực đẩy anh ta. - Đi đi! Đi ra khỏi đây! Đi ngay!

-Bỏ tay ra! – Anh ta quát lớn, đứng tri người lại – Đừng có xô tôi! Cô là cái thá gì! Dám đuổi khách à! Cô không có quyền! Muốn bị đuổi việc ngay bây giờ không!

Anh ta hất tay cô ra. Tiếng quát của anh ta làm mấy người chạy tới, đứng hốt hải ngó ở cửa vào. Thấy tình hình lại sắp sửa như trước, cô nhìn anh ta đầy ai oán, rồi cô lao vội ra cửa. Nhưng anh ta hung dữ kéo giật tay cô lại.

-Bỏ chạy à! Đừng có hòng!

-Bỏ tôi ra! Anh không đi thì tôi đi! – Cô uất ức nói, nước mắt lại trào ra.

-Tôi nói là đừng có hòng!

-Anh... anh là cái gì mà giữ tôi. Tôi không cần làm ở đây nữa. – Cô khóc nức lên, cố giằng tay ra khỏi bàn tay chắc nịch của anh ta.

-Được. Vậy cô nhìn đây! – Anh ta giữ cô bằng một tay, còn tay kia rút điện thoại ra, bấm bấm, rồi giơ lên trước mặt cô. Trên màn hình điện thoại là ảnh Chứng minh thư nhân dân của cô được chụp rõ nét. Cô sững người nhìn.

-Cái này bên Công ty Ánh Dương đã cung cấp. Chỉ cần có cái này, lúc nào thích là tôi có thể tìm được cô!

-Anh định cái gì? Anh định làm gì? – Mắt cô mở tròn hoảng hốt, trống ngực đập thình thịch.

-Đó là việc của tôi. – Anh ta nói với bộ mặt lạnh như một tảng băng.

-Anh không được về đây tìm tôi! Không được nghe chưa! – Cô gào lên.

-Tại sao? Tại sao cô lại sợ? Lai lịch sạch sẽ quá phải không! Sợ tôi về rồi lộ hết chân tướng có phải không!

-Anh... anh... anh là cái người gì vậy?

-Là người trước sau gì cô cũng sẽ phải gặp!

-Bỏ tôi ra! Đồ... đồ...

-Câm miệng! Cô không được phép chửi tôi! Một chữ cũng không được phép chửi tôi! Hiểu chưa! – Đột nhiên anh ta hùng hổ quát vào mặt cô.

-Tôi... tôi... thả tôi ra...thả tôi... - Cô cố vùng ra, còn anh ta thì vẫn mắt lên nhìn cô.

-Thả cô ấy ra đi! Làm gì cô ấy thế? Anh là ai? – Một thanh niên đồng phục phụ bếp lo lắng xông vào can.

-Là anh của cô ta! Xin lỗi. Đây là chuyện gia đình tôi! - Anh ta quay sang người đó và đáp trả như là... thật.

Cô há hốc mồm nhìn anh ta đầy kinh ngạc. Anh ta cũng liếc nhanh cô một cái.

- Thật là phiền mọi người! – Anh ta tiếp tục “đồng kịch” - Nhưng giữa chúng tôi có chút chuyện cần giải quyết! Còn cô! – Anh ta quay sang cô – Đứng yên đấy! Hay cô muốn tôi kể hết chuyện của chúng ta cho họ nghe! Để họ khỏi thắc mắc!

-Không! Anh có đừng nói gì! Đừng có nói cái gì nữa! – Cô lắc đầu tức tưởi đáp. Tự dưng cô thấy nổi gai ốc, sợ tất cả những lời nói cất ra từ miệng anh ta.

-Hừ. Tùy cô thôi! – Anh ta cười nhạt.

-À, vâng. Vậy thì thôi. Nhưng anh ạ, đây là nơi làm việc, mong anh đừng làm thế với cô ấy nữa. – Anh phụ bếp nghiêm giọng.

-Tất nhiên, chỉ cần cô ta không bỏ đi. Có phải không? – Anh ta quay sang lờ mắt với cô.

-Nhưng hãy thả tay cô ấy ra! Cô ấy không muốn mà! – Anh phụ bếp kiên quyết.

-Đã nói là tùy vào cô ta! – Anh ta quát sùng lên như một kẻ gây gỗ.

-Em... em không sao... không sao đâu... xin lỗi mọi người... - Cô cuống lên nói với anh phụ bếp và mọi người khi thấy mặt anh ta đã phùng như thiên lôi.

-Tôi cần nói chuyện với cô ta! Chỉ một lát thôi! – Anh ta gầm lên đầy uy lực.

-Xin... xin lỗi anh, xin lỗi mọi người, cho... cho em phiền lát... - Cô hấp tấp nói theo, giờ thì cô hiểu nghe theo anh ta là cách tốt nhất.

Mọi người biết ý lui khỏi. Chỉ còn lại cô và anh ta, giờ anh ta mới chịu buông tay cô ra. Cô đứng chôn chân đấy, không biết phải làm sao nữa. Còn anh ta đứng lăm lăm quan sát cô. Thời gian trôi qua nặng trĩu. Đầu cô đặc lại. Không thể chiến đấu, mà cũng không hiểu là cái chuyện gì nữa...

Chợt có tiếng điện thoại phá ngang bầu không khí nặng nề ấy. Cô như choàng tỉnh, sờ tay túi quần. Điện thoại của cô đang kêu, liếc ánh mắt xăm soi của anh ta, cô sợ đến không dám nghe, mặc cho điện thoại cứ réo, cứ réo..., réo một hồi rồi tắt.

-Sao thế? – Anh ta chau mày.

Cô bối rối quay đi, không đáp. Chợt điện thoại cô lại réo tiếp... Cô bắt đầu sốt sắng muốn nghe, nhưng chỉ dám nhìn anh ta dò ý.

-Nghe đi, tôi không cấm cô nghe điện thoại.

Cô rụt rè rút điện thoại, vừa nhìn màn hình cô đã giật bắn người. Số của ông Mạnh! Cạch! Chiếc điện thoại bị rơi xuống đất, bàn tay cô vẫn còn run lên...

Cô đứng chết trân nhìn nó réo dưới nền nhà mà không dám nhặt. Lão đã làm gì mà truy ra được số điện thoại mới của cô? Chiếc điện thoại đã tắt ngúm, nhưng cô vẫn hồi hộp nhìn nó.

Anh ta cúi xuống nhặt cái điện thoại lên, mắt quắc nhìn cô khiến cô càng căng thẳng.

-Không được gọi lại! Không được! – Cô hoảng hốt.

-Cái gì mà cô phải sợ cuống lên thế? Chắc tại trong sạch quá có phải không? – Giọng anh ta đầy mỉa mai rồi đưa cô điện thoại. Cô vừa đưa tay đón lấy thì anh ta chợt rút tay lại, giắt giọng. – Không được! Tại sao cô lại nói dối tôi? Tại sao cô bảo tôi là cô không có điện thoại?

Cô tròn mắt nhìn anh ta. Cô muốn giải thích..., nhưng mà từ ngữ của cô chạy đâu hết rồi! Chỉ thấy ánh mắt của anh ta đang nhìn cô thật khinh miệt. Rồi anh ta chẳng nói chẳng rằng bấm bấm cái gì trên điện thoại của cô.

-Không... không... - Cô ú ớ nhao người tới toan giật lấy điện thoại. Nhưng bị anh ta chặn tay ra cản lại.

-Tôi không quan tâm đến lũ đồng bọn khốn kiếp của cô đâu mà sợ.- Anh ta rít lên căm ghét, vẫn giang tay cản cô, tiếp tục bấm. Mặc cho cô thờ hờn hển, căng thẳng đứng nhìn.

-Làm việc đi! Và nhớ là, đừng có trốn. – Anh ta trao điện thoại vào tay cô, giao hẹn dứt khoát, rồi đi ra khỏi.

Cô đứng giữa phòng ngơ ngác ngác...

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Lại phải bỏ việc

Đen đủi quá! Số cô đen đủi quá! Thảo ngồi trong phòng ức phát khóc. Sáng nay cô đã gọi điện xin thôi làm! Kiểu này biết bao giờ cô mới kiếm được tiền đây. Nhưng mà làm gì còn còn đường nào nữa? Đì làm cô sẽ phải gặp lại anh ta!

Phan thì dạo này bận kinh khủng. Hôm qua cô đã sang Phan để “trút” nhưng không được. Nhìn cái mặt Phan đang tập trung làm việc và căn phòng rải đầy giấy tờ, cô thôi luôn ý định kể lể.

Phan cũng không biết cô đã xin thôi việc. Mà nếu có biết thì Phan cũng đồng ý ngay. Đàng nào thì Phan cũng không muốn cô làm công việc này.

Nhìn cái điện thoại với mấy chục cuộc gọi nhớ của ông Mạnh, cô ngao ngán. Nghe chừng không nên thay số nữa, chỉ có điều có nên nghe hay không thôi.

Suốt tối qua và đêm qua cô đã phải tắt nguồn điện thoại. Vì hễ cứ bật một lúc thì màn hình lại sáng lên số của ông ta, dù đã để ở chế độ im lặng nhưng cô vẫn thấy lo. Cái Nhung mà biết thì nó sẽ rất tò mò, cô sẽ phải nghĩ cách nói dối.

Sáng nay, một mình ở nhà cô mới dám bật, thế mà lão réo liên tục đến nhức cả đầu. Nếu tắt điện thoại nhờ đâu mẹ cô gọi có chuyện gì. Mà chắc chắn là có chuyện. Hẳn là lão đã o ép mẹ cô gì đấy. Không thì sao lão biết được số của cô. Trời ơi, cô vừa sốt ruột chờ tin mẹ vừa như phát điên vì tiếng điện thoại của lão.

Điện thoại lại réo tiếp, cô liếc màn hình, không phải số của mẹ, không phải số của lão, cô thờ phào cảm nghe.

-Alo, tôi nghe, Ai đấy ạ?

-Anh đây! – Cô giật mình hoảng hốt, giọng điện thoại trước mặt. Rõ ràng không phải số ông ta. Sao lại giọng ông ta?

-Nghe đi! Em không nghe không được đâu! – Tiếng trong điện thoại phát ra rất rõ – Nếu không, anh sẽ quấy nhiễu em cả ngày đấy!

-Tôi không nói chuyện với ông! – Cô trừng mắt quát vào cái điện thoại.

-Nhưng tôi lại muốn nói chuyện với em! Nếu em không muốn nghe... thì đừng dùng điện thoại nữa.

-... - Cô đành áp điện thoại vào tai, căng thẳng chờ đợi.

-Làm gì mà em thờ hờn hển thế. Chỉ là qua điện thoại, thì anh có thể làm gì em được chứ.

-Sao ông lại biết được số của tôi? Có phải ông đã làm gì mẹ tôi không? Hà!

-Úi chà, chuyện ý với anh dễ mà, em biết rồi đấy. Và khuyên em là đừng có tiếp tục đổi số. Còn mẹ thì em cứ yên tâm đi. Bà ấy là mẹ vợ anh mà.

-Tôi không phải là vợ ông! Không bao giờ là vợ ông!

-Nếu cô thương mẹ cô thì hãy về đây mau! Đừng để tôi kiện! Bà ấy mà không có nhà để ở, thì tất cả là do cô đấy!

-Mẹ tôi sẽ không bao giờ mất được nhà. Vì đó là nhà của mẹ tôi! Chứ không phải là của tôi!

-Cô...

-Tôi là người vay ông chứ không phải mẹ tôi. Nhà ấy của mẹ tôi thì làm sao tôi đem bán để trả nợ cho ông được. Và tất nhiên tôi sẽ không cho mẹ tôi bán nhà.

-Cô... cô dám...

-Đừng dọa tôi nữa, tôi đã hỏi hết rồi. Ông kiện tôi cũng không được gì hết. Tốt nhất ông hãy ở yên đi. Và hãy lấy người khác. Còn tôi sẽ ở đây làm việc. Tôi hứa sẽ trả cho ông đầy đủ. Thế thôi! – Nói rồi cô bực bội tắt máy.

Chỉ ba giây sau điện thoại lại réo. Vẫn là số đó. Cô mặc kệ. Và cứ thế, hết réo lại tắt, tắt rồi lại réo. Đến mất thôi! Cô lấy ngón tay nút chặt hai lỗ tai mình.

Lại réo... nhưng lần này là một số lạ, cô phân vân nhìn màn hình, rồi hoang mang cảm nghe.

-Alo?

-Anh đây mà. Đã bảo rồi. Hoặc là phải nghe, hoặc là ném cha cái điện thoại đi, đừng dùng nữa. Chứ em làm thế này, chẳng ăn thua gì đâu.

-Tôi đã nói hết với ông rồi. Hãy để cho tôi yên đi. – Cô mệt mỏi nói.

-Không được. Làm gì có chuyện trốn nợ mà lại đòi được yên. Nếu em ở địa vị anh, thì em làm thế nào?

-Tôi đã nói là tôi đang kiếm tiền trả cho ông, tôi không trốn nợ.

-Đấy là mồm em nói, lời nói gió bay!

-Thế ông còn muốn tôi thế nào nữa?

-Về gặp anh, hoặc khai ra chỗ em ở.

-Tại sao lại cứ phải như vậy! Tôi sẽ trả ông tiền là được mà!

-Vậy tiền đâu? Cô mang về trả tôi đi!

`-Làm sao tôi đã có ngay, tôi mới ra đây thôi mà.

-Vậy cô rút số tiền đã có ra. Về trả tôi!

-Lúc trước... ông bảo là không nhận như thế, sao giờ lại...

-Đó là việc của tôi!

-...

-Sao nào? Có tiền rồi thì trả cho tôi đi! Về lấy tiết kiệm ra trả cho tôi đi!

-Ông Mạnh... Số tiền đó đã nhiều lần tôi đem sang nhưng ông không chịu nhận. Còn bây giờ... ông lại bắt tôi... Không được! Tôi không thể tin ông được. Rõ ràng ông đang lừa tôi. Ông cố lừa cho tôi về, rồi ông lại vô vàn quỷ kế...

-Điên à! Giờ tôi chỉ cần tiền! Cần tiền thôi!

-Không phải... không phải... tôi không ngu nữa... tôi không quên chuỗi ngày ở bên ông đâu... Con người ông... luôn luôn trơ trẽn và thủ đoạn, ông sẽ không bao giờ nói thật với tôi. Tôi không về!

-Vậy là cô có tiền mà vẫn không trả cho tôi có phải không!

-Nếu thật sự ông cho tôi được như thế thì tôi sẽ vay tạm rồi chuyển về. Dù sao chỗ đó cũng không nhiều. Mẹ tôi sẽ đem sang cho ông. Và sau này, cũng chỉ cần như thế...

-Không được! Không được như thế! Cô phải đem về!

-Biết ngay mà. Bộ mặt ông rõ ra rồi đấy!

-Rõ cái cứt! Cô không tin tôi thì thôi! Ra tòa nói chuyện!

-Ông muốn làm sao thì làm. Tôi thà ra tòa còn hơn là về với ông!

-Được. Là chính cô đã nói đấy nhé! Sau này đi tù thì đừng có oán thán tôi!

-Còn lâu! Tôi làm cái gì mà phải đi tù?

-Làm gì à? Không biết là mình đang làm cái gì à? Giả vờ gì ngớ ngẩn thế!

-Tôi không trốn nợ!

-Mẹ kiếp! Thế em không trốn nợ thì em đang làm cái gì đấy?

-Ông không dọa được tôi nữa đâu. Trường hợp tôi không phải là trốn nợ. Vì tôi đi là để tránh cái con người xấu xa là ông, chứ tôi không hề có ý định chiếm đoạt số tiền đã vay. Vậy tôi không bị tội trốn nợ.

-Giỏi đấy. Vậy em cứ ra tòa mà nói thế nhé.

-Ra tòa tôi sẽ nói hết các việc ông đã làm với tôi. Sẽ viết đơn trình bày tất tần tật. Để người ta hiểu vì sao tôi lại ra nông nỗi này. Tôi tin vào công lý. Pháp luật sẽ không bao giờ trừng trị một người như tôi.

-Xem ra có khôn lên tí. Nhưng vẫn trúng chọi đá thôi. Cô cứ việc ra tòa mà kể lể, không có bằng chứng, chẳng ai thèm tin lời cô hết!

-Không. Tôi có làng xóm làm chứng! Chuyện của tôi ai cũng biết!

-Vậy cô cứ mời cả làng đến làm chứng. Tôi chấp hết. Vì họ chỉ làm chứng được chuyện tôi thích cô, chứ không làm chứng được cô trốn nợ hay không. Ra pháp luật phải có bằng chứng rõ ràng. Cái ý định trong đầu cô và cái lời hứa sẽ trả nợ của cô không ai gọi là bằng chứng. Chỉ có cái việc cô đã làm mới được coi là bằng chứng. Và cái việc cô đã làm và đang làm ấy đã đủ khép cô vào tội hình sự rồi. Tội đó tù vài năm đấy.

-Không! Không phải... cái này tôi đã hỏi kỹ rồi... không phải thế mà.

-Tiên sư cái đứa mà cô đã hỏi. Sau này đi tù rồi thì cô cứ nó mà nguyên rủa nhé. Việc cô bỏ trốn bấy lâu nay là bằng chứng quá đủ để công an truy tố cô! Cô không tin thì cứ chuẩn bị tinh thần mà cãi. Tôi cũng nói trước! Tôi thừa sức dập đi các lý lẽ của cô! Thừa sức dập được mồm thiên hạ! Đứa nào dính mũi vào chuyện của tôi thì hãy liệu chừng.

-Ông... ông...

-Bình tĩnh nghe tiếp nào. Còn chưa hết mà. Ngoài việc cho cô đi tù, tôi còn có thể làm cho cái đứa chứa chấp hay liên quan gì đến cô cũng vào tù nốt!

-Cái gì cơ?

-Che giấu tội phạm, không tố giác tội phạm, hay đồng phạm. Đều có thể bỏ tù. Nếu có đứa nào dính dáng đến cô, tôi sẽ không bỏ qua! Tôi thề!

-Không được! Không được! Ông thật là tàn ác! Hu hu... hu hu...

-Tôi sẽ làm cô đau. Bởi vì cô nhất định không chịu về bên tôi... Không còn cách nào khác nữa. Giả như bây giờ... tôi có thể khóc được như cô.

-Huhu... tại sao lại thế này... Sao lại như thế này... Hu hu...

-Khóc đi.

Ông ta nói lạnh lùng rồi cúp máy luôn. Thảo bất lực khóc một mình giữa gian phòng, trong nỗi sợ hãi đã phủ kín lên cô.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Không thể bỏ việc

Con khóc trôi qua, giờ cô đã nín được. Khóc thì có được gì đâu. Cô cũng không muốn khóc vì lão nữa. Cô chỉ muốn tìm cách đối phó được với con quý ấy. Con quý ấy không phải đang cần tiền, mà vẫn chỉ cần cô!

Cô run lên vì sợ. Sợ chạy về với lão, sợ quãng đời tiếp theo bên lão. Đi tù cũng được! Một ý nghĩ kỳ cục tự dưng đến với cô. Đi tù quách đi cho lão hết yêu cô. Lão sẽ lấy vợ và thế là cô hết khổ!

Nhưng cũng không được vì cô còn có Phan. Phan đã trót dính líu vào chuyện của cô mất rồi. Liệu pháp luật có bỏ qua cho Phan không? Trời ơi, người con trai tiền đồ sáng lạng ấy đã bị cô làm hại rồi.

Có lẽ phải về thôi, về mà tiếp tục chịu đựng lão, còn hơn để lão kiện thì chuyện cô và Phan thế nào cũng bị điều tra ra, cô đi tù, Phan đi tù, còn mẹ cô nữa, bà sẽ sống sao đây... Cô lặng lẽ thu dọn mấy bộ quần áo... Nước mắt lại tuôn ra. Cô khóc vì không đành lòng như thế này. Phan ơi! Phan! Hãy ráng vượt qua cú sốc này nhé...

Chợt điện thoại reo, màn hình hiện lên chữ “A. Phuc”. Cô chau mày “A. Phuc. Là ai nhỉ? Sao trong máy cô lại có cái tên này?”

-Alo! Tôi nghe ạ.

-Cô hãy đến làm việc ngay! Đến làm bây giờ ngay! – Giọng đàn ông lạ nói như ra lệnh trong máy.

-Ồ. Anh là... - Cô sừng sốt.

-Tôi đang chờ tại chỗ làm của cô đây. Đã nói cô không được bỏ việc mà!

-Anh... - Cô chợt nhận ra giọng Phúc, liền uất ức gào lên – Tôi không làm nữa!

-Tôi cho cô đúng ba mươi phút để đến đây, bắt đầu từ phút này, nếu quá giờ không thấy, tôi sẽ phi thẳng về quê cô.

-Cái gì! – Cô tròn mắt.

-Tùy cô! Gặp nhau ở quê!

-Không được! Tôi không thể về đó!

-Tại sao? Cô đang bị truy nã à?

-Không! Không phải!

-Tôi không cần biết. Tôi là chủ cái iphone. Tôi phải truy tìm từ đầu mối duy nhất là cô. Tất cả sẽ bắt đầu từ cô!

-Trời ơi! Không được!

-Tôi đang tính giờ cho cô hành động đấy! Hết ba mươi phút là tôi lên đường!

-Thật vô lý! Tôi không ăn trộm, tôi cũng không biết gì về họ! Sao cứ tìm tôi!

-Vì cô là kẻ duy nhất mà tôi tóm được.

-Vậy thì anh cũng sẽ không tóm được tôi nữa!

-Lại trốn. Cô có thể trốn được tôi. Nhưng không trốn được công an đâu.

-Tại sao? Tại sao lại công an ở đây?

-Tôi có quyền tố giác cô trước công an địa phương. Vì cô là kẻ tình nghi. Cô sẽ được công an mời đến làm việc. Nếu cô không có mặt, chuyện sẽ nghiêm trọng. Họ có quyền truy tìm cô bằng nhiều cách. Nghe nói cô làm ở đây là có người bảo lãnh, vậy sẽ nhanh thôi...

-Không... không...

-Tóm lại tôi sẽ nhờ công an tìm ra cô bằng được. Tôi sẽ hợp tác với họ bằng tất cả những gì có thể. Ba mươi phút của cô đang trôi qua đấy. Tôi đã nói là làm.

-Đừng! Đừng! Đừng anh ơi! Tôi đến! Tôi đến đây! Đến ngay đây!

Cô cuống quýt hét vào máy. Anh ta đã dập máy. Liệu anh ta có nghe thấy lời cô vừa nói không. Cô bấm gọi lại... Ồi! Hết tất máy rồi! Hết ý án rồi! Cô học tốc thay đồ. Cần phải đến đó ngay! Cần phải ngăn chặn hần! Phan là người bảo lãnh cho cô. Hần mà về quê cô thì lộ hết chuyện. Điều đầu tiên là lão Mạnh sẽ tra ra Phan... Lão là người ghen kinh khủng khiếp! Nếu biết Phan và cô bên nhau bấy lâu nay, chắc chắn lão sẽ đập cho Phan một trận như từ. Phan của cô... ời Phan của cô... Cô sẽ không để điều kinh khủng ấy xảy ra...

Cô đạp vội xe đến chỗ làm, chốc chốc lại nhìn đồng hồ tay, dù rằng bình thường cô đi thông thả cũng chỉ mất chừng mười phút.

Và kia rồi! Hần đã đứng sẵn ở ngoài cổng nhà hàng. Gương mặt hoàng tử, cùng với bộ vest đen lịch thiệp, đôi mắt đã tia thấy cô... Quái nhân đấy! Cô tự mình nhắc nhở. Quái nhân đẹp trai! Mà không! Hần xấu mù ý! Với cô thì hần xấu mù!

“Em thì bỏ việc, còn anh thì bắt làm, vậy rốt cục thế nào đây? Có làm không?” “Dạ, em có làm, em xin lỗi, em không bỏ nữa đâu” “Vậy thì làm cho nghiêm túc đi. Nên nhớ, đây là công việc, không phải chuyện của anh em cô”. Đó là lời răn đe nghiêm khắc của chị quản lý, còn cô chỉ biết vâng vâng dạ dạ rồi cun cút làm việc.

Cô nhận lại công việc của mình từ người đang làm thế. Vừa đeo xong đồ bảo hộ, đang chuẩn bị làm, thì hần lại xuất hiện, lừ lừ đi vào, đến sát bên cô, lại cái kiểu nhìn làm cô... không dám nhìn lại.

-Tôi... tôi đã đến... trước hẹn – Cô lắp bắp, chỉ dám nhìn trộm. – Còn anh... anh phải giữ lời...

-Tôi là người nói là làm. Và hãy nhớ, cô phải nghe tôi... vô thời hạn.

-...? – Cô thẳng thốt nhìn anh ta.

-Cho đến khi tôi tìm được cái iphone.

-Ôi... vâng. – Cô thờ phảo ngoan ngoãn đáp.

-Cô đã không cần gì hết. Nhưng vẫn vì đồng bọn mà chạy đến đây. Xem ra cô là người có nghĩa khí. Tôi rất trân trọng những người như vậy. Thế nhưng, phải là vì những việc tốt, những việc tử tế kia! – Đột nhiên anh ta giận dữ gầm lên – Còn cô, cô là vì cái gì? Vì cái gì?

Cô tròn mắt nhìn vào mắt anh ta, cô biết là điều gì đang sắp đến. Lại sắp sửa phải nghe những lời kinh khủng, và báo trước là ánh mắt này đây.

-Anh... anh...- Cô ú ớ.

-Cô đã làm những cái gì, cô nói đi. Cô đã đồ đốn như thế nào, cô nói đi. Tại sao cô có thể sống bản thủ, nhơ nhuốc như thế hả?

-Không được chửi tôi! Anh không được chửi tôi! – Cô sợ run lên, lùi dần ra sau để tránh xa anh ta ra.

-Cô rất đáng bị tôi chửi như thế! – Anh ta gầm gè, lại tiến đến gần cô.

-Anh...anh vô lý... tôi không làm gì anh... - Cô nói mà thờ như đứt hơi.

-Có đúng thế không? Cô đã nhảy vào cuộc đời tôi... Nhưng cô không đáng nhảy vào cuộc đời tôi. Vì cuộc đời cô là cuộc đời ô uế. Cô đã quá ô uế! Tôi kinh tởm một người như cô! Rất kinh tởm! Trộm cắp, lừa đảo, điếm đĩ! Sao cái gì cô cũng có thể hả!

-Ôi...ôi...- Cô ù hết cả tai, thờ hồn hển.

-Thật dơ bẩn! Thật kinh tởm!

-Tôi... Tôi không biết anh bị làm sao... Nhưng... anh không được chửi tôi... không được xúc phạm tôi! – Cô hét trả, mắt cô đã nhòa lệ. Qua màn nước mắt, cô nhận ra có người vừa chạy tới ngó vào, còn anh ta thì mắt đang long sòng sọc nhìn cô, có tiếng chân người chạy đến tiếp... Chuyện lại như cũ rồi, nhưng bây giờ thì cô không thể đi khỏi đây được nữa, cô cứ phải chịu đựng như thế này sao? Ôi cái cuộc đời cô... Sao mà đen tối thế! Cô run rẩy dựa vào bệ bếp, hai tay vịn mép bệ, đầu cô choáng váng, thờ dốc... Không được ngất... cô không được ngất... cô phải tỉnh táo, vì Phan... phải tỉnh táo để làm theo ý muốn của tên thần kinh kia, để giữ cho hắn đừng làm chuyện điên rồ ấy...

-Thôi được. Làm việc đi. Từ nay tôi sẽ không chửi cô nữa.

Hắn trùng giọng nói rồi bỏ đi.

-Chị có sao không? – Một giọng nữ bên tai cô, cô mở mắt, một nữ nhân viên mặt còn trẻ măng đã đến bên cô lo lắng. Cô vừa lắc đầu vừa thờ lấy thờ để, tay chẹn ngực nhìn ra cửa, cô sợ anh ta quay trở lại.

-Anh ấy đi rồi. Chị có ông anh gì khiếp thế? Chị ngồi nghỉ đi đã. Ngồi đây này chị ơi. – Cô bé cuống quýt kéo cái ghế nhựa cho Thảo ngồi. Thảo vừa ngồi vừa thờ dốc – Đừng sợ nữa! Bình tĩnh lại chị ơi. Thế có cần em giúp gì không?- Cô bé vẫn lo lắng.

-Không... Chị... chị... không sao đâu... Tại chị... tức quá thôi... cảm ơn em - Thảo cố gắng đáp cho cô bé yên tâm. Cô không hề biết rằng đằng sau bức tường ngoài kia, anh ta đang đứng nghe vào.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Một con môi có hai thợ săn

Những ngày tiếp theo của cô thật đúng là một cực hình. Cô cứ cúi gầm mặt mà làm việc, chẳng dám nhìn một ai, nhục đến mức lú lẫn cả người, làm việc lúc quên lúc nhớ. Đã có lúc cô cất rổ thìa vào một nơi mà chính cô tìm toát mồ hôi mới thấy, và cũng có lúc cô quên không xếp đồng dụng cụ nấu vào vị trí của nó sau khi đã rửa sạch, hoặc có khi lại xếp bát đĩa sai vị trí qui định... Để rồi lúc bị nhắc nhở cô lại càng muốn độn thổ thêm.

Những chuyện này trước đây với cô là chưa từng có. Cô vốn dĩ là người nghiêm túc cẩn thận, làm việc không muốn để ai nói. Nhưng dạo này cô phải luôn cảnh giác với chính mình để không tiếp tục mắc lỗi. Hóa ra cái việc rửa bát của cô là khâu liên quan đến rất nhiều người. Chỉ cần vài thứ không đúng trật tự cũng đủ làm đội quân khu bếp nhà hàng bị rối lên.

Cô nào muốn thế, cô tự giận mình lắm, đã cố gắng làm cho đúng nhưng vẫn có lúc nhầm ngớ ngẩn lên được. Vừa xong cô còn để quên cả xe bát chĩnh in hình logo của mọi người. Chỉ vì... chỉ vì cô phát hiện, “ông anh” của mình vừa mới tới!

Cứ thấy anh ta là cô lại giật thót cả người, và con căng thẳng kéo đến... Rồi cô gồng người lên, đang làm gì cô cũng sựng lại chờ đợi để... chịu trận. Nhưng lần nào cũng vậy, anh ta không nói gì hết, chỉ dừng lại một chút, một chút thôi. Khi thì vài giây, khi thì vài phút, lặng lẽ nhìn cô, rồi đi khỏi, để lại

trong cô một nỗi hồi hộp to lớn mà phải vài chục phút sau nó mới tan đi được.

Ngày nào cũng vài lần như thế. Anh ta làm cô có cảm giác như cả cái thế giới này đang nhìn vào mình. Có điều “cái thế giới này” không ai nói gì cô, cũng không lời xì xào, cũng không một ánh mắt nào khinh miệt cả, chỉ duy nhất một điều đó là mọi người có vẻ hiếu kỳ đối với cô.

Cô không trách gì họ, bởi họ đã không ghê lạnh cô, như thế đã là tốt lắm rồi. Bởi ai bảo cô có một “ông anh” quái dị như thế, ngày nào cũng vài lần lượn qua chỗ cô để mà soi. Soi xong cái lại đi. Thật không hiểu được.

Còn cô thì như con cá nằm trên thớt. Đợi người ta thích đến trăm lúc nào thì trảm. “Êm ả” thế này mà cô vẫn sợ lắm. Nhỡ đâu anh ta lại dùng một cái trợn mắt lên và trút vào cô đủ thứ trên đời. Đồ thần kinh không bình thường ấy, ai mà biết được!

“Từ nay tôi sẽ không chửi cô nữa”, cô không dám xem đó là lời hứa của anh ta và cứ thế sống trong thắc thỏm. Đã nhiều ngày trôi qua nhưng cô vẫn còn khiếp đảm vì những màn chửi bới kinh hoàng ấy. Bởi thế, cô chỉ mong mau hết ngày làm việc, được trở về phòng trọ, và khi ấy cô mới tin là ngày hôm nay đã ổn.

Còn với Phan, cô không dám kể gì. Kể thì để làm gì? Phan sẽ khùng lên cho mà xem. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp? Cô rùng mình... Đàn ông là không hiểu nổi, thôi giữ cho họ yên là tốt nhất.

Phan không hề hay biết rắc rối cô đang gặp phải, vẫn ngày ngày đi làm từ sáng tới khuya. Phan bận lắm, vậy mà sáng nào trước khi đi làm cũng không quên tạt qua cô. Khoảnh khắc ấy ngăn ngừi thôi nhưng luôn chứa đựng sự quan tâm và niềm vui to lớn. Cô đã cố nở nụ cười tươi với anh để giấu đi nỗi lo lắng trong lòng. Cô muốn giữ cho anh được hai chữ “bình yên”.

Thật đe dọa cho điều cô muốn đó là ông Mạnh. Những cuộc điện thoại liên tục của ông ta khiến cô lo lắng. Thôi thì đành nào cũng về, thà rằng cứ hẹn ông ta hẳn hoi đi cho ông ta bớt điên dại. Mà cô cũng cần ở lại đây thêm thời gian nữa, chuyện cái iphone còn chưa đâu vào đâu.

-Tôi hứa với ông là tôi sẽ về nhưng không thể về bây giờ được. Hãy để tôi làm cho hết tháng đã, xong là tôi sẽ về. – Cô gọi cho lão với giọng ngoan ngoãn.

-Sao? Cô vừa nói cái gì thế? Tôi thắc mắc đấy! Tôi tưởng cô sẽ tiếp tục thách thức, hay khoe đã mời được người làm chứng, hoặc là đã viết xong bài diễn văn kể tội tôi. Hóa ra cô đã vội ngoan ngoãn thế này à?

-Vâng. Tôi biết ông nhiều tài rồi. Tôi không dám đấu tranh gì nữa.

-Cô nên biết điều như thế. Giữa chúng ta là cuộc chiến không cân sức. Con thỏ non thì không bao giờ thắng được con cáo già. Biết chưa.

-Vâng. Tôi biết ạ.

-Nên nhớ, em thua tôi cả hai chục tuổi đời và vô vàn kinh nghiệm sống. Sẽ chẳng ích gì nếu em còn gấu gân với tôi đâu.

-Dạ, vâng.

-Ngao thế là tốt. Vậy em ở đâu? Và đang làm gì?

-Đừng bao giờ hỏi tôi điều đó. Tôi biết tính ông nên sẽ không bao giờ nói. Ông muốn tôi về thì tôi về là được, đúng không?

-Thôi được. Nhưng em phải giữ lời. Tôi sẽ đợi, dù sao em như thế là cũng biết nghĩ rồi. Và tôi chốt hạ, đây là lần cuối. Nếu em dám lật, tôi sẽ cho em hậu quả nhớ đời.

-Thôi. Tôi phải làm việc rồi. Đừng gọi cho tôi nữa nhé. Đau đầu lắm. Chào ông.

Cô nói rồi tắt máy luôn. Nói chuyện với ông ta cô chỉ muốn kết thúc sớm. Từ nay đến cuối tháng... Cô rùng mình. Lại chuỗi ngày đen tối đang đợi trước mắt đây.

Cô đau khổ khi nghĩ tới cái ngày sẽ phải rời xa Phan, cái ngày sẽ làm cho Phan vô cùng đau đớn, cô cũng đã khóc cho cái ngày này nhiều lắm. Còn cách nào nữa đâu. Phải chủ động chia tay thôi, sau khi xong chuyện iphone, cô sẽ trở về bên lão, trả lại cho Phan sự bình yên.

Nhưng mà cái kế hoạch đau khổ của cô không biết bao giờ mới thực hiện được. Tên quái nhân kia cứ giữ cô đến bao giờ? Hắn có còn cần cô để điều tra cái iphone nữa không? Cô bắt đầu sốt ruột. Tại sao hắn chẳng hỏi cô một câu gì? nhưng ngày nào cũng đến ngó cô một cái rồi đi? Như thế là thế nào? Ngày hẹn với lão Mạnh đang gần đến, thế nhưng chuyện của hắn vẫn cứ yên như không. Hôm nay cô rất mong hắn tới, cô phải chủ động hỏi hắn để tự coi trời cho mình.

Chờ cả nửa ngày thì hắn cũng xuất hiện, lần đầu tiên cô để ý hết diện mạo hắn và có cảm giác hơi đồn tim. Hắn khá cao to, thân hình săn chắc, rất nam tính với nét điển trai uy nghi hơi dữ tợn, trang phục chỉ là quần jean áo phông đen mà sao trông vẫn oai phong sang trọng vô cùng.

-Anh... anh... anh ơi! – Cô thu hết can đảm gọi vội khi anh ta vừa ngó cô xong và đang đi khỏi.

Anh ta dừng lại ngay, đứng khựng trong giây lát. Rồi lập tức quay lại bước tới đứng trước mặt cô chờ đợi. Nhìn ánh mắt còn chứa đựng sự ngạc nhiên của anh ta, cô hồi hộp quá, vội cúi mặt xuống.

-Gì vậy?- Anh ta điềm đạm hỏi.

-Tôi... tôi... à tôi... - Cô ấp úng, thấy tim mình bắn loạn.

-Cô ngẩng mặt lên mà nói.

-À... tôi... – Cô ngẩng mặt nhưng lại không dám nhìn vào mắt anh ta. Còn anh ta thì đang nhìn thẳng vào mắt cô, anh ta luôn là vậy... và điều này làm cô càng bối rối. – Tôi... tôi chỉ muốn hỏi là... là khi nào... khi nào thì anh thôi... không cần tôi nữa?

-Sao hỏi vậy?

-Bởi vì là... bởi vì là... tôi không thấy anh hỏi gì tôi về cái iphone cả.

-Thế thì sao?

-Anh... Anh tìm iphone đến đâu rồi? – Thảo hỏi xong, thấy mắt anh ta có vẻ lảng tránh, cô tiếp tục – Anh cần hỏi tôi cái gì thì hỏi đi chứ, mà anh cứ đến rồi đi như vậy là sao? Anh tìm iphone kiểu gì thế này?

-Đó là việc của tôi. – Anh ta khó chịu.

-Nhưng tôi không có thời gian để chờ anh. Tôi còn việc của tôi. Tôi cũng không muốn mất thêm thời gian với anh nữa. Vậy anh cần hỏi tôi điều gì, hay cần tôi làm gì thì hãy mau mau lên để tôi còn đi chứ.

-Cô định đi đâu?

-Đó là việc của tôi. – Cô nói về giận hờn.

-Được. Vậy chuyện chúng ta còn chưa xong, và cô cứ tiếp tục thế này.

-Sao lạ vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả. Anh có thể nói rõ hơn không? Trên đời này làm gì có ai truy tìm của nả giống như anh. Anh làm thế này thật không ổn tí nào cả. Tôi là người mới đến, chả biết gì cả thì anh giữ chặt, còn người xung quanh đây, họ biết bao nhiêu, thì anh không hỏi. Anh tìm thế này thì bao giờ mới thấy?

-Không phải việc của cô. – Anh ta nghiêm giọng.

-Nhưng tại sao tôi cứ phải sống theo ý anh cơ chứ. Tôi đã bị oan rồi lại còn bị giam cầm thế này à!

-Tôi có một việc phải nhắc cô. – Anh ta đột nhiên nhìn xoáy vào mắt Thảo – Cô kém tuổi tôi. Kém một tuổi đấy. Vì vậy cô phải xưng em với tôi.

-Gì cơ?

-Kém tuổi phải xưng em.

-Nhưng... nhưng tôi...

-Xưng em – Anh ta ngắt lời nhắc.

-Có mỗi một tuổi thôi mà – Thảo cãi.

-Một tuổi cũng là em rồi, đừng có hỡn. – Anh ta trừng mắt.

-Tôi... em... à tôi... - Cô ngắc ngứ sợ sệt.

-Về tập đi. Khi nào thạo thì tiếp tục nói chuyện. – Anh ta nói như ra lệnh.

-Ơ? – Cô đang mất chữ o mồm chữ a thì anh ta đã quay lưng thẳng bước.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Người thợ săn kỳ lạ

Hắn đi rồi, hồi lâu cô vẫn còn ngẩn ra. Anh với chả em, sao hắn bắt bẻ thế. Thật ra có cần thiết lắm đâu. Người đầu mà khó tính! Cô xưng hô như vậy thì đã sao? Có gì đâu mà “hôn”. Còn anh ta thì sao? Anh ta mới gọi là có tội. Anh ta nghi oan cho cô, chửi oan cô, xúc phạm cô, giam giữ cô, bao nhiêu đấy thì đã sao!

Tóm lại số mình là số con rệp. Tự đứng lại dính phải anh ta. Cô chán chẳng muốn nghĩ nữa. Quay sang vấn đề ngày kia phải xuất hiện trước ông Mạnh. Ôi... Cô lại rùng mình. Còn ông ta thì đang mong lắm đây!

Muru kè của ông ta lần này là cái gì không biết? Liệu cô có đi được nữa không? Ôi cái con người nham hiểm ấy thì không biết đầu mà lẩn. Bắt đầu từ sáng nay, cô đã thấy sợ xem đồng hồ. Cô thấy nó như đồng hồ chờ bom nổ vậy!

Sợ lắm, nhưng mà vẫn phải về. Cô không cho phép mình nuốt lời. Cô là người coi trọng lời hứa. Hơn nữa cái hẹn này là do chính cô đưa ra, vì mẹ, vì Phan.

Cô hí hục đẩy cái sào lau sàn dọc lối đi khu bếp. Tất cả phải sạch sẽ sáng loáng ngay bây giờ, trước khi đến giờ phục vụ cao điểm. Nhà hàng sang trọng này rất giữ tiếng, nhất là vấn đề vệ sinh. Cho nên với một nhân viên tạp vụ, họ cũng đòi hỏi cao, phải nhanh nhẹn và biết tính toán.

Ấy vậy mà hôm nay cô cứ mãi lo mãi sợ cái ông Mạnh mà tí nữa thì quên mất việc này. May kịp nhớ ra nhưng phải nhanh tay lên. Lỡ mà không kịp thì bị trừ lương mất. Ở đây tuy lương cao nhưng trừ phạt thì cũng ác lắm. Hôm cô xin nghỉ rồi quay lại làm, họ đã báo sẽ trừ lương cô một khoản buổi ruột rồi. Giờ mà bị trừ tiếp thì chết cô à. Nhưng mà hồi ôi... Chắc gì cô đã có lương mà vội lo trừ phạt chứ?

Ngày kia cô sẽ xin nghỉ, vậy tính ra cô chỉ làm được có hơn mười ngày, ai trả lương cho cô như thế. Về quê rồi lão Mạnh sẽ gây khó khăn, cô sẽ ra trễ, sẽ bị đuổi việc hoặc không đi được nữa... và thế là cô đang làm không công! Trời đất ôi! Lại một lần nữa làm không công!

Cô than thầm trong lòng. Số gì mà số khổ quá thế này! Gần lau đến phòng anh quản lý rồi. Tự nhiên cô thấy áy náy. Mình khổ là do mình chứ người ta có làm gì mình đâu. Những qui tắc qui định họ dựng ra cũng cốt để cho mọi người làm đúng trách nhiệm. Cô đây mới vào làm được ba ngày thì đã xin thôi việc, xong lại chạy tới xin làm, rồi làm được chục ngày lại chuẩn bị xin về quê, đã thế lại không biết có ra mà làm tiếp được hay không nữa... Ôi ôi lộn xộn quá! Có ai làm việc mà lại như cô không? Đã thế lại còn cái “ông anh” quái đản kia nữa, mấy lần gây loạn đã đành, lại còn ngày nào cũng tới soi cô, thế nào cũng làm cho người ta bực mình thất vọng. Phiền hà đến thế rồi, vậy mà tới đây cô lại có chuyện rắc rối tiếp. Lần này chắc họ phát cáu lên mất. Cô còn dám nghĩ đến tiền lương được nữa sao?

Cô ngậm ngùi đẩy tấm vải lau sàn qua cửa phòng quản lý. Cảm giác ăn năn khiến cô muốn ngó vào trong. Nhưng vừa ngó cái đã gặp ngay bộ mặt khiến cô phải giật mình. Hắn!

Hắn đang ngồi đối diện với anh quản lý, qua một cái bàn làm việc. Họ đang nói chuyện. Hắn cũng liếc nhanh cô một cái. Có việc gì mà hắn ngồi đây thế? Hay họ quen nhau? Cô thụt người lại, đứng khựng ra suy nghĩ. Chết cô rồi! Có khi nào hắn nói xấu cô? Hắn ghét cô như vậy cơ mà. Hắn mà nói xấu thì thôi cô đừng có mơ lấy được tiền lương. Lời lẽ của hắn kinh khủng lắm. Đúng là xui tận mạng. Thôi đừng nghĩ đến tiền lương nữa.

Cô vừa làm việc vừa âm ức, mồ hôi mướt mải, trên đời có ai khổ như cô không! Biết là làm không công mà vẫn cứ phải làm! Mà có phải nhẹ nhàng gì đâu, cô làm hùng hục ra ấy chứ!

Hai lần làm việc không công rồi. Mà tất cả là do hắn. Đã thế hắn còn ỉ ra đấy, không chịu giải quyết để cô đi. Nếu cứ thế này, hóa ra cô phụ thuộc vào hắn sao? Và những ngày lao động không công còn kéo dài ra nữa sao? Không, cô không chịu như thế! Thêm một ngày cũng không! Cô đang làm kiếm tiền chứ không phải đi từ thiện.

Ước gì, cô không chờ đến lúc hắn vào soi cô nữa, mà thử đi tìm hắn. Chẳng khó khăn gì, cô thấy hắn đang đứng ngay ở quầy bar.

-Anh... cho tôi gặp một lát có được không? – Cô tới bên anh ta với ánh mắt bức thiết.

Lập tức anh ta bỏ cuộc trò chuyện với cô lễ tân để đi theo cô. Ra tới hành lang ngoài trời, chỗ này luôn vắng vẻ, cô bắt đầu luôn.

-Tôi đang có chút thời gian rảnh. Bây giờ anh muốn hỏi tôi cái gì thì hỏi đi.

-Bây giờ...? – Anh ta nhìn cô tỉnh quái – Bây giờ thì tôi chưa thể. Sao nào?

-Sao cái gì chứ? Tôi sốt ruột lắm rồi, hỏi gì hỏi luôn đi! – Cô gắt.

-Tôi đã nói là tôi chưa thể! – Anh ta rần giọng – Tôi là người chứ không phải con robot mà cô bảo hỏi là hỏi ngay được.

-Nhưng sự việc đã nhiều ngày rồi. Từng đấy thời gian mà vẫn chưa đủ giải quyết cái việc con con đấy sao. Anh làm việc kiểu gì thế? – Cô cáu kỉnh.

-Đó là việc của tôi. – Anh ta lạnh lùng.

-Vậy thì anh cứ giữ lấy cái việc của anh đi, chứ đừng có giữ tôi như thế này nữa, cũng như đừng có đến phòng quản lý mà nói bất cứ điều gì về tôi!

-Sao? Cô biết tôi nói về cô à?

-Anh nhận là anh tôi, không lẽ người ta không hỏi tôi. Và anh sẽ dành những lời tử tế cho tôi đấy chắc? Tôi thành thật khuyên anh hãy đừng có ức hiếp tôi thêm nữa. Anh nói xấu tôi thì người ta cũng nhìn anh chẳng đẹp để gì đâu.

-Cái gì? Nói xấu?

-Không nói xấu thì nói tốt chắc. Trong mắt anh tôi là kẻ thế nào tôi biết chứ. Chửi tôi, anh còn làm được thì nói xấu có là cái thá gì! Đừng có nhận là anh tôi nữa. Trên đời này không có người anh nào xử tệ với em mình như thế đâu! Tôi không muốn là em anh! Tôi cũng không muốn có người anh tệ như thế này!

-Tôi không muốn làm anh của cô! – Anh ta trừng mắt – Và cũng không muốn cô là em của tôi!

-Vậy thì anh kết thúc giùm cho tôi nhờ. Tôi không có nhiều thời gian với anh đâu. Nếu trong hôm nay và ngày mai anh không hỏi gì thì thôi hết chuyện. Tôi không có trách nhiệm gì với cái iphone của anh nữa.

-Tùy cô. – Anh ta đáp lạnh te. – Việc cô cô làm, việc tôi tôi làm.

Anh ta nói rồi ném cho cô cái nhìn thách thức. Cô sờ sờ lấp bắp.

-Vậy... vậy anh có về quê tôi không?

-Hãy nhớ lại những gì tôi đã nói. Riêng việc này thì tôi nhắc lại. Cô kém tôi một tuổi...

-Tôi không nói được như thế!

-Vậy thì chúng ta dừng tại đây, khi nào cô luyện được thì hãy tiếp tục.

-Tôi... tôi...

-Về luyện đi. Nếu không, cô sẽ không nói chuyện với tôi được đâu.

-Tôi không cần nói chuyện với anh!

-Thế thì thôi, cứ việc ai người nấy làm.

Anh ta nói xong phớt mặt đi khỏi. Cô đứng ngẩn tò te ra.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Mặc kệ

Đồ quá đáng! Đồ ghê gớm! Đồ phát xít! Ghét quá đi! Cô vừa làm việc vừa bức xúc. Đã thế lại cứ bắt người ta phải xưng em với mình nữa. Lắm chuyện!

Việc ai người nấy làm à? Đó chẳng phải lời đe dọa hay sao. Con trai gì mà kinh khủng vậy? Hay tại iphone của hắn đắt quá? Thế nó bao nhiêu tiền? Bao nhiêu tiền mà hắn phải quyết tâm truy lùng đến vậy?

Nhưng rõ ràng là hắn chẳng thèm tìm kiếm gì hết cả. Hắn cũng có nghèo khó gì đâu. Mỗi ngày cô thấy hắn mặc một bộ khác nhau và đều rất đẹp. Ăn chơi như thế thì tốn công tìm iphone làm cái gì chứ. Sao lạ vậy? Hay là hắn để ý cô?

Điên à? Cô tự bật lại mình. Có đời thưở nào con trai để ý con gái mà lại đi chửi thế không? Và hơi tí là hung dữ như con hổ! Không phải đâu! Cô lắc đầu.

Số mình là cái số đen. Ở đâu cũng gặp phải quái chiêu. Cô tự mình kết luận. Giờ thì phải tính sao đây? Ngày kia phải có mặt ở nhà rồi. Mà giờ tên quái chiêu này vẫn cứ “đó là việc của tôi”. Tức quá!

Ông Mạnh thì đang từng giờ mong cô về. Càng mong bao nhiêu càng hăng hụt bấy nhiêu, càng điên bấy nhiêu!

Ông ta đã ngoan ngoãn bao ngày không gọi điện quấy nhiễu cô. Yên tĩnh lắm, nhưng mà bom đầy. Cô mà không đúng hẹn là nó phát nổ.

Người bị thương sẽ là Phan!

Nhưng nếu cô bỏ về để đúng hẹn với ông Mạnh thì Phan cũng không được thoát. Gã quái chiêu kia đã nói là làm, cô biết. Ôi Phan ơi, cậu có biết là cậu đang sắp bị cái gì không?

Ngồi giữa đồng bát đĩa ngổn ngang mà lòng cô cũng ngổn ngang trăm mối. Chuyện của hân, chuyện ông Mạnh, chuyện của Phan cứ đan xen tạo thành một mớ hỗn độn trong đầu. Phải làm thế nào thì mới giữ được an toàn cho Phan? Cô cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, nghĩ muốn tê liệt đầu óc mà vẫn chưa có cách nào hết cả. Cô bị kẹt giữa họ mất rồi!

Choang!

Cái tô trên tay cô tuột xuống, rơi trúng hai cái tô khác ngay ở dưới. Ba cái tô vỡ tan tành trên nền gạch. Cô há mồm nhìn những mảnh vỡ.

Trừ lương! Số tiền trừ tương đương giá trị của tài sản làm hỏng! Nội qui làm việc cô thuộc lắm. Ba cái bát tô này lại rất đẹp. Số tiền trừ sẽ không nhỏ đâu.

Nào thì quái chiêu, nào thì bom nổ, cái đầu cô vì chúng nên mới làm việc thế này đây. Thật xấu hổ quá đi mất! Sao cô có thể làm ăn thế này cơ chứ? Từ bây giờ mọi người sẽ nhìn nhận cô không chỉ là đứa hay quên mà còn cả hậu đậu nữa.

Cô rụt rè đến phòng anh quản lý. Sắp sửa nghe nắng đây. Anh này có tiếng là nghiêm khắc lắm. Vừa phạt vừa nắng nữa thì mới hả.

-Sao ạ? Anh cho em làm việc khác ý ạ? – Cô ngỡ ngàng. Hóa ra quản lý gọi cô để “cất nhắc” lên công việc khác chứ không phải vì chuyện bát vỡ.

-Đúng thế. Anh thấy em làm lễ tân rất hợp. Ngay từ giờ em có thể chia tay công việc vất vả ấy được rồi.

-Nhưng em... không biết mình có làm được không? – Cô hỏi hóp.

-Có gì mà không làm được. Việc của em là dễ nhất. Chỉ có mỗi việc mặc áo dài đứng ở cửa cười chào khách thôi. Sướng chưa.

Cái mặt cô trở nên hoang mang. Lại giống lần trước rồi. Đứng cửa chào khách, cái việc “nguy hiểm” với cô nhất, có ai hiểu nỗi lòng cô không?

-Sao vậy, còn lo lo cái gì nữa. Việc nhân nhất dễ nhất và lương cao nhất đã dành cho em đây. Ăn mừng đi.

-Em... em... - Cô mấp máy môi mà không biết phải nói gì.

-Em làm sao? – Anh quản lý vui vẻ nhìn cô – Coi em kìa. Em còn nghĩ cái gì nữa? Việc này lương cao gấp năm lần công việc cũ. Và anh chỉ nói riêng cho em biết thôi đấy nhé.

-Gấp năm lần! Có nghĩa là... ôi sao nhiều thế! – Cô thốt lên.

-Đúng rồi. Tha hồ mà tiêu nhé. Từ nay có phải đèn bát vỡ cũng chẳng nhằm nhò gì nữa.

-Ôi... thật thế sao! - Cô ngất ngây như ở trên cành cây, rồi tự mỉm cười sung sướng.

-Cười đẹp lắm. Cứ thế thôi là nhà hàng tha hồ hốt bạc rồi. Anh cũng thật đáng trách. Để em làm trong đó phí cả nửa tháng trời.

Cô quay mặt giấu nụ cười bên lên. Anh quản lý tiếp tục.

-Giờ em xuống lễ tân học qua mấy thứ. Yên tâm đi vì cũng rất dễ thôi. Một lát nữa sẽ có người tới đo may áo dài cho em đây.

-Em phải may áo dài mới ạ? – Cô ngạc nhiên.

-Ừ. Không chỉ may một cái mà còn may mấy cái. Mỗi bộ sẽ duyên dáng theo một kiểu và việc đó có chuyên gia thiết kế lo. Chi phí do nhà hàng chịu hết, em chỉ việc mặc thôi. Hiểu chưa.

“Cái gì, em không làm á? Việc như thế mà em còn không làm á? Sao thế?” Cho đến bây giờ cô vẫn không quên được cái nét kinh ngạc trên mặt anh quản lý. Chắc lúc ấy trông cô giống người ngoài hành tinh lắm. Cho nên anh ấy cứ tròn mắt lên, ngoác miệng ra, và cứ thế đơ ra một lúc.

Cô phì cười một mình, tiếp tục hi hục với đồng xoong nồi. Chiều qua, khi người đo áo dài cho cô vừa về xong, cũng là lúc cô lo nhất. Cô hoảng hốt nghĩ một điều rằng chiếc áo ấy may xong chắc gì cô đã mặc! Không phải đoán gì, cô đã vội vã vào gặp quản lý để hoàn ngay việc may chiếc áo dài đó lại. Lý do vì ngày kia cô phải về nhà và có nhiều khả năng không ra nữa, cho nên không thể nhận công việc đó được. Thành thực khai nhận xong, cô thấy nhẹ cả người.

Lại trở về với công việc của mình, đầu óc chuenh choáng sau một đêm khó ngủ. Ngủ thế nào được đây khi tình hình đang nguy cấp thế. Vừa làm cô vừa cố gắng tập trung vào việc. Cô sợ mình lại lạc vào mớ rối rắm ấy từ lúc nào không biết, nhờ lại làm vỡ mấy cái bát nữa thì chết mất thôi.

Chợt quái chiêu đến, đi vào phòng, lừ lừ đến bên cô với nét mặt nhìn cô vẻ khó hiểu.

-Có việc hỏi cô rồi đây.

-Sao cơ? Anh hỏi tôi à? Vâng, anh hỏi đi. – Cô mừng rỡ.

-Ồ quê cô... hiện đang có cái gì hay thế?

-Anh đang hỏi... - Cô chau mày không hiểu.

-Đó phải là một việc cực kỳ quan trọng với cô thì mới thăng được cả một công việc có mức lương gấp năm lần hiện tại, không phải đồ mờ mờ, không phải lo bát vờ. Đúng không? – Hấn nhìn cô đầy mỉa mai.

-Anh... anh đã biết chuyện của tôi rồi à? – Cô sững người. – Mà... mà sao anh biết hết chuyện của tôi thế? Mức lương ấy quản lý bảo chỉ nói riêng cho tôi biết. Thế mà anh... Thế ra... anh với anh quản lý, hai người là...

-Đó là chuyện của tôi. Còn cô, trả lời câu hỏi của tôi đi!

-Tôi không nói!

-... - Hấn sững người lại nhìn cô đến vài giây, còn cô cũng gan lì nhìn trả.

-Vì đó là chuyện của tôi. – Cô hằn học nói.

-Được. Thế thì tôi sẽ tự đi tìm hiểu. – Hấn khinh khỉnh nói rồi quay lưng toan bước ra.

-Không! – Cô hoảng hốt lao tới giật khuỷu tay hấn lại – Anh tìm hiểu cái gì? Đó là cuộc sống của tôi mà! Có liên quan gì tới anh chứ! Không được tìm hiểu!

-Cái gì mà hung tợn thế? – Hấn dừng lại nhìn bàn tay cô đang nắm chặt cánh tay hấn – Cô tưởng thế này thì ngăn được tôi à? Hừ, phản tác dụng rồi. Cô càng kích thích tôi thêm đấy.

-Nhưng tôi không thích thì anh không được làm. Anh cần phải biết tôn trọng người khác chứ. Tôi đã không muốn nói cho anh biết, thế mà anh vẫn cứ nhảy vào thì thử hỏi anh có lòng tự trọng không!

-Cô mà dám nói từ tự trọng với tôi kia à? – Hấn quắc mắt giận dữ – Hãy nhìn lại bản thân mình đi. Bản thân cô còn chưa xứng đáng có hai từ đấy đâu. Cô tự trọng thế nào mà hề tôi nhắc tới công an là sợ hết hồn hết vía. Cô tự trọng thế nào mà sao phải cun cút làm theo lệnh của tôi thế này! Người tự trọng là phải sống như cô đây hả! Lúc nào cũng mập mờ, che đậy và luôn sống trong sợ hãi, những biểu hiện đấy của cô mà coi là tự trọng được hay sao!

-Anh... – Cô chết sững – Sao anh có thể nghĩ về tôi thế này? Tôi thì thành ý với anh biết bao nhiêu. Tôi ở lại đây cũng để chứng minh rằng tôi trong sạch. Vậy mà anh vẫn nghĩ tôi như thế này à? Mười ngày qua của tôi ở đây đã vô ích rồi. Tôi đã không có lương và cũng không có cả lòng tin của anh nữa. Nếu đã không tin thì anh còn cần tôi làm cái gì? Há? Anh cần tôi làm cái gì?

Càng nói cô càng giận run lên, còn hấn lại đáp trả cô bằng ánh mắt bí hiểm. Tự dưng cô thấy tức điên lên được. Rồi như tức nước vỡ bờ, cô dùng cả hai tay mà ồm ồm xông xộc ra cửa.

-Đi đi, đi đi cho tôi! Anh ghét tôi, và tôi cũng ghét anh! Vậy thì đừng có gặp nhau làm gì. – Cô tức tưởi, cật lực ồm ồm – Từ nay anh đừng có vào đây nữa! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Tôi căm ghét anh! Anh cút đi!

-Này này... cô dám... cô dám... - Hấn quát cô.

-Tôi dám đấy, tôi dám đuổi anh đấy. Cứ bảo người ta đuổi việc tôi đi! Đẳng nào ngày mai tôi cũng nghỉ rồi, tôi còn cần gì nữa. Anh cút đi! Từ nay tôi chẳng hành hạ tôi nữa! Cút đi! Cút đi! Hu hu... sao mà tôi khổ khổ thế này!

Cô vừa khóc vừa gào vừa ồm ồm ra ngoài cửa. Vừa tổng được hấn ra, cô liền đóng cửa sập cửa lại rồi ở trong khóc một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Những bí mật được bật mí

Phan ồm

Tối đó khi Thảo vừa về đến phòng trọ, đầu óc còn đang nặng trĩu không biết ngày mai phải làm sao, ông Mạnh thì vừa mới gọi mà cô chẳng dám nghe. Chợt có tin nhắn của Phan: “T ơi, về thì sang P nhé”

Thì ra là Phan ồm, mà ồm khá nặng.

Nhìn Phan gầy guộc nằm sột ỉ bì trên giường. Cô rung rung nước mắt. Bình thường Phan đã gầy và bây giờ trông anh còn thảm hại hơn. Người gì mà chẳng biết lo cho sức khỏe của mình gì hết. Bất giác cô thấy giận, suốt hai tuần nay, mà có khi lâu hơn thế, sáng nào gặp nhau cô cũng thấy mắt anh thâm quầng, mặt mũi xám xịt, cô đã nhắc anh đừng có làm việc đêm nữa, nhưng anh toàn cãi...

Bây giờ thì hậu quả đây này, anh xin nghỉ làm từ trưa rồi về nằm còng queo một mình, mãi tối mới gọi cô sang, tệ quá. Chắc tính giấu cô vụ ồm này hay sao mà đến lúc không chịu nổi mới thêm gọi chứ. Cô ầm ức.

Nồi cháo đang hầm trên bếp, chỉ một chút nữa là sẽ được. Trái cây, sữa, thuốc... đã để sẵn trên bàn, người gầy đến thế này không biết ăn bao giờ cho lại nữa. Cô than thầm, vừa dọn dẹp vừa nhìn gương mặt hốc hác của anh đang mê mết, cơ thể xương xẩu của anh cũng dơ lên mòn một dưới lớp chăn mỏng. Nhưng vừa ở đây xong, nó cũng la ó chưa bao giờ Phan gầy đến thế này, chưa bao giờ Phan ồm đến thế này!

Cô không còn tâm trạng nào mà nghĩ đến cuộc hẹn ngày mai nữa. Cô nhắn vội cho lão Mạnh một tin vồn vện “Mai tôi chưa về được đâu. Máy hôm nữa nhé”. Xong tắt luôn điện thoại. Cô sợ nói chuyện với lão lắm, đầu óc cứ phải căng như dây đàn, mà giờ vẫn chưa nghĩ được lý do.

Thương Phan quá, cứ ăn rồi lại nôn, suốt đêm sốt xình xịch. Trận cảm khiến thần xác Phan suy sụp nhanh chóng. Cả đêm cô thức ở đây canh anh. Tối qua người ta tới thu tiền nhà mà cô phải xin khát, lỡ đêm có gì còn có tiền đưa Phan vào viện. Thật may mắn, đến sáng thì cơn sốt giảm dần, Phan đã tỉnh dậy và ăn vào được chút.

Vậy mà sáng ra cô vẫn phải bỏ Phan ở nhà để đến “trình diện” với quái chiêu. Bởi vì cô biết, hấn mà về quê cô thật thì cô và Phan sẽ nhanh “chết” hơn là quả bom ở nhà nổ. Đã thế, Phan còn đang ốm thì biết chạy làm sao?

Kia rồi, trời đất ơi! Từ xa đập xe cô đã thấy một cái xe ô tô con màu đen bóng loáng đỗ cửa nhà hàng, mặt hấn thò hấn ra để nhìn cô, ánh mắt thì đờ đẫn đáng sợ. Cô rung mình, hấn đã sẵn sàng rồi cơ đấy! Đồ quái dị, cái iphone mà làm như cả cái nhà!

Làm được một lúc cô lại nhắn tin cho Phan xem tình hình thế nào và nhắc nhở ăn uống. Phan cũng nhắn lại ngay nên cô cũng yên tâm là Phan đã đỡ rồi. Giờ nghỉ cô xin phép tạm về nhà một lát. Anh quản lý không hiểu sao rất dễ dãi với cô còn bảo “em mệt thì cứ nghỉ đi, khỏe rồi lại đến làm, anh sẽ bố trí người làm tạm”. Ôi may quá, đời cô cũng phải được gặp người tốt chứ, cô cũng đang mệt lắm rồi, cả đêm không ngủ mà. Đờ đẫn dất cái xe đập ra cửa, chợt cô giật mình, quái chiêu đang đợi sẵn trước mặt. Giờ thì chẳng cần biết mặt hấn đang đỏ hay trắng nữa, cô lập tức tỏ ra ngoan ngoãn ngay, vì cô không thể nào quên hình ảnh hấn và cái xe ô tô đang sẵn sàng lên đường lúc sáng.

- Em chỉ về nhà nghỉ lát thôi, hôm nay em mệt.

Hấn nhìn xăm soi mặt cô một lúc như là kiểm tra.

- Đừng có giờ trò gì với tôi đấy.

- Vâng. – Cô đáp nhẹ rồi dắt xe qua hấn.

Không hiểu sao cô cứ thấy nhột nhạt hết cả người. Hình như hấn vẫn đang nhìn theo cô. Đi được vài bước chân, hấn lại từ sau vườn tới đứng chặn cô lại, nhìn cô đầy nghi ngờ.

- Em nói thật mà, em không về thì mới đến đây chứ. - Cô thành khẩn nhìn hấn.

- Đem qua cô làm cái gì mà phờ phạc thế?

- Dạ... - Cô tần ngần giây lát, rồi cúi mặt lí nhí. - Bạn em ốm... em phải thức chăm.

- Chứ không phải là vì lao động quá sức đấy chứ? – Hấn hỏi rít qua kẽ răng.

- Sao ạ? – Cô ngơ ngác nhìn hấn.

- Thôi được. – Hấn móc ví, mở ra, lộ nguyên gáy một sấp tiền dày. Một tệp giấy năm trăm ngàn được rút ra. Hấn cuộn lại, ấn vào tay cô. Còn cô cứ há mồm nhìn hấn như người trên sao hỏa.

- Anh làm cái gì thế? Sao lại... tiền gì đây? – Cô ngậy ra, vừa nhất định đẩy số tiền đó ra.

- Anh cho em. Nhưng anh không cần gì cả. Em cứ cầm.

-Cái gì? – Cô càng không hiểu.

-Hãy calm lấy. Sau này có khó khăn cứ gọi cho anh. Anh sẽ giúp ngay.

-Không! – Cô lại đẩy tiền về phía hắn – Sao em lại lấy tiền của anh! Anh cất đi, em không lấy. Kỳ cục quá!

Rồi cô kiên quyết dắt xe đi, chân bước thật nhanh.

-Nghe anh đi, đừng có sống như vậy nữa!

Hắn nói với theo, chất giọng nghe rất lạ, cứ nghèn nghẹn sao đấy. Còn cô thì vẫn cứ ngơ ngơ. Đạp xe một lúc rồi mà vẫn không thể lý giải nổi. Cái cuộc sống vô nghĩa của cô đang kéo dài vì ai đấy. Chẳng phải hôm nay hắn đã rất thỏa mãn đấy thôi. Bắt bằng được người ta sống theo ý mình, xong lại bảo đừng sống thế. Hắn có bị chập cheng không biết? Lại còn tự dung cho một đồng tiền nữa! Ôi điên nặng!

Cô đi nhón chân đến cửa phòng Phan, phải về đột xuất thế này thì mới biết Phan có chịu nghe lời cô thật không, hay là mới khỏi cái đã vùng dậy làm việc ngay rồi. Giờ cô mà bắt được anh đang làm việc thì cô sẽ... cô sẽ...

Chợt có tiếng Phan đang nói chuyện điện thoại. Cô khoan vội mở cửa mà đứng chờ cho Phan nói chuyện xong đã. Phan nói toàn chuyện công việc, từ ngữ chuyên môn cô chẳng hiểu gì hết, nhưng cô lại phát hiện ra rằng Phan đang làm thêm rất nhiều. Lâu nay Phan thức đêm làm việc không phải vì công việc ở CDI như Phan vẫn giải thích với cô, mà vì các dự án làm thêm bên ngoài.

Cô rung rung nước mắt, mở cửa nặng nề lê bước chân vào, Phan ngồi trên giường sững lại, lom lom nhìn mặt cô.

-Thảo ơi, có chuyện gì thế? – Phan toan chồm dậy.

-Không. – Cô nghẹn giọng ngồi xuống giường, ấn Phan lại, rồi cứ thế khóc.

-Nhưng... nhưng mà... sao Thảo khóc?

-Mình có lỗi... mình có lỗi vì đã không kiểm tra đồng nào... - Cô nấc lên – Vì mình vô dụng nên cậu mới phải làm kiệt sức ra thế này đây. Mình xin lỗi... cho mình xin lỗi nhé...

-Cái gì mà xin lỗi thế Thảo?

-Cậu đã làm đêm làm ngày là để kiếm tiền nuôi mình. Bao nhiêu ngày thế rồi, vậy mà bây giờ mình mới biết. Mình là đứa bạn tồi, vô tâm vô tính, thời buổi đất đỏ thế này, lại sống giữa đô thị, phải thuê nhà thuê cửa, trăm khoản phải lo, thử hỏi cậu không làm thêm như thế thì lấy đâu ra tiền lo cho mình chứ. Lương cậu chỉ đủ nuôi cậu thôi, vậy mà mình lại để cậu nuôi thêm mình. Mình thật quá đáng. Bây giờ cậu ốm thế này, mình ân hận lắm! mình ân hận lắm, có biết không, hờ Phan!

-Không phải vậy đâu Thảo ơi. – Phan nhấn nhó.

-Còn không phải nữa. – Thảo quệt nước mắt – Lúc nãy cậu nói chuyện, mình chả ở ngoài nghe thấy hết rồi. Cậu làm ở nhà là làm thêm chứ có phải là làm việc chính đâu!

-À... à... ở thì cũng có làm thêm, làm thêm chút thôi mà.

-Chút cái gì mà chút. Ngày nào cũng thức cả đêm làm việc mà là chút à.

-Không phải, thức khuya tí thôi chứ làm gì thức cả đêm.

-Cậu còn cãi à, nếu thế mình sang đây ngủ với cậu luôn cho cậu biết mặt nhé!

Ồ... cô vừa nói xong khỏi mồm thì bỗng dưng nhìn Phan, mặt cô nóng bừng...

-Ừ... sang đây... sang đây mà ngủ... - Phan cười khùng khục.

-Khi thật, còn trêu người ta nữa. – Mặt cô méo xệch.

Phan nhin cười lắc đầu, nhưng miệng vẫn tùm tùm.

-Phan à. Từ nay cậu đừng làm thêm nữa. Cậu sẽ không phải lo cho mình nữa đâu. Mình định không nói với cậu điều này, nhưng bây giờ thì phải nói thôi, chứ nếu không cậu sẽ làm việc như con thiêu thân mất. Mình... - Thảo dừng lại lăm lét nhìn Phan – Mình sẽ về nhà.

-Cái gì? – Phan giật mình nhìn Thảo.

-Mình đã quyết định về nhà. Cách đây chục hôm mình đã hứa với ông Mạnh như vậy. Và hôm nay là ngày hẹn của mình.

-Cái gì? – Phan nhòm người về Thảo – Cậu và ông Mạnh làm sao?

Thảo đành kể cho Phan nghe chuyện ông Mạnh, cùng với những lo lắng đã khiến cô phải đầu hàng, và vì sao mà cô lại âm thầm giấu Phan như vậy. Những tưởng câu chuyện chỉ có Phan bất ngờ và xúc động, thế mà cuối cùng người bất ngờ và xúc động hơn cả lại là cô. Hóa ra, không chỉ có cô đang giữ trong mình một kế hoạch bí mật mà Phan cũng có. Và bí mật của Phan còn khiến cô choáng hơn nhiều. Nó có sức mạnh làm cô xoay ngược lại quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ở lại và chiến đấu

Thảo ngồi yên nhìn Phan đang say trong giấc ngủ. Cô ngồi sát bên anh, bàn tay cô đặt trên ngực anh, đang được ủ ấm bởi hai bàn tay gầy guộc của anh. Suốt từ nãy giờ, anh cứ tóm chặt tay cô thế này, và cứ thế đi vào giấc ngủ. Giờ anh ngủ say, hai bàn tay đã buông lỏng, nhưng cô vẫn tự nguyện để tay mình nguyên như thế. Cô muốn nói với anh, kể cả khi anh trong giấc ngủ, rằng từ nay cô sẽ không bao giờ rời xa anh nữa.

Cô cũng muốn chạm tay mãi lên trái tim này để cảm nhận được sức mạnh niềm tin nghị lực nằm trong nó. Hóa ra anh đã làm việc cật lực suốt đêm ngày là để kiếm tiền cho cô trả nợ. Anh bảo phải kiếm tiền thật nhanh, để có tiền trả cho lão sớm, trước khi mọi việc trở lên quá trầm trọng. Những tội trạng do liên đới với cô, luật pháp quy định thế nào anh cũng biết, vậy mà anh vẫn giữ quyết tâm. Nếu phải đi tù vì cô, anh cũng chấp nhận, điều này anh đã tự xác định lâu rồi.

Thế nhưng anh luôn quả quyết sẽ không có hậu quả đó vì số tiền nợ của cô là trong khả năng của anh. Anh mở cho cô xem số tiền anh đã có trong tài khoản khiến cô phải mắt tròn mắt dẹt. Kiếm tiền để giải quyết số nợ đó là mục tiêu đầu tiên của anh khi ra trường. Anh nói vậy.

Ngoài mục tiêu đó, anh còn tạo dựng mối quan hệ với những người bạn có người nhà trong ngành tòa án, giúp anh nghe ngóng được đơn kiện của lão ta. Chuyện tìm luật sư bảo vệ anh cũng đã chuẩn bị. Nếu lão kiện cô thì anh cũng không để cô bị thiệt thòi gì. Pháp luật sinh ra là để trừng trị kẻ có tội và để bảo vệ người vô tội. Cô là người vô tội vì vậy người được bảo vệ phải là cô.

Cô bàng hoàng vì không ngờ mọi việc của cô đã được anh toan tính hết. Chỉ vì muốn cô được thanh thản nên anh chọn cách “bí mật”. Thật cảm động vì hai đứa lại giống nhau, cô vì muốn anh yên lòng nên cũng đang “bí mật”. “Từ nay giữa chúng mình không được có bí mật gì đâu nhé!”. Anh đề nghị vậy và hai đứa đã ngoắc tay nhau thề.

“Sao cậu lại tốt với mình như thế?” Cô rung rung nước mắt hỏi dù đã biết rõ lý do. Anh không nói gì mà chỉ kéo bàn tay cô đặt lên nơi trái tim anh đang đập. Còn cô chỉ muốn vỡ òa trong hạnh phúc.

Trái tim của người con trai tài giỏi này đã níu chân cô lại.

Thảo cài chiếc cúc cuối cùng của bộ đồng phục bồi bàn đang mặc trên người rồi mở toa lét chạy ra trước gương. Chợt cô đỏ mặt thu người lại, sao cô lại có cặp đùi quyến rũ thế kia, chiếc jeans có vẻ như hơi ngắn, cô bối rối chỉnh chang nó.

-Được chưa em? – Chị tổ trưởng bước vào lúc nào không hay, rồi đứng ngắm cô với ánh mắt ngạc nhiên - Em đang làm gì đấy? chân jeans bị sao à?

-Dạ không... - Thảo sượng sùng nhìn chị ấy – Váy hơi ngắn chị ạ.

-À, ừ... tại vì em cao, đây là số to nhất rồi, nhưng mà chẳng sao đâu, em mặc vậy đẹp lắm.

Đây là lần đầu tiên cô mặc váy ngắn giữa chốn đông người. Bộ đồng phục với áo sơ mi ngắn tay màu đỏ bó sát cầm thùng trong chiếc chân jeans đen ngắn đến ngang đùi khoe ra cặp đùi của các nữ nhân viên bàn. Họ cũng đều mặc như mình, cô tự nhủ để chiến thắng cảm giác ngại ngùng rồi tắt bật học việc.

Từ nay cô đã là nhân viên bàn. Thấy cô vẫn đi làm, quản lý liền nhắc cô lại vị trí lễ tân đón khách, nhưng cô vẫn từ chối, tình hình giờ cô càng phải đề phòng lão Mạnh hơn. “Mẹ em không cho em làm nhà hàng, em đứng đây, người làng thấy về mách mẹ em thì chết”. Lý do này cô chuẩn bị sẵn quá không thừa.

Hôm sau quản lý lại gọi cô lên gặp. “Em làm bàn đi, làm trên tầng hai, là khu buffet, vậy không lo người làng nhìn thấy nữa nhé. Lương chỉ hơn vài trăm thôi, nhưng nhàn hơn nhiều. Ca sáng từ 8h đến 15h, ca tối từ 15h đến 22h”.

Đúng lúc cô đang cần ở nhà buổi tối. Phan bây giờ giống như cô hồi mới ra Hà nội, cơ thể suy kiệt, vẫn phải nghỉ làm, nằm ở nhà đã hai ngày nay, rất cần được chăm sóc. Cô cũng đang tính xin làm việc khác miễn là được ở nhà buổi tối để lo ăn uống cho Phan. Thế là cô nhận luôn làm ca sáng.

Phan biết chuyện, không hề ung cô làm việc này tạo nào nhưng anh vẫn chấp nhận. Bởi vì anh muốn cô đỡ vất vả sớm ngày nào hay ngày nấy. Thời gian qua với công việc rửa bát tạp vụ suốt từ sáng tới tối, cô cứ luôn mệt mỏi hốc hác và đã gầy đi nhiều.

Đang đứng lau bàn, chợt quái chiêu, không phải, mà là chập cheng bước vào, cô tự đặt tên mới cho hắn là “chập cheng”, bởi vì đây là điều cô mới phát hiện. Không cần ngần ngại cô cũng biết là hắn. Cô mặc kệ, lặng thinh làm công việc của mình, muốn cô ở lại thì cô ở lại rồi, nhưng mà đừng có lên con chập.

Hắn đi qua đi lại rồi vòng ra phía sau lưng cô. Cô thờ phào. “Ồi. Đi rồi”

Còn chưa hết hồi hộp, chợt tay cô bị giăng lại từ phía sau. Hắn! Cô kinh ngạc quay lại, rồi cứ thế chạy theo hắn ta. Lôi cô ra tít cổng sau nhà hàng, hắn mới chịu thả.

-Cô nói đi. Tại sao lương mười mấy triệu thì không làm mà lại đi làm cái việc chỉ có vài triệu bọ thể hả? – Hắn hỏi trong vẻ mặt giận dữ.

Cô thì chưa hết bất ngờ, cứ đứng thờ, vừa phải chạy theo hắn cả mấy chục mét chứ ít gì.

-Đừng có nói với tôi là tại mẹ cô không cho nhé. Lý do ấy cô nói với người ta thì được chứ với tôi thì không được đâu.

-Tôi... tôi việc gì phải...

-Em. Là em. Nói lại ngay!

-Tôi cứ thích gọi thế nào thì gọi đấy! Là anh tự nói chuyện với tôi mà! Tôi có cần nói chuyện với anh đâu! – Cô gắt.

-Tôi cũng cần gì phải nói chuyện với cô kia chứ! – Hắn hùng hổ - Cái loại phải sống chui sống lủi, đủ mọi thứ tội nợ trên đời. Tôi căm ghét nhất loại người như cô!

-Anh... anh lại nói cái gì thế! Anh căm ghét tôi thì thôi! Sao còn đến tìm tôi? Lại còn chửi tôi chứ! Tôi cũng căm ghét anh đây này. Nhưng tôi có thêm gặp anh, có thêm chửi anh không! – Cô tức tối.

-Hừ. Tôi không làm điều gì khuất tất! Đương nhiên cô không thể!

-Thế tôi thì làm điều gì khuất tất! – Cô gào um lên.

-Cô đang bị công an truy nã, có cần tôi phải gào lên giống cô không!

-Anh... - Cô tròn mắt nhìn anh ta.

-Hoặc nếu không, thì là... giang hồ truy đuổi.

Cô đứng đơ ra, miệng cứng lại, trán toát mồ hôi. Anh ta nhìn cô, ánh mắt vừa giận dữ vừa oán trách, rồi lẳng lẳng quay lưng bước đi. Anh ta đi một đoạn, cô mới sực nhớ, vội hộc tốc chạy theo anh ta.

-Anh... anh ơi... đợi em! - Cô gọi với, anh ta vẫn đi thẳng – Anh ơi! Ấy da... - Cô suýt nữa trượt chân vì chạy trên đôi giày cao gót. Anh ta lập tức quay lại, dùng chân lo lắng nhìn cô đang cuống quýt chạy tới.

-Có sao không? – Anh ta liếc chân cô về quan tâm

-Không ạ, anh ơi, có phải là... anh đã về quê em rồi không? – Cô sốt sắng nhìn vào cặp mắt khó hiểu của anh ta.

-Không. – Anh ta nghiêm giọng.

-Vậy... vậy anh phải giữ lời hứa. Không được về đâu đấy.

Anh ta quay đầu đi luôn, những bước đi rất cương quyết. Cô co chân xoa cổ chân mình. Phù! bây giờ cô mới thấy đau.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Vip a1

Quái chiêu là khách vip của nhà hàng. Sau mấy hôm làm bàn cô phát hiện ra điều này. Trưa nào hắn cũng đến cùng với mấy thằng bạn. Trong đám đó có cả thằng cha đã bắt giữ cô hôm hắn mất iphone. Nhìn hắn và những người bạn, từ phong cách ăn mặc, đến đi đứng nói năng đều thể hiện lối sống con

nhà giàu, sành điệu, tiêu tiền thoải mái và ăn chơi có thâm niên.

Cô thường tránh phục vụ bàn hân và không giấu nổi điều này. Khi đám con trai đó gọi phục vụ thì cô phải giả điếc hoặc là giả bận việc khác để chuồn cho nhanh. Hễ cô đi khỏi là lập tức có nhân viên khác tới, vì biết “kiểu” nên việc né tránh của cô thật dễ dàng. Hơn nữa cô còn lợi dụng những tấm kệ gỗ trang trí nghệ thuật tạo vách ngăn trong phòng tiệc để làm bia tránh tầm mắt của hân.

“Có người tên Phúc cần gấp em ở VIP A1”. Khi đang chuẩn bị đón khách thì Thảo được tổ trưởng báo như vậy. Hân tức lên rồi đấy! Cô đoán vậy. Vì mỗi khi né hân, không hiểu sao cô cứ có cảm giác hân đang soi lên sừng sục. Nhưng cô vẫn mặc kệ hân.

Vừa mở cánh cửa phòng VIP A1, cô đã thấy Phúc ngồi vắt chân trước một bàn tiệc. Bàn đã bày sẵn thức ăn, toàn là những món cô được biết là rất đắt. Không gian sang trọng và ấm cúng bao lấy xung quanh. Thu hút mắt cô là những tấm rèm màu tím nhạt trang nhã và những sợi đèn thả, soi lung linh những đồ vật trang trí trên các kệ gỗ. Trên bàn, bát thìa bóng láng, thức ăn trông cũng nổi sắc màu và hấp dẫn hơn. Thật ẩm thực và hơi kỳ bí. Lần đầu tiên bước vào nơi đắt nhất của nhà hàng, cô thấy choáng vì vẻ đẹp của nó.

-Đóng cửa vào rồi lại đây! – Tiếng hân đưa cô về thực tại. Cô khép cửa đến gần hân, không dám nhìn vào mặt hân, đầu óc căng ra chuẩn bị đối phó.

-Rót rượu! – Giọng hân nhỏ nhưng là mệnh lệnh. Cô nhìn hân ngạc nhiên, rồi vội nhìn chai rượu ngoại nguyên hộp trên bàn.

-Rót rượu đi!

-Nhưng tại sao tôi phải... - Cô chống chế.

-Rót rượu! – Hân đánh giọng hơn.

-Tôi không phải phục vụ ở đây.

-Hừ. – Hân sầm mặt và đẩy mạnh mép bàn, mặt bàn tròn xoay xoay trước mắt. Những đĩa thức ăn xoay vòng tròn trước mắt cô. Hân nhìn cô với vẻ li lợm cổ hữu, một lúc sau mới cất lời – Cô có tin là tôi có thể biến cô thành người phục vụ của riêng tôi. Tại căn phòng này, tôi bảo cái gì cô phải làm cái nấy và ngày nào cũng vậy không?

-Anh đừng hòng! - Cô căm ghét quay mặt đi – Dù anh có quen tới giám đốc nhà hàng tôi cũng chẳng sợ. Hãy nói với họ rằng tôi luôn sẵn sàng nghỉ việc. Đừng hòng bắt tôi làm những gì tôi không muốn.

-Tôi chẳng quen bất cứ một người nào ở đây hết, kể cả quản lý của cô. Nhưng tôi chắc chắn tôi sẽ làm được điều đó. Bởi vì tôi biết cô sợ cái gì.

-Đây... đây không phải là chuyện iphone. Anh... anh đang trêu ghẹo tôi có phải không? – Cô ngờ ngợ rồi thốt lên.

-Cô không phải là người tôi muốn trêu ghẹo. Tôi chỉ đang đòi hỏi cái quyền bình thường của một khách hàng. Ai cho cô phân biệt đối xử với khách hàng như vậy? Tôi và các bạn tôi thì làm sao? Tôi chưa thấy một nhân viên bàn nào mà dám đối xử với tôi như thế. Cho nên tôi thấy cần phải dạy cho cô một bài học.

-Bài học? – Cô thấy nực cười, nhìn cái bàn đầy ắp thức ăn và cả căn phòng sang trọng. – Bài học anh dành cho tôi đây sao? Vậy thì anh cứ việc tiếp tục đi! Người mất tiền mất của là anh, có ảnh hưởng gì đến tôi đâu chứ! Tôi cũng sẽ chẳng phục vụ theo ý anh. Rượu anh tự rót lấy! Tôi mặc kệ anh đấy!

-Nếu thế thì tôi báo trước, là tôi sẽ đặt dài hạn căn phòng này, vài tháng, một năm, hay là hơn thế... không thành vấn đề. Và trưa nào cô cũng sẽ phải ở đây cùng với tôi.

-Cái gì? – Cô nhìn hân kinh hãi

-Nếu cô cho là được, thì chúng ta sẽ bắt đầu từ hôm nay, từ ngay bây giờ...

-Thế các bạn anh đâu rồi?

-Không có, sẽ chỉ có tôi và cô thôi. Và từ nay sẽ vậy.

-Gì cơ?

-Bây giờ cô hãy đứng đó nhìn tôi ăn. Rượu cô không rót tôi sẽ tự rót lấy. Tôi không yêu cầu cô phục vụ gì cả, chỉ đứng đó thôi, nếu mồi chân thì cứ việc chọn lấy một cái ghế mà ngồi. OK?

-Cái gì? – Cô nhìn hân đầy thắc mắc, hân đứng đĩnh mở hộp rượu và cầm dụng cụ khai chai rượu. Mọi động tác đều thành thạo. Một ly rượu được rót đầy. Mùi rượu tỏa ra khiến cô giật mình. Cô hoang mang lùi về phía cửa.

-Đứng yên đấy! – Hân li lợm nói – Tôi không làm gì cô cả. Đừng tưởng đàn ông nào cũng giống nhau. Còn nếu như cô vẫn cứ ra ngoài, tôi sẽ coi như cô không làm đây nữa. Và như thế tức là...

-Thôi đi, đừng có đem chuyện đó ra dọa tôi nữa! – Cô uất ức.

-Vậy thì cô cũng đừng có ép tôi. – Hấn khinh khinh nói xong làm hộp rượu.

Hấn bắt đầu dùng bữa, lần lượt tự mở các món, mùi thức ăn tỏa ra thơm lừng, hấn đã gấp và nhai, rồi lại gấp và nhai... Trời ơi, hấn có thể ăn được như thế này sao. Đồ quái vật! Cô không dám nhìn hấn, chỉ cúi mặt nhìn xuống nền nhà, tiếng bát đĩa va chạm bên tai, còn có cả tiếng nhai trong mồm hấn nữa... Chợt cô bật khóc, tiếng sụt sịt của cô khiến hấn không chịu nổi.

-Sao. Cô còn không để cho tôi ăn nữa đấy à? – Hấn đặt mạnh cái bát xuống bàn kêu đánh cộp!

-Tôi... Tôi không hiểu được anh.

-Muốn hiểu tôi à... Hừ. Ai cần cô phải hiểu chứ. – Hấn gằn giọng.

-Tôi... tôi chỉ muốn biết, nếu không phải trêu ghẹo tôi, thì... thì anh đang làm cái gì tôi vậy? – Nói xong cô lại khóc thút thít.

-Từ nay hãy đối xử với chúng tôi như những khách hàng khác. Và nhất là... không được tránh khỏi tầm mắt tôi. Nếu cô làm được như thế thì ngay giờ có thể ra khỏi chỗ này và quay trở lại với công việc của cô.

Thảo ngớ ngẩn nhìn hấn. Đây là cái cách hấn “xử” cô đấy sao? Con người này thù lâu nhớ dai ghê gớm. Cô bị dây vào hấn rồi. Thái độ đanh thép của hấn khiến cô thấy không dễ gì chống lại được. Cô ôm mặt khóc nức nở chạy ra khỏi phòng.

Sau khi vào nhà vệ sinh tự trấn tĩnh lại mình, cô trở lại công việc với đôi mắt hoen đỏ và phải nói dối là vừa bị con gì bay vào mắt. Còn hấn cũng xuất hiện ngay ở phòng tiệc buffet cùng lũ bạn để dùng bữa như mọi ngày. Như vậy cả một bữa tiệc còn nguyên ở phòng sang xỉn nhất kia hấn cũng bỏ! Cô thấy khiếp vì sự lãng phí của hấn, tiền đối với hấn dường như chẳng là cái gì cả. “Tôi sẽ đặt phòng dài hạn căn phòng này...”, hấn chẳng hề nói chơi đâu, cô sẽ làm theo ý hấn cho yên chuyện.

Trưa đó cô tự nhủ phải làm tròn bổn phận của một nhân viên bàn với đám trai nhà giàu này. Nhưng oái oăm lại là tiệc buffet phục vụ tại bàn nên cô cảm thấy mình chưa đủ trình độ. Bình thường cô vẫn để những bàn tiệc kiểu này cho người khác phục vụ. Nhưng hôm nay với hình ảnh hấn một mình bên bàn tiệc ở VIP A1, cô không dám chối, sợ bị hấn “chỉnh huấn” một lần nữa. Vì còn chưa thạo việc, lại đang căng thẳng sẵn nên cô càng vụng về. Gọi nhầm tên món, rót rượu run tay, mang nhầm món, và tệ hơn còn gấp roi thức ăn! Suốt cả bữa tiệc, cái mặt cô phải đỏ bừng lên không biết bao lần.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Dó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nguy hiểm mới

-Thảo này, chuẩn bị nghỉ ở đó nhé, mình xin cho cậu làm ở nhà sách rồi. Tháng tới sẽ bắt đầu. Chỉ còn mấy ngày nữa thôi, cậu liệu mà báo nghỉ.

Phan vừa về đã báo ngay cô tin này. Phan vốn không thích cô làm trong nhà hàng nên lúc nào cũng sẵn cho cô việc khác. Còn cô thì hoàn toàn yên tâm với sự sắp xếp của Phan. Việc anh tìm cho cô chắc chắn là phù hợp.

Sáng nay mẹ cô cũng gọi điện báo ông Mạnh “điên lâm rồi”, mấy ngày nay toàn sang thăm hỏi mẹ cô, mẹ cô bảo thôi thì cứ nói với ông ấy đôi lời cho hạ hỏa, suy đi tính lại cô nghe mẹ, tỏ ra biết điều tí, gọi cho lão.

-Ông Mạnh, tôi đã định về rồi nhưng dạo này chỗ tôi nhiều việc quá. Mấy lần xin nghỉ mà xếp không cho. Ông ráng chờ tôi thêm một thời gian nữa. Khi nào xin nghỉ được là tôi về liền.

-Cái gì cái gì, thôi vớt mẹ hết đấy đi, Về luôn! Chả phải xin đũa nào cả!

-Ai lại thế. Thôi nhé, tôi phải làm.

“Em lừa tôi là chết đấy”. Lão gọi cho cô hàng chục cuộc không được lại chuyển sang nhắn tin. “Không đâu, tôi bận thật đấy, hết bận là tôi về”, cô nhắn lại. “Về đi, mất bao nhiêu anh bù gấp ba lần”, “Thôi, đã báo thế rồi, để yên cho tôi làm việc nhé, không người ta phê bình”. “Em làm ở chỗ chỗ nào thế”. “Xin lỗi Tắt máy đây”. Cô tắt nguồn.

-Làm gì mà đắm chiêu thế? – Phan từ nhà vệ sinh đi ra với mái đầu ướt.

-Ôi, không có gì... - Cô giật mình, nhét điện thoại vào túi quần, giờ mà nói chuyện ông Mạnh ra thì chắc Phan không nuốt được com mắt.

-Giờ là không có bí mật gì đâu đấy – Phan nheo nheo mắt nhìn vào điện thoại của cô – Bí mật là nguy hiểm lắm.

-Biết rồi. Ăn com thôi. – Cô cười trừ rồi mau mắn bung mâm com trên bàn xuống. – Mà này, không biết bán sách thì có khó không nhỉ?

-Khó gì, việc này cậu làm thừa sức. À, này thằng Lương có gọi, bảo bác khỏe, nhà không có chuyện gì hết. Yên tâm nhé.

-Ừ. Vậy là được. Thật may là có nó hay về.

-Thì vợ con rồi mà. Ăn đi Thảo, món gì thế này? – Phan xúc thức ăn lên hỏi.

-Ăn rồi sẽ biết... mình cố ăn hết chỗ này nhé. Chịu khó đi. Món này mằn mòi lâu lắm đấy.

Phan cười gắp ngay món đó, lúi húi ăn. Còn Thảo thì vừa ăn vừa ngắm Phan. Suốt hơn tuần nay, “nhồi nhét” đủ kiểu anh mới khá lên một tí. Ngày nào cũng vậy, cô dậy sớm đi chợ, vòng đi vòng lại lo thức ăn cả ngày tươi ngon bổ rẻ, xong về nhà nấu bữa sáng cho Phan, rồi ăn cùng anh. Sau khi đã thấy anh ăn “hết suất”, mặt mũi hồng hào, hoành tráng xách cặp đi, cô mới yên tâm về phòng mình để chuẩn bị đi làm. Ba giờ chiều hết ca về nhà, ngủ nghê tằm gội xong, cô lại loay hoay lo com tời cho anh.

-Sao nhìn mình mãi thế, công việc có gì không? – Phan ngẩng mặt hỏi.

-Không, không có gì hết – Thảo cười.

Phan lại tiếp tục sự nghiệp ăn mà cô đã giao. Đã bao lần cô định kể cho Phan nghe chuyện gã chập cheng đó, nhưng lần nào cô cũng phải thôi vì không biết kể cách gì để Phan nghe cho “trôi” được. Câu chuyện này thế nào cũng làm Phan nổi điên nổi đóa. Mà gã đó thì cũng không hề đơn giản. Không! Cô không thể để Phan có thêm một lo lắng hay một rắc rối nào nữa! Phan đã quá bận rồi. Nhiều khi cô tự hỏi làm sao cô có thể giữ kín được câu chuyện đó suốt bao nhiêu ngày nay.

Chợt Phan có điện thoại, Phan nói chuyện một hồi, lại từ ngữ chuyên môn, cô nghe cả đấy nhưng vẫn chẳng biết gì hết. Chỉ thấy là Phan nghe xong thì ánh mắt chỉ dành cho công việc, cho dù miệng đang ăn. Cô vẫn thường xuyên chứng kiến cảnh anh vừa ăn vừa giải quyết công việc trong đầu như vậy, và cô xót lắm.

-Phan này, nhớ chỉ thức đến mười hai giờ thôi đấy.

-Biết rồi. – Phan đáp gọn, mắt vẫn đang toan tính công việc.

-Còn nồi canh trên bếp, nhớ phải đun nóng rồi hẵng ăn nha. – Cô nhẹ nhàng.

-Biết rồi. – Phan đáp cụt lùn.

-Mà nhớ là... phải ăn chỗ canh đó nha.

-Nói nhiều thế nhỉ? – Phan gất nhẹ, mắt vẫn đau đáu công việc.

Cô im lặng gắp thức ăn vào bát Phan. Thình thoảng cô vẫn bị Phan gất thế này. Nhưng cô không bao giờ giận. Vì cô luôn nhớ cái nắm tay rất chặt của anh khi anh ôm. Lúc ấy, anh cứ sợ cô về mất nên đã ôm khư khư tay cô mà đi ngủ.

Ăn com xong, anh lại mở laptop ngồi yên hàng giờ. Còn cô dọn dẹp xung quanh thật khê khàng, giữ yên tĩnh cho anh tập trung làm việc. Đôi mắt anh chăm chú trên màn hình máy tính. Bản thiết kế, ký hiệu, các con số thay nhau hiện nhòang nhòang. Cô chỉ nhìn một nhòang mà đã hoa mắt. Sức lao động của anh bỏ ra thật không nhỏ, mà đó còn là kết quả của bao nhiêu năm học tập, chẳng trách gì lương anh cao thế.

Cô lẳng lặng đặt lên bàn anh lúc thì cốc sữa, lúc thì đĩa quả cắt sẵn, và chỉ một lúc sau là thấy hết. Muốn ở lại muộn chút để tranh thủ nạp năng lượng cho anh, thế nhưng chắc tại sáng dậy sớm quá nên mới có 8 giờ là cô đã buồn ngủ díp mắt. Cô đành phải về phòng ngủ cho nhanh chứ không thì ngủ quên ở chỗ anh!

-Không chuyển đi đâu cả! Tôi không đồng ý. Cô phải làm ở đây!

Nghe cô “báo cáo” xong, hắn yên lặng vài giây rồi kiên quyết nói như vậy. Sau lời nói đó là nét mặt rắn đanh cho cô hiểu là miễn thác mắc. Hắn đã trở lại bàn tiệc còn cô thì sắp sửa phục vụ như thường lệ.

Cho đến hôm nay thì cô đã thành thạo lên rất nhiều. Chính mấy người bạn hắn đã chỉ dạy cho cô chứ không phải ai. Hóa ra lũ bạn hắn toàn những người lịch sự nhã nhặn, lại cực kỳ sành ăn uống và rất thông cảm với một người mới học nghề như cô. Quá trình tiếp xúc bao ngày đã khiến cô và họ khá gần nhau, duy chỉ có mỗi Phúc là cô không thể gần nổi. Hắn chỉ ngồi lì ra đấy, chẳng nói chẳng cười với ai, và đôi khi cô gặp phải ánh mắt hắn đang nhìn cô sâu thẳm. “Hắn mê mình”, đã bao lần cô chột dạ vì ánh mắt ấy.

Cô mơ hồ nhận ra mối nguy hiểm mới. Hắn có ý giữ chặt cô ở đây, và đó mới là lý do thật sự. Thế thì cô tiêu à? Làm sao bây giờ? Hắn nắm được thóp cô rồi. Và cô cứ phải phụ thuộc hắn sao? Hay nói với Phan? Không, cô sợ họ đánh nhau lắm. Một tên nhà giàu ngang ngược như vậy và một Phan yêu cô hết lòng, giữa họ kết cục chỉ có là đánh nhau!

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Thoát bằng mọi cách

Giờ phải làm cho hấn chán mình. Cô tự cứu mình bằng cách ấy. Chứ không thì làm sao trở thành nhân viên nhà sách theo ý Phan được. Vụ này nghe chừng ổn vì cô đã có kinh nghiệm, tuy rằng đó là kinh nghiệm... thất bại, nhưng với lão Mạnh thì mới vậy chứ với hấn thì không thể. Bởi tính hấn rất cao ngạo nên cô tin mình sẽ thắng.

Đầu tiên là cái mặt phải khó ưa, có nghĩa là phải lạnh te... như hấn. Cô phát hiện ra rằng chỉ cần bắt chước hấn là đủ. Hấn đã làm cô ghét hấn như thế nào thì cô sẽ làm hấn ghét cô như thế ấy. Mưu đồ ù trong đầu, cô cứ trưng cái mặt lạnh lùng ra suốt cả bữa tiệc, chỉ tội cho mấy thằng bạn cứ ngơ ngác ngác. Kệ, cả mấy gã này cũng cần phải ghét cô hết, bạn bè là nguồn tác động không nhỏ mà. Cô sẽ làm cho họ đến ăn cũng không thấy ngon! Hãy bực bội và hãy cùng nhau nói xấu cô thật nhiều đi! Cô ngậm sung sướng mỗi khi thấy được cặp mắt khó chịu của Phúc.

Rồi chẳng phải đợi lâu, chỉ hai bữa như thế, cô đã bị hấn hỏi tội. Mới đầu giờ, đang lau bàn lau ghế, cô đã bị hấn kéo tay đi, lần này thì hấn lịch sự hơn, dặt từ từ chứ không phải là lôi thốc lôi tháo cô như trước nữa. Thế nhưng không khí thì chẳng dịu đi tí nào, điều này cô biết qua vẻ mặt xì khói của hấn. Cô vừa để hấn dẫn giải mình, vừa cố nghĩ xem tiếp nữa phải chiến đấu như thế nào.

Hấn thả cô ở trước nhà kho tầng hai, một nơi ít người qua lại. Cô hơi bất ngờ, địa điểm hỏi cung hôm nay gần quá, sao không dắt cô ra tận chỗ cổng sau đi, để cô còn có thêm thời gian mà nghĩ.

-Điện thoại sao toàn tắt máy? – Hấn hằn học nhìn cô.

-À... thì... thì... thì...- Cô áp ứng.

-Thì sao?

-Thì... thì thích tắt thì tắt! – Cô ương ngạnh.

-Hừ, Cô trốn đũa nào nên không dám nghe! – Hấn nhìn thẳng vào mắt cô, giọng chắc nịch – Bình thường cô toàn để chế độ rung, ai gọi đến cũng không dám nhận, lại còn lo lo lắng lắng, giờ còn tắt luôn cả máy, làm sao thế?

-Ồ tôi... tôi... - Cô lúng túng, không ngờ hấn lại tinh thế.

-Rốt cục cô đang bị chuyện gì?

Cô mím môi suy nghĩ, bước lùi lại trước cặp mắt kỳ quái của hấn. Hấn đang nhìn cô như thể muốn nhảy vào trong đầu cô.

-Rốt cục cô đang bị chuyện gì? Há? Nói đi chứ! Nói tôi nghe đi chứ! – Hấn lại tiến tới sát cô. Rồi cô phát hiện ra, trong ánh mắt kỳ quái kia còn chứa một tình yêu rực cháy, rực cháy đến nghẹt thở... Bước chân cô vừa lùi chạm đến chân tường, cô giật mình định chạy.

-Đứng im! – Anh ta chống tay ngang lối cô định chạy – Hôm nay cô phải trả lời tôi. Cô đang bị chuyện gì?

-Tôi... - Cô rúm người sợ hãi – Tôi không có chuyện gì hết!

-Vậy tại sao hai hôm nay cái mặt cô lại như vậy? – Hấn hỏi cô với khuôn mặt rất gần.

-Tôi ghét anh! – Cô đáp vội trong khi nghe rõ hơi thở dồn dập của hấn.

Hấn im lặng, một sự im lặng kìm nén... Cô toan chạy phía còn lại chưa bị hấn chặn. Nhưng lập tức hấn cũng chặn nốt.

-Hơ? – Cô kinh ngạc nhìn hấn. Còn hấn cũng nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt thật cháy bỏng. Cô thấy trái tim mình như thiêu như đốt, cô sợ cảm giác này...

-Tôi nghi ngờ đó không phải là lý do thực sự, bởi vốn dĩ nó đã tồn tại từ trước rồi.

-Tôi căm ghét anh! Tôi càng ngày càng căm ghét anh hơn!

-Tôi không chấp cô điều đó. Bởi vì tôi cũng thế thôi, càng ngày càng căm ghét cô!

-Hơ? – Cô lại ngạc nhiên nhìn hấn. Thật là chẳng theo một logic nào cả. Rồi cô quay mặt không thèm nhìn hấn nữa, cảm giác ức chế không thể chịu nổi...

-Tôi chỉ muốn biết, thực ra tôi đang kỳ đà cản mũi cô việc gì? Có một việc xấu xa nào cô đang không thể thực hiện được vì tôi, có phải không?

-Cái gì? Việc xấu xa? – Cô ngờ ngàng nhìn hấn, rồi tức khí gất lên - Ủ! Thì tôi ăn cắp! Tôi ăn trộm đấy! Thế được chưa!

Hắn liền bịt mồm cô lại, rồi nhìn xung quanh, hắn có vẻ sợ ai nghe thấy. Cô giằng tay hắn ra.

-Tôi không sợ thì anh sợ cái gì chứ. Chẳng phải anh cũng đã nói tôi thế sao! Bây giờ thì tôi nhận rồi đấy! Ừ thì tôi ăn cắp, tôi ăn trộm, tôi đi điếm đấy! Anh thỏa mãn chưa! Thỏa mãn chưa! Còn muốn biết gì nữa không! Tôi xấu xa thế đấy! Tôi... – Cô định làm nhảm tiếp thì hắn lại bịt miệng cô lại.

-Thật không?

Cô gật gật, miệng vẫn bị hắn bịt.

-Cô thật đúng là kinh tởm như vậy? – Hắn ghen giọng.

Cô lại gật. Thật là quá mệt mỏi vì hắn. Cô chẳng còn muốn chống lại làm gì nữa.

-Như vậy là tôi đoán đúng cả. – Hắn nói buông thõng, vẻ mặt đau đớn.

Cô giằng tay hắn ra, nhưng hắn không buông, vẫn bịt chặt miệng cô.

-Cô không cần phải nói cái gì nữa hết. Tôi sẽ cho cô tiền, bao nhiêu cũng được. Chỉ cần cô từ nay không làm những việc như thế nữa. – Hắn nói trong tiếng thở dồn dập và đè nén.

Cô lắc đầu phản đối, cảm thấy khó thở vì uất ức và thiếu khí.

-Tại sao? Tôi có thể cho cô kia mà! Bao nhiêu tôi cũng có!

Cô vẫn lắc đầu, bắt đầu ho, giờ hắn mới thả tay ra.

-Đừng có gào lên như vừa nãy. – Hắn nhắc nhở.

-Tôi không cần! Hự hự... – Cô vừa nói vừa ho – Tôi thế nào mặc tôi, Tôi không cần đến anh! Hự hự... không cần anh phải lo! Hự hự...

-Tôi đã nói là không được thế! – Hắn kiên quyết.

-Kệ tôi. Hự hự...

-Cô sẽ đi vào con đường chết, nếu cô cứ tiếp tục sống thế này. Tôi muốn cứu cô! – Hắn nắm lấy hai vai cô.

-Mặc kệ tôi! Ai cần anh phải cứu! Tôi chỉ cần anh buông tha tôi, buông tha tôi!

-Không được!

-Tôi ghét anh! Sao mà anh cứ bám lấy tôi thế. Anh thấy tôi xấu xa kinh tởm cơ mà. Anh căm ghét tôi cơ mà. Thế thì thả tôi đi đi chứ. Sao cứ giữ tôi mà hành hạ thế này.

-Tôi không hành hạ em.

-Anh đang hành hạ tôi! Tôi có thích gì anh đâu! Tôi có muốn gì ở anh đâu. Tôi không cần anh giúp đỡ, không cần anh quan tâm, không cần một cái gì ở anh hết cả.

-Nhưng tại sao? Tôi đã nói có thể cho em tất cả cơ mà!

-Tôi ghét anh! Anh hiểu chưa? Anh cho bao nhiêu tôi cũng không thèm! Tôi ghét anh! Thế thôi!

-Thảo, em thật sự ghét anh đến như thế này sao? – Hắn ghen lời.

-Vâng, tôi ghét anh, hãy cho tôi đi đi! – Cô nói như van vãn.

Hắn lặng đi một lúc trước bộ dạng khốn khổ của cô, hai tay xiết vai cô chặt hơn, nhưng lại buông ra ngay.

-Vậy được. Từ nay, tôi không giam giữ em nữa, em muốn đi đâu thì đi.

Nói xong hắn bỏ đi, còn cô thì như không tin nổi vào tai mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tình huống bất ngờ

-Thảo này. Tin vui đây. Mai mình có thể đưa cậu về thăm mẹ được rồi.

-Cái gì cơ? Thật vậy sao?

-Hi hi, vui quá chứ gì, thế Thảo thế nào, mai nghỉ được không?

-Được chứ. Đẳng nào mai cũng là buổi cuối, vậy hôm nay làm xong rồi nghỉ luôn cũng được. Chốc mình lên báo lại với quản lý. Mình đã xin anh ý trước rồi, chắc không vấn đề gì đâu.

-Ừ, báo luôn đi để người ta còn sắp xếp. Thôi nhé.

-Ừ, bye. – Thảo nói rồi tắt máy. Cô đem khuôn mặt phấn khởi tung bùng lên gặp quản lý. Mọi chuyện thật tốt đẹp, quản lý hện cô hết ca thì lên gặp anh nhận lương rồi nghỉ luôn.

Cô hăm hở sắp xếp bàn ghế, căn chỉnh từng mép khăn trải bàn, bày đặt ly tách cẩn thận, lau chùi kỹ càng mọi thứ... nét rạng rỡ bùng trên khuôn mặt.

Hôm nay là ngày vui của cô, hai chuyện tốt đến cùng một lúc. Lâu lắm rồi, lâu lâu lắm rồi cô mới có được cảm giác vui sướng này. Ngày mai cô sẽ được gặp mẹ, điều mà cô ngày đêm mong mỏi. Hai đứa sẽ cùng xin nghỉ để về quê, rồi ở tạm đâu đó chờ đêm đến, Phan sẽ bí mật đưa cô về nhà. Đây là kế hoạch của Phan và đã được vạch ra từ lâu. Nhưng vì công việc triển miên mà nay mới thực hiện được.

Chuyện tốt thứ hai là nốt hôm nay cô sẽ được giải phóng. Phúc là người đã nói là làm, cô hiểu được điều đó. Không ngờ mọi chuyện lại ổn thỏa nhanh như vậy. Cô đã báo nghỉ việc từ mấy hôm trước, sau khi hắn nói tha cho cô. Theo dự định thì ngày mai cô nghỉ, nhưng hôm nay đã là buổi cuối mất rồi.

Tự dưng cô thấy lao xao... tuy làm ở đây chẳng được bao lâu nhưng cảm giác thời gian sao mà dài thế. Nơi này cô đã có bao cảm xúc trôi qua... với hắn. Dù đó là những cảm xúc thật tồi tệ, nhưng mà cô vẫn nhớ, nhớ không thể nào quên...

Cô và hắn, hai con người đến từ hai thế giới trái ngược nhau, đã đối xử với nhau bằng những gì quá đáng nhất, chỉ nốt ngày hôm nay sẽ không còn gặp mặt. Người như hắn sẽ không bao giờ bước chân vào hiệu sách, còn cô đây sẽ chẳng bao giờ đi ăn ở nhà hàng. Như vậy là chấm dứt.

Hắn bên cạnh nỗi kinh hoàng đã khắc sâu trong tâm trí cô thì vẫn còn một điểm có thể vớt vát lại, đó là cái tính “hói là làm”. Chính vì vậy, cái câu “tôi không cần cô nữa, cho cô đi” của hắn nói ra, cô đã xem như mây từ châu ngọc. Mà đúng thế, ngay sau đó hắn đã gọi luôn một bồi bàn xinh đẹp khác để thế chỗ, tuyệt nhiên không gây điều phiền hà gì cho cô cả, cũng không hề nhìn cô đến một lần nào, đám bạn lịch lãm của hắn cũng vậy. Bọn họ đã tỏ ra không còn liên hệ gì với cô nữa. Cô cũng bất ngờ vì tình thế thay đổi nhanh chóng này. Tuy nhiên, dù mọi chuyện đã được như ao ước nhưng cô vẫn chưa từng thấy nhẹ lòng.

Hắn và bạn bè vẫn đến ăn buffet trưa ở đây đều đặn. Bàn tiệc của họ cứ kéo dài suốt mấy tiếng đồng hồ như mọi ngày, với những nhân viên xinh xắn giàu kinh nghiệm phục vụ. Có điều, lũ bạn thì vẫn vui vẻ bình thường, riêng hắn lại trở nên trầm mặc và buồn lặng... và cô vẫn để ý lo sợ hắn như một thứ bản năng. Không hiểu sao cô vẫn có cảm giác tâm can hắn đi theo cô cơ chứ. Rõ ràng là hắn đã không đá động đến cô rồi, chẳng thèm nhìn đến cô rồi, vậy mà trong cái phòng tiệc buffet rộng lớn này, dù có đứng tránh xa hắn, hay là đứng ở chỗ nào, cô vẫn cứ cảm giác hắn biết cô đang làm gì.

Cô không thích cảm giác này, vì cô nghĩ là hoàn toàn do cô tưởng tượng. Có lẽ tại hắn đã gây cho cô ấn tượng kinh khủng quá. Cô mong từng ngày đến buổi làm cuối cùng, mỗi sáng thức dậy đều đếm ngược.

Ngày mai được gặp mẹ, từ lúc biết điều ấy lòng cô chỉ toàn là vui sướng, từ hôm cô ra đi đến nay cũng đã lâu lắm rồi, tối nay cô sẽ gọi điện báo tin cho mẹ, chỉ nghĩ thế thôi cô đã mừng rơi nước mắt... Hôm nay có một bàn tiệc toàn là khách nam gọi cô phục vụ, trông có vẻ là mấy con sâu rọu. Kệ, cô đang vui lắm đây, cô muốn chứng kiến người ta uống rượu, cảm giác ấy giống như cô đang được chia vui vậy. Tươi vui hơn thường lệ, cô liên tục được rót rượu ra, cô rót bao nhiêu họ cũng uống hết. Mấy ông khách đã say tủy lủy.

-Em à, ngồi... ngồi đây nào. – Ông khách ngồi cạnh cô bỗng quàng vai cô rồi kéo sát vào người ông ta, giọng lè nhè.

-Ôi, không được đâu! – Thảo giật mình, chai rượu trên tay cô suýt đổ, cô gạt tay ông ta ra nhưng không được, lại còn bị kéo xuống, ngồi luôn lên đùi ông ta. Lập tức cô vùng đứng lên, nghiêm mặt - Đây, không được thế! Vớ vẩn!

-Gớm, gì mà ghê thế... anh chi...

-Không! Bỏ ra! – Cô gạt bàn tay đang lướt trên đùi cô ra, đặt vội chai rượu xuống bàn, bước nhanh ra khỏi chỗ đó. Nhưng chỉ được hai bước thì ông ta bỗng đứng lên chồm tới, thộp lấy tay cô. Rất nhanh, cô đã bị ôm gọn trong vòng tay ông ta.

Cô vùng ra, nhưng ông ta cũng không buông

-Thôi mà, chưa gì mà đã giận thế, không đi đâu hết, ngồi đây với anh... – Ông ta phả mùi rượu vào mặt cô mà nói rồi ườn cô lại bàn. Thảo hoảng sợ đẩy ông ta ra.

-Bỏ ra! – Cô gắt.

-Ừm, ngồi đây... ngồi đây... ngồi với anh mà...

Mặc dù cô đã cố chống lại nhưng ông khách say này vẫn không buông ra. Tức khí, cô mím môi dùng hết sức bình sinh đẩy ông ta một cái thật mạnh. Ông ta chới với ra sau, bám được vào cái ghế nhưng rồi vẫn ngã chổng kên ra sàn, chiếc ghế bị đồ kêu đánh rầm! Mọi ánh mắt xung quanh đổ dồn vào.

Cô bối rối đứng nhìn ông khách to béo nằm lẩn quay dưới sàn, ông ta lồm cồm bò dậy, rồi chạng vạng bước tới cô, mắt nhìn cô đỏ ngầu tức giận. Cô sợ quá liền bỏ chạy, cô chạy thẳng tới chỗ... Phúc!

Bàn tiệc Phúc nằm cách chừng bảy tám bàn, từ xa cô đã thấy Phúc tư thế đứng cạnh bàn, anh đã ra khỏi chỗ đứng nhìn cô từ khi nào, mặt mũi rất căng thẳng.

Cô quỳnh quáng chạy tới Phúc, nấp sau lưng anh, ló đầu ra nhìn ông khách kia. Ông khách chân liêu xiêu nét mặt hung hãn đang bước tới.

-Con ranh, mày chạy đi đâu!

Cô sợ run hết cả người. Ánh mắt kia đã quyết không tha cho cô rồi. Cô nép mình sau lưng Phúc, thở dồn dập, bàn tay lập cập bám trên tấm lưng to rộng của anh. Tim cô đập thình thịch khi cảm nhận ông ta đang lại gần.

-Thôi, anh ơi!

-Bỏ qua đi anh ơi!

-Thôi đi, ai lại thế!

Có những tiếng phản đối xung quanh, đám bạn Phúc cũng đã đứng hết lên phòng thủ. Ông ta đến trước mặt Phúc, giọng như thiên lôi.

-Thằng ranh này! Tránh ra!

Phúc yên lặng, cô nấp sau hồi hộp nghe ngóng...

-Mẹ nó chứ! Ôm một tí chứ làm cái đếch gì! Ra đây! – Ông ta hùng hổ.

-Anh ơi, cứu em! – Cô cuống lên.

-Mặc xác cô! – Phúc quay mặt lại quát Thảo.

-Ồ kia, Phúc! – Lũ bạn hấn đứng bên cùng thốt lên kinh ngạc. Mắt chúng cứ tròn xoe nhìn Phúc.

-Cô thích thế mà! Cô thích thế thì tôi cho cô thế! – Phúc trừng mắt nhìn Thảo, giọng như sấm dậy khiến cô giật cả mình, rồi cô đứng trơ ra nhìn Phúc, giống hệt như mấy thằng bạn cũng đang tròn mắt nhìn.

Càng ngạc nhiên hơn, tiếp đó Phúc đứng tránh sang một bên, cứ như mồi gã to béo đang con thiên lôi kia xông vào cô. Phản ứng này làm cô kinh ngạc tới mức chỉ còn biết nhìn Phúc mà quên cả lão béo đó. Đề tới lúc cô bị lão kéo tay đi rồi mới ủa ủa ủa...

-Bỏ ra!

Cô nghe thấy tiếng sắc lạnh của Phúc, rồi lập tức thấy lão béo bị xóc ngực áo lên, một nắm đấm dứ lên trước mặt lão, quay sang là khuôn mặt Phúc, vừa đỏ vừa tím, mắt long sòng sọc, hung tợn hơn lão béo gấp vạn lần, cô kinh hãi vì chưa bao giờ thấy ai giận dữ mà kinh khủng như thế. Cánh tay anh đang túm cổ hần cũng hiện lên những khối cơ rung giần giật, còn quả đấm kia thì như bốc khói.

-Có bỏ ra không! – Giọng Phúc ngầu lên, nhưng đê qua kẽ răng đầy kim chế – Tôi đếm đến ba. Một. Hai.

Tay cô được buông ra. Lão béo như tỉnh rượu, bộ dạng hồ báo bỗng biến mất. Lão chùn người lại, rồi quệt mũi quay đi, lại liêu xiêu bước về chỗ cũ. Còn Phúc thì vẫn còn xù lên như con sư tử, đứng chĩa cặp mắt vào... cô!

Thảo thấy tim mình như ngừng đập vì đôi mắt ấy. Không lý giải được cảm xúc của mình lúc này, nhưng mà cô thấy sợ. Nhìn quanh mọi người vẫn đang chú ý vào mình, cô bối rối bỏ vào trong bếp.

Cô ngồi trong đó rất lâu. Ai hỏi cô cũng chỉ lắc đầu. Con hồi hộp mãi mà chưa hết. Ánh mắt Phúc ám ảnh cô...

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Không thể có tình yêu

Ánh mắt ấy không chỉ có giận, cô mơ hồ nhận ra một tình yêu, rất mãnh liệt và không hề đơn giản. Chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy như vậy, dù cô rất muốn xua đi điều đó, nó làm cô có cảm giác như là sự đe dọa.

Có tiếng chân đi tất bật cùng với tiếng bát đĩa lách cách nhắc cô đã đến giờ thu dọn. Cô cố gắng thoát ra khỏi cái thế giới hoang mang của mình để đứng lên dọn dẹp, vì không muốn làm cho ai chú ý đến mình thêm nữa.

Chợt một cái dáng cao lớn đi về phía cô. Chẳng cần phải ngẩng mặt cô cũng biết là Phúc. Tâm trạng còn chưa được trấn tĩnh, giờ tim cô lại đập lên loạn xạ. Phúc im lặng nắm cổ tay cô kéo đi. Hai nhân viên làm cùng ngỡ ngác nhìn theo. Hắn cứ như vậy đấy! Cô im thụt đi theo anh ta mà trong lòng thấy giận ghê gớm. Chẳng qua vì không muốn gây phiền toái nên cô mới để anh ta có cái quyền này thôi.

Cô bị dắt xuống tầng một, qua các dãy hành lang, mặt cô phải cúi gằm, bởi có những ánh mắt tò mò trong đám nhân viên dõi theo. Thôi, yên được đến đâu thì yên, chẳng dây với hắn, cô cố nén giận mà nghĩ thân mình không khác gì nô lệ.

Hắn thả cô ở lối đi đằng sau dẫn ra khu bếp, gần chỗ cô rửa bát trước đây. Chỗ này thì cực vắng, là nơi để các loại chảo cùn giế rách của nhà hàng. Minh sắp bị hỏi tội gì không biết, suốt dọc đường đi cô đã tự hỏi mà không thể đoán nổi.

- Chuyện gì? – Cô hỏi một cách khó chịu khi thấy hắn đã dừng lại thả tay cô một lúc mà vẫn không chịu mở lời, cứ đứng chống tay bên hông nhìn cô soi mói.

- Em... e... em... - Hắn ngắt quãng, cái tay cứ giờ lên giờ xuống ngập ngừng – Em... Có phải em... - Cô ngược mắt chờ đợi, bộ dạng của hắn sao thật khó hiểu – Có phải em cũng thích anh không? – Hắn hỏi luôn không để cô chờ lâu.

- Cái gì cơ?

- Em thích anh rồi có phải không?

- ...? – Cô khựng lại vì giọng nói rất âm áp và rõ ràng vừa mới nghe.

- Em thích anh rồi.

- Anh điên à? – Cô sực tỉnh thốt lên.

- Đừng chối nữa. Nếu không lúc này sao em lại chạy đến anh?

- Hơ! – Cô tròn mắt nhìn hắn.

- Anh biết là em thích anh. – Hắn mỉm cười.

- Không... không... không phải đâu! – Cô nhăn mặt lắc đầu.

- Đúng rồi. – Hắn khẳng định.

- Anh điên à, tôi chỉ có ghét anh chứ làm sao mà thích anh được.

- Em...

- Phải đấy. Mới có thế mà đã nghĩ người ta thích mình sao. Lắm cảm quá đi mất! – Cô gắt. Nhìn cái mặt chưng hửng của hắn, cô thấy mình trấn tĩnh hẳn. – Tôi chẳng bao giờ thích anh cả. Anh thì có cái gì hay ho đâu mà tôi thích! Anh đã đối xử với tôi như thế nào? Có đáng để tôi cảm tình không? Đây là chưa kể đến tôi còn chứa ghét cái loại vô tích sự như anh nữa...

- Cái gì? Em nói ai vô tích sự? – Phúc giật mình.

- Hừ! – Thảo ngoảnh mặt đi không thèm đáp.

- Em đã biết gì về anh mà dám nói anh như thế? – Phúc ngó sang tận mặt Thảo để hỏi.

- Tôi còn chưa biết gì về anh sao? Bao nhiêu ngày qua chẳng lẽ còn chưa đủ. Ngày nào anh cũng đến đây cả mấy tiếng đồng hồ. Suốt từ chín rưỡi mười giờ đến tận hai ba giờ chiều. Người đâu mà lăm lăm thời gian thế. Anh không phải làm việc gì hết sao. Đúng là vô công rồi nghề có khác.

Hắn ngẩn mặt ra, cô lại tiếp tục gay gắt.

- Con trai con đưa gì lớn đùng lớn đoàng mà chẳng chịu đi làm. Suốt ngày chỉ biết tiêu tiền của bố mẹ. Người như anh mới gọi là không đáng lấy một xu! Đồ con trai vô tích sự!

-Hả?

-Ngạc nhiên lắm chứ gì? Nhưng tôi nói đúng sự thực đấy! Cứ làm như là chưa lắm.

Nói rồi cô bực bội bỏ đi, còn anh ta thì cứ đứng như trời trồng ở đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bị thất hứa

Trong nhà vệ sinh của nhà hàng, Thảo mặc áo sơ mi quần âu đứng trước gương, bẻ lại cổ áo. Cô với bộ đồng phục bàn trên móc vừa mới thay ra vắt ngang cánh tay đi ra. Công việc ngày hôm nay đã kết thúc, cô đã được tự do, và bây giờ là lúc cô được lĩnh lương. Đồng lương đầu tiên kể từ khi cô bỏ nhà ra đây làm việc.

Bồi hồi suốt dọc hành lang, số tiền sắp lĩnh tuy không lớn nhưng cô lại thấy sao mà xúc động. Có lẽ vì đã lâu lắm rồi cô không biết đến tiền lương. Lúc ở quê thì bị ông Mạnh phá bình, không đi làm được, còn ở đây thì đi làm được nhưng lại gặp phải tên nhà giàu tác quái phá đám.

Mà thôi tất cả đã qua rồi, cô tự an ủi rồi bước nhanh về phía phòng làm việc đang đóng cửa. Vừa mở cánh cửa gỗ ra, cô chợt sững lại vì gặp Phúc đang ngồi với anh quản lý.

-Em ngồi đây. – Anh quản lý lịch thiệp chỉ tay vào cái ghế cạnh Phúc – Phúc có chuyện muốn nói với em. Em cứ nói chuyện với Phúc xong đi rồi anh sẽ giải quyết việc của em sau. Như thế được chứ?

-Dạ. – Cô đáp nhỏ, nghi hoặc liếc nhìn Phúc, rồi rụt rè ngồi xuống cái ghế đó.

-Hai em nói chuyện đi nhé, anh ra ngoài. – Anh quản lý nói rồi đi ra.

Còn lại cô và Phúc, cô chau mày cúi mặt chờ đợi.

-Cô chưa thể nghỉ ở đây được. – Phúc nghiêm chỉnh nói.

-... - Cô lại sững ra nhìn hắn, rồi ánh mắt cô chuyển sang căm giận, hắn chỉ cười khẩy.

-Tôi đã thay đổi ý định. Ngày mai tôi phải thấy cô tiếp tục tới đây làm, công việc vẫn như cũ. – Hắn điềm nhiên nói.

-Anh... anh là cái thá gì mà cứ đòi điều khiển cuộc sống của tôi. Tôi... tôi... tôi không nghe đấy, anh... anh làm gì được nào! – Thảo đứng lên, giận tím cả mặt, liu liú.

-Đừng có nói ra những lời vô ích thế. Ngày mai chúng ta lại gặp nhau.

-Anh... anh hãy sống tử tế một chút đi. Chính anh đã hứa với tôi. Bây giờ anh lại thế này. Đúng là vô liêm sỉ! – Thảo giận dữ.

-Tôi vô liêm sỉ cũng chẳng bằng cô!

-Phải rồi, tôi xấu xa, tôi vô liêm sỉ, tôi chả ra cái gì thì anh phải ghét tôi, phải cho tôi đi chứ, sao lại giữ tôi!

-Tôi muốn cô phải trả giá vì những gì đã gây ra cho tôi!

-Gây ra cho anh? Tôi gây ra cái gì cho anh? Tự anh thích tôi... mà lại là lỗi ở tôi à? Anh nói cho nó đúng lý lẽ một tí có được không?

-Tôi không cần biết. Người như cô tôi chẳng cần lý lẽ.

-Người như tôi làm sao? Người như tôi thì anh bắt nạt à? Tôi nói cho anh biết. Dù anh có làm gì, thì tôi cũng sẽ chẳng bao giờ thích anh!

-Tôi cũng chẳng bao giờ thích cô! Tôi căm ghét cô!

-Đồ điên! Anh là một cái đồ điên. Ngày mai tôi sẽ chẳng đến đây. Anh cứ ở đấy mà chờ!

-Tùy! – Hắn quắc mắt, giọng rắn đanh, rồi đứng lên đi khỏi, mặc cho cô đứng trơ ra nhìn theo.

Cô nguyên rửa hần một nghìn lần. Suốt từ lúc về đến giờ, tức đến không thể làm gì nổi. Tiền lương lĩnh được cô cũng chả thiết cất đi nữa. Bây giờ thì cô đang lo không biết phải nói với Phan thế nào đây. Ngày mai cô vẫn phải đi làm theo ý hần.

Cô nhìn đồng hồ, vội vã đứng lên đi thay đồ, đã sắp đến giờ Phan về, phải sang phòng Phan lo cơm nước không thì không kịp, con tức giận đã lấy của cô mất bao nhiêu thời gian.

Chợt điện thoại reo, là Phan gọi, cô bối rối nghe. Chắc Phan dặn cô làm gì để mai về quê đây.

-Minh đây. – Giọng Thảo hơi buồn.

-Thảo này. Hôm nay Phan về muộn, không ăn cơm nhà đâu, đừng nấu cơm mình nhé.

-Sao thế?

-Ngày mai phòng mình có tổ trưởng mới, là con trai của Tổng giám đốc. Cho nên tối nay cả phòng phải ở lại muộn. Lát nữa cả phòng đi liên hoan rồi.

-Vậy à.

-Chuyện về quê ngày mai cũng phải hoãn lại rồi. Phòng mình giờ nhiều việc gấp gấp quá. Vừa mới có quyết định thay tổ trưởng đấy chứ.

-Ừ.- Thảo thở phào.

-Đừng buồn nhé, mình sẽ cố gắng thu xếp sớm.

-Không sao đâu Phan. Cậu cứ lo công việc của cậu đi. Mình thì lúc nào cũng được. Đừng lo gì cho mình.

-Ừ, vậy ráng chờ mình nhé. Thực sự mình không muốn làm Thảo hụt hẫng thế này đâu.

-Mình nói không sao mà. Việc đột xuất biết làm sao được. Công việc của cậu là trên hết Phan à.

-Ừ, vậy thôi nhé.

-Ừ. Bye.

-Bye. – Phan đáp rồi tắt máy.

Thảo thần thờ cầm điện thoại trong tay. “Vậy là may rồi. Nhưng mà... còn việc ở hiệu sách, phải tính thế nào đây?”

Phòng Phúc hôm nay đã mười một giờ đêm mà vẫn còn sáng đèn. Từ trong phòng, tiếng Phúc vang ra đầy bức bối.

-Cái gì, không ăn chơi gì hết, không tụ tập gì hết, cả liên hoan cũng không nổi! Mày biết tao đang bận thế nào không! Mà bảo nhau đừng có gọi cho tao nữa! Bận bỏ mẹ!

Phúc tắt máy, quăng ra một góc. Anh đang ngồi trước một cái bàn đầy sách, những quyển sách dày cộp xếp từng chồng ngày trước mặt. Anh tiếp tục trằm mình vào trang sách đang mở. Thời gian trôi đi tĩnh lặng.

Cửa phòng khép hờ, mẹ Phúc ở ngoài ghé nhìn, thấy Phúc vẫn đang miệt mài, bà chau mày định đẩy cửa bước vào nhưng rồi lại thôi.

-Anh ơi, có cần thiết con phải đọc nhiều thế không anh? – Bà Phấn lo lắng ngồi cạnh ông Hoàng đang nằm nghỉ ngơi trên giường.

-Phải chịu thôi. Nó đã bỏ phí nhiều thời gian rồi mà. Kệ nó đi em ạ. – Ông Hoàng thờ dãi.

-Nhưng mà anh xem, nó đọc cái đồng ấy thì chắc cả đêm mất.

-Em đừng có lo, nó chịu đọc cho là tốt rồi. Ngủ nghê tính sau.

-Nhưng mà tại sao nó lại dùng đồng đòi đi làm thế?

-Anh cũng đang nghĩ... Chắc chắn nó đang có chuyện gì.

-Vâng... mà nó thì có chuyện gì nhỉ? – Bà Phấn cắn môi suy nghĩ – Đạo này cũng không thấy nó yêu đương đứa nào cả.

-Lạ thật. Tự nhiên lâu nay bỏ vũ trường, không gái, không đi thâu đêm... em vẫn quản được con đấy chứ?

- Vâng. Đạo này chúng nó hay tụ tập ăn buffet ở một nhà hàng. Không biết ngon đến cỡ nào mà ngày nào cũng ăn ở đó.
- Anh phải qua đó mới được.
- Thôi. Anh có rảnh đâu. Nhà hàng đó em xem rồi, không có vấn đề gì hết.
- Cái thằng này... bình thường bảo nó đến công ty còn khó, nói gì đến đi làm. Thế mà giờ dứt khoát đòi đi làm ngay, lại còn đòi làm trưởng phòng nữa.
- Em lo quá anh ạ. Chẳng biết con có làm nổi không.
- Cái đó không đáng ngại. Anh sẽ có cách để hỗ trợ nó. Nhưng quan trọng là, tại sao nó lại thế? Có phải nó đang xích mích gì với bạn bè không.
- Sao lại thế được! Ngày nào mấy đứa cũng đi ăn với nhau. Thế thì xích mích gì được!
- Ấy dà. Khó hiểu quá.
- Vâng. Em lo lắm.
- Thôi, đừng lo nữa, dù sao cũng là chuyện tốt. Từ từ tìm hiểu sau, ngủ đi em.
- Nhưng còn con...
- Kệ nó, đừng có động vào, em cũng biết rồi mà.
- Vâng.

Ông Hoàng kéo bà Phấn nằm xuống rồi với công tắc điện ở đầu giường. Ánh sáng từ những bóng điện trang trí trên phào nhà vụt tắt, nhường chỗ cho chiếc đèn ngủ khoe thứ ánh sáng dịu mờ. Ông quàng tay ôm bà.

- Thôi ngủ đi em.

Bà Phấn gật nhẹ rồi khép mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Choáng!

Tòa cao ốc CDI hôm nay không khí rộn ràng hơn thường lệ. Từ sáng sớm người ta đã chờ đến các giò hoa lớn đủ các sắc màu rực rỡ rải từ ngoài cổng đến chân cầu thang. Tại mỗi tầng của tòa nhà cũng vậy, đều đặt một giò hoa chúc mừng to hoành tráng tại ngay đầu sảnh vào.

Đây là bên ngoài còn bên trong mỗi phòng làm việc thì các nhân viên đã phải dọn dẹp từ hôm trước. Đây là sự kiện trọng đại của công ty vì đó là ngày vui của Tổng giám đốc. Hôm nay vị công tử độc nhất, người kế thừa tập đoàn duy nhất, Tổng giám đốc tương lai bắt đầu đi làm.

Phòng Phan là bận rộn nhất, bởi vì đây là nơi đặt bước chân đầu tiên trên con đường sự nghiệp của anh ta. Suốt từ tối qua đến giờ, cả phòng đều rộn rịp, vừa phấn khởi vừa lo. Với vinh dự này, ai cũng muốn cố gắng làm tốt. Đây là thời cơ thuận lợi để lấy lòng vị tổng giám đốc tương lai với những ai có ý đồ thăng tiến. Phan cũng muốn nắm lấy cơ hội này, đây là nơi anh có thể suốt đời gắn bó. Từ qua tới giờ, anh đã đóng góp nhiều nhiệt huyết để căn phòng hôm nay trở nên đẹp đẽ hơn, mang đầy không khí chào đón.

8h 45 phút. Phan liếc nhìn đồng hồ. Đã sắp tới giờ đón xếp mới. Nghe nói xếp đã đến rồi nhưng đang đi một vòng với các vị lãnh đạo, sắp quay về đây ra mắt phòng này. Hồi hộp thật, anh cũng nóng lòng lắm, thứ nhất vì là con của Tổng Giám đốc, người mà anh chỉ được gặp đôi lần nhưng lần nào cũng làm anh phải ngả lòng kính phục, thứ hai, người ta cũng học cùng khóa với anh, cũng ra trường cùng anh. Vậy là đồng trang đồng lứa, Phan vui vẻ cố gắng nhớ lại những khuôn mặt còn có thể nhớ được trong suốt năm năm ngồi trên ghế giảng đường. Là ai trong những khuôn mặt ấy nhỉ?

Cả phòng trật tự, những tiếng giấy từ bên ngoài đang tới gần, anh xếp cũ e hèm chuẩn bị. Bốn vị com lê đạo mạo bước vào, toàn là các vị lãnh đạo lớn cả. Cả phòng trịnh trọng đứng lên.

Phan thấy máu trong người chảy rần rập. Mặt anh tái đi khi nhận ra một trong bốn vị đó là Phúc. Anh còn tưởng mình nhìn lầm nhưng cặp mắt sắc sảo của hắn đã nhanh chóng đánh sang anh rất nhanh, chỉ một khoảnh khắc, rồi lảng đi, ánh mắt này đã xác nhận anh không nhìn lầm. Hắn biết anh.

Giới thiệu, vỗ tay, bắt tay, chúc mừng... tất cả lần lượt đúng chương trình. Phan làm như một cái máy, đầy đủ và chuẩn mực. Hắn có vẻ không để ý gì đến anh cả, vẻ như giữa hai người không có một chuyện gì. Nhưng anh thì vẫn chưa thôi choáng váng. Người xếp anh đang công phu lên kế hoạch lại là

một cái thằng như thế này sao? Ông Hoàng có một cậu con trai kinh khủng thế này sao? Liệu hắn có cho anh cơ hội được như những người khác?

10 giờ. Phòng tiệc buffet tấp nập khách vào. Thảo tất bật tập trung vào việc. Khách đông nên cô không cho phép mình nghĩ đến cái gì khác. Ấy vậy mà lại có một sự vụ khiến cô không thể không nghĩ. Hội của Phúc đã đến như thường lệ, nhưng lại không có hắn, cô giật mình tự hỏi hay là hắn đã về quê cô rồi?

Đám bạn Phúc cũng rất tinh, Nam đã đến bên cô giúp cô giải tỏa thắc mắc.

-Phúc hôm nay đi làm. Em cứ làm việc như bình thường thôi.

Nam mỉm cười nhìn cô, còn cô thì nhìn Nam nghi hoặc. Anh ta cười cái gì vậy chứ? Có biết là cô cũng ghét anh ta không? Cả Sơn, cả Đại nữa, tất cả cô đều ghét hết, cô ghét hết những ai là bạn anh ta.

-Cảm ơn em – Nam đáp vào cái mắt tròn xoe của Thảo rồi đi về cái chỗ mọi khi.

Thảo thì ngáy ra. Tại cô vừa nghe thấy từ gì thế? Nếu đúng là từ đó thì cô càng không hiểu nổi.

Buổi sáng ở khu phố Phan trọ rất ồn ã, tiếng xe tiếng còi tiếng loa phường báo hiệu một ngày bận rộn mới bắt đầu.

Trong phòng trọ Phan, Thảo và Phan đang xì xụp ăn phở. Phan vừa ăn vừa thỉnh thoảng dừng lại nghĩ ngợi.

-Thôi, ăn đi. – Thảo giục – lại nghĩ đến chuyện sếp mới đấy hả? Vậy trước hai người đã mâu thuẫn chuyện gì mà cậu cứ lo thế?

Phan lắc đầu không muốn nói, nhưng vẫn còn mông lung suy nghĩ.

-Chuyện gì mà cậu không thể kể cho mình được thế? – Thảo tò mò.

-Không phải, có kể cậu cũng không hiểu được. Mà mình cũng không muốn nhớ lại.

-Ừ... vậy thì thôi, không hỏi nữa. Nhưng mình nghĩ, người như cậu, sếp nào rồi cũng quý. Mới lại, cha nào thì con nấy, ba anh ta là người đảng hoàng tử tể thì chắc chắn anh ta cũng vậy. Giờ cậu cứ làm việc chăm chỉ thì anh ta cũng sẽ hiểu ra, rồi sẽ quý cậu thôi. – Thảo nói đến đây thấy Phan mỉm cười nhẹ nhõm

-À, sao hôm qua cậu không nghĩ, còn đến đó mà làm nữa là sao? - Phan hỏi.

-À, ờ... mình...

-Cậu ở nhà một ngày không được sao? Gì mà siêng thế chứ. Hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi. Mình đã hẹn người ta ngày mai đưa cậu đến rồi. Cũng may đây là chỗ quen biết, tối qua mình gọi điện hẹn họ cho lui lại một ngày, vậy mà người ta vẫn vui vẻ. Thật là ngại quá, nếu không vì quá bận, mình không bao giờ phải thất hẹn thế này.

Thảo tần ngần, không dám ngắt mặt, cô không biết phải nói sao nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Không còn đường thoát

Trong phòng làm việc của anh quản lý nhà hàng, Thảo ngồi ghé đôi diện trước bàn làm việc của quản lý.

-Em sao thế. Hết xin làm lại xin nghỉ, hết xin nghỉ lại xin làm, thế bây giờ là em xin nghỉ thực sự chưa?

-Dạ, em xin lỗi anh, em thực sự không muốn thế này đâu, em cũng không phải là người gây ra chuyện này đâu. Em đã muốn nghỉ từ lâu rồi, nhưng mà anh ta ép em...

-Mà hai đứa em cũng làm sao vậy? Em làm gì mà nó cứ nhìn em như kẻ thù thế?

-Dạ em cũng không biết nữa.

-Mà em cũng vậy, em cũng nhìn nó như kẻ thù.

-Em ghét anh ấy lắm

-Vậy thì chia tay, yêu nhau như vậy làm gì cho khổ.

-Anh này, tụi em có phải yêu nhau đâu.

-Nhưng Phúc bảo tụi em yêu nhau và đang giận nhau.

-Cái gì? Anh ta nói vậy sao? Anh ta nói dối đấy. Em với anh ta chưa bao giờ yêu nhau cả. – Thảo như nhảy nhồm lên.

-Thôi đi em. Có giận cũng không nên phủ nhận hết như thế.

-Anh... em nói thật mà. Anh không tin em sao? – Thảo uất ức.

-Ấy dà, thôi thôi, đừng nhìn anh như thế, rắc rối quá, hai đứa đúng là rắc rối quá! – Anh quản lý vội xua tay nhăn nhó – Thôi chuyện hai đứa, anh không nói nữa, còn em muốn nghỉ thì nghỉ, anh thì chẳng vấn đề gì, mà là nó kia.

Thảo hằm hằm cái mặt đứng trước gương. Đây là nhà vệ sinh của nhà hàng, nơi cô có thể một mình trút giận được vào lúc này. Cô đã xin nghỉ, mặc kệ hần, cô chẳng việc gì phải sợ hần hết. Đương nhiên mà, cuộc sống của cô thì cô quyết định, hần chẳng là cái gì mà đòi trói buộc cô!

Thảo lặng lẽ làm việc, nốt buổi này cô sẽ nghỉ. Vì sáng nay cô mới xin nên phải làm nốt buổi hôm nay vì người ta không thể bố trí được người. Bây giờ thì cô chẳng có cảm xúc gì nữa, có chăng cũng chỉ là sự bức bối, cô chỉ muốn tập trung làm việc.

Khách vào đông dần, các nhân viên bàn đều tất bật. Cô đang chân lấm tay mùi thì Nam đã đứng cạnh.

-Thảo này, chốc tới bàn anh chút nhé, bọn anh có chuyện muốn nói.

Thảo sững lại. Nam đã đi khỏi.

Dù rất khó chịu và không muốn nghe, cô vẫn hồi hộp muốn biết chuyện gì. Tranh thủ đến bàn nơi Nam, Đại, Sơn đang ngồi, cô rụt rè.

-Có chuyện gì vậy ạ?

Nam rút một tờ giấy đã gấp làm tư ra đưa cho Thảo.

-Em đọc đi. Phúc gửi em này.

Thảo cầm lấy mở ra, những nét viết cứng, sắc và nhiều góc cạnh nhưng lại rất rõ ràng. Trời ơi, đến cả chữ cũng như con người hần vậy, cô thoáng nghĩ, mắt lướt trên trang giấy.

“Tôi không thể liên lạc với em bằng điện thoại được, vì không biết bao giờ em mới mở máy. Tuần này tôi rất bận, bởi tôi bắt đầu đi làm, nhưng không vì thế mà lơ là em. Anh Thông quản lý vừa gọi, báo cho tôi là em lại xin nghỉ. Đừng giờ trò khi tôi không có mặt, nhất cử nhất động của em tôi đều biết. Tôi cũng không muốn phải nhận tin này thêm một lần nào nữa. Em phải ở đây và hàng ngày có mấy thằng bạn tôi chứng kiến. Chỉ cần em vắng mặt, mọi chuyện sẽ xảy ra đúng như thỏa hiệp giữa chúng ta. Hãy tuân thủ nó, nếu em muốn tiếp tục giữ kín lại lịch mình.”

Thảo đọc xong, sững người lần lượt nhìn ba thằng con trai trước mặt, cô nén giận nói.

-Các anh... các anh đồng lõa với anh ta sao? Các anh thay anh ta canh chừng tôi sao?

Ba thanh niên ngơ ngác nhìn nhau.

-Thật là xấu hổ, mặt mũi thì sáng sủa như vậy mà lại hè nhau đi bắt nạt con gái! Các anh không thấy ngượng sao?

-Nói gì nghe kinh vậy. Có ai làm gì em đâu! – Nam nhăn mặt.

-Các anh không làm gì... vậy các anh đang theo dõi tôi để làm cái gì đấy!

-Trời ạ. Đó là tại thằng Phúc chứ. Mà bọn anh bạn thân thì mới phải... phải.

-Phải giúp nhau làm chuyện xấu chứ gì! – Thảo tức giận ngắt lời.

-Đâu có. Chuyện này có gì mà xấu! – Nam giãy nảy.

-Được, vậy anh ta ép buộc tôi như thế thì là tốt hay xấu?

-Này em... làm gì mà nghiêm trọng thế? – Đại cất giọng gần.

-Thế các anh đã bao giờ bị ai ép buộc thế này chưa! – Thảo uất ức.

-Thôi... chỉ là nó... yêu em thôi mà. – Sơn bùi ngùi quệt mắt.

Thảo nhìn ba khuôn mặt đang cố chống chế, nói gì thì nói, trút lên họ cũng chẳng được gì. Cô mím môi đặt tờ giấy xuống bàn đánh thịch.

-Đây, các anh cầm lấy, về mà trả lại anh ta, và nói lại hộ tôi câu này. Tôi ghét anh ta nhất trên đời! – Thảo tức tưởi nói, xong rồi chạy đi, cô ra ngoài hành lang, đứng nép sau cái cột mà khóc.

-Thảo à... thông cảm cho bọn anh... bọn anh... không muốn thế này đâu... - Nam đã tới bên, về bối rối khó xử - Anh biết Phúc nó làm thế là quá đáng. Bọn anh cũng đã ngăn cản nó rồi. Nhưng không được.

Thảo nghe càng tức tưởi khóc. Nam áy náy vô cùng.

-Nhưng mà... em yên tâm đi. Nó vốn liên tục thay người yêu, yêu nhiều nhưng chẳng thích ai được lâu cả. Em nào cũng chỉ được một tháng đến hai tháng. Cho nên em cứ yên tâm, sớm muộn nó sẽ buông tha em thôi.

-Anh nói có thật không? – Thảo meo máo hỏi.

-Anh nói thật. Bọn anh anh biết. Em đừng có khóc nữa.

-Phúc này, mày nghe tao đi, đã xác định không yêu được người ta thì thôi đi, mày giam hãm người ta tao thấy tội nghiệp quá. Hôm nay cô ta khóc vì mày đấy, thôi dừng lại đi Phúc ơi. – Tiếng Nam trong điện thoại.

Phúc ngồi oai phong trước bàn làm việc, trên mặt bàn là tấm biển nhỏ in chữ “Tổ trưởng”, tai nghe điện thoại, mặt Phúc chau lại, rồi bực bội chuyển điện thoại từ tai này sang tai kia, nói nhỏ vào điện thoại.

-Tôi đã nói ông không phải lo vụ này.

-Nhưng mà tao không chịu nổi. Con gái khóc thì mày biết rồi đấy. Tim tao có phải bằng đá đâu. Cô ta nói bốn thằng chúng mình là lũ bắt nạt con gái. Nhục quá Phúc ơi.

Phúc khựng lại, trong người cũng nóng bừng, tay xoa xoa trán.

-Chịu khó đi. Một tuần thôi.

-Nhưng mà, tao thấy ngại quá... mày thế là không được.

-Thôi nhé. Đang bận. – Phúc tắt máy vì thấy Phan đi tới.

Phan đặt tập tài liệu lên bàn Phúc, thái độ rất nghiêm chỉnh.

-Nộp sếp ạ.

-Xong rồi à. Để tôi xem – Phúc mở ngay tập tài liệu, lật lật xem các trang. – Chuẩn bị cho tôi bản báo cáo tiếp theo – Phúc vừa nói vừa lia mắt trên trang giấy.

-Dạ.

-Ngày kia tôi cần đấy.

-Vâng, sẽ xong thưa sếp.

Phan về bàn mình ngồi, mắt lại miết vào máy tính.

Phan ngồi trước máy tính đang bật, bên cạnh là một chồng giấy tờ dày cộm, anh đang quay ra nhìn Thảo ngạc nhiên, còn Thảo thì đang lúng túng như gà mắc tóc.

-Cậu sao thế? Chỗ này khó xin chứ không dễ như xin làm bàn đâu. Lương kém hơn nhưng công việc dễ chịu hơn. Cậu không hiểu sao?

-Mình biết... nhưng mình đang quen việc, mà việc này cũng vui nữa.

- Vui cũng phải dứt ra, mình không thích cậu làm bàn.

- Phan à...

- Không làm nữa! – Phan gắt.

- Phan. Minh...

- Sao vậy? Không lẽ cậu cứ làm bàn mãi à?

- Minh... mình chỉ là không thích bán sách... buồn lắm.

- Buồn đâu mà buồn, nếu thích thì cậu có thể đọc sách! Hơn nữa, ở đó cậu mặc áo dài kín đáo, vậy chẳng an lành hơn là mặc cái váy ngắn cùn đấy sao!

Phan nổi cáu, còn Thảo đỏ mặt, cô cúi gằm không dám nhìn Phan. Phan thấy vậy dịu giọng lại.

- Mà thôi, cậu không thích thì cứ làm thử xem. Làm một thời gian xem có đúng là chán không. Giờ mới nhìn ngoài thì tưởng như thế, chứ mà làm rồi thì cậu thích mê. Tính cậu mình biết mà, cậu sẽ rất thích hợp với công việc này.

Thảo lắc đầu.

- Thế cậu thích làm công việc gì đây chứ? – Phan có vẻ cáu lại.

- Thôi... để mình làm đây là được rồi, mình quen họ cả rồi.

- Trời ơi... Thảo ơi là Thảo... sao cậu lại thế? Làm đâu rồi cũng có bạn mà!

Phan nhăn nhó nhìn Thảo, Thảo tránh mặt đứng lên quay ra cửa.

- Thôi mình về cho cậu làm việc. Mai không làm hiệu sách đâu.

Phan bực bội nhìn theo Thảo đi ra cửa.

- Thôi, không làm mất thời gian của cậu nữa, cậu làm việc đi – Thảo mở cửa đi ra, rồi khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Sếp vẫn là sếp

Tầm biển SAHI SAHI Restaurant nổi bật giữa bầu kiến trúc mang đậm phong cách Nhật nằm tọa lạc trên một con phố lớn. Trong một phòng VIP với không gian Nhật đến từng chi tiết, Phúc cùng khoảng hơn mười nhân viên nam, trong đó chỉ có một nữ ngồi khoanh chân trên nệm, quay mặt vào nhau quanh một cái bàn gỗ lớn hình chữ nhật. Trên bàn là những đĩa thức ăn được trang trí kỳ công tỉ mỉ với đủ sắc màu, xếp thành từng dãy dài. Không khí trịnh trọng trên những gương mặt tri thức đang tuổi căng tràn sức sống. Phúc áo sơ mi trắng hòa đồng cùng các anh em trong tổ, nhưng trông rất bề thế uy quyền với vị trí chủ tọa. Đưa ánh mắt thân thiện nhìn bao quát tất cả mọi người, Phúc cất giọng thân tình.

- Tôi thật sự xin lỗi các anh em trong tổ vì cho tới hôm nay chúng ta mới có bữa tiệc này. Điều mà tôi đã rất muốn làm ngay từ lúc tôi về tổ. Vì quá nhiều việc nên hôm nay tôi mới có thể sắp xếp được. Mong mọi người thông cảm. Tôi hi vọng rằng có thể làm các anh em thấy thoải mái, và bữa tiệc này sẽ là một bước để chúng ta hiểu nhau hơn. Tôi trân trọng sự có mặt của tất cả mọi người.

Phúc nói xong cười thiện chí, những tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên cùng với thái độ vui mừng phấn khởi của mọi người. Mắt Phúc lướt qua Phan. Giữa họ như không hề còn hiềm khích cũ. Phúc khui chai rượu đầu tiên. Mùi rượu thơm phức tỏa ra. Dòng rượu vang đỏ chảy xuống sóng sánh trong những ly rượu được rót đầy...

- Cậu cẩn thận không thành sâu rượu đến nơi rồi đấy. Trưa tiệc tối tiệc, người như cậu mà cũng uống đến thế này sao. Đàn ông sao mà khổ vậy chứ, cứ phải uống cho say thì mới gọi là vui sao. Vậy thì vui xong về nhà, lúc thế này có còn gì là vui nữa không. Hở? – Thảo vừa cần nhần vừa lau dọn chỗ Phan vừa mới nôn ra.

Phan nằm trên giường, vung tay lè nhè.

-Ấy dà, chả mấy khi mà, trưa qua sếp mời anh em, tối nay mấy anh em lại mời sếp. Uống thì uống chứ, sợ gì, không uống, nhờ thằng sếp lại tưởng mình này này nọ nọ. Rách việc...

-Nhưng cậu bảo người ta bình thường với cậu rồi cơ mà.

-Khó lắm... chỉ về ngoài thể thôi. Người này không dễ bỏ qua đâu.

-Trời ơi, nhưng cậu làm gì mà người ta không thể bỏ qua được chứ?

-Chả ai làm cái gì nó cả... Mà chính nó đi phá hoại người khác... Thật không ngờ cái thằng nhò nhen ấy lại là con của ông Hoàng... Nói cho cậu biết, nó sẽ chẳng làm gì mình được đâu. Mình sẽ làm cho nó phải tâm phục khẩu phục! Chờ đấy! – Phan vung tay quả quyết trong cơn say, nói một hồi rồi ngóc người dậy định ra khỏi giường.

-Gi vậy, cậu cần gì? – Thảo ngăn lại.

-Nước.

-Được rồi. Ngồi yên đấy. – Thảo vội ra bàn rót cốc nước mang cho Phan. – Đây. Uống đi. May mà có mình bên cạnh cậu, chứ cái lúc thể này có một mình cậu thì tính sao!

Phan cầm cốc uống một hơi cạn sạch rồi lại đưa cho Thảo. Ngã kên người ra giường, Phan tiếp tục vung tay bức xúc.

-Cái thằng cha đó... không biết nó muốn thử mình... hay muốn hành mình vậy chứ, từ lúc nó về tới giờ... toàn bắt mình làm báo cáo... Được! Báo cáo thì báo cáo! Mày thích soi tao... vậy càng tốt! Tao sẽ thể hiện cho mày xem, tao mất công làm thì mày cũng phải mất công đọc!

-Thôi mà Phan, chắc người ta vì công việc thôi, cậu đừng có nghĩ nữa, làm thì làm thôi mà.

-Đúng thế! Làm thì làm! Thằng này không ngăn gì hết!

Thảo đã lau dọn xong, bê chậu nước đi. Phan nằm ngheo đầu ngheo cổ trên giường, chân tay dài nghêu ngào quờ quạng.

-Thảo! Có cái gì ăn không?

-Có, giờ ăn hả? – Thảo đang rửa tay, mắt vẫn lo lắng nhìn Phan.

-Chưa. Cứ nấu để đấy. Chốc dậy làm mới ăn.

-Trời, say vậy nghỉ thôi, còn làm gì nữa? – Thảo la lên, lau tay vội vàng.

-Không làm mai lấy gì nộp.

-Khổ thân cậu. – Thảo đến bên Phan, đỡ đầu Phan cho ngay ngắn trên gối.

-Còn cậu nữa. Cậu thôi cái việc ở đó đi cho mình nhờ. Sao cậu lại có thể như thế. Sao lại không nghe lời mình! Sao lại thích làm công việc đó! Suốt ngày vấy bẩn... khoe hết chân đùi... Cậu làm mình buồn lắm, cậu có biết không!

Thảo ngồi ngậy ra nhìn Phan nói vặt vớ trong cơn say...

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Có một ông Mạnh nữa

-Nói thật với em là anh giờ chẳng có quyền hạn gì với em hết. – Thông quản lý nhìn Thảo lắc đầu cười. – Em muốn làm việc gì thì nói với Phúc, nó ok thì anh sắp xếp, sao cũng được.

-Nhưng mà anh ạ, anh ấy chỉ cần em làm ở đây thôi. Còn việc gì cũng được.

-Trời ơi, nhưng mà em muốn làm rửa bát thì không được. Nó là con nhà đại gia, ai lại để người yêu đi rửa bát!

- Em đã nói em không phải người yêu của anh ấy!

- Thảo này, anh không biết giữa em và nó có chuyện gì. Nhưng anh phải vì lợi ích của nhà hàng. Anh chỉ biết nó là khách vip. Anh phải giữ khách.

- Thế thì anh ấy bắt nạt em, anh cũng nghe theo sao?

- Đành phải chịu thôi em à. Bố nó là một ông lớn. Tối hôm kia gia đình nó vừa ăn tiệc ở đây. Nhà nó giàu thuộc hàng đẳng cấp. Nhìn mấy con xe nhà nó là biết, phải cử đến mấy người trông. Vừa nãy nó lại đặt phòng vip mười hai người tiếp. Lần này toàn là các sếp, bạn của bố nó. Phúc là khách hàng lớn, là khách hàng tiềm năng, một người rất quan trọng của nơi này. Vì vậy em phải thông cảm. Hãy tự thu xếp chuyện của em thôi. Anh bắt buộc phải chiều Phúc. Giới thượng lưu của nó giờ đã được giám đốc chú ý. Anh mà để có chuyện gì là anh bị đuổi việc.

Hôm nay hán đã xuất hiện trở lại, đúng như đã viết là chỉ vắng mặt một tuần, nhưng mãi tận gần mười hai rưỡi mới tới. Thảo ngạc nhiên vì trông Phúc gầy và già dặn hẳn đi, chỉ có một tuần mà sao hán khác đi nhiều thế. Cô hơi tò mò.

Mấy lần liếc trộm hán, cô đều bị hán bắt gặp, hình như hán chẳng khi nào ngưng nhìn cô. “Chết mất thôi!” Cô chỉ biết than thầm, kiểu này khéo lại một “ông Mạnh” nữa.

Ở bàn Phúc, nhân viên đang bung đồ ăn tới và xếp lên bàn. Phúc nhìn Thảo khá lộ liễu khiến cô nhân viên này cứ cười tủm. Thảo đỏ mặt lỉnh ra ngoài.

- Thôi ăn đi. Mày nhìn đến nỗi em phải chạy mất dép ra rồi đấy. – Đại đẩy đĩa mực xào về phía Phúc.

- Đi đâu thế nhỉ? – Phúc đang ngăn ra.

- Thì người ta ra ngoài tí. – Nam nhần.

- Nhưng mà, cô ta chuẩn!

- Chuẩn thì cũng chuẩn đi đâu được. Ông vây tứ phía rồi còn gì. Ăn đi, chốc có sức mà ngắm tiếp. – Sơn gấp con mực vào bát Phúc.

Phúc quay vào ăn, nhưng vẫn còn hậm hực. Đại ngả người ra ghế, chất lười.

- Thôi yêu thì yêu cha nó đi. Cái kiểu này, mệt quá!

- Đúng rồi, so đo làm gì, quan trọng nhất là mình yêu nó. – Sơn gật đầu.

- Thôi đi, yêu được thì nó đã yêu rồi. – Nam gạt.

- Nhưng tao chán buffet lắm rồi! – Đại giãy nảy. – Ngày nào cũng thế này. Một tháng nữa tao chắc chết. Phúc ơi! Mày thương tao với! - Đại quay sang Phúc.

- Kêu ca gì thế, anh em vì nhau... cô chịu đi! – Nam xì mặt, hích Đại.

- Thế mày có biết giờ tao chỉ cần nhìn thấy cái biển nhà hàng này, là gai ốc đã nổi lên khắp người rồi không, hờ Nam. – Đại nhăn nhó.

- Ăn thua gì, tao đây cũng sợ vãi cả làng. Đêm ngủ còn gặp ác mộng, toàn mơ các món ở đây. – Sơn mặt méo mó nói.

Trong nhà vệ sinh, Thảo ngắm mình trong gương. Cô kéo cái váy cho thấp xuống, nhưng chẳng ăn thua, cặp đùi vẫn lộ ra, phải nói khá là hấp dẫn. Thực ra cô vẫn tự hào về nó, dù đã từng ngượng ngập vì có rất nhiều lời khen. Nhưng bây giờ thì bắt đầu thấy phiền toái, vì cái đẹp đã trở thành thứ rắc rối rồi. Có khi nó chính là nguyên nhân khiến cô không thể thoát khỏi Phúc, và Phan của cô không biết sẽ còn phải khổ sở đến bao giờ. Cô đứng đó, cảm môi suy nghĩ, cố tìm cho ra một phương án...

Trong phòng tiệc, thức ăn trên bàn đã gần hết. Phúc đói, vừa ăn một lèo no bụng, bây giờ đã bị ba thằng bạn kéo sang chủ đề đi làm. Phúc kể về tuần đầu tiên đi làm đầy gay cấn của mình. Suốt một tuần trời, chỉ có liên hoan, chào hỏi, tìm hiểu sơ qua công việc nhưng với một công ty quá lớn, Phúc đã bận bù đầu bù óc. Chưa hết, về đến nhà là những đêm thức thâu đọc sách, những bản báo cáo quan trọng phải xem và vô số vấn đề phải làm quen... Ba thằng bạn cứ trở mắt vì Phúc đang thực sự quyết tâm trở thành một tổ trưởng tiêu biểu. Đây quả đúng là chuyện lạ bốn phương!

- Kìa, tác giả của điều kỳ diệu đang đến kìa – Nam hích tay Phúc.

Phúc quay sang thấy Thảo đang đi về phía mình. Thảo đã vào từ lúc nào không hay. Phúc sung sướng nhìn khuôn mặt đăm đăm của Thảo, rồi dán mắt trên cặp đùi mon man gợi cảm đang đi chuyển đến gần.

Thảo cảm thấy chộn rộn trên cơ thể, nơi anh ta đang vô duyên dán mắt vào đấy. Cô muốn quay lại... nhưng cố mím môi bước tiếp, đằng nào thì cô cũng phải nói chuyện với anh ta.

- Anh Phúc, cho em gặp một lát. – Thảo nghiêm nghị.

Phúc ngớ ngàng. Thảo đã quay bước, Phúc hăm hở đứng lên đi theo. Thảo im lặng đi ra ngoài, xuống tầng một, Phúc lặng lẽ theo sau, nhìn Thảo hồi hộp. Đến chỗ chõ cùn giế rách của nhà hàng thì Thảo dừng. Vừa quay mặt nhìn Phúc cô chợt co người lại, Phúc đang nhìn cô như thể lần đầu tiên trong đời được thấy con gái, mà cái “điểm hẹn” này thì vắng vô cùng.

- Thảo, anh nhớ em! – Phúc nói luôn trong khi cô thì quay ngang quay dọc đề phòng.

- Tránh ra! – Thảo hoảng sợ thấy Phúc lao tới sát cô.

- Anh không làm gì em cả, anh chỉ nhớ em. Một tuần qua anh đã rất nhớ em – Phúc nói đầy xúc động. – Anh đã đi làm. Giờ anh không còn vô công rồi nghề nữa. Em thấy chưa.

Thảo lùi, lùi... cô suýt ngã vào cái đồng thùng các tông đằng sau. Phúc tóm kịp bắp tay cô, kéo lên. Thảo cố gắng cưỡng lại. Bất chấp Phúc vẫn đỡ Thảo đứng lên rồi mới buông. Nhưng sự kháng cự của Thảo đã làm Phúc thay đổi thái độ. Anh giống như một chiến binh vừa xông trận đã trúng đạn.

- Em sợ cái gì vậy? Anh nhớ em thì đã sao? – Phúc cay đắng nói – Em có biết anh sẵn sàng làm tất cả vì em không. Kể cả làm cái việc mà anh vốn ghét nhất. Anh đã cố gắng vì em, vậy mà bây giờ em lại đối với anh thế này à?

Thảo vẫn nhìn Phúc, vừa ngạc nhiên, vừa sợ. Phúc đau khổ.

- Em còn nhìn anh như thế nữa. Em không biết gì hết à! Anh đã làm tất cả vì em! Không phải để em nhìn anh như thế!

- Anh vì em sao? – Thảo lắc đầu – Không phải. Anh vì anh thôi. Anh bắt em làm bàn, trong khi em không muốn.

- Anh muốn luôn được trông thấy em.

- Không. Em gọi anh ra đây là để nói với anh câu này. Em không thể làm bàn. Bạn trai em không thích em mặc váy ngắn.

- Cái gì? Em có bạn trai rồi sao? – Phúc sững sốt, thấy tim đau nhói.

- Vâng. Anh ấy rất khó chịu khi em phơi chân thế này. Em muốn thôi làm bàn là vì vậy. Em đã nói thật, mong anh hiểu cho...

- Anh ta là người như thế nào?

- Anh ấy... tốt.

- Tốt thế nào?

- Dạ?

- Có tốt đến mức bỏ qua cho cô chuyện đã lên giường với khối thằng rồi không?

- Hờ?

- Tôi sẽ gặp cái thằng đó, thử nói cho nó biết xem nó có chịu được không. Lúc đó mới biết là nó tốt hay không tốt! – Phúc nam hiểm nói.

- Anh... - Thảo cứng miệng nhìn Phúc, cô chỉ muốn xiu ra đấy, ánh mắt Phúc hằn học nhìn cô, báo hiệu trước một cơn ghen nguy hiểm. Cô bám lấy tay Phúc, nước mắt ứa ra – Anh không cần phải làm như thế. Người ta vốn không yêu gì em cả. Chỉ là em yêu người đó một mình thôi. Yêu một mình thôi, anh đừng ghen...

- Tôi việc chó gì mà phải ghen! – Phúc tức giận hất tay Thảo ra – Cô thích yêu ai thì cứ yêu, cô thích si tình thì cứ si tình! Tôi thiếu gì con gái mà phải cần tới cô chứ. Từ nay tôi mặc xác cô!

Phúc nói rồi bước thẳng với khuôn mặt giận tím tái.

Thảo nằm bẹp trên giường, toàn thân rệu rã, đây là kết quả cuối cùng mỗi khi cô phải đối mặt với những kẻ yêu mình điên dại. Hình như là cô sắp ốm. Mà không, cô ốm thật rồi, khi cái đầu đã ốm thì cái thân cũng ốm nốt thôi.

Vừa nãy cô phải gọi cho anh Thông xin nghỉ, không quên dặn anh ấy báo Phúc “cứ bình tĩnh” vì cô chỉ là mệt chứ không làm gì chống lại hẳn hết. Xong rồi cô lại thấy trong máy có mấy chục tin nhắn với cuộc gọi của ông Mạnh. Lần nào cũng vậy, cứ mở máy ra là có cả một đồng như thế, đã lâu cô chẳng dám đọc nữa. Mà một mình Phúc cũng đã choán hết đầu óc của cô rồi, suốt ngày suy nghĩ và bây giờ còn tê liệt cả đi. Anh ta là quá tải so với bộ óc của cô.

“Tôi căm ghét cô”, “Tôi mặc xác cô”, và bao lời phũ phàng khác cô phải nghe từ anh ta, đến giờ đối với cô chẳng có lời nào đáng tin tưởng hết. Bởi cô rất có kinh nghiệm nhận biết kẻ đang phát điên vì mình. Gã trai này đang yêu cô ghê gớm, và đặc biệt, hẳn ghen cũng cực kỳ sợ.

Bởi thế, cô hết cách rồi, giống con chuột chạy cùng hang, chỉ biết nấp đấy, run lập cập.... Bây giờ cô chỉ biết ước, ước sao ông trời rót cho một vì sao may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Những gì trông thấy

Chiếc xe bốn chỗ màu đen sang trọng lao nhanh trên đường. Nó lao đến nơi Thảo trọ và đỗ xích ở sân một khu tập thể cũ năm tầng. Cửa xe mở, Phúc bước ra, áo sơ mi quần âu cầm thùng, nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn mười hai giờ. Cái nóng rẫy bên ngoài khiến Phúc nhăn mày khó chịu. Anh nhìn lên trên tầng, giữa nắng trưa vàng chói đã thấy bộ đồng phục của Thảo phơi trên cao, Phúc lao lên cầu thang.

Công ty hôm nay có một cuộc họp quan trọng giữa các lãnh đạo và mãi gần mười hai giờ mới kết thúc. Vừa ra khỏi, Phúc đã phi ngay đến đây, sáng nay Thông nhắn tin Thảo nghỉ ốm. Lao đến tầng năm, mồ hôi Phúc túa ra như tắm, mặt mũi nhăn nhó nhưng anh không để ý tới cái không khí nóng như lò sấy xung quanh mình. Anh chỉ sốt ruột tại sao Thảo ốm?

Tới trước phòng 506, Phúc khựng lại khi thấy có một đôi giày nam công sở màu đen ngoài cửa, bên cạnh là đôi dép Thảo vẫn hay đi làm. Cửa gỗ đóng kín, cửa sổ cũng kéo rèm. Lập tức trong đầu Phúc, thử hình ảnh đáng sợ ngày trước tràn về, đó là khi anh bước chân vào căn phòng trọ của Thảo ở khu ổ chuột... Không được, anh không được quên cô ta đã là người như thế nào. Phúc choáng váng đứng đó.

Chợt cái rèm bay thấp thoáng, lộ ra một tấm lưng trần ngăm ngăm, đó là gã đàn ông trẻ tuổi... phía dưới có người nằm, màu áo ngủ vải hoa tím. Phúc chỉ kịp nhìn vạy qua cái màn hấp hế. Tim anh muốn rụng rời. Cái áo hoa tím đó anh đã từng thấy Thảo mặc sau lớp áo bảo hộ khi còn làm rửa bát.

Có sự thật nào phơi bày khốn nạn hơn thế này không. Phúc chao đảo đi như lao xuống gác, rồi chui vào xe phóng như bay trên đường. Anh nguyên rủa Thông đã báo để anh phải đến chứng kiến cảnh này.

Trong phòng trọ của Thảo, trên chiếc giường to kê cạnh cửa sổ, Thảo mặc bộ đồ hoa tím đang nằm, còn Phan quần âu cời trần ngồi bên cạnh, tay cầm tờ báo quạt quạt lên người Thảo.

-Cậu có nhớ ngày xưa mình đã từng thế này không? Mình đã rất nhiều lần quạt cho cậu ngủ rồi đấy. - Phan cười hiền lành nhìn Thảo.

-Lúc nào nhỉ? – Thảo cố nhớ.

-Đấy là những lúc cậu ngủ gật. Lúc học bài cậu hay ngủ gật lắm. Càng quạt càng ngủ, chẳng học được gì.

-Ừ nhỉ. Mà ai bảo cậu quạt. – Thảo nhoèn cười.

-Thế ai kêu nóng.

-O, nóng mà, nóng thì phải kêu chứ.

-Thôi, ngủ đi, mình không mõi tay đâu, quạt cho cậu là nghề của mình rồi.

-Vậy mình ngủ, cậu đi làm nhớ khóa cổng hành lang cho mình nhé.

-Biết rồi, hai cậu bê cái giường ra tận đây mà ngủ, không khóa cổng hành lang có mà chết à. Nói cho cậu biết đợt này trời nóng, lại hay mất điện mình mới để yên đấy, chứ nếu không mình không để cậu nằm thế này đâu. Thôi ngủ đi.

Thảo im lặng, cô đến chịu, ở đây tối ngủ khóa từ đầu hành lang rồi mà Phan vẫn còn lo. Biết tính Phan nên cô không nói gì thêm nữa. Gió từ tay Phan mát mát dễ chịu, mắt cô dúi lại.

-Anh làm cái gì đấy! Tôi không đi đâu hết! – Thảo giằng tay lại gắt lên, cô không chịu nổi cái kiểu cứ thích là lôi cô đi thế này. Phúc hôm nay vừa mới tới đã xông đến tóm tay cô kéo đi. – Anh bỏ tay tôi ra, bỏ ra! Tôi không thích nói chuyện với anh! Bỏ ra, tôi đã nói là tôi không thích mà!

Cô la bài hải thế mà Phúc vẫn lôi cô đi, anh ta cứ hùng hùng hổ hổ, mặc cho ai muốn nhìn theo thì nhìn. Thật đúng là đồ không có dây thần kinh xấu hổ. Cô kêu la một lúc rồi đành phải thua, hồng hộc theo chân anh ta cho kịp. Lại đến chỗ đồng nát của nhà hàng, anh ta và cô thật khá hợp nhau khi chọn nơi giải quyết sự việc, đây đúng là nơi “hoang vu” duy nhất của nhà hàng, mấy cái thùng các tông hôm nọ bị cô làm đổ giờ vẫn còn ngổn ngang nguyên đấy.

-Cô nói đi, hôm qua cô làm gì? – Phúc thả cô ra, tức trợn mắt hỏi.

-Tôi bị ốm mà. – Thảo nhăn nhó, không ngờ có thể mà hấn cũng nổi cơn.

-Ôm hay là phải tiếp giai?

Thảo tròn mắt nhìn Phúc, cô không trả lời nổi vì tức, cô còn phải thờ nữa.

-Cô dám giả vờ ốm để ở nhà tiếp giai à?

-Không phải, em ốm thật! – Thảo uất ức.

-Đừng vờ vịt nữa. Hôm qua tôi đã tới nhà cô. Thằng nào cời trần ngồi trên giường cô đấy?

-Anh... hôm qua anh đến nhà em sao? – Thảo nhìn Phúc đầy kinh ngạc.

-Phải, tôi đã tới và thấy cô ngủ với giai. – Phúc rít lên.

-Không phải! Không phải thế! – Thảo nói chết sững.

-Vậy không phải thế thì là cái gì? Tại sao thằng đó lại cời trần? Tại sao cô lại nằm bên cạnh hấn? – Phúc lồng lên.

-Em... em... - Thảo lắp bắp, chợt cô nhớ ra cái đích của mình, hôm qua sau một ngày ốm nằm nhà, cô đã quyết phải chiến đấu tiếp – Vâng, em... em thế... em thế đấy... em... - Cô lại gật đầu lia lịa, chân cô sụn xuống, không ngờ cô lại ngã quỵ vì chính lời nói dối của mình. Phúc xốc cô lên, mất vịn từng tia máu, rít lên từng chữ một cách đáng sợ.

-Tôi sẽ đập tan cái tổ nhện của cô.

-Hử? – Thảo kinh hãi nhìn Phúc, hiểu rằng cách này không ổn, cô vội cải chính – Không phải đâu. Đó là bạn em!

-Bạn, bạn à? Bạn nào mà cời trần thế? – Phúc vẫn như kẻ điên.

-Bạn...

-Có phải... nó là cái thằng cô đang yêu mê yêu dại, cái thằng dở hơi không cho cô mặc váy ngắn ấy không?

-Anh... Anh không được nói xúc phạm anh ấy, anh ấy không phải là dở hơi!

-Nó không chỉ là dở hơi, mà nó còn là một thằng khốn nạn! – Phúc quát.

-Tôi đã nói anh không được xúc phạm anh ấy! Không được xúc phạm người tôi yêu! – Thảo phẫn uất, vùng người khỏi hai bàn tay Phúc đang giữ trên vai.

-Vậy tôi nói cho cô biết cô đã yêu phải một thằng khốn nạn. Chỉ có thằng khốn nạn nó mới không yêu mà vẫn đến ngủ với cô!

Thảo vùng tay định tát Phúc, nhưng Phúc đã thộp lại.

-Tôi không cho cô vì cái thằng chó đó mà tát tôi. Tôi cũng không cho cô vì cái thằng chó đó mà uống phí cuộc đời. Nếu tôi biết thằng đó còn lợi dụng cô một lần nữa, tôi sẽ...

-Không được động đến anh ấy! Em hận anh! Đó là người em yêu mà. Anh hại anh ấy tức là anh hại em! Em không cho anh làm gì anh ấy hết! Dù chỉ là một sợi tóc cũng không! Đừng làm gì anh ấy, em xin anh, em xin anh đấy! – Thảo vật vã vừa nói vừa một tay đâm vào ngực Phúc, còn tay kia vẫn bị Phúc nắm lấy.

-Chó chết! Cô yêu thằng đó đến thế này sao? – Phúc giữ nốt tay còn lại của Thảo.

-Em yêu anh ấy. Xin đừng có làm gì anh ấy. – Thảo khóc nức nở.

-Đồ ngu! Cô thật là ngu! – Phúc đau đớn.

-Kệ em đi! Em muốn yêu theo cách của em!

-Cô ta chính là đứa si tình hèn hạ. Vừa dễ tính, xấu xa, vừa ngu si hết thuốc chữa. Tao hận cô ta, tao sẽ không xem cô ta là cái gì nữa!

Tiếng Phúc gào chìm trong tiếng nhạc. Giữa không gian vũ trường ăn chơi nhất Hà thành, nỗi đau của anh chỉ còn là hạt cát. Bên cạnh là ba người chiến hữu vẫn sát cánh. Trên bàn, hoa quả, thuốc lá, bia rượu lán lóc, Phúc đã uống quá nhiều, bạn bè cũng không giúp được gì hơn ngoài việc... cùng uống.

Tất cả đều say, ngời mềm mại ra ghế, nghẹo đầu nghẹo cổ hoặc là gục cả xuống bàn. Xung quanh, bốn vệ sĩ mặc đồ đen, mặt lạnh còn hơn cả sắt, đứng khoanh tay làm nhiệm vụ.

Mười một giờ ngày chủ nhật.

Phúc tỉnh dậy, dụi mắt, ngồi ừ rử trên giường.

Anh cảm thấy thế giới thật nhẵn tâm với mình. Anh không chấp nhận tình cảnh này. Yêu một người đã dành trọn tâm hồn cho kẻ khác, đó là một việc điên rồ nhất, anh không bao giờ cho mình dấn chân vào con đường này. Đường tình của anh còn thênh thang rộng lớn thế, chẳng đại gì vì cô ta mà vật vã đau khổ thế này! Quên cô ta đi! Cô ta chẳng là cái gì hết! Rồi anh đã uống, uống như để hóa kiếp, anh muốn tẩy não mình...

Nhưng dù có say mềm như đêm qua hay là đã tỉnh táo như lúc này, anh vẫn không thể quên một điều: Thảo chính là tình yêu thực sự. Anh vùng vẫy bao nhiêu thì cũng chỉ thấy là mình càng yêu cô ta hơn thôi. Anh muốn phát điên vì sự thật này.

Điện thoại reo. Phúc nghe, là Sơn gọi.

- Tỉnh rồi hả, tao cũng vừa mới dậy. Nhớ kế hoạch tối nay nhé. Cho mày quên sâu luôn.

- Được, cứ tiến hành đi. – Phúc gật gù.

- Chuẩn bị mấy thằng vệ sỹ, em này lắm chiêu.

- OK.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Trả thù

Mấy ngày hôm nay buffet Phụng Hoàng liên tục vắng đi mấy vị khách quan trọng thường ngày là Phúc và mấy người bạn. Thông quản lý sốt xình xịch vì sợ mất con cá béo. Sự chú ý chỉ tập trung vào Thảo. Nhưng cô đành chịu, cô không thể kéo anh ta lại cái nhà hàng này, khi mà cô đã phải đem cả danh dự của mình để đổi lấy sự bình yên. Lợi ích của cô và nhà hàng đi ngược với nhau. Bây giờ thì trừ lương hay đuổi việc với cô là chuyện nhỏ. Còn cô đã đi khỏi đây được hay chưa mới là chuyện lớn.

Hắn đã không thèm đến với cô nữa, phải thế thôi, cô đã cự tuyệt hắn thế kia mà. Cô vẫn nhớ hôm đó hắn đã phải bỏ cô đấy, ra đi với bộ dạng rệu rã, một cái dáng của kẻ thất tình. Còn cô thì đứng đó, trong lòng hoang mang khổ sở. Vì hắn, cô đã phải bôi nhọ mình, bôi nhọ Phan. Cô run rẩy vì xấu hổ với lương tâm mình.

Qua mấy hôm liền không thấy hắn, cô quyết định nói với quản lý cho cô nghỉ. Nhưng chỉ ba mươi phút sau, cô đã được giao phục vụ ở VIP A1. Hắn lại tới rồi! Cô thấy bầu trời như sập xuống.

Hội Phúc vẫn xuất hiện đủ bộ từ nhưng lại thêm ba cô gái xinh đẹp, nước hoa, son phấn, váy ngắn khoe những đôi chân dài. Tất cả đều có đôi có cặp, chỉ trừ Nam. Cô gái của Phúc đẹp nổi bật hơn cả, ăn mặc hở hang hơn cả. Vừa vào phòng cô ta đã cởi cái áo mỏng đang khoác hờ ra, bên trong là chiếc đầm cúp ngực vào loại siêu trễ, lộ ra khoảng ngực đầy đặn với nước da trắng ngần. Cô ta cứ là lướt bên Phúc. Thảo thấy nóng mặt khi giữa họ có những cử chỉ thân mật quá trớn. Bữa tiệc đã bắt đầu nhưng hai người vẫn mãi thể hiện tình cảm. Cô ta thì mon men, còn Phúc thì vuốt ve...

Hai đôi kia thì bót lộ liễu hơn, chỉ thấy hai cô nàng ra sức chiều chuộng chứ Sơn với Đại vẫn ngồi bình bình ra đấy. Phúc lại khác, mỗi lúc một bạo liệt hơn. Thảo đã cố lờ đi nhưng cô vẫn cứ thấy bút rút trong người. Cô ta quả thực là đẹp. Thân hình này nở và bàn tay Phúc cứ liên tục lướt trên những đường cong mỹ miều này. Hắn thậm chí còn ôm thít lấy cô ta, hôn má, hôn tóc, lại còn thêm những lời ve vãn. Thảo cảm thấy mình như bị hành hạ. Sự khó chịu cứ mỗi lúc một tăng thêm. Không chịu nổi nữa, cô ghé tai Nam nói nhỏ.

- Anh Nam, anh ra em gặp chút. Được không?

Nam theo Thảo ra ngoài hành lang. Thảo nhăn mặt.

- Anh bảo bạn anh thôi đi. Nhà hàng này đâu phải cái hộp đêm. Mấy trò đó ở chỗ này là không phù hợp. Em bực quá!

- À... à... - Nam gãi đầu lúng túng - Anh... anh... anh... Thôi. Em mặc kệ đi!

-Không kệ được! Anh bảo đi! Nếu còn thể thì em sẽ không phục vụ nữa!

-Trời ơi. Nhưng anh làm sao mà bảo được.

-Anh không bảo được thì ai bảo được?

-Chúng nó chơi gái thì ai mà bảo được chứ!

-Cái gì? Chơi gái? Các anh dám... Vậy em sẽ đi mách! – Thảo giận dữ toan bước đi.

-Đừng, em đừng đi – Nam vội nắm tay Thảo kéo lại. Đúng lúc ấy, Phúc mở cửa bước ra nhìn thấy. Ánh mắt Phúc dừng ở bàn tay Nam đang nắm tay Thảo.

-Hai người làm gì ngoài này đấy? – Phúc đa nghi đi tới, rồi lập tức giành lấy bàn tay Thảo đang nằm trong bàn tay Nam. Thảo giằng lại, Phúc vẫn tóm chặt, Phúc rít lên tức giận – Hai người này giờ làm gì thế? Có nói không? Há?

-Phúc! – Nam thốt lên nhìn về mặt ghen tuông rõ rệt của Phúc.

-Làm gì kệ tôi, tôi không vào đó nữa! – Thảo cố rút tay ra, lao người đi. Phúc quàng vai Thảo kéo lại, ôm vào lòng. Thảo đẩy ra.

-Phúc, làm gì vậy? – Nam bất bình khi thấy Phúc ôm chặt Thảo.

-Anh Nam! – Thảo nhìn Nam cầu cứu.

-Phúc, bỏ ra đi, mày làm sao thế? – Nam cũng phát sốt.

Phúc loí bốt tay ra, quát vào mặt Thảo.

-Tôi nói cho cô biết, người cứu cô là tôi, chứ không phải nó!

Nam khó xử ôm trán, Phúc tiếp tục:

-Cô thích người khéo mềm như nó có phải không? Đừng mơ, nó chẳng nghĩ về cô tốt hơn tôi đâu.

-Tôi không thêm, bỏ ra. – Thảo đấm Phúc thui thui – Tôi kêu lên giờ!

-Thôi được rồi, bỏ người ta ra đi Phúc! – Nam giằng tay Phúc đang ôm lưng Thảo ra – Mày tiếp tục sẽ có hiểu lầm đấy!

Phúc như sực tỉnh, buông Thảo ra, nhưng vẫn tức lồng lộn.

-Đừng có mượn nó để chọc tức tôi! Đừng có thấy tôi vui vẻ mà không chịu được!

-Tôi chẳng thêm. Anh cứ việc ở đó mà vui mới về!

-Thế tại sao cô bỏ ra ngoài?

-Tôi không việc gì phải xem anh chơi gái!

-Chơi gái thì sao? Tôi chơi gái thì sao?

-Ở đây anh không được làm như thế!

-Như thế là sao? Ở đây có quy định cấm khách đưa người yêu tới đây à?

-Anh còn nói thế nữa. Anh làm gì tự anh biết đấy!

-Đương nhiên. Và cô cũng hãy nhớ nhiệm vụ của mình. Cô đang là nhân viên của cái nhà hàng này, nhiệm vụ của cô là chiều khách.

-Tôi không phải chiều những người làm sai quy định.

-Cô thử xem. Tôi sẽ làm loạn lên nếu họ cho tôi một nhân viên phục vụ dám đem đặt cho khách hàng.

-Anh... đồ ăn không nói có.

-Nếu cô tự thấy vẫn cần phải trung thành với nơi này thì hãy vào làm nhiệm vụ. Và nhất là không được cản trở việc yêu đương của tôi!

-Anh... - Thảo ức chế nhìn Phúc.

-Sao? Không chịu được à? Nhưng mà tôi đang yêu theo cách của tôi. Yêu theo cách của tôi. – Phúc nhấn mạnh đầy thâm ý – Vậy cô làm gì được tôi?

-Phúc! Thôi đi! - Nam nhăn nhó khi thấy Thảo sừng sờ nhìn Phúc.

-Tôi đang yêu theo cách của tôi mà. Cô cảm được sao? Vậy cô yêu theo cách của cô, tôi có cảm được đâu chứ! – Phúc đau khổ nói. Thảo đã nhận ra đòn trả thù của Phúc, cô đứng thần người ra...

-Đi vào, đi vào, tôi xin hai người, vào trong nói chuyện, lùm xùm hết lên rồi! – Nam ừn cả hai người vào phòng bởi thấy mấy cái đầu ở các phòng khác ló sang.

Ba người lại vào trong phòng. Phúc đóng cửa lại, đẩy Thảo nhào vào ghế. Sơn, Đại và ba cô gái kia đều đứng ngay sau cửa. Nãy giờ tất cả đã dồn tới sau cửa để nghe chuyện bên ngoài. Thảo ngồi rũ trên ghế, còn Phúc đứng chỉ tay cầm phần.

-Cô muốn yêu thế nào thì yêu. Vậy tôi cũng muốn yêu thế nào thì yêu đấy! Tôi đang yêu mà. Sao lại khó chịu! Yêu thế thì làm sao? Là sai à? Hừ, tôi yêu thế vẫn còn đẹp chán! Còn hơn là mối tình chết chóc của cô!

-Anh Phúc... tha cho em... - Thảo bám lấy thành ghế, rên rỉ.

-Cô muốn chết cách nào thì chết, không ai quan tâm hay thương xót cô đâu. Còn bây giờ tôi đang hạnh phúc, tôi đang yêu, tôi muốn vui vẻ, cô không được phép làm hỏng cuộc vui của tôi. Cô biết chưa! – Phúc gào lên.

Thảo nhìn Phúc, mặt anh đang đỏ gay điên dại, xung quanh mấy người bạn bắt lực đứng nhìn, ba cô gái đứng nép vào nhau sợ hãi. Họ nhìn cô, như đang nhìn một kẻ đáng thương khôn khô. Phúc lại phùng phùng chỉ tay vào cô.

-Cô dám bỏ đi à? Tôi cấm. Đừng quên những gì tôi đã nói với cô! Cô phải ở đây chứng kiến cách tôi yêu. Có rất nhiều cái cho cô học tập đấy!

-Hu hu... - Thảo òa lên khóc.

-Tôi biết ngay là cô không chịu được, vậy cô như thế với tôi thì sao?

-Anh Phúc. Anh làm thế cũng không được gì, em không bao giờ yêu anh.

-Tôi không yêu cô! Tôi cần gì phải yêu cô! – Phúc rống lên cay nghiệt - Tôi đã quên cô từ lâu rồi! Ngày hôm nay tôi sẽ chỉ cho cô thấy cô là đồ giẻ rách. Đồ giẻ rách thôi!

Thảo oán hận nhìn Phúc. Mắt Phúc càng long lên, trong một tâm trạng đầy bức bối.

-Cô đấy! Cô thậm chí còn không bằng những người bán phấn buôn hương này. Với người ta, còn phải có cho và có nhận. Còn với cô, thật chẳng phải mất một xu lẻ nào. Cô đúng là loại đàn bà vô giá trị, tâm hồn thể xác cô không đổi lấy được cái gì. Không có tiền và không có chút tình nào hết! Sao trên đời lại có thứ rề rúng như cô chứ! Đồ vứt đi!

-Anh... anh thật là quá đáng! – Thảo nấc lên tức tưởi, gương mặt chan hòa nước mắt nhìn Phúc - Tôi căm ghét anh... rất căm ghét... sẽ không bao giờ... tôi gặp lại anh nữa!

Nói rồi cô vùng dậy lao ra cửa và mở chạy ra ngoài. Nam sững người nhìn Phúc, rồi toan mở cửa theo.

-Không được! – Phúc quát. Nam sựng lại nhìn Phúc vẻ ngạc nhiên, lo lắng. Phúc tức tối quát tiếp – Mặc kệ cô ta cho tao!

-Phúc, phải ra xem người ta thế nào chứ! – Nam vẫn lo cuống.

-Không phải việc của mày!

-Mày điên à? Nhờ cô ấy đi thì sao?

-Mày không phải lo. Nếu mà đi được, thì cô ta đã đi từ lâu rồi.

-Thôi để tao ra xem. – Nam đặt tay lên nắm cửa.

-Á! Thăng điên, mày điên hả Phúc! – Nam đã bị Phúc túm cổ giữ lại.

-Mày ra sức ngăn tao, sao lại phải lòng nó? – Phúc lồng lộn.

-Trời ơi, cái thằng này, mày điên rồi! – Nam giằng tay Phúc ra.

-Phúc, bình tĩnh lại đi, mày quá rồi đấy! – Đại tới gần.

-Chúng mày xem... giờ tao phải làm sao? Chúng nó... phải lòng nhau rồi cơ đấy! Thật khốn kiếp!

-Không phải mà! – Nam điển tiết – Nhưng mày làm cho cô ta như thế... rồi để kệ được sao?

-Đó là việc của tao! Cô ta là con điểm! Một con điểm không còn tí giá trị. Tao muốn làm gì thì làm!

Nam nhìn Phúc, chỉ biết lắc đầu. Phúc hùng hổ tiếp.

-Cô ta ghét tao! Mày thấy chưa! Nếu thế thì tao cần gì phải theo cô ta chứ!

-Làm gì đi chúng mày ơi? – Nam liếc cái mặt không còn chút tỉnh táo của Phúc – Cả hai... đều không ổn. Nhưng tao bó tay rồi.

-Thôi hai đứa mày ở đây – Sơn nói với Nam, Đại – Còn tao đi xem sao.

-Thằng nào ra khỏi đây, tao đập! – Phúc chỉ tay vào mặt cả ba thằng.

-Giời ơi là trời... – Sơn chống tay lên hông, khó xử.

Ba cô gái đứng rúm rúm một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phải về

Thảo chạy một mạch đến “hoang đảo” của nhà hàng và đứng ở đó tức tưởi khóc. Cô khóc mãi, khóc mãi, khóc đến thỏa thuê, Phúc không hề theo bước, cô cứ một mình cô độc khóc.

Cô biết mắt mình đã sưng húp, cô cũng không có tinh thần làm việc gì nữa, nhiệm vụ hôm nay của cô là ở chỗ anh ta, cái chỗ thà chết cô cũng không quay lại.

Cô đứng lên lững thững đi vào phòng thay đồ. Tâm trạng này cô cần phải về nhà. Ai đó đi qua đều nhìn vào khuôn mặt ảm đạm như mây mù của cô. Kệ thôi, cô giấu đi đâu được khuôn mặt này nữa, chắc hẳn là nó sẽ thâm lăm. Nhưng có ai biết là cô vừa bị lăng mạ đến thế nào. Khuôn mặt của cô, danh dự của cô, đã bị anh ta bôi nhọ, dầy xéo trong mắt mấy thằng bạn anh ta, và dưới mắt mấy ả điểm đó. Trời ơi, sao trên đời lại có người dã man như thế! Thay bộ đồng phục bàn ra, cô treo lại trên móc chứ không mang về như mọi ngày, cô chẳng hiểu tại sao mình lại làm như vậy.

Giờ cô đã ở trong phòng trọ của mình, cùng với nỗi uất ức đang tiếp tục hành hạ. Cô không biết vì hẳn là cái thứ gì trên đời này nữa, chỉ biết rằng bao nhiêu từ ngữ xấu xa nhất dành cho hẳn vẫn là không đủ.

Chợt màn hình sáng lên, nhìn thấy số của nhà hàng xóm, là mẹ cô gọi, cô ưỡn oài nghe.

-Mẹ, con đây.

-Thảo, về thôi con ơi! Con phải về thôi! – Tiếng mẹ cô nói như khóc trên điện thoại khiến cô giật mình – Lão Mạnh lão ấy... lão ấy xử mình thật rồi con ơi!

-Sao cơ? Mẹ nói sao?

-Mẹ vừa đi làm về thấy nhà mình bị ném đầy mắm tôm, trứng thối, tiết canh. Giờ sân cửa đều bẩn cả, nhìn ghê lắm con ơi!

-Trời ơi! – Thảo kinh ngạc.

-Con ạ. Không thể trốn được nữa rồi. Mẹ cũng không muốn gọi con về đâu. Có chuyện này mẹ đã giấu con. Mấy hôm trước bếp nhà mình còn bị ném sứt sập mái. Ngồi võ cả một góc. Giờ bếp hồ toang hoác, mái xệ xuống. Mẹ sợ nó sập nên phải nấu ở ngoài mấy hôm nay rồi!

-Sao mẹ không báo con? – Thảo tròn mắt.

-Thì mẹ không muốn con phải về nên mới giấu. Mẹ đã thi gan với lão mà không được. Lão phá bếp nhà mình xong vẫn chưa thấy con về nên mới tiếp tục. Lão còn vừa điện cho mẹ bảo nếu chiều nay con không có mặt ở nhà thì lão sẽ ném cả phân vào nhà mình nữa.

-Trời ơi... đồ ác ôn! – Thảo thốt lên trong cơn choáng váng.

-Về thôi con! Lão không chịu nhịn nữa đâu!

-Vâng. Mẹ ơi, con về đây! Con về ngay đây! – Thảo vội vàng quệt nước mắt.

Thảo ngồi trên xe khách, cầm điện thoại trên tay, cô đang đợi điện thoại của Phan. Cô đã phải nhấn tin cho Phan để báo chuyện này, bởi vì gọi Phan không nghe máy. Chắc Phan đang họp. Đạo này Phan cũng bận kinh khủng. Mọi quan hệ giữa Phan và người sếp mới hiện đã bắt đầu được cải thiện. Đó là nhờ công sức của Phan. Thật là trời không phụ lòng người. Phan đã làm việc một mải để ghi điểm trong mắt sếp, dù những hiềm khích cũ giữa họ đã thật như tảng băng khó chuyển. Những lời Phan tâm sự gần đây khiến cô thêm khâm phục. Anh đã làm được, anh làm được cái điều mà khi khuyên anh, trong thâm tâm cô cũng cảm thấy mơ hồ. Bấy giờ thì tốt rồi. Người sếp ấy đã dành cho anh những việc quan trọng nhất. Phan đã có một tương lai tươi sáng.

Những ngày cô và Phan bên nhau giờ có bị coi là khép lại? Cô chưa xót khi nghĩ đến khoảng cách quê nhà đang lại gần. Mình sẽ làm thế nào để đi được tiếp? Cô đắm chiều nhìn qua cửa sổ.

Đã về đến nhà. Lúc này trời đã về chiều. Bà con lối xóm đều đang làm lụng. Cô ngại ngừng chào những người láng giềng gặp trên đường, lòng tự nhiên thấy bồi hồi xúc động, đây thật là cảm giác lần đầu tiên trở về nhà sau mấy tháng xa quê. Phan lúc trước đã dự báo cho cô điều này, khi mà hai đứa đã chuẩn bị cùng nhau về. Nhưng bây giờ chỉ có mỗi mình cô thôi, không có Phan bên cạnh cùng cô sẽ chia như đã định.

Đi vào ngõ nhà mình, cô càng thấy nhớ mẹ còn cào. Hình ảnh người mẹ khiến lòng cô khắc khoải. Bước nhanh trên con đường làng quen thuộc, cô đã đến cổng nhà Phan. Qua bờ rào râm bụt, cô thấy mẹ Phan và em Phan đang làm vườn, nón mũ khẩu trang bật kín. Thấy cô về, cả hai mẹ con đều ngẩng mặt ngờ ngàng nhìn, nhưng rồi lại vội vã quay đi, để cho cô hăng hụt với lời chào chưa kịp cất. Cô cảm thấy trong lòng sao mà day dứt thế.

Cô cúi mặt bước về cổng nhà mình, nhấn mặt vì ngửi thấy một thứ mùi vô cùng khó chịu, vừa tanh vừa khắm lại vừa nồng. Đi qua cánh cổng liêu xiêu tạm bợ quen thuộc, cô lại lặng người trước cảnh mà mãi sau này cô cũng không thể nào quên. Mẹ cô gầy rúm trong bộ quần áo lao động bạc phéch giờ đã đầm mồ hôi, tay cầm gáo múc nước trong xô ra dội, tay cầm chổi tre khom lưng kỳ kỳ cọ cọ sân nhà. Nước trong sân lênh láng, hai phần ba sân đã sạch sẽ, khoảng còn lại thì nhor nhóp với cái màu đỏ của tiết lợn, màu vàng xám của trứng và các cặn mắm tôm. Lòng cô xót xa... Không biết tám thân gầy nhỏ bé kia đã phải xách tới bao nhiêu xô nước mới dọn được thế này.

-Con...- Mẹ cô dừng tay khi thấy cô.

-Mẹ! – Thảo thốt lên. – Con về rồi mẹ ơi!

Hai mẹ con mừng mừng tủi tủi chẳng được bao lâu thì lão Mạnh đã tới, kéo theo cả đám du côn ngổ ngáo.

Cô thất sắc nhìn chúng. Lão Mạnh “của cô” trông có vẻ gầy đi, và già nữa. Lão đặng đặng nhìn cô từ đầu đến chân. Còn cô thì chẳng muốn nhìn mặt lão. Cô quay đi, mặt thể hiện rõ nét căm giận.

-Bà không phải dọn nữa – Lão đá cái xô nước đổ trào ra sân, giọng tức tối – Bà không dạy con bà thì quét dọn cũng là thừa. Bà nhìn mặt nó đi, có con nợ nào gặp chủ nợ mà cái mặt như thế kia không.

-Thôi mà ông, nó về rồi. – Mẹ cô sợ sệt.

-Về rồi thì cũng phải biết điều. Đã có tiền trả cho tôi chưa mà dám. Nói cho bà biết, chưa có đứa nào thoát được nợ thằng này hết. Kiểu trốn nợ này, tôi không thiếu gì cách.

-Tôi đã nói là tôi không trốn nợ. – Thảo phẫn nộ lên tiếng – Tôi phải nói bao nhiêu nữa thì ông mới tin. Ông giờ mấy trò này ra với tôi thì được ích gì chứ. Tôi có cướp ra tiền mà trả ông được ngay đâu.

-Tiền bao giờ có không thành vấn đề. Tôi yêu cầu cô phải ở nhà. – Thảo nghe vậy lại quay ngoắt mặt đi, ông Mạnh chuyển giọng thâm hiểm – Nếu còn bỏ đi nữa thì tôi cho cô biết, lần sau sẽ không dễ dọn thế này đâu. Tôi sẽ chế loại bom khác. Bom dầu lùn, cắt, lỏng thôi...

-Ông im đi! – Thảo hằn gắt.

-Hơ. Chơi kiểu này mới thích. Tưởng tôi không thể làm gì được cô à. Này, lỏng thối trứng thối chưa là cái gì đâu nhé, còn cóc chết...

-Không được ném gì vào nhà tôi nữa! – Thảo hét lên.

-Vậy cô còn đi nữa không?

-Ông thật là hèn hạ!

-Dám li ra với tôi à. Cô lì tôi không thiếu gì cách.

Thảo tức giận bỏ vào trong nhà. Cô đi luôn vào buồng để tránh lão. Vừa mở cửa sổ, cái thứ mùi khó chịu từ dòng nước nhor nhóp bên ngoài ấy đã bốc vào, cô ọe lên vài tiếng.

-Chúng mày, dọn nhà cho vợ yêu tao ở. – Giọng ông Mạnh sai khiến đàn em.

Thảo ngồi trong buồng nghe tiếng nước xối ào ào ngoài sân, rồi tiếng chổi quét dọn, mùi xà phòng, thuốc tẩy bốc lên. Đám du côn ấy trong phút chốc đã

trở thành một đội quân vệ sinh hùng hậu. Nhoáng một cái, ngôi nhà cô đã sạch sẽ trở lại. Sân nhà được cọ kỹ đến từng khe gạch, các cánh cửa sổ và cửa ra vào cũng được dội nước, kỳ cọ đến tinh tươm. Mẹ cô ở ngoài lo chẻ nước. Tiếng lão Mạnh nói vào cho cô nghe thấy.

-Nhà bà bây giờ sạch rồi nhé. Liệu mà giữ cho nó được thế này. Báo trước lần sau sẽ không có ai dọn cho mẹ con bà hết! Và cũng sẽ không dễ dọn như thế này! Đây mới chỉ là màn cảnh cáo rất nhẹ nhàng thôi.

Thảo phần uất nghe những lời đe dọa của lão vọng vào. Cô hiểu sự gan góc của cô từ nay đã bị vô hiệu hóa bởi cái trò thâm hiểm này. Cô đau khổ nhìn ra khung trời rực nắng ngoài ô cửa, Phan ơi! Mình phải làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Giận

Không khí sực mùi căng thẳng trong văn phòng làm việc của Phúc. Phúc ngồi tại bàn, giang rộng tay hai phía, chống bàn tay lên mép bàn, nét mặt giận dữ, từng nếp nhăn cau kinh còn hằn trên trán.

-Làm lại hết cho tôi! Sáng mai là phải có! Phải làm cho tôi bản báo cáo thật xứng đáng. Nếu không tôi sẽ coi nó là rác!

-Vâng, thưa sếp, cho em xin lại. – Một cậu thanh niên kính cẩn đưa tay lên bàn rút lại một tập báo cáo phẳng phiu vuông vức rồi khúm núm rút lui. Anh ta đi khỏi, còn lại trước bàn làm việc Phúc hai nhân viên khác cũng đang mặt mũi căng thẳng chờ lên thớt.

-Còn anh, anh có thói quen tự đọc lại cái mình đã làm ra không? Anh nghĩ tôi là người nhặt sạn cho anh đấy à! Làm lại và không có lần thứ hai!

-Vâng ạ. – Một cậu thun thút thò tay lấy báo cáo rồi nhanh chóng lui tiếp.

Còn một cậu, hai tay đang xoắn vào nhau, chỉ dám ngàng mặt nhìn Phúc một cái đã vội cụp xuống.

-Tôi hỏi anh, anh đã giành ra bao nhiêu thời gian để làm bản báo cáo này? – Phúc giờ xấp giấy A4 dày đặc chữ và số lên – Anh nghĩ là tôi sẽ không thêm đọc nó à? Hay anh nghĩ tôi chỉ nên đọc có thể?

-Dạ không, không phải đâu sếp? – Cậu này cuống quýt. – Em làm lại, cho em xin làm lại, em hứa sẽ làm thật tốt.

-Hãy khẩn trương thích ứng với phong cách làm việc của tôi. – Phúc lừ mắt nhìn cậu ta đang lùi vội ra ngoài.

Phòng nhân viên. Ba cậu vừa mới từ phòng sếp ra ai nấy mặt mày đều tím tái. Phan cũng đang dán mắt vào công việc, chợt Phúc đi ra, đến trước mặt Phan.

-Sáng mai có buổi làm việc với bên thi công. Anh đến đó thay tôi. Chuẩn bị trước đi.

-Nhưng mà... còn hồ sơ thầu phụ?

-Lạ nhỉ? Thế không biết sắp xếp à?

-Dạ có. Sếp yên tâm ạ. – Phan trả lời về phục tùng.

Phúc ra khỏi phòng. Mấy nhân viên quay vào nhau xì xào.

-Cẩn thận đấy. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.

-Ừ. Hôm nay bức bối cái gì mà xạc tụi mình khiếp.

-Mà ai dám làm sếp mình như vậy nhỉ? Không lẽ sếp bỏ vừa mắng sếp con?

-Đâu có, lúc nãy sếp bỏ qua đây thấy vui vẻ mà. Còn sếp con thì cau sẵn rồi.

-Kỳ lạ. Nếu không phải bị sếp tổng mắng thì là chuyện gì? Công việc phòng mình mọi việc đều tốt mà. Ờ, Phan, ông là nhân viên ưu tú, có biết sếp mình đang bị cái gai gì đâm phải không?

-Sao biết được. – Phan vẫn chăm chú vào màn hình, giọng bậm bịch – Mà thôi, đừng có nhân viên ưu tú cái gì nữa. Tôi cũng không khác gì các ông đâu.

Ở dưới gara công ty. Phúc đang ngồi trong ô tô nghe điện thoại.

-Anh gọi cho Thảo này giờ mấy lần đều không thấy bắt máy. – Tiếng Thông lo lắng trong điện thoại.

-Hừ. Cô ta sử dụng điện thoại như vậy đấy. Máy để chế độ yên lặng chứ không có gì đâu. Anh cứ yên tâm, mai cô ta sẽ tới làm – Phúc lạnh lùng đáp.

-Nghe nói cô bé đã khóc sưng cả mắt. Phúc à, em mừng nhân viên của anh cái gì kinh khủng thế?

-Cô ta xứng đáng bị như vậy. Mặc kệ cô ta.

-Mai có tới không?

-Em còn chưa biết.

-Thôi được. Có gì anh báo.

-OK. – Phúc cúp máy. Chiếc xe lao ra khỏi ga ra.

“Lão ở đây suốt, giờ không biết tính sao nữa”

“Từ từ sẽ có cách”

“Chán chết đi được”

“Không sao đâu, đã có quân sư rồi, ăn no ngủ kỹ đi”

“Cả quân sư nữa, cổ lên, làm bạn với vua như chơi với hổ”

“Biết rồi mà, đang làm quen đây”

“Thế thôi nhé, không lão phát hiện”

Thảo dứt điện thoại vào túi quần, tiếp tục đun củi vào bếp, tay thoăn thoắt nấu ăn. Thình thoảng cô ngó lên nhà, nơi lão Mạnh ngồi lù lù đọc báo. Từ lúc cô về, lão không rời cô một lúc nào. Cứ tại cái bàn nước sơ sài, lão ngồi nghiền cứu báo chí, và nhìn cô mỗi khi cô đi qua đi lại. Còn cô thì phải lén lút liên lạc với Phan bằng tin nhắn. Đã đến giờ cơm mà lão vẫn không hề nhúc nhích, không lẽ bữa cơm sum họp này phải có lão nữa chăng?

Thật may là điều ấy không xảy ra. Khi cô lách cách dọn cơm, lão đứng lên về, dù mẹ cô mời lấy lệ. Trước khi về, lão không quên đem bom bắn ra dọa thêm lần nữa. Đã thế, lão còn bảo sẽ dùng loại bom đặc biệt, gây ô nhiễm cả kilomet, cho xóm giềng thi nhau chửi bới mẹ cô. Đến đây thì cô thực sự bái phục cái tầm nham hiểm của lão.

Đêm đến cô thút lấy mẹ, cảm giác sung sướng hạnh phúc như đứa trẻ, đúng là ở gần mẹ có khác. Lần đầu tiên cô cảm nhận rõ sự khác biệt thiêng liêng này. “Đi khắp thế gian không ai bằng mẹ”. Giờ thì cô hiểu lắm rồi.

-Mẹ, hay là mẹ trốn đi Hà nội với con đi.

-Không được. Đi thì lão sẽ ném tiếp, nếu không ai dọn, lại khổ mấy nhà hàng xóm.

-Vậy mấy trò này, không ai làm gì được chúng sao!

-Đành chịu vậy. Bất được chúng khó lắm con à.

-Con sợ quá. Lão làm thế này thì chết con rồi.

-Con có định đi nữa không?

Thảo ôm chặt mẹ không trả lời.

-Con đang yêu à? – Câu hỏi làm Thảo ló lỏng mẹ - Nói mẹ nghe, con đang yêu đúng không? Con nhắn tin cho ai mà mặt cứ vui thế? – Thảo vẫn vui mặt vào lòng mẹ không trả lời, nhưng nhịp đập hồi hộp trái tim cô truyền qua cơ thể bà đã tố lên tất cả. – Người ta có tốt không con? Mà con có cho họ biết chuyện nhà mình không? Hờ? Thảo, con đừng giấu người ta chuyện ông Mạnh nhé. Cứ nói ra, họ chấp nhận thì hăng yêu con à.

-Vâng.

-Mình làm vậy để sau này có chuyện gì thì người ta thông cảm. Con với ông Mạnh giờ còn chưa ngã ngũ, và nhớ là đừng có để cho người ta về đây. Kéo lão Mạnh ghen.

-Mẹ, có một tên mê con phát sợ. Con ghét lắm. Chắc mai anh ta sẽ về đây tìm con.

-Cái gì?

-Con ghét anh ta. Ghét nhất trên đời. Ghét đến không còn gì để nói nữa. Mai anh ta về đây, thế nào cũng chạm trán với ông Mạnh.

-Ôi, Thảo ơi!

-Anh ta lúc nào cũng lấy lý do này ra dọa con. Mai có ăn đòn thì cũng đáng.

Chiếc Lexus LS màu bạc mới cứng lao vun vút trên đường quốc lộ. Trong chiếc xe sang trọng lịch lãm này, Phúc đang chăm chú lái. Bộ com lê trên người chứng tỏ đây là một hành trình đột xuất. Sáng nay như thường lệ, Phúc đã tới công ty, đang bận rộn giải quyết công việc đầu giờ sáng, một cú điện thoại của Thông đã làm Phúc vút lại tất cả. Sáng nay Thảo đã gọi điện cho quản lý Thông xin thôi việc.

Lập tức Phúc gọi cho Thảo, Thảo không nghe máy. Phúc nhấn tin. Những tin nhắn ra lệnh và đe dọa cũng không có hồi âm. Tâm trạng càng sôi lên sùng sục, Phúc không thể làm được gì từ lúc ấy. Lao đến phòng trọ Thảo, nhà khóa cửa. Phúc căng óc nghĩ, tự dung cảm thấy căng tức nơi lồng ngực. Linh cảm có chuyện không lành, anh quyết định lên đường, không quên gọi thêm Nam đi cùng hỗ trợ.

Nam ngồi cạnh Phúc, thỉnh thoảng liếc cái bộ mặt lì lì ấy. Bao nhiêu năm bạn bè, Nam thừa biết đây là trạng thái căng thẳng của Phúc. Hừ, ai bảo... Nam bực bội khi nghĩ đến về điên loạn của Phúc ngày hôm qua, mặc cho Phúc cảm lái như thách thức với thần chết.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Cuộc kiếm tìm vô vọng

Sân nhà Thảo giăng nẩy cái chấn mừng trong nắng. Dưới nền sân, nước vẫn nhỏ tong tóng từ chiếc chấn. Bên giếng nhà, Thảo vẫn hi hục giặt tiếp một chậu quần áo lớn. Gần ngay đó là ông Mạnh chống tay lên hông lượn đi lượn lại. Nãy giờ lão cứ phàn nàn sao cô làm việc nhiều thế, còn cô chỉ lặng thinh.

Điệp khúc đeo bám được bắt đầu lại rồi. Thảo cố lấy công việc ra để thoát con ức chế. Cô không muốn trốn trong phòng như trước, việc đó sẽ chỉ làm cô sớm quy ngả thôi. Những ngày ở bên Phan đã giúp cô một điều, phải giải quyết khó khăn bằng tinh thần mạnh mẽ và hi vọng. Cô sẽ không bao giờ là Thảo ủ rũ như ngày trước.

Lão đã lên nhà đọc báo, sau một hồi loanh quanh bên cô. Thảo móc điện thoại trong túi quần ra nhắn tin cho Phan, từ sáng tới giờ cô mới có cơ hội này. Thấy mấy tin nhắn của Phúc, cô đọc rồi xóa đi, nổi uất hận dâng trào đến ứa nước mắt. Anh ta hăm dọa sẽ về đây. Được lắm, chuyện đó bây giờ cô không sợ nữa, vì cô đã về đây thì sẽ không còn nguy hiểm cho Phan, nhưng lại nguy hiểm cho chính hân. Lão Mạnh sẽ ghen lồng khi thấy Phúc yêu cô. Sắp có đánh nhau rồi, tự dung tìm cô đập mạnh. Nhưng cô thì làm gì được kia chứ, cô có ngăn chặn được trận chiến này đâu.

Thảo bản thân không biết có nên nói cho Phúc biết? Hội Phúc mấy người nhưng chắc chắn sẽ thua đội quân của lão Mạnh. Nhưng liệu cảnh báo cho anh ta thì có tốt hơn không? Phúc biết trước sẽ rút hay lại càng chuẩn bị kỹ lưỡng? Anh ta ghê gớm như vậy, có thể sẽ thuê đầu gấu... Khả năng cuộc chiến vẫn xảy ra. Mà cô thì không muốn anh ta thắng. Cô muốn anh ta bị một bài học, và không bao giờ dám hành hạ cô nữa.

Thảo mãi đầu trí, quên mất canh chừng ông Mạnh. Các hi nộ ái ố trên gương mặt cô đã lọt vào mắt lão và càng gây tò mò. Lão giả vờ cầm tờ báo theo dõi cô từng chút.

Có tin nhắn của Phan. Thảo mừng rỡ vì biết Phan đang rảnh. Ngó lão Mạnh trên nhà lần nữa, thấy vẫn ung dung đọc báo, cô yên trí hí hoáy nhắn tin, cần phải tranh thủ vì Phan của cô chỉ giải lao chốc lát. Tin nhắn qua đi qua lại, mặt Thảo bừng lên hạnh phúc.

Mọi biểu hiện của Thảo không qua được mắt ông Mạnh, một khi đã tạo cho ông một dấu hỏi. Ngày hôm đó, với tờ báo vò vệt che ngang mặt, ông đã chứng kiến tới vài lần Thảo như thế. Thảo đang yêu. Ông biết.

Chiếc Lexus LS đậu bên lề đường, chiếm một phần lối đi khá lớn trên con đường dẫn vào làng quê bình dị. Cách đó một quãng là quán nước. Phúc, Nam ngồi trong đó, cả hai mặt nhăn nhó. Chủ quán là một phụ nữ đậm đà chừng năm mươi, da cháy nắng.

-Xã Đông gì thì phải rõ chứ huyện này thì nhiều xã có chữ Đông lắm. Mà hầu như các xã ở đây đều bắt đầu là chữ Đông. Đây là huyện Đông Hưng mà.

-Vậy bác nhìn hộ cháu đây là Đông gì? – Phúc đưa điện thoại cho bà chủ quán, trên màn hình là ảnh chứng minh thư nhân dân của Thảo. Bà chủ quán cầm,捏o mắt nhìn đi nhìn lại vẫn không ra. Ngay sau chữ xã Đông... thì chữ đó mờ hắt, không thể đoán được, chỉ biết là độ rộng khoảng bốn con chữ. Bà lắc đầu, đưa điện thoại lại cho Phúc.

- Vậy bác có biết quanh đây có cô gái nào tên Thảo không?

- Có, có mấy đứa liên, nhưng tôi chẳng nom rõ mặt đâu.

- Vậy bác cứ chỉ cho cháu thử đi tìm nhé.

Thảo ngồi bên giếng, cúi mặt say sưa vào cái điện thoại, bên cạnh cô là chậu rau đang rửa dở. Ông Mạnh vẫn ghé tò báo theo dõi Thảo. Khuôn mặt Thảo dù nhìn nghiêng ông vẫn biết Thảo đang mỉm cười. Hừ, ông điên lắm rồi. Thảo bây giờ đã khác trước, chẳng thèm mặt sưng mày sía lên với ông mà cứ thây kệ, cho ông ra vào nhà cô, giám sát, nhìn ngắm, muốn làm gì thì làm. Ông không chịu nổi sự thờ ơ này nữa, thà Thảo cứ chửi ông, đuổi ông còn thấy sướng hơn. Tất cả chỉ vì cái điện thoại kia kìa...

Thảo giật mình khi nhận ra ông Mạnh đang lù lù đứng cạnh. Cô chỉ kịp giấu điện thoại sau lưng. Không hiểu ông ta đã đến sau lưng cô từ lúc nào.

- Ông làm cái gì thế? – Thảo mặt tái đại nhìn ông Mạnh.

- Thế còn em thì đang làm cái gì thế? – Ông Mạnh nhìn Thảo ma mĩnh – Đây mà là rửa rau à?

Thảo đứng lên, căng thẳng nhìn ông Mạnh, mắt ông ta đang hướng vào cái điện thoại sau lưng cô. Cô lùi lại tránh, gót chân đã chạm vào thành giếng.

- Hôm nay anh muốn ăn cơm ở đây, em làm thế này thì bao giờ mới xong.

- Ông lên nhà đi, đây không phải chỗ của ông.

- Anh ở đây giúp em để mau có cơm ăn chứ.

- Tôi không nấu cho ông!

- Vậy thì nấu cho cái thằng trong điện thoại ăn à?

- ...! – Thảo đỏ người.

- Đưa đây mau!

- Không! – Thảo run bắn, cái điện thoại trong tay run rẩy trên miệng giếng.

- Đưa đây! – Ông Mạnh đưa tay tới...

Tồm! Chiếc điện thoại rơi thẳng xuống giếng. Thảo mặt cắt không còn hột máu.

Phúc và Nam rào bước về phía chiếc xe ô tô đang đậu ven đường rẽ vào làng, Nam vừa đi vừa sốt sắng trong khi Phúc thì đắm chiêu suy nghĩ.

- Mày có còn tỉnh táo không hở Phúc? Không muốn dính tới công an nhưng lại đi hỏi trường thôn! Trời ạ, trường thôn với công an xã thì có khác gì nhau! Mày quên trường thôn cũng là cánh tay đắc lực của công an xã à.

Phúc vẫn lăm lăm bước, rồi rút điện thoại bấm, “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Phúc đứng lặng người.

- Sao thế? – Nam lo lắng.

- Tắt máy rồi, Thảo tắt máy rồi. – Phúc thất vọng.

- Tắt máy thì sao, đăng nào thì cô ấy cũng có nghe máy đâu.

- Như vậy là tao sẽ không thể liên lạc với cô ấy được nữa. Làm sao giờ?

- Bình tĩnh đi mày. Tao đang mệch chết này. Trước sau gì Thảo cũng đổi số điện thoại. Người ta đang muốn trốn mày mà.

- Nhưng mà tao sẽ tìm được cô ấy chứ? Cứ thế này là sẽ tìm ra cô ấy chứ?

- Mày điên à? Nếu cô ấy không về nhà thì mày tìm thế nào được!

- Tao phải tìm được. Cô ấy sẽ có lúc phải về thăm gia đình!

- Vậy thì mày cứ chờ đi! – Nam bực bội.

-Không được, tao sẽ hỏi tất cả địa chỉ người quen của cô ấy, tao sẽ tìm từng nơi...

-Mày là công an à? Sao người ta phải chỉ cho mày? – Nam trợn mắt – Điên rồi!

-Tao không điên, tao sẽ nói rõ là tao yêu cô ấy! – Phúc gân cổ, vung tay.

-Thôi đi! – Nam hất tay, gắt - Chẳng ai tin mày hết! Mà mày yêu cô ấy thì đã sao. Đâu có quan trọng bằng sự an nguy của con người ta chứ.

-Nam này. Tao nghĩ chưa chắc cô ấy đã dính đến giang hồ, lại càng không phải tội phạm. Cô ấy rất là hiền.

-Hừ.Chán mày quá. Giờ lại nói như thế à.

-Đúng vậy, cô ấy chỉ là nặng tình, cùng lắm chỉ có thể bỏ nhà theo trai, chứ một người làm việc kỷ luật và nghiêm chỉnh như cô ấy thì không thể...

-Thế còn chuyện tẩy xóa chứng minh thư? – Nam quát mắt – Người hiền mà biết làm chuyện này à? Bình thường ai dám làm như thế?

-Tao... - Phúc lúng túng.

-Lú mất rồi. Ông yêu đến mù hết cả óc rồi đấy. Thế mà vẫn còn kiêu. Giờ ông tha hồ đi mà tìm.

-Nam, tao chắc chắn sẽ tìm được cô ấy. Tao sẽ tìm từng xã. Tìm hết.

-Tìm hết cũng không thấy! Nếu mà cô ấy đã trốn nhà!

-Nhưng tao sẽ biết những người quen của cô ấy.

-Tao xin mày. Bỏ cuộc đi.

-Cha mẹ cô ấy sẽ sẵn sàng kết hợp với tao để tìm ra cô ấy.

-Trời ơi! Phúc! Mày còn nhiều việc để làm! Mày định chạy theo cô ấy đến bao giờ?

-Tao yêu Thảo.

-Nhưng muộn mất rồi. Mày chấp nhận đi.

-Tao vẫn yêu Thảo.

-Phúc! Tỉnh lại đi!

-Mày có giúp tao đi tìm cô ấy không? Nếu không tao sẽ đi một mình.

-Đưa điện thoại mày đây – Nam chìa tay.

-Gì thế? – Phúc đưa Nam điện thoại, nhìn Nam mở ảnh chứng minh thư Thảo ra. Nam xăm soi rất kỹ - Sao thế? Chứng minh thư có vấn đề à? – Phúc nghi ngờ.

-Ừ, mày có nghĩ đây là chứng minh thư giả không?

-Cái gì? Mày đừng có dọa tao? – Phúc trừng mắt.

-Không loại trừ khả năng này đâu nhé.- Nam thận trọng.

-Thế thì phải làm sao?

-Đến công an xác minh thôi.

-Mày biết là tao không thể làm như thế.

-Vậy thì mày tìm kim đáy bể rồi.

Màn đêm buông xuống...

Thị trấn Đồng Hưng nằm im lìm tĩnh mịch. Chỉ có ánh đèn vàng hắt trên những con đường vắng. Nhà nghỉ Thanh Hằng nằm đầu ở ngã tư, trên tầng ba vẫn còn phông sáng ánh đèn. Trong phòng, Phúc ngồi trên giường, đang ngắm chứng minh thư Thảo trong điện thoại.

“Em tẻ lăm, Thảo ạ, em đã làm gì mà tới mức phải tẩy xóa chứng minh thư thế này. Không muốn cho người khác tìm ra nhà mình, sống chui sống lủi, em cứ phải xấu xa đến thế này sao?” Phúc đau khổ nói với Thảo trong lòng.

Ở giường bên, Nam cựa mình nheo mắt vì ánh đèn, thấy Phúc vẫn ngồi, Nam liếc đồng hồ trên tường, giọng uể oải.

-Một giờ rồi. Thôi ngủ đi bố ơi.

-Không ngủ được.

-Không ngủ mai lấy đâu sức mà đi.

-Kệ tao, mày ngủ cứ ngủ đi.

-Ôi giờ ơi, yêu thế này để chết à. – Nam cắn nhai rồi quay mặt vào tường, trùm chăn lên đầu – Tắt tao cái đèn đi mày.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Suy sụp

Thảo hí hụi bên giếng giặt chiếu. Nốt ngày hôm nay, công việc tổng vệ sinh nhà cửa của cô sẽ kết thúc bởi không còn gì để dọn. Từ mai cô sẽ đi tìm việc.

Trên nhà, hai gã đàn em của ông Mạnh, người đen trũi, đầy hình xăm đang ngồi dềnh dang chè nước. Ông Mạnh vừa mới đi khỏi và chúng là những người khách bất đắc dĩ tiếp theo. Giờ cô đã rơi vào hoàn cảnh bị đát đến nỗi không thể lạc quan được nữa. Không còn điện thoại để liên lạc với Phan, bị lão theo dõi không rời, thậm chí lão còn cấm cô đi gọi điện nhờ. Nếu cô cố tình lão sẽ không ngần ngại đi cảnh cáo người đó. Lão nói lão buộc phải làm như vậy vì cô là con nợ đã từng bỏ trốn và ở đây ai ai cũng biết. Lão sẵn sàng làm mọi chuyện mà không sợ gì cả, bởi lão đã có lý do “hết sức chính đáng” này rồi.

-Em làm những món gì thế? – Lão đã trở lại và xem cô nấu nướng – Đạo này nấu ăn sành nhì. Em ra Hà Nội học nấu ăn à? Học nấu ăn thì tốt rồi, vậy là anh có vợ giỏi nấu nướng, hết ý quá.

Cô chau mày khó chịu nhưng vẫn mặc kệ lão, tay vẫn thoăn thoắt, cô đang nấu một bữa ăn thật ngon để bồi bổ cho mẹ.

-Nhìn hấp dẫn quá. Thế cái món này là món gì? Anh thử được không? – Lão nói rồi đung đưa luôn.

-Ấy ấy, chưa chín. – Cô buộc phải lên tiếng, nãy giờ sự im lặng của cô chẳng ăn thua gì với độ trơ của lão.

-Chưa chín sao? Thế này mà chưa chín sao? Em không muốn cho anh ăn chứ gì? Kệ, anh cứ thử. – Lão gấp một miếng định đưa lên miệng.

-Khổ quá, chưa chín mà. – Thảo nắm lấy tay lão cản lại. Lão liếc mắt sung sướng nhìn bàn tay cô đang nắm giữ cánh tay lão. Cô quẳng tay lão ra, chúm chặt miệng. Lão lại tùm tùm cười, tiếp tục tìm mọi cách chuyện trò với cô.

-Món này xong chưa? Vẫn chưa xong à? Sao bỏ nhiều gia vị thế? Trông hấp dẫn quá! – Lão đứng xem cô làm, cô giận mấy lão cũng tính bơ – Mà em ơi, em làm nhiều thế, hai mẹ con ăn làm sao hết? Định mời anh đấy có phải không?

Cô mím môi điên tiết. Kệ lão! Thử xem kẻ nói người im lặng thì ai phải thua trước chứ.

- Thế món này gọi là món gì? Trông vừa ngon lại vừa bổ nhì! Em rất có khiếu nấu ăn. Tuyệt lắm! Sau này nếu em thích, anh sẽ mở cho em cái nhà hàng, được không? Mà thôi, anh chả dại, để em ở nhà nấu cho anh thôi, anh có thiếu gì mà để vợ vất vả chứ.

-Thôi chết, cho nhảm dăm vào đây mất rồi. Trời ơi. Tại ông đó! Sao mà ông nói nhiều vậy chứ! – Thảo la lên nhìn bát dấm vừa được dốc sạch... nhảm chỗ.

-Vậy à, thôi không sao, một tí dấm thì đâu có sao.

-Sao lại không sao. Món này không phải là cho dấm.

-Thế món nào mới là cho dấm?

-Món này này. Híc... thôi thế là hỏng mất tiêu rồi. – Thảo ngẩn ra.

-Không hỏng đâu, cho tí dấm làm sao mà hỏng được.

-Hỏng rồi mà. Món này không được có vị chua.Tại ông ý!

-Thôi được rồi, tại anh thì anh đền, được chưa?

-Đền thế nào?

-Thì anh ăn... .

-Tôi nấu cho ông ăn đấy hả! – Thảo nổi cáu.

Đầu làng chiếc LexusLS đang tiến vào. Trong quán nước ven đường đã có mấy ánh mắt hiếu kỳ.

-Ở đây không có người nào như thế này hết. – Bà chủ quán chừng trên năm mươi, người gầy, da sạm nắng nhìn cái ảnh một hồi rồi trả điện thoại cho Phúc.

-Bà nhớ kỹ hộ con đi, cô ấy có thể bỏ làng đi từ lâu nên bà không nhớ ngay được. – Phúc sốt sắng.

-Không có mà – Bà chủ quán lắc đầu kiên quyết –Tôi là người gốc ở cái làng này, nhà nào con cái ra sao tôi biết hết. Làng này không có con bé nào tên là Thảo, không có đứa nào mặt mũi thế này hết.

Phúc ngồi cúi mặt, day day trán về mặt mũi, Nam thì neho mắt nhìn vào trong làng. Trời nắng chang chang, cái nóng trên đường nhựa hắt vào làm mồ hôi cả hai cứ rịn ra.

-Các cháu uống nước rồi lên xe mà nghỉ chứ ngồi đây nóng lắm.

-Cho cháu gửi cái xe một lát. – Phúc đứng lên.

-Cháu vào làng à, làng này nhiều chó dữ lắm nhé. Các cháu phải cẩn thận. Nhiều người đến đây bị chó cắn lắm rồi đấy.

Phúc hơi khựng lại, Nam khoát tay.

-Thôi thôi, chó thì thôi, cháu cảm ơn bà nhé. Đi thôi Phúc.

-Mày từ từ đã nào - Phúc nhăn mặt trì lại.

-Mày vẫn vào đấy à? Vào rồi chó nó cắn cho thì còn chân đi tìm người ta không? – Nam trợn mắt.

-Đúng rồi đấy cháu ơi, chó ở đây dữ lắm.

-Đi. – Nam lôi Phúc ra xe, Phúc bước theo Nam một cách khiên cưỡng. Đến cửa xe, Phúc định mở thì Nam ngăn lại - Tôi lái ông ạ. Khó lắm. Quên rồi à. Đi sang kia.

Nam mở cửa chui vào chỗ vô lăng, trong khi Phúc vòng đầu xe vào cửa bên. Tiếng xe nổ rì rì và lùi bánh. Xe lao trên đường quốc lộ.

-Mày đi ngược đường rồi. – Phúc nhìn vào cái cột mốc ven đường.

-Ngược cái gì mà ngược. Quay lại thị trấn mua xăng đã. Đi tiếp nhờ không có trạm xăng nào thì sao.

-Chúng mình thư của Thảo là thật hay giả mày?

-Đừng hỏi nữa.

-Nhưng mà đã đi tìm gần hết rồi, sao không thấy?

-Mới là gần hết thôi chứ đã hết đâu.

-Vậy tao sẽ tìm được Thảo chứ? Mày có nghĩ thế không?

-Tìm được. – Nam đáp chần chừ.

-Nhưng nhờ vẫn không tìm được thì sao? Đi hỏi hết vẫn không ai biết cô ấy thì sao? Như vậy có phải chúng mình thư này là giả không?

Nam mặt méo xệch “Nó lại bắt đầu rồi”.

-Mày nói đi, chính mày bảo cái chứng minh thư của Thảo là giả mà.

-Tao nói thế bao giờ! – Nam nổi càu, rồi lại nhăn nhó – Thảo ơi, em ở đâu thì hiện ra mau, không thì chết anh mất.

-À này! Nam. Mày quay lại cái chỗ vừa nãy đi, tao có linh tính là Thảo ở trong cái làng đó! – Phúc đột nhiên phát kiến.

-Mày điên à, người ta đã nói là không có rồi! – Nam nhảy nhồm.

-Tao không tin, vào làng hỏi!

-Điên vừa thôi, chó dữ mày! – Nam sùng lên.

-Tao tùy cơ ứng biến được!

-Được con khi, mày bây giờ còn chán đời hơn thằng nghiện!

-Nam, quay lại đi, Thảo ở đó mà!

-Không! – Nam quát, tăng tốc xe vùn vụt.

-Thảo ở đó đấy, Nam ơi, đừng cản tao.

Xe lao nhanh hơn. Nam mím môi kiên quyết.

Ở quán nước nơi Phúc và Nam vừa đi khỏi, bà chủ quán gầy guộc tuổi tầm năm mươi với nước da đen sạm đó đang nói trên điện thoại di động.

-Đấy cô cứ nói như tôi ấy nhé. Chúng nó thế nào cũng qua chỗ cô. Cả hai thằng đều mặt mũi khôi ngô lắm. Tội nghiệp chúng nó không biết gì. Thôi mình tránh cho nó được đến đâu thì tránh. Nó như con cái mình thôi. Đừng để nó dây vào thằng Mạnh. Ai chứ thằng Bình trọc, thằng Tùng sọc nó xử thì kinh lắm, tôi chứng kiến rồi. Thôi nhé.

Bà tắt máy rồi đưa cho ông chồng đang ngồi bên cạnh.

-Này ông, tìm cho tôi tiếp nhà cô Khương.

-Bà làm thế này chắc gì đã tốt. – Ông chồng cần nắn – Hai cái thằng đó chắc con nhà giàu, biết đâu con Thảo gặp được cứu tinh, thế mà bà lại...

-Kệ tôi. Tôi thấy thương cho ba mẹ chúng nó, mặt mũi vậy chắc con nhà tử tế thôi. Họ sẽ đau lòng thế nào khi con họ bị côn đồ đánh. Chỉ vì một con bé mà bị như vậy có đáng không. Tôi sẽ gọi hết cho mấy bà bán quán. Phải chặn trước vụ này.

Trời đã xế chiều.

Chiếc Lexus LS đậu như một vật thể lạ trên con đường thôn nhỏ hẹp. Hai bên là cánh đồng lúa bạt ngàn. Trong xe, Nam gác đầu trên vô lăng. Phúc thiếu não dựa lưng vào ghế. Trên tróc xe trước mặt là mấy chai nước uống và đồ ăn. Không biết là hai thằng đã đi bao đường đất, ngồi bao nhiêu quán xá, hỏi bao nhiêu nhà rồi nhưng vẫn không tìm được chút tăm hơi của Thảo.

-Tao đúng là mất trí - Phúc ân hận nói trong ánh mắt suy sụp - Rõ ràng tao rất yêu cô ấy. Yêu... rất rất yêu... Cô ấy không ra cái gì thì đã sao. Tao vẫn có thể yêu cô ấy được cơ mà, có ai cấm tao yêu cô ấy được đâu chứ. Vậy mà... tại sao... tại sao tao lại tàn nhẫn với cô ấy thế! Cô ấy đã không thể chịu đựng được tao nữa rồi. Cô ấy đã bỏ tao mà đi rồi. Giờ tao biết phải tìm cô ấy thế nào đây. Thảo ơi, em ở đâu? Em ở đâu? Người yêu khốn khổ của anh!

Chợt có tiếng chuông điện thoại, Nam ề oải ngẩng mặt ngo xem ai gọi đến, vừa thấy số liền lập tức chín chu cầm nghe.

-Alo, cháu nghe ạ... vâng... tui cháu chưa về đâu... đang vui mà... dạ nó đang tắm ạ... Dạ, dạ, biển đây đẹp lắm bác ạ... ơ nó chưa chịu lên đâu... thôi bác cứ gọi cho cháu, nó toàn vứt điện thoại ở phòng... dạ dạ... chưa biết khi nào về ạ... dạ ở đây mát quá, tắm thích lắm... dạ dạ... Chào bác. – Nam cố tươi cười trên điện thoại, xong tắt máy quăng lên tróc xe, lại gác xuống vô lăng tiếp.

-Tao không thể, tao phải tìm ra, chắc chắn chứng minh thư của cô ta không thể là giả. – Phúc chợt lăm bảm phán đoán, ánh mắt trở lên quyết tâm – Cô ta chỉ loanh quanh trong cái huyện Đông Hưng này thôi. Ngày mai tao sẽ đi tìm lại.

Nam ngẩng mặt nhìn Phúc. Thật đã mệt rũ cả người, lại vừa phải nghe nó rên rầm suốt cả ngày cũng không thấy khùng bố bằng cái tin nó vừa đọc thoại ra. “Ngày mai tao sẽ đi tìm lại” Nam cứ le mắt nhìn nó, người thì đã nổi da gà.

Nhưng Phúc đâu có quan tâm đến thái độ của Nam, lại mở điện thoại và ngắm Thảo trong ảnh. “Thảo, giờ anh chỉ còn mỗi tấm hình nhỏ xíu này của em

thôi, mà lẽ ra... anh đã có vô vàn cơ hội. Em ở đâu? Hãy cho anh tìm được em, anh xin em đấy!” Tiếng lòng anh đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Đau bụng cấp cứu

Bó hoa hồng đỏ thắm với những lớp giấy gói rất cầu kỳ đặt trên bàn nhà Thảo. Ông Mạnh đi ra sân, đến cạnh Thảo đang đứng nhìn ra vườn, mặt Thảo đỏ gay tức tối.

-Thôi, hoa này anh đã tặng em rồi, em không thích thì tự đem bỏ sọt rác, chứ anh chẳng dờ hơi mà mang về.

-Tôi sẽ đem nó bỏ sọt rác!

-Cứ việc, mỗi ngày em sẽ phải như thế một lần, những lúc như vậy là em phải cầm trên tay bó hoa anh tặng. Và anh chỉ cần có thể...

-Ông Mạnh! – Thảo quát.

-Gi? – Ông Mạnh giật mình.

-Sao mặt ông dày thế!

-À... - Ông Mạnh tùm tùm – Đó chính là bản lĩnh đàn ông em à.

-Điên nặng!

-Đúng rồi, anh đang điên nặng vì em đấy.

Thảo dùng dùng đi lên nhà, bỏ vào buồng, đóng up cửa lại, hét ra.

-Tôi không muốn thấy mặt ông nữa! Từ mai tôi sẽ khóa cổng, ông đừng hòng vào đây được!

-Ây da, Phúc ơi, tao đau bụng quá, đau thật đấy, tin tao đi! – Nam ôm bụng nằm lăn lộn trên giường. Phúc nhìn cái mặt Nam nhăn nhó hết cỡ nhưng vẫn nghi kỵ.

-Vô lý thật, mày ăn cái gì, tao ăn cái nấy, mày đau bụng, còn tao không việc gì là sao?

-Ai mà biết được... Ai da... Ai da... đau quá... tao bị làm sao vậy Phúc ơi! Cứu tao, cho tao về nhà đi!

-Về về cái con khỉ! Đừng làm trò.

-Giời ơi. Làm trò cái gì, đang đau chết đi được, mày có cứu tao không?

-Ở yên đấy, tao đi gọi bác sỹ!

-Không! Không khám bác sỹ ở đây đâu! Về nhà cơ!

-Cứ liệu hồn nếu mày giả vờ! - Phúc nói, vội vàng đi khỏi phòng.

Lẽ tân báo không có phòng khám nào gần nhà nghi cả, chỉ có đi bệnh viện mà thôi, Phúc hậm hực trở lại phòng. Lúc tối hai thằng ăn phở bò tái, về phòng nó kêu đau bụng và đổ tại bát của nó trần thịt chưa kỹ. Nhưng mà thằng này nghi lắm, cái vỡ đau bụng của nó ngày xưa chả lừa được bao nhiêu thầy cô rồi.

Phúc vừa bước vào phòng đã giật thót người vì thấy Nam nằm co người, miệng sùi bọt mép trên nền gạch, Phúc hoảng hồn lao tới...

Chiếc Lexus LS lao vun vút giữa trời đêm. Phúc cầm lái với vẻ vừa tập trung vừa điềm tĩnh vốn đã trở thành phong cách. Đằng sau, Nam nằm co trên ghế, lái nhài.

-Mày mà chở tao vào bệnh viện ở đây thì thà chết tao cũng không vào. Đừng hòng mà mày lôi tao ra khỏi xe được nhé, đừng hòng mà có bác sỹ nào

động đến tao được nhé.

-Thằng ngu, ngộ độc phải đến bệnh viện gần nhất!

-Nhưng tao khiếp cái kim tiêm ở mấy cái bệnh viện này lắm. To đừng chọc đau bỏ mẹ. Lại còn không có người quen nữa. Kệ mày đấy. Tao về Hà nội cơ. Tao chỉ khám mấy ông bác sĩ người nhà thôi. Cho tao về Hà nội cơ!

-Về đấy nhờ không kịp thì sao?

-Kịp mà, tao vẫn còn chịu được! Đếch khám ở đây đâu! Đếch khám đâu!

Lập tức, Nam cảm giác chiếc xe lướt trong gió, và đánh lắc qua những khúc cua, tiếng phanh rít đột ngột... Vua tốc độ đây rồi! Phúc đang bộc lộ khả năng lái xe điêu luyện.

-Về Hà nội hả? Hà nội thì cũng từ từ thôi mày ơi! – Nam sờ sờ.

-Từ từ thì bao giờ mới tới!

-Không sao mà, đi nhanh tao sợ...

-Cái chó gì cũng sợ, chết thì không sợ à! – Phúc giận dữ.

Cảm giác tên lửa... Nam ngốc đầu nhìn công tơ mét, kim đang tăng dần.

-Ôi má ơi! – Nam run rẩy.

-Im mồm! – Phúc quát.

Nam nhắm mắt, rên rỉ trong lòng “Cha mẹ ơi, sao kiểu gì cũng chết thế này”.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Hết cách!

-Thảo ơi, mở cửa cho anh, mở cửa! – Tiếng ông Mạnh gọi to từ ngoài.

Trong nhà, Thảo ngồi trên ghế bệt hai tai lại, mắt nhắm tịt chịu đựng.

-Thảo! Anh bảo mở cửa, em có mở không! – Tiếng lão gọi đầy câu giận.

-Thôi ra mở đi, chứ thế này hàng xóm họ kêu đấy – Mẹ Thảo lo lắng.

-Nhưng mà... - Thảo sợ hãi - Ông ấy lại ngồi đến mười một giờ, thì con chết.

-Thảo! Có mở không! – Lão quát.

Mẹ Thảo lại nhấp nhồm, này giờ mấy lần bà muốn mở, nhưng chìa khóa Thảo đã giữ ở túi quần.

Tiếng công bị xô rầm rầm, Thảo nhắm mắt thủ thế “Kệ, không thể nhìn mặt lão thêm được nữa”.

Chợt thấy im bật, Thảo mở mắt nghe ngóng, hai mẹ con nhìn nhau phán đoán...

Rồi tự dưng có tiếng bước chân, cô ngỡ ngàng thấy lão đã đến trước sân nhà, hoa hồng một bó to tướng trên tay.

-Chết rồi. Ông phá cổng nhà tôi rồi có phải không? - Thảo sốt sắng.

-Tặng em – Ông ta chìa hoa trước mặt cô.

-Tặng cái gì mà tặng. Phá cổng nhà người ta còn hoa hoa hoét hoét cái gì! – Thảo nổi đóa.

-Em xem anh có phá không. – Lão đứng đứng.

Thảo chồm ra, cô há miệng, hai cánh cổng nhà cô vẫn còn nguyên xi đầy.

-Ông làm thế nào mà mở được cổng nhà tôi? – Thảo sờ túi quần kiểm tra chùm chìa khóa – Ông có khóa cổng nhà tôi có phải không? Khi tôi đi vắng ông đã lên đánh chia rồi có phải không?

-Anh không thèm làm cái trò đấy.

-Thế thì ông làm thế nào? Ông treo cổng nhà tôi à?

Ông ta tùm tùm, đặt hoa xuống bàn, còn ngồi vuốt mấy cánh hoa. Thật là trơ tráo, Thảo nghĩ. Còn nữa, lão vừa như con thú điên ấy giờ đã thấy bình tĩnh lạ.

Cô bắt lực chạy vào trong buồng, đóng sập cửa lại, bấm khóa trong.

Ông Mạnh lại cửa buồng, ghé miệng nói vào.

-Em chui vào đây cũng chẳng có tác dụng gì đâu, mở cửa đi!

-Thôi để nó yên đi, đừng có làm khổ nó nữa – Mẹ Thảo xốt xa.

Ông lặng thinh thọc tay túi quần lấy ra một que sắt mỏng, rồi chọc vào lỗ khóa, mẹ Thảo há hốc mồm nhìn.

-Ông... - Bà ú ớ.

-Hừ. Bà nhìn đi rồi tả lại cho nó biết. – Ông Mạnh hàm mặt nói.

Tạch. Tiếng cửa mở gọn gàng chỉ sau vài nhát xoay đơn giản, cửa bật mở, ông Mạnh lao luôn vào, trong khi mẹ Thảo vẫn đang nhìn chăm chăm vào lỗ khóa.

-Ông còn có khóa buồng nữa sao? – Ánh mắt Thảo bàng hoàng – Ô, ông... ông... - Thảo lắp bắp khi nhìn ra cái cắm vào ổ khóa kia không phải là chìa mà là một que sắt nhỏ - Ông... ông...

-À, anh còn chưa cho em biết anh đã từng là một tay thợ khóa nhì, đó là cái nghề của anh thừa cơ hàn đấy, cho đến giờ anh vẫn còn giỏi nghề lắm, em cấm vận anh kiểu này không ăn thua đâu, anh có thể ra vào nhà em bất cứ lúc nào.

-Ông... ông... như thế là phạm pháp.

-Không sao, em vay tiền không trả, cũng là kẻ phạm pháp mà. Chúng mình hợp nhau.

Thảo thờ dốt, cái ước muốn không phải nhìn thấy ông ta mỗi ngày thế là không thực hiện được, cô sẽ không có cách gì để đạt được điều đó. Nghĩ đến suốt ngày hôm nay, ngày mai, ngày kia... mỗi ngày đều phải thấy ông ta lù lù trong nhà mình, cô thấy ớn lạnh.

-Em làm sao? Làm sao? – Ông Mạnh cuống lên khi thấy Thảo thờ hồn hèn.

-Thảo, con làm sao? Làm sao? – Mẹ Thảo đỡ lấy Thảo.

-Để tôi – Ông Mạnh gạt mẹ Thảo sang bên để đỡ lấy. Hai vai Thảo lắc lư trong tay ông Mạnh, cô đứng không vững nữa.

-Thả tôi ra, kệ tôi.

-Sao mặt con xanh vậy? Con đau chỗ nào à?

Thảo nhăn nhó, cô trùng người ngồi xuống, cô đau ở đâu, nhưng người đàn ông này có bao giờ chịu tha đâu, cô ngồi bệt trên đất, tay khum vào bụng, không hiểu sao cô còn thấy đau cả bụng nữa.

-Thảo, đang tự nhiên sao lại vậy? Em đau ở đâu?

-Đau bụng à? Có phải đau bụng không hở con?

-Có phải em đau bụng không? Hay ở đâu? Nói đi! – Ông Mạnh sờ bụng Thảo.

Thảo đang xây xẩm mặt vẫn phải cố đẩy tay lão ra.

-Để đấy tôi, ông tránh đi! Nó đã không thích ông thì thôi! – Mẹ Thảo gắt.

-Không! Để tôi! – Ông Mạnh gạt bà ra.

-Không, để tôi mà - Mẹ Thảo vẫn xông vào.

-Khổ quá, bà ra kia, vợ tôi thì tôi lo! – Ông Mạnh quát.

-Xin ông để nó cho tôi – Bà van vãn.

Cô đã gọn trong tay ông Mạnh, nghe ông ta giằng co với mẹ, cô chỉ thấy uất thêm, uất quá không nói nổi, cô lấy tay chặn ngực, miệng cứ há ra.

-Thấy chưa, tôi đã bảo rồi, nó đến mắc bệnh vì ông mất thôi, thả nó ra, tôi không gả nó cho ông nữa đâu! – Mẹ Thảo đẩy ông Mạnh ra.

-Bà nhìn xem, có phải là nó đang có bầu không?

-Hử? – Mẹ Thảo tròn mắt, Thảo cũng tròn mắt.

-Nó có bầu! Nó đã có bầu rồi! Bà là mẹ mà không biết à?

Mẹ Thảo run sợ nhìn chằm chằm vào bụng Thảo.

-Phải đấy! Tôi có bầu đấy. Tôi... tôi đang có bầu đấy! Tôi có bầu! – Thảo cầm câu nói và mơ màng nhớ đến Phúc “Những kẻ này, phải có biện pháp mạnh”.

Lại đến lượt ông Mạnh chết trân nhìn cô...

-Sao cô lại đi nhanh như thế hả? Sao lại đi nhanh thế hả? Há! - Đột nhiên ông rống lên.

Thảo nhắm mắt bịt tai chịu đựng. Cô chỉ khổ tâm vì biết mẹ đang đứng sững như pho tượng.

Thời gian như trái bom đã đến phút cuối cùng...

Huych, cô bị bắn trở lại giường, mở mắt ra, cô đã thấy mình nằm trên đồng chăn gối, chân thì vắt xuống đất. Lão vừa xô cô một phát. Bóng lão lao vào cô...

-Đừng! Ông Mạnh ơi, tôi xin ông! – Tiếng mẹ cô hét lạc cả giọng.

-Mày... tao đã biết... rồi mày sẽ là một con đi... – Ông ta chồm tới giữ chặt hai bắp tay cô, miệng nghiêng răng trèo trẹo, mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô ngốc dậy, lão ấn xuống. – Nằm đây, để tao xem, mày mà làm con đi... thì sẽ như thế nào...

-Không được động đến nó! – Mẹ cô tức tưởi vật lộn lôi lão ra – Nó chưa là gì của ông... cho dù nó có hư hỏng... cũng không liên quan gì đến ông! Thả nó ra, thả nó ra... không được đánh nó... không được làm gì nó... hu hu... Thảo, con ơi là con...

Thảo nghiêng mặt sang bên, nhắm mắt đau khổ, cô biết... mẹ cô cũng không thể ngăn được cơn điên của lão..., dù sao thì cũng phải chịu đựng... vậy còn hơn.

Đã nhủ vậy và đang chờ ăn vài cái tát, nhưng không phải, lão vật đầu cô lại, vuốt hết tóc ra, nhìn cô với ánh mắt mà cô biết là lão đang đau đớn lắm. Kệ lão!

-Kể cả có bầu, cô cũng vẫn là của tôi! – Lão buông thông.

Cô hẫng ra...

-Đừng tưởng vác cái bụng về đây thì tao thôi – Lão thở hồng hộc kim nén – Mày... con mày... cùng lắm là phá thai.

-Trời! – Mẹ Thảo thốt lên kinh hãi.

-Không! Tôi không phá thai! Tôi không phá thai! – Thảo ôm khư khư cái bụng của mình “Phù! cứu tinh đây rồi”.

-Mày... – Lão thở hồng hộc vì tức – Mày không phá thì giữ nó cho tao nuôi à? Há con đi! Con đi!

-Tôi không cần ông nuôi! – Cô hét. Hai chữ “con đi” đã làm cô nổi điên.

Rầm! Lão đập cái tủ đầu giường, muốn thủng cả cái cánh tủ. Mắt lão rục rục.

-Ông giết tôi đi! Giết tôi đi! Có chết tôi cũng không phá đấy! – Cô cũng như lên cơn cùng lão.

-Ông Mạnh ơi! Tôi xin ông! Hu hu... Thảo ơi, con đừng có nói gì nữa! – Mẹ cô đứng bên, sợ cuống.

-Tôi có bầu với người tôi yêu thì làm sao! – Thảo càng căng cổ, nói một hơi vì cô thấy mình sắp thành công rồi – Tôi phải giữ nó cho người tôi yêu chứ!

Ông bắt tôi phá, tôi cứ không phá, ông làm gì được nào. Ông canh giữ tôi thì tôi cứ chữa cứ đề ra đẩy đẩy! Tôi có con rồi tôi cũng chẳng cần lấy chồng đâu! Tôi không sợ làm gái già đâu! Ông dọa tôi à! Cho ông canh tôi cả đời đấy! Gái già thì gái...

-Không phá thì thôi! - Lão quát vào mặt cô, rồi lại càu nhàu – Điếc hết cả tai, không phá thì không phá, thằng này sợ đêch gì.

-Tôi sẽ không phá, ông đừng mong lấy được tôi.

-Này – Lão trợn mắt, chỉ thẳng vào cái bụng của cô – Cô mà giữ nó, thì nó là của tôi! Của tôi!

-Cái gì? – Thảo ngỡ nghe nhầm, thấy nét mặt mẹ cô cũng như vậy.

-Tôi sẽ nhận nó là đứa con của tôi! – Lão hùng hổ.

-Hơ! - Thảo kinh hãi – Ông nói như thế mà nghe được á?

-Sao? Em muốn anh phải là thằng ngu thế nào nữa?

-Không được, tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý! – Thảo giãy nảy.

-Đem – Ông Mạnh phùng lên, lại chỉ tay vào bụng Thảo – Tao đổ thằng nào đến đòi nó với tao được đấy. Nó là của tao! Thằng nào đến đòi, tao đập chết!

Thảo cứ tròn mắt mà nhìn ông ta, người gì quái đản chưa từng thấy. Vậy là hết cách rồi, không bao giờ cô thoát nổi lão. Nước mắt cô tuôn ra.

-Thảo ơi, sao lại thế hờ con? – Mẹ Thảo đau khổ khóc lay vai Thảo – Mới xa nhà mấy tháng thôi... mà con đã thế được sao... Thảo ơi...

-Đem cái đồ đĩ thối, tao nói có sai đâu nào, vừa mới sến ra... – Ông Mạnh day nghiêng – Mà bà nín đi, khóc khóc cái gì, đã có thằng húng rồi còn gì nữa.

-Ông cứ đi! Không có đứa con nào hết! – Thảo đột nhiên hét.

Ông Mạnh sựng người nhìn Thảo.

-Ông bỏ tôi đi! Ông bỏ tôi đi! – Thảo lại hét vào mặt ông ta.

-Này, đang có bầu, đừng có hét ầm ầm lên thế!

-Tôi không có bầu! Tôi không có bầu gì hết! Ông cứ đi cho tôi!

-Thảo, con dám tự bôi nhọ mình sao? – Mẹ Thảo nói giận run – Đến cả danh dự con cũng không cần nữa sao? Mẹ đã nói với con, đòi người con gái, danh dự là quan trọng nhất... - Bà nói đến đây thì nhăn mặt, tay đỡ ngực trái.

-Mẹ, con không dám nữa đâu, con xin lỗi, con thề từ nay không dám...

Ông Mạnh trừng mắt nhìn Thảo khi cô đang hoảng hốt lao vào mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Quyết định của mẹ

“Này, mày ra chợ mua anh cân cam với hộp sữa... à, bà xã anh mệt... thế nhé, mua loại ngon nhất đấy”.

Thảo nằm trong buồng nghe tiếng ông Mạnh alo cho đàn em ở phòng ngoài. Cô nằm đây, cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng lại không muốn nhúc nhích với cái đầu gần như tê liệt, không thể nghĩ, không thể nói, không thể tức giận, chỉ còn một ý chí tồn tại là cô phải rời xa lão, nhưng mà lại không có cách. Cô thua rồi.

Cô tiếp tục nghe tiếng mẹ cô và lão từ bên ngoài vọng vào.

-Ông tưởng ông mang cam mang sữa đến đây mà nó ăn à? Còn lâu nó mới thêm động đến. Tốt nhất là ông hãy đi về. Chỉ cần ông về là nó sẽ khỏe lại.

-Hừ, nói như bà thì nói làm cái chó gì.

-Ông cứ thế này, thì tôi sẽ tố giác ông.

-Bà tố giác? Tố giác cái gì?

-Ông hành hạ con bé như thế, chẳng lẽ không có tội? Ông chờ đấy, tôi sẽ ra xã, ra công an trình bày hết để xem người ta nói thế nào.

-Vậy bà cứ làm đi. Rồi liệu đấy.

-Ông không phải dọa, tôi không cần gì nữa hết! Ông muốn làm gì tôi thì làm.

-Không dám ạ, thưa mẹ vợ, tôi làm sao dám đụng vào bà. Tôi sẵn sàng đi hầu kiện đây, tôi khiếp sợ vì tôi đến để đòi nợ. Con bà mới đi trốn nợ về, làng này ai còn lạ gì.

-Ông mà đến đòi nợ à? Đồ ăn không nói có!

-Bà đừng có bức xúc, không khéo quả tim của bà nó không chịu nổi, lại làm con bà tái mặt phen nữa bây giờ.

-Ông... tôi phải kiện ông... phải kiện ông... - Mẹ Thảo vừa nói vừa thở.

-Hừ, bà nên cân nhắc vì sức khỏe của bà chắc không chịu nổi, nếu bà lăn đùng ra giữa tòa, thì con Thảo lại phải đến lạy tôi mà vay tiền nữa đấy.

-Tôi cũng chẳng cần cái mạng này nữa. Tôi phải cứu lấy con tôi...

Nghe đến đây Thảo bật dậy chạy ra, cô thấy mặt mẹ đang giận tím.

-Ông Mạnh, đừng có làm mẹ tôi giận nữa! Tôi xin ông đấy!

-Đấy là tại bà ấy chứ. Bà ấy thích kiện anh mà.

-Ông là đàn ông mà toàn dựng chuyện, ăn không nói có, chửi trách con Thảo nó ghét ông. – Mẹ Thảo cố sức nói – Lại còn đòi cưới nó à. Còn lâu ông mới cưới được nó. Chả đời nào tôi đồng ý.

-Mẹ thôi đừng nói nữa mà – Thảo khỏ sở - Mẹ vào nghỉ đi, để con nói chuyện với ông ấy.

-Con còn nói gì được nữa. Hạng người này chỉ có đưa ra chính quyền. Mẹ sẽ không cho con lấy ông ta nữa, mẹ sẽ viết đơn kiện, để ông ấy không còn dám làm gì con!

-Hừ! Bà kiện đi! Còn tôi cũng kiện bà tội vu khống!

-Tôi mà vu khống à? Rõ ràng là tôi nói sự thật... ông đừng có... đừng có... - Mẹ Thảo giận không nói nổi nữa.

-Mẹ... - Thảo nói rồi quay sang ông Mạnh, van vãn - Tôi xin ông!

-Em nói xem, bà ấy kiện anh thì phải có bằng chứng, thế bằng chứng đâu? Há? Ai làm chứng là anh ở nhà em suốt ngày? Nhà em có camera không? Có ai đứng ra làm chứng cho em không! Thích kiện mồm à! Kiện mồm thì thằng này cũng kiện mồm lại nhé!

-Ông Mạnh, mẹ tôi có bệnh, xin ông bớt lời giúp tôi.

-Nhưng mà bà ấy phải biết điều. Vụ cô trốn nợ cả làng này đều biết, chẳng ai bảo vệ cho cái thứ vay rồi trốn nợ đâu! Thế mà còn giờ chính quyền ra với tôi hả! Cô liệu mà nói với bà ấy! Chứ thằng này chẳng ngán gì đâu!

-Vâng, tôi biết rồi.

-Còn cô nữa, chỉ biết mỗi cái thân mình, cô đâu nghĩ đến bệnh tình của bà ấy, cô ương như vậy, bà ấy làm sao là tội của cô!

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Em ở đâu

Bệnh viện đa khoa quốc tế kèm theo dòng chữ tiếng Anh gắn trên tấm pano nổi bật giữa phố. Trong một phòng bệnh, các tiện ích bên trong cho thấy đây là một phòng tiêu chuẩn đặc biệt cao cấp. Nam ăn nhồm nhোam một cái cánh gà, Đại ngồi bên nhìn ái ngại.

-Từ từ thôi mày. Nghẹn bây giờ. – Đại nhắc.

-Ngon quá! – Nam nói với cái miệng bóng nhẫy, lớp gia vị chiên gà nâu nâu giòn giòn dính trên má. – Thật chưa bao giờ thấy KFC thế này. Còn nữa không? Hết rồi à?

-Hết rồi. Trước mày cứ dài mồm chê nên tao chỉ mua thế thôi. Mà sao ăn lắm thế, mua phần to như thế rồi mà.

-Ôi giờ, mày có biết cả ngày qua tao cứ phải bánh mỳ cùng nước lọc với nó không. Vừa đói vừa mệt, tao phải rên rỉ mãi nó mới chịu vào hàng phở đấy. Thế mà, tao thì lùa phát hết bát, còn nó cứ ngơ ngẩn đến trưng cả phở vì em.

-Khùng.

-Giờ thế đấy. Mày bảo làm thế nào? – Nam nói và quơ cái giấy lau tay, lau miệng. Chợt cửa phòng mở, Phúc bước vào.

-Thế nào? dậy được rồi à, đỡ chưa? – Phúc lo lắng nhìn Nam

-Hơ... đỡ nhiều rồi – Nam luyến luyến với cái giấy ăn.

-Mày vừa ăn cái này đấy à? – Phúc chau mày nhìn túi giấy bọc đồ ăn trên bàn mang thương hiệu KFC.

-Đâu có, tao... tao... - Nam ngắc ngứ.

-Tao ăn, tao ăn mà. – Đại đỡ vội.

-Đừng có bịp. Mặt còn dính thịt gà kia kìa.

-Ồ... làm gì có. – Nam sờ tay xoa má, chạm ngay một miếng vụn nhỏ xíu – À, cái này là... cái này là... là... hi hi... - Nam cố làm hòa trước cái lừ mắt xuyên thấu ruột gan của Phúc – Thôi, tao thèm quá, có ăn một tí.

-Mày nhớ mày còn nằm đây ít nhất hai ngày đấy, mày ăn thế này thì còn nằm thêm cả tuần. – Nói rồi Phúc quay sang Đại - Thằng này nữa, tao đã dặn mày chỉ được mua cháo thịt nạc cho nó, thế mà đem cái này đến cho nó ăn à.

-Đâu có, tao đem đến tao ăn, tao đang đói, mang vào ăn cùng nó cho vui. – Đại liến thoắng.

Phúc lấy cái cặp lồng trên mặt tủ mở nắp ra, giờ lên, bên trong sạch bóng.

-Thế cháo đâu? Chưa mua à? – Phúc ngạc nhiên.

-À ờ ờ... Tại... tại tao chưa tìm được chỗ bán.

-Đã bảo bán ở căng tin còn gì. – Phúc cáu kỉnh.

-À ừ nhĩ, tao quên mất... - Đại gãi đầu.

-Vậy mày mua mỗi mày ăn, còn thằng này thì không có gì, mày chăm người ốm kiểu gì đấy? – Phúc trợn mắt hỏi Đại.

-Thôi, có sao đâu, tao chả đói. – Nam xua tay.

Phúc bực bội liếc Đại rồi đi ra cửa.

-Đi đâu? – Nam hỏi.

-Mua cháo. – Phúc cộc lốc, mở cửa bước ra. Cánh cửa khẽ đóng lại.

-Lại sắp sửa được ăn cháo nữa, chúc mừng chú em. – Đại vỗ vai Nam, rồi bật cười.

-Mày ơi, làm thế nào cứu tao. – Nam méo mếu – Cháo thịt, tao sợ lắm rồi.

Nhà hàng Phụng Hoàng đang giờ vắng khách, lúc này là đầu giờ chiều, vài tốp khách công sở đang đi ra, mặt mũi no nê vui vẻ.

Phúc chậm rãi thả bước yên lặng đi khỏi phòng tiệc buffet, anh lững thững ghé chân qua phòng rửa bát, rồi cuối cùng lưu chân tại góc sân để đồ đồng nát của nhà hàng. Mọi thứ vẫn như cũ, nhân viên bận rộn và khách khứa vào ra, nhưng lòng anh chết lặng vì nơi đây đã không còn có Thảo.

Cô đơn một mình, anh đã tới tất cả những nơi Thảo đã từng lưu dấu. Không những ở nhà hàng Phụng Hoàng mà còn cả nhà hàng trước đó cô đã làm, anh tới căn phòng trọ nhà tập thể mà cô mới đi khỏi, và cả cái chỗ dơ bẩn mà cô đã biến khỏi đời anh lần đầu tiên.

Anh cứ quay lại từng nơi, từng nơi như vậy. Biết rằng sẽ không thể nào gặp lại cô ở những chỗ này, nhưng anh vẫn muốn được hoài niệm. Thảo tuy giờ chỉ còn trong trái tim anh, nhưng cô ấy đã từng hiện hữu. Anh đã đứng xe trước cổng nhà Đại rất lâu. Cánh cổng này cô ấy đã một mình đứng lau và hình ảnh ấy giờ với anh là những giây phút thiêng liêng kỷ niệm.

Tiếp tục trên con đường gần đó, nơi cô đã từng ngắt xiu hay đã giả vờ ngắt xiu, nhưng anh đã được bông cô ấy trong tay và đưa về. Lặng người trên con đường ban trưa thưa vắng, anh cố ảo ảnh và hưởng thụ cái cảm giác bông cô hôm nào. Lần ấy anh đã từng để mất cô và may sao gặp lại được.

Lần này thì sẽ thế nào? Anh tuyệt vọng khi nghĩ tới những gì đã gây ra cho Thảo. Trước mặt anh là đồng thù các tông bị đổ lộn xộn, đó chính là bằng chứng của một lần cãi nhau kịch liệt, là một lần trong không biết bao nhiêu lần... và lần nào ngòi nổ cũng xuất phát từ anh.

Phúc ghen ngào nhớ rằng đây cũng là nơi cô đã quyết định từ bỏ nhà hàng, từ bỏ anh, là nơi mà anh đã đánh mất cô một lần nữa. Tim anh đau đớn đã đến nghìn lần từ lúc đó, dấu chỉ trong có mấy ngày ngắn ngủi.

Nhưng trái tim đau đớn chưa phải là cái hành hạ anh nhất, anh chỉ sợ không tìm được Thảo, anh không hình dung được nỗi đau của anh sẽ lớn đến đâu khi sự thật sẽ đúng thế này. Anh không muốn mất Thảo, dù mất bao nhiêu công sức, dù mất bao nhiêu thời gian, anh cũng phải tìm ra.

-Thôi... mọi chuyện rồi sẽ tốt mà. – Thông đã đến từ lúc nào và ngậm ngùi vỗ vai Phúc.

-Anh... - Phúc chào buồn. - Anh nói tốt ở chỗ nào, thằng đó đã chịu chưa?

-Chưa. Giờ anh gọi là nó không nghe máy.

-Vậy em gọi thử.

-Chẳng ăn thua. Anh bảo nhiều người gọi rồi. Hỏi thế nào thì hỏi, nó vẫn nói một câu như niệm kinh phật. Rằng Thảo là cháu một bà bạn của mẹ nó, mẹ nó bảo thì nó giúp, chứ nó chẳng biết cái đứa ấy là ai.

-Hừ. Thế mà cũng gọi là bảo với chả lãnh.

-Không phải là anh sơ hở, mà không có lý do gì để gọi cho nó. Thảo đã nghỉ và không vi phạm. Vậy đúng là nó chẳng còn trách nhiệm gì hết.

-Khi thật. - Phúc sầm mặt.

-Hay anh bịa ra Thảo vi phạm cái gì nhé, có thể nó mới xuất hiện.

-Em không thể làm như vậy với Thảo. – Phúc trầm giọng – Cứ để thám tử lo.

-Không biết bên thám tử sẽ làm gì với loại cứng đầu này? – Thông thắc mắc.

-Họ có cách đấy.

-Vậy thì em còn lo cái gì. Kiểu gì cũng tìm được cô bé mà.

-Thôi em đi.

Phúc bước nhanh qua mặt Thông, anh phải giấu đi phút ghen ngào, lòng anh đang khốc, anh sợ nước mắt sẽ vượt ra ngoài mắt... Thảo của anh, sự thật là tệ lắm, anh đắng lòng vì không thể nói ra. “Với một người đã cố tình bỏ đi biệt tích, thì kể cả có lai lịch, việc tìm kiếm cũng không thể nào có chắc câu trả lời. Chúng tôi chỉ có thể cam kết sẽ nỗ lực hết sức. Còn về thời gian, sẽ có thể là một tuần, một tháng, một năm, hay mười năm, và hơn thế nữa...”. Đó là câu trả lời của bên thám tử.

Xe tà lẩn bánh trên đường. “Thảo ơi, anh không muốn như vậy đâu!” Phúc thấy ngực mình ghen lại, anh không biết đi đâu về đâu, nỗi ân hận đang tràn ngập. Bây giờ, nếu có cách gì chuộc lỗi thì khổ mấy anh cũng không từ.

Chợt có điện thoại. Là Phan, có chuyện gì đây? Hắn rất hiếm khi gọi cho anh thế này, Phúc chau mày nghe dù tâm trạng đang chìm trong đau khổ.

-Alo?

-Sếp ạ.

-Chuyện gì?

-Dạ. Ruby đã được chấp thuận. Sở xây dựng cũng đã có công văn trả lời. Thành công rồi sếp.

-Biết rồi.

-Dự toán D22 đã xong, gửi vào mail của sếp rồi ạ.

-Ok.

-Chiều nay sếp có lịch họp, vậy sếp có họp được không?

-Không. Giao cho anh đấy.

-Vâng. À... sếp ơi, ngày mai tôi nhà tôi có việc, tôi muốn xin nghỉ một ngày. Được không ạ?

-Cái gì? Xin nghỉ? Anh có biết lúc này là lúc nào không?

-Dạ, dạ... tôi chỉ là...

-Nhà anh có việc gì nói tôi xem nào! – Phúc nổi cáu - Có quan trọng tới mức để việc công ty phải hoãn lại không!

-Ồ... không ạ. Mà việc của tôi đã hoàn thành trước thời hạn. Vậy tôi mới...

-Không nghỉ được! Mai tôi vẫn chưa đến công ty! Anh phải tiếp tục!

-Vâng, vâng. Thưa sếp. Tôi sẽ không nghỉ. Không nghỉ. Vậy thôi chào sếp ạ.

Tiếng tút cúp máy sau giọng nói đầy nhẫn nhịn. Phúc quăng máy lên trời xe, chột áy náy khi nghĩ đến Phan từ lâu đã trở thành cánh tay phải của mình. Từ khi tiếp xúc hẳn trong công việc, quả thực càng ngày càng thấy hẳn là nhân viên sáng giá. Ngoài kiến thức chuyên môn khủng, hẳn còn rất chăm chỉ, trách nhiệm và cầu tiến. Những ngày qua vắng mặt, hẳn đã thay anh điều hành công việc ngon trót.

Bụng Phúc sôi réo, nhưng lại không muốn ăn. Phải ra khỏi trạng thái tệ hại này. Vì nó không giúp mình tìm ra cô ấy. Phúc nhớ đến thể trạng mình khá suy kiệt. Giờ chỉ có Sơn, nhà hàng Sơn Đông Quán và cái đầu mưng mủ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Sơn Đông Quán và những buồn vui bất ngờ

Sau mười mấy phút, Phúc đã có mặt ở Sơn Đông quán. Đây là nhà hàng của gia đình Sơn, một nơi nổi tiếng về đặc sản núi rừng, hi vọng đầu bếp ở đây sẽ làm anh muốn cầm đũa. Giờ này là giờ Sơn ngủ, thằng này vốn có thói quen ngủ trưa đều như quân đội.

Thấy Phúc vào, một phụ nữ trung niên đầm hoa xúng xính bước tới đón đũa từ cửa, đó là dì của Sơn.

-Đến rồi à. Vào đi con, tụi nó đang ngồi cả trong kia kia. Có chuyện gì mà trông con phờ phạc thế?

-À, dạ, đâu có gì. – Phúc giải đầu đi vào.

-Bàn mười hai ấy nhé!

Phúc đã đến bàn mười hai. Ở đây các bàn ngăn nhau bằng những khu tiểu cảnh núi rừng. Bàn số mười hai nằm sau một bụi tre. Từ xa đã nghe thấy tiếng thằng Nam cười hô hố. Phúc cứ ngỡ mình nghe lầm. Chẳng phải nó đang nằm trong viện. Mùi dê nướng xộc vào mũi Phúc. Phúc khoan bước vào mà đứng ngoài nghe. Tiếng Nam oang oang.

-Mày yên tâm đi, bác sĩ ok với tao rồi. Nó mà tới, bác sĩ sẽ bảo tao đang đi làm xét nghiệm, rồi ông ấy alo cho tao, rồi tao chạy về, thế là ổn.

-Vậy được! Để tao gọi đầu bếp làm ngay vài món, hôm nay có món nầm xào mỳ thích đấy. – Tiếng Sơn nhiệt thành.

-Nghe đã rõ rồi rồi. Làm nhanh lên! – Giọng Nam háu đói.

-Mà mang lên nhà ăn chứ, nhờ nó tới đây thì sao? – Sơn thận trọng.

-Ừ, cứ cẩn thận đi, giờ tình hình này, để lộ là nó lên con đấy. – Giọng Đại lo lắng.

-Đừng tưởng bở. Nó chẳng thèm đến đây làm gì đâu. Còn đang bận đi tìm người yêu. Chắc đang ở chỗ thám tử rồi, hoặc là đang ở đâu nhớ nhưng em í, điên điên dại dại. Còn sến hơn cả phim Hàn xèng ấy! – Nam đồng dục mai mĩa.

-Chà! Sao mà nó lại có lúc như thế này chứ. Em Thảo giỏi thật! – Giọng Sơn trầm trở - Tới tao phải tìm nó, xem tình trạng sến sảm thế nào.

-Này, huyện Đông Hưng hơn chục xã có tên bắt đầu bằng chữ Đông đều đi hết nhá. Quán nước nào cũng hỏi, rồi còn vào cả trong làng hỏi. Hỏi hết nhà này đến nhà khác. Như hai cái thằng dở hơi...

Tiếng Đại cười khàn khàn. Nam tiếp tục càu nhàu.

-Đã thế ăn thì không thiết đến, cứ bánh mỳ cầm hơi. Thế mà tìm hết lượt rồi, lại muốn đi tìm lại lượt nữa. Ồi cha mẹ ơi, không biết nó lấy đâu ra sức nữa, chứ còn tao thì giờ tay hàng rồi. Nếu không lừa được nó thì hôm nay tao đang đi tham quan huyện Đông Hưng... lượt hai.

-Mày... - Phúc bước vào với hai con mắt tròn trừng nhìn Nam.

-Ồ... ơ hơ... - Nam tròn mắt nhìn Phúc lấp bắp.

-Phúc... Phúc... - Sơn, Đại cũng ngơ ngác lấp bắp cùng.

-Thằng khốn, mày bạn bè thế à? - Phúc xóc áo Nam lên, mặt đỏ dừ.

-Ồ ơ từ từ đã, mày nghe tao nói đã. - Nam quỳnh quáng đờ.

-Tao đã nghe hết, mày còn gì để nói nữa đây! - Phúc rút lên cùng với một quả đấm...

-Thôi thôi! - Cả Sơn và Đại cùng nhào vào, cú đấm chưa kịp tung ra thì bị Sơn chặn lại - Bình tĩnh đi! Phúc! - Đại giữ vai Phúc đẩy ra.

-Hôm nay... tao phải cho thằng đều này một trận. Bao nhiêu lần... nó lừa tao rồi! - Phúc thờ hỏn hển xông tới, vắn túm chặt ngực áo Nam.

-Nhưng mà... nó chỉ vì mày! Vì mày... nó chịu khổ suốt mấy ngày rồi! - Đại gay gắt.

-Khò à. Khò thì nó quá biết tao đã đau như thế nào chứ! Vậy mà, nó còn gây thêm cho tao! Mày có biết tao đã lo cho nó như thế nào không hả! Hà!

-Thôi mà Phúc! Phúc! Bỏ ra! Bỏ nó ra!

-Thằng khốn này...

-Phúc!

Tiếng nhạc điện thoại của Phúc cắt ngang cuộc ẩu đả. Phúc vẫn một tay túm Nam, một tay rút điện thoại, thấy số của Thông, Phúc buông Nam ra, dẫn giọng.

-Mày chờ đấy.

-Alo, có gì không? Anh nói đi! - Giọng Phúc vẫn còn nóng nảy.

-Có có, chúc mừng em, Thảo vừa gọi cho anh! - Giọng Thông vui cấp tốc.

-Hà? Anh bảo sao? Thảo... Thảo... thế nào? - Phúc sợ mình nghe nhầm.

-Ngày mai Thảo đi làm rồi. Cô bé chỉ về quê có chút việc. Mai ra rồi. Gớm, thế mà cứ loạn cả lên.

-Thật... thật... thật không? Anh không đùa em đấy chứ?

-Anh điên sao mà đùa chú chuyện này. Thảo vừa mới gọi xong, anh báo ngay cho em đấy.

-Còn gì nữa không?

-Còn. Thảo xin anh làm lễ tân đón khách. Có vẻ rất cần tiền. Chú chuẩn bị trả lương sộp nhé!

-Ok, còn gì nữa? Cô ấy còn nói gì nữa? Có hỏi gì em không?

-Đương nhiên có.

-Hỏi sao?

-Hỏi em có đi tìm nàng không?

-Có mà, có mà, tìm đến chết! - Phúc rồi rít.

-Nhưng anh bảo không.

-Hớ! Sao lại thế? – Phúc há hóc.

-Nói thế để cô bé lại chạy đứt dép à, phải lừa vậy thì gấu của em mới quay lại chứ.

-Ồ! Anh nói chuẩn! Há há...

-Lần này thì nhất định giành gấu về tay đấy nhé... À, anh có khách.

Thông tắt máy. Phúc nhìn ba thằng bạn, bọn nó vẫn nghe ngóng câu chuyện, mặt thằng nào thằng đấy cứ chau chau, vẻ chẳng hiểu gì cả, lại còn quần áo xốc xa xốc xếch. Nhưng mà Phúc thấy chúng nó đều đẹp như sao hết. Nam thì vẫn còn sờ sờ phòng thủ. Phúc lao vào ôm chầm lấy nó, vỗ vai bôm bốp, thân thiết như thằng bạn vàng mười năm mới gặp.

-Mày là thằng bạn tốt! Thằng bạn tốt nhất! Thật cảm ơn mày! Hú hú! Hú hú!

Nam cứ trở mặt há mồm kinh ngạc, cả Sơn, Đại cũng thế, hỏi gì thì hỏi, cũng phải chờ thằng điên này cười rú như con vượn xong cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Giao kèo hai tỉ

Trời xanh mây trắng, những thảm lúa mênh mông xanh ròn đang lướt qua, nắng sớm loang loáng qua ô kính, một ngày đẹp trời đây!

Ngồi trên xe khách, Thảo nghiêng mặt ra ô cửa, cảnh vật bên ngoài không thu hút cô nhiều lắm, mà nó đang đẩy dòng suy nghĩ của cô miên man hơn.

Chuyến xe này đang đưa cô trở lại Hà nội, với Phan, với những nỗi lo mới, sau một quyết định mà cho đến giờ cô cũng không biết là đúng hay sai.

Chuyện bất ngờ đã xảy ra vào cái lúc cô chỉ còn một con đường tuyệt vọng. Rồi trong cái hầm đen đặc đó có một ý nghĩ chẳng lấy làm sáng sủa gì lóe lên. Cô nói với lão dù biết lão sẽ cười vào mũi.

-Ông hãy cho tôi đi Hà nội, nếu sau ba năm tôi không kiếm đủ trả ông được, thì tôi sẽ quay về lấy ông.

-Em bị ám đầu rồi đấy. – Lão sờ trán cô.

-Nếu không như thế, thì tôi sẽ làm bà cô suốt đời.

Lão thở dài chứ!

-Cho ông canh đến bao giờ thì canh... - Cô bồi thêm

Mặt lão... không cảm xúc, còn mặt cô, vẫn chảy thướt nảo nề.

Vậy mà đêm hôm ấy lão đã về rồi lại bỗng dưng quay lại, giữa lúc cô nằm như cái xác không hồn.

-Tôi chỉ cho em một năm thôi. Hết thời hạn mà không trả được nợ, em phải làm đám cưới với tôi liền.

Cô ngoảnh mặt đi, chán chường buồn nói.

Vậy mà cái cơ hội như đóm lửa tàn ấy suốt đêm lại canh cánh trong lòng cô cơ chứ. Cô cứ nghĩ mãi, nếu đồng ý cô sẽ lại được ở bên Phan. Cứ chớp mắt là cô lại mơ thấy Phan, cùng ăn cơm, cùng đi dạo, cùng chơi điện tử... hình ảnh ắp đầy, vô cùng hạnh phúc.

Chẳng phải mình vẫn còn có cơ hội đấy thôi!

Chỉ cần bên Phan... cái ý nghĩ đó đã thôi thúc cô đồng ý. Còn lấy lão hay không... tính sau!

Sáng sớm hôm sau, lần đầu tiên cô mong lão đến để nói chuyện, mà cũng đến lạ, lão đến sớm hơn cả mọi ngày, trời còn chưa sáng rõ nhé. Không lẽ giữa cô và lão mà cũng có thần giao cách cảm.

Bây giờ thì cô mới ngã ngửa, lão đã trị ngay cái tính ừ ờ hứa suông hứa vọt cô vốn đã quen nhờn với lão.

-Hết một năm nếu không trả được nợ thì em phải lấy tôi, nếu không lấy hoặc trong thời gian một năm này mà em yêu người khác thì em sẽ bị tôi tính lại nợ. Nghĩa là tôi sẽ tính em mức lãi suất như những người khác, với mức lãi suất này thì em nợ tôi cả gốc lẫn lãi là hai tỷ. Bởi vì, cái lãi suất ban đầu khi tôi cho em vay là khi em trả đúng hạn và tử tế! Còn một khi em đã phản tôi rồi thì tôi chả việc chó gì phải nhân đạo với em! Nếu em chịu như vậy, thì tôi

đồng ý cho em đi!

Điên à? Chẳng đời nào cô chịu cái lãi suất trên trời của lão, trong khi hợp đồng cho vay đã ghi rõ cô chỉ chịu lãi có 25% một năm. Cô gân cổ cãi, là lão vô lý, lão sai phạm...

Thế mà cuối cùng cô đã ký chấp thuận giao kèo ấy. Không phải là cô điên đâu. Cô đã tính rồi.

Cô nhớ tới công việc mà quản lý Thông đã từng đề nghị, mười lăm triệu một tháng. Cô đã gọi điện hỏi lại cho chắc chắn, giờ thì tốt rồi. Với mức lương này, một năm sau cô sẽ có một trăm tám mươi triệu, ấy là chưa kể tiền của Phan, trừ tiền ăn tiền nhà vẫn dư sức trả.

Còn Phúc, thì ra hẳn chỉ là cái phùng la cà ong bướm. Cô đi thì hẳn cũng chẳng thêm cô luôn. Thế mà cô còn tưởng hẳn sẽ lao về quê tìm cô chứ. Nghĩ mà thấy tiếc công việc ở nhà sách, chỉ vì hẳn mà cô phải bỏ. Tức thật! Mà thôi, hẳn bỏ cô là tốt quá rồi, và chẳng phải đây chính là điều cô mong muốn đấy sao: Lương mười lăm triệu một tháng, không bị hẳn tới quấy rầy.

Cô đã lên đường ngay, xa lão và đến với Phan càng nhanh càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Trị tội

Ở ọp trong nhà tắm để rũ đi bụi đường, chợt có tiếng đập cửa. Phan đã tới. Cô mặc ào quần áo, nhanh chóng chạy ra, để nguyên mái tóc ướt. Vừa hé cánh cửa cô đã giật mình. Phúc!

Tròn mắt nhìn Phúc, khựng người mấy giây, tim đập như trống, cô liền đóng cửa lại. Phúc ập cửa xông vào.

-Anh... anh... - Cô hoảng sợ lùi lại – Ai cho anh tới đây?

-Anh yêu em thì anh tới đây!

-Về đi!

-Không!

Phúc nhìn Thảo như ăn tươi nuốt sống, chỉ ba bước đã dồn Thảo đến chân tường trong cái căn phòng bé xíu.

Thảo dơ ra nhìn Phúc, ánh mắt sáng quắc ấy lại uy hiếp cô. Căng thẳng, hồi hộp và... tức giận, anh ta luôn luôn mang đến cho cô cảm giác này.

-Anh muốn gì?

-Muốn gặp em! muốn được trông thấy em! anh không thể chịu đựng được nữa!

Cô toan chạy, hẳn chống tay lên tường chặn. Cô quay bên kia, hẳn chặn nốt.

-Anh làm sao vậy! sao anh cứ bám tôi mãi thế! – Cô hét đầy ức chế.

-Yêu em. Vậy thôi!

Phúc nhìn chăm chăm vào mặt cô, còn cô thì nghe rõ hơi thở dồn dập của Phúc, hai vòng ngực vạm vỡ của anh đang dồn lên hạ xuống liên tục trước mặt cô. Hai cánh tay anh chống tường chặn cô nổi rõ những đường gân gân gập. Cô sợ đến... không dám thở, dù đã không biết đến bao lần bị anh ta “nhốt” kiểu này.

-Anh chờ em mãi dưới sân, anh đã thấy em về... - Phúc nghèn nghẹn nói – Anh vui lắm... Anh... anh biết là anh nên gặp em ở chỗ làm, chứ không nên đến đây, vì em sẽ không thích. Nhưng... anh không thể nào chờ hơn được nữa, anh không thể nào chịu đựng được đến ngày mai. Anh yêu em, anh yêu em...

Những lời nói bằng cả trái tim... cô cảm thấy là như vậy. Nhưng nó cũng gọi cho nỗi hận trong cô sống lại. Trên đời này, chưa ai đối xử tàn nhẫn với cô như hẳn.

-Anh đi đi, dù có chết tôi cũng không thèm nghe những gì anh nói. Hãy ra khỏi đây, tránh xa tôi ra, để tôi được yên...

-Anh làm sao mà làm như thế. Anh không thể làm như thế. Em đi rồi, anh đã lẫn lộn tìm em. . . tìm em mãi. . . em có biết. . . anh đã tìm em như thế nào không?

-Anh nói dối!

-Gi?

-Anh chẳng tìm em gì hết!

-Anh Thông nói có phải không?

-Thì sao?

-Thì em mắc bẫy. Anh Thông muốn giúp anh tìm được em.

-Anh ta thông đồng với anh sao?

-Thôi nào, điều đó quan trọng gì chứ, điều quan trọng là anh đã nhận ra anh không thể sống thiếu em. Anh đã đi tìm em, tìm suốt mấy ngày trời, tìm khắp cả cái huyện Đông Hưng, giống như một thằng điên vậy.

-Anh bảo sao?

-Anh đã đi tìm em như thế, đi gần hết các xã, rồi xóm nào cũng hỏi, quán nước nào cũng hỏi. . .

-Thật thế sao?

-Chứ còn gì nữa. Anh với thằng Nam đi đến rạc cả chân.

-Cả anh Nam nữa sao? Thế. . . thế tại sao không thấy?

-Em còn nói. Tại em tẩy xóa chứng minh thư, chữ xã Đông gì bị mờ tịt, bọn anh chỉ có nước đi tìm cả huyện. . .

-Cái gì? Em tẩy xóa chứng minh thư?

-Chứ còn gì. Em í, mưu mẹo lắm.

-Không phải!

-Đừng sợ, anh chẳng nói ai chuyện này đâu.

-Anh. . . - Thảo thấy giận điên người – Rút cục anh chỉ nghĩ tôi tệ hại như thế thôi! Tẩy xóa chứng minh thư, anh muốn nói tôi là kẻ gian dối hả? Hết chuyện này đến chuyện khác. Bao giờ anh cũng gán cho tôi tội lỗi! Tôi ăn cắp, tôi làm gái, tôi lừa đảo, giờ. . . lại cái này! anh. . . anh còn gì chưa đổ lên tôi nữa không!

-Em. . .

-Anh dứt đi! Anh căm ghét tôi thì có, chứ yêu nổi gì!

-Thảo, anh yêu em!

-Đi đi!

-Thảo, anh sẽ bỏ qua cho em hết mọi chuyện, sẽ không chấp em bất cứ một cái gì trong quá khứ! Kể từ giờ phút này, anh sẽ ở bên em, bảo vệ em, giúp em không thể nào sa đọa nữa.

-Tôi không cần! anh ra khỏi đây ngay! mang cái tình yêu quái gở của anh đi! Tôi có sa đọa cũng không cần anh thương hại!

-Anh không thương hại, anh yêu em thực sự!

-Tôi không thêm cái tình yêu như thế. Anh khinh tôi, và tôi ghét anh!

-Anh khinh em bao giờ?

-Anh quên à, anh đã nói rất nhiều lần câu đó!

-Anh. . . anh. . . không phải vậy đâu! Thực ra là. . . anh yêu em đấy!

-Không, tôi chẳng tin được thế! Trên đời không có tình yêu nào như thế!

- Em không tin là anh yêu em sao?

- Tôi không tin!

- Em phải tin!

- Tôi chỉ tin... là anh sẽ không bao giờ từ bỏ tôi cả!

- Thảo!

- Buông tôi ra!

- Vậy anh phải làm gì thì em mới tin!

Cô không biết nói gì hơn nữa, chạy thì Phúc không cho chạy, bị kẹp giữa hai tay của hắn rồi. Chợt ánh mắt hắn... khiến cho cô nhớ cơ thể mình đang ướt đầm. Mái tóc đang gội dở này giờ đã làm ướt hết chiếc áo trên người. Lốp vải ướt mòng ấy đang dính sát vào da thịt, và bờ ngực đầy của cô đang thu hút hắn vô cùng...

Mặt cô đỏ bừng, lúnh quính xoay người né. Không kịp nữa rồi, hắn đã cúi xuống...

Cô chống cự vô ích trong trận mưa hôn của hắn. Môi hắn phủ khắp mặt, vai cô, khiến cô phải tối tăm mặt mày. Minh chết rồi! Minh chết ở đây rồi...

Huych! Tự dưng hắn ngã lăn ra đất. Phan đứng trước mặt cô. Cô òa khóc với cứu tinh của mình.

- Phan ơi, đánh hắn đi! Cậu đánh hắn đi! Hu hu! Đánh hắn! Minh ghét hắn lắm! Đánh đi!

Nhưng Phan đứng tròn mắt nhìn Phúc, và Phúc cũng tròn mắt nhìn Phan. Cô tức tưởi nói.

- Đánh đi chứ còn chờ gì nữa! Hắn cường bức mình đấy! Hắn đã hành hạ mình nhiều lắm! Cậu đánh hắn ngay đi! Hu hu!

- Mày đã làm gì cô ấy? – Phan xách Phúc lên, gầm như hổ.

- Hai người... - Phúc ngỡ ngàng nhìn cả Phan và Thảo.

- Cậu đánh đi! Cho nó một trận luôn đi! Nếu không đánh nó sẽ còn cường bức mình nữa đấy! Đánh nó cho mình với Phan ơi! – Thảo gào lên om sòm.

Bụp! Bụp!... Phan hành động ngay lập tức. Các cú đấm của Phan phi tới. Nhưng phát nào Phúc cũng gần như né được. Thảo thấy tức điên, cô không mong như thế!

- Đánh mạnh vào chứ! Đánh trúng vào! Đánh cho nó chữa đi! – Cô chu chéo.

Lối đánh của liền Phan thay đổi, hiểm hơn, xung hơn. Phúc ra đòn, nhưng chẳng thấm tháp gì cả, chủ yếu là để đỡ. Mặc kệ, cô càng thêm căm phẫn, hắn chưa bị đòn đau, cô chưa hả.

- Đánh đi! Đánh thật đau! Tôi cho anh biết, hôm nay tôi sẽ không tha anh được nữa! Phan! Cứ đập đi! Đập hắn đi!

Hự! Hạ! Tiếng hô của Phan, cùng những cú đấm, đập vô cùng mạnh, căn phòng quá bé để anh tung sức, Phúc bị lôi, bị xách... cô chóng mặt... hình như Phúc đã trúng đòn, không phải một, mà là mấy phát. Máu ở mồm ở mũi bật ra. Cô choáng tỉnh.

- Thôi! Phan ơi!

Phan đánh tiếp, giờ Phan như một người khác, giống như một đấu sĩ đang hăng máu, cô lao tới.

- Đánh thế đủ rồi! Thôi!

Cô ôm chặt Phan để Phan phải dừng tay. Phúc thì mặt mũi bê bết máu, cô dúi mặt vào lưng Phan, không dám nhìn.

- Giờ anh về đi! Về đi!

- Mày mà còn động đến bạn tao, thì tao cho mày chết! – Phan gầm – Cút!

Phúc bò dậy đi khỏi, ngoài cửa thấp thoáng bóng mấy người hàng xóm.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Ân hận

Ngay sau đó, Phan lập tức hỏi chuyện cô và Phúc. Đang con tức giận, cô tức tưởi kể ra tất cả, rằng cô đã gặp hán thế nào, hán đã o ép cô ra sao, những ngày cô phải chịu đựng hán, và vì sao cô phải chịu đựng hán... Kể xong, lại bị nghe Phan trách cô ngốc, cô không muốn Phan đánh nhau rồi cuối cùng vẫn xảy ra đây thôi.

Tiếp đó là đến chuyện ông Mạnh, Phan nghe đến đâu, lắc đầu thờ dài đến đấy. Rồi Phan yên lặng rít thuốc đến hàng giờ đồng hồ ở ngoài hiên.

Cô không dám hỏi gì vì biết Phan đang muốn tĩnh tâm suy nghĩ. Nhìn cái dáng trầm tư xen lẫn đau khổ của Phan cô thấy thương. Sao một lúc cô lại đem cho anh quá nhiều chuyện phức tạp thế.

Hôm đó Phan về rồi không thấy sang lại để hai đứa chuyện trò với nhau theo như cô nghĩ, mấy ngày xa nhau bình thường hai đứa thế nào cũng đi dạo hay là đi cà phê tới khuya. Nhất là hôm nay Nhung vẫn đang đi công tác, cô phải ở nhà một mình, và Phan biết là cô đang cần Phan như thế nào... Cô cứ ở nhà ngóng Phan, tâm trạng hoang mang dần.

Cô bắt đầu thấy lo, Phúc không dễ dàng chịu thua, bản thân anh ta đã vô lý ngang ngược từ trước tới nay rồi, liệu Phan có đủ là lý do cho anh ta lùi bước! Không đâu! Đã thế, hôm nay còn bị Phan đánh cho như thế, chắc anh ta sẽ trả thù. Trời ơi, hán mà trả thù thì Phan chết chắc, cô ân hận lắm rồi, chỉ một phút tức nước vỡ bờ, cô đã làm Phan gây tội lớn.

Sáng hôm sau cô sang Phan sớm. Phan đã ra ngoài đi đâu rồi, trong phòng máy tính vẫn bật, giữa màn hình dòng chữ đơn xin thôi việc đập vào mắt cô. Cô lập tức đọc, lá đơn đang được đánh dở.

Kính gửi: Ông Nguyễn Hoàng Phúc – Trưởng phòng dự án CFD”

Tên tôi là: Đặng Ngọc Phan – Nhân viên dự án CFD

Tôi viết đơn này xin được thôi việc tại công ty. Tôi rất tiếc vì những gì đã xảy ra hôm qua đã khiến tôi không thể tiếp tục làm công việc này nữa. Dù công việc ở đây tôi rất hài lòng

Những dòng chữ dở dang này khiến cô vô cùng sững sốt, cô đọc đi đọc lại. Nguyễn Hoàng Phúc ư? Trưởng phòng ư? Thôi việc ư... Vậy là đang có chuyện gì đây? Nguyễn Hoàng Phúc. Nguyễn Hoàng Phúc. Cô lẩm nhẩm, tên anh ta đấy, cô thuộc lâu mà. Thảo bâng hoàng nhìn xung quanh, mấy tập tài liệu để bên cạnh càng chứng minh cho những gì cô đang ngờ ngợ. Ngay trên đó có một bản có chữ ký của Phúc. Có lần Phúc đã viết thư cho cô và chữ ký anh ta đã in vào đầu cô. Đó chính là chữ ký này. Thảo rụng rời, cô lật lật mấy tờ tài liệu, ở dưới có bản có nét chữ phê của anh ta trên đầu tài liệu, chính là những nét chữ này...

Cô run lấy bầy ngồi luôn xuống ghế tại đó, rồi bản thân người ra, cô không biết nghĩ sao, không biết tính sao với sự thật này.

Chỉ có một cảm giác rõ nhất là cảm giác mang trọng tội. Nhưng sao chuyện lại thế này? Sao sự việc lại thế này?

Phúc chính là sếp của Phan.

Có sự thật nào oái oăm như thế?

Cô nhìn thấy cái cốc uống nước đựng đầy ắp đầu mẩu thuốc lá trên bàn, Phan của cô bình thường rất hiếm khi hút thuốc, thậm chí trong nhà còn không có gạt tàn luôn, vậy mà cả đêm qua Phan đã hút thuốc, phòng vẫn còn sực mùi thuốc lá, những điếu thuốc đang dở bị dụi tắt, dấu vết còn rất mới. Nước mắt cô ứa ra, lần đầu tiên Phan như thế này đây.

Cậu ấy hán đã dần vất rất nhiều. Mắt cô nhòa lệ...

“Mình phải khát hạn cậu hôm nay rồi. Sếp cần gấp quá nên mình phải cố. Giờ mình phải làm ngay nếu không sẽ không kịp. Cậu về ngủ sớm đi, đồ cậu làm, đêm mình sẽ ăn hết. Cứ yên tâm, đã bảo không ốm là sẽ không ốm đâu mà sợ.”

“Thảo ơi, thành công rồi. Sếp đã chú ý tới đề án của mình, sếp muốn mình triển khai tiếp. Cậu có biết như thế là thế nào không, đó là anh ta đã nhìn nhận được khả năng của mình. Mình đã thuyết phục được anh ta rồi.”

“Mấy hôm nay mình bận tới mất tới mũi Thảo ơi. Cậu biết là bận cái gì không. Bận làm sếp đấy. Được sếp tin tưởng cũng khổ. Mấy ngày nay sếp đi chơi và ủy quyền cho mình hết. Muốn nghỉ một buổi về quê giải cứu cậu mà xin không được Thảo ơi.”

Giọng nói thanh minh pha lẫn niềm tự hào của Phan khi nhận được điện thoại Thảo báo cô đã ở quê ra, cô vẫn còn nhớ. Cô cũng còn nhớ như in nét hân hoan vui sướng của Phan mỗi lần ghi thêm điểm trong mắt sếp. Vậy mà bây giờ...

Cô ngồi chết lặng đau khổ. Cô đã hại Phan thế thảm rồi.

Cửa phòng mở, Phan bước vào, trên tay cầm bao thuốc, thấy Thảo đã ngồi ở chỗ máy tính, nước mắt lưng tròng từ bao giờ, Phan luống cuống.

-Sao thế? Cậu sao thế?

Thảo đung con chuột cho màn hình sáng lên, Phan nhìn vào bối rối.

-Có gì đâu nào, đâu có chuyện gì đâu nào.

Chỉ có thể là Thảo đứng lên ôm chầm lấy Phan, không hiểu sao lúc này cô có thể nép vào ngực Phan, gục đầu vào vai Phan ngon lành đến thế, điều mà trước đây cô vốn chỉ luôn chờ đợi... Phan ôm cô, xoa vai vỗ về.

-Cậu không được thôi việc, mình không cho cậu thôi việc thế này... - Thảo thút thít.

-À... mình... chán cái chỗ này lắm rồi, mình muốn làm chỗ khác.

-Tại sao lúc ấy cậu không nói ngay ra sự thật, mà lại lao vào đánh hấn? Cậu nghe lời mình làm gì vậy, để đến bây giờ... mình hại chết cậu rồi.

-À... à... Không sao, đã bảo là không sao... - Phan hơi khựng lại rồi tiếp tục vỗ về - Cậu không hại gì mình hết. Mình không có chuyện gì hết.

-Cậu... mất việc đến nơi mà còn bảo là không có chuyện gì à, còn bảo là mình không hại cậu sao. Thế cậu đánh hấn là vì ai? Ai mới có thể khiến cậu đánh luôn cả sếp của mình thế?

-Không phải, không phải đâu Thảo, hấn không phải sếp của mình...

-Không phải thì cái tên Phúc trong đơn là ai kia? - Thảo ầm ứ đẩy Phan ra.

-Trùng tên thôi mà. Đã bảo mình chán chỗ này rồi, cậu không liên quan gì hết. - Phan nghiêng mặt, tránh cái nhìn trực diện của Thảo.

-Phan, cậu còn muốn giấu mình đến lúc nào nữa đây? Cậu định sẽ chịu đựng một mình để cho mình được hả hê sung sướng? Nhưng mình biết hết cả rồi. Hấn chính là sếp của cậu. Họ tên hấn mình biết, nét chữ hấn mình biết, và cả chữ ký của hấn nữa - Cô chỉ tay vào chữ ký của Phúc trên trang A4 - Có một lần hấn đã viết thư cho mình...

-Hấn không phải là sếp của mình! Hấn không là cái gì của mình! - Phan nổi nóng.

-Sao vậy Phan ơi, hấn chỉ trêu ghẹo mình thôi. Những người như hấn, con gái có thiếu gì. Cũng chả mấy mà hấn chạy theo những đứa khác. Cậu đừng vì chuyện này mà làm mất đi một công việc tốt.

Phan chống hai tay lên mép bàn, môi mím chặt, hai xương quai hàm nổi lên, chắc chắn anh đang tức giận. Thảo đặt bàn tay mềm mại lên cánh tay cơ bắp đang căng cứng của Phan.

-Cậu đã từng nói với mình đây là một công ty rất lớn, là một trong những công ty hùng mạnh hàng đầu, và đó cũng là khát khao của cậu. Cậu thôi việc chỗ này thì làm sao có thể tìm được chỗ nào hơn... Mình xin cậu! Công việc cậu sẽ gắn cả đời với nó. Còn chuyện mình với hấn chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Cậu đừng vì mình mà bỏ đi cả một cơ hội tốt. Nếu cậu thôi việc thì mình sẽ không thể nào tha thứ cho mình được đâu.

Phan đau khổ ôm Thảo vào lòng, kéo đầu cô áp lên bờ vai gầy guộc của anh.

-Cậu nhất định phải vượt qua được chuyện này. - Thảo vẫn xúc động - Hấn tuy xấu xa với mình, nhưng trong công việc thì vẫn là người tốt. Chẳng phải cậu đã từng một lần thắng được hấn sao. Hấn đã phải công nhận cậu đấy thôi. Thời gian qua hấn đã tin nhiệm cậu nhất. Điều đó chứng tỏ hấn cũng công tư phần mình. Mà chuyện này rồi cũng sẽ qua. Cậu hãy nhẫn nại lần nữa đi...

-Mình biết rồi, thôi mình biết rồi. - Phan xoa vai Thảo.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Ai là ai

Quán cà phê bình dân đông khách, mọi người ngồi ra cả hè phố. Chỗ tùm tùm ồn ào, chỗ thưa vắng. Có vẻ không được yên tĩnh cho lắm nhưng đây là chỉ nhìn về bề ngoài. Thực ra nơi đây còn có nhiều chỗ lý tưởng, bởi vì còn những khoảng trống trên vỉa hè, dưới những tán cây, và nơi đây khá yên tĩnh vì nó là con hẻm cụt, ít xe qua lại.

Hắn hiểu ý mình đấy. Từ xa Thảo đã thấy Phúc đứng lên giờ cao tay từ một gốc cây cách xa chỗ đám đông vài mét, không để cô phải ngó tìm. Rảo bước đến chỗ hắn. Cô thấy tim mình đập mạnh lên từng hồi. Càng gần hắn cô càng bước chậm lại. Cô rất sợ, cô không biết phải đối mặt với hắn như thế nào, mặc dù cuộc gặp này do cô chủ động và đã chuẩn bị từ nhà rất kỹ lưỡng.

Cuối cùng cô đã ngồi trước mặt hắn. Chỉ lăm lết nhìn, cảm giác sợ sệt của kẻ ăn mày có tội. Kể từ hôm nay, mọi thứ đã thay đổi, hắn là sếp của Phan. Lý do này làm đảo ngược mọi thứ.

-Em nói đi – Phúc nhẹ nhàng hỏi sau mấy phút thấy cô cứ ngồi yên kỳ quặc.

Cô vẫn ngồi hai tay đặt lên đùi, ngón nọ vân vê ngón kia. Không phải cô không nhớ những gì cần nói mà cô đang thực sự choáng với hậu quả của mình. Mặt Phúc đầy những vết thâm tím, nhất là ở miệng và gò má. Cái môi sưng vù, một bên má cũng lệch đi. Khuôn mặt điển trai thường ngày hay vênh vào hôm nay đã phải cúi gầm xuống đất. Hắn không cho cô cơ hội nhìn kỹ các vết thương.

-Em uống đi, cà phê nguội hết rồi. – Hắn nhắc, mặt vẫn cúi, khuấy khuấy nhẹ tách cà phê, từ từ chậm rãi như chính cái đầu hắn đang dò xét cô từng li từng tí. Cô biết chứ. Hắn đưa một muỗng cà phê lên nhấp, rồi hơi nhăn mặt, môi hắn bị đau.

-Em xin lỗi. – Cô biết tội lí nhí.

Hắn không nói, lại chậm rãi khuấy cà phê, nhưng đôi mắt liếc cô giây lát. Tim cô càng đập thình thịch...

-Anh... anh bị thế này, em là người có lỗi. Lỗi... lỗi là ở em, không phải là anh ấy.

Phúc chau mày nhìn cô, cô càng quỳnh quáng.

-Không phải do anh ấy. Anh ấy làm theo em nói. Anh cũng biết rồi đấy, chính em đã bắt anh ấy, chính em đã dồn anh ấy, chứ nếu không...

-Anh ta là gì của em?

-... .. - Mặt cô nghệt ra, thật là không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Phan với cô. Tình bạn thì chẳng phải, còn tình yêu, liệu đã có thể coi là như vậy chưa nhỉ.

-Hôm nay anh ta không đi làm. – Phúc nghiêm giọng – Sao vậy?

-Dạ không phải đâu anh, không phải là anh ấy có ý gì đâu anh, anh ấy sẽ đi làm...

-Cả em nữa – Phúc cười khẩy – Em làm anh Thông cả sáng chờ rồi đấy.

-Ôi! – Cô thốt lên, từ lúc biết chuyện hắn là sếp của Phan đến giờ, chuyện cô hẹn Thông hôm nay đến làm bỗng dưng bị quên tiết.

-Yên tâm, em sẽ không mất việc.

-Trời ơi... - Cô vẫn thần người ra – Em quên mất...

-Nhưng hắn thì không quên. – Giọng Phúc lạnh lùng ác cảm đến mức Thảo phải ngớ ngàng – Nói với hắn, tôi chỉ cho hắn một ngày quyết định.

-Anh... hôm nay em hẹn anh là để nói chuyện này đây. Anh Phan không nghỉ việc. Anh ấy đang bị sốc, anh ấy cần phải...

-Hừ. Bị sốc à. Bị sốc nên không cần biết tôi là ai, có đúng không.

-Em xin lỗi... Anh ấy chỉ vì em... - Thảo nài nỉ, xuống nước hết cỡ.

-Vậy tôi hỏi hai người là thế nào? – Phúc lại nôn nóng với câu hỏi ấy.

-Chúng tôi yêu nhau. – Thảo nhắm mắt thú nhận – Chỉ vì như vậy nên anh ấy mới...

Xoẹt! Cô giật mình mở bừng mắt. Tách cà phê bị gạt ra đến mép bàn suýt rơi thì dừng lại. Bàn tay Phúc đã kịp kiềm chế thành nắm đấm, nó rung rung nhẹ mà cô thấy sợ, cô vội thanh minh.

-Anh ấy yêu tôi trước anh, yêu từ rất lâu rồi nên anh ấy mới làm như thế. Cũng tại anh, tại anh ức hiếp tôi thì anh ấy mới nổi điên. Nếu ai làm người yêu anh như vậy thì anh cũng sẵn sàng như thế!

-Đúng vậy! Nếu như có kẻ nào lợi dụng người tôi yêu thì dù hắn là ai thì cũng đừng hòng thoát.

Thảo mở lớn mắt nhìn Phúc. Dù mặt hắn có biến dạng sau trận đấm hôm qua thì cô vẫn nhận thấy vẻ quyết tâm cực lớn của hắn. Cô nhớ lại những gì mình đã định nói trong cuộc gặp này. Cô đã đúng, cần phải nói hết... vì Phan.

-Anh Phúc! Mọi chuyện... không... không phải như thế đâu. Không phải... không phải... như những gì em nói trước đây đâu. Hôm nay... anh hãy nghe

em nói.- Thảo cố gắng hít sâu để lấy lại sự bình tĩnh, cố nói cho rõ ràng – Anh Phan là người tốt. Anh ấy không phải lợi dụng em. Anh ấy là bạn cùng quê với em. Tụi em học cùng nhau từ thuở bé...

Mặt Phúc trầm lại như muốn nuốt lấy từng lời nói của cô, làm cô có đà kể tiếp.

-Nhà anh ấy sát cạnh nhà em. Chúng em học cùng nhau từ cấp hai rồi hết cấp ba. Anh Phan học giỏi lắm. Rồi anh ấy vào đại học. Rồi tụi em mỗi đứa một nơi. Nhưng lúc nào cũng hướng về nhau. Bây giờ anh ấy học xong và có việc làm rồi, em mới ra đây cùng với anh ấy.

-Hai người đã yêu nhau lâu thế rồi sao? – Phúc hỏi đau xót.

-Vâng. Còn một chuyện nữa. Em không phải... em không phải là gái. Em cũng không phải trộm cắp hay là lừa đảo. Nếu em là người như thế, anh Phan đã không bao giờ yêu em. Nhưng em đã nhận tất cả những điều ấy là vì... là vì... em muốn anh bỏ em. Mà... em cũng không hiểu sao anh cứ đổ cho em những tội như thế.

-Cái gì cơ? – Phúc ngỡ mình nghe lầm.

-Anh nghe rồi đấy. Lẽ ra em sẽ thà xấu xa như thế, để mà thoát được anh. Nhưng em không ngờ anh lại biết anh Phan, lại còn là sếp của anh ấy nữa, cho nên em buộc phải lấy lại sự trong sạch của mình. Anh nghe đây, em sẽ nhắc lại một lần nữa. Em không trộm cắp, không lừa đảo, không đi điểm bao giờ. Ở nhà, em cũng được ăn học, được dạy bảo đàng hoàng như những cô gái nhà lành khác. Cho nên việc anh Phan yêu một người như em là chuyện hết sức bình thường.

Thảo thấy thái độ Phúc bàng hoàng tê tái, cô rút ra trong túi áo chứng minh thư của mình, rồi tiếp.

-Còn đây là chứng minh thư của em. Đây là vết sun do người ta làm rơi mẩu thuốc lá đang cháy vào mà em không biết. Em cũng định đi làm lại, nhưng ra đây làm không thấy ai bảo gì. Và lại nếu nhìn nghiêng thì vẫn thấy rõ chữ, chẳng qua chụp ảnh thì mới khó nhìn vậy thôi. Anh xem đi.

Phúc cầm chứng minh thư xem xem rồi đưa lại Thảo. Thảo nhớ lại rồi nói tiếp.

-Người đàn ông còi trần hôm anh gặp khi đến nhà em, đó chính là Phan. Hôm đó mất điện, nóng quá, nên anh ấy mới còi trần ra, chỉ thế thôi, chứ tụi em chẳng bao giờ làm chuyện đó đâu. Anh Phan là người rất nghiêm chỉnh.

Phúc cứ sững người nhìn Thảo, Thảo thật thà kể tiếp.

-Em đã nhận tất cả, cốt sao cắt được cái đuôi chính là anh. Em đã có người yêu, em chung thủy, em không muốn thay đổi gì hết cả, cho dù anh có hơn anh ấy gấp nghìn lần đi nữa, em cũng chỉ yêu anh ấy thôi. Em mong anh sau chuyện này sẽ không còn coi em như trước nữa. Mà coi em là bạn gái nhân viên của anh.

Phúc vẫn nhìn cô, ánh mắt trở nên sâu thẳm, cô lặng mắt, chỉ tiếp tục những gì đã định.

-Anh Phan là người tốt, bình thường anh ấy cũng hay giúp đỡ mọi người, làng em ai cũng quý anh ấy cả. Anh ấy không muốn có hiềm khích với ai đâu, kể cả với anh cũng vậy. Anh đừng có hiểu lầm anh ấy. Sống nhẫn nhịn, hòa bình, yêu công việc đó chính là con người anh ấy.

-Em tự hào về người yêu em nhỉ - Phúc nhếch môi.

-Vâng – Thảo cười nhẹ, cô nhớ đến một kỷ niệm đau buồn – Anh ấy không chỉ là bạn, là hàng xóm, là người yêu, mà còn là ân nhân của em nữa. Hôm em mới ra Hà Nội, công việc đầu tiên là ở nhà anh Đại, bạn anh, rồi em gặp anh, rồi anh mất iphone... – Nói đến đây nước mắt cô ứa ra, không thể nào cầm nổi, giọng cô nghẹn lại – Đòi em, chưa bao giờ ăn cắp của ai, vậy mà hôm đó tất cả đều bảo em là con ăn cắp. Cái thằng đi đường nó đã đánh em đau lắm, nhưng các anh không biết đâu, vì nó toàn đánh lên... em đã rất đau, may có anh tin em, rồi anh đưa em về... Sau rồi em ngất đi, nhưng em nhớ hình như anh đã ở lại chăm sóc em thì phải, nếu không phải thế thì chắc là em ngủ mơ rồi. Thằng đó... anh biết không, cái thằng đi đường đã đánh em đó, sáng hôm sau nó đã mò tới... mò tới cưỡng hiếp em.

-Hà? Cái gì hà?– Phúc giật bản mình, chớp lấy tay Thảo.

-Á! – Thảo kêu, rút tay ra khỏi bàn tay đang giằn giết của Phúc. – Nhưng em không sao. Anh Phan tới cứu kịp em rồi. – Thảo vội nói ngay khi thấy mặt Phúc tái ngắt.

-Trời ơi! – Phúc vò hai thái dương, mồ hôi vã ra.

-Em không sao nhưng chúng em phải chạy đi ngay lập tức. Ra đến ngõ còn thấy bọn chúng nó cả một lũ gậy gộc đuổi theo. May mà hôm đó anh Phan đi xe máy của bạn nên chở em chạy kịp. Sau đó em không bao giờ quay lại đây nữa.

Kể đến đây thì Thảo cũng hồi hộp, ánh mắt hoảng sợ, mồ hôi cũng vã ra.

-Lần đó em phải nằm liệt ba ngày, bởi vì lúc ấy em lại bị thằng đó đánh cho trận nữa. Nếu anh Phan không đến kịp, có khi em còn chết. Bởi em đã ốm từ trước đó nhiều ngày rồi...

-Em bị sao vậy? – Phúc sững sờ.

-Chỉ là ốm thông thường thôi, nhưng em để nhiều ngày quá.

-Em không có tiền chữa sao?

-Không phải vậy.

-Nhưng tại sao...

-Đừng hỏi, em sẽ không nói những chuyện đó. Em chỉ muốn nói với anh rằng, Anh Phan là ân nhân của em, đời này em không bao giờ quên ơn đó. Cũng như anh nên thông cảm với anh ấy chuyện hôm qua. Vì đã từng cứu em một lần bị như vậy cho nên hôm qua anh ấy không thể bình tĩnh được.

Phúc lặng người nhìn người con gái trước mặt, trông cô càng hiền lành thuần khiết bao nhiêu thì trong lòng anh càng thương xót bấy nhiêu. Vậy mà bấy lâu nay anh đã đổ cả trăm thứ lên đầu cô ấy, đã hành hạ cho cô không được ngày nào yên, suốt mấy tháng trời như thế liên, mình là con người hay con thú... Lòng ngực anh thắt nghẹn. Anh đau lắm! Nhưng nỗi đau này là nỗi đau gì?

-Em nói hết rồi. Em mong anh từ nay hãy bỏ qua mọi chuyện. Nếu cần bồi thường, cần chuộc lỗi thì em xin gánh chịu. Chỉ cần anh hiểu được anh ấy và coi anh ấy như một người nhân viên bình thường của anh thôi. Nếu được như vậy là em biết ơn anh lắm. Giờ... anh có gì để nói với em không?

Phúc chỉ yên lặng nhìn cô, cô cúi mặt, mấy phút qua đi, cô đứng dậy.

-Nếu không có gì thì thôi, em đi nhé.

Cô quay người bước đi. Bóng cô đã đến cuối con đường. Phúc vẫn dõi mắt theo, dáng ngồi trân trân bất động. Sự thật thế này, còn gì để nói nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tự phạt

Hắn biến đâu suốt mấy ngày trời.

Phan đi làm trở lại. Còn cô, công việc sượng như tiên.

Cô chỉ việc mặc áo dài đứng cửa niềm nở chào khách vào khách ra, đôi lúc tiện thể làm một vài công việc của bồi bàn. Chỉ có thể mà lương được trả gấp năm lần việc cũ, nhiều lúc cô cứ ngỡ như mơ... mình thật là may mắn! Đáng lẽ phải rất vui nhưng cô lại chưa thể hưởng được niềm vui ấy. Bởi vì, Phúc đang mất tích.

Hôm nay đã là ngày thứ năm rồi.

Phúc đi đâu? Mấy thằng bạn tìm loạn hết cả. Cô cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Cô ghét hắn thế, nhưng giờ bụng dạ cũng cồn cào lên vì hắn.

-Thảo, em phải làm thế nào đi chứ! Khi em biến mất, anh đã phải khốn khổ cùng với nó để tìm em. Bây giờ em trở lại rồi, thì lại đến lượt nó biến mất! Hai người có chuyện gì? Không biết cách giải quyết hay sao mà cứ phải trốn trốn tìm tìm như thế? Một với hai người quá! – Nam tới chỗ Thảo làm tỏ thái độ bức xúc sau hai ngày cùng mấy thằng bạn đi tìm Phúc khắp mọi nơi mọi chốn.

-Bắt đền em! – Đại tuyên bố – Nó chưa bao giờ thế này cả! Em khai ngay, em làm gì thằng bạn anh mà nó phải mất tăm mất tích thế?

-Em... em không biết.

-Em ra đây chắc chắn nó phải gặp em rồi. Ngay sau đó nó biến mất, em còn nói là không biết à? – Nam nghiêm mặt.

-Em không biết gì hết. – Cô lảng bước đi, Sơn chặn lại.

-Em có dám thề là trước khi nó mất tích, em với nó không hề gặp nhau không? – Sơn ranh mãnh.

-Em có gặp, nhưng đó là tại anh ấy, đừng hỏi em cái gì nữa! – Cô nói rồi ù chạy vào trong. Cô đang có một nỗi sợ, cái mặt hắn bị sưng như thế, chắc là đang dưỡng thương ở đâu rồi.

Vậy mà hôm nay đã tới ngày thứ năm, vết thương ấy phải hết rồi, mà sao hắn vẫn chưa xuất hiện?

Hay là đã có sự cố? Hắn bị nhiễm trùng? Bị ốm? bị tai nạn? hay bị... bất cóc? Cô đau hết cả đầu, cả ngày nay cô nghĩ về hắn. Cầu trời đừng có chuyện gì hết.

-Bọn anh đã tìm hết mọi chỗ nó có thể đến. Nhà hàng, quán xá, các điểm vui chơi, kể cả chỗ mấy em cũ, đều không thấy nó. Thảo, em hãy chuẩn bị tinh thần nhé. Bố mẹ nó đã nhờ đến công an. Bọn anh sắp phải khai em ra đấy. – Sơn nói.

-Em... em làm gì mà bị... – Thảo đờ ra và bắt đầu run lập cập, có thể nào chuyện lại nghiêm trọng đến thế.

-Bọn anh còn bị hỏi nữa là.

Thảo lóc cóc xách cặp lồng thức ăn đi xuống cầu thang. Đã hơn mười giờ đêm, đèn cầu thang đã tắt. Cô bước gọn gàng trên lối đi quen thuộc. Bóng tối hôm nay không làm cô sợ, bởi vì hôm nay cô còn có nỗi sợ lớn hơn thế nhiều. Phúc mất tích liên quan đến cô và Phan. Đồ xui xẻo, từ khi biết anh là tôi toàn gặp xui xẻo. Cô tự than thầm. Không đánh anh tôi cũng chết, mà đánh anh xong tôi cũng toi mạng thế này.

Xuống đến tầng ba, bỗng một cái bóng xuất hiện chặn cô ngay khúc quanh hành lang. Vừa đứng tim vì nó thì lập tức cô nhận ra ngay cái bóng dáng cao lớn ấy là ai. Trong khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi, hắn đã ôm cô vào lòng, cô chỉ biết sững sờ nhìn hắn. Trong bóng tối, tuy không nhìn rõ được gì nhưng không hiểu sao cô vẫn biết hắn đang vô cùng tàn tạ. Mùi cơ thể hắn lại bao trùm, cái thứ mùi đã lưu vào đầu cô từ trận mưa hôn lẩn trước. Cô đờ ra trong tay hắn.

-Anh xin lỗi – Phúc thì thào sát tai cô – Hãy nhận của anh lời xin lỗi. Anh xin lỗi vì tất cả đã gây ra cho em.

-Anh... Những ngày qua anh đã đi đâu thế? – Cô hỏi ngay vấn đề đang lo nghĩ – Bao nhiêu người đã tìm anh, anh có biết không?

-Anh biết. Nhưng anh không dám gặp ai hết. Anh là một thằng hèn hạ, một thằng ngu dốt. Anh không ngờ mình lại là hạng người như thế. Không hiểu sao anh lại có thể ra sức hành hạ và gây bao oan ức cho em trong suốt một thời gian dài. Trên đời này, chắc chỉ có một mình anh như thế. Giờ anh thấy nhục, thấy ân hận quá Thảo ơi! – Phúc nghẹn ngào bên tai Thảo.

- Thôi anh... mọi chuyện đã qua rồi. Anh về đi không mọi người mong. Mà... anh buông em ra!

Phúc vẫn ôm ghì Thảo.

-Em đã nói với anh hết cả. Buông em ra, đừng như vậy nữa. – Thảo cố cục cựa – Như thế này chẳng giải quyết được gì đâu. Hãy về nhà đi!

-Anh không muốn gặp ai hết cả.

-Sao thế được. Bố mẹ anh đã báo công an rồi. Anh không về, thì anh Phan rắc rối to.

-Lại là nó? – Phúc bực mình – Nó thì có chuyện gì?

-Anh ấy đánh anh, chắc sẽ bị công an hỏi.

-Vậy ra em chỉ lo cho nó?

Thảo gật. Phúc đẩy Thảo ra. Thảo bị đẩy bất ngờ nên cái cặp lồng trên tay cô lắc mạnh. Nước trong đó trào ra, cùng với mùi gà tần thơm phức.

-Anh làm cái gì thế! – Cô sốt ruột cần nhẫn – Nhẹ tay một chút không được sao. Từ nãy đến giờ tôi đã phải đứng yên không nhúc nhích. Thế mà cũng không được với anh! Anh làm đổ hết đồ ăn của anh ấy rồi đấy!

-Cái gì? Đây là đồ ăn của nó sao? Giờ này mà em còn mang đồ ăn cho nó sao?

-Phải, anh ấy còn làm việc cả đêm đấy thì sao? Tôi mang đồ ăn cho anh ấy ăn để lấy sức mà làm việc giúp anh đấy! – Cô cáu kỉnh vì bị nước canh đổ cả vào chân – Sếp kiểu gì mà như anh chứ. Không chịu đi làm, rồi bắt nhân viên làm thay.

-Em xót nó hả. Vậy em thử đi hỏi nó xem, có phải chính nó muốn thế không. Chưa biết chừng nó còn muốn tôi nghỉ luôn cả tháng ấy. Giờ là lúc nó có dịp thể hiện với các sếp bự, em muốn tôi đi làm coi chừng nó biết nó trách em.

-Nếu như anh ấy muốn thế thì xin anh càng sớm đi làm giúp. Anh ấy không thể chịu lâu được nữa đâu. Anh ấy mà ốm là tôi sợ lắm.

Phúc yên lặng nhìn Thảo. Trong bóng tối, vẫn nhìn rõ cái cặp lồng được nắm chắc trong tay cô, vì cái này mà ban nãy cô chịu ngoan ngoãn để cho anh có được một cái ôm trọn vẹn. Anh đã không chút nghĩ ngờ sự kỳ lạ đó, lại cảm thấy như một sự đồng cảm, đã hạnh phúc và đã cảm động muốn khóc...

Bây giờ thì rõ rồi. Anh đang là một kẻ thứ ba ngớ ngẩn, vô duyên và ngu ngốc. Cô ấy không có một cái gì cho anh cả. Một chút cảm tình, một chút suy nghĩ cũng không. Tất cả mọi hành vi tư tưởng của cô ấy đều chỉ vì một người đàn ông đã ở trong lòng duy nhất. Anh ngỡ lòng nào phá hoại tình yêu của cô ấy sao?

Phúc lão đảo bước qua mặt Thảo. Tiếng bước chân buồn bã phát ra trên từng bậc thang. Thảo nhìn xuống đường, cái bóng dáng oai hùng hôm nào giờ không thấy. Chỉ thấy cái dáng của một gã chán đời, bệ rạc, lẻ loi...

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Tình thế đổi thay

Salon IMBuE – một địa chỉ tóc nam đẳng cấp ở Hà nội, hôm nay bận rộn từ rất sớm, đó là vì yêu cầu của một vị khách quan trọng. Đó là Phúc.

Tiếng máy sấy, máy tông đơ, tiếng kéo cắt, bốn nhân viên đứng quanh phục vụ tận tình. Mùi mỹ phẩm thơm mát, Phúc đang tút tát lại vẻ ngoài của mình.

Sau khi hưởng thụ các dịch vụ thư giãn khác, cạo râu, gội, massage mặt, massage đầu, anh đứng trước gương cảm thấy hài lòng vì đã lấy lại được phong độ cũ. Mái đầu David Beckham vốn có lịch sử tha hồ thu hút con gái, thất thêm cái cà vạt trên bộ công sở thời trang hàng hiệu. Minh đây rồi! Phúc miễn nguyện phớt cười rồi bước ra khỏi salon.

Con đường đến công ty hôm nay thênh thang hẳn. Phúc mở cửa để gió sớm tràn vào. Chiếc xe vừa mới rẽ vào anh đã biết hôm nay mình là thành phần nóng. Anh ghé mặt mỉm cười đáp trả lại nét mặt vui mừng không thể tả của ông bảo vệ.

Tiếp tục hùng dũng qua các lối đi về phòng. Nhân viên nào gặp anh cũng đứng lại. Chả phải vì anh khác người gì hết. Mà vì anh đã gây scandal trong công ty bằng việc bỗng dưng biến mất suốt cả chục ngày trời.

Niềm vui lớn nhất của họ chính là “ông già”. Ba anh cũng vừa phải bước ra từ một salon tóc nào đó. Nơi ấy đã giúp lấy đi vẻ phờ phạc suốt mấy ngày của ông. Tuy nhiên nét hốc hác chưa thể nào biến mất. Nhưng như thế là khá hơn rất nhiều so với đêm qua, lúc anh mới trở về nhà. Mấy ngày nay cả công ty cứ tán tác hết cả. Tổng giám đốc không còn thần trí nào để làm việc, các sếp bự thì phải lo đối phó với mấy tay nhà báo khát tin. Công việc chỉ còn là thứ phụ.

Bước vào phòng làm việc, Phúc cảm nhận được không khí đang “bùng sáng” trên nét mặt của mọi người. Chỉ có mỗi hần, là Phan, nghiêm nghị chào anh, còn không quên kín đáo soi mặt anh xem có vết gì không chứ.

“Mấy cứ việc như thế” Phúc tự nhủ, thừa nhận sự bức dọc của mình. Cả ngày hôm đó, cả công ty vui như tết, chỉ có một thẳng này làm lì biết tội, nó chẳng dám đi đến đâu.

Không để sự nặng nề này kéo dài hơn nữa, anh chủ động gọi Phan vào nói chuyện riêng.

-Tôi sẽ xem chuyện vừa rồi như không có. Cái tôi cần là năng lực của anh, là cái đầu của anh. Nó khá là giá trị. Tôi biết điều ấy. Hãy cứ làm cho tốt và công việc sẽ không có gì thay đổi cả.

-Cám ơn. – Phan nói và mím môi suy nghĩ, rồi tiếp – Nhưng có phải... ông chỉ đang nói về công việc?

-Đúng vậy. Chỉ công việc là như vậy.

-Tức là...?

-Tôi vẫn thích gấu của ông.

Phan giận dữ nhìn Phúc không khoan nhượng.

-Nhưng tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy – Phúc nói tiếp.

-Hãy giữ lời – Phan sầm mặt đi ra.

Thảo đứng cửa nhà hàng làm công việc của mình, cô mặc chiếc áo dài màu vàng mơ dịu dàng, mái tóc đen huyền thả dài sóng mượt quyến rũ, nét mặt tươi tắn như hoa, đôi môi son hồng mềm mại khẽ cười duyên đáng mỗi khi có khách ra vào.

Phúc và đám bạn đã tới, Phúc đi đầu, còn lại lũ nhỏ đằng sau. Vừa thấy Phúc, cô đã biết mình là đích ngắm của anh từ bao giờ rồi. Nụ cười khép lại, cô không thể nào tự nhiên được nữa. Phúc đã đến gần, ánh mắt đắm đuối kia chỉ còn cách cô khoảng một mét. Vài người xung quanh đã phát hiện ra và chú ý... Cô đỏ mặt, quay vào trong, gặp ngay ánh mắt tức giận của Phan nhìn ra. Hôm nay không hiểu sao Phan cũng đến đây ăn trưa cùng hai người bạn. Phan vừa mới ngồi đó chưa được bao lâu.

-Sao, không chào bọn anh à? Bọn anh cũng là khách mà. – Đại cười cười.

Cô xì mặt, bốn ông thấy cô cứ đứng lì ra đành bước vào trong. Mà gì thế này? Hôm nay sao không lên dùng buffet như mọi khi chứ, lại chọn bàn ngay ở đây, nơi có cô và Phan làm cái gì. Rõ ràng cô mới là mục tiêu của họ. Thảo bối rối liếc Phan, mặt Phan cũng đang căng ra.

Cô đứng thẩn ra suy nghĩ, khách vào khách ra cô cứ kệ, chột Thông tới.

-Lâu ngày gặp nhau coi bộ xúc động không làm việc nổi nữa rồi. Thôi, anh cho em nghỉ, vào đây.

Thông kéo luôn Thảo tới bàn Phúc, cười hậu hĩ.

-Ngồi đây, hôm nay anh mời em và mấy vị thiếu gia này. Minh phải ăn mừng ngày hội tụ đi chứ. Ăn uống vui vẻ và rót rượu giúp anh cái. Đừng có ngại, cứ giữ cho anh mấy ông khách vàng này là em coi như hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rồi.

Thông nói một lèo khiến cô chẳng có cơ kháng cự vào đâu. Đám bạn của Phúc cũng tỏ ý nhiệt liệt.

-Phải rồi, em ngồi đây, bọn anh hôm nay có nhiều chuyện để hỏi em lắm đấy. Thế câu chuyện trốn tìm hai người đã giải quyết thế nào rồi? - Sơn nói và kéo Thảo ngồi xuống cái ghế cạnh Phúc. Đó đã là vị trí mặc định dành cho cô ngay cả khi cô không ngồi.

-Nàng trốn thì chàng tới mấy công ty thám tử, còn chàng trốn thì bố mẹ phải nhờ đến công an. Bây giờ ở đây cả rồi, giải đáp thắc mắc cho anh em nghe cái. Chứ mấy hôm rồi cả lũ chạy như điên ngoài đường mà chẳng hiểu cái quái gì cả – Nam vồn vữa.

-Thôi thôi hỏi gì mà hỏi vô duyên thế! - Đại hầy tay – Em yên tâm đi, không phải trả lời cái gì cả. Ngồi đây cho có thắng nó hết điên. Thấy em, thấy nó là bọn anh vui rồi. Là cảm ơn hai người lắm rồi!

-Cụng ly cái đã nào! – Thông cất lời – Mở rượu đi em. Đây là chai vang vừa mới nhập. Hơi nhẹ nhưng hương vị đặc biệt lắm.

Thảo đứng lên cầm chai rượu và dụng cụ mở, động tác thành thạo đến từng ly từng tý. Đi một vòng rót rượu xong, cô ngồi lại chỗ của mình, bên cạnh Phúc. Thông và mấy ông bạn của Phúc hề hả hết sức. Chột Nam ghé tai Phúc nói gì đó, đánh mắt sang chỗ Phan. Đại, Sơn cũng phát hiện ra sự có mặt của Phan, có vẻ không ai vui cả. Phúc chỉ cười nhạt. Chỉ vài giây là tất cả bỏ qua chuyện đó, tiếp tục ăn uống rôm rả.

Thảo không còn cách nào khác ngoài việc ngoan ngoãn làm công việc đột xuất này. Hơn nữa, Thông cũng có mặt trong bữa tiệc nên cô phải cố làm cho tốt. Bên cạnh cô là Phúc, đằng kia là Phan, hai người đều khiến cô ngột ngạt. Cô chẳng dám nhìn cả hai. Nếu nhìn Phúc, sẽ gặp phải ánh mắt mà cô thừa biết, nếu nhìn Phan, lòng cô sẽ bút rứt giống như anh đang phải chịu đựng hay sao.

Tối hôm đó, cô với Phan có một buổi tối nặng nề. Phan ngồi im bên cô hàng giờ, Phan là như vậy, khi không đồng ý với cô chuyện gì thì anh chỉ có sự câm lặng. “Cậu hãy tin ở mình. Anh ta sẽ không làm được gì mình hết. Bởi vì mình chẳng bao giờ thêm đoái hoài đến anh ta”. Câu nói của cô cũng giúp anh yên lòng, nhưng đôi lúc vẫn là sự yên lặng, bởi anh đang lo xa hơn những gì cô nghĩ.

Còn Phúc thì ở nhà nằm lẩn lộn trên giường, đã hơn mười một giờ mà không thể ngủ. Trưa nay lần đầu nhìn Thảo trong tà áo dài thướt tha, anh đã ngập trong một cảm xúc khó tả, cái gì đó giống như một bài thơ, hay là một giấc mơ... anh lắc đầu bí bách, nếu như mình là một văn sĩ thì chắc là phải tả về cô ấy hết vài trang giấy, còn bây giờ thì anh chẳng chọn được một chữ nào. Đẹp ư? Chưa đủ. Xinh ư? Cũng chưa đủ. Đúng là cái đồ kỹ sư xây dựng. Anh lăm bằm vì không thể diễn tả nổi cảm xúc của mình.

Nhưng anh biết rõ mình đang chờ từng phút đến trưa mai, và tự cười vào cái quyết tâm mới dựng lên là sẽ quên được cô ấy. Hừ, đúng là một quyết định hoang đường. Bằng chứng là trưa nay anh đã tới Phụng Hoàng như một thứ bán năng, mặc dù đã lên chương trình ăn ở nhà hàng khác. Vừa thấy cô anh đã lại say chết lịm. Những đường cong ngọt ngào ngậy ngất, mùi hương tóc cô, giọng nói của cô, nụ cười của cô... tất cả cứ quẩn lấy anh. Thảo ơi, giờ anh biết phải làm sao?

-Gì thế mày? – Phúc alo cho Nam và nghe giọng Nam ngái ngủ.

-Đi uống với tao đi mày. – Phúc buồn bực.

-Thôi, tha cho tao đi. – Nam đáp, kèm theo tiếng ngáp.

-Mày bỏ tao thế này đây à? – Phúc nảo nề.

-Ôi cha mẹ ơi... - Nam vừa ngáp vừa nói – Chuẩn bị đi, tao sang.

Coop’co Bar về đêm càng trở thành thiên đường cho những người thích hòa mình với âm nhạc, bên những ly cocktail kỳ diệu, và không khí cười đùa rôm rả. Đã gần một giờ sáng, khi xung quanh tất cả đều tươi vui phấn khích, rộ lên cùng những điệu nhún nhảy, lắc lư theo tiếng nhạc nhịp nhàng, thì tại một góc, Phúc và Nam tỏ ra lập dị, hai thằng ngồi lù lù cả tiếng đồng hồ, mặt mày cau có, trên bàn mấy ly đồ uống còn nguyên vẹn.

-Không quên được thì xông đại vào mà tán, tội chó gì. – Nam hậm hực.

-Làm thế mà được sao – Phúc chán đời – Tao còn có cơ hội sao?

-Hừ. Mày đây đây à? Chết tiệt!

-Tao không thể nào đi giành giật như thế. Cô ta đã nhất định chung thủy với nó rồi.

-Ồ... cái thằng này... tình giùm tao cái. Phụ nữ là gì, đừng quên là mày vẫn về đường cho tao.

-Nhưng tao đã lấy đi của cô ấy nhiều nước mắt, tao làm sao có thể gây thêm đau khổ cho cô ấy nữa đây. Tao đã tự hứa với lòng mình rồi, không bao giờ được để cô ấy khóc thêm lần nào nữa.

-Trời ơi, nhưng tao bảo mày đi tán cô ấy, chứ... chứ tao bảo mày đi gây sự với cô ấy à!

-Thảo... rất khó. Tình cảm của họ đã ăn sâu bén rễ nhiều năm, cô ấy còn có cả nợ ân tình nữa. Nếu tao xen vào sẽ gây sóng gió. Thằng kia... nó sẵn sàng nổi cơn điên.

-Mày sợ nó à? – Nam nhảy dựng.

-Tao sợ Thảo – Phúc lắc đầu cười buồn.

-...? – Nam nghệt ra.

-Độ với nó tao sẽ làm Thảo đau. – Phúc buông thông.

-Ôi trời! – Nam ôm đầu.

-Mày hiểu rồi chứ. – Phúc chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thích thằng thì nói thẳng

Thảo nhấc chai rượu và rót vào ly của Phúc, rồi gấp vào bát Phúc miếng hàu nướng, quay ra lật mấy miếng cá đang nướng vàng trên bếp. Ba ông bạn của Phúc đang ngồi chờ món này từ nãy, sắp ăn được rồi, Thảo lật nhanh tay và gấp vào bát cho mọi người. Định tiếp tục xếp mẻ cá khác lên bếp, nhưng Phúc hích tay có ý bảo cô phải ăn. Cô nhìn vào bát mình đã thấy có cá và thịt gà, Phúc đã gấp cho cô.

Cô đang làm một công việc kỳ quặc và cô hiểu vì sao. Ngoài việc chào khách thì cô phải phục vụ bàn của Phúc mỗi khi Phúc tới. Cô đã cự nự với Thông chuyện này nhưng mà chẳng ăn thua, cá nằm trong lưới mà. Quản lý Thông chẳng ngại ngần gì nói toẹt với cô rằng anh ta sẽ giúp Phúc cura cảm cô.

Cô có người yêu rồi thì sao? Cô chẳng thích Phúc thì sao? Thì cô cứ việc giữ lấy lòng chung thủy chứ nào ai cấm. Chỉ biết rằng Phúc là khách vàng khách bạc của nhà hàng, vậy Thông phải lấy lòng.

Khổ nỗi Phan cũng đến đây ăn như để canh chừng. Ngồi bên cạnh Phúc, vừa phục vụ, vừa ăn cùng, thỉnh thoảng liếc cái mặt rất trầm ẩn của Phan ở bên bên, chỉ đến ngày thứ ba cô đã stress không thể chịu nổi. Thật không biết phải giải quyết từ đâu, thôi thì đành từ “nhà mình” trước vậy. Cô phải bảo Phan thôi không đến đó nữa.

-Cậu không phải lo cho mình – Phan hằm hè – Đúng là mình rất bực, nhưng không sao. Mình phải cho chúng nó thấy, cậu cũng có người bảo vệ chứ không phải là một cô gái đơn độc như trước, tụi nó đừng có muốn làm gì thì làm.

-Nhưng mà đó lại là lãnh đạo của cậu. Cậu làm như vậy, thì có phải sẽ càng khó xử không?

-Mình tự thu xếp được. Đừng nghĩ là nhìn anh ta thì mọi chuyện sẽ ổn.

Cô không biết Phan sẽ đối phó kiểu gì. Tóm lại là, cô không thể mất việc, mà Phan cũng không thể mất việc, cô chỉ mong sao mỗi ngày được trôi qua êm đềm, bây giờ ngoài việc phải khéo léo thì cô không còn biết phải làm cái gì nữa.

Mà có lẽ Phan nói đúng, dạo này Phúc lại rất lịch sự với cô, không còn thấy vẻ ngang tàng vô lối nào của hần nữa. Đúng là sự xuất hiện của Phan có tác dụng thật. Vậy là hần đã sợ Phan. Nhưng như thế thì tại sao hần lại ngang nhiên cướp cô trên giàn mướp như vậy? Thực ra là hần đang chọc tức Phan đấy chứ. Hần sợ mà lại đi chọc tức Phan à? Hay là hần đang phục lại thù cũ? Đây rồi, đây mới chính là lý do. Hần đã chuyển mục tiêu từ cô sang Phan. Bây giờ, cô chỉ là viên đạn, còn Phan mới là đích ngắm.

Mỗi tối Phan về, cô đều thấy Phan có tâm trạng nặng nề. Hỏi về công việc Phan vẫn khẳng định cảm giác như không có chuyện gì. Cô đã thờ phào, hóa

ra anh ta không trả thù bằng công việc. Giữa hai người vốn chỉ có oán thù về chuyện... con gái. Và giờ lại bắt đầu rồi.

Nhưng lần này hẳn sẽ thất bại thảm hại. Chắc chắn. Vì cô là Thảo chứ không phải cô bạn tên Mai nào đó của Phan. Cô sẽ không bao giờ quay lưng với Phan. Sẽ mãi mãi là của Phan. Cô đã hứa với Phan như vậy.

Tiếng suối chảy róc rách chen lẫn với tiếng nhạc lắng mạn. Con suối nhỏ chảy dài, chảy ra một hồ cá, xung quanh là những phiến đá hoang sơ. Gần đó là bàn cà phê bên cạnh giàn cây leo xanh mướt. Nơi có ba vị khách đang ngồi trầm lặng, Thảo, Phan và Phúc.

Thảo Phan ngồi sát ghế vào nhau, đối diện là Phúc.

-Ông có nghĩ là giữa chúng ta rất cần có một cuộc gặp như thế này không?

-Tùy ông.

-Trước hết xin lỗi ông, trong buổi nói chuyện này quan hệ sếp và nhân viên giữa chúng ta tạm thời nên gác lại. Tôi cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn. Còn ông như thế có vấn đề gì không?

-Ok.

-Đúng là trái đất tròn. Thế nào mà ông lại cứ quen bạn của tôi. Nhưng lần này thì khác đấy. Tôi không nhường đâu.

Im lặng một lúc, Phan tiếp.

-Xin lỗi vì lần trước tôi ra tay nặng với ông. Đó cũng là vì lý do này thôi. Đây là cô gái của tôi, tôi sẽ bảo vệ đến cùng. Ông nhớ đấy.

Phúc ngồi im, mặt lạnh băng.

-Tôi không cho phép ai gây điều gì thiệt thòi cho cô ấy. Tôi cũng mới biết những chuyện xảy ra trước đây giữa hai người, tôi rất hận bản thân, vì quá mải mê công việc nên đã không phát hiện kịp những chuyện đó. Nhưng bây giờ thì khác rồi. Tôi đã biết và sẽ theo sát.

Phúc hừ nhẹ rồi quay mặt sang bên.

-Tôi nhắc lại là tôi sẽ bảo vệ cô ấy. Và nếu như người con gái này lại vì ông mà tổn thương lần nữa thì tôi sẽ chẳng cần biết ông là ai. Điều này đã xảy ra một lần rồi, ông biết đấy.

Phúc quay nhìn Phan, mặt biến sắc. Phan li lợm nhìn xuống. Thảo thấy thái dương Phúc giật giật, cô cũng thấy tim mình đập mạnh. Lạy trời, đừng có nghĩ là sắp có đánh nhau chứ, chuyện đã có gì đâu...

Đôi mắt Phúc dừng trên ánh mắt đầy lo sợ của cô. Phúc trừng người lại, tự nhiên cô thấy trấn tĩnh hẳn.

-Tôi rất đau lòng vì những chuyện ông đã gây ra cho cô ấy trước đây – Phan nói một cách xúc động – Nhưng tôi sẽ bỏ qua với lý do khi đó ông chưa biết gì về cô ấy. Nhưng bây giờ ông đã biết. Và tôi sẽ cho ông biết kỹ hơn. Chúng tôi cùng quê, nhà sát vách nhau, chơi với nhau từ thuở bé tí, học cùng nhau từ cấp hai đến hết cấp ba, tình cảm giữa chúng tôi giờ không ai có thể ngăn cách được. Nói vậy là đủ cho ông thấy ông đang đứng ở chỗ nào rồi chứ gì?

Phúc thờ dãi nhìn Thảo đầy tiếc nuối. Thảo ngại ngần nhìn sang Phan.

-Có phải thế không em? – Phan dịu dàng với cô hết sức, tiếng em làm cô bất ngờ.

-Vâng. – Cô đỏ mặt nói khẽ, kèm theo là vẻ miễn nguyện vô bờ.

-Ông thấy nhé. Tôi không hề nói dối. Vậy tôi mong ông tôn trọng cô ấy, tôn trọng tình đồng nghiệp giữa chúng ta.

-Ok. Nhất trí mà.

-Nhưng có một chuyện tôi không hiểu. Tại sao... ông vẫn còn không buông tha cô ấy?

-...? – Phúc nhìn Phan thắc mắc.

-Ngày nào Thảo cũng vẫn phải làm phục vụ bàn ông, trong khi cô ấy hoàn toàn không thích.

-À, đây là công việc của cô ấy nhé. – Phúc gạt tay.

-Công việc của cô ấy là chào khách. – Phan đanh giọng.

-Tôi làm sao biết được. – Phúc trừng mắt.

-Ông bình tĩnh. Đừng có nói chúng ta không hiểu nhau chuyện này. Thực chất ông đang tranh thủ gần cô ấy.

-Này, đó là nơi ăn uống, tôi là khách... - Phúc sùng sộ.

-Thôi thẳng thắn đi. – Phan khoát tay – Kiểu này không phải bản chất của ông đâu. Ông mà thế là cuộc nói chuyện này vô ích đấy.

-Ông muốn gì? – Phúc lạnh giọng.

-Từ nay không được bắt người yêu tôi phục vụ bàn ông nữa!

-Không thể nào như thế được!

-Tại sao?

-Ông muốn thẳng thì tôi sẽ nói thẳng. Tôi thích người yêu ông đấy.

-Cái gì? Mà nói cái gì? – Phan chồm tới.

-Mày nghe chưa rõ à? Tao thích cô ấy đấy, thì đã sao?

-Vẫn còn ngang ngược thế à? Há thẳng khôn? – Phan gầm lên khiến Phúc bất ngờ - Mày dám nói mày thích bạn gái của tao, rồi mày cứ trêu ghẹo bạn gái của tao. Sao mày ngang ngược thế? Há thẳng kia!

-Tao yêu cô ấy! Chứ không hề trêu ghẹo!

-Còn không trêu ghẹo à. Vậy mày đã bao lần làm cô ấy khóc, thì là sao? – Phan quát.

-Đó vẫn là tao yêu cô ấy.

-Yêu à. Mày chửi rủa, mày nhục mạ, mày đe dọa cô ấy! – Phan trợn mắt – Vậy mà vẫn mở mồm nói câu được câu như vậy. Mày có còn liêm sỉ không!

-Câm miệng. Tự tao biết chuyện thế nào và tao đã xin lỗi cô ấy! Mày không có tư cách để dạy tao!

-Tao là người yêu cô ấy! – Phan bắt đầu nổi điên.

-Còn cô ấy là người tao yêu! – Phúc quát mắt thách thức.

-Vậy mày muốn cái gì? – Phan vùng đứng dậy.

-Tao muốn yêu theo cách của tao. – Phúc vẫn bình thản.

-Cách của mày, cách của mày là phải phá tao có đúng không? – Phan thờ dòn dập - Mà tại sao mày cứ thích phá tao như thế!

-Phan ơi, Phan! Ngồi xuống đi! – Thảo sợ hãi kéo Phan ngồi xuống.

-Mày quá đà rồi đấy - Phúc nhìn Thảo rồi cố kiềm lại – Tôn trọng phụ nữ chút đi.

-Mày vẫn còn lên giọng được. Thật tao muốn đấm vỡ cái mồm bẻm mép của mày! Cái gì mà tôn với trọng hả! Tao cấm mày lại gần Thảo đấy! – Phan vẫn đứng lên mà nói.

-Thằng điên – Phúc nhếch mép.

-Tao sẽ không để cho mày yên nếu mày không chịu tránh xa cô ấy. Mày cậy mày là sếp à! Vậy thử động vào người ta lần nữa xem! – Phan chỉ tay sang Thảo.

-Đáng thất vọng. Thảo, em yêu một người thế này sao?

-Mày nói cái gì? Lại giờ trò một lần nữa có phải không? Tao cho mày biết, cô ấy không phải là Mai. Cô ấy là người tao yêu và cô ấy cũng rất yêu tao. Mày đừng có hòng lấy được lòng cô ấy.

-Hừ. Mày nhầm, đó là tao chưa muốn – Phúc cười khinh.

-Cái gì, mày nói cái gì? – Phan chồm lên thật sự, thoát cái đã túm lấy ngực áo Phúc.

-Ôi ôi Phan ơi! - Thảo hoảng hốt can.

Huych, Phan đâm trượt, Phúc tránh và té nhào xuống ghế, mọi người trong quán đều nhìn sang. Phan chồm tới giờ nắm đấm tiếp, Phúc nhanh như cắt

đắm trả nhưng cú này Phan cũng né được.

-Đừng! - Thảo hét hồn vì cú đắm như thôi son của Phúc, dù đã trượt. Cô lao vào giữa hai người, Phúc đã thu nắm đắm lại, mặt hầm hè tím tái. Phan lại lao tới, Phúc lùi lại.

-Không được! Phan! - Thảo ôm chặt Phan.

-Mày rốt cục chỉ là thằng như thế! Tao biết mà! – Phan thở hồng hộc – Mày tưởng lần này tao sẽ để mày yên như trước sao. Mày xem đây! Tao sẽ cho mày biết! – Phan quờ tay tới cái ly trên bàn.

-Anh Phúc! Chạy đi! – Thảo hét.

Phúc chạy thật. CHOANG! Tiếng ly vỡ. Trong tích tắc, cô thấy các mảnh ly vỡ tóe trên nền gạch sỏi. Phúc vẫn giơ tay lên đầu, rồi anh lắc lắc bàn tay, mặt đau đớn, trừng tay anh rồi!

-Thằng du côn! - Phúc trừng mắt lại Phan.

-Mày... - Phan lại nhào tới với cái ly tiếp...

-Chạy đi! – Thảo lại hét

Phúc chạy vụt đi. “Đừng! Phan ơi, cho mình xin...” tiếng Thảo van lơn ở đằng sau...

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Gỡ rối

Quán nước vỉa hè, Phan và Thảo đang ngồi với cốc chanh đá mát lạnh trước mặt, Phan mặt đỏ gay dù đã kết thúc chiến sự được một lúc. Thảo vừa mới kéo Phan vào đây, sau khi phải bồi thường và nhận những ánh mắt xa lánh từ những người trong quán cả phê thơ mộng kia.

-Cậu cũng thật là..., sao mà chưa chi cậu đã... – Thảo nhăn mặt nói khề.

-Mẹ sư nó, nói chuyện với thằng này đúng là máu dòn lên não.

-Biết thế mình can cậu từ đầu. Để cậu đi gặp hấn làm gì chứ.

-Chó thật. Sao cậu lại nằm trong ân oán giữa mình với nó nhì.

-Chưa hấn, ngay từ đầu anh ta đã thích mình rồi.

-Điều đó không có nghĩa là cậu sẽ không thể trở thành đòn trả thù của nó.

Thảo hoang mang, Phan cũng ngồi trầm tư bên cạnh. Hồi lâu, Thảo lo lắng.

-Giờ... biết tính sao? Hờ?

Phan vẫn im lặng, cô đọc thấy trong ánh mắt Phan nỗi lo không kém.

-Đi. Mình bảo cậu đi, cậu cứ đi đi mà.

Thảo dí cái cặp đi làm hàng ngày của Phan tay Phan. Còn Phan thì cứ ngồi lì lợm ra đó. Bữa sáng đã ăn xong rồi, quần áo đã chỉnh tề, Phan chỉ còn một việc xách cặp đi làm. Nhưng anh vẫn ngồi yên với tâm trạng chán nản. Căn phòng vẫn nồng mùi thuốc lá, mùi thức ăn ngào ngạt không xua nổi dấu tích một đêm anh chìm trong khói thuốc.

-Cậu cứ đi làm bình thường chứ chuyện của mình rồi từ từ tính. Chứ cậu bỏ hợp thế này thì ai ai cũng biết.

-Ai ai cũng biết cũng không bằng một mình hấn biết. – Phan lạnh lùng.

-Phan à, hấn không đến nỗi đáng sợ lắm đâu.

-Hừ, cậu còn sợ hấn hơn cả mình nữa đấy.

-Nhưng... cậu đã bảo hấn rất công tư phân minh mà.

-Đó là một kẻ thù dai. – Phan hấn học.

-À, thì vẫn còn Tổng giám đốc, là bố anh ta, ông ấy rất quý cậu đấy thôi.

-Anh ta rồi sẽ lên Tổng giám đốc. Cậu quên à. – Phan buồn bã.

Thảo ôm cặp ngồi xuống bên cạnh, cô thần thờ, sau một hồi thuyết phục, cô lại vào ngõ cụt.

Nam cầm một xấp tài liệu dày đứng đợi trước thang máy. Thang máy mở, anh bước vào.

Chiếc thang máy hiện đại với khung kính trong suốt bao quanh giúp anh được ngắm thành phố trong quá trình “hạ cánh”. Chợt mắt anh chạm phải một cái đáng và không thể ngắm cảnh tiếp nữa. Thảo!

Trên vỉa hè trước cổng tòa tháp CDI hùng vĩ, Thảo đang một mình đứng chờ lơ trong nắng. Nam từ cổng vội vã chạy ra, tới bên Thảo.

-Thảo, em có việc gì ở đây thế?

-Ôi, anh Nam! – Thảo quay ra ngạc nhiên – À, anh ơi, có anh Phúc ở trong đó không?

-Sao không. Nó đang trong phòng họp. Gì thế em? Em cần gấp nó à?

-Vâng. Em gọi điện nhắn tin đều không được. Anh ấy tắt máy.

-Đúng rồi. Hôm nay Phúc có cuộc họp quan trọng lắm. Thế em có việc gì? Sao lại phải tới đây?

-Em... em cần gấp gấp. À, anh Nam, có phải trong cuộc họp này cũng phải có cả anh Phan em không?

-Anh không biết. Nhưng cái tổ đó đi họp lúc nào chả có nó.

-Chết rồi. Anh Nam ơi, em phải gặp anh Phúc, anh nói giúp em bảo vệ cho em vào gặp anh ấy với, chứ họ nhất định đuổi em... .

-Em xin bảo vệ thì làm sao mà vào được. Lẽ ra phải gọi cho anh chứ, lại còn đứng chết nắng thế này.

-Em... em rối quá, em nghĩ không ra.

-Đi vào với anh.

Thảo theo chân Nam đi vào, qua chốt bảo vệ Nam còn ghé vào to to nhỏ nhỏ gì đó với mấy vị ở trong. Thế là tự dưng mấy cái mặt cứng như đá ban nãy bỗng mềm ra như bún. Họ còn kính cần chào cô. Cô đành cười đáp lại mà... chẳng hiểu gì luôn!

Bên trong tòa cao ốc này còn hoành tráng hơn cả vẻ ngoài của nó. Còn chưa hết sững sờ vì vẻ đẹp của các tiểu cảnh ngoài hoa viên, cô đã choáng ngợp vì vẻ sang trọng của cái sảnh lớn nơi cô vừa mới bước vào được vài bước. Đây là đâu? Cô giật mình nghĩ. Mình thật là to gan. Cô rụt lại không bước nữa.

-Thôi anh Nam ơi, em ở ngoài chờ cũng được. Anh ấy họp xong, anh nói giùm em với... .

-Ồ kia, nó họp biết bao giờ xong, em cứ lên phòng anh mà chờ.

-Thôi... .

-Thôi cái gì mà thôi. Anh mà để em đứng nắng thế, nó mà biết nó unction anh chết. Đi nào.

Nam kéo Thảo đi luôn. Đứng trước thang máy, cô vô cùng hồi hộp. Vào trong thang rồi, chân cô run lẩy bẩy, mắt phải nhắm tịt cả lại, mặc dù đã có Nam bên cạnh và còn giữ lấy hai vai cô. Cái hộp bằng kính đó đã đưa cô lên giữa không trung, cô có cảm giác đang chơi trò cảm giác mạnh chứ không phải là đi thang máy.

Ra khỏi thang, cô lại ngỡ ngàng vì vẻ hiện đại của hệ thống phòng ốc xung quanh.

-Kìa em. Kính mà. – Nam lôi cô sang một bên, thì ra suốt nữa cô đã lao vào kính. – Giờ em vào phòng anh mà chờ nhé. Nó họp bên kia, lát nữa nó ra anh sẽ gọi ngay cho. Mà hình như là... họp xong rồi kìa.

Nam nhìn sang phía bên kia hành lang. Từ một cửa phòng đang mở rộng hai cánh, mấy vị comple đen cả vạt đang cầm cặp đi ra. Rồi đến Phúc và hai

người nước ngoài, họ vừa đi ra vừa trò chuyện, cô nghe rõ cái chất giọng đĩnh đạc của Phúc, dù anh đang nói bằng tiếng Anh, thì thoảng lại xen thêm tiếng cười sáng khoái.

Những cái chào của người khác dành cho anh khi họ đi qua mặt. Cung cách chào của họ làm cô nhận ra quyền uy của Phúc. Bất giác cô run sợ vì những gì đã từng nghĩ về anh ta. Đó là một người đàn ông oai phong và đầy uy lực. Anh ta đúng là một con mãnh hổ, còn cô chỉ là một con giun, con dế. Lúc này, cô thấy thấm thía điều đó hơn bao giờ hết.

Giờ cô đã ngồi trong phòng làm việc của Phúc, đối diện với anh qua cái bàn tiếp khách, cốc nước mát lạnh anh để trước mặt cô. Đã một lúc rồi nhưng cô vẫn chưa thể bắt đầu câu chuyện, cô vẫn còn bối rối vì cái vết bầm tím trên mu bàn tay anh ta, cô biết rõ tác giả của nó là ai. Còn Phúc, không hiểu sao anh cũng ngồi yên chờ đợi.

Phúc nghe điện thoại, chỉ vài câu ngắn gọn là xong nhưng cô sức nhớ mình đang làm mất thời gian làm việc của một người giữ vai trò quan trọng ở nơi này. Cô cúi mặt, giọng hơi run.

-Anh ạ, anh Phan... không nghỉ việc đâu ạ. Anh ý sẽ đi làm. Anh ý... vẫn... vẫn đi làm bình thường đấy ạ. Nhưng mà, sáng nay anh ấy có hơi mệt nên... nên... hôm nay...

-Bảo nó mau hết mệt rồi đến đây làm. Một đồng việc đang chờ nó kìa.

Phúc kết thúc luôn nỗi lo sợ của cô, anh đã hiểu hết những điều cô muốn nói. Cuộc “thương lượng” vừa nói cái đã... xong, cô cảm thấy không còn gì để nói nữa.

-Dạ em cảm ơn. – Cô lí nhí rồi đứng lên.

-À, thế bữa trưa của anh thế nào rồi? – Anh nheo mắt cười cười hỏi, giờ tay xem đồng hồ.

-Em... em... hôm nay em nghỉ ạ.

-Em chỉ đi muộn thôi – Phúc chặn luôn.

-Ồ... em...

-Muốn biết chuyện của em, không cần hỏi em đâu. – Phúc cười phỉnh.

“Thật thiên hạ không dễ ăn”, cô thấy toát mồ hôi, nghĩ mình chỉ là một vật đem ra trao đổi, chiến sự này giữa họ không biết bao giờ mới kết thúc.

Rời khỏi chỗ Phúc, cô ngỡ ngác trước dãy hành lang chạy quanh một khoảng không hình elip rộng lớn. Các phòng làm việc đều sáng trưng, qua tấm rèm kéo cô thấy những cái đầu đang tập trung làm việc thành dãy dài, bên cạnh những cái máy tính và những chồng giấy dày. Họ cũng giống như Phan của cô. Một chút tự hào chen vào lòng, cô bước nhanh về cái biển có hình bậc thang, tránh cái nhìn lạ lẫm của mấy anh mấy chị comple, jump đen đang đi qua.

Cô dò dẫm bước vào khu vực thoát hiểm, vừa mới nhìn xuống cô đã chóng mặt vì những vòng xoáy bậc thang sâu hun hút. Cô lưỡng lự đứng đó...

-Anh đi cùng em nhé. – Giọng Phúc trầm ấm sau lưng. Cô quay lại, không hiểu sao cô lại không giật mình vào lúc ấy, thấy nụ cười của anh thân thiện ghê.

-Dạ thôi, em đi một mình ạ. – Cô nói rồi đặt chân xuống bậc.

-Anh cũng thích đi thang bộ mà. – Phúc cũng bước xuống song song với cô.

Đi được mấy bước, tự dưng cô nhớ cái chuyện mình chỉ là “vật đem ra trao đổi”. Cô lại quay lên.

-Gì thế? – Phúc ngạc nhiên, cô vẫn bước lên. – Em quên gì à?

-Em đi thang máy- Giọng cô kiên quyết.

Lại một lần nữa cô đứng tim vì thang máy, nhưng lần này còn hết hồn hơn lần trước. Cô thấy mình như đang rơi xuống. Đã thế Phúc còn “bỏ mặc” cô, chỉ đứng cạnh cô, nhìn cô nắm chặt tay vào tay vịn. Tại sao anh lại không tâm lý như Nam cơ chứ? Cô thấy giận.

Cô mở bừng mắt, thang máy đã mở, có hai vị comple trẻ tuổi đang đứng chờ. Mà trời ơi, cô đang làm gì thế này. Cô vội buông cánh tay mà mình đang ôm ra. Mặt đỏ bừng. Còn Phúc chỉ cười tủm tỉm. Cô muốn độn thổ quá. Mình ôm tay anh ấy từ lúc nào thế? Cô bước vội ra.

-Anh đưa em về nhé. Giờ về nhà hay đi làm luôn? – Phúc đi bên cô.

-Em đi xe buýt. Thôi, anh kệ em đi. – Cô đi như chạy.

Chương 85: Một cổ... Ba trùng

“Thảo, hôm nay là ngày về em không nhớ à?” – giọng ông Mạnh nhẹ nhàng trong điện thoại.

“À, tôi quên mất!” Thảo buột miệng.

“Quên... hay thật, nhưng không sao. Lần đầu anh bỏ qua, nhưng khi về thì phải bù thêm cho anh một ngày đấy”

“... .. Vâng”

“Tuần tới về nhé?”

“Ồi không được! Tôi không đăng ký nghỉ vào ngày đó!”

“Đăng ký nghỉ cơ à, vậy đã đăng ký rồi sao em không nhớ?”

“Ồi tôi cũng chẳng biết tại sao nữa”

“Vậy là ngày nghỉ em vẫn đi làm mà người ta không nhắc?”

“Ồ... vâng”

“Vậy lần sau tới trước ngày nghỉ anh nhắc em nhé, khỏi quên”

“Ồ, không, không cần”

“Anh chỉ nhắc em thôi mà”

“Không cần, tôi nhớ!”

“Thật không? Em vẫn nhớ đang có anh mong em từng ngày đấy chứ”

“Thôi, tắt máy đây, đừng có gọi cho tôi nữa, hãy nhớ sự thỏa thuận giữa chúng ta!”

“Còn em, cũng hãy nhớ sự thỏa thuận giữa chúng ta”

Tút dài... Cô vứt điện thoại ra giường, nằm thẳng đơ. Ồi, nỗi khiếp sợ của đời cô.

Hai tuần trôi qua cuốn vào một cái, Phúc và Phan làm cho cô quên tiết chuyện ở quê. Đã thế cha Thông lại lờ tịt cái vụ cô vẫn đi làm vào ngày đã đăng ký nghỉ. Đứng là ở đâu cũng bị giăng lưới. Bì đất hơn, Phan hôm nay còn làm mặt lạnh với cô chứ. Chỉ vì mỗi cái chuyện... cô vẫn ngoan ngoãn phục vụ Phúc.

Cô đang làm thế vì ai chứ? Vì mơ ước của anh. Cái công ty ấy lớn như thế, anh đi đâu tìm được chỗ tốt hơn. Vậy mà, tối nay anh không ăn cơm của cô nấu. Anh bỏ đi ăn ngoài. Ồi, đời bì đất...

-Tối nay đi đâu không? – Tiếng Nhung hỏi, đã vấy sống thorn tho đi vào rồi đứng trước gương ngắm nghía. – Không đi đâu hả? Thế thì mình dặn nhé. Cha nào đến thì cũng bảo là mình đi công tác. Đi công tác nhớ chưa – Nhung nháy mắt.

-Ui xì, cậu bỏ được ai thì bỏ hết luôn đi! – Thảo cúi nặng – Bỏ hết luôn đi cho rảnh!

-Thế cậu có bỏ được Phan của cậu không? – Nhung ngọt ngào.

-Trời ơi – Thảo nhắm mắt thở than – Sao cậu ấy lại như thế?

-Mặc kệ họ. Họ chẳng thắng được mình đâu. Kệ đi!

-Mình không chịu được! Mình không chịu được! – Thảo bức bối

-Mạnh mẽ lên. Yêu quá sẽ bị họ quay đây.

-Ồ, không phải đâu, tụi mình không yêu... – Thảo sực nhớ điều Phan dặn.

-Hai người thôi đi, tưởng người ta không có mắt hả? – Nhưng nguýt một cái.

Phan đã đi làm trở lại, và trưa đến là tới thi gan cùng Phúc ở Phụng Hoàng. Họ vẫn tiếp tục đấu nhau trong khi cô là quân cò ở giữa, chẳng muốn tiến cũng chẳng muốn lui bước nào. Kệ họ, cô cũng đã hết cách. Có điều Phan vẫn giận cô và đó đúng là một thảm họa.

Anh đi làm về thấy cô com canh ngon nghề cũng chẳng nói một tiếng nào. Chỉ khá hơn một chỗ là anh sẽ ăn chứ không bỏ ra ngoài như hôm trước. Cô cun cút ăn, cun cút dọn, xong về sớm. Sáng ra mở mắt dậy sang lo ăn sáng và cô chỉ thở phào khi thấy anh đã xách cặp ra khỏi nhà. Phù! Anh ấy đã chịu đi làm!

Ở Phụng Hoàng thì cô chỉ có thể cười gượng gạo với tụi Phúc chứ tâm trạng cô còn bận để ý đến thái độ của Phan. Cái mặt Phan lúc này sao mà như ông già quá thể! Khổ lắm, cô có để anh thiệt đâu, tới đến cô chả cung anh như trứng ấy còn gì... Ngày qua ngày, cô cứ ở trong cái bong bóng ấy mà không biết bao giờ mới thoát.

Nhưng cô không phải đợi lâu, chỉ vài hôm là có chuyện. Thông đã bắt tay với Phúc trắng trợn tới mức thấy Phan đến thì sai nhân viên ra bảo... hết bàn.

Đúng là lừa đồ thêm dầu. Phan chẳng thèm đến đó nữa, còn cô thì được nghe cóc mở miệng đầu rằng đó là những lời lẽ vô cùng tức giận.

-Hãy nghỉ việc ở đó đi. Thực chất đó không phải là một công việc. Mà đó là một mưu đồ!

-Phan à...

-Cậu xem lại đi. Có khi cậu bị lừa. Làm gì mà lương cậu lại gấp đôi lương mình được chứ. Cái nhà hàng này nó bị khủng à!

-Phan... không phải đâu, ở đây mình chưa bao giờ bị đối xử tệ, trong hợp đồng cũng ghi rõ ràng, họ chẳng lừa mình đâu.

-Được. Họ không lừa cậu, vậy thì tại sao họ lại ép cậu công việc và tình cảm lẫn lộn vào nhau thế này!

-Phan. Kệ họ mà.

-Không! Ép thì nghỉ!

-Nghỉ thì làm sao tìm được chỗ nào hơn thế?

-Chỗ này trả được thì chỗ khác cũng trả được!

-Nhưng... mình không có nhiều thời gian. Mình chỉ có một năm...

-Trời ơi... - Phan nghiêng răng.

-Còn cậu nữa, thôi nhịn đi, không là sẽ ảnh hưởng đến cậu.

-Đuôi thì thôi!

“BUP!” Phan nện một quả đấm lên bàn.

-Đồ chó chết – Phan rít.

-Thôi... - Thảo lại gần đặt bàn tay mềm mại lên nắm đấm còn nổi căng gân guốc ấy – Cậu nhịn đi, tụi mình chẳng là cái gì cả, bọn họ nhà giàu, có quyền thế, cậu tức cũng không làm gì được họ, không khéo còn hại luôn cả bản thân. Vấn đề là ở mình đây này. Mình đã nói là mình sẽ không thay lòng đổi dạ thì cậu còn lo gì.

-... .. - Phan im lặng, Thảo nghe rõ tiếng thở dè nén của Phan.

-Mình đã nói là mình sẽ không thay lòng đổi dạ mà – Thảo nói ngọt hơn.

-Cậu ngây thơ lắm. Cậu không thay lòng đổi dạ. Được. Minh tin. Nhưng còn hần. Cậu đã hiểu hết bản chất hần chưa. Chúng nó là một lũ thợ săn, và cậu chính là một con nai. Con nai sau một hồi bị săn đuổi thì thế nào cũng trúng đạn. Cậu không thể thoát!

-Thế... Thế là thế nào? Minh... mình trúng đạn thế nào? – Thảo sợ hãi.

-Nghĩa là cuộc đi săn sẽ kết thúc ở trong nhà nghỉ!

Phan bỏ về với cái mặt hầm hầm, còn cô cứ há hốc mồm với nỗi sợ mới.

Vậy mà hôm sau cô vẫn đến làm những công việc đó. Cô còn biết làm sao đây trời? Vẫn phải ở bên cạnh Phúc, rót rượu, phục vụ ăn uống cho đám con trai ấy, chỉ có điều phải rất đề phòng, mặt mũi cô căng thẳng hẳn. Cả bọn thấy cô như vậy ăn uống cũng mất cả ngon.

Riêng Phúc rất trầm ngâm vì thái độ của cô, anh là người buông thả sớm nhất. Biết là anh bức, nhưng cô kệ, việc gì cô phải làm hài lòng cái người sắp đưa cô vào chỗ chết.

Chiều đến cô lại khuyu ngã vì một tin nhắn của Phan. Phan đã về quê. Cô hiểu, đây là lời thách thức. Cô không ngờ Phan lại quyết tâm đến thế.

Đã hai hôm rồi, đi làm về là cô ngồi khóc một mình trong căn phòng trống trải của Phan, mong Phan xuất hiện dù đó là một điều vô vọng. Bởi Phan đã nói “Cậu chính là câu trả lời rồi, đừng có hỏi mình làm gì”.

Cuối cùng sau một đêm suy nghĩ, cô lại hẹn gặp Phúc, bởi đó vẫn là con đường tốt nhất: Xin anh.

Lại cái cảm giác cúi đầu xin xỏ trước một người mà cô không hề muốn. Mong rằng đây là lần cuối, cô nhủ thầm khi cảm giác này trở nên quen thuộc. Phúc đang ngồi trước mặt cô, điềm đạm lắng nghe cô từng tiếng. Còn cô như một người đang được trút bầu tâm sự, trong tâm trạng bị dồn nén nhiều ngày, càng nói cô càng xúc động.

-Tại em... em quá sợ anh. Em sợ tụi em mất việc. Em không nghe anh ấy. Em làm tổn thương anh ấy... Giờ anh ấy đã rất giận em rồi. Anh ấy về quê, bỏ việc, bỏ cả em luôn. Chưa bao giờ anh ấy như thế cả. Em không còn cách nào khác. Em phải nghe lời anh ấy. Em phải nghỉ việc, hoặc là anh đừng có đến tìm em. Xin anh hãy thông cảm cho em, em rất xin lỗi... rất xin lỗi...

-Thảo... em cứ nói tiếp đi – Phúc nhẹ nhàng khích lệ.

-Vâng, xin anh hiểu em, và hiểu cho cả anh ấy nữa. Đạo này anh ấy cứ nghĩ việc lung tung, đây là vì anh ấy quá yêu em, nên mới giận đến hết cả mình mình. Thực ra anh ấy là người rất yêu công việc, rất coi trọng sự nghiệp, anh ấy đã phấn đấu rất nhiều, vậy mà bây giờ em đã làm anh ấy thay đổi... em... em...

-Thảo, điều đó anh biết. – Phúc nói khi thấy cô sắp khóc.

-Mấy lần anh ấy đánh anh... cũng là vì yêu em thôi... - Thảo lại nghẹn lời.

-Không sao. Anh hiểu mà. – Phúc nhìn cô thương xót.

-Em không muốn anh ấy thế này đâu, đó không phải là bản chất của anh ấy. Em sẵn sàng nghỉ việc để anh ấy quay trở lại như trước. Nhưng anh ơi, xin anh đừng đuổi việc anh ấy, hãy bỏ qua cho anh ấy tất cả. Đó là lời cầu xin cuối cùng của em. Và đó chính là điều mà em cần nhất. Em xin anh.

-Em... em vì nó mà cứ đi cầu xin thế này sao – Phúc cay đắng.

-Anh... Anh nói đi, anh nói anh sẽ nhận anh ấy trở lại đi. Em chỉ cần điều này thôi. Vì thực sự anh ấy không hề muốn bỏ việc. Anh ấy vẫn thích làm ở chỗ anh nhất đấy. Anh Phúc, nếu anh không nhận lời, thì em sẽ phải sống trong dằn vặt ân hận, anh có biết không.

-Em đúng là vì nó mà khổ quá rồi đấy.

-Không. Chính anh ấy mới khổ vì em. Anh ấy đã khổ vì em nhiều, nhiều lắm. Anh không biết đâu. – Nói đến đây hai dòng nước mắt cô lăn xuống.

-Thôi được rồi, em đừng khóc. Không ai bị đuổi việc ở đây hết cả. Em hãy yên tâm đi. Hai người hãy mau chóng làm hòa. Còn anh sẽ rút. Cho dù anh chưa bao giờ có ý định cướp em trong tay nó cả.

-... .. Thật không anh?

-Anh nói thật. Anh chỉ muốn mỗi buổi trưa được bên em như thế, chỉ cần thế thôi, giữa chốn đông người, anh là khách, em là nhân viên, không có gì mờ ám. Còn bây giờ, anh sẽ hi sinh nốt niềm vui cuối cùng này... để cho em được hạnh phúc. Em đã sẵn sàng tất cả vì nó, thì anh cũng sẵn sàng tất cả vì em. Anh sẽ không tới gặp em nữa, không gây rắc rối cho em nữa. Anh... anh mong em hạnh phúc – Phúc buồn bã.

-... .. Vậy... vậy em... cảm ơn anh – Cô cúi đầu mà nói.

-Thảo này, hãy nhận của anh lời xin lỗi.

-Xin lỗi gì anh? – Cô ngẩng mặt.

-Anh lại làm em khổ nữa. Không hiểu sao anh lại như vậy...

-Chỉ cần từ nay anh... - Cô lại cúi đầu.

-Đương nhiên rồi, em khóc thế này... lòng anh đau lắm, em biết không?

-... ..

-À, anh hỏi em câu này, nếu như anh là người đến trước... thì... em có yêu anh không?

-... À... Chắc là ... chắc là... - Cô ngẩng mặt rồi cúi đầu đáp ứng.

-Là sao?

-Là...

-Có hay không?

-Em không biết – Cô nhìn anh.

-Không được, em phải nói có hay không. – Phúc nhìn cô quỵên rũ.

-... ơ em...

-Nói đi!

-...

-Nói đi nào, có hay không thôi mà.

-Dạ dạ... chắc là... có anh ạ - Cô thú nhận mà thấy mặt nóng bừng.

-Thảo.

-Dạ.

-Nhìn anh đi chứ.

Thảo ngẩng lên bắt gặp đôi mắt anh rực cháy. Trái tim cô run rẩy...

-Anh sẽ nhớ mãi câu nói này.- Giọng anh âm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Lời hứa và trái tim

Phúc buông đứa rồi đứng dậy đi lên phòng, bỏ lại đằng sau cái nhìn lo lắng của cha mẹ. Mấy hôm nay anh lại thành hiện tượng lạ trong gia đình. Không đi chơi, không gặp gỡ bạn bè, không nói chuyện với bố mẹ. Chỉ có đi làm từ sáng đến tối, về nhà ăn xong là chui về phòng đóng kín cửa. Nhất là còn vì một chuyện.

“Cô gái đòi gặp con ở công ty đó là ai?” Mấy hôm trước mẹ anh đã hỏi. Việc Thảo ở xuất hiện công ty đã đến tai mẹ anh, kết thúc trò giấu giếm của mấy thằng bạn suốt mấy tháng trời.

“Con bé đó trông có vẻ hoàn cảnh. Đừng có nói nó là bạn của con chứ” Mẹ anh tỏ ý không hài lòng.

“Đó là người con muốn cưới” Anh không ngại ngần tuyên bố luôn. Dẫu biết bà nghe rồi sẽ dâm lo nghĩ.

“Nhưng con trai mẹ không được diễm phúc thế đâu, cô ấy có người yêu rồi”. Anh làm mẹ đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

“Nhưng sao nó lại đến tìm con như thế” Bà không bỏ qua.

Đến đây thì anh không trả lời. Rồi anh dặn mấy thằng bạn không được tiết lộ ra trong câu chuyện này có thằng nào tên là Phan.

Và bây giờ thì anh chỉ biết nhớ em! Phúc điên cuồng trong nhưng nhớ. Đã mấy ngày không được gặp Thảo, sự chịu đựng của anh sắp vượt quá giới hạn rồi. Anh muốn hét to lên “Nhớ em lắm rồi! Thảo ơi!”.

Không thể chịu đựng được, anh đã bám theo cô. Anh chỉ cần ngắm cô trên phố, trên con đường cô đi về từ nhà tới chỗ làm sao mà ngán cun cun. Vậy mà “cái thằng đó” cũng biết.

“Biển số 29A – 699.99” cũng đẹp đấy – Sáng ra nó đã cảnh cáo anh.

Cay thật. Đường đường là trưởng phòng của nó. Thế mà anh vẫn phải nhịn. Anh không đi theo Thảo nữa. Anh không muốn động vào nó, không muốn để cô ấy chịu thêm sóng gió.

Nhưng anh vẫn không chịu được. Anh tiếp tục nghĩ cách để gặp được cô ấy. Gặp thế nào mà cả cô ấy và nó được vui.

-Đề anh em trong đội UDF chúng ta ngày một gắn kết nhau hơn, tôi tổ chức một buổi dạ tiệc nho nhỏ. Tối mai, mời tất cả các anh em trong tổ tới nhà hàng Phương Đông. Điều kiện bắt buộc là phải mang theo gấu. Nếu có.

Hào hứng, tán thưởng. Gì chứ gấu thì đám trẻ trâu này của công ty chỉ ra khỏi đây là chúng quan tâm số một. Đau nhất là ai cũng có, chỉ có cái thằng sếp vốn vang danh là “hút gấu” này thì giờ lại không có.

Đi qua mặt “cái thằng đó”, anh đã nghĩ thấy sắc mùi nghi kỵ. Kệ cha nó, mày trách gì nàng chứ, nàng vẫn trong tay mày cơ mà. Cuộc chiến ngầm lại bắt đầu.

Dạ tiệc được tổ chức trong vườn. Lầy bóng tối làm nền cho không gian mờ ảo. Cơ sở đèn màu lấp lánh từ các lùm cây, trên bàn là những ngọn nến lung linh duyên dáng, soi sáng những label tăm tiếng trên những chai rượu ngoại. Quầy buffet gần đó là một dãy dài những món ăn hấp dẫn. Các món nướng đã sẵn sàng trên bếp. Tất cả đang chờ các thực khách có mặt đông đủ để bắt đầu.

Dạ tiệc này dành cho các anh em nhân viên trong phòng và những vị lãnh đạo trẻ tuổi đang thời kỳ lông bông. Phan đến khá sớm. Áo sơ mi vàng nhạt, với những đường sọc màu tím, cầm thùng trong cái dáng quần âu muôn thuở. Tuy vậy trông vẫn khá bánh, Phúc thừa nhận vậy khi thấy hấn xuất hiện, chấm dứt sự mong đợi của anh. Nhưng anh bị hấn, không thấy nàng đâu, hóa ra hấn đi một mình.

-Thảo đâu? – Anh xông đến hấn.

-Bận. – Phan nói lạnh te rồi giữ cái bộ mặt ấy như thách thức. Phúc không hỏi nữa, làm vẻ như anh đã chịu hàng đối phương.

Phúc thân nhiên với vai trò vị chủ trì. Chờ anh em khách khứa có mặt đủ, rồi tuyên bố dạ tiệc, chúc tụng, giao lưu... Trong khi mọi người đang rên rang chuyện trò và ăn uống, anh biến mất.

Địa điểm Phương Đông restaurant chẳng cách chỗ trọ Thảo bao xa. Sau vài phút anh đã ở cửa phòng Thảo. Nhưng anh chỉ lén nhìn vào thôi. Xem tối nay nàng bận cái gì chứ?

Thông đã nói kiểm lý do cho nàng về từ đầu giờ chiều rồi. Vậy nàng sẽ tha hồ thời gian nghỉ ngơi và sửa soạn. Hơn nữa anh biết buổi tối nàng không làm thêm đâu cả.

Qua tấm rèm hấp hé ở cửa sổ, Phúc nhận ra một đôi đang hôn nhau say sưa, không phải Thảo, anh nhận ra ngay. Đúng là thứ bảy máu chảy về tim. Quét mắt quanh phòng tiếp. Không có nàng.

Phúc rút khỏi trong khi đôi kia vẫn còn chưa dứt khỏi nụ hôn. Lập tức anh sang phòng Phan. Thảo chỉ có ở bên đó. Trong những ngày đau khổ biệt tích, anh đã nắm được thói quen của cô rồi.

Phòng Phan cửa sổ chỉ mở hé. Có tiếng nhạc như nhạc game cất ra. Phúc thấy ngay Thảo đang ngồi trước cái máy tính. Thì ra nàng đang chơi bắn bi, một loại game võ lòng hiểm hoi tưởng đã bị xóa sổ. Phúc đứng xem... Ồi, nàng ấy chơi còn vụng hơn một đứa trẻ con. Phúc cười thầm.

Ồ mà nàng cũng chả thiết chơi ấy chứ. Nàng đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, vẻ thong dong cứ như là thời gian không biết để làm gì. Rồi nàng vớ một quyển sách mỏng trên bàn, ngồi lên đầu giường, mở trang đầu, rồi trang thứ hai... một cái ngáp... Hi! Ngáp mà cũng đáng yêu thật! Phúc thích thú ngắm. Nàng đọc tiếp... lại cái ngáp thứ hai, nàng chán nản buông sách xuống, mắt nhắm lại, đầu cúi gập gà. Ồi, ngủ rồi sao! Phúc ngạc nhiên.

Chợt tiếng mấy con mèo đuối nhau, gào rít ghê rợn ở nóc nhà kế bên. Thế là nàng mở bừng mắt, hoảng sợ. Phúc thấy tức giận cả... mấy con mèo.

Muốn xông vào quá nhưng sợ... bị đuối. Thôi thà cứ ở đây ngắm còn hơn. Phúc cố sáng suốt đè nén mình lại. Lũ mèo đáng chết! Phúc rửa thầm. Có lẽ mai phải đi ăn thịt mèo.

Rồi nàng cũng bình thân lại, đến bàn rót một cốc nước, rót chậm chậm, uống chậm chậm, vừa uống vừa dừng lại để ngắm... cái cốc, như để giết thì giờ.

Phúc cũng có dịp để ý cái phòng thẳng này luôn. Thật vô cùng sạch sẽ, ngăn nắp. Sách vở vuông vức, chăn màn gấp phẳng phiu, nền nhà bóng lộn, bộ đồng phục đi làm đã là thẳng tắp treo sẵn trên móc. Đến đây thì anh sức nhớ mình đang ướt hết cả đầu. Ngẩng lên, chừng năm sáu cái quần áo của nó đang phơi ngay trên đầu, nước đang nhỏ xuống.

Nhưng mà anh vẫn chẳng tránh đi đâu vì đây là vị trí đắc địa để ngắm nàng. Chợt Thảo đang nhâm nhi nước lọc thì nhớ ra một cái gì. Nàng đặt cốc xuống, đến chỗ cái tủ vải, lôi ra một cái gì như cái... quần sịp. Anh trở mặt.

Chính xác là cái quần sịp. Nàng nhấc dưới gầm giường lên một cái lọ nhựa mà người ta hay đựng gia vị. Nhưng trong đó không phải gia vị mà là kim chỉ.

Nàng xô kim, rồi giương lên trước mặt cái quần sịp cũ đã bị rách toang chỗ đẽ... của quý. Máu nóng dồn lên mặt... Phúc phải cố nén thở, không thì sẽ phát ra những tiếng phì phì mất. Mà nàng lại còn dang lên dang xuống, ngấm đi ngấm lại nó chứ... Điền lẩm rồi đấy, Phúc chẳng biết mình đang làm cái gì nữa. Anh đập cửa ầm ầm

-Mở cửa! Mở cửa!

-Ai đấy?

-Công an đây, kiểm tra tạm trú đây! – Phúc làm như thật.

Thế là tách một cái, chốt trong mở, anh lao luôn vào. Cô ấy nhìn anh trần trụi, còn anh thì phát hoảng, người đầu mà đại thế!

-Sao em lại mở? – Phúc quát.

-Thì công...

-Công gì! Anh mà là công an à!

Thảo giờ đã biết sợ, cô ấy đặt tay lên ngực thở hồn hển.

-Lần sau không được mở nghe chưa! – Phúc vẫn toát mồ hôi.

Thảo gật gật, mặt vẫn tái mét. Phúc chiếu ánh mắt sáng quắc đến cái quần sịp trên giường, Thảo đỏ lựng mặt, ngồi vội xuống giường, quơ nhanh cái quần, giấu sau lưng. Phúc tức giận nhìn Thảo.

-Em... em không đi chơi mà ở nhà khâu cái cửa này cho nó đấy à! – Phúc sùng sộ.

-Hơ... - Cô hoảng sợ giữ chặt cái quần ấy hơn. Còn anh nén giận, bắt mắt quay mặt đi.

-Thế còn anh, anh đến đây làm gì? – Giọng cô đầy ghét bỏ.

-Nếu anh không đến đây thì... thì... - Phúc vung tay uất ức - Thì làm sao anh biết em bị bỏ ở nhà như thế này cơ chứ! Há! – Nói xong anh thở phì phò vì quá ức chế.

Thảo cứ sững người nhìn anh. Như chứng kiến một người mắc bệnh lạ.

-Anh hỏi em. Tại sao tối nay em không đi với nó? – Phúc hàm hè.

-...? – Thảo rúm người nhìn anh kiểu không hiểu chuyện.

-Vậy em có biết tối nay nó đi đâu không? – Phúc lớn tiếng.

-Anh ấy đi làm. – Thảo run run đáp.

-Đi làm? – Phúc rống lên – Nó nói với em thế sao?

Thảo gật rồi nhìn anh ngơ ngác.

-Có đúng chính mồm nó nói với em thế không? – Phúc lại rống lên giận dữ.

Thảo gật gật một cách thật thà.

-Nó nói dối em rồi đấy! – Phúc gào tức tưởi – Không phải nó đi làm đâu! Anh không bắt ai làm tối thứ bảy hết! Tại sao nó nói dối em? Tại sao nó lại bỏ em vậy chứ! Giờ nó đang ở dạ hội kia kìa, ăn ăn uống uống, cười với hết người này đến người khác, còn em thì ở nhà cô đơn vậy sao!

Thảo ngẩn ra ...

-Sao cái thằng đó nó ác vậy! – Phúc gào trong đau đớn - Anh đã tổ chức cả một buổi dạ tiệc vì em! Anh rất muốn được thấy em hạnh phúc! Hạnh phúc bên nó! Thế mà nó không chịu đưa em tới! Nó bắt em ở nhà thế này! Khổ thân em, sao em yêu phải cái loại như thế! Anh không nhìn nữa! Anh sẽ đến với em! Anh sẽ không bao giờ để em phải chịu cảnh thế này! Hãy yêu anh đi! Thảo!

Cửa bật mở, Phan xộc vào, lao thẳng đến Phúc, xóc ngực áo Phúc lên.

-Mày vừa nói gì! Nói lại tao nghe xem nào! – Phan nghiêng răng.

-Tao sẽ giành lấy cô ấy! – Phúc trắng mắt, gằn ra từng tiếng.

-Khốn nạn, tao cho mày chết! – Liền đó là một quả đấm, Phúc đã né kịp. Phan hung dữ vung lên tiếp.

-Phan! – Thảo hét – Không được đánh! – Phan liền dừng tay, miệng thở phì phì như con rắn hổ mang. Thảo ôm tay Phan, trách – Cậu sao vậy? Sao chưa gì đã đánh!

-Hừ. Thằng chó! – Phan đẩy bật Phúc ra, quệt mũi hần học nhìn đối thủ đang ngóc người dậy, áo sổng tung hết cúc – Mày to gan thật! Mày dám tới cả đây! Mày dám dờ dờ tiếp! Mày muốn tao đập chết mày có phải không! Hà! – Phan càng nói càng như gầm lên.

-Phan... Phan... đừng mà... - Thảo ôm chặt tay Phan hơn.

-Mày mới là một thằng chó. – Phúc đã đứng dậy, giọng sít lên, mắt ngầu như lửa – Mày giải thích với cô ấy đi. Tại sao bữa tiệc hôm nay không thể đem theo cô ấy?

-Đó là việc của tao!

-Tao không hiểu... Mày nói là cô ấy bận. Bận vì làm osin cho mày đúng không. Mày bỏ cô ấy ở nhà cả một buổi tối thứ bảy, thui thui một mình, nguy hiểm và sợ hãi. Mày có biết không! Tao đã chứng kiến tất cả. Thật không ngờ mày lại đối xử với Thảo như thế. Mày có đáng mặt để yêu cô ấy nữa không!

-Hừ, tao yêu như thế vẫn còn từ tế hơn mày gấp vạn lần! – Phan đáp đầy vẻ khinh bỉ.

-Tao sẽ không để người tao yêu bị đối xử như thế.

Rồi bằng một thái độ vô cùng cương quyết, Phúc đi thẳng tới chỗ Thảo, lúc này Thảo vừa mới buông Phan ra, Phúc kéo luôn tay Thảo lôi ra cửa, trước con mắt kinh ngạc của Phan, còn Thảo thì ú ớ vì quá bất ngờ.

-Đứng lại! – Phan hét.

Lập tức Phan nhảy tới, giật phăng Thảo ra khỏi tay Phúc. Huych huych! Huych huych! cuộc đấm đá diễn ra ngay tức khắc. Thảo kinh hoàng, hai người đánh nhau nhanh đến nỗi cô chẳng phân biệt nổi ai đang đánh ai nữa.

Cô xông vào giữa họ...

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tuyên chiến

-Mình đã nói rồi. Nghĩ là nghĩ. – Phan trợn mắt với Thảo

-Không còn cách nào nữa sao? Thực sự không còn cách nào nữa sao? – Thảo vừa quệt nước mắt vừa nói.

-Không. – Phan nói dứt khoát rồi quay mặt đi. Tiếng Thảo sục sục bên tai, Phan quay lại, nhăn nhó – Khổ quá, cậu đừng có làm cho mình đau lòng thêm nữa.

Thảo vẫn khóc, khóc không thể kiềm lại được, vì bây giờ cô hiểu rằng, điều khiến cô đau đớn nhất đã xảy ra: Phan đã từ bỏ CDI, vì cô.

-Anh hãy xin lỗi anh ấy, hãy kéo anh ấy trở lại chỗ anh, hãy hứa tránh xa tôi ra, nếu không... tôi sẽ hận anh suốt đời. – Thảo nói trong tâm trạng suy sụp, đôi mắt vẫn còn sưng mọng.

Tại một góc quán cà phê khá kín đáo, Thảo đã hẹn Phúc. Bây giờ tâm lý cô đã thay đổi, trái với vẻ sợ sệt, xin xỏ trước đây, từ đầu đến giờ, cô cứ nhìn Phúc đầy oán trách và căm tức, đôi môi mọng đang tái cả đi, cô vẫn còn chưa trút giận xong.

-Anh nói đi, anh phải nói gì đi chứ! Tôi không có thời gian để ngồi với anh thế này! Những gì tôi vừa nói, anh có làm được không? Làm được không? Mà tôi quên, tôi đã quên, tôi có quyền gì mà yêu cầu anh chứ. Và vì vậy anh không thêm trả lời tôi có phải không. Vậy được, thế thì hận anh thì tôi có quyền chứ! Căm ghét anh thì tôi có quyền chứ!

-Thảo, anh không muốn nói với em trong tâm trạng thế này, anh chờ em bình tĩnh hơn...

-Tôi chẳng có gì mà không bình tĩnh hết. Tôi đã nói rất rõ ràng, ba việc đó anh làm được không?

Phúc vẫn im lặng.

-Anh không nói tức là anh từ chối. Vậy thì tôi có thể đứng lên. – Thảo nói rồi toan đứng lên.

-Thảo. Em không thể... Em không thể bắt anh làm ba việc đó. – Phúc đứng lên chặn Thảo lại – Thứ nhất, nó là người đánh anh trước và anh cũng đã bị thương tới mức này.

-Anh ấy cũng bị thương, anh đừng tưởng chỉ có mình anh bị!

-Nhưng nó bị không bằng một phần mười anh có phải không? – Phúc nhếch cái mặt sưng tím lên, còn vạch rộng cổ áo, phơi ra cho Thảo thấy những vết bầm tím bên trong – Đây, em nhìn đi. Còn nó, anh đảm bảo nó chỉ bị ăn có một quả. Nhưng anh không cố ý mà là anh đỡ trượt. Cho nên anh không thể là người xin lỗi.

-Anh bị như vậy là đáng. Tôi sẽ không xót anh đâu – Thảo bưng bình dầu vừa lộ vẻ xót xa khi thấy cơ thể anh bị như thế.

-Không sao. Để anh nói hết – Phúc xốc lại cổ áo, giọng quả quyết – Thứ hai, anh không thể kéo cái thang lúc nào cũng muốn nghỉ việc về làm được. Thứ ba, anh không bao giờ rời xa em.

-Tôi chán lắm rồi, tôi chán bị anh theo đuổi lắm rồi!- Thảo uất ức - Anh ấy mà muốn nghỉ việc sao. Có bao giờ anh ấy muốn thế chứ. Đó là ước mơ của anh ấy suốt thời đại học. Anh có biết không? Nhưng mà bây giờ, anh ấy phải thực hiện ước mơ ấy thế nào đây, khi mà... hàng ngày lúc đến công ty thì anh ấy phải vâng vâng dạ dạ với anh, nhưng khi ra khỏi công ty thì anh ấy lại cứ phải cho anh một trận thế này? Anh nói đi! Sống thế có sống được không? Ai có thể sống được như thế? Giờ anh lại nói là anh ấy muốn nghỉ việc. Anh còn lương tâm không?

-Nó là một thằng hèn.

-Anh... Tôi không cho anh nói một chữ nào về anh ấy nữa. Anh không xứng đáng nói về anh ý.

-Hừ, đừng có coi nó như thánh sống thế. Chưa có thằng nào hèn hạ như nó đâu. Chỉ có thằng hèn mới cứ bỏ việc rồi lại bắt người yêu đi xin.

-Không phải thế. Không được nói anh ấy thế. Mấy lần trước tôi đi xin anh, anh ấy đều không biết gì hết cả. Thật không ngờ, anh lại cứ nghĩ người ta thậm tệ thế này. Cứ bảo làm sao anh ấy không nhận được anh. Giờ thì tôi hiểu rồi, anh bị ăn đòn là đúng, và anh ấy nghỉ việc là đúng, còn tôi, sẽ không bao giờ tôi cầu xin anh nữa.

Nói rồi Thảo đứng lên, vừa được hai bước thì cô dừng lại.

-Nếu anh còn chút lòng nhân đạo thì đừng bao giờ cho anh ấy biết những lần nói chuyện thế này giữa chúng ta, bởi vì tôi không muốn anh ấy vì tôi mà chịu nhục thêm lần nữa. Tôi không bao giờ muốn gặp lại anh.

Thảo đi thẳng. Phúc lăm li nhìn theo.

Phan đã xin được chỗ khác, công ty này cũng là công ty lớn nhưng không bao giờ bị được với CDI. Cũng như Thảo, anh không có thời gian để kén chọn nhiều. Tiêu chí làm việc bây giờ là lương. Mấy ngày về quê đợt gần Thảo vừa rồi, anh đã chứng kiến cảnh bố mẹ ốm đau và nhà cửa thiếu thốn đủ thứ, số tiền anh làm được từ khi ra trường tới nay đã được chuyển về gần hết. Việc nhà đã giải quyết tạm ổn, anh thề từ nay sẽ không tin vào những gì mình nghe qua điện thoại nữa, anh chỉ tin vào mắt mình thôi. Bởi vì trên điện thoại mẹ anh luôn “Mẹ khỏe, bố khỏe, con Lan cũng ổn, con cứ yên tâm...”

Có một điều anh rất băn khoăn, đó là nếu đi theo công trình thì lương sẽ cao hơn nhiều. Nhưng như vậy thì anh sẽ phải xa Thảo, và thằng sếp cũ đón mặt kia sẽ...

Nhưng nếu anh không đi thì tiền đâu giúp đỡ gia đình, tiền đâu giúp Thảo trả nợ?

Lòng anh cứ hướng về phía công trình.

Cuối cùng anh quyết định một việc.

Phúc đứng trong sân một khu tập thể cũ, đã 7h30, còn mười lăm phút nữa mới đến giờ hẹn của Thảo, anh căng mắt nhìn lại địa chỉ ghi trên khu nhà: B8-cầu thang 2, để xác định thêm một lần nữa là anh không nhầm với địa chỉ Thảo mới nhắn tin hẹn gặp, nhưng anh không hiểu sao Thảo lại chọn cái chỗ tối đen điện đóm chẳng có thể này.

Phúc ngán ngẩm trong lòng khi nghĩ tới việc Thảo đang lóc cóc đạp xe từ khu ấy sang đây, cách cũng đến chục khu và xa cả gần cây số, lại còn là cái góc sân như kiểu thiên đường của dân nghiện, anh nhắn hỏi lại vì sợ nàng nhầm lẫn nhưng mà nàng quả là gan cóc tía nhắn lại “Đúng chỗ đó rồi, em đến giờ”.

Ý kiến nữa thì hóa ra mình nhát hơn nàng à. Con gái nông thôn thú vị thật. Phúc chợt nghĩ đến thằng Đại, cái thằng đã bao phen khổ nhục vì các em hương đồng gió nội mà vẫn cứ kết nỏ đĩa. Giờ là đến lượt anh, mới lần đầu kết một em mà đã hết thuốc cứu rồi.

Bổng huych, một đập từ phía sau khiến Phúc nằm xoài xuống đất. Chưa kịp ngóc dậy, đã bị thêm vài đập nữa, cùng với những cú đấm giống như liên hoàn trận. Sự tấn công bất ngờ và nhanh chóng trong bóng tối khiến anh mất phương hướng tự vệ, nhưng anh vẫn ngửi thấy mùi của kẻ thù. Phan!

Kẻ thù không sử dụng bóng tối với mục đích giấu mặt, sau khi đã quật ngã đối phương nhanh chóng, nó xốc Phúc lên lộ diện.

-Mày nghĩ có thể ngang nhiên cưa cẩm bạn gái của tao có phải không! – Tiếng Phan rít trong bóng tối – Cho nên tao phải cho mày bài học này. Mày biết tao là ai không? Hừ, quá khứ tao đã từng chơi với bọn du côn đây. Chính mày đã làm cái máu du côn của tao nổi lên. Mà như thế thì không dễ dàng đâu. Cho mày biết, tao không xưng oai với mấy cái võ chợ này nhưng tao đảm bảo nó đủ để cho mày liệt hoặc là bại nào. Mày có tin không! Mày có cần tao phải thử không!

Phúc im lặng, đau đốn ôm bụng, mùi máu xộc lên và vị mặn tràn ở lưỡi, cổ anh bị siết cứng bởi bàn tay như gọng thép, một nguồn sáng yếu ớt nào đó rớt đến đủ cho anh nhìn thấy đôi mắt ngút lửa căm thù trước mặt.

-Chỉ cần một lần nữa, tao nghe cô ấy than phiền về mày, hoặc, tao bắt gặp mày chòng ghẹo người yêu tao, thì mày phải nhớ, tao sẽ hỏi tội mày! Đề phòng tao đi! Loại mày tao không từ một trò gì hết! Kể cả những cách tiêu nhân hơn thế này! Nhất định tao sẽ không cho mày thoát!

Phan cởi chiếc áo sơ mi rồi đưa cho Thảo. Gương mặt anh lạnh như thép khiến cô hơi ròn rợn, rồi nhìn chiếc áo còn dính mấy vết máu tươi trong tay, cô chột rùng mình.

-Nếu nó còn lén phét gì thì nhớ gọi ngay cho mình.

Thảo gật. Phan cứ cời trần như thế đứng ở bàn thu xếp ra một đồng giấy tờ rồi vứt thịch xuống đất.

-Ngày mai bán hết đồng này đi.

Thảo thấy thấp thoáng trong mớ giấy đó có chữ ký của Phúc. Phan quay qua tìm trên giá sách, mấy tập giấy nữa được ném xuống chung trong đồng đó, Phan đang xóa đi tất cả mọi vết tích của CDI.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Mưu sâu

Phúc đi ra từ phòng khám tư nhân, đến thẳng một chiếc xe hơi sang trọng đậu sẵn bên lề đường, anh mở cửa, Nam đã ngồi ở vô lăng. Xe lướt êm trên phố vắng.

-Được đấy – Nam cười khinh sau khi liếc Phúc. Phúc tránh mặt ra cửa sổ, không muốn để Nam nhìn – Có lẽ tao nên đưa mày đến gặp nàng, thăm hại thể này, người nhân hậu như nàng dễ cảm động lắm. Tận dụng đi nhì.

-Mẹ kiếp. Hóa ra nó cũng biết chơi bản. Khách sạn nào đấy mày? – Phúc lạnh lùng.

-Ai dà... Chỗ cũ. Nghỉ mát ở sông Hồng.

-Xa bỏ mẹ.

-Xa thì mới có chỗ cho ông hóng gió. Chuyến này phải mất cả tuần, ông ở mãi trong khách sạn chịu thế nào được.

-Làm gì mà cả tuần, bị toàn phần mềm chắc nhanh hết thôi.

-Này. Loại này mày không ra tay là còn mệt. Cho nó biết mình là ai đi.

-Xong rồi trở thành kẻ thù số một của nàng luôn chứ gì. Có mà hết cửa.

-Ôi, đòi cái kiểu gì thế này. Mày đang tự trả giá đấy à!

-Không sao, rồi mày sẽ thấy tao biến shit thành vàng. Cho nhạc đi mày.

Nam quay sang Phúc với con mắt khó hiểu. Phúc phớt mặt ra ngoài đường.

Tiếng nhạc rock cất lên sôi động.

Cọc, cọc, cọc!

Cánh cửa vừa mở. Một bó hoa hồng đỏ thắm trên tay một anh chàng cực kỳ đẹp trai xuất hiện. Thảo ngỡ ngàng ngắm chàng bạch mã trước mặt.

-Chào em – Phúc cười âm áp, thoáng chút bối rối.

Thảo chớp chớp mắt, ánh nhìn choáng ngợp, rồi cô ngó khuôn mặt Phúc như muốn tìm một vết tích gì.

-Anh khỏe rồi - Phúc hiểu ý ngay - Anh đến thăm em, và tặng em. . .

-Không. – Cô toan đóng cửa khi bó hoa vừa dâng lên.

-Hơ, làm gì thế? – Phúc giữ cửa lách người vào.

-Anh đang làm gì thì có. Tôi có cho anh vào đâu! – Thảo tức giận. Hắn đẹp trai nhưng cô không quên hắn là ai.

-Anh đến để diện kiến em rằng anh rất khỏe. Cho dù có đùa chơi anh nhưng nó không cản được quyết tâm của anh đâu.

-Tự tin nhì. Thế mấy ngày dưỡng thương vừa rồi chưa đủ để làm anh tỉnh à. Còn tới đây để ăn thêm vài trận đòn nữa hay sao.

-Nó ở cách đây tám mươi cây số. Anh đến thế này nó còn phải cảm ơn anh nữa kìa. Em ý, ai gọi cũng mở cửa hết. Cái tính chủ quan không bỏ được.

-Anh đã biết anh ấy. . . - Thảo ngạc nhiên – Được, kể cả vậy thì anh ấy vẫn có thể về bất cứ lúc nào. Anh cứ đợi đấy, lần sau tôi sẽ bảo anh ấy cho anh nằm dưỡng thương cả tháng!

-Vậy thì anh chờ – Phúc nhún vai – Có điều anh đã quyết lần sau phải cho thằng bạn em ra công an nói chuyện. Cho bót ngông cuồng.

-Anh... anh... - Thảo đỏ mặt ra.

-Nó sẽ có tí tiền án tiền sự trong lý lịch, thế thôi.

-Không thể nào, tội không phải do anh ấy, là anh có lỗi trước.

-Không tin thì cứ thử. Em xem này, vết thương của anh thì đã có bác sĩ xóa sạch. Nhưng cái lý lịch có tiền án tiền sự kia của nó thì sẽ đi theo nó suốt cả cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Tự chiến thôi

Phượng Hoàng đang giờ khách ăn kín bàn, nhưng vẫn còn một bàn trống ở trung tâm, Thảo linh tính đó là bàn của Phúc. Nhưng giờ đã 12h30, mong rằng hắn bận quá không tới được.

Cô nhớ đến bó hoa ở nhà đang không biết phải xử lý thế nào. Chỉ vì bó hoa ấy tuyệt vời quá. Những nụ hồng he hé cánh mềm cùng với những giọt nước đọng li ti, trong veo. Lần đầu tiên cô thấy những bông hoa đẹp như thế, cô chẳng nỡ bỏ nó xuống đất chứ đừng nói là cho vào thùng rác. Sáng nay thức dậy cô lại ngăn ra ngắm nó. Cô đã dành cho nó vị trí trang trọng nhất của căn phòng. Còn bây giờ khi phải pháp phòng chờ Phúc, cô lại cảm thấy mình tội lỗi thế, lẽ ra cô không được đối xử tử tế với bó hoa ấy, bởi đó là do hắn mang đến.

Thật oái oăm vì cô lại sắp sửa phải nhận một bó hoa nữa. Phúc đang hùng dũng bước vào với bó hồng trên tay. Cạnh anh ta vẫn là mấy chiến hữu đó.

-Tặng em, chúc em luôn xinh đẹp và hạnh phúc.

Một bó hoa màu hồng phấn đầy lông lầy lãng mạn đang chờ cô đón lấy. Mấy người khách ngồi gần đó quay ra nhìn. Cô không còn cách nào khác, ngoan ngoãn nhận hoa.

Phúc nhìn cô như là muốn nuốt lấy. Hôm nay cô mặc cái áo dài màu cam nhạt, tay ngắn đến bắp vai và cổ thuyền hơi trễ. Không hiểu sao các kiểu áo dài gần đây họ may cho cô cứ ngày một hở thêm. Bây giờ thì cô phát ngợp thờ vì ánh mắt kia, còn mặt cô chắc là đang đỏ lựng.

Hắn kéo cô vào chỗ cạnh hắn. Cô không muốn gây ồn ã nên chiều ý. Bó hoa đặt bên cạnh. Các món ăn đang được dọn lên. Mấy cô bạn lễ tân bùng nổ đến rồi cứ tùm tùm nhìn cô. Bây giờ ở đây có ai là không biết chuyện cô và hắn.

Rót rượu, gấp thức ăn, dùng bữa cùng, cảm giác thật là quen thuộc. Sự quen thuộc đáng ghét. Điệp khúc bắt đầu lại rồi. Cô nhìn đám con trai ăn uống phàm phở, ngon miệng, tự nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tức mình, cô chẳng gấp cho ai nữa hết, chống đũa nhìn mấy gã đó.

- Ăn đi em – Phúc nhẹ nhàng và gấp thức ăn cho cô, kê cô mặt bí xị.

Ba ông bạn chỉ tùm tùm và tiếp tục ăn như thường lòng, chiến sự giữa Phúc và cô được họ xem như chuyện thường ngày ở huyện. Phúc gấp đúng mấy món cô thích, xong lại tiếp tục ăn một cách hạnh phúc. Cô ầm ức, sao cô lại để hắn được toại nguyện thế này. Một ý nghĩ chột lóc lên.

Cô cầm lọ hạt tiêu hắt mạnh vào bát hắn.

- Em làm cái gì thế? – Phúc ngẩng lên.

Cô mím môi hắt thêm mấy phát nữa cho bồ ghét.

- Em... - Phúc tròn mắt, phồng mũi nhìn cô.

Cô ngang ngược hắt luôn vào mũi đang phồng lên kia. Cái mồm đang nhai ngon miệng và đầy thức ăn của hắn chột đơ ra.

- Em... hơ... hơ... hơ... ách... ách xì! – Chưa kịp nói gì thì một cái hắt xì rõ to của hắn. – Ách xì! Ách... ách... ách xì – Những tiếng hắt xì sau còn to hơn. Lại còn ngay bên tai làm cô vàng cả óc. Chột cả bốn gã nhìn chăm chăm vào người cô. Còn cô nhận thấy trên người mát mát. Trời ơi, cô dựng tóc gáy khi thấy người mình toàn thức ăn trong miệng Phúc bắn ra.

Bữa đó cô phải chui vào nhà vệ sinh ở đó cả tiếng đồng hồ mà tới đến vẫn còn ám ảnh. Đã vậy còn bị hắn nhận vơ.

“Anh dán tem trên người em rồi. Không ai đụng vào được nữa”.

Đúng là cái đồ khà ố. Cô tức anh ách trong lòng. Phải làm gì cho hắn biết tay mới được.

Hôm sau cô mặc cái áo dài kín đáo nhất, cứ như là sợ bị hắn phun mưa một lần nữa. Chiếc áo dài màu xanh ngọc may đơn giản thế mà hắn vẫn ngẩn ra nhìn cô. Hầy đợi đấy, lát nữa anh ta sẽ không còn tỉnh thần đâu mà ngắm. Liếc đĩa mực chiên trước mặt, cô hồi hộp...

- Anh ăn đi này – Thảo gấp cho Phúc con mực chiên to nhất ngay đầu bữa, giọng thỏ thẻ, miệng cố cười tươi khích lệ, át đi nỗi run sợ trong lòng.

Hắn sượng điên, cho hết cả con mực vào mồm, nhồm nhoàm nhai. Trúng kế! Cô vội đứng lên né hắn ra, vì cái mặt đẹp trai kia sắp biến thành mặt khi.

- Á! – Hắn bắt ngờ hét lên – Á! – Mọi người quay nhìn hắn, mấy thằng bạn cứ chết sững. Hắn lấy bát nhè ra, rồi trở mắt nhìn vào bát: Toàn ớt là ớt! Hắn nhìn cô, hiểu ngay sự việc, rồi định nói gì nhưng mồm cứ khè khè như con khi.

- Ớt cay loại một do em chọn đấy – Thảo ranh mãnh nói - Em chỉ nhồi vào đấy chừng chục quả thôi, cảm giác thế nào anh?

Mấy thằng bạn nhìn cô bàng hoàng kinh ngạc. Cô vênh mặt.

- Có gì đâu. Vì anh ý quá nhiệt tình nên em phải cảm ơn thôi. Nghĩ mãi mới ra món mực nhồi ớt này đấy, còn các anh cũng cẩn thận đi, cứ hùa theo anh ta rồi cũng có ngày được ăn như thế.

Cô đang nói thì phải bụm miệng cười vì thấy Phúc còn thè cả lưỡi ra, hắn đứng lên, tay vẩy vẩy trước miệng, lưng khom khom đi vội vào trong, trông chẳng khác nào lão Tôn...

Hôm sau mấy món mực ống, tôm cuốn, bò cuốn, nem cuốn... tóm lại tất cả những món có thể nhồi được ớt vào trong đều không thấy, mà thay vào đó là những món nguyên liệu được thái nhỏ, và những món dễ dàng kiểm tra bên trong. Chúng đề phòng rồi đấy. Thì cô sẽ nghĩ cách khác, nhất định phải phá đám chúng, để tự cứu lấy mình.

- Chờ chút. Để em làm tăng thêm hương vị cho món này đã nhé - Thảo đặt đĩa mỳ Ý vốn là món khoái khẩu của Phúc trước mặt Phúc, kèm theo nụ cười tinh nghịch. Phúc lờ mờ nhận ra sự bất thường ấy, xong lại háo hức chờ cô thể hiện.

Cô cầm cái thìa, nhìn một lượt các món. Đầu tiên cô múc nước sốt từ một món khác tưới lên đĩa mỳ đó, rồi lại dội thêm một thìa canh, cho chút bia, vắt ít chanh, rồi tương cà, tương ớt, mù tạt, sốt mayonaie... đĩa mỳ sau ít phút thì đủ màu xanh đỏ tím vàng.

- Đó, mời anh. – Cô đẩy món đó gần Phúc hơn. – À còn anh Sơn, anh Nam, để em tiếp anh nào.

- Ôi thôi thôi lạy em – Sơn xua tay, trong khi Nam ôm đầu, Đại thì hôm nay vắng mặt.

Nhìn Phúc vẫn ngồi ung dung đầy cô càng tức, như vậy là vẫn chưa đủ độ rồi, vậy thì... cô đứng dậy phá tiếp món nữa, cô bóp chai tương ớt rải lên một loạt các món ăn, ... Ba chàng nhần nhó nhìn cô, bất lực, mặc kệ... Còn cô, quây gần hết chai tương lại không biết phải làm gì tiếp. Chợt cô nhìn sang bó hoa đặt bên cạnh. Bó hoa thứ ba hẳn tặng cô, cô giờ chai tương ớt dốc ngược trên bó hoa đẹp lung linh.

-Này, điên à! – Phúc gọi giật.

-Nó là của em, em thích làm gì thì làm – Cô ngang ngạnh. Nói vậy chứ cô có nỡ bóp chai tương đâu.

-Điên vừa thôi! - Phúc giật lấy chai tương, ném luôn xuống nền, rồi kéo cô ngồi phịch xuống ghế, mặt mũi tím bầm – Không được đối xử với anh như thế! – Cô chết sững vì cơn giận bất ngờ của hắn.

-Mặc kệ em... - Thảo thách thức – Anh ép em thì em mới phải thế.

-Em muốn làm gì thì làm, cầm phá hoa anh tặng!

-Em sẽ cứ thế, nếu không thì đừng có tiếp tục tặng hoa em.

Phúc hần học nhìn Thảo, Thảo ương ngạnh quay đi.

-Thôi thôi tình hình là tôi đang rất đói đây. Hai người hãy để lúc khác có được không. Trời đánh tránh bữa ăn mà. – Sơn cố át đi sự căng thẳng.

-Xin nhắc hai người là sáng nay tôi còn chưa ăn gì nhé – Nam lấy thìa gạt tương ớt ra khỏi thức ăn – Mà đầu giờ chiều tôi còn có việc gấp sếp đây. Không có nhiều thời gian đâu. Phúc, mày bớt đi, để cho người ta còn ăn chứ. Thảo, anh gấp cho em cái này này, không dính tương ớt đâu. – Nói rồi Nam gấp vào bát cô miếng thịt gà rất ư là sạch sẽ.

-Em không ăn! - Thảo quay ngoắt đi.

-Ăn đi, ăn rồi có sức mà cãi nhau với nó. Chiến sự còn dài, hê hê... - Nam cười nhìn sang Phúc.

Thảo tức mình đứng lên, đi thẳng vào trong.

Vừa mới bước vào khu bếp thì Phúc đã theo sát, mặt mũi bặm trợn.

-Anh sẽ cho em bị đuổi việc luôn. – Phúc hăm dọa.

-Không sao, tôi chỉ lo cho anh Phan, nhưng giờ anh ấy nghỉ việc rồi, tôi chẳng cần gì hết.

-Suy nghĩ kỹ đi. Đố em tìm được việc nào lương cao và sung sướng như thế này đây.

-Tôi chỉ cần không có anh.

-Sao em lại cứ ghét anh như thế! – Phúc hùng hổ - Anh tốt với em hơn nó mà! Cái thằng đó có cái gì hay chứ. Thử bầy nó bỏ em một mình, hàng ngày nó bắt em giặt giũ nấu nướng hầu hạ nó. Thế mà nó vẫn tếch đi cách đây cả trăm cây số, thằng đó nếu không phải ngu thì cũng là bị thần kinh! Việc quái gì phải chung thủy với một thằng như thế!

Thảo nghe đến đây nổi xung thiên. Cô vớ luôn chai nước sốt trên bàn phụt thẳng vào ngực Phúc. Phúc trở mặt nhìn Thảo, còn nước sốt thì đang nhuộm khắp chiếc áo anh.

-Anh mà còn nói nữa thì tôi sẽ phụt luôn vào mặt anh đấy! – Thảo hung dữ giờ cao chai nước sốt lên dứ dứ.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chỉ có thua

Thảo ngồi trong nhà tắm giặt chiếc áo của Phúc. Bên cạnh cô là chai thuốc tẩy. Cô không dám mạnh tay với cái áo này. Phúc bảo nó có giá tới mấy triệu, anh ta sẽ bắt đền cô số tiền đó nếu cô không giặt trả.

Cô mân mê mãi mới xong cái áo, rồi phơi ở trong phòng vì sợ bị mất. Nằm trên giường nhìn cái áo của Phúc treo giữa nhà, cô tức mãi.

-Tốt. Em có thể mở tiệm giặt là được đấy. – Phúc cười thích thú khi mở cái túi ni lông thấy bên trong có cái áo của anh đã được là lượt, gấp cẩn thận.

Cô cảm tức không thềm nhìn lại. Phải giặt áo cho hần là nỗi hổ thẹn lớn nhất đời cô.

-Ê, lên VIP1 đi! – Phúc khoát tay.

-Tại sao lại ở đó? – Thảo thắc mắc.

-Cho em lên đó một mình một phòng mà quây, đừng để ảnh hưởng đến tiếng tăm của nhà hàng.

Đúng là hần đi guốc trong bụng cô, lúc nào cô cũng nung nấu ý định phá bữa trưa của chúng.

Cánh cửa Vip1 mở ra mà cô ngỡ như mở cửa ngục. Đây là nơi hần xử cô sau mỗi khi cô có những hành động chống đối hần.

-Nào, xin mời em, cứ việc làm gì tùy thích – Phúc giơ tay về phía bàn ăn, nơi các món ăn đều nóng hổi, thơm phức.

Thực ra cô không có ý định phá cả bàn ăn như hôm trước. Nhớ lại hôm qua lúc dọn bàn, cô đã thấy người ta phải đổ đi gần hết bàn ăn đó, phải tội quá! Trong khi mẹ cô ở nhà thì...

-Sao thần ra thế, bắt đầu bằng cái gì trước nào, tương ớt, hay mù tạt, có sa tế nữa này, anh mượn nhà bếp lên cho em đấy – Phúc hất cằm về mấy cái chai lọ trên bàn một cách khiêu khích.

-Các anh sẽ chẳng ăn nổi với tôi đâu – Thảo căm ghét nói.

Cô hằm hằm ngồi vào bàn. Có cách nào không phải mang tội phá của mà vẫn làm cho mấy thằng con trai này không ăn được? Trong khi mặt chúng thì đã trơ quá thế này.

-Chán rồi hờ em? Đang nghĩ trò gì nữa đấy? – Phúc lại đi guốc trong bụng cô tiếp. Cô tức tối ngoảnh mặt đi.

-Vậy thì chúng ta bắt đầu dùng bữa thôi. Để anh gấp cho nữ hoàng của anh món này nào. Cá hồi Naui mới về đây.

-Còn anh thì mời em món này, con gái ai cũng thích ăn cả. – Đại ân cần thò đũa vào một đĩa nộm.

Hai đôi đũa lần lượt thả thức ăn vào bát của cô.

-Tôi nói cho các anh biết, tôi rồi sẽ nghĩ ra cách để các anh không thể đến đây!

-Thì em cứ ra chiều! – Phúc búng tay ngạo nghễ.

Cô đẩy bát mình về giữa mâm, ý hôm nay sẽ không ăn. Cả bọn nhìn nhau cười ha hả, rồi cúi đầu ăn ngon lành. Thành thạo Phúc lại ngẩng mặt nhìn cô khoai trá, cái miệng nhai căng phồng. Được rồi, để xem hần còn ăn ngon được nữa không nếu cô thử cách này.

-Ăn uống gì mà phồng mồm tròn má như con hà mã. Không biết phép lịch sự trước phụ nữ gì hết. Anh thật chẳng bằng một góc anh Phan. – Cô vênh mặt.

-Hả...? - Phúc ngừng nhai luôn.

-Tôi chẳng bao giờ thích anh hết, ngay cái nét ăn anh đã thua đứt anh Phan của tôi rồi. – Cô bĩu môi.

Phúc tròn mắt, cô thấy cổ hần ngắc ngư, thức ăn thì đầy miệng. Tốt quá, ước gì cho hần nghẹn.

-Anh Phan của tôi ăn uống rất là lịch thiệp, dù đói mấy cũng ăn miếng vừa vừa thôi chứ không phải ngoác cái mồm đến phát sợ như anh.

Phúc tức tối cố nuốt chỗ thức ăn trong miệng, cô bồi tiếp.

-Anh ấy mỗi miếng ăn đều nghĩ đến tôi. Nếu như tôi bỏ bữa thì chắc chắn anh ấy cũng không thể ăn ngon như anh được.

-Thế em tưởng anh đang ăn ngon đấy à! – Phúc giận dữ.

-Không ăn ngon sao anh ăn như thường luồng thế kia.

-Anh ăn thế là vì em! Vì anh tức! – Rồi Phúc đập cái bát đánh cốp một cái, bát không vỡ, nhưng thức ăn nhẩy tung.

Cả lũ tròn mắt nhìn Phúc, cô cũng thấy sợ vì mặt hần đã phùng lên.

-Anh mà không lịch sự à! Anh đã lịch sự nhưng em không chịu! Anh cố chiều em, em cũng không cho! Em còn dám so anh với nó! Em quá đáng vừa thôi đấy!

Cô né người ra vì hấn quáit khá to. Hấn vẫn chưa hả, quáit tiếp.

-Đừng có đụng đến tên nó trước mặt anh. Nhắc đến nó là anh sôi tiết đấy!

-Anh sôi tiết thì anh làm được gì! – Thảo đứng lên cãi – Tôi thích ai thì tôi ca ngợi người ấy! Anh là cái gì mà cản tôi!

-Thảo ơi, thôi, em – Đại xen vào nhắc khi thấy Phúc mặt tím bầm.

-Kệ em! – Thảo vặc lại – Để em nói cho anh ta tức luôn một thể! – Xong cô lại quay vào mặt Phúc – Anh sẽ mãi mãi chẳng được như anh Phan đâu! Cứ ghen tị đi! Anh ý mới là người em tình nguyện chăm lo hầu hạ suốt đời!

-Cô đúng là cái đồ ngu ngốc! Đồ ngu ngốc!

-Anh mới là cái đồ ngu ngốc! Cứ đổ hết tiền của vào những việc vô ích này đi! Anh sẽ chỉ làm giàu cho cái nhà hàng này và tự chuốc lấy thất bại thôi. Không bao giờ em cho anh hạnh phúc!

-A a a a a.....! – Phúc đột nhiên hét lên, rồi cầm luôn ly rượu tự hất vào mặt mình, rượu vã vào mặt hấn chảy xuống ròng ròng ướt áo. Hấn lấy tiếp ly bên cạnh hất vào cổ mình nữa. Mọi người cứ trở mắt ra.

“Nếu em không giặt trả đồ trả cho khách thì sẽ bị trừ lương!”

“Chính anh ấy tự làm, sao lại bắt em chịu?”

“Nhưng tất cả đều nói là em làm, thì em phải chịu thôi”

Thảo nhìn cái túi ni lông to ở trên bàn. Trong đó là bộ quần áo của Phúc, anh ta vừa mang nó trở lại đây sau khi về nhà thay quần áo. Số mình đúng là cái số hẩm hiu, sao bỗng dưng đây phải hạng người này chứ. Cô xách cái túi đứng lên rồi khỏi Phụng Hoàng, kết thúc một ngày đi làm thảm họa.

Về đến nhà, cô lôi ra giặt ngay cho dễ sạch. Trời ơi, trong túi không chỉ có áo sơ mi, quần dài mà còn có cả đôi tất và... và cả cái gì nữa thể này. Trời ơi! Sịp!

Mặt cô nóng bừng, vợ vội cái quần dài phủ lên cái sịp. Hấn chơi cô tới mức này sao! Nhục quá! Cô đứng lên đá luôn cái chậu. Cái chậu xịch đi một tí rồi vẫn trơ trơ trước mắt. Cô muốn quăng đi quá, muốn xé cả chúng ra ý, nhưng nếu làm thế được thì đời nào cô phải chịu oan chịu ức thể này.

Hi hụi giặt xong, cô mới nhớ ra phơi ở nhà mình là không thể được. Cái áo của Phúc hôm qua đã khiến cô khổ sở vì tính đa nghi của Nhung. Nó cứ tra khảo này nọ dù cô đã nhận là vì làm bẩn áo khách nên giặt trả. Nhưng hôm nay thì biết nói sao? Cô đang giấu Phan mọi chuyện của Phúc, liệu Nhung nghe rồi có giấu được giùm cô không?

Nghĩ vậy cô mang hết xuống sân tập thể phơi và... ngồi canh. Ngồi ghế đá đọc báo nhưng cô chỉ mong sao trời nhiều gió, mau khô để cô còn được lên nhà.

Đợi Nhung đi chơi rồi cô mới dám đem quần áo Phúc về. Đã vậy phải giấu bộ quần áo đó một cách kín nhất có thể. Sáng ra Nhung vừa đi khỏi là cô chốt cửa, lôi chúng ra là. Vừa tí mắt, cẩn thận, vừa phấp phồng lo Nhung quay lại vì sợ nó quên cái gì.

Là mới xong vì đôi tất còn ẩm, khi ngẩng lên nhìn đồng hồ thì đã muộn giờ, cô vội vàng sửa soạn cho mình rồi đạp xe đến Phụng Hoàng. Cúi mặt đi qua những ánh mắt hơi khó chịu, ở đây ai cũng ghét người đi muộn cả, rồi mặc xong cái áo dài nhiệm vụ của mình, cô thấy toát cả mồ hôi.

Mười hai giờ hơn Phúc mới đến, hôm nay chỉ có Nam đi cùng. Nghe nói Sơn và Đại sẽ đến sau. Cầm túi quần áo cô đưa trên tay, Phúc cười thâm hiểm.

-Có đủ không đấy? Không thiếu một cái nào đấy chứ?

Mặt cô đỏ bừng, lắc đầu, rồi cúi vội.

-Em tự giặt hay mang ra hiệu đấy? – Phúc ngờ vực.

-Em tự giặt. – Cô ngẩng mặt nói thành khăn.

-Nên nhớ, quần áo của anh phải giặt tay, không được giặt máy và không được mang ra hiệu. Em mà làm sai, hông thì rắng mà đền đấy nhé.

-Vâng, em biết rồi, thì em giặt tay mà – Cô gật như bả cúi.

-Lần sau cứ thế – Phúc nháy mắt bí ẩn.

Cái gì? Lại có lần sau á? Cô ngần ra, không hiểu ý Phúc. Mắt cứ tròn ra nhìn Phúc. Còn Phúc thì mở cái túi ngó vào, hít hà mùi quần áo thơm tho bên trong, rồi gật gù mãi nguyện.

-Đây là hạnh phúc của anh. Em không cho thì anh vẫn có. – Phúc nói rồi cười ma mĩnh.

Cô lò mò đoán ra một ý đồ tẻ hại.

-Bây giờ thì anh lại rất thích tắm bằng rượu – Phúc bồi thêm câu nữa, kèm theo cái nháy mắt đầy ẩn ý.

Chết rồi, Thảo rụng rời khi biết chắc một điều, hắn đang định biến cô thành máy giặt của hắn.

Cô sụn chân lại và cảm thấy choáng váng, trông ngực đập thình thịch.

-Em ra ngoài chút. – Nói rồi cô cố vững chân bước ra khỏi Vip1.

-Chị ơi, có thuốc gì chữa đau đầu cho em xin với. – Thảo nhăn nhó đứng ở quầy bar. Chị tổ trưởng này vốn kiêm luôn cả vấn đề y tế ở nhà hàng.

-Em làm sao? – Chị tổ trưởng lo lắng.

-Em đau đầu. – Thảo ộp bàn tay lên trán, khi căng thẳng quá là cô hay bị đau đầu, nhưng chưa bao giờ cô đau đến thế này cả.

-Đau thế nào? Sao trông em mệt thế, môi tái đi rồi này.

-Em chẳng biết, em khó chịu quá chị ơi.

-Thôi vào trong kia nghỉ đi, chờ chị bảo đưa nào làm thay rồi chị vào chị xem cho. Phúc biết chưa?

-Chị đừng nhắc tới anh ấy nữa. – Thảo mếu máo.

Nằm nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì Phúc và Nam sùng sục kéo đến.

-Nó chỉ đau đầu và mệt chứ không sao cả, chị kiểm tra rồi – Tiếng chị tổ trưởng nói ở bên ngoài.

-Nhưng... người ta đang khỏe mạnh, tại sao lại như thế? Để em vào – Tiếng Phúc nghỉ ngơi.

-Đừng, nó mệt thật đấy, để nó nghỉ đi, đừng gây nữa.

-Chị đừng có về phe cô ta đấy.

-Biết rồi. Hâm à.

Chị ấy thì thảo cái gì nữa rồi thấy Phúc Nam đi khỏi, xong chị bước vào đơn đả.

-Em gái à, cứ yên tâm mà nghỉ đi, hai cậu ấy lên ăn rồi, không có ai làm phiền em đâu.

Thảo im lặng, ngoảnh mặt vào tường chứ chẳng muốn nhìn chị ấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Sinh nhật

Thảo mỗi một bước vào phòng trọ rồi chốt cửa, rồi cứ để nguyên bộ áo dài trên người cô nằm vật xuống giường. Vừa nãy cô đã đi như trốn khỏi Phụng Hoàng, vì cô biết sau khi hai cái gã kia ăn no thế nào cũng xuống hỏi thăm cô.

Cộc cộc cộc!

-Thảo ơi! Thảo ơi!

Thảo tỉnh giấc vì tiếng gọi của Phúc và Nam ngoài cửa. Cô mê mê nhìn ra cửa, nơi cả cửa sổ và cửa ra vào đều khóa trái. Cô thấy họ đập cả cửa sổ nữa. Kệ họ, cô sẽ không mở đâu.

-Anh về đi, em mệt lắm! – Cô khó chịu đáp.

-Mở cửa, để anh vào xem em thế nào! – Phúc khẩn trương.

-Thảo, ốm mà nằm nhà một mình nguy hiểm lắm!Mở cửa đi em!– Tiếng của Nam.

-Không cần các anh lo. Về hết đi! – Thảo gay gắt.

Vẫn tiếng gọi và tiếng đập cửa.

-Về đi! Không về là tôi gọi công an đấy! – Thảo hét.

Tiếng đập cửa ngưng lại, nhưng vẫn có tiếng động, chúng chưa đi.

-Thật sự là em không sao đấy chứ? – Tiếng Phúc đầy lo lắng.

-Tôi sao mà tôi có sức chửi anh đấy à? – Thảo gắt um.

-Vậy anh về, có gì em điện cho anh nhớ chưa – Phúc dặn dò.

-Còn lâu! Tôi sao tôi chết tôi chịu! Cút đi!

Những tiếng chân xa dần. Thảo lại đổ vật ra giường. Ngày mai cả cái tầng này lại lao xao chuyện của cô cho mà xem. Đau đầu quá!

Buổi trưa yên tĩnh ở khu tập thể lại kéo cô vào giấc ngủ.

Nhạc chuông điện thoại cất lên mấy hồi dài mới lôi cô dậy được sau một giấc ngủ sâu, cô ngái ngủ nghe máy khi liếc thấy tên Phan trên màn hình.

-Ừ, nghe rồi.

-Làm gì mà gọi mãi mới nghe thế?

-Ngủ.

-Giờ này ngủ á?

-Ôi chết! – Cô thốt lên khi liếc đồng hồ. Đã 5h!

-Chịu cậu. Đang trên đường về đấy nhé!

-O, gì cơ? Về có việc gì thế? Đang bận thế cơ mà!

-Happy birthday! Quên à. Mua quà cho cậu rồi đấy!

-Ôi. Hôm nay là sinh nhật mình! Đúng rồi! – Cô reo lên – D...! Cậu về đến đâu rồi, sắp tới chưa?

-Một tiếng nữa. Đây, không phải nấu cơm đâu nhé. Đi nhà hàng!

-D...! – Cô vui sướng nữa.

Cô như một con người khác, đầy sinh khí và hạnh phúc. Hôm đó cô mặc luôn cái áo dài ren trắng mà cô rất thích. Lần đầu tiên cô cảm thấy hạnh phúc vì đã làm ở Phượng Hoàng, nơi đã cho cô cơ hội mặc những chiếc áo dài tuyệt đẹp.

Nhà hàng Vĩ dạ trong vẻ đẹp quý phái và cổ điển nằm yên tĩnh trên phố. So với mấy nhà hàng phong cách thời thượng trẻ trung gần đây thì nó có phần khiêm nhường hơn, nhưng thực chất đây là sự lựa chọn số một cho những người ưa nơi tĩnh lặng.

Trong không gian màu đỏ gụ của đồ gỗ và màu ánh bạc của rèm cửa làm nền, Thảo và Phan ngồi đối diện nhau qua một bàn tiệc loại nhỏ dành cho hai người. Trên bàn là mấy đĩa thức ăn, đĩa hoa quả cắt sẵn, chai rượu đã khui nắp. Cạnh bàn là một bó hoa baby với bông hồng đỏ thắm ở giữa được đặt trên một cái kệ trang trí sơn màu trắng.

Hai ly rượu được nâng lên cùng nhau, ánh mắt Thảo long lanh hạnh phúc, chiếc kẹp mái đính hạt đang lấp lánh trên mái tóc thả dài của cô, bộ áo dài trắng xen những khoảng ren nghệ thuật đang khoe khéo những đường cong gợi cảm. Lần đầu tiên tạo dáng cho mình, cô đã không những làm cho Phan ngỡ ngàng mà còn thu hút biết bao ánh nhìn trên suốt dọc đường tới đây.

-Đây... - Phan thốt lên khi thấy cô làm một hơi hết luôn ly rượu – Không cần phải uống hết đâu.

-Hi, cậu cạn ly được thì mình cũng cạn ly được mà – Thảo nhăn mặt vì rượu nhưng vẫn cố cười.

-Cậu... biết uống rượu từ lúc nào thế?

-Từ lúc này. Hi! – Thảo cười tươi đáp lại sự ngạc nhiên của Phan – Bởi vì hôm nay là sinh nhật của mình mà.

-À, được! – Phan thích thú rồi ngửa cổ cạn ly của mình.

-Ly nữa này, đây là mình mời cậu – Thảo nói và nhấc chai rượu, mở nắp.

-Được không đây? – Phan khó tin.

-Sao không được – Thảo tự tin rót rượu – Chứ chả lẽ chỉ có cậu được chúc mình thì thôi à. Cạn ly nhé. Chúc cậu gặp nhiều thuận lợi trong công việc.

Cạch. Tiếng cụng ly rất khê thế và hai ly rượu từ từ dốc cạn trên môi hai người. Thảo uống tốc độ không kém gì Phan, cũng đặt cái ly trống xuống bàn cùng lúc với Phan. Phan phì cười nhìn Thảo.

-Thôi, đừng có cố.

-Mình uống được, vui mà. – Thảo cố nén men nồng kỳ lạ trong cơ thể.

Tiếng nhạc êm dịu và thánh thót bên tai, Thảo và Phan gấp thức ăn cho nhau. Thảo thấy mình hơi ngà ngà nhưng cô cố tỏ ra tỉnh táo vì sợ làm hỏng cuộc vui. Hai đứa ăn thì ít mà nhìn nhau thì nhiều, bởi lẽ gì thì biết rồi, tiệc sinh nhật này cũng là buổi hội ngộ sau một chuỗi ngày xa nhau đầy nhớ.

Ngoài phố, có hai thanh niên ngồi trên chiếc xe máy phân khối lớn hạng “cá mập trên cạn” đậu sát vỉa hè. Cả hai đang theo dõi đôi trẻ kia qua lớp cửa kính nhà hàng. Người ngồi đằng sau tay ôm bó hoa hồng, tay xách hộp bánh gato, kính mũ bảo hiểm màu tối che hết mặt. Người ngồi đằng trước lộ cái miệng vì kính mũ bảo hiểm chỉ che đến mũi.

-Mẹ kiếp, chả lẽ phải chịu thế này à, cú bỏ mẹ. – Giọng Phúc qua lớp kính mũ người ngồi sau.

-Thì biết làm sao, vào đề bị đuổi như chó à – Giọng Nam qua cái miệng của người ngồi trước.

-Tao không chịu được. Ai trả lương cho cô ta, ai cho cô ta công việc sung sướng thế, ai may váy sống cho cô ta nữa, xong giờ xinh đẹp ngồi bên thằng khác.

-Thì mày khoe đi. Ai bắt mày làm anh hùng núp! Ui da! Thằng khi! – Nam nhăn nhó vịn người vì bị Phúc thúc phát vào sườn.

-Đừng chọc tao lúc này. – Phúc vẫn dõi mắt vào trong kia – Thằng chó kia, làm gì mà nhìn người tao yêu lâu thế. Đã đi biệt biệt giờ còn về thể hiện cái gì.

-Thôi đi về đi, ở đây nhìn làm gì. Bực chết cha! – Nam gắt.

-Về là nhục. Làm thế nào bây giờ... - Phúc cay cú – Mà đúng ra... bọn mình cũng có thể dự sinh nhật nàng được chứ. Càng đông càng vui mà

-Mày điên à, có thấy đó là bàn đôi không. Người ta chỉ muốn được riêng tư vậy thôi.

-Cứ vào, riêng tư cũng kệ, sinh nhật người tao yêu, tao đến tặng hoa thì đã sao.

-Chả sao cả, chi e là người ta sẽ đáp lại mày bằng tương ốt thôi.

-Mẹ khi! – Phúc nghiêng răng – Mà hoa của tao còn đẹp hơn hoa của nó! -À, đúng rồi, để tao vào tặng bánh! – Phúc toan nhảy xuống xe.

-Ê, dừng! – Nam kéo lại.

-Mày xem, sinh nhật là phải có bánh gato, nhưng nàng còn chưa có! Tao sẽ mang bánh đến cho nàng - Phúc hăng hái.

-Khùng. Mày vào rồi loạn lên đấy! - Nam vẫn kéo Phúc.

-Mặc mẹ nó, đánh nhau thì đánh nhau! – Phúc sùng sộ.

-Này, đừng quên trưa nay em ý vừa bị ốm, thôi về để người ta nghỉ ngơi, mai chọc ghẹo sau.

-Ồm à. Nghỉ ngơi à, giai về chả tình như sáo kia. – Phúc hậm hực – Ơ mà mẹ cha nó kia, nó nắm tay cô ấy. Không được nắm tay! – Phúc sùng lên vì thấy trong kia Phan đang nắm tay Thảo. – Để đấy, đừng hòng tao cho mày nắm tay... - Nói rồi Phúc nhảy phắt khỏi xe, tay hoa tay bánh, dùng dùng đi vào nhà hàng, Nam nhăn nhó nhìn Phúc, không thể làm được gì.

-Cậu đừng có chủ quan nhé, chỉ cần nó xuất hiện, thì phải cẩn thận và báo cho mình ngay – Trong nhà hàng, Phan và Thảo đang dở câu chuyện.

- Yên tâm đi, anh ta không tới tìm mình nữa đâu, cậu làm cho hắn sợ rồi.

- Phải thế chứ – Phan nói đầy thỏa mãn – Biết thế, cho nó một trận như vậy sớm hơn.

- Minh gấp cho cậu rồi này, ăn đi, sao tự dưng nhắc đến hắn làm gì chứ.

- Thực ra, mình vẫn chưa yên tâm lắm, cái loại thù lâu như dai ấy, lúc nào cũng phải đề phòng. Ở đây, mình mua một cái bao đấm, ngày nào cũng luyện.

- Gì cơ? – Thảo thẳng thốt.

- Chỉ cần nó giở trò một lần nữa. Thì mình sẽ cho nó biết thế nào là quỳ lạy xin tha mạng.

- Đừng... đừng làm như thế! – Thảo thấy lạnh xương sống – Minh... mình đã bảo là nó không tới nữa đâu, nó sợ rồi, cậu đừng có luyện nữa. Ồ... ơ... ơ...

Thảo cứng miệng khi trước mắt cô là Phúc đang mặt đờ đờ từ cửa đi vào. Hai tay anh xách bánh và hoa, ánh mắt mạnh mẽ nhìn cô và đang nhanh chóng đến gần. Không! Không thể nào! Cô ngờ mình hoa mắt, sự thật à? hay là ảo giác?

- Sinh nhật chưa có bánh – Phúc định đặc nói và đặt hộp bánh lên bàn – Anh mang bánh đến cho em đây. Và đây là hoa anh tặng em! Happy birthday!

Bó hoa chia trước mặt Thảo. Chết rồi! Là thật! Thảo toát mồ hôi.

- Không... Đi đi... – Thảo lắc đầu, mấp máy môi, rồi nhìn sang Phan, cô lại lạnh người, Phan đang quắc mắt nhìn Phúc. Sợ hãi, cô hát luôn bó hoa của Phúc ra, bó hoa hồng lẩn long lóc trên nền gạch.

- Em thật là quá đáng! – Phúc phẫn nộ.

- Anh đi đi... - Thảo giọng run run, đứng lên chỉ tay ra cửa.

- Anh tặng hoa em thì sao! Sao có người tặng được mà anh không tặng được! – Phúc quát.

- Tôi không muốn.

- Em không muốn nhưng tôi muốn! – Phúc gào lên - Tôi muốn đấy! Sinh nhật người tôi ngưỡng mộ thì tôi có quyền tặng hoa! Em lịch sự chút đi!

- Không, tôi không thể, anh đi đi, mang hết đi, mang hết...

- Em tàn nhẫn! Đừng là tàn nhẫn. Tôi chỉ là muốn được chúc mừng sinh nhật em thôi! – Phúc gào như một gã say – Ngày nào cũng gặp nhau, ăn trưa cùng nhau, suốt bao lâu như thế, mà bây giờ không được tặng em bó hoa sinh nhật à!

- Tôi không biết... anh đi đi – Thảo hoảng sợ, cô run lên khi thấy đôi mắt của Phan đang lục xét về cô.

- Hừ, chỉ biết đuổi, mà cô đuổi nhầm người rồi đấy! Người quan tâm lo lắng cho cô hàng ngày là tôi cơ mà, là tôi cơ mà! Cô có biết...

- Đừng nói nữa! Đừng có nói gì nữa. Đi đi mà - Thảo cuống lên.

- Dù thế nào tôi vẫn cứ theo đuổi em! – Phúc rống lên.

Mặt Phan tím bầm, hai tay đã co lại thành hai nắm đấm đầy gân guốc. Thảo hoảng hốt.

- Đi đi mà! - Cô vội bước ra khỏi bàn, nhưng mọi thứ trước mắt cô cứ chòng chành, cô biết đó là do hai ly rượu. Nhưng cô kệ, bởi nãy giờ cô vẫn chịu đựng nó để giấu Phan, cô cố bước đến Phúc, cô sẽ tống anh ta ra khỏi đây!

- Anh đi đi! – Cô đẩy Phúc.

- Anh không đi!- Phúc sừng lên, đứng căng ngực ra.

- Anh phải đi! – Thảo cố đẩy.

Phan đã đứng lên... Thảo cảm nhận được cơn giận của Phan đang bốc theo cấp số nhân, cô hoảng sợ đẩy Phúc một phát thật mạnh!

Nhưng cô lại bị bật trở ra, mắt đã ngã ngửa vào bể cá đằng sau, đầu đập trúng mỏm đá lồi chồm của hòn non bộ, rồi trượt người xuống sàn nhà, nằm sõng xoài.

- Kia! – Cả Phan và Phúc cùng hét vì cú ngã quá nhanh.

Cả hai cùng lao tới tranh nhau đỡ Thảo. Nhưng Thảo ngã vào Phan, một tay cô ôm đầu. Từ những kẽ ngón tay cô, máu đang chảy dòng dòng, rơi xuống, nhuộm đỏ trên chiếc áo dài trắng.

Phúc nhìn chết sững, anh không tin nổi những gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Trở thành bạch mã

Trời đêm, bệnh viện khá im ắng, các lối đi đều vắng vẻ. Hai chữ cấp cứu trên tấm biển hộp sáng đèn treo cao nổi bật ngay lối vào. Phòng cấp cứu đóng cửa, bên ngoài vắng lặng với hai hàng ghế chờ chỉ có vài ba người ngồi. Phúc và Nam ngồi cạnh nhau giữa hàng ghế, Phúc hai tay ôm đầu, khuỷu tay chống đầu gối, Nam ngả người ra ghế, mặt mũi thất thần nhìn về phía cửa phòng đóng im lìm.

Chợt cửa mở, Phan và Thảo đi ra. Đầu Thảo băng trắng một vòng, một miếng bông to ụ gồ lên ở một bên. Chiếc áo dài trắng nhuốm máu từ một bên vai xuống dưới tà. Mái tóc dài được buộc tạm bằng một miếng vải, làn tóc mềm lòa xòa rủ xuống mặt, che bớt đi làn môi tái nhợt.

Phúc ngẩng mặt, nhìn Thảo mà lòng trào đau đớn. Nam cũng vậy, và anh nín thở nhìn cả ba người.

Thảo nép vào Phan khi sắp đi qua Phúc, Nam. Cô biết Phúc đang dành cho cô ánh mắt quan tâm lo lắng đến tột cùng. Không hiểu sao cô còn cảm giác được cả nhịp tim anh ta đập. Kệ anh ta, cô cố thể hiện là mình không thêm đoái hoài đến.

Anh ta đứng lên, có vẻ muốn nói với cô điều gì.

Cô cúi mặt tránh, kéo Phan cứ thế mà đi. Khi đi qua Phúc, Phan dừng lại một chút, anh đang muốn đối mặt với Phúc. Không ai nói ai điều gì, chỉ thấy sự căng thẳng, cô nhìn thấy bàn tay Phan co lại, một nắm đấm đang được chuẩn bị.

Cô ôm chặt cánh tay Phan hơn và níu Phan đi qua mặt Phúc. Đi qua Phúc một quãng rồi mà Phan vẫn còn gồng cứng cả tay. Cô biết, Phan đang phải kiềm chế hết mình vì không thể làm gì được hấn. Dù đó là kẻ đã phá hỏng sinh nhật của cô, sinh nhật tuổi 23, sinh nhật đầu tiên cô được tổ chức, mà tác giả của nó chính là Phan. Anh đã cố gắng đem đến cho cô một buổi lễ sinh nhật diệu kỳ.

Nhưng tất cả đã phải bỏ dang dở đấy để thân tóc chạy đến bệnh viện. Máu trên đầu chảy ướt áo cô và sang cả áo Phan, những cơn đau đầu liên tiếp, một vết khâu năm mũi, phải chụp Xquang và làm xét nghiệm, loay quanh mãi tới khuya, bây giờ cô mới được ra về. Cô căm ghét hấn, đáng lẽ cô đã có một buổi tối sinh nhật thật tuyệt, chứ không phải là một buổi sinh nhật thảm họa thế này.

Chiếc Mercedes màu trắng sứ, kiểu dáng đáng yêu nằm lạc loài trong sân một khu tập thể bình dân cũ kỹ. Dưới đèn đường yếu ớt, nó nổi bật như một con thiên nga giữa khu rừng tăm tối.

Trong xe là một cô gái tóc vàng sóng sánh ngang lưng. Cô đang ngồi trước vô lăng, mắt nhìn nhàn nhia phía trước, tay nghịch lộn tóc xoắn bên cổ. Khuôn mặt trang điểm sành điệu, môi đỏ chót, mắt to, lông mi dài cong vút, từng đường nét trên gương mặt đều được trang điểm kỹ càng.

Chợt bên ngoài cửa sổ xe chỗ ghế bên, Phan lộ đầu gối kính. Cô gái lập tức cười rạng rỡ rồi mở chốt. Phan mở cửa ngồi vào trong xe, chỗ cạnh cô gái.

-Cám ơn nhé. Phiên Thư quá – Phan ngại ngần.

-Phiên gì mà phiên, em phải cám ơn anh mới đúng, không có anh hôm nay em đi một mình cũng buồn chết đi được. – Thư vui vẻ nói, chiếc xe lướt êm ra khỏi sân.

-Lần sau muộn thế này thì em nên ở lại, đi đường một mình nguy hiểm. .

-Anh lo cho em sao? – Thư lúng liếng đôi mắt.

-Tất nhiên rồi, em là con gái mà lái xe ban đêm thế rất nguy hiểm.

-Không sao đâu, đường cũng dễ đi mà.

-Sao em không ở lại và xin nghỉ sáng mai?

-Ba em tính thế nào, anh biết rồi đấy.

-Nhưng với con gái mình, phải có ngoại lệ chứ.

-Chẳng có ngoại lệ nào hết, ba em trong công việc thì ai cũng như ai thôi.

- Kể cả sự an nguy của con gái mình sao.
- Không đến mức thế. Ba em biết em lái xe ổn mà.
- Hôm nay ba em có biết em đi thế này không?
- Có chứ, còn biết là đi với anh nữa.

Phan trầm ngâm, Thư liếc Phan tình tứ. Nụ cười nhẹ phớt trên môi cô. Chiếc xe lướt êm trên phố.

Thị trấn Tam Đảo lờ mờ trong sương sớm. Những mái nhà nhấp nhô tí xa. Mây quần quýt bao quanh cùng với không khí mát lạnh, lại có cả mùi hương hoa cỏ tinh khôi ngan ngát. Không gian huyền ảo u tịch và cũng thanh thoát yên bình.

Thư buông tấm rèm cửa màu hồng khỏi tay, khung cảnh đất trời Tam đảo khép lại sau tấm rèm điều hòa. Cô đến trước bàn trang điểm, tự ngắm mình trong gương và cười mẫn nguyền. Một ngày mới bắt đầu, cô phấn khởi cầm hộp kem trang điểm. Xung quanh cô, một bàn mỹ phẩm đắt tiền đang xếp từng tầng chờ đợi.

Một người phụ nữ trạc năm mươi tuổi đáng người hơi đậm, quần áo giản dị đi vào với vẻ ngạc nhiên.

- Sao cô dậy sớm vậy, ông chủ bảo cô hôm nay nghỉ mà?
- Cháu có cuộc họp quan trọng, không thể vắng mặt.
- Kỳ lạ, ông chủ vừa gọi điện dặn tôi hôm nay phải chăm sóc cô cẩn thận. Đêm qua cô về muộn, hôm nay phải nghỉ.
- Cháu không cần nghỉ. Cháu vẫn đi làm.
- Con à, một ngày không gặp cậu ta thì có sao, con nhìn con trong gương kia, mắt có vết thâm rồi này. Nghỉ ngơi đi cho lấy lại phong độ, xong rồi hằng gặp người ta có hơn không.
- Anh ấy không phải người chỉ quan tâm tới hình thức đâu bác à.

Thư vừa nói vừa tỉ mỉ thoa kem, mặc kệ sự nín nhịn và tiếng thở dài của bà giúp việc. Bà đến bên chiếc giường được trang trí rất yêu kiều của cô, lặng lẽ gấp chăn.

Một văn phòng làm việc khá chật chội, từng chồng hồ sơ chất lên nhau, những chiếc bàn làm việc kê không cách xa nhau là mấy. Giấy tờ xếp cả trên bàn làm việc, gác bên cạnh máy tính. Không ai quan tâm đến sự chật chội của nó cả. Tất cả đều chúm mắt vào giấy tờ, bản vẽ và máy tính. Công việc đã choán hết tinh thần của mọi người.

Phan cũng trong số ấy. Anh đang dõi mắt trên bản vẽ công trình trải rộng trước mặt.

Chợt có hai vị khá trẻ tuổi đi vào, đầu đội mũ công trường, trên người bộ quần áo công sở đều lấm lem đất cát. Vừa mới vào họ đã tháo mũ lộ ra khuôn mặt đỏ gay, đầm mồ hôi.

- Xong rồi hả anh? - Phan ngẩng mặt hỏi nhã nhặn.
- Ừ, sao vẫn còn ở đây thế? Không chuyển phòng à? - Một vị vừa rót nước vừa hỏi, trong kia vị kia đang nốc ừng ực một cốc nước lớn.
- Dạ chốc nữa em chuyển, em nót cái này đã.
- Thôi chú mang về chỗ chú mà nót. Ở đây giải phóng được cái gì tốt cái ấy. Mà này, bên đó rộng, điều hòa lại xịn, trưa cho anh sang ngủ ké nhé.
- Vâng, em thì có vấn đề gì đâu.
- Đứng rồi, hê hê, nếu ai hỏi sao dám sang đó ngủ thì tại này cứ nói tên cậu ra đấy nhé.
- Ôi anh nói thế thì em không dám rồi. Em chỉ là nhân viên mới thôi.
- Gớm, chú cứ kín đáo thế chứ ai dám động vào chú. Nhân viên nhưng lại là bạch mã của tiểu thư nhà xếp thì bố thẳng tổ trưởng nào dám lên mặt.
- Trời ơi, bạch mã cơ à, báỉ phục các anh, có gì đâu mà tưởng tượng giỏi thế. - Phan cười xòa.
- Đây chú phải hiểu tất cả nhất cử nhất động của cô bé đó đều vào mắt các anh em ở đây nhé. Chả phải ý đồ gì nhưng đó là tí mưa rào trên cánh đồng

mùa hạ. Ai cũng mong. Cô bé đó chăm chú trăm phần trăm rồi. Chủ giả vờ ngu hay ngu thật mà cứ lừng chừng ra thế?

-Chuyện này đâu thể vội được anh? – Phan cười bí hiểm.

-À, hóa ra là ngu giả vờ. Mà chú cũng bản lĩnh vãi. Phải anh thì anh đã chốt luôn rồi.

-Hơ, thế thì mới khác người, mới trở thành kim cương giữa một bầy sỏi đá. Anh em mình học đi nhé, cứ vồ vồ vập vập bảo sao gái cứ chạy hết. – Một cậu ló mặt khỏi màn hình tham gia câu chuyện.

Chợt Thư xuất hiện, tóc vàng uốn lượn, váy ren vàng khêu các, giày gót nhọn trắng, dáng dấp thông thả của một cô tiểu thư. Mấy anh chàng trong phòng không ai bảo ai rồi mất khỏi công việc hết, những ánh mắt nhìn cô đầy háo hức và ngưỡng mộ.

-Chào các anh – Thư cười tươi tắn.

-Chào em – Mọi người vui sướng đáp ngay. Mấy cậu đứng lên kéo ghế cho cô ngồi

-Em ơi, em ngồi đây này.

-Không, em ngồi đây này, ghế của nó bần đấy.

-Hi hi... - Thư bụm miệng cười, đến thẳng chỗ Phan. Mùi nước hoa quyến rũ từ cô tỏa ra khiến cánh mũi các chàng phập phồng. – Anh Phan, em sẽ giúp anh chuyển phòng.

-Ồ... ơ... không cần đâu em... mình anh làm được rồi – Phan ngỡ ngác.

-Em bụng hộ anh cái này – Thư ôm luôn hộp văn phòng phẩm trên bàn Phan rồi đi ra. Ai cũng thấy trên môi cô có nụ cười e ấp.

Phan đứng ngẩn ra trước sự chiếu tướng của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Anh thua rồi

Thảo đi bộ ra khỏi cổng bệnh viện, tóc buông dài, trên đầu không còn cuốn băng nữa. Chẳng khó khăn gì cô đã thấy cái đuôi của mình. Đương nhiên vì nó chẳng phải bé nhỏ gì mà còn to đùng to đoàng ra ý. Đã thế còn cứ công khai ngang nhiên chứ nào biết xấu hổ gì. “Nó” đã theo cô từ nhà đến đây và sẽ theo cô từ đây về nhà. Kệ. Rảnh thế thì cứ việc.

Cô lên taxi về nhà. Xe lướt trong dòng người đông đúc nhưng vẫn dễ dàng nhận ra Phúc trên cái xe hâm hót theo sau. Hôm nay là ngày đi tháo băng. Bỏ cái băng đó ra, ngày mai cô có thể đi làm được. Mọi thứ sẽ trở lại như cũ. Chỉ có cái đuôi kia là tự nguyện thay đổi.

“Hãy tha thứ cho anh, anh không biết đã gây nhiều tai hại cho em đến thế”. Phúc đã nhắn tin cho cô sau khi Phan đi khỏi. “Anh hứa từ nay sẽ không gây phiền hà gì cho em. Em hãy ngủ đi, ngủ ngon và đừng có một lo lắng gì về anh. Anh rút rồi, anh tình nguyện rút rồi, bởi anh chỉ cần em được hạnh phúc.”

“Em sẽ không còn có con đầu đầu nào nữa. Em sẽ chỉ sống thanh thản và vui vẻ thôi. Anh sẽ không bao giờ làm em phải sợ nữa”

“Nếu như thời gian có thể quay trở lại, thì anh sẽ không làm như vậy đâu em”

Cô đã thiếp đi trong đồng tin nhắn đầy ân hận của hắn.

“Em khỏe không? Có cần anh giúp gì không? Anh đang ở bên ngoài này”. Sáng ra hắn đã nhắn.

“Anh sẽ xuất hiện khi em cần, nhưng chỉ vậy thôi em, đừng có lo”.

Ngày hôm nay hắn đã nhắn nhiều tin nữa, toàn là hỏi han và chờ trực giúp đỡ. Những tin nhắn hết sức quan tâm và không cần hồi đáp. Xem ra hắn thay đổi thật rồi. Chưa bao giờ cô thấy hắn có những lời thuần như thế.

Kệ. Cô sẽ không mủi lòng dù chỉ là một chút. Những dòng tin nhắn đó lẽ ra cô cũng chẳng thèm đọc đâu. Chẳng qua hôm nay cô phải ở nhà vì băng trắng trên đầu, không thể thò chân ra khỏi cửa, ngồi buồn thì cô mới đọc tin của hắn thôi.

Phúc hạ kính ô tô để ngắm Thảo rõ hơn. Anh se sắt lòng khi thấy cô hôm nay phải vắn tóc. Trông dễ thương lắm nhưng lòng anh đang khốc. Cô ấy phải vắn tóc để che đi vết khâu.

Thảo đã trông thấy anh, cô hơi sựng lại một chút rồi tiếp tục tươi cười với đoàn khách đang vào. Anh ngấm nộ cười đó mãi mà không biết chán. Có thể coi đây là niềm hạnh phúc đấy chứ nhỉ. Phúc chua chát. Là kẻ đến sau, còn đòi hỏi gì hơn.

Bíp bip...! Tiếng còi xe đằng sau. Đằng sau một dãy xe dồn ứ. Phúc ngấm ngủi cho xe chuyển bánh ra khỏi khu vực cần giải tỏa cấp tốc này.

Phúc trở lại công ty khi còn rất sớm. Giờ nghỉ trưa, cả công ty vắng lặng như tờ. Anh lao vào phòng đọc của bố, lấy tài liệu ra nghiền ngẫm.

Buổi tối, cả nhà ngạc nhiên khi thấy Phúc từ lúc đi làm về không hề hé răng nói chuyện một câu nào. Ăn xong anh lên phòng đọc sách. Đèn chong đèn tận khuya.

Hôm sau cũng vậy, anh sống lặng lẽ, ăn xong là đọc sách, giống y một con mọt.

Mẹ anh lại một lần hoang mang lo lắng, nhưng bà nhẹ nhõm đi nhiều khi ba anh cho hay ở công ty anh hoàn toàn bình thường và đã có những bước tiến rõ rệt.

Một đêm bà hoàn toàn bất ngờ khi người giúp việc cho hay Phúc đã đi đâu lúc nửa đêm.

“Con đi uống” Bà càng lo hơn với tin nhắn này của con trai. Máy đội vệ sỹ được triển khai lùng sục ở các vũ trường quen thuộc. Những cú gọi điện giữa đêm khuya, nhưng cả ba chiến hữu Nam, Đại, Sơn đều đang ngủ. Bà càng thắc thỏm.

Dưới trời đêm, trong khu tập thể khuya vắng, Phúc đang ngồi trong nỗi nhớ quay quắt. Ở căn phòng trên tầng năm kia, có một người giờ anh muốn gặp tới còn cao.

Có tiếng xe máy đi tới, Phúc liếc sang, anh nhận ra Nam. Chiếc xe lao đến cạnh chiếc xe hơi anh đang đỗ gần đó. Ngó vào trong không thấy ai, Nam lao xe đến chân cầu thang, gạt chân chống định chạy lên tầng.

- Tao đây. – Phúc lên tiếng.

Nam quay lại, giờ mới nhìn ra Phúc đang ngồi ở ghế đá. Đây là một chỗ tối vì nơi này không có đèn. Phúc đang ngồi im lìm như bức tượng. Thông báo sự có mặt của mình xong, Phúc lại chui vào vỏ ốc. Nam lập tức rút điện thoại bấm.

- Alo, bác ạ, cháu tìm thấy nó rồi... nó đang ở... ở... ở quán cà phê thôi... dạ không vấn đề gì đâu ạ.

Xong Nam lại bấm tiếp.

- Thấy rồi, ở sân nhà Thảo, mày báo thằng kia nốt đi.

Nam nhét điện thoại vào túi chậm rãi đến bên Phúc, từ từ ngồi xuống cạnh.

- Làm cả nhà nháo cả lên đấy - Giọng Nam ngấm ngủi.

Phúc lặng thinh, nỗi đau khổ hiện trên gương mặt. Nam đành yên lặng.

Chỉ một lúc sau là Đại lao tới, rồi mấy phút là Sơn. Hai thằng hùng hổ xông tới Phúc.

- Mẹ, nửa đêm nửa hôm ông chơi cái trò gì đấy ông? Làm toi giấc ngủ của bọn này rồi! – Đại giờ nắm đấm.

- Cái thằng mắc dịch! Bị gái cho bùa à mà sao khổ thế này! – Sơn làm bầm – Ê! Tỉnh lại đi! – Rồi Sơn đá chân Phúc.

Phúc mặc kệ. Trông anh đúng dáng vẻ của một người đàn ông thất tình khốn khổ.

Cả lũ cùng nhau ngồi đến... gần sáng. Cho tới khi có mấy bác trung niên dậy sớm tập thể dục. Họ liên tục dành cho cả lũ những ánh mắt kỳ quái. Không thằng nào chịu nổi ánh mắt này...

“Hôm nay cắt chỉ đấy. Nhớ không em?”

“Em phải đi cắt chỉ đúng lịch nhé. Có cần anh giúp gì không?”

Những dòng tin nhắn của Phúc đã trở thành quen thuộc đối với cô. Nhưng cô phải ngạc nhiên với chính mình, dù ghét hấn nhưng cô vẫn phải đọc cho hết, nếu không thì cứ thấy bứt rứt trong người.

Vừa mới ngó ra hành lang cô đã thấy Phúc đứng đợi ở dưới, bên cạnh chiếc xe bốn chỗ sang trọng màu đen. Cô khó chịu với nghi vấn về vụ xì xào mới

đây trong khu tập thể. Đêm hôm nọ có một đám thanh niên đi xe hơi đen và xe máy phân khối lớn đến đây rì rầm hút thuốc suốt đêm dưới sân. Cô rất sợ nếu tụi đó là hân. Nhưng thực tế là cô đã nhiều lần trông thấy hân và lũ bạn hân đi xe máy, không bao giờ là xe máy bình thường mà toàn là những xe to đùng, còn mang những hình thù hoành tráng đặc biệt.

Không thể nào là chúng! Chẳng ai lại điên thế cả! Cô cố an ủi và đi xuống cầu thang. Xuống sân đi qua Phúc, cô thấy Phúc ném điều thuốc xuống sân. Cô giật mình nhận ra phần thuốc lá còn lại, giống hệt đám đầu mẩu thuốc là còn vương trên sân kia. Dấu tích của bọn lạ mặt đêm hôm nọ đó. “Đã nói là không phải mà, thuốc lá nào chẳng giống nhau” Cô cố bướng bỉnh với chính mình.

Hôm nay cô đi xe đạp và cái đuôi thì đi ô tô. Cái đuôi theo cô vào tận phòng khám, còn cô thì được bác sĩ săn đón tận tình, đến lời nói của họ lúc này cũng ngọt như mật, chứ không phải những câu gắt gỏng mà lúc nãy cô và mấy vị chờ bên ngoài nghe phát hải. Qua cách nói chuyện với bác sỹ, cô biết Phúc có mối quan hệ khác. Cô ra về với túi thuốc trên tay và thanh toán một số tiền ít bất ngờ.

Trở về phòng, nhìn qua tấm rèm xuống dưới sân đã thấy cái xe của anh ta lượn ra khỏi sân và biến mất sau khúc cua, cô thở dài day dứt.

“Cát chỉ xong rồi, chẳng đau tí nào hết”. Cô hí hoáy nhắn tin cho Phan. “Phải uống nhiều thuốc quá, nhìn sợ lắm”. “Nhưng toàn là thuốc bổ thôi chứ không có bệnh gì hết” Cô lại nhắn tiếp dù chưa thấy Phan trả lời. Dù đã hết giờ làm việc nhưng cô vẫn không dám gọi cho Phan. Giờ này vẫn có thể anh đang đứng dưới giàn giáo.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Tình xa

Chiếc xe bốn chỗ màu trắng lượn êm trên cung đường quanh núi. Xung quanh cảnh vật đẹp như tranh. Những dãy núi hiền hòa nhấp nhô trong mây mờ, không gian phủ một màu xanh cây cối, xen lẫn là những con đường như dải lụa dài, màu trắng và uốn lượn quanh co giữa thiên nhiên hùng vĩ.

Trong xe Thư đang cầm lái, chiếc đầm cổ thuyền màu xanh lá cây tươi mát, những lọn tóc vàng đậu nhẹ trên bờ vai trắng ngần. Bên cạnh là Phan, áo sơ mi xanh da trời, dáng vẻ điềm đạm.

-Em chưa bao giờ nghĩ mình lại dấn thân vào kinh doanh khách sạn. Vùng đất này đã cho em một đột phá lớn. Bây giờ, ngoài xây dựng ra em đã tìm cho mình một niềm yêu thích – Câu chuyện của Thư đang tiếp tục thì có tiếng tí tí của tin nhắn – Kia, anh lại có tin nhắn kia.

Phan rút điện thoại xem nhanh rồi cất đi, thái độ vẫn tập trung vào câu chuyện của Thư.

-Thực ra em không yêu nghề xây dựng, em học vì ba mẹ - Thư tiếp tục - Tuy việc học của em không được xuất sắc lắm nhưng ba em đã rất toại nguyện. Mà em cũng thấy lạ ở bản thân mình. Em có thể làm việc rất chín chu trong khi lòng chẳng có hứng thú gì cả. Chắc vì ba nên em mới được như thế. Hi.

-Đó là lẽ tự nhiên, em đã được cái nôi gia đình truyền năng lực cho rồi.

-Có lẽ vậy – Thư cười tươi sáng – Từ khi chưa biết gì, cuộc sống của em đã được phủ bởi thế giới của nghề xây dựng. Em đã nghe quen những câu chuyện của họ và em đi tới đâu cũng tiếp xúc với môi trường của ngành này. Thậm chí khi em còn bé tới mức phá hỏng một bản thiết kế quan trọng, em đã về đủ thứ lên đó.

-Vậy sao?

-Vì còn nhỏ chưa biết gì. Lớn lên một chút thì làm cho ba mẹ và các cô chú tìm em ở khắp công trường.

-Sao em lại đến được công trường?

-Em đòi, ở nhà không có ai chơi, em toàn bám theo ba mẹ. Con một buồn lắm. Mẹ em mải việc quên khuấy em. Còn em thì cứ thích ra ngoài chơi. Bữa đó em leo lên tận tầng mái..

-Trời đất!

-Sau lần đó thì em lúc nào cũng có một bác giúp việc theo sát, bác ấy cũng khôn khéo vì em. Có lần bác ấy bị ngã bong gân vì đuổi theo em.

-Em nghịch thế sao?

-Hi. – Thư gật – Hồi bé em rất nghịch. Nếu ở văn phòng thì em cứ nghịch đồ, phòng làm việc mà không cái gì yên được với em, còn nếu ra ngoài thì cứ tót cái lại ra công trường. Mẹ em nhiều lần phát khóc vì em.

-Sao mẹ em không làm việc ở gần nhà thôi để em đỡ theo?

-Mẹ em rất yêu nghề. Một đứa con gái nghịch ngợm không làm cho bà rời bỏ một công trình tâm huyết đâu. Bà chỉ xử lý bằng cách tăng cường thêm người giúp việc.

-À.

-Phải nói đó là một đội quân luôn nhé. Già có trẻ có, người đê, người nịnh, người chơi cùng. Hi hi, giờ nghĩ lại mới thấy mình làm khổ nhiều người quá. Người khổ nhất có lẽ là mẹ em.

Đến đây chợt Thư tắt nụ cười, thái độ trầm hẳn, rồi buồn bã.

-Em sao vậy? – Phan chăm chú nhìn nét mặt Thư.

-Vậy mà bây giờ mẹ em đã được một giỗ rồi. – Mắt Thư rơm rớm.

Khoảnh khắc im lặng. Cả hai tình nguyện để cho nỗi buồn xâm chiếm.

-Cho đến bây giờ cả nhà em vẫn như vừa mới trải qua cú sốc ấy. – Thư tiếp tục, giọng đau lòng – Ung thư thật là khủng khiếp. Ba còn chưa kịp đưa mẹ ra nước ngoài thì mẹ đã đi rồi, trong khi bệnh mới chỉ phát hiện được hai tháng..

-Em à, chuyện qua rồi, mẹ em cũng đã yên nghỉ..

-Vâng, em biết rồi – Một giọt nước mắt cô rơi xuống – Ba em và em mỗi người có một cách để vượt qua cú sốc riêng. Ba đi nước ngoài, đến những vùng đất nơi mà ba đã cùng đi với mẹ. Còn em, chỉ có đất trời ở nơi này mới xoa dịu được em thôi.

-Em định ở đây bao lâu?

-Em chưa xác định. Trước hết là phải cho Máy Ngàn thành hiện thực đã. Và em sẽ còn dày công nghiên cứu lĩnh vực này. Hi vọng sẽ thành công.

-Ừ, đó cũng là một ngành mà. Anh thấy em đang có một dự án khả thi đấy. Tuy nhiên, đó là về địa điểm, nhưng thiết kế chưa ổn đâu, báo cáo địa chất còn chưa đủ, phần móng phải xem lại.

-À, vâng, anh giúp em vụ này với.

-Đó là trách nhiệm, là công việc của anh. Sao lại là giúp. Anh không nêu ra bây giờ thì sau này làm cũng sẽ gặp phải thôi. Em à, anh thấy kết cấu khách sạn ổn nhưng kiến trúc không thiện cảm lắm. Tất nhiên không thể để Máy Ngàn cứ na ná như bao khách sạn ở đây được, nhưng cần phải có một hình hài hấp dẫn để chịu đầu tiên đã, tức là phải có cảm giác thư giãn thành thoi ngay từ cái nhìn ban đầu, đây là khu du lịch mà.

Thư gật gù, vừa lái vừa nhìn Phan qua gương, ánh mắt cô ngập đầy lòng thán phục, trong khi Phan nói rất tâm đắc say sưa. Có một tiếng tí tí của tin nhắn nhưng không ai để ý. Chiếc xe lướt êm giữa khung trời thơ mộng.

Nhà hàng Phụng Hoàng tối đến ánh đèn rực rỡ cả một góc phố. Thảo ngồi ở quán cà phê đối diện, nhâm nhi cốc trà chanh. Cô sợ về nhà. Nơi ấy bây giờ không có gì để cô chờ đợi, không có gì để cô vui.

Cô sợ cảnh một mình giữa căn phòng của chính mình lắm rồi. Nhưng không khi nào ở nhà, ít nhất mười giờ đêm mới về, cô đếm thời gian mãi mới tới giờ... đi ngủ.

Tối nay cô sẽ thử ngồi đây để đếm thời gian trôi, thử thay đổi cách vượt qua từng ngày chờ Phan về. Ngồi thế này được ngắm phố phường còn hơn là ở nhà ngắm đồng hồ đặc của Phan mang sang gửi. Không biết hôm nào Phan mới về và việc ngắm đồng hồ đặc đó chỉ làm cho một ngày dài hơn.

Cũng thấy vui hơn. Thảo thích thú nhìn đường phố ngập đèn và người xe nhộn nhịp. Chỉ với một cốc nước trên tay mà cô ngồi không biết bao lâu.

-Chờ ai mà chờ mãi thế em? – Một gã từ đâu đến ga gắm cô, đây là lần thứ hai hắn mở lời, cô ngẩng mặt và lại nhận ra hắn. Lúc cô vừa vào quán ngồi chừng mười phút hắn đã tới làm quen cô rồi, vậy mà đã bao lâu trôi qua, hắn vẫn... Tự dưng cô thấy sợ và đứng lên liền.

Đạp xe một đoạn thì cô phát hiện mình bị gã đó bám theo cùng với tiếng rồ ga đáng sợ. Đoạn phố này lại thưa người. Không ổn rồi, cô toát mồ hôi nghĩ tới vụ bị cưỡng hiếp trong nhà trọ lần trước, vậy thì không được cho hắn biết nhà, không được về nhà, cô sẽ quay về Phụng Hoàng.

Cô nhớ gần đây có một con ngõ có thể rẽ tắt về Phụng Hoàng mà cô đã một lần đi. Đầu mang máng nhớ, cô rẽ luôn vào một phố nhỏ, xong lại rẽ... Nhưng không hiểu sao càng đi càng lạ, có lẽ trời tối nên cô không nhớ đường. Cô tính quay ra nhưng không biết tại sao cô lại đâm vào một ngõ cụt vắng vẻ. Tiếng ga rồ tới gần, chân cô muốn sụn đi...

Chợt một tiếng ga xe khác từ xa rồ tới, ánh đèn pha đỏ lướt về phía cô, lao nhanh và vượt luôn cái xe lúc đầu, phi đến gần cô thì khựng lại. Trong tích tắc, cô thấy mình như bị rút uỵch xuống địa ngục!

-Sao đang chờ anh lại đi đâu? – Tiếng Phúc hỏi thân nhiên như thật. Còn cô tuy nhận ra là anh rồi mà nỗi khiếp sợ vẫn chưa tan biến. Cô đặt tay lên

ngực, như muốn giữ quả tim mình đừng bay ra khỏi lồng ngực.

-Xin lỗi nhé. Anh có việc nên đến muộn, để em phải chờ lâu quá. – Phúc xuống xe ân cần bên cô.

Đằng xa cạnh cái xe lạ kia có hai thằng đang trơ tráo nhìn Phúc nắm tay cô, cứ như một đôi tình nhân thật sự, một lúc sau, chúng bỏ đi.

Thảo hồi hộp bước trên khoảng sân chung của tập thể, đây là chỗ hàng ngày phơi chăn phơi chiếu, là chỗ đánh cờ, chỗ tập thể dục, chỗ chơi của bọn trẻ con... Cô đi đến một cái cây và đi quanh nó, tại chỗ này hôm qua Phúc bảo sẽ chỉ rồi khỏi khi thấy nhà cô đã tắt hết đèn.

Một... hai... ba... bốn năm... cô lẩm nhẩm đếm những mẩu thuốc còn sót lại trên nền, vẫn còn, cô đếm tiếp, con số khiến cô giật mình. Sao con trai lại thích giết thì giờ bằng cái thứ nguy hại này nhỉ?

Có một việc mà cô bắt buộc phải thừa nhận là những đầu mẩu thuốc lá này giống hệt với đám đầu mẩu thuốc lá để lại hôm mấy kẻ lạ mặt đến tụ tập ban đêm ở đây. Các bác tổ dân phố đã điều tra được đó là loại thuốc lá vào loại đắt tiền. Từ hôm đó đến nay tập thể này đã có hai cuộc họp về tình hình an ninh. Chính cô cũng tham dự cuộc họp. Các loại tệ nạn được nhắc đến, các mối nguy hiểm, các nguy cơ... và đến hôm nay thì cô âm thầm biết đó chẳng qua là kết quả của một gã thất tình thôi.

Phúc đã không còn theo đuổi cô nữa nhưng lại luôn dõi theo cô. Cô không hiểu anh ta còn có ý đồ gì nữa. Nhưng xấu thì cũng đã xấu nhất rồi. Nếu anh ta có ý định hại cô, trong khi Phan ở xa như thế, thì anh ta muốn ra tay lúc nào chẳng được.

Đầu óc cô giờ không chỉ có Phan mà còn có cả Phúc. Làm sao không có anh ta trong đầu được khi mà lúc nào cô cũng cảm thấy mình bị gói trong tầm mắt của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cuộc thương lượng bất thành

Buổi tối con ngõ đi vào khu tập thể nơi Thảo trọ vắng vẻ thoáng đãng, khác hẳn với ban ngày chợ búa tấp nập. Một quán cà phê bình dân vắng khách đang hắt ra những ánh đèn nhấp nháy chậm chạp cũ kỹ. Tiếng nhạc không lời cổ điển cất lên với volumn rất nhỏ.

Phúc và Phan ngồi ở một góc, trên bàn là hai ly cà phê phin.

-Về CDI làm đi, tôi mời ông thật lòng đấy – Phúc chân thành nhìn Phan, trong khi Phan mặt lạnh như thép nhìn chỗ khác. – Chỉ có ông mới mang được hạnh phúc cho cô ấy. Hãy về bên cô ấy đi – Phúc vẫn thành tâm – Cô ấy cô đơn lắm.

Phan hừ mũi. Phúc tiếp tục.

-Tôi biết ông coi tôi là kẻ thù. Nhưng tôi thì chưa bao giờ xem ông là kẻ thù cả. Trái lại, tôi coi ông như ân nhân của tôi.

Phan nhìn Phúc đầy thắc mắc. Phúc giải thích luôn.

-Bởi vì ông đã là ân nhân của cô ấy thì cũng là ân nhân của tôi.

Phan trầm mặt lại suy nghĩ giây lát, rồi quay mặt ra đường, vẫn giữ yên lặng nhưng vẻ mặt bức bối hơn.

-Cho nên tôi thực sự muốn ông quay trở lại. – Phúc nhìn Phan nhẫn nại, nói tiếp – Làm việc với tôi, ông sẽ có nhiều cơ hội hơn. Cũng có thể xem đây chính là một lời hứa. Lời hứa đầu tiên của tôi với một nhân viên CDI đấy.

Phúc nói đến đây, Phan chỉ cười nhạt. Phúc vẫn điềm đạm tiếp tục.

-Hãy vượt lên thù hận, ông cần CDI để phát triển, hãy bắt đầu sự nghiệp ở đây đi, nơi này ông sẽ thành danh nhanh chóng khi có tôi trợ giúp.

-Mày nghĩ tao sẽ nhận sự giúp đỡ của mày à? – Phan hần học quay lại, ném cho Phúc ánh mắt nhìn căm thù khiến Phúc hơi bất ngờ - Mày làm tất cả chỉ vì cô ấy. Ân nhân à, mang ơn à, đừng nhận sẵn nhận bậy, nó chẳng liên quan gì tới mày đâu. Mày cũng không có tư cách để mang ơn dùm cô ấy. Chưa ai đối xử với cô ấy khốn nạn như mày. Mày vừa hành hạ cô ấy lại vừa đe dọa, mày khiến cô ấy bị mắc kẹt. Cô ấy đã phải cắn răng chịu đựng vì không muốn tao ra tay với cái loại chó má như mày. Suốt thời gian qua cô ấy toàn nói dối tao là mày đã biến mất. Trong khi... trong khi... cô ấy đã bị mày hành hạ tới mức mắc chứng đau đầu, suy nhược thần kinh!

-Tao xin lỗi – Phúc nói giọng suy sụp – Tao rất đau xót... tao rất ân hận, tao không ngờ hậu quả lại như vậy. Tao sẽ không bao giờ như vậy nữa...

-Mây vẫn đang như thế! – Phan rít lên cắn phần – Chứ nếu không, suốt mấy tuần qua mây cứ bám theo cô ấy như con chó làm cái gì?

-Tao nhớ... - Phúc nghẹn ngào – Nhưng tao chấp nhận từ bỏ cô ấy rồi, tao trả cô ấy lại cho mây, không bao giờ tranh giành với mây nữa.

-Mây chưa bao giờ có cô ấy mà phải trả! Mây cũng đừng có phát ngôn ra hai từ tranh giành ở đây! – Phan giận dữ - Mây là một con chó trợ tráo khôn kiếp, đi tán tỉnh một người con gái đã căm ghét mình ngay từ đầu! Mây thậm chí còn không có nổi một phần nghìn cơ hội thì làm sao có thể gọi là tranh giành với tao! Mây đúng nghĩa chỉ là cái loại bỉ ổi! Loại súc sinh! Đừng mong tao gọi mây là sếp! Tao không bao giờ dạ vâng với cái loại như mây!

Phúc lặng im cam chịu, Phan tiếp tục.

-Còn sự cô đơn của cô ấy, không cần mây phải lo! Cũng không phiền mây phải bảo vệ thêm lần nữa. Tao sẽ mang cô ấy đi!

-Cái gì? Không được! – Phúc sững sờ.

-Tao biết ngay mà. Mây vẫn không từ bỏ cô ấy! Đúng là chó chết! Vậy mà còn nghĩ chúng ta có thể làm việc được cùng nhau. Tao đang nghĩ tao có thể chịu đựng được mây thêm bao nhiêu lâu nữa. Để mây nhon nhon thế này không phải là ý định của tao đâu!

-Mây định đưa cô ấy lên Tam Đảo sao? Cô ấy sẽ làm được việc gì ở đấy?

-Đó là việc của tui tao. Không liên quan tới mây.

-Không được để Thảo làm lụng vất vả! Mây nghĩ xem, ở trên đấy, liệu cô ấy có sướng được hơn ở đây không!

-Cô ấy yêu tao và sẵn sàng chịu khổ vì tao! Ở bên tao là cô ấy đủ hạnh phúc rồi. Tao cho mây biết đừng có tuôn thêm bất kỳ lời chó má nào nữa, nếu không tao không kìm nổi đầu!

Bàn tay Phan đã co lại thành nắm đấm, đặt ngay trên bàn, rung rung kim chề. Phúc nhìn nó rồi bất mãn quay đi.

-Nếu như mây còn âm mưu bám theo cô ấy... – Phan nói giọng giận run - Thì nơi đó sẽ không còn là chỗ dừng chân của tao! Tao sẽ mang cô ấy đi tiếp! Đến bất cứ nơi nào tao muốn! Và tao sẽ không để mây biết tao giấu cô ấy ở đâu! Mây nên biết, đến làm con chó bám theo cô ấy, mây cũng không có cơ hội!

Nói xong Phan đứng lên hăm hăm bước ra khỏi quán. Phúc ngồi gục đầu bóp trán.

-Anh hãy nói tăng lương cho cô ấy! Nói ngay! Ba mươi triệu luôn đi! – Phúc đang nói chuyện trên điện thoại, giọng sốt xình xịch.

-Làm lẽ tân mà lương tháng ba mươi triệu! Sếp ơi, không sợ cô bé đó nghỉ ngơi à? – Tiếng Thông trên điện thoại.

-Không có nghỉ ngơi gì hết! Chỉ có tiền mới giữ nổi cô ta thôi. Mà không, ba mươi chưa được. Anh nói hẳn bốn mươi cho em đi!

-Cậu bình tĩnh nào. Tăng vài triệu thôi cho hợp lý. Tự đừng gọi người ta vào bảo tăng lương như khủng long thế, bố ai mà tin được!

-Không tin anh trả tiền trước luôn cho cô ta!

-Được rồi, được rồi, cậu cứ bình tĩnh nghe anh nói – Giọng Thông vượt xuống – Anh sẽ làm thế nào cho cô bé đó không đi đâu là được. Còn cậu cứ yên trí mà chờ, cần gì anh bảo.

-Nhất định anh phải giữ được cô ấy cho em. Em sẽ hậu tạ.

-Không phải hậu tạ. Anh tự nguyện. Thấy tội nghiệp cho chú quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chữ tình hay chữ tiền

Thảo đi chậm chậm dọc hành lang. Khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ. Cô vừa mới lên gặp Thông. Sếp thì bảo tăng lương, người yêu thì bắt nghỉ việc. Cô không biết phải nghĩ thế nào nữa.

Hai cơ hội đều tốt cả. Lương tăng thêm năm triệu một tháng và tăng cả thưởng quý, năm. Hoặc là phải đi xin việc lại nhưng hàng ngày hai đứa được gặp nhau, chăm sóc cho nhau, vô cùng hạnh phúc như trước. Cô chỉ được lựa chọn một trong hai, mà cô thì muốn có cả.

Thôi có lẽ phải từ bỏ nơi này vậy, nếu không Phan sẽ buồn, anh ấy mới là thứ đáng giá nhất với cô. Thảo thờ dài nhìn xung quanh, nơi này đối với cô bây giờ cũng là sự tiếc nuối. Cô gắn bó với nó rồi, mọi người ở đây đối xử với cô cũng rất tốt.

Nhưng mà thời hạn của cô với ông Mạnh đã trôi đi hai tháng, còn mười tháng nữa, với một trăm năm mươi triệu, có nơi nào giúp cô kiếm tiền nhanh bằng nơi này không?

Không đâu trả cô mức lương như đây cả. Thông đã khẳng định chắc chắn. Lý do cô có mức lương khủng, cao gấp ba lần lương anh kỹ sư mới ra trường là vì cô hợp tuổi làm ăn với chủ nhà hàng. Thông đã giải thích vậy. Vì thế, nếu làm ở đây lâu dài cô sẽ tha hồ hưởng các đặc quyền đặc lợi.

Khó chọn quá Phan ơi. Không lẽ mình phải từ bỏ may mắn này để trở thành một gánh nặng cho cậu. Mà trên vai cậu thì đã sẵn gánh nặng gia đình rồi. Cô lại tiếp tục quay cuồng...

Chợt chiếc điện thoại trong túi cô rung lên.

-Sao cơ? Ông ấy lại... - Thảo sững người khi nghe điện thoại. Cô cố chặn câu nói của mình lại vì xung quanh có người. Mẹ cô vừa báo ông Mạnh lại một lần nữa ném các thứ xú ẻo vào nhà cô.

Thảo và mẹ ngồi ở nhà ông Mạnh, khép nép sợ sệt, sát bên nhau, lọt thỏm trong bộ ghế sofa. Còn ông Mạnh đi đi lại lại ngay gần đó, thái độ quyền uy. Trên bàn là hai cốc sinh tố đầy nguyên. Một tờ giấy đặt trên bàn trước mặt Thảo.

-Cô ký đi, không ký thì ở nhà với tôi, theo cam kết thì cô là người vi phạm, tôi có quyền không cho cô đi nữa. Thế nhưng cô nài nỉ quá thì tôi chiều, mà tôi cũng chỉ chiều cô một lần này thôi. Điều kiện thế đấy! Chịu được thì chịu, chẳng chịu được thì thôi. Tôi còn chẳng muốn cho cô đi đây này!

-Nhưng... còn có sáu tháng, tôi kiếm làm sao nổi – Thảo ảm ức.

-Đó là cái giá cô phải trả cho cái tội gan lì. Lại còn cái tính quen hứa hươu hứa vượn nữa. Thằng này cho cô đi như thế vẫn là thả gà ra mà đuổi rồi!

Thảo mân mê tờ giấy A4 đã đánh máy trang trọng trước mặt. Những dòng chữ trong đó vẫn làm cô bần rần. Cô chỉ còn được đi Hà nội có sáu tháng và nếu còn vi phạm thêm một lần nữa thì sẽ vĩnh viễn không được đi. Lý do thời hạn của cô bị rút đi thế này là vì cô bị phạt vi phạm cam kết. Lão trừ bég bốn tháng trong thời hạn đi Hà nội của cô tương đương với bốn lần cô trốn về.

-Ông ép tôi... - Thảo nghẹn giọng.

-Đương nhiên là tôi phải ép cô! – Ông Mạnh chỉ chiết – Tôi không thế thì cô sẽ quen mui tiếp! Trong khi tôi vẫn phải thực hiện đúng cái cam kết này! Hừ. Không được đi theo cô. Không được biết cô ở đâu, làm gì. Phải ở nhà chờ cô về mới được gặp! Sao những điều kiện vô lý của cô, tôi đều nghiêm chỉnh thực hiện cho cô được, còn cô lại không chịu thực hiện cái điều kiện hợp lý ấy của tôi? Tôi chỉ yêu cầu cô phải hai tuần về gặp tôi lấy một lần, mà cuối cùng tôi lại phải dùng bom mới lôi cô về được. Lần nào cũng vậy. Thì ra muốn gặp cô là tôi phải chơi bom hả? Chơi xong lại còn phải lo dọn, có ai vừa ném bom vừa phải dọn bom như thế này không! Cô tưởng tôi thích thế đấy à! Ôi thằng đang cười tôi ra đấy. Tôi làm thế này cũng chẳng có gì quá đáng đâu, rõ chưa!

Mẹ Thảo lắc đầu, bà không tán thành nhưng cũng không muốn tranh cãi gì cả. Bây giờ còn có một việc quan trọng hơn, Thảo đi hay ở và tờ cam kết trước mặt. Thảo thì vẫn đang tần ngần đọc nó. Còn bà thì rối trí không biết nên thế nào.

-Không ký chữ gì, không ký thì thôi, càng tốt, dù sao đó cũng không phải là điều tôi muốn. Để tôi xé luôn đi, khỏi ký! – Ông Mạnh toan rút tờ giấy.

-Ông Mạnh, cho tôi thêm hai tháng nữa đi – Thảo giọng khẩn thiết, tay giữ chặt tờ giấy trên bàn.

-Không được! – Ông Mạnh trợn mắt.

-Hay là một tháng thôi cũng được – Thảo nài.

-Không được! Vớ vẩn! Cô chần chừ nữa là tôi dỗi ý đấy. Cứ theo cam kết mà làm. Cô làm gì được tôi!

-Sáu tháng... cả một khoản tiền lớn như thế, tôi kiếm thế nào được mà dám ký với ông. – Thảo nhăn nhó.

-Thì không kiếm được thì thôi, khỏi phải ký, nào ai bắt cô đâu chứ!

-Ông... - Thảo nhìn ông với ánh mắt van lơn.

-Nào, không ký tôi thu lại giấy, không có nhiều thời gian chờ cô đâu – Ông Mạnh mím môi kéo tờ giấy. Thảo vội dùng cả hai bàn tay ép chặt nó xuống bàn.

-Đừng. Tôi còn đang suy nghĩ mà. Đã xong đâu.

-Đề tôi hủy nó đi cho đỡ mắt thì giờ. Bây giờ thì chỉ còn mỗi việc em lựa chọn, hoặc là lấy tôi hoặc là trở thành con nợ hai tí của tôi. Nào, em nghĩ đi.

-Không, đề tôi ký mà, tôi ký! – Thảo cuống quýt.

-Ký thì ký nhanh lên. – Ông Mạnh cầm cái bút đặt cạnh đó đưa Thảo.

-Ông Mạnh! Như thế là ép buộc nó! – Bà Thêm giãy nảy khi thấy Thảo cầm cái bút – Thảo, đừng ký!

-Bà mà nói thế thì đưa giấy đây. Con bà không còn cơ hội đi đâu nữa.

-Mẹ, thôi mẹ - Thảo nhăn mặt với mẹ, lại đề chặt tờ giấy xuống bàn vì sợ ông Mạnh rút mất.

-Ký rồi con làm sao mà trả được? – Bà Thêm trợn mắt.

-Nhưng nếu không ký thì bây giờ con cũng không trả được – Thảo khổ sở.

-Em thông minh đấy, nhưng sẽ thông minh hơn nếu quẳng cái tờ giấy đó đi. Còn có sáu tháng nữa, em kiếm thể chó nào được. Thôi đừng có ký, ở nhà với anh cho nó yên bình đi em.

Ông Mạnh rút cái bút khỏi tay Thảo, nhưng trước đó không bỏ lỡ cơ hội nắm lấy bàn tay cô. Thảo rung mình vì sự đụng chạm đó.

-Thôi em cứ ở nhà với anh cho sướng. Em làm vợ anh cũng được, mà làm con nợ hai tí của anh cũng chả sao. Anh đây chẳng bao giờ ăn thịt em cả. Chúng ta cứ ở bên nhau đến hết kiếp...

-Đưa bút đây! – Thảo ngắt luôn cái giọng đùng đùng thâm nho của ông ta.

-Sao? – Ông Mạnh gian tà liếc Thảo.

-Đưa tôi ký! – Thảo chìa tay chờ, ông vừa chìa bút tới, cô rút luôn rồi đặt bút ký hùng hồn – Đây, tôi ký rồi! – Rồi cô đẩy tờ giấy đã ký về phía ông ta, nhìn ông ta một cách căm tức.

-Ghi rõ Nguyễn Phương Thảo vào – Ông Mạnh hất mặt vào giấy – Ghi thêm cả tôi hoàn toàn bình thường khỏe mạnh, không bị ai ép buộc và tôi thật sự muốn ký bản cam kết này. Đã ký bao nhiêu lần rồi mà giờ còn ký thế kia hả.

Thảo lúi húi viết, những nét chữ tròn trịa của cô hiện ra, trải dài trên trang giấy, ông Mạnh liếc Thảo với ánh mắt xảo quyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chuyện gì phải đến...

Bên một bàn nhậu trên vỉa hè, ông Mạnh cùng một thanh niên đáng vẻ đàn em đang lai rai. Ông gấp một miếng lòng bò vào mồm nhai nhồm nhoàm, thằng em đang dốc chai bia rót đầy hai cốc lớn.

-Ông anh ạ, sau tính cách nào chứ cái cách này oái quá. Mấy con mụ quét dọn cứ đòi thêm tiền, em mà không quặc cho vài phát thì mấy mụ ấy bỏ hết. Của đáng tội, em đứng cai ở đó, thật mùi chịu không nổi.

-Thì anh đã bảo chúng mày cho loại vừa phải thôi, nhà vợ anh, ai bảo chúng mày làm thật.

-Anh nói thế, chứ chúng em kiếm đâu ra loại bom vừa vừa.

-Đây là việc chúng mày phải nghiên cứu. Mà thôi, chả phải nghiên, con bé sợ lắm rồi, đảm bảo không dám nữa đâu.

-Hề hề, vâng, thế thì tốt quá!

Chợt ông Mạnh rút điện thoại, quẹt quẹt màn hình, thằng em ngهنhẫn cổ cùng xem. Trong điện thoại là ảnh Thảo đang đi trong bến xe, ảnh Thảo lên xe khách, quần áo dài tay và bịt mặt kín mít, rồi ảnh Thảo ngồi trong xe lúc này đã gỡ khăn bịt mặt ra.

-Đại ca, sao anh không để em làm? – Đàn em giọng tiếc rẻ.

-Mày làm làm sao được. Lộ mặt rồi.

-Ừ nhĩ... - Gã gãi đầu, mắt vẫn nhìn vào ảnh, rồi gã đột nhiên sốt sắng – Mà anh ơi. Chị nhà đẹp thế này, anh cho đi như thế không khéo...

-Đàn bà là phải vừa cương vừa nhu. Anh tính rồi. Tiêu diệt tận gốc vấn đề mới là quan trọng. Giờ nó đang mù mẫm thế, thì làm được cái quái gì. Còn cái thằng đó, để xem nó là ai.

-Nhưng anh ạ, nhờ anh gặp phải đối thủ lớn hơn mình thì sao?

-Hừ, lớn hơn à... - Ông Mạnh cười ma mĩnh – Nếu được thế thì nó đã chẳng sợ tao đến vậy đâu.

-Mẹ ơi, quản lý đã hứa sẽ cho con vay tiền rồi, vay bao nhiêu cũng được, mẹ đừng có lo nhé. Con thoát được lão ấy rồi! – Thảo vui mừng báo với mẹ trên điện thoại.

-Thế à, sao lại có người tốt thế hờ con? Liệu có vấn đề gì không...

-Không mẹ ạ, họ cần con vì con hợp tuổi chủ nhà hàng, họ muốn con làm lâu dài cho họ, chỉ vậy thôi, không có vấn đề gì đâu mẹ ạ.

-Ôn trời, con có thể thoát được lão ấy thật sao?

-Vâng, mẹ cứ yên tâm, con mẹ đã gặp may rồi.

-Ôi, thế thì phải giữ bí mật đấy con, không là lão sẽ phá con đấy.

-Vâng, con biết rồi.

-Mẹ dặn nhé, lão ấy mà hỏi là phải nói thế này này...

Thảo lắng nghe và vâng vâng dạ dạ, mãi mới hết cuộc điện thoại. Đây là những điều dặn dò quan trọng mà nếu không được dặn trước thì cô cũng không lường hết được. Ôi mẹ của cô, Thảo thấy niềm vui ngập tràn, bây giờ cô chỉ còn mỗi việc giữ bí mật đến phút chót là sẽ thành công. Cuộc đời thật chẳng có ai ngờ, lão Mạnh vào giây phút cô đem cục tiền trả đúng thời hạn thì mặt lão trông sẽ thế nào đây nhĩ. Cô tự cười ngộ nghĩnh. Rồi cô bấm điện thoại cho Phan, cần phải báo ngay cho Phan biết, chỉ mấy tháng nữa thôi là cô và Phan có thể dắt tay nhau đi dưới ánh mặt trời.

Phan và Thư thông thả đi ra từ một trụ sở làm việc, Thư mặc chiếc đầm ôm sát màu xanh coban rất thanh lịch, đến khoảng sân nơi có chiếc xe hơi bốn chỗ màu trắng đang đợi sẵn, Phan mở cửa cho Thư vào, rồi vòng qua đầu xe, mở cửa xe, ngồi vào chỗ lái. Chiếc xe lăn bánh xuống lòng đường rồi lướt đi. Xa xa thấp thoáng những dãy núi ẩn hiện dưới mây chiều.

-Anh sẽ luôn là người lái xe cẩn thận. – Thư lim dim mắt, tùm tùm cười.

-Ừ. Vì tính mạng còn người là rất quý mà. – Phan đáp khiêm tốn.

-Và bây giờ thì em sẽ ngủ. Tính mạng em phó mặc anh đấy. Anh cứ luyện tay lái đi.

-Nói gì ghê thế. Mà sao em lại ngủ giờ này?

-Biết làm sao được. Anh có nói chuyện với em đâu. – Thư phụng phịu.

-Đâu có.

-Cả chiều nay anh cứ trầm ngâm ấy còn gì.

-Không phải. Anh có chút việc phải suy nghĩ thôi. Gì mà em để ý thế.

“Sao lại không để ý. Em mà không để ý đến anh thì để ý đến ai?” Thư tự nói trong đầu. Rồi cô tỏ vẻ quan tâm.

-Nhà anh có chuyện gì à?

-À... - Phan gật, rồi lại lắc.

-Sao thế? Không muốn nói với em thì thôi – Thư giận dỗi.

-Không phải, mà chuyện không có gì đáng phải nói ra cả.

-Vậy à? – Thư vẫn nhìn Phan ngơ vực.

Phan im lặng lái xe. Cô gái này đúng là một sinh vật nhảy bén nhất. Cô ấy cứ như bước được vào đầu anh vậy. Và đôi khi anh thấy sợ vì điều đó. Suốt

từ trưa, từ khi anh nhận được điện thoại Thảo, tin thì đáng vui lắm, nhưng không hiểu sao anh cứ thấy lo. Cái lo này thuộc về trực giác và đáng tiếc là trực giác của anh thường hay đúng. Anh đã cố tránh khỏi tầm mắt của Thư, thế mà cô ấy vẫn nhận ra.

-Tuần này về Hà nội không? – Thư hỏi.

-Không, em về à?

-Vâng.

Ông Mạnh mặt mũi hằm hằm, đi đi lại lại trong căn phòng khách rộng lớn của mình, điện thoại cầm trên tay lăm lăm, chốc chốc lại mở xem.

-Nhà hàng Phụng Hoàng à, tôi biết ngay cô sẽ làm gái nhà hàng – Ông Mạnh làm bầm chùi – Mà có thể thì cô mới kiếm tiền kịp chứ. Hừ. Ký nhanh lắm. Mẹ tiền sư cái con ngu, mày sẵn sàng làm đĩ chứ chẳng lấy tao cơ à. Chó chết, tao sẽ cho mày chết, kể cả làm đĩ mày cũng không yên được với tao.

Chợt có tin nhắn zalo, ông hùng hực xem ngay và trở mắt với ảnh Thảo đang mặc áo dài đang cúi đầu chào khách.

-Gi thế này, mẹ sư mày, mày mặc áo dài làm cái gì thế này?

Cả ngày hôm đó ông liên tục lôi ảnh Thảo ra ngắm. Hóa ra là Thảo làm lễ tân và đây gọi là lễ tân đón khách, ông cũng biết công việc này, một công việc khá minh bạch và ông có thể dễ dàng theo dõi. Nỗi căm hận đã bay mất. Nhưng mà ông vẫn còn hoang mang lắm.

Nỗi hoang mang của ông nguoi ngoai dần khi đã mấy ngày trôi qua mà thám tử ông thuê vẫn không phục kích được ra thẳng nhân tình của Thảo. Ngày nào cũng vậy, đi làm về là Thảo chỉ đóng cửa ở trong nhà, kể cả thứ bảy chủ nhật.

-Nói thật, em thực sự mừng cho anh vì đã chọn đúng người. Một cô bé xinh đẹp lại ngoan hiền như vậy trong xã hội giờ cũng không nhiều. – Thám tử trầm trồ khen.

-Nhưng làm công việc này thì lương được bao nhiêu? - Ông phồng mũi rồi mà vẫn thắc mắc.

-Khoảng bảy triệu là nhiều anh ạ.

-Thế thì không thể kiếm kịp rồi. Vậy mà nó vẫn làm là sao?

-Có thể vì cô ấy thích công việc đó – Thám tử suy đoán.

-À, nó được mặc áo dài, lại mỗi ngày mỗi kiểu, anh hiểu rồi... - Ông Mạnh gật gù.

-Vâng, chắc là như vậy, phụ nữ mà... - Thám tử cười xòa.

-Ôi chỉ vậy thôi. Thế mà tôi đã hiểu lầm con bé. – Ông Mạnh bùi ngùi.

Quán Hải Mán dựng toàn bằng tre nứa nên đậm nét dân quê thôn dã, lại còn nằm cạnh một cái ao to, nước trong xanh nên không khí mát mẻ thoáng đảng vô cùng. Tại một bàn nhậu, ông Mạnh và khoảng bảy tám thanh niên mặt mũi ngó ngáo đang nâng chén. Trên bàn các món ăn la liệt và đang dở. Tất cả đều đã say là ngà.

-Nói thật là em vẫn chà tin được cái chuyện vợ anh nó chẳng có ai! Gớm người xinh như thế thì một mình thế chó nào được! – Một gã trai trẻ tóc vàng hất cái cánh tay đầy hình xăm lên.

-Anh để em theo dõi tiếp đi, em mà hành động đảm bảo không thua gì bọn thám tử, mới lại còn phải xử nó nữa chứ, bắt được mà không làm gì thì ức chế lắm! – Một gã khá áo phông đen khá già dặn nói.

-Tụi em sẽ cho thằng đó phải bỏ của chạy lấy người, rồi chị nhà sẽ hết mơ mộng, lúc ấy anh mới dễ bảo. Đúng không?

Ông Mạnh dóc cặn một chén rượu rồi quệt miệng, hần học.

-Mẹ nhà nó. Muốn vui mà cũng không vui được. Nếu bắt được thằng chó đó thì phải đập như tử nó cho tao!

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Vị cứu tinh không ngờ

-Phải đi rồi – Phan nhìn đồng hồ đeo tay, về tiếc nuôi.

-Sao nhanh thế! – Thảo cũng thốt lên.

-Nhanh là đương nhiên mà, lúc mình về đã bảy rưỡi. Mới có tiếng rưỡi làm gì chẳng nhanh – Giọng Phan buồn buồn – Mới học lái xe biết làm sao được.

-Ừ, kể cả lái lâu rồi cũng đi chậm chậm thôi Phan, đi nhanh nguy hiểm lắm – Thảo chớp mắt đồng tình.

-Cố gắng lên nhé, hết dự án này mình sẽ về nhiều hơn.

-Biết rồi, nãy mình trách đùa thôi, cậu cứ tập trung công việc đi, lúc nào về được thì về, công việc là trên hết.

-Thảo này, giữ gìn sức khỏe nhé, không được làm việc quá sức nhé.

-Lêu lêu, mấy câu này phải để mình dặn cậu mới đúng. Hi.

-Nhớ mình không?

-Không nhớ. – Thảo lắc đầu, chun mũi.

-Vậy mình đi vài tháng về một lần luôn nhé. – Phan nháy mắt tình nghịch.

-Cái gì? Vài tháng á? Mình thách cậu luôn đấy! – Thảo nổi xung.

-Đùa đấy, mới có một tháng mà đã nhớ kinh lên được rồi – Phan cười hiền.

Thảo khép cánh cửa gỗ, rồi dựa lưng vào cánh cửa, lắng nghe tiếng chân Phan bên ngoài bước xa dần rồi mất hẳn. Cô vẫn đứng yên như thế, không gian yên ắng, căn nhà vắng lặng, bất giác hai giọt nước mắt cô lăn xuống, một tháng chờ đợi và hơn một giờ gặp nhau ngắn ngủi đã xong rồi, từ nay cô lại bắt đầu thời gian chờ đợi mới... Cô muốn chạy ra gọi Phan quay lại quá, nhưng nghĩ tới việc mình chỉ cần đứng ở hành lang mà nhìn xuống thôi là đã đủ sức mạnh níu chân anh rồi, cô không thể làm như vậy được, cô đã hứa với lòng là không thể một lần nữa làm vật cản cho công việc của Phan.

Phan bước nhanh trong sân khu tập thể, anh cô len vào bóng tối, trang phục hôm nay anh mặc là chiếc áo sơ mi màu xanh tím và quần âu đen, đó là chủ ý của anh khi thay đổi phong cách ăn mặc vì nó giúp anh khó bị nhận diện hơn, nhất là khi trời tối và ở những chỗ không có đèn.

Soạt! Vừa mới kịp nghe thấy Phan đã nghiêng người né ngay, thoát một đòn hiểm từ khúc côn xoẹt qua người. Rồi những tiếng côn vụt trượt xuống đất vang lên khô khốc. Trong giây lát, Phan thấy hai đối thủ quần thảo quanh mình, liên tục ra đòn tấn công bằng côn và cả chân tay, Phan chỉ còn cách chống trả.

Co...o...ng! Tiếng khúc côn bị văng ra xa, Phan đã đập trúng nó, rồi cúi đầu chạy. Lập tức có tiếng rít của sắt lướt trên đầu, và Phan thấy lạnh buốt ngang lưng, rồi ngã chúi, hai thằng xông tới giờ giầy định nện tiếp. Phan chấp tay cuống quýt.

-Em bị oan, em bị oan, xin các anh hãy dừng tay!

-Mày bị oan à? – Một giọng cất lên nghe máu lạnh – Mày là bồ con Thảo có phải không?

-Không, không phải đâu các anh ơi! Các anh nhầm... – Phan cãi ngay, lo sợ tột cùng.

-Này thì nhầm! Nhầm! Nhầm cái thằng cha nhà mày! – Một thằng vừa chửi vừa cho Phan mấy đá.

-Ái! Ái! Tha cho em, tha cho em, em xin...

-Mày còn cãi không? Cụ mày chả vừa thấy mày từ nhà con Thảo đi ra.

-Không phải đâu anh, em không phải bồ của Thảo.

-Không bồ thì mày ở làm chó gì trong đó, lại còn cả tiếng rưỡi đồng hồ, mày ngủ với nó à.

-Không phải, không phải...

-Mẹ thằng này, vẫn cãi chứ, cho nó một trận!

Huych huych! Huych huych! Phan oằn người dưới đế giày hai thằng côn đồ, vẫn cố gắng thanh minh.

-Em không phải, em đã bảo em không phải, cho em giải thích đã...

-Giải thích cái mề mảy. Nghe cụ mảy giải thích đây, con Thảo đã bị theo dõi đến từng bước, mảy mà dám mò đến với nó lần nữa, tao đốt cả nhà mảy. Cho nó trợn nữa!

Nói rồi chúng lại đấm đá. Phan kêu cứu.

-Cứu tôi! Cứu! Đừng... đừng đánh nữa! Oan cho tôi! Tôi sẽ không quay lại đây đâu. Á! Cứu tôi! Á!

-Mày không biết gì à, để tao nói cho mày biết nhé. Con Thảo đã là vợ của đại ca tao, mày đi lại với nó là đã mắc tội rồi đấy. Không oan đâu! Đánh!

-Cứu! Cứu! Á! Tôi không biết gì hết! Tôi không phải... Cứu!

Bỗng Brùm Brùm! Tiếng xe phân khối lớn dội đến gần và tiếng xe phanh khựng lại. Một cái bóng cao lớn nhảy vào, hai thằng bị tấn công bất ngờ quay ra đầu với đối thủ lạ mặt mới. Tiếng xích bay rơi vào trên nền xi măng, một con dao rơi xẹt gần chỗ anh, tiếng đấm đá huỳnh huých. Phan ôm bụng ngóc dậy tranh thủ chạy.

Chợt Phan giật mình nhận ra kẻ thứ ba này chính là Phúc. Anh không tin nổi mắt mình vì lúc này Phúc đúng là một cao thủ. Sau vài phút đấm đá, biết không cân được, hai thằng bỏ chạy.

Phúc chạy lại Phan với thái độ rất đổi ngạc nhiên.

-Có sao không? Sao ông lại đây với bọn này thế?

-Bọn nó nhảm nguời – Phan đáp, nhăn nhó vì đau.

-Để tôi đưa ông đi bác sĩ. - Phúc lo lắng nhìn Phan.

-Thôi. Không sao.

-Thế ông định thế này mà lên gặp cô ấy hả? Cô ấy sẽ khóc đấy.

-Tôi vừa ở nhà Thảo xuống, giờ phải đi. Đừng có cho Thảo biết đấy. Tôi không muốn làm cô ấy lo.

-Thôi được, cũng nên như thế. Nhưng ông bị thế này nếu không biết cách thì vài tuần chưa chắc đã khỏi. Hãy để tôi giúp, tôi sẽ đưa ông đến một nơi, ở đấy mấy lần tôi điều trị rồi, khỏi nhanh lắm.

-Không. Tôi còn phải đi làm.

-Ông như thế này mà đi làm được à. Đừng mơ, mấy lần trước ông bực tôi, lần nào tôi cũng phải ở ản mắt mấy ngày đấy.

-Phúc, ông không thù tôi sao? Sao lại cứu tôi?

-À... – Phúc rút thuốc ra châm – Vì ông là ân nhân của cô ấy.

-Vậy là mấy lần trước... - Phan ngần ngại.

Phúc im lặng rút thuốc, đưa bao thuốc cho Phan, mời. Phan lắc đầu từ chối.

-Sao ông lại ở đây? – Phan hỏi với vẻ bất mãn.

-Đừng quan tâm đến chuyện của tôi. Hãy để ý đến cô ấy kìa, ông ít về với cô ấy quá – Phúc trầm giọng.

Phan quay đi. Cả hai lại cùng yên lặng.

-Giờ thế nào? – Hồi lâu Phúc lên tiếng – Cần tôi chờ đi đâu không?

-Tôi có xe rồi, cảm ơn.

-Lái được không?

-Được. Tôi đi ô tô.

-Ở đâu, có xa không để tôi chờ ra?

-Không cần đâu, ngay đây thôi.

-Ông định cứ để bộ dạng này mà đi à?

-Phải chịu thôi, tôi phải đi không muộn mất. Chào ông.

-Ok. Chào.

Phan chậm rãi bước đi, dáng đi còn lộ vẻ đau đớn. Bóng anh thấp thoáng dưới ánh đèn đường vàng vọt yếu ớt. Phúc đứng tay chống hông chăm chú nhìn theo. Phan đi đến chỗ một cái xe hơi màu trắng đậu trên sân khu nhà khác gần đó, có một bác già từ căn hộ tầng một ngay đó bước ra, còn lom lom nhìn bộ dạng thương tích của hắn, thấy hắn trả tiền xe, rồi vào xe, chiếc xe lao đi khá thuần thục. Bấy giờ Phúc mới thở phào.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Lương tâm

-Dạ, bọn em rình được một thằng, đang tần thì có thằng đến cứu... nó đánh tanh quá anh ạ, bọn em phải chạy, chẳng kịp chụp ảnh... – Một thằng đàn em đứng dưới gốc cây via hè đang alo bằng di động – Dạ thằng đó gầy, cao, mặt xương xương... em còn chưa kịp hỏi tên nó... dạ, thằng Phan em có biết mặt đâu... vâng, làm sao em biết nó có phải thằng Phan không. Mà anh ơi, nó chắc không phải là thằng Phan đâu, đi con Mọc trắng nhìn đẳng cấp lắm... chắc chắn là xe nó... đi có một mình... thằng cứu nó xong cũng biến nốt... Dạ SH... mỗi thằng mỗi ngã ạ... dạ dạ... em biết rồi... dạ... dạ... em sẽ tiếp tục ạ... dạ dạ...

Phan ngồi trên một cái ghế đôn bằng gỗ, mặt mũi sưng vù thâm tím, còi trằn, trên người đầy vết bầm, trên lưng anh là một vết thâm dài vắt ngang. Thư đang thoa thuốc vào vết đó, những ngón tay mềm, lướt nhẹ nhàng nhất có thể mà thỉnh thoảng mặt Phan vẫn nhíu đau.

Cả hai đang ở trong một căn phòng khách rộng chừng ba chục mét vuông, được trang trí nội thất đồng bộ bằng gỗ kiểu rất trẻ trung. Những ánh đèn rọi xuống từ tấm trần giả thiết kế bông bèn như mây, bộ salon màu bạc ánh lên những đường hoa văn thanh nhã. Căn phòng ngăn nắp sạch sẽ đến từng chi tiết, đặc biệt là không có đồ đạc lặt vặt, nó giống như một phòng nghỉ khách sạn hạng sang thì đúng hơn.

Thư vẫn lúi húi bôi cho Phan. Cô chăm chú cẩn thận đến từng li từng tí. Rồi cũng xong, cô đặt típ thuốc lên bàn, mặt vẫn còn vô cùng lo lắng, cô vẫn chưa qua được cái cảm giác hãi hùng đó, khi mà nghe Phan báo tin anh bị côn đồ hành hung và Phan đã lái xe tới đón cô trong một thân hình vô số vết bầm tím.

Giờ thì mọi chuyện đã qua rồi, bác sĩ đã kiểm tra, tuy bị đánh nhiều nhưng không gây thương tật nào cả. Tuy nhiên những vết thương này cần phải được thuốc men điều trị, nếu không đau đớn sẽ kéo dài và rất lâu mới hết các dấu vết.

Thư đi tới khung cửa sổ còn đang giăng kín rèm, tấm rèm màu xanh nhẹ nhàng họa tiết hình sao mơ mộng được cô kéo sang bên, một khung trời đêm hiện ra qua ô cửa sổ rộng lớn. Trong không gian đen thẫm ấy là ánh sáng lấp lánh từ những tòa tháp chung cư nhấp nhô tít xa.

-Anh là vị khách đầu tiên của căn hộ này. Em chưa bao giờ mời bạn bè đến đây. Đây là nơi em chỉ muốn được một mình, nghỉ ngơi, suy nghĩ và làm việc, nhiều ý tưởng của em đã phát sinh ở nơi này và cũng nhiều cái đã thành hiện thực. Chỉ mỗi nơi này được như vậy, còn những căn hộ kia, không hiểu sao chúng không thể tạo cho em được cảm hứng nhiều như thế.

-Vậy sao em lại muốn anh ở đây?

-Anh thì được, hãy thử sống trong thế giới riêng của em, em muốn vậy.

Thư nhìn Phan sâu lắng, nhưng chỉ giây lát rồi cô vội quay đi. Cô bước ra cửa rồi quay đầu dặn.

-Em xuống siêu thị mua đồ ăn. Nãy gấp quá nên bà giúp việc chỉ dọn nhà thôi, bà ấy không biết mua đồ siêu thị. Ở nhà chờ em nhé. Em đi chút thôi.

Thư đi khỏi, cánh cửa phòng khép lại. Phan ngẩn ngơ trước căn phòng sang trọng, một thế giới thượng lưu đang sẵn sàng chờ đón anh.

Thảo dắt xe ra khỏi khu tập thể, cô dời mắt về phía gốc cây gần đó, đã từ lâu việc nhìn khoảng sân xung quanh cái cây này đã trở thành thói quen của cô. Hắn lại tới rồi. Trên sân là những mẩu thuốc lá ngoại thuộc vào loại rất đắt đỏ, và người để lại chúng chẳng thể nào là ai khác ngoài Phúc.

Tội nghiệp. Cô lẩm bầm. Bó tay mất thôi. Cô vừa đạp xe vừa vắn vơ nghĩ. Chợt có điện thoại, Thảo tấp xe vào lề xem ai gọi. Là Phan, cô mừng rỡ.

-Minh đây, sao nay gọi giờ này vậy? Có việc gì không?

-Không có việc gì hết. Thế đang ở ngoài đường à? – Giọng Phan thắc mắc.

-Ừ. Đang đi làm mà.

-Đã đi rồi sao? Đi sớm thế? – Phan ngạc nhiên.

-Ừ, đi làm thôi, chứ ở nhà chả biết làm gì. Hi.

-Thì ngủ, cậu thích ngủ mà.

-Ngủ cũng không được nữa, ngủ nhiều lắm rồi.

-Thế tối qua mấy giờ cậu đi ngủ?

-Thì khi cậu đi được một lúc. À mà hàng ngày mình còn ngủ sớm hơn.

-Ngủ được là tốt. Cứ thế phát huy! – Phan cười.

-Nôm, người ta béo quay lên rồi này.

-Thôi nhé.

-Ừ.

Phan nghe tiếng tắt máy của Thảo rồi mới hạ máy khỏi tai. Anh đang đứng ở ban công. Phía dưới sâu hút là đường phố Hà Nội đang giờ cao điểm với những dòng người đang chảy ngược xuôi đông đúc. Anh nhìn vào khoảng không bao la, quên đi mình đang đứng trong một tầm view vô cùng lý tưởng. Tiếng nói trong trẻo hồn nhiên của Thảo vẫn còn bên tai. Thảo đang nói thật, Phan xác nhận, còn Phúc, hẳn đang tiếp tục đeo đuổi Thảo một cách vô nghĩa, không cần kết quả.

Anh bắt đầu bối rối vì thấy khó hiểu hẳn quá. Không thể phủ nhận rằng Phúc cũng là người tốt. Đem qua nếu như không có nó thì mình đã..., đến giờ nghĩ lại Phan vẫn còn thấy nổi da gà. Chính anh đã tận mắt nhìn thấy trình võ thuật đáng nể của Phúc, hai thằng côn đồ có vũ khí đều phải bỏ chạy, nhưng hẳn đã để mình tàn tạ nhiều lần dưới tay anh.

Phan toát mồ hôi. Hóa ra từ trước đến nay anh gần như chẳng biết gì về hẳn cả. Thế còn Thảo có biết không? Anh run rẩy... Hình như anh đang ngăn cách Thảo chạm đến một cơ hội tốt, một cơ hội tốt hơn anh rất nhiều.

Dưới mái che bên hiên nhà hàng, quang cảnh âm u tĩnh mịch của vùng núi hiện ra. Trong màn đen thăm thẳm ấy vẫn thấy những ngọn núi hiện lên nhấp nhô. Không khí mát mẻ dễ chịu vô cùng. Từng cặp đôi sánh bước qua, những đôi chân đang đi dạo không muốn mỏi.

Phan và Thư đang ngồi ở một bàn ăn bên hè, cũng đang tranh thủ đón lấy khí trời của nơi được thiên nhiên ưu đãi. Trên bàn là những món núi rừng. Thư tỏ ra thành thạo với việc thưởng thức chúng hơn Phan. Cô sẵn sàng để những đầu ngón tay xinh xắn nõn nà của mình dính đầy dầu mỡ để bóc những miếng thịt nướng nóng hổi cho Phan ăn. Còn Phan, anh cũng cố khéo léo chiều chuộng người con gái xinh đẹp đài các trước mặt. Quấn xong cho Thư một cái nem, anh lúng túng vì trông nó không được đẹp, vậy mà Thư vẫn phấn khích đón nhận, cắn ăn rất ngon lành. Rồi anh cũng há miệng để Thư đút cho anh một miếng thịt nướng thơm phức. Hai đứa vừa nhai vừa nhìn nhau, cùng cảm nhận khẩu vị đang thỏa mãn.

Thời gian trôi đi, khi các món trên bàn trống dần thì cũng là lúc các ngón tay Thư lấm lem đầy thức ăn. Cô xòe các ngón tay ra, nhìn Phan cười tinh nghịch. Phan làm mặt sợ, cô chun mũi đứng lên, ra khỏi bàn, đi vào trong nhà hàng.

Còn lại một mình, vẻ vui mừng trên mặt Phan tắt hẳn, anh nhìn vào bàn ăn, bàn thần, u uẩn. Anh đang nhớ tới những bữa ăn bên người con gái ấy, Thảo và những mâm cơm bình dị do cô nấu, trong một căn phòng nhỏ bé, bây giờ với anh đó là những kỷ niệm, những kỷ niệm ghen ngào.

Lâu rồi những bữa tiệc với Thư thế này đã thành quen thuộc, anh có thể làm cho Thư vui bao nhiêu thì đêm về anh lại càng dần vật bấy nhiêu. Không biết bao giờ mới thoát ra được tình trạng này nữa. Cả hai người con gái ấy đều hạnh phúc vui vẻ, chỉ có anh khổ sở trong cuộc chiến lương tâm. Vì chính anh sẽ phải làm cho một trong hai nàng ấy tắt nụ cười.

Chợt có điện thoại. Phan đau lòng khi thấy đó là số máy của Thảo.

-Mình nghe rồi đây. Đang làm gì thế? – Phan tỏ ra điềm đạm.

-Thì vẫn như mọi khi, chẳng làm gì hết, thế còn cậu? – Giọng Thảo ngọt ngào.

-Mình... à mình... ngồi quán với mấy thằng bạn.

-Thế à. Ừm... Vui không?

-Tạm tạm, cũng toàn là công với việc. Thế cậu ở nhà một mình hay là có Nhung?

-Một mình. Nhưng đi công tác rồi. Ừm... chủ nhật tuần này, mình không phải về với lão Mạnh, mình xin anh Thông cho làm thêm giờ rồi. Vậy được không?

-Cả tháng có mỗi hai ngày chủ nhật nghỉ trọn vẹn, thôi, nghỉ ngơi đi.

-Mình không cần nghỉ chủ nhật, mình nghỉ ngơi hàng ngày thế là đủ rồi. Anh Thông rất thích mình làm thêm. Mà mình nghĩ người ta đã tốt với mình như thế thì cũng nên...

-Ừ, thôi được rồi, cậu làm đi.

-À, còn việc này nữa, mình còn muốn làm thêm ca tối...

-Không được, còn mỗi buổi tối nghỉ ngơi mà!

-Anh Thông nói sẽ cho mình về sớm.

-Không được. Cậu không được đi về tối!

-Không sao đâu, sao cậu cứ lo quá thế?

-Mình lo không thừa. Chẳng phải lúc nào cũng có kẻ bám theo cậu đấy thôi.

-Anh ta bám theo cũng không sao hết, anh ta không làm gì mình cả, đã lâu như thế rồi mà.

-Không biết! Cứ phải đề phòng!

-Phan à... – Thảo nài nỉ.

-Không được! Đã nói không được là không được!

-Mình buồn lắm.

-Thì game, thì đọc truyện, cậu có nhiều thứ để làm mà!

-Chơi game mỗi mắt lắm, đọc truyện lại buồn ngủ...

-Thế cậu muốn mình phải làm thế nào bây giờ? – Phan nổi cáu.

-À... ừ... thôi, mình không sao, mình ở nhà, ở nhà. – Thảo nhún nhún.

-Làm thế thôi, phải biết giữ gìn bản thân mình chứ! – Phan vẫn sẵn.

-Biết rồi. – Thảo giọng biết lỗi.

-Mai gửi cho mấy game mới, chơi hay lắm. – Phan dịu giọng.

-Ừ - Thảo ngoan ngoãn.

-Thôi, cũng đến giờ đi ngủ rồi, cậu ngủ đi.

Phan nhìn đồng hồ rồi tắt máy, không hiểu sao cứ thấy bức bối, chợt lúc ấy thấy dáng Thư thấp thoáng từ trong nhà hàng đi ra. Phan chuẩn bị lại về mặt cười tươi.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Thực hay mơ?

Ngày chủ nhật, bến xe tấp nập hơn hẳn, tiếng loa phát thanh liên tục vang lên. Trong bãi xe, rất nhiều người đang đi vào, lẫn trong đám đông đó có Thảo.

Cô đội chiếc mũ vải, vai đeo túi xách, mặc áo chống nắng, mặt đeo khẩu trang, trông bí bưng kín đáo hòa vào dòng người. Cô đi về phía xe khách có gắn tấm biển ghi “Tam Đảo”.

Phía sau Thảo một đoạn chừng chục mét, hai thanh niên áo sơ mi quần âu trông cũng giản dị như bao người đang mắt dôi theo Thảo, nói chuyện nhỏ giọng.

-Kể ra công việc này cũng hay đấy nhì, xem thế nào mà giảm tiền cho ông anh đi mày. Chứ mãi thế này bác ý mà không chịu được nhiệt thì anh em mình hết cơ hội ngắm.

-Việc gì phải thế. Tao với mày phải xa nhà, ăn ở tạm bợ, khổ bỏ cha. Chẳng qua con nhỏ này nó xinh, thì thôi làm cũng được.

Từ xa đã thấy Thảo bước lên xe, hai thanh niên hỏi há.

-Nhanh lên, hết chỗ là hỏng việc đấy.

Thảo đã ngồi vào ghế hàng thứ hai, cô vẫn đeo khẩu trang, đang loay hoay chỉnh tấm rèm che nắng trên ô cửa kính. Mọi người vẫn lục tục lên xe, hai thanh niên này cũng đã lên đến cửa.

Chiếc xe mang biển Hà Nội – Tam Đảo đã bon bon trên đường quốc lộ. Trong xe Thảo đang đọc tin nhắn vừa gửi đến.

“Dạo này bận quá, không có ngày nghỉ, sắp dạo này lại ít về Hà nội nữa, thông cảm nhé”

“Không sao, cậu cứ lo làm việc đi, mình có trách gì cậu đâu” – Thảo nhắn trả lời Phan.

Cô mỉm cười, đôi mắt long lanh “Chẳng lẽ mình phải ngồi yên một chỗ đợi cậu sao? Không đâu. Từ nay mình sẽ lên đó với cậu. Nhưng hôm nay mình phải cho cậu bất ngờ cái đã”.

Cô nắm chiếc điện thoại nhỏ trong tay, áp vào lòng, vén rèm ghé nhìn ra quang cảnh bên ngoài, chuyến xe này đang đưa cô đến gần với người cô mong nhớ. Cô hình dung nét mặt Phan khi gặp cô ở Tam Đảo, chắc là sẽ vui lắm đây.

Thảo đứng trước hàng rào một khu nhà ba tầng xây kiểu cơ quan, thuộc dạng văn phòng nhỏ và vừa. Đây là trụ sở của chi nhánh công ty xây dựng Hùng Đông tại Tam Đảo. Không khó khăn gì cô đã tìm được nó, chỉ có điều này giờ gọi cho Phan đều không thấy nghe máy.

Thảo lại gọi lần nữa. Vẫn vậy. Cô cũng không ngờ lại có tình huống này. Nhưng đã đến đây rồi thì biết phải làm sao. Ngày chủ nhật, cả công ty nghỉ hết, các phòng làm việc đều đóng cửa, ông bảo vệ đã nói vậy, cô bản khoản không hiểu Phan bảo anh không được nghỉ là sao?

Không để cặp mắt ông bảo vệ soi mói thêm, cô đi tránh ra chỗ khác. Lững thững đi trên con đường nhỏ, cô ngắm nhìn mọi thứ xung quanh. Cảnh vật nên thơ và không khí trong lành dễ chịu khiến cô bớt lo về rắc rối của mình. Cô cứ thong thả đi như vậy, lâu lâu lại gọi cho Phan, vẫn không nghe, cô vui vẻ chấp nhận, ai bảo cô không điện cho anh trước, ai bảo cô muốn anh bất ngờ.

Anh bận gì rồi, hay là đi công tác? Ôi, má ơi! Cô cố gạt cái điều mà theo cô như thế là đen đui nhất ấy đi, bằng cách... đi tiếp, ngắm tiếp!

Đi một hồi thì đến một phố mà toàn các cửa hàng quán ăn, mùi thức ăn tỏa ra khiến cô thấy mình đói bụng, cô xem điện thoại, trưa rồi cơ à. Nhưng mà không lẽ cô phải vào quán ăn một mình thế này sao? Cô phải đi cùng Phan chứ!

Thảo âm ức nhìn xung quanh. Cô biết trách ai bây giờ. Chợt mắt cô sượng lại tại một điểm. O, Phan! Trời đất thiên địa ơi! Cô không thể nhìn lầm được.

Cô muốn chạy băng tới chỗ anh, khoác ngay cánh tay anh, ôm chặt như vừa tìm được thứ mình đang khao khát. Nhưng không thể...

Vì ngay bên anh là một cô gái khác, một cô gái có vẻ rất sang. Hai người đang dắt tay nhau đi vào một nhà hàng. Cô còn thấy rõ anh quàng tay qua vai cô ấy. Như vậy nghĩa là... Thảo đứng chôn chân ra đấy.

Đây có phải là mơ không? Là mơ đi! Cô mong thế, giữa khung cảnh tuyệt vời này, cũng có thể mình đang mơ lắm chứ. Hồi lâu, cô thấy mắt mình nhòa lệ, hình ảnh Phan được cô gái kia quàng tay ôm thắm thiết, đầu tựa vào anh cũng mờ theo. Họ đang ngồi ở một bàn tiệc ngay hướng cửa ra vào, bàn tiệc không chỉ có họ mà còn có nhiều người.

Cô muốn chạy ngay đến, giật lấy anh khỏi người con gái kia. Đó là Phan của cô chứ! Cô muốn gào lên! Phan ơi, mình đã đến đây với cậu rồi mà! Nước mắt cô nhỏ xuống.

Mấy người đi qua cô đều ngoái lại nhìn cô. Thảo ngượng ngừng lau nước mắt. Cô đi đi lại lại quanh nơi đó để tỉnh tâm. Rồi cô vào một quán cà phê nhỏ ngay gần đó.

Cô chọn cho mình một chỗ có thể nhìn ra được cửa nhà hàng, biết làm gì đây, đi về ư? Cô không muốn.

Cô quên mất cái bụng đói của mình, những thìa sinh tố đưa lên môi cũng đắng ngắt. Giờ bình tĩnh lại rồi cô còn thấy chua chát cho mình hơn. Cô thấy không cần phải gọi điện cho anh nữa.

Mãi rất lâu sau, Phan và cô gái kia mới bước ra, đi ra cùng họ là một tốp bốn người, hai nam hai nữ, họ đi theo từng đôi, vừa đi vừa nói cười tíu tít.

Thảo vội trả tiền để bám theo, cô không biết mình làm như vậy là để làm cái gì nữa, chỉ biết cô cần Phan.

Thảo lẻo đẻo đi theo tốp ba đôi đó. Họ đang đi dạo, thong dong và sáng khoái, vừa đi vừa trò chuyện, thỉnh thoảng chỉ trỏ đó đây. Và cô cứ đi theo như vậy...

Đã hết đoạn phố ăn uống, cũng là đến một đoạn đường thơ mộng hơn. Nhiều tốp khách du lịch đang chụp ảnh. Thảo bối rối vì không biết trốn vào đâu. Tốp của Phan đang đứng quây lại chụp ảnh tự sướng.

Thảo quay mặt để tránh bị phát hiện, vì Phan đang quay về phía cô, cách cô một quãng không xa. Cô chợt thấy sợ, không dám ngoảnh mặt lại nữa, đứng lặng yên, nín thở nghe ngóng như kẻ trộm, rồi cô có cảm giác như Phan đang đến gần, rồi thấy một bàn tay nắm lấy khuỷu tay cô, rất thân thiết... và anh kéo cô xoay người lại. Cô nhắm tịt mắt, không dám đối diện với anh.

- Thảo. Tại sao lại như vậy? – Phan nhìn cô ngơ vực.

- Minh... mình nhớ cậu. – Thảo khẽ thú nhận. Cô nhìn anh biết lỗi cố xoa dịu cặp mắt không vui đó.

- Cậu lạ thật đấy – Phan trách.

- Thôi, giờ mình sẽ về - Thảo tủi thân.

- Về gì mà về, lại đây. – Phan kéo tay cô đi về phía mấy người bạn, thái độ nhanh chóng thay đổi, rất hồ hởi. Thảo cứ thế theo Phan, những bước chân lằng lằng hăng hực.

- Xin giới thiệu mọi người, đây là em tôi! – Giọng Phan vui vẻ thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Mất người yêu

Quán cà phê ấm áp bên triền núi mây mờ trông vô cùng lãng mạn, trong quán có một bàn khách ngồi quanh khá đông. Bảy người, ba đôi nam nữ trẻ trung sang trọng và một cô gái giản dị nhưng vẫn khá nổi bật dù gương mặt không hề trang điểm.

Cô ngồi cạnh Phan nhưng cách một khoảng cách đủ để hiểu mối quan hệ hai người. Bên tay kia của Phan là cô gái ấy, ghé ngồi sát cạnh, không một khoảng cách. Hai đôi kia cũng vậy. Nhìn vào ai cũng thấy cô lạc lõng trong đám người này.

Qua lời giới thiệu ban đầu thì Thảo được biết cô gái thân mật bên Phan này giờ là Thu, đồng nghiệp của Phan. Một đôi là người em họ của Thu, tên Phương và bạn trai tên Tuấn. Còn một đôi là người bạn thân của Thu, tên Thúy, bạn trai tên Phong. Tất cả đều đồng trang lứa.

- Không ngờ anh lại có một cô em họ xinh đẹp thế này, nhất dáng nết da, chuẩn đấy! – Cô bạn Thu diện bộ đồ đen cá tính gắt gù nói, rồi giơ bàn tay nắm kiểu “like” lên một cái.

- Hôm nay anh đã hiểu được thế nào là vẻ đẹp hương đồng gió nội, và thực sự là rất quyến rũ! – chàng trai bên cạnh cô gái cá tính đó nói không chút ngại ngùng.

- Mà trông hai người không giống nhau mấy nhì, em thì trắng trẻo, có da có thịt, còn anh thì... - Cô em họ Thu nhận xét, ánh mắt xăm xoi nãy giờ.

- Trời ơi, hàng ngoại bà ơi, hàng ngoại thì so thế nào được! – Cô gái cá tính cười gạt đi.

- Em có người yêu chưa? – Anh chàng còn lại háo hức nhìn Thảo.

- Dạ? – Thảo đơ mặt ra.

- Anh phải giới thiệu cho thằng em anh mới được. Nó mới đi du học về, dân IT, cũng khá lắm, nhìn thấy em chắc nó thích mê.

- Không, để đây anh giới thiệu cho thằng bạn, chứ thằng em chú còn ít tuổi, lại chưa đi làm. Thằng bạn anh phó giám đốc ngân hàng, chừng chạc, chắc chắn thì phù hợp với cô bé này hơn. – Anh kia với sang, nói rất nghiêm chỉnh.

- Ôi anh ơi, thằng em em tuy ít tuổi nhưng cũng phong cách lắm. Mà cũng chỉ kém Thảo có hai tuổi thôi. Gái hơn hai trai hơn một, hơi bị đẹp.

- Thôi nào, thôi nào, em tôi có người yêu rồi! Các ông bàn chỉ phí công thôi! – Phan chen lời vào làm cho cái mặt cô vốn đang đơ còn thêm ngẩn ra.

- Thế sao? Thật thế sao? – Hai anh bạn kia lại dồn mắt vào cô.

-Phải, có người yêu mấy năm rồi – Phan thêm vào.

-Mấy năm rồi cơ à? – Họ nhìn cô tiếc nuối.

Thảo gật đầu rồi cúi gầm mặt luôn.

-Thế à... thế thì thôi vậy – Một chàng hụt hẫng.

-Đúng là không có duyên số... – Chàng kia lẩm bẩm.

-Mấy ông chưa gì đã hơi lên... - Cô gái diện đồ đen nguyệt ngăm – Người này mà giờ chưa có người yêu, có mà con trai Thái Bình đuổi hết à?

Cả hội im lặng một lúc, nghe chừng chủ đề giới thiệu đã kết thúc tại đây.

-Thế em đã biết chuyện anh em và chị Thư chưa? – Cô em họ Thư mở đầu việc chuyển đề tài.

Thảo đưa mắt dè dặt nhìn Thư. Còn Thư nhìn cô vẻ thích thú.

-Anh Phan chưa nói gì sao? Thế thì thú vị rồi đây – Em họ Thư quay sang Phan – Anh Phan, hôm nay, em là người đầu tiên trong nhà được gặp anh, và Thảo là người đầu tiên bên nhà được gặp chị Thư em. Vậy hôm nay chính là buổi ra mắt hai họ đầu tiên của cả hai người. Kỷ niệm lắm đấy! Giờ đến lượt anh tuyên bố! Và anh phải nói to vào! Đừng có nặc cờ như chị em.

-À... à... - Phan hơi lúng túng.

-Đúng rồi! Đúng rồi tuyên bố xong còn phải hôn nhau nữa! Ra mắt hai bên cùng lúc thế này không thể nói chạy được đâu!

-Đúng rồi! Tuyên bố rồi hôn nhau cái nào!

Những tiếng vỗ tay phấn khích, mặt Thư ửng hồng lên, thấy rõ cô đang mong mỗi từng lời nói của Phan, ánh mắt hồi hộp nhìn về phía “nhà trai”, mặc dù ở đó chỉ có mỗi một cô gái nghèo đang ngồi nhút nha nhút nhát.

-Thảo à, giới thiệu với em, đây là Thư – Phan trịnh trọng nói, rồi bỗng gãi đầu, mọi người chờ đợi... Phan cố lấy lại vẻ tự tin nhìn tổng thể mọi người, tiếp tục -Thư là sếp của anh, là phó giám đốc chi nhánh ở đây. – Nói đến đây Phan chợt dừng lại một cách khó hiểu.

-Nữa mà, sao dừng vậy? – Cô bạn Thư thắc mắc.

-Thư là bạn gái của anh. – Phan nói luôn, chắc nịch – Hi vọng em ủng hộ. Phan chỉ nhìn nhanh Thảo một cái rồi quay luôn đi, tươi cười với mọi người.

-Đúng rồi! Hoan hô đi! Sáng nay chúng ta đã được nghe nàng tuyên bố, bây giờ chúng ta lại được nghe chàng tuyên bố. Ngày hôm nay đúng là ngày tuyệt vời. Và bây giờ là hai người phải cho chúng tôi thấy một nụ hôn thật mỹ mãn.

-Đúng rồi! Hôn nhau! Hôn nhau!

-Hôn ngọt vào! Hôn say đắm vào!

Phan và Thư ngượng ngập nhìn nhau.

-Kỳ quá! – Thư nhăn mặt nhìn mọi người.

-Không kỳ gì hết! Anh Phan, hôn đại cái Thư đi!

-Thôi! – Thư nghiêng mặt, né mặt Phan đang tới gần, Phan dừng lại, tai cũng đỏ dừ.

-Ồ kia, hôn đi chứ! Hôn chứ có gì đâu mà hai người thẹn như con nít vậy!

-Hay là chưa hôn nhau bao giờ, trời đất, nếu mà đúng thế thật thì tôi ngắt ra đây mất!

-Kệ, hôn rồi hay chưa hôn bữa nay đều phải hôn hết. Bọn này chứng kiến là thiêng lắm đấy. Có muốn lấy nhau không!

Tự dưng Thư ngẩng cổ khoe làn môi chờ đợi, và Phan cúi xuống đặt môi hôn lên. Nụ hôn kết thúc nhanh, nhưng trọn vẹn.

Tiếng vỗ tay chia vui hạnh phúc, mặt Thư vẫn mê mẩn nhìn Phan, cả hai vẫn đỏ mặt tía tai, không thể nói được câu gì.

-Bây giờ gọi rượu đi! Phải rượu mới đã! Chúng ta uống mừng con gái duy nhất của tổng giám đốc Hùng Đông đã tìm thấy nửa kia của đời mình nào! – Một anh bạn nói giọng áp đảo và vừa dứt lời tất cả đã cổ vũ nhiệt tình. Tất cả đều cười đùa vui sướng và không để ý đến cô em họ khiêm nhường nhút nhát của Phan.

Thảo ngồi yên lặng, lòng cô đang hóa đá, và thực sự cô đang muốn mình hóa đá hẳn đi. Cô sẽ không nghĩ gì, cô sẽ không để mình sa vào cảm xúc. Cô còn phải bảo vệ Phan, điều đó luôn ở trong tiềm thức, kinh nghiệm làm bàn và lễ tân đã giúp cô kiềm chế được cảm xúc vào lúc này.

Rượu được đưa tới, là những chai rượu ngoại và đồ nhắm đắt tiền. Thảo nhận ra ngay những món đồ xa xỉ đó. Một ly rượu được đặt trước mặt cô, nhưng Phan đã vói tay cất luôn về chỗ anh. Mọi người ngạc nhiên nhìn Phan.

-Em tôi không uống được rượu – Phan giải thích.

-Thế sao? Vậy thì rượu nhẹ, gọi chai rượu nhẹ! Em ơi... - Cô bạn Thư gọi.

-Đừng, em tôi còn phải về, cho ly sinh tố thôi.

-Cái gì? Sao lại về? – Cả hội ngạc nhiên.

-Thảo không phải lên đây chơi, mà tìm tôi có chút việc gia đình thôi. Chốc phải về giờ.

-Thật à? Thôi, ở lại đây đi em, chẳng mấy khi đến đây – Cô em họ Thư nhìn mặt nhìn Thảo.

-Đi. Ở lại đi, ở đây nhiều chỗ chơi thích lắm. Bọn anh sẽ đưa em đi khắp nơi.

Nhưng Thảo chỉ nhìn Phan, cái nhìn hơi ngơ ngơ, thực ra cô đang choáng về cách xử sự của Phan.

-Kìa, bảo Thảo ở lại đây đi chơi với tụi mình luôn đi – Thư giục Phan.

-Không được đâu. Di anh khó tính lắm – Phan dứt khoát.

Mọi người hơi trầm xuống, nhưng chỉ một chút là không khí sôi nổi trở lại. Thảo lại khép mình lạc lõng trong thế giới của họ. Nhưng không sao cả, mọi người cũng không chú ý đến cô. Trong mắt họ, cô chỉ là một cô gái quê mùa không biết ăn biết nói. Còn cô cảm thấy thật may mắn vì được họ bỏ quên.

Rượu sòng sánh và chúc tụng, mùi thơm của thức ăn, tiếng nhạc nhịp nhàng bao trùm, hòa cùng tiếng cười nói rôm rả của bạn bè, Phan thỉnh thoảng kín đáo nhìn về phía một bàn chỉ cách chỗ anh chừng ba hay bốn mét, ở đó có hai thanh niên áo trắng quần âu đang nhâm nhi ly cà phê, ánh mắt chúng thỉnh thoảng vẫn quét qua anh. Hai kẻ đã hành hung anh đó, anh đã nhận ra ngay từ lúc chúng bước chân vào đây.

Chiếc xe khách mười sáu chỗ in chữ “Tam Đảo-Hà Nội-Mỹ Đình” đỗ chót trên thân xe đang đỗ dưới đường sát vỉa hè, tiếng máy xe nổ rì rì. Trên vỉa hè, ngay trước cửa xe đang mở, Thảo đang đứng đối diện với Phan, mắt nhìn anh da diết.

-Cậu yêu cô ấy thật sao? Yêu thật sao?

Phan im lặng, rồi mím môi quay mặt đi. Thảo vẫn chờ đợi.

-Thì cậu đã biết rồi đấy – Lặng yên thêm một lúc, cuối cùng Phan cũng trả lời, vẫn tránh ánh mắt của Thảo.

-Yêu... từ bao giờ? – Thảo vẫn cố hỏi, giọng đau đớn.

-Mới thôi. Mà cậu đi về đi, lúc khác mình nói với cậu sau.

-Cậu không cần phải nói cái gì với mình nữa hết – Thảo giọng hờn trách rồi quay luôn đi, bước lên xe.

Qua cửa kính Phan thấy Thảo đã ngồi vào ghế, mặt cứ cúi xuống. Chiếc xe chuyển bánh. Trời sẩm tối.

Phan vẫn đứng đó nhìn theo chiếc xe đã chạy xa tít, đôi mắt buồn chất chứa “Thảo, em có biết chuyện gì đang xảy ra với mình không? Chúng ta... không thể nào được nữa. Và nếu thế, thì anh đâu còn cơ hội nào hơn thế này nữa hở em”

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Tựa vào vai thủ phạm

Chiếc xe khách Tam Đảo – Hà Nội – Mỹ Đình đang lao trên đường quốc lộ, phía trước là những khối nhà cao tầng lấp lánh hàng vạn ô cửa sổ, ra xa là thứ ánh sáng chen chúc nơi thành phố, sắp về đến Hà nội.

Trong xe Thảo gục đầu vào ghế trước, trông cô như đang ngủ. Nhưng không, cô đang thức và thấm thía nỗi đau theo thời gian...

Sân tập thể với ánh điện khiêm tốn như mọi ngày. Ở một góc tối, có tiếng sụt sịt khe khẽ. Nhìn kỹ mới thấy có một cô gái ngồi co chân trên ghế đá, mặt vùi vào gối, chiếc túi đi đường để bên cạnh.

Thảo ngồi đây đã khá lâu, cô phải khóc hả hê rồi mới lên nhà được, lên đó cô sẽ không được khóc nữa. Trước mắt, cô sẽ không cho Nhung biết chuyện.

Nhung cô đã khóc mãi mà chưa hả, càng khóc lại càng đau, nụ hôn của Phan, đã bao lần cô chờ đợi, dù chỉ là cái phớt hôn lên má thôi, từ bây giờ cũng không bao giờ cô có được nữa rồi.

Chợt có tiếng xe máy quen thuộc phi đến gần, cô biết tiếng xe đó là xe Phúc, anh ta lại đến trồng cây si ở đây, nhưng mà hôm nay chỗ này bị cô chiếm mất rồi. Thế thì sao nhỉ... cô lơ đãng bỏ qua, bây giờ cô không thể nghĩ được cái gì khác ngoài nỗi đau của riêng mình.

-Này em, sao ngồi khóc thế? – Phúc ngạc nhiên hỏi “kẻ chiếm chỗ” mình.

Cô ấy vẫn khóc, trời tối mờ, anh ngồi xuống bên cạnh, thờ dãi, nghĩ cách đưa ra lời khuyên. Chợt cô gái đổ người vào anh, khóc nức nở.

-Trời ơi, trời ơi... cái cô này... cô này... - Anh kêu lên. Cô gái còn ôm chặt anh – Này! Này! – Anh tròn mắt ngạc nhiên, cố gỡ cô ta ra. – Thông cảm anh đi em, người yêu anh ở trên kia, nhờ cô ấy mà thấy thì... Hờ! Em à?

Cả người anh đông cứng sau một thứ giác quan kỳ lạ, anh đã nhận ra hơi thở của cô, tiếng khóc của cô... Anh không đẩy cô ra nữa, mà ôm chặt lại.

Cô vùi mặt vào vai anh mà khóc tiếp, khóc mùi mẫn. Chẳng mấy chốc mà vai áo anh ướt đầm.

-Có chuyện gì thế em?

Câu hỏi khiến cô nhớ ra tại sao mình lại rơi vào tình cảnh này. Kẻ làm Phan phải đi là ai chứ, nếu Phan không đi thì làm sao mà quen được Thư. Và cô nữa, sao cô lại có thể khóc trong tay kẻ đó thế này! Cô đẩy Phúc ra.

-Anh đi đi! Tránh đi đi! Tất cả là tại anh hết! Tại anh hết!

-Sao em... - Phúc vẫn ôm cô.

-Anh đã gây tất cả mọi chuyện cho tôi! Chính vì anh mà tôi thế này! Hu hu... – Cô vừa đấm anh vừa khóc.

-Nhưng mà anh đã làm gì em chứ? – Phúc ngạc nhiên.

-Còn không làm gì à? Trả lại anh ấy cho tôi đi! Trả lại đi! – Cô vạt vãi đấm anh nhiều hơn.

-Thảo, em bình tĩnh, hai người vừa có chuyện gì nào, nói anh nghe...

-Tôi không bao giờ nói chuyện với anh.

-Nhưng em muốn anh đền tội thì anh đền tội! Thế nào nào!

Thảo vùng ra khỏi tay Phúc, cô chạy thẳng lên cầu thang.

Trong phòng trọ Thảo, Nhung đang nghe điện thoại, còn Thảo thì nằm sấp trên giường, úp mặt vào gối, đôi bờ vai rung lên, cùng với tiếng nghẹn, tiếng nấc...

-Nó vừa mới về thôi! Ông làm cái gì mà để nó khóc như mưa thế này! – Tiếng Nhung bức xúc – Phải! Nó đang khóc... Tôi dĩ nhiên không được! Ông về mà dỗ nó!

Chợt Phúc xuất hiện ở cửa, tay cầm túi xách của Thảo.

-Thảo quên túi ở dưới, anh cầm lên cho này. – Phúc nói, chìa túi ra.

Nhung vẫn để nguyên điện thoại bên tai, cô hằm hằm đi tới, giật lấy cái túi.

-À, lại là anh hả, vụ này chắc chắn là anh có dính phần. Mời anh đi cho!

Nói rồi Nhung đóng luôn cửa lại. Cánh cửa đóng ụp trước mặt Phúc, hành lang tối sầm. Tiếng Nhung vang ra gât gỏng.

-Lại anh ta đấy! Đuổi rồi! Người đâu mà dai như đĩa! Giờ là phần của ông đấy! Tôi chẳng dễ được nó đâu!

Rồi im một lúc. Phúc vẫn đứng yên nghe ngóng.

-Thảo ơi, nghe mình này, đừng khóc nữa, kể hết mọi chuyện cho mình nghe đi, hôm nay hai người gặp nhau thế nào? – Giọng Nhung vỗ về.

Phúc ghé tai vào cửa, căng tai nghe, vẫn tiếng khóc thút thít.

-Lẽ ra cậu phải hạnh phúc chứ, suốt hai tháng mới gặp nhau cơ mà, sao lại ra thế này. Nói mình nghe đi.

Tiếng Thảo nức nhen ngào.

-Không nói thì thôi, mình không hỏi nữa. Nín đi nào... thôi nín đi nào... Mà sao hai người lại gây nhau được nhỉ? Chắc lại ghen chứ gì. Cái lão Phan này, đã yêu thì phải tin chứ, sao còn ghen.

Tiếng Thảo khóc to hơn.

Phúc lần bản đứng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Sốc toàn tập!

Thảo đứng trước gương ngắm kỹ lại khuôn mặt của mình, cô nhìn kỹ nhất là đôi mắt, cô sợ nó chưa hết sưng.

Trên người cô đã mặc bộ áo dài màu hồng phấn, sẵn sàng cho buổi làm việc ca tối đầu tiên. Sáng nay cô đã phải xin nghỉ, rồi cả ngày mê mẩn ở nhà, tiếp tục đau khổ, tủi hờn và... trống rỗng. Cuối cùng cô quyết định sẽ làm thêm ca tối.

Cô bước ra khỏi phòng thay đồ, gặp ngay Phúc đợi trước cửa, đôi mắt nhìn cô đầy phán đoán. Cô ngoảnh mặt bước đi, anh ta bám theo.

-Hắn làm gì em? – Phúc hỏi bên tai cô.

-Chuyện chúng tôi, anh hỏi làm gì. – Cô sậm sịt.

-Hắn không có quyền làm em giận.

-Tôi xin anh, đó là chuyện của chúng tôi. – Cô cương quyết.

Phúc đành chịu, để yên cho cô đi.

Khách đã đến khá đông, nhưng cô chưa phải vào vị trí ngay, cô đến cũng muộn và buổi hôm nay chỉ để cô sắp xếp cho quen việc cùng mọi người ca tối. Bởi nhà hàng trước nay không có lễ tân đón khách buổi tối nên lễ tân này chưa thể phối hợp ngay với cô.

Cô đang đứng ở quầy bar giờ xem một số loại giấy tờ thì cửa mở, vừa ngẩng mặt thì cô sững lại vì đó là Phan. Phan đến thẳng chỗ cô luôn.

Thảo và Phan ngồi ở quán cà phê bên đường đối diện với Phụng Hoàng. Chiếc áo dài hồng làm thu hút mắt nhiều người ra vào, trông cô vừa hiền dịu vừa quyến rũ.

-Thôi mà Thảo – Phan nhắc vì biết cô sắp khóc. Còn cô không hiểu sao đã khóc cả ngày trời rồi mà giờ ngồi trước Phan nước mắt vẫn ứa ra. Cô quay mặt vào tường, chấm nước mắt.

-Mình xin lỗi... – Phan có vẻ rất dằn vặt – Mình về đây là để...

-Không cần đâu. Mình hiểu rồi mà, không cần cậu phải mất thời gian thế này đâu.

-Tại sao cậu không nghe điện thoại, cũng không chịu trả lời tin nhắn?

Thảo chống tay lên trán, không muốn trả lời.

-Mình biết là cậu rất giận. – Phan nhận lỗi.

-Tại sao cậu lại giấu mình? – Thảo đau khổ.

-Mình không có ý giấu, chỉ là chưa đến lúc thôi, nhưng mà cậu lên bất ngờ quá. – Phan tỏ ra khó xử.

-Mình muốn tạo bất ngờ cho cậu, nhưng mà cuối cùng chính mình lại bất ngờ – Thảo nghẹn ngào.

-Xin lỗi cậu.

-Sao lại xin lỗi, lựa chọn của cậu là chính đáng mà, ai cũng có thể như vậy.

-Thảo!

-Mình không thể nào bằng cô ấy. Đó là sự thật. Và cho dù mình có trả được nợ ông Mạnh thì việc mình với cậu cũng sẽ gặp vô vàn trở ngại...

-Cậu biết điều đấy sao? – Phan thốt lên.

-Mẹ cậu không ưng mình. Lão Mạnh chắc cũng không chịu yên. Mình đến với nhau sẽ mệt mỏi lắm. Mình vốn biết hết những điều này nhưng mình bất chấp. Nhưng bây giờ mình đã tỉnh ngộ rồi. Cậu đã giúp mình dừng lại, như vậy là may.

Phan yên lặng.

-Mình chúc cậu hạnh phúc. – Thảo nói, một giọt nước mắt nhỏ xuống bàn.

-Cảm ơn cậu. – Phan cảm động.

Hai đứa ngồi yên, hai ly sinh tố vẫn đầy nguyên, tiếng nhạc lắng dịu trôi cùng thời gian...

-Sao cậu lại khóc? – Thảo ngạc nhiên, trong khi mắt cô cũng đỏ hoe.

-Mình... vui vì có người bạn như cậu. Rất hiểu mình, rất tâm lý.

-Thì cậu cũng hiểu mình mà. – Thảo an ủi.

-Từ nay chúng mình sẽ là bạn tốt của nhau.

-Ừ. – Thảo gật ngoan ngoãn.

Cử chỉ quen thuộc ấy của Thảo lại làm Phan ứa nước mắt, anh nắm tay Thảo. Thảo để yên tay cô trong bàn tay ấm áp của Phan, mắt Thảo nhòa lệ, đây là lần cuối cô được anh nắm tay.

-Vững vàng lên Thảo – Phan động viên. Thảo lại gật. Cô không thể nói lên lời.

Phan đã đi, không biết bao giờ mới quay về nữa, nhưng cô đâu thể mong chờ vì bây giờ Phan đã là của người khác rồi. Thảo đứng trong sân nhà hàng, mắt thả ra phố, thần thơ, ngơ ngẩn.

-Hai người vẫn còn chưa làm lành được sao? – Tiếng Phúc ở bên.

Thảo quay sang, cô kệ anh, rồi lại quay ra nhìn đường phố tiếp.

-Em đại lắm, nó giận em thì em giận ngược lại nó chứ sợ gì.

Thảo ngược mắt nhìn anh. Anh đang đứng khoanh tay trước ngực, dáng vẻ vững chắc như quả núi. Giọng Phúc lại hóm hỉnh.

-Em làm thế, cả hai sẽ cùng im lặng, rồi nó sẽ không chịu nổi và tự chạy lại xin lỗi em.

Thảo xụ mặt nhìn Phúc, rồi lại nhìn ra phố.

-Không được à, không chịu được sự im lặng chứ gì. Thế thì... thế thì... em gửi quà tặng âm nhạc cho nó đi, chọn một bài nó thật yêu thích, kèm theo lời xin lỗi nữa. Sẽ cực kỳ xúc động! Đảm bảo nó chạy lại với em liền! – Phúc quả quyết.

Thảo thoáng mỉm cười. Phúc hồ hởi.

-Em có muốn cách đó không? Anh bày cho!

-Không. – Thảo lắc đầu tùm tùm.

-Sao vậy? Cách đó làm lành nhanh nhất mà!

-Sao anh biết? – Thảo ngó vu vu.

-Thì anh cũng từng đồ gục vì cách đó. Nghe xong anh hết giận luôn. Cảm xúc dạt dào, bay vèo đến bên cô ấy!

-Xạo.

-Không tin à, vậy anh cá với em luôn, em mà làm thế là em thắng chắc!

-Còn lâu, anh cứ làm như ai cũng giống ai không bằng.

-Nhưng con trai giận người yêu thì ai cũng giống ai thôi, đều mong sớm làm hòa.

Thảo chạnh lòng, mắt đăm chiêu, chút tươi cười vừa có đã biến mất.

Phúc im lặng, gãi đầu, cố nghĩ ra một cái gì đó.

-À, đi một vòng quanh đây đi, đi cho khuây khỏa.

Thảo thấy hợp ý, thực ra cô đã muốn đi dạo từ nãy, vì bộ áo dài này mà cô không dám đi một mình, còn bây giờ thì đã có Phúc đi cùng rồi.

Hai người bước nhẩn nha trên phố, gió mát khiến tà áo cô bay bay, tóc cũng bay. Phúc vừa đi vừa pha trò. Mà anh cũng hài hước, cái gì anh cũng kiếm ra chuyện cười được. Đi được một đoạn thì anh đã làm cô cười lại rồi.

Chợt một quả bóng bay vèo qua chân hai người và lẩn xuống lòng đường, một cậu bé chừng ba bốn tuổi chạy theo quả bóng, băng xuống ngay giữa dòng xe cộ. Phúc lập tức nhảy xuống lòng đường, chỉ vài sải chân là kịp tóm được cậu bé. Tiếng xe phanh rít. Phố xá loạn xạ.

Thảo đứng tim vì màn đó. Cậu bé đã được đưa vào an toàn trong tay Phúc. Có những tiếng hét gọi cháu. Từ trong công viên nhỏ ven đường, hai ông bà già đang lật đật chạy ra, thái độ vô cùng hốt hoảng, họ run run rẩy rẩy nhận cháu, luôn miệng cảm ơn Phúc.

Thằng bé khóc ầm ĩ vì nó quá sợ, nó còn đòi lại quả bóng, nhưng quả bóng đó đã lẩn đi đâu mất, báo hại Phúc phải chạy nháo đi mua một quả bóng như thế, còn Thảo thì ngồi lại cùng ông bà nó dỗ dỗi dằn dằn. Phúc đi khá lâu.

Cuối cùng thì Phúc cũng chạy về với quả bóng trên tay, lúc đó thằng bé mới nín khóc và chịu theo ông bà về. Còn lại Phúc và Thảo người nào cũng mệt nhoài, ngồi luôn ở ghế đó mà thở.

-Anh mua bóng ở đâu thế? – Thảo hỏi, vừa vuốt lại mái tóc.

-Cách đây hai hay ba phố. – Phúc thở phì phò, lật vạt áo lên chấm mồ hôi, xong thốc luôn cả lưng áo lên, rồi cứ để vậy cho mát.

-Thảo nào.

-Anh đi tìm khắp mới mua được đấy.

-Thế mà ông bà nó bảo chỉ mua ở ngay đây.

-Ngay đây á? Quanh đây làm gì có ai bán! Anh cũng hỏi khắp, rồi phải chạy sang mấy phố bên, may người ta chỉ cho đấy. Phù phù... làm gì có hàng đồ chơi nào quanh đây chứ!

-Vâng, em cũng thấy làm gì có.

Hai đứa cùng ngó quanh như để mình chứng cho điều mình nói. Phố xá tấp nập người xe và những cửa hiệu rực sáng, nhưng không hề có một cửa hàng bán đồ chơi nào. Chợt ngay trước mặt hai người, một ông dắt xe đạp bán đồ chơi dạo đi ngang qua, những quả bóng xanh đỏ bày như trên mắt.

Cả hai đều sựng ra nhìn, cứ như đó là một hiện tượng lạ. Rồi Phúc quay nhìn Thảo, cười méo xệch, Thảo thì khúc kha khúc khích.

Rồi từ đâu có thêm đến mấy xe bán đồ chơi như thế kéo ra, đi hàng dài như kéo quân quanh công viên. Phúc và Thảo thêm một lần tròn mắt.

-Trời ơi! Họ vừa trốn ở đâu ấy nhỉ? – Phúc thốt lên.

Nói rồi, Phúc cứ gãi đầu khó hiểu, Thảo bật mũi cười, Phúc cũng cười.

Chợt Thảo cảm thấy một vẻ đẹp rất khác lạ ở Phúc. Cái gì đó vừa ngộ nghĩnh, vừa gần gũi, và cũng thật anh hùng.

Anh ấy là một chàng trai dũng cảm, anh ấy vừa mới cứu được một cậu bé, tình huống cũng rất nguy hiểm. Mọi việc đã diễn ra ngay trước mắt cô. Rất nhiều người đã thần phục anh ấy.

Cô chiêm ngưỡng anh, quên mất rằng tiếng cười của cả hai đã ngưng từ nãy, quên mất rằng anh cũng đang ngắm nhìn cô.

Chợt mắt Thảo dừng lại ở cái bụng sáu múi đang phơi trần của Phúc. Mặt cô nóng bừng lên, và bối rối...

Cái vè đó của cô làm “lây” sang Phúc. Phúc sực nhớ mình đã mất lịch sự với người đẹp suốt nãy giờ, nóng thì nóng chứ ai lại vạch hết cả áo lên thế này cơ chứ. Anh xấu hổ kéo vôi xuống, kéo xong rồi mà... vẫn thấy xấu hổ.

- Ăn kem đi, anh khát quá! - Phúc vội chữa cháy bằng hàng kem dạo đẳng xa.

- Vâng. - Thảo đáp thẹn thùng - Cô cũng đang muốn được chữa cháy.

Phúc chạy ra hàng kem. Còn lại mình Thảo ngồi ở ghế đá, cố gắng tĩnh tâm lại trước khi anh mang kem về.

Chợt Phan đi tới trước mặt cô, chẳng biết anh từ đâu ra, Thảo cứ há hốc mồm, cô đứng lên nhìn anh như không thể tin. Anh đến trước mặt cô, mắt nhìn cô rục rịch.

- Cậu... - Thảo lắp bắp.

Chẳng nói chẳng rằng, Phan kéo luôn cô vào lòng, ôm cứng. Thảo không hiểu gì hết.

- Gì... gì thế? - Thảo kinh ngạc.

Phan vẫn im lặng, xiết chặt cô hơn.

- Cậu chưa đi sao? - Thảo cục cựa, chưa bao giờ Phan ôm cô chặt thế này.

Chợt Phúc đi tới, hai tay là hai que kem, đáng Phúc đứng sững lại gần hai người. Đột nhiên Phan cúi mặt hôn lên tóc cô và vai cô.

- Anh yêu em, tha thứ cho anh.

- Ồ... - Cô bị bất ngờ đến đơ ra, và bối rối nữa vì có Phúc ở ngay đấy. Cô đẩy Phan ra.

- Đừng có giận anh, mình làm lành với nhau đi. - Phan ôm cô lại.

Rồi Phan kéo cô ra chỗ khác. Cô hót hải đi theo Phan, nhưng cũng ngoái lại nhìn Phúc. Phúc vẫn đứng đấy, hai que kem đang chảy trên tay.

Đi được một quãng, đến chỗ có lùm cây che khuất, sẵn chiếc ghế đá, Phan ấn cô ngồi xuống, mặt mũi hằm hằm.

- Cậu vừa làm cái gì đấy? - Cô còn chưa hết sốc.

- Hừ. Vừa mới chia tay, mà cậu đã đi chơi với hần sao! - Phan giận dữ.

- À... - Thảo hiểu ra, rồi cô thấy tức - Phải đấy, thì sao? Như thế thì sao? - Cô thách thức.

- Cậu định yêu hần có phải không? - Phan sùng sộ.

- Ừ. Cậu thế được thì sao mình không thế được!

- Cậu... - Phan dừng lại nghiêng răng, rồi tiếp tục - Cậu đang trả đũa mình có phải không?

- Mình sẽ tự lo cho cuộc đời mình, giống như cậu đang lo cho cuộc đời cậu.

- Nhưng cậu thì không thể nào làm như thế!

- Lạ thật. - Thảo ngoảnh mặt không chấp nhận.

- Được, mình hiểu, nhưng cậu hãy tỉnh táo lại đi, bởi vì mình và cậu là hai chuyện khác nhau. Cậu có cam kết hai tí, chứ mình thì không. Cậu yêu hần, vậy có nghĩa cậu sẽ nợ lão ta hai tí. Vậy cậu sẽ trả thế nào đây? Anh ta ư? Anh ta sẽ vì cậu mà bỏ ra hai tí? Hoang đường quá. Còn đi vay? Ai cho cậu vay hai tí, lại anh Thông à, không có chuyện đó đâu. Và như vậy, cậu sẽ không bao giờ thoát được. Mãi mãi không.

Thảo khựng người, cảm thấy vô cùng hoang mang. Phan nắm lấy vai cô, mắt sáng lên.

- Vậy cậu có muốn kế hoạch của cậu hoàn thành không? Có muốn thoát khỏi ông Mạnh không?

Thảo gật. Phan nhìn xoáy sâu vào mắt cô, nói tiếp.

- Vậy thì mình sẽ giúp. Trước mặt hần, chúng mình vẫn phải là một đôi, làm thế để cho cậu được sống yên lành như lúc trước. Còn nếu cậu cho hần biết,

chắc chắn hẳn sẽ không để cậu yên.

Thảo bàng hoàng nhìn Phan, cô còn sốc hơn ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Em như vậy là sao

Thảo thần thờ đứng nhìn qua cửa kính, bên ngoài dòng người đang tấp nập, phố lấp lánh đèn. Ngày hôm nay có đến mấy lần cô đứng thế này, cứ hề ngơ công ngơ việc, cô lại thả hồn đi đâu. Thật sự là cô đang cố kiếm tìm trong dòng người mênh mông kia một con người thân thương nào đó.

-Làm lành rồi mà sao vẫn cứ buồn thế em? – Bên tai cô, một giọng điềm đạm thân quen.

Cô không nhìn lại, không trả lời Phúc. Cô nhớ rõ kế hoạch của mình và những lời cảnh báo của Phan.

-Em giỏi thật. Vậy mà anh cứ tưởng em không biết cách. Lại còn đi chỉ giáo cho em. Anh đúng là ngốc.

Thảo vẫn im lặng, đôi mắt xa xăm, buồn vời vợi.

-Thực sự là hai người đã làm lành với nhau chưa vậy? Adam đã tới cầu xin rồi mà Eva vẫn còn thế này sao? Eva còn trách gì Adam nữa thế?

Thảo cúi mặt, từng lời khéo léo của Phúc lại như nhát dao cứa vào lòng cô.

-Em hãy thông cảm cho Phan, đi công trình rất cực, rất vất vả, mà cũng rất bận. Nghỉ được một ngày không hề dễ. Bản thân cậu ấy cũng rất khổ khi phải xa em thế này. Cho nên em bớt đi thì tốt hơn. – Giọng Phúc chân thành.

Thảo ngược mắt nhìn Phúc, con người này sao giờ lại cao cả đến thế. Cô cứ nhìn anh.

-Sao thế? Anh lạ lắm à? – Phúc hóm hỉnh.

-Anh không muốn em giận Phan sao? – Thảo chớp mắt.

-Không. Anh chỉ muốn em hạnh phúc.

Mắt cô và Phúc giao nhau. Cô cảm thấy tỏa ra một sự tin tưởng lớn. Phúc đã nói thật, và thời gian qua đã chứng minh điều đó. Lâu rồi anh không còn những trò đeo bám thô lỗ để giành giật cô với Phan, tuy rằng tình yêu đơn phương của anh là điều ở nhà hàng này ai cũng dễ dàng nhận thấy.

Chiếc xe máy chở hai người chạy ngóng nghênh giữa con đường làng. Trên xe, cầm lái là một gã chừng ba mươi, kính đen, quần áo phui phui, ông Mạnh ngồi đằng sau. Gã kính đen giọng quả quyết.

-Em sẽ đưa anh đến cái tiệm này. Anh phải chấp nhận xa và chờ lâu thì mới được ưng. Chứ cật quanh đây thì chỉ được đến thế. Không khá được hơn đâu.

-Ừ, chú muốn làm thế nào thì làm. Xa cũng được, chờ cũng được, chứ cứ sửa đi sửa lại, còn xấu thêm.

-Em bảo rồi, trình biến U bốn mươi thành U ba mươi thì ở đây chỉ bố lão thôi, tụi nó chỉ chém anh, đừng có tin.

-Mẹ sự nó, lần trước đúng là anh ôi hết cả mặt, bị con bé hỏi thế này mới đau chứ. Tóc ông bị sao thế.

-Khà khà...

-Anh bảo đây là kiểu mới.

-Hà hà... đúng rồi.

-Thế mà bị em làm cho câu: trông chẳng hợp. Anh hỏi thế nào mà không hợp. Em ý bừa môi bảo, cộng thêm vài thêm tuổi.

-Hồ Hổ! – Gã lái xe cười vang.

-Cay quá mày ạ.

Chợt phía trước một người đàn bà lưng tuổi đang đạp xe ngược chiều, nhận ra đó là mẹ Phan, áo quần bảo hộ nhem nhuốc, ì ạch chở một bao tải to căng đằng sau.

-Con mụ này thế mà hên – Gã lái xe nhận xét – Tự dưng vớ được đứa con dâu hoàng gia. Đòi chẳng mấy nữa là sướng.

-Kệ cha nó, tao chả quan tâm. Mà này, tao vẫn băn khoăn tại sao con ghẹ tao nó phải mò lên tận Tam Đảo gặp thằng đấy làm gì?

-Thì... em đoán chắc nó hẹn chị lên để giới thiệu bạn gái.

-Ừ. Nhưng chúng nó vẫn thân nhau như thế... liệu thằng kia có giúp con này vay tiền không?

-Cái đó khó lắm, nhà thằng này rách nát, bố mẹ đau ốm như thế, tiền chữa bệnh còn không có, lấy đâu tiền cho bạn bè vay. Nó lại là thằng có hiếu nữa...

-Ồ... cũng phải.

-Thằng đó không đáng ngại đâu, anh phải đề phòng chỗ khác. Chị nhà ngon lành thế, bảo không có thằng nào nhòm ngó, em chả tin.

-Ừ, lần trước tao gọi chúng mày về cũng là hơi vội. Tại cái bọn chó Dung Búa ấy. Bây giờ thì tạm ổn rồi, chúng mày chuẩn bị ra đó chuyển nữa cho tao.

Thảo lúi húi gõ mõ cò lọc cà lọc cọc từng phím chữ. Trên tay cô là tờ phiếu tính tiền, lúc chiều bị hỏng máy tính nên bây giờ cô được giao nhập lại. Đối với cô đây là một cơ hội tốt. Cô đang tranh thủ học thêm mấy việc để nâng cấp công việc của mình.

Phúc thì ngồi ở ghế quầy bar, ngay gần cô. Ngày nào cũng vậy, cô cũng quen rồi. Việc cô tăng thời gian làm việc xem ra Phúc là người có lợi nhất. Ít ra anh ta cũng không phải ngồi cho muỗi đốt dưới sân tập thể nữa, mà được ngồi đây sáng sủa, sạch sẽ, có máy lạnh, đằng hoàng trồng cây si với cô.

Khổ cái cô mà động vào máy tính thì hay gặp sự cố lắm. Bởi tiếng anh thì lồm bồm mà trình độ vi tính thì i tờ, cho nên cái máy tính nhiều lần bị đơ ra hoặc hiện ra những cái quái quỷ gì không biết, đây là kết quả của mỗi lần cô dững cảm kích chuột bên Yes hoặc bên No.

Không có anh ấy mình cũng chết. Cô thú nhận vậy nhưng không bao giờ hé miệng nhờ. Phúc thì chỉ cần thấy đôi chân mày cô chau lại là lập tức xông vào cứu. “Anh ta chỉ chờ có thế”, cô cứ để cho anh chữa mà mặt mày còn phụng phịu.

-Anh khám phục em quá – Phúc lắc đầu cười nhẹ sau một hồi kích chuột liên tục và màn hình máy tính cứ đổi nhằng nhằng. – Được rồi đấy, em làm đi.

Cô khấp khởi làm tiếp. Tự nhiên thấy anh không đi ra khỏi quầy mà vẫn ở bên, cô quay lại nhìn, ý “đuổi”. Phúc hiểu ý nhún vai.

-Anh mới chân lấm, đứng luôn đây hầu em cho gọn.

-Thì ai bảo anh chứ, ở đây người ta có chuyên gia mà – Cô chu mỏ.

-Nhưng anh có thấy đâu? – Phúc làm bộ ngó nghiêng – Đâu? Đâu? Chuyên gia đâu?

-Em có gọi đâu mà người ta tới. – Cô kiêu hãnh.

-Vậy anh đi cho em gọi người ta tới vậy. – Phúc nháy mắt.

-Ồ... - Cô rụt lại, hết cả kiêu kỳ, thực tế thì làm gì có chuyên gia nào chứ.

-Sao? Anh đi nhé? – Phúc vẫn tỉnh nghịch, chân bước ra cửa, đầu ngoái lại trêu cô.

Cô chẳng nói được gì, nhưng nét giận hờn đã hiện trên gương mặt.

-Anh đi thế này này – Phúc cười cười đảo đờ đờ đi vòng lại chỗ ghế ngồi ban nãy – Anh đi... về chỗ của anh. Hi! – Xong ngồi phất lên.

-Đó cũng không phải chỗ của anh – Cô xì mặt vì chưa hả giận.

-Ồ, sao lại thế, anh là khách, ngồi đây được mà.

-Em bảo không phải chỗ của anh thì là không phải chỗ của anh.

-Được, được, đừng có giận, thế anh ngồi đâu nhĩ? – Phúc nhảy khỏi ghế, mặt nhũn như con chi chi.

Cô ngồi xuống. Không hiểu sao con giận còn chưa hết. Mà cũng không hiểu sao cô có thể giận Phúc vì một chuyện con con như vậy. Kệ!

Phúc đã khề khàng đến bên cô, nói như thì thầm.

-Anh ở đây, tuy anh biết rằng anh không có chỗ. Nhưng mà cho anh giúp em trả lời mấy câu hỏi Yes hay No, máy đơ toàn do mấy cái câu hỏi đáng ghét đó. Nếu có anh, em sẽ làm việc nhanh hơn, rồi về sớm hơn. Nhé?

Bây giờ mặt cô mới giãn ra, người đầu mà khéo thế, cô e ấp vâng vâng tờ phiếu trong tay, thấy đôi tai mình nóng bừng.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Gặp phải con cá lớn

-Cái gì? Mày nói thế nào? Cái thằng cao thủ ấy giờ đang trồng cây si con Thảo á? – Ông Mạnh đang ngồi đứng chồm lên. Ông đang nghe điện thoại trong phòng khách nhà mình.

-Vâng, em đã nhận ra nó, chính xác là nó. Nó ngồi chiếu tướng chị nhà suốt tối, ngày nào cũng thế! – Tiếng thằng đàn em lo lắng trong điện thoại.

-Trời ơi, rồi sao, con Thảo thì sao?

-Không ưng!

-Thế à? – Ông Mạnh sáng mắt lên.

-Mà không phải... em chả biết nữa.

-Cái gì?

-Khó hiểu lắm.

-Ồ... mẹ cái thằng...

-Thôi từ từ em tìm hiểu tiếp. Đại loại mới đang giai đoạn trồng cây si, và chị nhà chẳng thèm đoái hoài gì đến. Tuy nhiên cũng có lúc chị lại cho nó cơ hội thể hiện, thế nên... em chẳng hiểu thế quái nào.

-Thì phải chặn ngay! Phải chặn ngay! – Ông Mạnh gầm rít.

-Anh bảo em làm thế nào?

-Còn làm thế nào nữa! Mày lại phải hỏi tao à!

-Anh cho em thêm lực lượng. Chứ có hai thằng, em sợ nó xách cổ sau năm phút.

-Chó chết, tao lấy đâu ra bây giờ, chúng mày là hai thằng khét nhất rồi!

-Thì cứ số lượng áp đảo cái đã.

-Đồ ăn hại! Bọn Dung Búa thì tao làm thế nào! – Ông Mạnh quát.

-Vâng, cũng khó...

-Giờ chúng mày cứ hàng nóng hàng lạnh mà chơi hết đi! – Ông Mạnh vung tay.

-Em cũng hơi sợ, lần trước nó đã cho hàng của em bay hết...

-Chơi hàng nặng hơn!

-Anh ạ. Đừng có vội, thằng này võ công thâm hậu, mà chắc nó cũng có hàng. Em phải xem thế nào rồi mới cân với nó tiếp. Chứ nhờ đo ván ra đấy, công an tóm được, chết cả lũ.

-Ừ, nói cũng phải... để anh tính lại – Ông Mạnh trầm ngâm – Mày cứ tìm hiểu tiếp đi.

Ông Mạnh ngồi trong nhà lướt tay vuốt điện thoại, từng tấm ảnh Phúc ở các góc độ hiện ra. Tuy chụp xa không rõ mặt nhưng nhìn tổng thể hấn khá bảnh. Một thằng đẹp zai, trẻ khỏe, lại có vợ... ông thấy cay mũi. Soái ca của chị em đây.

Ông tiếp tục chau mày vào những tấm ảnh khác. Một cái villa to lồng lộng giữa đất Hà thành - nhà của hấn. Vuốt cái khác, một tòa nhà văn phòng cao ngất với ba chữ CDI, tiếp tục là ảnh những con xe từ vài tỉ đến vài chục tỉ của gia đình hấn.

Không ngu gì mà dây với hăng này, hai mươi mấy năm giang hồ ông quá hiểu mình đang gặp phải con cá lớn. Tìm hiểu về gia đình này dễ bao nhiêu thì ông càng thấy lúng túng trong việc xử lý bấy nhiêu.

-Thôi tạm thời như thế này đã – Rồi ông cũng nghĩ ra một kế và điện ngay cho đàn em – Bây giờ mày đi gặp thằng Phan...

Trời sẩm tối, đường thị trấn Tam đảo vắng vẻ, xe cộ thưa thớt chạy qua, khó ai có thể thấy được việc một thanh niên bị bắt giữ bởi hai côn đồ trong một cái ngách nhỏ bên đường. Đó là Phan và hai kẻ đã hành hung anh lần trước.

Một thằng giữ quặt tay Phan, một thằng quay quay con dao trong tay như một món đồ chơi. Còn Phan, mặt mày căng thẳng, trán toát mồ hôi, hồn hên giải thích.

-Đừng hiểu lầm tôi, tôi không yêu Thảo, tôi chưa bao giờ yêu Thảo! Chúng tôi chỉ là bạn bè, chỉ là bạn bè thôi! Ngoài điều đó ra thì không có điều gì khác! Tôi thề đấy! Lâu rồi tôi không qua lại gì với cô ấy cả! Và cũng không liên lạc với nhau cái gì hết...

-Cầm mồm. Mày không cần phải trình bày. - Gã cầm dao nghiêng răng.

-Tôi cũng đã có người yêu! Tôi đang rất hạnh phúc! Chúng tôi đã xác định đến với nhau! Đó chính là cuộc sống của tôi! Tương lai của tôi! Tôi không liên quan gì đến Thảo hết...

-Mày cứ lải nhải mãi nhì, muốn xiên phát không!

Phan gai người vì chất giọng máu lạnh và thứ ánh sáng phát ra từ con dao trước mặt. Anh chỉ còn biết căng óc để thủ thế. Vài giây trôi qua yên lặng, hấn mới cất lời.

-Bọn tao có mắt, không tới lượt mày mò mẫm. Mày mà có xí xốn, thì đã không thọ đến hôm nay.

-Vậy các anh tìm tôi làm gì?

-Tất nhiên có việc.

-???

-Mày phải ngăn chặn chuyện thằng công tử CDI đang cưa cẩm con Thảo cho tao.

-Cái gì? – Phan ngạc nhiên.

-Chuyện thằng Phúc yêu con Thảo, tao chắc là mày có biết.

-Vậy thì sao? Chuyện đó liên quan gì đến tôi? – Phan khó hiểu.

-Mày nghe rồi đấy. Mày phải phá tụi nó cho tao.

-... - Phan chau mày nghĩ ngợi.

-Nghe chưa. Đại ca tao giao việc cho mày đấy. – Gã đập đập ngực Phan.

-Sao lại là tôi? – Phan nhìn hấn thắc mắc.

-Muốn biết à? – Gã trăng mắt, giờ con dao dứ dứ lên.

Nhưng lần này thì Phan không sợ, ánh mắt anh đánh ra chỗ khác, không thèm nhìn gã. Anh cười khẩy.

-Có giỏi thì cứ làm như trước với tao đi.

-Mày... - Gã đằng sau húc kheo chân Phan một cái.

-A! – Phan kêu lên đau đớn.

-Liệu cái mồm đấy. Đại ca tao chưa muốn đổ máu thôi. – Gã đứng trước vênh mặt.

-Vậy sao, nhưng tao đã đoán đúng giá trị của tao rồi! – Phan cười nhạt.

-Mày nói cái gì?

-Chúng mày không muốn vất vả, phiền phức nên mới cần đến tao – Phan hần học nhìn lại gã.

-Thằng chó... - Gã rít lên.

-Lịch sự với tao đi – Phan quát mắt nhìn lại – Nếu không tao sẽ chẳng giúp gì chúng mày hết!

-Mày...

-Mày chỉ là lính đánh thuê, cần gì phải cay cú chứ. Hãy quan tâm đến cái điều mà đại ca mày muốn. Và rất may là, điều này cũng trùng với ý muốn của tao.

-Cái gì?

-Tao cũng không ưa cái thằng đó. Kể cả nó đã cứu tao. Từ trước tao cũng đã ngăn cản Thảo rồi. Loại chơi bời đó, nó chỉ có hại đời con người ta thôi.

-... - Gã còn đồ nhìn Phan đầy bất ngờ.

-Thảo không ưa gì cái thằng đấy hết, cô ấy cũng rất nghe lời khuyên của tao, nhưng... đúng là cái trò đời, càng đuổi nó càng theo. Giống y như đại ca mày vậy.

-Mày nói gì?

-Tao nói sự thật. Ở đây chỉ có khác một điều, là đại ca mày theo đuổi để lấy, còn nó thì theo đuổi để chơi!

-Thằng này được. Giờ đại ca tao giao việc cho mày đấy. Mày làm thế nào thì làm, miễn khuyên được thì thôi.

-Hừ. Tao sẽ làm. Nhưng đừng có nói là giao việc. Tao không phải tay chân của ông ấy. Hơn nữa, đó là điều tao vốn đang làm, nhưng chẳng qua bị chúng mày phá ngang!

-Miệng lưỡi lắm. Mà thôi, bọn tao tha, dù sao thì mày cũng đang được việc. Nhưng mày nhớ, nếu mày dám làm điều phản lại đại ca tao, thì không phải chỉ có mày đâu, mà còn cả em mày, ông bà già mày ở nhà cũng chịu trận.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Nhiệm vụ tốt lành

Phan mở cửa nhà hàng đi vào, Thảo đang lúi húi ở quầy bar.

-Ồ, lại về à? - Thảo ngẩng mặt ngạc nhiên.

Đáp lại là ánh mắt đăm chiêu của Phan, Thảo chợt dạ, anh vẫn là Phan ngày nào của cô đấy chứ... ánh mắt ấy... không... cô lắc đầu, anh ấy bây giờ là của Thư.

-Sao thế? Anh về không được à?

Thảo đờ ra vì cách xưng hô ấy, dạo này thỉnh thoảng Phan cứ cố tình xưng anh, chẳng phải vì để ai nghe hết, chỉ để cô nghe.

Phúc đang ngồi trên ghế bar ngay đó, liếc nhìn hai người giây lát rồi nhảy xuống, lịch sự cáo từ Phan rồi đi vào trong. Phan khó chịu nhìn theo.

-Không sao đâu mà – Thảo mỉm cười – Ngồi đi. Chờ mình lát.

-Vẫn cứ suốt ngày thế này à? – Phan đánh mắt về Phúc.

-Biết làm thế nào được – Thảo gật gù, tay vuốt mấy tờ hóa đơn.

-Sao hôm nay về muộn thế, vừa qua nhà đấy.

-Ôi thế à? Sao không gọi trước? – Thảo sốt sắng – Từ tuần này mình sẽ về muộn.

-Sao vậy, đã bảo không được làm thêm cơ mà? – Phan cau có.

-Mình không làm thêm, mà mình ở lại để học.

-Ai cho em ở lại học?

-Ồ... - Thảo lại giật mình vì chữ em. Có Phúc ở đây đâu mà Phan phải thể hiện chứ.

-Không học kiểu thế này. Phải về sớm!

-Nhưng cứ về sớm thì làm sao học được – Thảo xì xị.

-Học với tính mạng, cái gì quan trọng hơn.

-Mình... đừng lo mà. – Thảo nhìn Phan ấp úng – Có anh ấy lúc nào cũng theo rồi.

-Cái gì? Anh ấy?

-Ừ. Về 7 giờ cũng theo, về 8 giờ cũng theo, hay về 10 giờ cũng thế, chẳng khác gì nhau cả. – Thảo thật thà.

-Anh ấy... ngọt nhỉ?

Thảo cúi mặt, tai nóng bừng, biết Phan đang nhìn mình chằm chằm, cô thấy sợ, cứ như mình vừa làm điều gì xấu.

-Làm xong đi ăn. – Phan dịu giọng.

-Hơ? – Thảo ngẩng mặt – Như thế thì muộn lắm, cậu còn phải đi làm mà.

-Không. Mai mới về.

Thảo khựng lại, không biết sao cô lại thế, lâu lắm rồi hai đứa mới đi ăn, lẽ ra cô phải vui mới đúng, nhưng trong lúc này đây, cô lại chỉ nhớ đến một người, một người hằng hệt đêm nay.

-Hôm nay anh lại đi Hà nội sao? – Thư ngạc nhiên khi nghe Phan nói anh lại có việc ở đó. Hai người đang ở trong phòng làm việc. Trên bàn có tấm biển chức danh ghi “Trưởng phòng Đặng Ngọc Phan”

-Ừ, hôm nay mấy thằng bạn nó hẹn, chẳng mấy khi, không biết giờ công việc chúng nó thế nào – Phan bình thản chỉnh chang chiếc cà vạt.

-Đề em... - Thư nhẹ nhàng luồn tay chiếc cà vạt, khéo léo thắt cho anh – Được rồi đấy. Hi.

-Cảm ơn em – Phan nói, mắt lại nhìn xuống người, phui phui áo.

-Anh nên thay áo khác. Mặc cái em mới mua cho anh ý.

-Thôi, giờ về phòng mất thời gian lắm, anh đi luôn. – Phan dậm dích đi.

-Hôm nay em sẽ đi với anh. – Thư bám tay Phan.

-Sao, hôm nay cô chủ của tôi cũng muốn nhậu sao? – Phan tếu.

-Anh này, em về nhà, cho anh muốn nhậu đến bao giờ thì nhậu.

-Vậy thì được, chứ bọn bạn anh nó chỉ có uống rượu ta, em theo sao được.

-Anh nữa, uống ít thôi không rồi về không nhận ra em đâu đấy.

-Gi tẹ vậy, anh có bao giờ uống say đâu.

-Thì em dặn trước, chứ chẳng lẽ đợi anh say rồi mới dặn.

Thư ôm tay Phan, hai người đi ra khỏi phòng. Mấy nhân viên nhìn theo cười dễ chịu, lâu rồi, cặp đôi hạnh phúc này đối với họ không còn là điều lạ.

Quán ăn khá đông khách, Thảo và Phan sì sụp bên nồi lẩu nho nhỏ đang bốc khói, bên ngoài là cảnh phố phường đông đúc rực ánh đèn. Khách quán ngồi tràn ra cả hè đường, như để tận hưởng hết cái sáng khoai của buổi tối gió mát trăng thanh.

-Tối đây mình sẽ theo học một lớp tiếng Anh, mình nghĩ rồi, tiếng Anh sẽ giúp mình nhiều việc, phải cố gắng đi học thôi. – Thảo vừa nói vừa thả nắm rau vào nồi.

-Cũng được, vậy thì nghỉ làm tối đi, để thời gian mà đi học. – Phan gật.

-Nhưng mà bây giờ mình nghỉ làm tối thì lương lại rút xuống. Đang quen lương thế này, bỏ cũng tiếc. – Thảo chất lưỡi.

-Thế thì cậu định làm thế nào? Cậu còn rảnh lúc nào mà đi học nữa?

-Mình học chiều. Có lớp chiều không nhỉ? – Thảo cắn môi nghĩ ngợi.

-Cậu học chiều? Cậu học chiều thì ai ngủ hộ? – Phan hóm hỉnh.

-Thì mình không ngủ nữa. Nhưng mà có lớp chiều không mới được?

-Thôi đi ạ, tài năng ngủ của cậu lớn thế nào, mình đã rõ rồi, thôi dẹp.

-Cái cậu này, mình bảo không ngủ là sẽ không ngủ thật đấy, rồi cậu xem

-Vâng, thưa quý cô, rồi tôi xem. Xem cô đến lớp mà làm con mèo ngủ gật.

-Cái cậu này... - Thảo dứ dứ đánh Phan. Tiếng cười trong trẻo của hai người hòa lẫn trong không khí ồn ào của quán.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bểng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đóng kịch

Phúc ngồi ở tít bên trong quán thịt chó, trên bàn là một đĩa nhắm và chai rượu nấu. Từ cửa, Nam bước vào, đi qua lóp lóp người ngồi ăn ồn ã, Nam mới tới chỗ Phúc.

-Sao? Nó về là mày phải ngồi như con chó thế này à? – Nam bực bội kéo ghế ngồi xuống – Nhục thế mày, tao không tưởng tượng là lại có ngày mày như thế này đây!

Phúc không nói gì, chỉ nhắc chai rót rượu cho Nam, rồi lại rót cho mình. Ly rượu đặt đánh cạch trước mặt Nam. Nam làm một hơi cạn rồi điên máu thêm.

-Thằng Phúc của tao đâu rồi! Thằng Phúc hút gái đâu rồi! Mày hãy trở lại như trước cho tao! Việc bây giờ là hãy đi kiếm một em. Thật xinh, thật quyến rũ, dẫn đến trước mặt cô ta mà nâng niu chiều chuộng. Hãy làm cho cô ta thật đau lòng, thật hối tiếc. Chứ không phải ngồi như chó bị cắt râu thế này, xong lại gọi tao đến để mà xem thế này đâu!

Phúc vẫn lặng thinh, hóp cạn chén rượu, lại rót cho Nam và rót cho mình. Nam càng quấy lên.

-Tao hỏi mày. Hay là mày bị cô ta cho ăn bùa. Nếu cô ta cho mày ăn bùa thì tao đưa mày đi thầy cúng! Đúng rồi! Mày chắc chắn đã trúng bùa, tao phải gọi thầy cúng thôi! Ồ... ơ... thằng này... thằng này... mày nhìn gì đấy?

Nam ngơ ngác nhìn theo ánh mắt di chuyển của Phúc. Về thất tình thiếu não thoát cái đã biến mất, thay vào đó là cặp mắt sắc sảo. Đã có chuyện.

-Ê, mày đi đâu? – Nam hốt hải, Phúc đã đứng lên sải bước ra khỏi quán.

Phúc nhanh chóng xuống phố sang đường trong dòng xe cộ. Nam ở lại rút ví thanh toán tiền với quán, vừa mắt liên tục bám theo cái dáng cao lớn của Phúc đang đi nhanh sang đường.

Cái đích của Phúc không phải ai khác mà chính là hai gã bên kia đường mà Phúc mới trông thấy. Chúng chính là hai kẻ đã hành hung Phan. Hai tên này đang đi vào quán lẩu, nơi có người anh yêu đang ngồi với Phan - con mồi của chúng. Nhất định anh phải đuổi chúng ra, hay ít nhất là canh chừng không

cho chúng làm người anh yêu hoảng sợ.

Phúc đi vào trong quán, tìm hai gã kia, rồi ngồi bàn ngay gần chúng, mặt ngầu ngầu thị uy. Chỗ đó đúng hướng mặt Phan quay ra nên Phan đã thấy ngay tình hình, còn Thảo không biết vì cô ngồi quay lưng lại. Một chút phán đoán nhanh trong đầu, Phan bình tĩnh lờ đi như không biết là Phúc tới.

Hai gã kia thì ngơ ngác nhìn Phúc rồi chúng cũng nhận ra. Cái lừ mắt không giấu giếm để xác nhận kẻ thù của Phúc khiến chúng hoảng sợ. Chúng nhìn nhau trao đổi qua ánh mắt... , chợt lúc đó Nam vào đến, thờ hờn hờn ngồi xuống ghế cạnh Phúc.

-Ôi giờ, hóa ra ông thích ăn lẩu à, ăn lẩu thì ăn chứ làm gì mà dùng dùng lên thế. Kiểu này không phải là tôi đưa ông đến thầy cúng đâu mà tôi phải đưa ông đi trại tâm thần.

Thảo nhận ra tiếng của Nam sau lưng, cô quay lại, thấy có cả Phúc ngồi đó nữa. Cô sựng lại nhìn hai người, rồi lại lén nhìn Phan, tâm trạng vô cùng hồi hộp.

Phúc nhìn Thảo đầy sâu lắng, Nam nhìn Thảo, xong quay nhìn Phúc, rồi vỗ trán lẩm bẩm.

-Ôi giờ oi, thế này thì hết thuốc chữa rồi, hết thuốc chữa rồi.

Phúc vẫy bồi gọi một lô đồ nhắm và chai rượu, có vẻ sẽ chén chú chén anh với Nam ở đây. Nam ủng hộ liền, vẻ mặt rất quyết chiến quyết thắng.

-Tốt. Chí ít cũng phải là như thế này!

Rượu thịt mang tới đầy bàn. Trong khi bàn bên chỗ hai gã đó vẫn trống trơn. Xem ra chúng không còn tinh thần mà gọi món, rồi chúng đứng lên và... lủi hết.

Còn lại bốn người ở hai bàn cách xa nhau. Thảo thì không ăn được nữa, giờ cô chỉ muốn ngoái về phía đằng sau nhưng lại sợ sệt người đằng trước. Phan cố tỏ ra điềm nhiên và cố kéo hồn vía Thảo trở lại với mình.

-Được rồi này, vớt ra thôi em.

Chữ “em” đã nhắc nhở Thảo hiệu nghiệm. Cô vớt lẩu ra, gấp cho Phan, cho mình, rồi cúi mặt, cầm đũa bung bát lên.

-Anh làm chút rau cho em nhé. – Phan nói rồi bóc rau vào lẩu, tay làm nhưng mắt anh đang soi vào khuôn mặt cô, hai má ửng hồng, đôi chân mày căng thẳng, đôi đũa chỉ khêu khêu thức ăn, hẳn là cô đang bối rối.

Ở bàn Phúc Nam, Phúc chẳng gấp miếng nào, anh chống khuỷu tay ngang bàn, thỉnh thoảng liếc Thảo, có chút gì nghi vấn mà chẳng biết tại sao.

-Đề tao sang tìm cơ hội cho mày nhé. – Nam nháy mắt Phúc, rồi cầm mấy chén rượu mít, kẹp nách chai rượu đứng lên.

Thấy Nam tới, Phan cau mày “Nó định cái gì đây?”, rồi gương mặt rần rần lại thủ thế. Nam tỉnh bơ xen vào, chai rượu dâng lên trước mặt Phan.

-Nào, ta uống với nhau một chén nào, đều là chỗ bạn bè đồng nghiệp với nhau cả, gặp nhau ở quán thế này phải uống với nhau vài chung chứ. Đứng không Thảo nhỉ.

Nói rồi Nam đặt chén rót rượu, đưa cho Phan một chén, Thảo một chén, còn Nam cầm một chén dâng lên.

-Chén đầu tiên này, tôi chúc hai người hạnh phúc. Thảo, uống đi em.

-Thảo không uống rượu. – Phan cười nhạt.

-Vậy sao? Thế thì chén rượu này của tôi vô duyên mất à, mà không sao, có người uống rồi đây! – Nam vẫn giả lả.

Nam liền chạy lại chỗ Phúc, kéo Phúc sang bàn Phan. Phúc hơi e dè, Nam thì xông xáo. Nam ấn Phúc ngồi cạnh Thảo, còn mình sang ngồi cạnh Phan, mặc cho Thảo ngỡ ngàng.

-Đây, uống cho Thảo đi, nào, ba chúng ta cùng nâng chén. Chúc mừng cho buổi gặp gỡ tình cờ hôm nay. – Nam đưa chén rượu của Thảo cho Phúc.

Phan đành lịch sự nâng chén. Xong chung rượu đầu trọn vẹn, Nam chạy về bàn mình bung mấy đĩa thức ăn sang. Thấy ý Nam góp gạo thổi cơm chung, Phan nhìn Thảo.

-Sang đây em – Phan nhẹ nhàng.

Thảo đang ngồi cạnh Phúc liền đứng lên sang ngồi cạnh Phan, vẻ ngoan hiền pha chút ngại ngùng. Phan kéo Thảo ngồi sát lại mình, ôm ngang lưng cô.

-Hôm nay nhân tiện tôi cũng báo cáo luôn, mấy tháng nữa chúng tôi sẽ cưới.

Thảo khựng lại nhưng vòng tay Phan đã ép cô sát vào anh. Như một lời nhắc nhở, cô biết là mình phải hợp tác.

- Yêu nhau đã mấy năm rồi, gia đình hai bên đều biết cả, giờ công việc hai đứa cũng ổn định, việc gì đến là đến thôi.

Phan cười mẫn nguyện và rót rượu, Thảo im lặng, chỉ dám nhìn lướt Phúc và Nam. Cả hai hơi chút bất ngờ, rồi cùng bật cười vui vẻ, chấp nhận một sự thật hiển nhiên.

- Chúc mừng, chúc mừng, vậy đúng là phải chúc mừng! – Phúc nâng chén – Uống vì hạnh phúc hai người nào.

Rượu rót ra rồi cụng chén. Phúc tỏ ra vui vẻ, Phan cười sung sướng, Nam tuy cười nói vô tư nhưng thỉnh thoảng mắt lại dò xét Phúc.

- Chén này tôi uống với ông để hóa giải mọi hiểu lầm này – Phúc rót những chén rượu tràn trề. Ba chén rượu dâng lên cụng và được “trăm phần trăm”.

- Chúc mừng ông có được Thảo, người con gái dịu dàng xinh đẹp nhất, đã từng làm điều đúng trái tim tôi. Đừng có méch lòng khi tôi nói điều chân thật ấy, bởi vì dù sao tôi cũng đã là kẻ thua cuộc rồi. Uống với nhau một chung nữa nào!

Lại rót, lại cụng, lại trăm phần trăm.

- Chén này là tôi xin lỗi hai người vì thời gian qua đã xảy ra bao chuyện. Lỗi là của tôi. Tôi rất ân hận, giờ có thể làm gì để chuộc lỗi với hai người thì tôi rất sẵn sàng! Đồ nào!

Cụng chén tiếp, có vẻ càng uống càng hăng. Lần này Phan rót.

- Không sao, tuy là sóng gió nhưng nghĩ lại tôi thấy cảm ơn ông, những chuyện đã qua đã chứng minh cho tôi thấy tôi là người may mắn tới cỡ nào. Ý tôi muốn nói là lòng chung thủy của cô ấy. Cho dù thế nào cô ấy vẫn cứ nguyện là của tôi. Nào, chén này ta uống với nhau vì điều đó!

Cạn chén, Phan còn quay sang ôm xiết lấy Thảo, rồi hôn lên má cô trước mặt bao người. Mặt Thảo đỏ ửng vì sự cuồng nhiệt của Phan.

- Em à, anh luôn biết anh là người đàn ông may mắn. Anh thề anh sẽ nâng niu hạnh phúc này. Suốt cuộc đời anh sẽ chỉ có mình em.

Nói rồi Phan lại kéo Thảo áp vào người mình, thể hiện tình cảm mãnh liệt.

- Thôi, anh... - Cô xấu hổ đẩy ra.

Nhưng cô chỉ có thể đẩy ra bằng... lời nói, bởi anh đang ôm cô rất chặt, bằng tình cảm, bằng men rượu, lúc này cô chỉ biết có vậy, dù xấu hổ nhưng vẫn phải vâng lời.

- Em yêu à, anh chỉ tâm sự với bạn bè chút thôi mà. Chúng mình cũng không có nhiều thời gian ở bên nhau, thế nên lỡ anh có quá thì em đừng có giận. Hi hi... - Nói rồi lại hôn lên má cô cái nữa, kệ cô đã chun mũi sẵn.

- Xin lỗi mọi người, xa người yêu nó khổ thế nào ai cũng biết. - Phan quay ra phân trần - Thật sự là tôi rất áy náy khi để cô ấy ở nhà thế này, tôi đang tính lại để hai đứa được ở gần bên nhau, chắc là thời gian không xa nữa.

- Thế công việc của ông trên ấy thế nào, có định về đây không?

- Không biết được, nhưng chắc là không, vì trên ấy khí hậu rất dễ chịu, tôi muốn đưa Thảo lên ấy.

- Cũng đúng, mà tôi thấy chỗ đó còn rất nhiều tiềm năng, công ty này đã vững ở trên đó, thì ông lấy vợ rồi ở luôn trên ấy cũng được – Nam nhiệt tình.

- Không hẳn đâu, cũng cạnh tranh ác liệt lắm, mà đó cũng không phải mảng chính của bên tôi.

- Không phải à, tôi tưởng bên đó chuyên về khách sạn? – Nam nói.

- Không, đó chỉ là một hướng mới thôi, nhưng rất phát triển, tôi thấy thế.

- Ông giờ làm gì ở bên đó? – Phúc hỏi.

- Có gì đâu, vẫn nhân viên quen thôi. – Phan khiêm tốn.

- Bên tôi vẫn có thể sắp xếp cho ông một vị trí tốt, tôi nói vậy thôi chứ tùy ông. – Phúc chân thành.

- Cảm ơn. Nhưng tôi đã nhận nhiệm vụ là sẽ làm cho đến cùng. Hai khách sạn trong giai đoạn khảo sát đang chờ tôi.

- Ông không thể là nhân viên quen được – Phúc tính ý – Ít ra cũng ở chức phó phòng rồi.

- Quan trọng gì đâu. – Phan tủm tỉm – Với tôi công việc là quan trọng nhất. À anh Bắc thế nào rồi? Vẫn làm công việc đấy chứ?

- Tất nhiên. – Phúc khoanh tay.

- Anh Bắc là thầy của tôi, ông này mắng nào cũng thạo, tôi ra đi tiếc nhất là không được làm việc cùng với ông ấy nữa.

Câu chuyện quay sang công việc, sang chuyện nghề nghiệp và càng lúc càng rôm rả, cả ba đã trở nên thân tình từ lúc nào.

Thảo thấy nhẹ lòng trong không khí ấy, đây là điều vô cùng quý giá với cô, Phúc, Nam đều là những đồng nghiệp của Phan cả, người ta nói thêm bạn bớt thù... cô lặng lẽ làm người phục vụ ăn uống.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đâu mới là sự thật

Những tháp nhà cao ngất lấp lánh trong đêm tối, dễ dàng nhận thấy đây là khu căn hộ chung cư cao cấp qua phong cách kiến trúc Châu Âu hiện đại. Một chiếc xe hơi trắng lướt trên con đường nhựa mượt mà uốn lượn, như trang điểm thêm cho cảnh quan xanh mượt trong ánh đèn đêm dịu dàng.

Phan ngồi trong xe, chỉ có một mình, mặt mày viên mãn nhìn về phía trước. Cửa hầm để xe đã hiện ra trước mặt.

Thang máy chạy êm như không, chỉ có bảng số tầng nhảy số liên tục. Cửa thang máy mở, trước mắt anh là cửa kính trông ra không gian bát ngát.

Phan rút chìa khóa phòng, anh biết hôm nay anh sẽ có giấc ngủ ngon, ước sao có thêm cả giấc mơ nữa, giấc mơ được bên Thảo, hơi ấm của cô vẫn như còn bên anh đây.

Cửa phòng mở, phòng sáng đèn. Phan giật mình, vậy là Thứ tới. Nhưng tại sao? Khuya lắm rồi mà.

Anh tiến vào nhà, thấy Thứ ngồi ngay phòng khách, Thứ chỉ lặng lẽ nhìn anh. Có chuyện gì đây? Phan ngạc nhiên vì chưa bao giờ cô như thế, lẽ ra cô phải chạy tới náu cổ anh thì mới đúng kia.

-Em à, có chuyện gì thế?

Thứ nhìn anh, môi mím lại, bây giờ anh mới nhìn ra đó là ánh mắt căm giận. Anh cuống lên ngồi bên.

-Em... chuyện gì thế? Chuyện gì mà em giận thế?

-Anh nghĩ ai mới có thể làm em giận được thế này đây? – Thứ mới cất giọng đã giận run – Đây, anh xem đi. – Nói rồi Thứ đẩy chiếc điện thoại của cô về trước mặt anh, chiếc điện thoại trên bàn với tấm ảnh Phan ôm xiết lấy Thảo trong quán lẩu vừa lúc tối. Lập tức mặt Phan tái dại, Thứ đau đớn liếc anh, rồi lại vuốt màn hình tiếp: cảnh Phan hôn má Thảo, Phan ôm Thảo... và mấy cảnh thân mật khác nữa hiện ra.

-Sao... sao em lại có thứ này? – Phan lắp bắp.

-Anh còn gì để nói nữa không? – Thứ rắn đanh mặt lại – Đây chính là bạn cũ lâu ngày gặp lại, là tụ tập không muốn cho tôi tham gia đấy phải không!

- Em... anh... em... - Phan nói không ra câu.

-Cô ta là ai? Là bồ cũ của anh đúng không? – Thứ giận dữ - Thế mà anh lại giới thiệu với tôi là em họ anh. Sao anh ác thế? Anh còn lừa tôi đến bao giờ?

Phan đứng sững ra, anh hiểu tại sao Thứ lại có những tấm hình này.

-Thứ. Em theo dõi anh. – Phan nhìn Thứ oán trách.

-Cái gì? Tôi còn không được theo dõi anh sao? Nếu tôi không theo dõi thì làm sao tôi biết tôi bị anh lừa thế nào cơ chứ. Anh đã có người yêu, vậy mà anh vẫn còn đến với tôi. Còn cô ta, ngay từ cái hôm ấy, cái hôm mà lần đầu tôi gặp, tôi đã thấy rất lạ rồi. Nó không phải là ai hết, nó chính là người yêu của anh, cho nên nó mới ngồi im như thế. Các người lừa tôi! Nhưng sao các người lại lừa tôi!

Giọng Thứ sắc sảo, ánh mắt nhìn anh muốn tóe lửa. Phan nhìn tránh sang bên, tay bóp trán, vô cùng khổ sở.

-Anh trả lời tôi đi! Cho dù tôi có theo dõi anh đi nữa, nhưng cũng không có xấu bằng anh đâu! Đồ lừa dối! – Thứ phẫn nộ.

-Không! Không phải như vậy đâu Thứ! – Phan ôm vai Thứ.

-Hãy bỏ tôi ra! – Thứ lạnh lùng hất tay Phan ra – Đừng có đụng đến tôi. Tôi biết thế nào anh cũng chối, giống như suốt thời gian qua anh đã lừa tôi thế nào. Tôi đã yêu lắm người, vậy thì tôi sẽ sửa.

-Em... - Phan nhìn Thư như dự báo được điều Thư sắp nói.

-Hãy đưa chìa khóa phòng, chìa khóa xe cho tôi, từ nay chúng ta chấm dứt.

-Thư, em chỉ biết theo dõi anh, mà không cho anh giải thích sao?

-Tôi không cần anh giải thích cái gì hết! Ảnh là do tôi chụp, chính mắt tôi đã trông thấy! Rất rõ! Còn nữa, giờ tôi đính chính lại với anh là tôi không theo dõi anh, mà hai người đã bị bạn tôi tình cờ trông thấy và báo cho tôi, lúc đó tôi còn không tin nổi, nhưng tôi đã chạy tới đó.

-Và với những gì em nhìn thấy, thì em cho đó là sự thật có phải không?

-Chẳng phải đúng thế sao? Sự thật đã sờ sờ trước mắt, tôi còn không tin nữa? Tôi còn chờ những lời dối trá của anh nữa à? Không. Tôi sẽ không nghe đâu. Anh đi đi. Tôi không muốn gặp anh nữa!

Phan móc túi lấy chìa khóa xe, chìa khóa phòng đặt xuống bàn, mặt nghiêm nghị.

-Tùy em. Nếu em cho rằng em có cái quyền đó.

Nói xong Phan quay lưng đi luôn, những bước chân tự ái ra khỏi phòng. Cánh cửa khép lại.

Còn lại một mình, nhìn hai chiếc chìa khóa chơ lơ trên bàn, người thì đi mất, Thư bật khóc.

-Em bình tĩnh lại chưa? Giờ em có thể cho anh gặp chút không?

-Anh còn gì muốn nói?

-Anh chưa nói được gì cả. Anh nghĩ chúng ta cần gặp nhau, dù chỉ một lần cuối, rồi em quyết thế nào anh cũng chịu.

-Anh đương nhiên phải chịu vì anh không có quyền gì với tôi hết.

-Anh biết là em giận, nhưng nếu không nghe anh giải thích, em sẽ không thanh thản được đâu.

-... - Tiếng thở hồi hộp của Thư trong điện thoại.

-Anh không cần xin em điều gì hết, và cũng không cần xin ai điều gì hết. Tùy em.

-... Thôi được. Tôi sẽ gặp anh ở quán dưới nhà. Quán... Sơn Tuyền đi.

-Ừ, anh tới đó giờ.

Phan cúp điện thoại, mặc chiếc áo sơ mi đứng trước gương chải chuốt chút. Một đêm mất ngủ không là gì với anh, quan trọng nhất là đã tìm ra phương án. Anh chỉnh tề bước ra khỏi nhà nghỉ.

Sơn Tuyền Quán là một quán cà phê thanh lịch nằm ngay tầng trệt của tòa tháp nơi Thư sở hữu một căn hộ trên tầng cao. Trong quán Thư và Phan ngồi đối mặt bên một bàn trà nhỏ. Trên bàn là hai tách cà phê thơm lừng.

-Anh không còn cách nào khác là phải làm như vậy. Cách này đã giúp nó bớt bị phiền toái với thằng mặt dày đó. Không bao lâu nữa, thằng đó sẽ rút và trả cuộc sống bình yên cho em anh. — Giọng Phan trầm ấm.

-Anh em nhà anh đóng kịch giỏi thật, qua cả mặt em được nữa. — Thư cười nhẹ nhõm.

-Là do em đẩy, anh yêu em bao lâu mà em có thấy anh thể hiện tình cảm mạnh bạo trước chốn đông người như vậy không. — Phan trách.

-Vâng... em... - Thư lắc đầu tự trách mình — Lúc đấy em làm sao vậy nhỉ.

-Thôi, không sao, vì em nhìn điều đó bằng trái tim, chứ đâu phải bằng đôi mắt.

-Hi. Anh này! - Thư xấu hổ quay mặt đi.

-Thực ra đó cũng là lỗi của anh, anh nên cho em biết trước, nhưng anh lại nghĩ chắc em sẽ chẳng biết chuyện này đâu. Ai ngờ lại lọt vào mắt của bạn em chứ. Mà cũng ai ngờ lúc ghen em lại kinh khủng thế. Một câu giải thích cũng không thèm nghe.

-Anh này, thì bây giờ em nghe đây rồi còn gì.

- Em mà không nghe thì anh sẽ không để em yên.

- Xạo, anh chả luôn miệng bảo tùy em, tùy em đấy còn gì.

- Anh nói dối đấy, cái lúc anh nói dối thì sao mà em tin dễ thế.

- Gì cơ? Anh này... ghét thật đấy! – Thư lườm yêu.

Phan nhắc ghế ngồi sát bên Thư. Hai mái đầu nam nữ ghé sát vào nhau chuyện trò.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Học tiếng Anh

Phan, Thư và Thảo đi từ một trung tâm học tiếng Anh ra, mặt Thảo chán nản. Thư nói nhỏ với Phan.

- Chỗ này mà không theo được thì phải đi học lại từ đầu, từ chưa biết gì.

- Ừ, đành vậy.

Cả ba lại đi vào một trung tâm dạy tiếng Anh khác, một lúc sau đi ra, Thảo vẫn mặt mũi ỉu xìu.

- Làm sao giờ? Chỉ có mỗi lớp tối, em anh không nghỉ làm thì học thế nào đây? – Thư nhăn nhó.

- Từ từ anh bảo nó. – Phan đáp, liếc cái mặt như đưa đám của Thảo.

- Anh phải bảo đi chứ lớp cho người chưa biết tí gì bây giờ ít lắm. – Thư lo lắng.

Thảo đi vào phòng trọ của mình, đáng về uể oải, Nhưng thấy vậy biết ngay chuyện.

- Sao, chưa tìm được lớp à? – Nhung hỏi, Thảo lắc đầu – Sao khó vậy? – Nhung ngạc nhiên.

- Tìm được lớp rồi, nhưng mà không theo được, lớp tối thì mình còn phải đi làm, lớp chiều thì trung tâm xa quá, không đi được. – Thảo giọng chán nản.

- Thế gần đây không có lớp chiều nào hết à?

- Không. – Thảo mệt mỏi đáp.

- Ôi... - Nhung thở dài ngao ngán – Tôi thấy bà đi học chút tiếng Anh mà khổ quá. Thôi ở nhà tự học đi, tôi kèm cho.

- Bà đi tối ngày có rảnh lúc nào mà kèm tôi.

- Bà phải ở nhà tự học trước, rồi tôi sẽ tranh thủ kèm thêm.

- Thật không thể? - Thảo nghi ngờ nhìn Nhung.

- Thật mà, thật mà... - Nhung gạt lấy gạt để nhưng mắt lại dán vào điện thoại. Nhìn là biết đang zalo với anh nào. Thảo chán chường ngả lưng xuống giường.

- Mà chẳng biết mình có tự học nổi không? Tiếng Anh mà tự học được sao Nhung? – Thảo nhìn Nhung, thấy cô nàng đang mắt hấp háy theo những dòng tin nhắn, chưa chi đã thấy trái tim cô ta đang thổn thức rồi, còn chỗ mà lo cho cô chuyện học tiếng Anh sao. Thảo nhăn nhó.

Buổi chiều ở nhà hàng Phụng Hoàng vắng tanh, đây là giờ nghỉ của nhân viên. Máy cậu bếp đang say giấc trên những chiếc ghế xếp liền nhau. Còn Thảo thì ngồi ở quầy lễ tân, cúi mặt vào quyển sách, tay cầm bút viết viết ra tờ giấy.

Phúc đẩy cửa bước vào, thoáng thấy bóng người, Thảo ngẩng lên mỉm cười. Phúc sà lại trước mặt cô.

- Anh không đi làm à? – Cô hỏi khẽ.

- Không. Thế em không về à? – Phúc hỏi lại, mắt nhìn vào quyển sách cô đang đọc. - Em đang làm gì đấy, học tiếng Anh cơ à?

- Suyt – Thảo ra hiệu nói khẽ.

- Đừng lo, giờ khiêng đi còn chả dậy nữa là. – Phúc hẩy tay về mấy người đang ngủ, nhưng giọng nhỏ hân – Sao em không về nhà mà học?

- Về nhà thì em sợ sẽ ngủ mất, phải ở đây thì em mới học được, ôi em buồn ngủ quá. – Thảo bụm tay che một cái ngáp dài.

- Hi hi, buồn ngủ thế này thì ngủ cho xong, cổ thức cũng chẳng học được đâu.

- Ô em học được mà, học được mà. – Thảo dụi dụi mắt, giờ trang sách, môi mấp máy đọc một từ rồi viết vào tờ giấy. Phúc dướn mắt nhìn rồi nín cười.

- Anh cười gì em? – Thảo vẫn phát hiện ra, tay vẫn hí hoáy viết, những nét chữ tròn trịa cẩn thận hiện ra trên giấy.

- Trời đất, bây giờ mà còn chia động từ “to be” à? – Phúc thốt lên, và kèm theo đó là ánh mắt nhìn cô như một người... ngoài trái đất.

Thảo hiểu ý, cô méo mặt ra, rồi nhìn quyển sách dày, rồi nhìn Phúc, chợt thấy giận hờn.

- Anh đi về đi. – Thảo nói.

- ... Gì? Anh có làm gì em đâu? – Phúc chưng hửng.

- Người ta đã khổ thế này, anh còn đến quấy phá nữa. Không cho anh vào đây, đi đi.

- Không phải, không phải, anh có quấy phá gì em đâu. Anh là anh bảo em học gì mà cẩn thận thế. Ôn từ động từ “to be” hân hoi. – Phúc giọng bái phục.

- Em phải ôn lại từ đầu mà, anh đừng có cười em. Giờ em học được đã là may lắm rồi. – Giọng cô buồn buồn, chợt cô nhú mày – Mà anh Thông lạ thật đấy, đã bảo đừng có cho anh biết, một người bỏ làm, một người không học được, có tốt gì đâu chứ.

- Ai bảo em không học được, anh tới là để giúp em học đây.

Thảo nhìn Phúc không chớp mắt. Vẻ cười cười trên ghẹo của Phúc ở trước mắt cô. Cô cúi mặt, phụng phịu.

- Em sẽ cho anh Thông biết tay.

- Thôi anh đùa đấy, chỉ nhìn em một cái thôi, anh đi làm đây.

Nói rồi Phúc vẫy tay đi khỏi, cô nhìn theo đến khi anh chui vào cái xe đen bóng đậu bên đường rồi lao vút đi, lòng hăng hực băng khuôn.

Phong cảnh mây núi âm u lúc trời chiều, xen vào là những con đường nhựa quanh co thưa vắng, một chiếc xe hơi trắng đang lao khá nhanh. Phan đang lái xe, còn Thư ngồi bên, mặt bức xúc.

- Cha đó mặt dày thật đấy! – Thư thốt lên – Người ta đã không nhờ mà vẫn cứ đến, hân mà dạy Thảo cái gì chứ! Có mà làm cho Thảo không học được thì có!

- Thế nên anh mới phải giúp Thảo thế này - Phan vừa lái xe vừa nói - Mà thôi, cũng một công đôi việc, vừa đuổi được thằng đó, vừa dạy Thảo học luôn.

- Vâng, nếu không vì hân thì em đã thuê người đến dạy cho Thảo. Chứ đâu để anh phải làm gia sư thế này. Cuối tuần lễ ra chúng mình phải được bên nhau.

Phan liếc nhanh Thư, tâm trạng áy náy hiện trên ánh mắt. Thư đã rút điện thoại ra xem, tiếng Thư lầm nhảm.

- Trông anh ta thế này thì có đến nỗi nào đâu. Nhưng sao mà trơ lì vậy.

Thư đang xem ảnh Phúc trong điện thoại, khi Thư chụp ảnh Phan và Thảo trong quán lẩu hôm nọ đã lọt cả Phúc vào.

- Em phải nghĩ cách mới được. – Thư lầm bầm.

- Gì? Em nghĩ cách? – Phan ngạc nhiên.

- Vâng, em sẽ thử. Em muốn kết thúc sớm chuyện này - Thư giọng quyết tâm.

- Nếu được thì nhân cho anh quá. – Phan nghe giọng mình xa tận đâu đâu.

Xe lượn qua sườn núi, Phan ấn nút mở cửa sổ, trời chiều gió núi mát lạnh ùa vào, phoi phới, mát rượi, nhưng cả hai đều đắm chìm.

Chương 110: Tìm hiểu

Bốn người, Phan, Thảo, Phúc, Thư ngồi trong một quán cà phê sang trọng, trên bàn bốn ly sinh tố đã voi đi một chút. Thư nổi bật nhất bởi chiếc đầm xanh coban sang chảnh, mái tóc màu socola trầm thả bồng bênh sóng sánh, trông cô đẹp huyền bí, mạnh mẽ và đài các.

-Thật ra tôi đã theo dõi CDI từ lâu, và tôi đã học được khá nhiều từ bên đó. CDI là doanh nghiệp trong nước mà tôi chú ý nhất, tôi cũng rất khâm phục ba anh. – Thư nhìn Phúc nói với thái độ kính nể.

Phúc cười hiền từ giản dị, người con gái nước hoa thơm ngát bên cạnh lại tiếp tục.

-Thật không ngờ lại có ngày tôi được ngồi trò chuyện với nhân vật quan trọng bậc nhất CDI, anh chắc chắn là người kẻ tọc có đúng không?

-À, giờ tôi mới chỉ bước những bước đầu – Phúc khiêm tốn.

-Anh cùng khóa anh Phan thì như vậy là sớm rồi. Còn tôi thì đã hai năm, nhưng thật sự đến giờ... cũng chỉ như các anh thôi. – Thư cười nhả nhặn.

-Cô rất đáng ngưỡng mộ, nghề này nam giới chúng tôi theo còn mệt, vậy mà cô đã là nữ mà còn ngồi cương vị lãnh đạo. Thật không đơn giản chút nào.

-Có gì đâu, tôi vừa làm vừa học, có sự hỗ trợ của gia đình.

-Chúng ta đều như nhau vậy. – Phúc cười xòa.

-Vâng, chỉ khác về quy mô – Thư mỉm cười khiêm tốn.

-Quy mô đâu quan trọng, cách đây mười năm, CDI chỉ là doanh nghiệp vừa. Còn bên cô tuy mới nhưng đã lấn sân lĩnh vực khách sạn với tốc độ đáng nể đấy.

-Anh cũng quan tâm đến bên tôi sao?

-Sao lại không chứ? Cũng là đối thủ mà. – Phúc nháy mắt.

-Ừm, anh thật khéo nói, bên anh có bao giờ thi công những công trình như vậy đâu.

-Chà. Hóa ra cô đã tìm hiểu CDI kỹ như vậy à?

-Cái này là do anh Phan cung cấp, anh ấy giờ là gián điệp cho tôi đấy, anh có sợ không? – Thư tỉnh nghịch.

-Cứ việc – Phúc nhún vai. - Nhưng cô liệu mà đối xử với anh ta cho tử tế, tôi sẵn sàng nhận lại anh ta bất cứ lúc nào.

-Trời đất, anh lạ thật đấy, có ông chủ nào lại tốt với nhân viên cũ như thế.

-Bởi vì anh ta thực sự xứng đáng – Phúc nghiêm chỉnh nói và nhìn Phan đầy trân trọng.

Thư nhìn Phan, Phan thì hơi ngại, với tay xoa gáy, Thư lại cười rạng rỡ, và ánh lên lòng hãnh diện.

-Anh Phan đây là cánh tay phải của em, từ lúc có anh ấy về, em như tiếp thêm sức mạnh. Không bao giờ em lại bạc đãi một người như anh ấy, ghê tổ trưởng dự án, em đã giao anh ấy từ lâu rồi.

-Vậy sao? Nhanh đấy nhỉ - Phúc có vẻ ngạc nhiên – Thế này thì CDI đã chờ anh ta hoài công rồi.

-Đúng thế, tôi sẽ không để anh ấy đi đâu hết.- Thư nói và nhìn sang Phan triu mến.

-Hự... ừm... - Phan ngại ngần nhìn tránh – Thực sự là cái mũi của tôi nó sắp vỡ ra rồi đấy, hai vị làm ơn nói sau lưng tôi cái.

-Có người muốn tranh anh với em, em phải cho họ thấy.- Thư chưa thôi cái nhìn tình tứ.

Thảo e dè nhìn Thư, hình như Thư đã quên mất vở kịch mình đang diễn, rồi cô thấy Phúc cũng nhìn Thư, Phan thì cổ lờ đi. Ôi, đúng là con gái khi yêu!

Phòng trọ Thảo buổi sáng các cửa mở thông thoáng, đón lấy không khí mát dịu hiếm hoi xuất hiện sau những ngày trời nắng âm ngột ngạt.

Thảo và Phan ngồi sát bên nhau trước một cái bàn nhỏ đặt dưới nền nhà. Trên bàn là trang sách đang mở ra và Thảo đang mấp máy đọc, thỉnh thoảng Phan lại chỉ tay vào sách. Thời gian trôi đi êm đềm.

Bên ngoài cuộc sống tấp nập vẫn đang tiếp diễn, cuối tuần đường xá vẫn đông vui. Ngày cuối tuần đẹp thế này, ai muốn bỏ lỡ dịp đi chơi.

Bên bờ hồ, Phúc và Thư đang dạo bước.

Thư mặc chiếc đầm trắng ngà toát lên vẻ sang trọng, còn Phúc chỉ đơn giản quần áo sơ mi nhưng trông cực kỳ lịch lãm. Hai người, nam thanh nữ tú đi bên nhau, thu hút những cái nhìn nể nang của người đi qua.

-Xin lỗi, cho em xin một bức hình của anh chị được không? – Một thanh niên đeo máy ảnh chuyên nghiệp từ đâu chạy tới vồn vã. Phúc lắc đầu.

-Em chỉ xin một kiểu thôi, để thi ảnh ngày tình nhân. – Thanh niên mặt rất khẩn thiết.

-Nhưng chúng tôi không phải là tình nhân – Phúc khẳng định.

-Dạ? – Thanh niên mặt nghệt ra.

Phúc bình thản đi qua. Hai người đi một đoạn, Thư ngó lại vẫn thấy thanh niên đó cùng một người bạn đứng đó nhìn theo mình.

-Phải thế nào thôi, họ vẫn muốn chụp mình kia. – Thư e ngại.

-Đi ăn thôi, tôi sẽ đưa cô đến một nhà hàng có biểu diễn – Phúc giơ tay xem đồng hồ - Ở đó có những tiết mục rất độc đáo, ta có thể thưởng thức nghệ thuật trước khi đến giờ đói bụng.

-Ôi được đấy! – Thư hồ hởi – Tôi thấy hào hứng rồi đấy!

-Ăn xong chúng ta sẽ đi xem phim, cô thấy được không?

-Quá được! Cảm ơn anh! – Thư reo lên.

-Và chúng ta còn có thể đi hát nữa, nếu cô muốn sáng khoái hơn.

-Trời đất, anh chiều phụ nữ thế! – Thư thốt lên.

-Ừ... - Phúc gật nhẹ - Nhưng có một người... tôi lại không chiều được – Phúc nhìn xa xăm – Mà không, với cô ấy... tôi phải chiều bằng cách thế này đây.

-Dẫn tình địch của người mình yêu đi chơi, để cho cô ấy được hạnh phúc, tôi thấy anh đúng là có một không hai đấy.

-Còn cô nữa, đóng vai sếp đi công chuyện, để anh ta được tranh thủ từng chút thời gian bên người đó, cô còn cao cả hơn tôi nhiều.

Phúc nhìn Thư cười giãn dị, Thư chợt thấy cảm động, cô nhìn anh mà không biết nói sao.

-Nào, hai kẻ thất tình, chúng ta cùng đi nào. – Phúc nhắc Thư.

Thảo và Thư đi bộ trên vỉa hè, trên tay hai người xách mấy túi rau củ và thịt cá. Sau lưng họ là cảnh chợ búa đông đúc xa dần.

-Chị đã có một ngày rất vui vẻ, Phúc đúng là một người đàn ông tâm lý, anh ta rất biết chiều phụ nữ, dù chỉ là mới quen sơ. Chị bất ngờ nhất là lúc anh ấy dẫn chị vào nhà sách, và mua tặng chị đúng cái chị đang cần. Mà sao anh ấy lại hiểu chị nhanh thế nhỉ? – Thư hào hứng nói và liếc thái độ Thảo, Thảo đang rất lắng nghe, Thư tiếp – Bây giờ chị đã phát hiện ra rằng đi với người đàn ông tâm lý sẽ rất thú vị, rất... hạnh phúc.

Thảo đi chậm lại, hơi cúi mặt, vẻ tần ngần. Thư nhìn Thảo ranh mãnh.

-Ngày mai, chị sẽ cùng anh ấy đi hội chợ triển lãm, rồi đi viện bảo tàng, bữa trưa anh ấy nói là sẽ ở một nơi cực kỳ đáng nhớ, còn anh Phan, cứ việc mà làm thầy giáo cả ngày, cho em muốn học bao nhiêu thì học.

Thảo mím môi. Thư làm vẻ mơ màng.

-Chị phải đi mua một cái đầm mới, chị sẽ chọn cái đầm nào đó thật là mềm mại, thật là dịu dàng. Phúc có vẻ thích con gái như vậy. Mà có lẽ cũng phải đi làm lại tóc nữa. Chị sẽ thể hiện đúng mẫu người anh ấy thích.

-Chị... sao chị lại... - Thảo dừng lại quay nhìn Thư bàng hoàng.

-Đúng vậy, tại sao chị lại không thể. Đúng là chị đã tiếp cận anh ta với ý định sẽ chinh đồn anh ta, giúp em cắt đuôi. Nhưng bây giờ thì chị lại muốn có một cái đuôi như thế, chị sẽ hạnh phúc vì cái đuôi đó, chứ không như em, dùng mọi thủ đoạn để ruồng rẫy. Một người như Phúc, không đáng bị như thế.

-Em... em... - Thảo lo lắng – Thế còn anh Phan? Anh Phan thì thế nào?

-Thế nào em tự biết, chị với anh ta đã có gì ràng buộc nhau đâu. – Thư ráo hoảnh.

Phịch! Mấy túi thức ăn trên tay Thảo rơi xuống đất. Cô luống cuống nhặt, Thư cũng nhặt giúp. Sự choáng váng của Thảo thể hiện trên từng nét mặt, trên đôi tay, những ngón tay run run nắm gọng gao mấy túi đồ. Thư đành phải đỡ lấy và xách chúng. Đôi mắt Thảo thất thần hăng hực nhìn Thư, môi tái đi.

-Chị không thể nào làm như thế, anh ấy là của em.

-Của em ư? Cô có yêu anh ta đâu mà đòi là của cô chứ?

-Có mà, em có yêu anh ấy mà.- Thảo run rẩy.

-Thế tại sao cô lại đóng kịch là đã có người yêu như thế?

-Em... Em... - Thảo bối rối, không dám nhìn Thư.

-Cô điên rồi! – Thư kinh ngạc thốt lên.

Trong căn hộ chung cư cao cấp của Thư, Thư và Phan đang cùng dọn dẹp các phòng. Từ ngày giao Phan chìa khóa căn hộ này, Thư tự dung muốn mình trở thành người phụ nữ nội trợ. Lần nào về đây cô cũng tự tay dọn dẹp, dù là nhọc vả mồ hôi. Tất nhiên, Phan chẳng bao giờ để cô dọn mình.

-Em nghĩ anh không nên chiều Thảo mà phải khuyên cô ấy ngược lại thì đúng hơn – Thư vừa lau cửa kính vừa nói – Yêu thì cứ thoải mái mà yêu, yêu rồi không hợp thì chia tay, ít ra sau này sẽ không có gì phải hối tiếc, chứ đóng kịch thế có vui sướng gì đâu, vừa mới dọa chút đã cuống lên sợ mất anh ta rồi.

-Tất cả là tại anh ta - Phan dùng cây lau nhà lại – Một tay ăn chơi gái gú khét tiếng nên Thảo mới không dám lại gần. Ba Thảo đã bỏ bịch từ khi Thảo chưa đầy một tuổi, rồi bỏ hẳn hai mẹ con mà đi từ khi cô ấy mới lên chín. Bao nhiêu cay đắng khổ cực đã ném trải rồi, bây giờ cô ấy bắt buộc phải đề cao cảnh giác. Anh cũng tán thành, vì không thể để lịch sử tái diễn.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Sự thật ời!

Phúc và Thư ngồi khoanh chân giữa một rừng trúc, xung quanh họ còn chông chất những chum với vại. Đây chính là Lương Sơn quán, điểm đến để giết thời gian khá lý tưởng của hai người hôm nay.

Giữa hai người là cái mẹt to, trong đó đặt các món ăn mà nổi bật là một con gà nướng nhỏ nhỏ mà thơm nức mũi, bát đĩa kiểu thô sơ thời xa xưa, âm thanh chim chóc, tiếng suối chảy róc rách đâu đây, quả là bữa tiệc giữa núi rừng.

-Ăn đi thôi, vừa ăn vừa ngắm cũng được mà – Phúc nói khi Thư vẫn còn ngơ ngác ngác.

-Hay thật đấy. Cứ như trong phim vậy. – Thư cười thích thú và vẫn mãi nhìn xung quanh.

-Thực ra tôi không nên đưa cô đến đây, vì quá ồn ào, nhưng bù lại cô sẽ rất thích thú. Tôi biết. Chỉ có điều chúng ta hơi lập dị.

-Sao lại lập dị? – Thư ngạc nhiên.

Phúc đánh mắt nhìn xung quanh để gợi ý cho Thư thấy sự khác biệt. Thư nhìn lướt qua và hiểu ngay. Các bàn ăn xung quanh đều theo nhóm đông cả, chẳng có đâu một nam một nữ ngồi ăn hết.

-Ừm, chẳng sao đâu mà, ai thèm chú ý đến chúng ta chứ. – Thư tặc lưỡi.

-Lần sau tôi sẽ rủ mấy thằng bạn đi cùng, cô thấy được chứ.

-Ừm, tất nhiên là được.

-Tụi nó đều cùng học đại học với tôi cả, người cùng ngành, sẽ nhanh chóng quen nhau thôi.

-À...ừ...tôi nghĩ là phải cho anh biết điều này – Thư nhớ ra một điều quan trọng, cô thôi ngắm nghía cảnh vật xung quanh mà tập trung nhìn vào Phúc – Tôi...tôi sẽ không đi với anh nữa, anh khỏi phải phiền bạn anh.

-Tôi không có thấy phiền gì hết cả, mấy thằng bạn tôi cũng vậy, đi chơi mà có một cô tiểu thư nhập bọn còn gì vui bằng, không phải lo.

-Ý tôi là lần sau tôi sẽ để anh có thời gian bên Thảo.

-...? – Phúc nhìn Thư đầy thắc mắc.

-Tuần sau tôi sẽ kéo anh Phan đi chơi, để anh giành lấy Thảo.

-Thôi, cái này tôi không hợp tác với cô đâu. Thông cảm nhé.

-Sao vậy? Anh phải giành lấy thì mới có được cô ấy chứ.

-Xin lỗi, cuộc chiến giữa tôi và Phan đã rất dài, và bây giờ đã kết thúc. Tôi chỉ còn chờ tin vui giữa hai người và chúc cô ấy được hạnh phúc.

-Không phải vậy đâu! – Thư kêu lên.

Phúc chỉ cười buồn và khui rượu.

-Anh Phúc, Thảo sẽ không bao giờ lấy Phan.

-Vì sao? – Phúc nhìn Thư, Thư vội quay đi – Vì sao? – Phúc ngờ vực – Cô vừa nói cái gì vậy?

-À, tôi...tôi...tôi xin lỗi, thực ra là tôi không muốn họ lấy nhau. – Thư chợt nhớ đến nét nghiêm nghị của Phan.

Phúc vẫn nhìn Thư nghi ngờ, Thư vội lảng chuyện.

-Thôi, anh rót cho tôi một chén đi, tôi muốn uống.

-Được. – Phúc thờ dãi và rót, cả hai cùng nâng chén, Thư chỉ nhấp môi, nhưng Phúc thì hớp cạn, rồi lại rót tiếp, một mình uống cạn, mấy đợt thế liền, rồi giọng khề khà đau khổ – Tôi biết cô đang có âm mưu gì, cô đang tính chia rẽ họ có phải không. Và cô nghĩ tôi sẽ hợp tác với cô về điều đó. Không. Cô nhầm rồi. Đó là hạnh phúc của người tôi yêu và tôi sẽ bảo vệ cho cô ấy. Thế nên tốt nhất là cô hãy thôi đi. Tôi sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào làm cho cô ấy khóc!

-Anh yêu cô ấy đến vậy sao? – Thư kinh ngạc.

-Đúng vậy – Phúc gật gù đau khổ - Nhưng điều đó thì có là cái quái gì đâu chứ. Họ đã yêu nhau suốt sáu bảy năm, từ thời học sinh! Thảo còn mang ơn anh ta nữa, Phan đã từng cứu mạng cô ấy!

-Gi cơ? Sáu bảy năm? Cứu mạng? – Thư tròn mắt.

-Trước đây, khi chưa biết những chuyện này, tôi đã từng nhảy vào tranh giành ác liệt. Bọn này đã từng đổ máu! Cô biết không! Rồi Thảo đã cho tôi hay tất cả. Tôi đã không thể nào lay chuyển được cô ấy.

-Thảo nói cho anh hay? Anh có nghĩ là Thảo nói dối không?

-Thảo nói dối ư? – Phúc cười mỉm – Hừ. Có những chuyện mà tôi đã là người trong cuộc, và tôi biết là cô ấy nói thật.

-Yêu nhau sáu năm, lại còn cứu mạng... - Thư lẩm nhẩm, bần khoản.

-Thôi, uống với tôi chén nữa đi, không phá được họ đâu, đừng có hoài công nữa.

Phúc rót rượu vào chén của Thư, Thư ngửa cổ uống cạn. Phúc tiếp tục.

-Còn điều này nữa tôi chưa nói. Họ là hàng xóm sát vách của nhau. Gia đình hai bên là láng giềng thân quen cả, thuận lợi vô cùng.

Thư ngẩn ra, cô hoang mang với chính mình, có cái gì thôi thúc lòng nghi vấn, người yêu của cô, chẳng lẽ cô lại nghi ngờ anh ấy sao?

Trời sầm tối, phố núi Tam đảo vắng vẻ, trời se se lạnh, Phan và Thảo thong dong đi dạo ven đường, trên vai Thư hờ hững một chiếc áo khoác mỏng tay lờ.

-Gia đình em thì anh biết rồi đấy. Điều kiện xa xôi nên mỗi năm chỉ có vài lần tụ họp. Xong khi mọi người về rồi em lại cảm thấy buồn kinh khủng. Nhiều

lúc em ước được sống như ở quê, anh em họ hàng ngay bên cạnh, ngày nào cũng có thể gặp nhau tụ tập được, như vậy thật là vui. Anh Phan à, anh đang có những thứ mà em không thể nào có được đấy.

Phan ơ hờ cười, có vẻ không để tâm lắm, điều đó không qua được cặp mắt của Thu, nhưng cô vẫn hồn nhiên như không biết.

-Anh Phan. Khi nào anh đưa em về quê anh đi, cho em biết cuộc sống ở quê anh, mọi người quây quần vui vẻ bên nhau như thế nào với. – Thu nũng nịu ôm vai Phan.

-Nếu vậy thì em sẽ thất vọng rồi – Phan đáp – Ông bà nội anh là người nơi khác đến làm ăn, chứ không phải là dân gốc, mẹ anh lại là người nơi khác, cho nên họ hàng xung quanh có ít thôi.

-Ừm... vậy à, thế mọi người có ở sát cạnh nhau không?

-Không – Phan cười đáp – Còn cách nhau từ đầu làng tới cuối làng ấy chứ.

-Không có người bà con nào nhà ở cạnh anh sao? – Thu hỏi gặng.

-Không. – Phan lắc đầu.

-Cả bên nội và bên ngoại ỹ?

-Ừ.

-Bên trái, bên phải, đằng sau, đều không có họ hàng nào hết?

-Không, mà em hỏi thế làm gì nhỉ? – Phan nhăn.

-À... ờ... thế thì đúng là em thất vọng rồi, em chẳng về quê anh nữa đâu. – Thu lúng túng rồi bật cười nhí nhảnh.

-À, ra là thế, thế em cũng không định về ra mắt ba mẹ anh đấy hả.

-Ôi, em vào đây một cái - Thu buông Phan ra, cô nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh gần đó.

Thu đứng trước tấm gương to, hai bàn tay chống trên bệ, cô đang cố lấy lại bình tĩnh, cô đã bị lừa! Thảo, anh ta bảo đó là cô em họ bên ngoại của anh ta, thế nhưng cô ta lại ở sát vách với anh đấy. Cô gái đó phút đầu cô đã có linh tính lạ, và bây giờ thì càng lạ. Cô ấy yêu Phúc, cô ấy đã có mối tình với Phan ít nhất sáu năm, đã mang ơn cứu mạng của Phan. Và Phan, Phan có yêu cô không?

Thu định vốc nước lên mặt nhưng cô dừng lại, cứ để đôi tay dưới vòi nước chảy. Không có cái gì có thể giải tỏa căng thẳng cho cô lúc này, chỉ có sự thật thôi, cô sẽ tiếp tục tìm ra nó. Thu mím môi lại.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Tim đau

Trời chiều Tam Đảo đang lan tỏa không khí u tịch lên mọi vật. Từ cổng trụ sở nơi Phan làm việc, những cán bộ, kỹ sư trẻ đang phóng xe ra về.

Trong phòng, Phan đang thu xếp cho gọn bàn làm việc, phòng chỉ có mình anh, chợt Thu từ ngoài cửa đi vào. Cô khẽ luồn tay để ôm anh từ sau ra trước, làm Phan đang hồi hã phải dừng tay lại, nắm lấy tay cô, cười chiều chuộng.

-Em nhớ món gà nướng ở đây quá, tối nay mình tới đó đi anh – Giọng Thu thủ thủ.

Phan lưỡng lự suy nghĩ.

-Lâu rồi mình không ăn ở đó, không hiểu sao em thấy thèm quá. Đi! – Thu nũng nịu giục.

Phan vẻ như không muốn. Thu xiết chặt Phan hơn.

-Rồi còn đi chơi nữa. Lâu rồi chúng mình không đi chơi mà.

-Nhưng còn... - Phan vẫn dăm chiêu.

-Kệ, làm thầy gì mà nhiệt tình thế. Quên mất chuyện chúng mình rồi à.

Phan chợt nhớ ra, anh quay lại nhìn Thu, nàng giảm đốc đầy quyền uy bây giờ đang như con nai hiền nhỏ bé trước mặt anh.

Trời đêm.

Lô nhà tập thể cũ nơi Thảo ở nhiều nhà đã tắt đèn. Phòng Thảo vẫn sáng.

Từ cửa sổ phòng, Thảo đang đứng băng khuỷu nhìn xuống, dưới sân là một khoảng tối đen, nhưng vẫn dễ dàng nhìn ra cái ghế đá trống cạnh một gốc cây si nhỏ, bởi chỗ đó vẫn đón được chút ánh đèn vàng yếu ớt từ một nhà hắt ra. Chiếc ghế đó “trống”, và đã lâu rồi như thế.

Cô vẫn hồi hộp mỗi khi thấy chiếc ghế có người ngồi, dù biết đó không phải là anh, nhưng mỗi lần vậy, cái cảm giác có Phúc đang đợi cô dưới đó lại dội về. Cái cảm giác vừa thân thương vừa kiêu hãnh đó bây giờ cô chỉ được hoài niệm về nó thôi.

Cô mất anh rồi, từng đêm cô ngẩn ngơ về điều đó, cô cũng không cho mình khóc, vì đó là điều cô lựa chọn. Cô chỉ sợ rằng nếu cô khóc lấy một lần thì sẽ không thể kìm lại được, nước mắt sẽ rơi mãi và cặp mắt này sưng lên thì sẽ lộ chuyện với anh mất thôi. Đã khó khăn lắm cô mới đuổi được anh thế này mà.

Cô quay vào nhìn bàn học, mỗi khi lòng trào dâng xúc động thì cô phải cố nhìn vào đồng sách. Chiếc bàn nhỏ xinh đang để giữa nhà, trên bàn là quyển sách và trang vở đang mở ra. Một đồng bài tập tiếng Anh đang chờ đó. Hôm nay Phan không về, hai ngày tới cô sẽ phải tự chiến đấu một mình.

Cô ngồi vào bàn học, Phan đã gọi điện giao cho cô một đồng bài, cách dạy học của Phan là như vậy, cô quen rồi và chỉ có mỗi việc làm theo. Cô cầm bút và lật trang sách...

Nhưng không biết từ lúc nào cô đã lại đứng bên cửa sổ, nhìn vào khoảng sân thân thuộc dưới đó, người chẳng thấy đâu nhưng mà anh Phúc ơi, em nhớ anh!

Cô không biết rằng chỉ cách đó một quãng thôi, nơi đầu hẻm khu tập thể, ngay dưới đường đi đang có một chiếc xe hơi sang trọng màu đen nằm im lìm lâu lắm rồi, trong xe Phúc đang ngồi mặt hướng về phòng cô, đôi mắt buồn sâu thẳm. Bên cạnh còn có Nam, dáng vẻ chán nản, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn sang Phúc rồi lại bất lực quay đi.

Chợt bên ngoài có một chiếc xe máy phóng qua từ phía đuôi xe vọt lên, trên xe là một đôi trai gái tuổi đôi mươi, cô gái ngồi đằng sau ôm một chiếc va li màu tím có dòng chữ “Áo cưới Thảo Anh” in bằng dạ quang nổi bật. Chiếc xe máy đó chạy tít xa đưa dòng chữ đó xa dần trước mắt.

Nam cảm nhận được khí nặng nề toát ra từ Phúc, Phúc đang dõi mắt theo dòng chữ đó, nỗi tuyệt vọng không thể kìm giữ được lúc này, trong đáy mắt anh là nỗi đau cùng cực, nếu không có ai mà chỉ có một mình anh thì chắc có lẽ nước mắt đã tuôn ra.

-Thôi, đi về đi – Nam điềm đạm nhắc Phúc, cố lời anh ra khỏi hố sâu cảm xúc.

Phúc vẫn im lặng tựa nãy giờ. Nam lại ngồi thụp ra.

-Cưới xong nó sẽ mang cô ấy đi – Hồi lâu Phúc chợt lẩm bầm – Ước gì bây giờ chưa phải là mùa cưới.

-Phải chấp nhận thôi. – Nam nói rồi ngáp.

Phúc gục đầu xuống vô lăng, đau khổ.

- Về thôi – Nam chép miệng, vỗ vai Phúc - Đổi chỗ đi, để tao lái xe cho.

Phúc ngẩng đầu cảm vô lăng, bật máy.

-Mày về công ty với tao không? Hay về nhà? – Phúc hỏi.

Nam sựng lại nhìn Phúc, rồi chợt chấp tay vái vái.

-Thôi tôi xin ông ạ, ông giữ sức ông đi cái, ông làm thế này thì có ngày lăn đùng ra, rồi không có sức để chúc mừng đám cưới em ý đâu.

-Tao không sao cả - Phúc buồn bã – Bây giờ thì chỉ có cách đó là duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Không dung thứ

Trời cao xanh vời vợi, những dãy núi nhấp nhô trong biển mây mờ, thấp thoáng trong sương khói là những mái nhà đỏ hồng từ những ngôi biệt thự, tất cả được tắm trong một màu nắng dịu dàng.

Tiếng thác nước đổ âm âm và đổ chính là Thác Bạc, dòng nước trắng bạc to lớn tuôn từ trên xuống, mạnh mẽ, cao như một cột tháp, ánh nắng phản chiếu khiến cột tháp ấy còn được điểm tô lấp lánh thêm.

Thứ bảy khách du lịch khá đông, người đông tít tít khiến không gian hoang sơ trở nên gần gũi. Tiếng cười đùa hòa lẫn trong tiếng suối, tiếng thác, tiếng gió, làm khuấy động cả không khí thâm u của núi rừng.

Thư và Phan ngồi ở một tảng đá, mặt quay ra ngắm những cột tháp nước, này giờ Phan chỉ ngồi yên nhìn về đó, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại xa xăm khiến Thư bao lần hẫng hụt. Nhưng cô không muốn tin là anh đang nghĩ đến ai.

-Anh ơi, ra kia chụp ảnh đi! – Thư chỉ tay ra chỗ mấy hòn đá cuội.

-Chụp nhiều rồi mà em – Phan ơ hờ.

-Nhưng mà chỗ đó còn chưa chụp! – Thư hào hứng.

Phan đành đứng lên, có phần uể oải, còn Thư, một tay lăm lăm sẵn sàng cây gậy tự sướng, một tay níu tay Phan kéo ra đó cho nhanh.

Bữa trưa rồi cũng đến kết thúc buổi sáng đi chơi khắp khếnh của hai người, Thư không nản lòng với sự trầm lặng của Phan, bởi vốn dĩ từ trước anh vẫn là người như thế, có lẽ là mình đã đòi hỏi anh ấy thái quá, cô tự trách mình và phần khởi với niềm an ủi mới “nặng” ra được. Hai người đi vào một nhà hàng, nơi mà trước đây đã từng là điểm hẹn hò lý tưởng giữa hai người.

“Vườn yêu” đúng là cái tên chân thực với không gian trong quán. Đó là khu vườn ngoài trời, được thiết kế theo phong cách lãng mạn, khơi gợi cảm giác yêu đương. Từng khoảng sân, từng góc gác, từng lối rẽ đều có những không gian riêng tư dành cho hai người.

Cô biết mình đang bị lạc lõng trong thế giới này, ngã mình vào vòng tay hồ hững của anh, cô thấy hận bản thân, không hiểu tại sao mình lại có thể chấp nhận được điều đó.

Kẻ bội bạc này đang tiếc rẻ người yêu cũ, nhưng anh ta lại không chịu buông bỏ lợi thế bây giờ, và anh ta đang tự hành xác. Loại người này lẽ ra cô phải căm ghét, phải tống khứ, vậy mà cô đang là người thế nào đây? Thật nhu nhược. Thật hèn kém.

“Biết phải làm gì với anh ta...” Thư thờ dãi, rồi nhìn bàn tay Phan hồ hững đặt bên vai mình, cánh tay này đã từng ôm cô rất chặt, thực tế là anh đã chọn cô và bây giờ anh vẫn chọn cô đấy thôi, còn trái tim lạc lối của anh ta, cô sẽ phải chinh phục lại lần nữa.

Chợt Phan có điện thoại, anh rút nghe, mắt sáng rực. Thì ra Thảo hỏi bài. Lập tức Phan nói chuyện vô cùng hào hứng, ánh mắt chứa đựng một con tim đang rộn ràng. Thư lặng lẽ ngắm anh đang say sưa trò chuyện, anh cuốn hút hơn bội phần nhưng lại vì người khác. Lòng ghen tị nhen nhóm trong cô.

-Em ơi, cho gọi thêm món! – Thư cố gọi to cậu bồi mặt non choẹt đằng kia. Lập tức cậu ta chạy lại – Chị muốn có món súp, nhà hàng hôm nay có súp không?

-Dạ có ạ, có rất nhiều loại súp, em mời chị chọn ạ. – Cậu bồi hồ hởi mở thực đơn.

-À, để xem nào. – Thư cầm menu, liếc qua, rồi lại nhìn sang Phan – Ôi biết chọn món nào đây, món nào thì ngon nhất? – Thư cố nói hơi to – Ý chị là món nào độc đáo nhất?

-Súp cá chị ạ, em thấy mọi người rất khen.

-Ừ, vậy đi, súp cá, cảm ơn em.- Thư cười vui vẻ với cậu bồi khi thấy Phan đã kết thúc cuộc điện thoại.

Phan nắm nắm điện thoại trong tay, mặt hơi cúi, có vẻ bối rối. Thư cảm thấy hả hê vì đã bắn tin cho Thảo kết thúc cuộc trò chuyện. Chỉ cần cô ra tay, anh ta sẽ không thể lằng phằng được nữa, bắt đầu từ giờ trở đi, cô sẽ như vậy.

-Thảo lại hỏi bài hờ anh? – Thư tỏ vẻ quan tâm.

Phan gật, đầu vẫn cúi.

-Hay thuê người về dạy cho Thảo đi, rồi bảo đó là bạn em tới dạy giúp, để Thảo không phải ngại.

Phan ngẩng mặt nhìn Thư, hoang mang.

-Thảo cần phải được kèm cặp nhiều hơn – Thư tiếp – Mà anh thì ở xa thế này, đâu thể theo sát được, với lại cuối tuần anh cũng phải được nghỉ ngơi.

Phan e dè nhìn Thư, chất giọng nhẹ nhàng của Thư có một thứ uy nghiêm kỳ lạ, anh đã nhận ra đó là một mệnh lệnh.

-Không sao, anh không vấn đề gì cả, còn em, em cũng cần phải về thăm nhà cơ mà. – Phan thuyết phục.

-Em sẽ không về nhiều như vậy nữa, Hà nội ồn ào bụi bặm lắm, em chỉ thích ở đây thôi, cuối tuần người ta còn đưa nhau kéo lên đây chơi, thế mà mình thì...

-Xin lỗi vì đã làm em phải chịu đựng – Phan khách sáo – Nhưng ngoài việc dạy học ra, anh phải về với Thảo vì lý do khác nữa, em cũng biết rồi.

-Nhưng Phúc giờ đã không còn theo đuổi Thảo, anh còn thế nữa làm gì?

Phan lại bối rối, cứ xoay xoay cái điện thoại trong tay.

-Phúc đã thực sự bỏ cuộc. Thảo đã nói với em điều đó, lâu rồi cô ấy không gặp Phúc nữa. Anh có thể yên tâm được rồi.

-Hừ, hừ mà chịu bỏ cuộc – Phan đột nhiên hần giọng – Hừ không bỏ Thảo dễ vậy đâu.

-Nếu vậy thì chứng tỏ Phúc rất yêu Thảo, và như thế anh ta sẽ nâng niu trân trọng cô ấy. Nếu họ là một đôi, sẽ không tệ như anh nghĩ đâu.

-Em nói gì? – Phan cau mày nhìn Thư.

-Em nghĩ là... dù sao thì Thảo cũng đã yêu Phúc rồi, họ chính là một đôi, và mình đã sai khi giúp Thảo như thế.

-Sai ư? – Phan cười mỉa – Em đâu biết Phúc là con người thế nào. Anh cùng trường với nó, bao lần tiếng ăn chơi của nó vẫn còn lưu danh đấy.

-Đó là quá khứ, còn hiện tại em chỉ biết là Phúc yêu Thảo và Thảo yêu Phúc. Họ yêu nhau thì sẽ đến với nhau.

-Không bao giờ - Phan nghiêng rặng khiến Thư phải bất ngờ.

-Anh Phan, anh không thấy là Thảo cũng rất đau khổ sao.

Phan vò đầu trong giấy lát, trông vô cùng khổ sở.

-Anh muốn về với Thảo – Phan lẩm bẩm – Có lẽ anh phải về với Thảo.

-Anh... – Thư ngạc nhiên đến nghẹn lời.

-Anh phải về với Thảo, phải khuyên bảo, không thể để Thảo mù quáng thế.

-Anh Phan!

-Xin lỗi em!

Thư nén giận nhìn người đàn ông đang không còn tỉnh táo trước mặt, bây giờ hồn vía anh ta đang bay về người con gái mà đã lâu không còn dành cho anh ta nữa. Đồ đáng ghét! Thư giận dữ trong lòng. Cô còn giữ làm gì cái con người chỉ còn dành cho cô phần xác. Được! Tôi sẽ trả anh về với người ta!

Chiếc xe hơi trắng lao như bay trên cung đường vòng uốn lượn, một ngày nắng gió đẹp phơi phới nhưng đôi tình nhân ngồi trong xe cả hai mặt mày đều cau cau, Phan chỉ chăm chăm lái, còn Thư ở bên thỉnh thoảng liếc Phan qua gương, bây giờ thì dù có làm gì Phan cũng chẳng chú ý tới cô. “Phan. Anh sẽ chẳng như vậy được bao lâu nữa đâu”, Thư mai mỉa nhìn qua cửa sổ, ánh mắt sắc sảo nuôi một ý định.

Cà phê Vy Vy nằm đối diện với tháp CDI qua một con phố. Từ trong quán Thư ngồi một mình, mắt gióng sang cánh cổng hoành tráng của CDI, điện thoại bên tay.

-Phúc. Hãy gặp tôi ngay đi, tôi có chuyện muốn nói với anh, đây là chuyện của anh, rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Lộ tẩy

Cột đèn giao thông sáng lên đèn đỏ, các phương tiện dừng lại, một chiếc xe con sang trọng màu đen lẩn trong đó.

Phúc ngồi trong xe, bồn chồn nhìn từng con số nhảy trên đèn, anh muốn lao qua luôn và anh có thể lao được, nhưng từ nay anh sẽ không thể nữa. “Minh sẽ tuân thủ đầy đủ luật an toàn giao thông, mình phải sống thật nghiêm chỉnh, mình phải làm cho cô ấy yên tâm tuyệt đối” Phúc tự nhắc nhở và nghĩ tới chiến tích bị giữ xe của mình.

“Thảo không yên tâm về anh, cô ấy sợ bị ruồng rẫy, sợ sau này cuộc đời sẽ cô đơn giống mẹ, cô ấy yêu anh nhưng phải cố nén, chuyện giữa cô ấy và Phan chỉ là đóng kịch...”

Những lời của Thư vừa nói còn văng vẳng bên tai, anh đã như hóa dại sau khi nghe những lời nói đó. Ra khỏi cà phê Vy Vy, anh lập tức lao xe đến với Thảo. Đường Hà nội đông hơn mọi ngày và dài hơn mọi khi, anh đang muốn mọc cánh.

Trong quán cà phê Vy Vy, Thư đang thông thả bước ra, đứng trước cửa quán, cô thả mắt nhìn xa xăm ra phố “Thảo, cho dù có chia tay với anh ta, tôi cũng phải giúp cô một chuyện”

Sân khu tập thể nơi Thảo trọ có một chiếc xe đen vừa lao tới đỗ kịch, cửa xe mở bung, một thanh niên to cao vạm vỡ bước ra, vết đen lịch lãm, anh ta bước một bước bằng cả mấy bước của người khác.

Những bước chân của Phúc đã đi đến cầu thang, anh bước ba bậc một, chẳng mấy đã vượt hết đám cầu thang đó. Tầng năm đã hiện ra trước mặt, ngực anh căng tràn cảm xúc.

Phòng Thảo mở cửa, giữa nhà, Thảo đang cúi húi ngồi viết bài bên một cái bàn con, bộ quần áo ở nhà đã bạc màu, mái tóc dài buộc gọn, Phúc nheo mắt đứng ngắm. Thảo vẫn say sưa.

Nhưng chỉ một chút thôi thì Thảo đã ngẩng mặt, cô nhận ra cái bóng ở cửa với vẻ mặt rất ngỡ ngàng. Bối lẽ, trông anh xạm quá. Anh ôm chầm? Cô ngờ vực ngắm anh, trong lòng bắt đầu dậy sóng, cô đã nhớ anh rất nhiều...

Chợt cửa nhà vệ sinh mở ra, Phan xuất hiện và sững người khi thấy Phúc. Còn Phúc, dù đã biết sự có mặt của Phan nhưng vẫn nhìn Thảo đa diết không thôi. Thảo quay lại nhìn Phan đầy lúng túng.

Phúc vào nhà luôn, Thảo cúi mặt không biết phải làm sao, lạy Trời lạy Phật, đừng có chuyện gì xảy ra! Hồi hộp và lo lắng, cô đứng lên, người so lại, Phúc thì đã đứng bên cô.

- Có việc gì không? – Thảo nhìn Phúc, mắt chứa đầy lo sợ về Phan.

- Có. Tất nhiên là có. – Phúc nhìn cô trêu mếu.

Thảo lo lắng nhìn sang Phan.

- Từ nay trở đi chúng ta sẽ có rất nhiều việc cùng nhau đấy. – Giọng Phúc bí ẩn.

- Sao lại thế? – Thảo tròn mắt hoảng sợ.

- Bởi vì chúng ta... là của nhau. – Phúc nói rồi ôm Thảo luôn.

- Ô... ơ... Thảo hoảng hồn đẩy ra, nhìn Phan cầu cứu.

- Làm cái gì đấy! – Phan sầm mặt xông đến, lừ mắt Phúc.

- Ông hãy kết thúc vở kịch đi, trả cô ấy lại cho tôi. – Phúc gờm lại Phan.

Trời đất ơi, lại sắp có chuyện rồi, Thảo hiểu ngay, nhưng mà... làm gì đây?

- Em xin anh... - Thảo đấm Phúc.

- Bỏ cô ấy ra! – Phan nghiêng răng, tím mặt quát.

- Thảo, từ nay anh sẽ không bao giờ buông em ra nữa – Phúc giữ chặt Thảo hơn, không thèm đếm xỉa đến Phan.

- Anh... sao thế này? – Thảo nhìn Phúc khò sở.

Phan nắm tay Thảo lôi ra.

- Mày không có quyền, cô ấy yêu tao, thì cô ấy là của tao! – Phúc chặn tay Phan lại, trừng mắt lên.

- Mày nhầm! Người ta chưa bao giờ yêu mày hết! – Phan quát, trừng mắt lại.

- Vậy thì hỏi Thảo đi! – Phúc tự tin.

- Đúng thế, ta hãy hỏi cô ấy – Phan cười khẩy, rồi nhìn Thảo với đôi mắt sắc lém khiến Thảo hiểu ngay ngầm ý – Thảo, em yêu ai, nói cho hần biết đi.

-Em... em... - Thảo mấp máy môi, mắt nhìn Phan không chớp.

-Hãy nói em yêu ai, nói cho hắn nghe thêm lần nữa.- Phan nghiêm giọng.

-Em... em yêu anh... em yêu anh Phan.

Phan cười nhếch mép, Phúc sững sờ, lắc người Thảo cho quay mặt vào mình.

-Có thật không. Hãy nhìn vào mắt anh mà nói.

-Em đã nói rồi, em yêu anh Phan, thả em ra – Thảo rên rỉ, né mặt Phúc.

-Em thề chứ?

-Vâng – Thảo gật.

Phúc buông tay, anh thấy mình tựa đang rơi vào chín tầng địa ngục. Phan đã vội kéo Thảo vào lòng hắn, mặt ngạo nghễ.

-Giờ mày nghe rồi đấy, mày thấy rồi đấy, không còn gì để thắc mắc nữa đâu, ra khỏi đây đi.

Rồi Phan kéo luôn tay Thảo để cũng ôm ngang bụng mình, Thảo được “nhắc nhở” nên tác hợp ngay. Phúc trở mắt nhìn hai người. Trái tim như vỡ ra.

-Anh đi đi – Tiếng Thảo cất lên trong khi cô quay mặt vào ngực Phan.

Phúc hăng hực bước ra cửa, ra đến cầu thang, vừa đặt chân xuống một bậc, anh bỗng vụt quay trở lại.

-Thư, cô đến đây! – Phúc rống lên trên điện thoại ngay trước cửa phòng Thảo – Cô đến ngay lập tức! Đến để lộ ngay thân phận của cô đi! Nếu họ yêu nhau, thì cô là ai!

Cả Phan và Thảo đều trở mắt trước Phúc, rồi lại quay nhìn nhau. Chuyện gì đây? Còn Thư là sao?

Phúc thì đang phát rồ. Mắt Phúc đỏ sọng, mặt tím tái, những khối thần kinh trên mặt đang giật giật, Phúc cất điện thoại, nhìn thẳng vào mắt Thảo.

-Em dám nói dối anh. Vậy thì ngay bây giờ anh sẽ cho em thấy. Chốc nữa Thư sẽ tới đây, em hết đường chối cãi! Thư đã nói cho anh tất cả!

Thảo há miệng bàng hoàng, cứ dờ ra nhìn Phúc, rồi lại nhìn Phan. Mặt Phan cũng đang tái đi, cả hai cùng hiểu là chuyện đã lộ rồi.

-Anh biết là quá khư anh sai, anh có thể quỳ xuống để xin em bỏ qua điều đó – Phúc đau khổ - Chỉ cần em thừa nhận một sự thật, sự thật là em đã yêu anh.

-Anh...! – Thảo nghẹn lời.

-Xin em, tuy rằng quá khư của anh đã không được như em mong muốn, nhưng mà anh đã thay đổi rồi, kể từ lúc gặp em, đã lâu rồi anh không sống như trước nữa. Hãy tin tưởng anh! – Phúc thống thiết.

Thảo bụm miệng để dè nén cảm xúc. Phan nắm khuỷu tay cô bóp lại.

-Nếu như em vẫn còn không tin tưởng anh, thì ngay ngày mai, bố mẹ anh sẽ đến nhà em hỏi cưới. Anh sẽ lấy em! – Phúc quyết tâm.

-Hơ! – Thảo tròn mắt.

-Thằng điên kia, mày có cút khỏi đây không, làm nhảm cái gì thế! – Phan không chịu nổi nữa, rít lên.

-Anh nói thật đấy, Thảo ơi, từ lâu anh đã muốn cưới em! – Phúc càng xúc động, lao vào Thảo.

-Cút đi! – Phan đập Phúc ra.

Hự, Phúc ngã, Phan thì mặt đỏ như con gà chọi, hai bàn tay đã nắm vào, Thảo hoảng hồn lao xuống ôm lấy Phúc.

-Đừng có đánh anh ấy, xin đừng có đánh anh ấy! Tha cho anh ấy đi! – Thảo cuống quýt – Đừng có đánh anh ấy nữa! Phan!

Thảo sợ hãi nhìn Phan, cơ thể cô đã choàng cả lên người Phúc. Phan bắt buộc phải ghi hai nắm đấm lại, cơ thể gầy gò của anh rung lên vì tức, mắt anh vẫn những tia máu. Thảo cố ôm chặt lấy Phúc, như thể vẫn sợ Phan xuống tay, cô không biết rằng khuôn mặt Phúc bây giờ đang cực kỳ mất ngủ.

“Thư, tôi nghĩ cô không cần phải tới đây nữa”, Phúc nghĩ và vòng tay ôm Thảo.

Phan đứng như trời trồng.

Từ ngoài hành lang có tiếng giày gót nhọn chạy tới, Thư xuất hiện ở cửa, mái tóc còn bông lên vì vừa bay trong gió, cô đã tắt tả chạy tới đây ngay khi nhận điện thoại của Phúc. Đứng cửa nhìn vào cảnh tượng Phúc và Thảo đang ngồi dưới nền nhà ôm lấy nhau, Thư rất thất vọng, dù rất vui mừng, còn Phan thì đứng đó nhìn cô như thù địch.

-Chúc mừng hai người – Thư lờ Phan đi, mặt đầy kiêu hãnh.

-Thư, rất cảm ơn cô – Phúc nhìn Thư cảm kích.

-Vâng. – Thư cố cười tươi tắn với Phúc – Đã được vậy rồi, anh còn gọi tôi tới làm gì.

-Hừ - Phan hừ giọng quay đi, chống tay ngang hông vẻ bức tức, chỉ có thể thôi mà đã làm Thư tay chân luống cuống, nét sợ sệt xâm lấn khuôn mặt kiêu hãnh của cô.

-Xin lỗi, tham gia chuyện của ông một chút – Phúc đã đứng dậy, đến bên Phan gỡ rối đầu – Người ta đâu có lỗi gì...

-Hừ... - Phan quay lại hừ mắt với Thư lần nữa, rất căm phẫn, Thư chỉ biết cúi đầu nhận lỗi. Chưa hả, Phan lạnh lùng bước qua Thư, và đi ra cửa luôn.

-Phan! Phan ơi! – Thảo chạy theo – Tha lỗi cho Thư đi! – Thảo tóm luôn tay Phan kéo lại khẩn thiết – Cô ấy yêu cậu, hãy bỏ qua cho cô ấy, đừng vì mình mà giận Thư như thế.

-Thảo, anh và Thư không còn cái gì hết cả.

-Gì cơ? Hai người đang hạnh phúc với nhau...

-Không phải đâu, anh yêu em Thảo ạ. – Phan nhìn sâu vào mắt Thảo.

-Hử?

-Anh vẫn yêu em, chưa bao giờ anh thôi yêu em cả, còn với Thư, đó là sai lầm của anh.

-Trời ơi, Phan! – Thảo thẫn ra.

-Hãy để anh đi, lúc này... anh không muốn nhìn thấy cô ta! – Phan gạt tay Thảo.

-Anh thật quá đáng! – Giọng Thư cất lên, giận run, Thảo quay lại, Thư đã tới từ lúc nào- Anh không muốn nhìn thấy tôi, cũng được thôi. Nhưng trước khi chia tay, anh hãy trả lời tôi một câu. Đó là... tôi làm thế là đúng hay sai? Đúng hay sai? Anh nói đi!

-Hừ, đúng với sai à! – Phan gằn giọng – Tôi nói cho cô biết, tôi ghét nhất là bị bán đứng! Cô tự kiểm điểm lại mình đi! – Nói rồi Phan lao xuống cầu thang.

Hai người con gái thẫn thờ đứng đó, cùng nhìn vào những bậc thang, nơi Phan vừa mới đi qua.

“Sao lại thế này...”, ánh mắt Thảo vẫn còn ngơ ngẩn.

“Em bán đứng anh, nhưng mà vì sao...”, đôi mắt Thư đầy uất ức, nước mắt lăn ra.

“Làm sao bây giờ?”, Phúc vô đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Yêu mà sợ

-Anh ấy suốt ngày chỉ nghĩ đến em, ngay cả khi ở bên chị, anh ấy cũng như vậy. Đi với chị mà anh ta chẳng chuyện trò, chẳng quan tâm gì tới chị hết! Chị đâu thể chịu đựng được một kẻ ngoại tình như vậy! Giờ anh ta còn trách chị nữa! Chẳng lẽ anh ta muốn chị phải chịu đựng cảnh như vậy mãi sao! Đừng là vô lý!

Trong phòng trọ của Thảo, bên chiếc bàn nước kê cạnh tường, Thư và Thảo đang ngồi với nhau. Thư mắt còn đỏ hoe, cô vừa khóc xong một trận, làm Phúc với Thảo phải quỳnh quáng lên mà dỗ, và bây giờ là nghe Thư trút mọi oan ức.

Trong bếp, Phúc đang loay hoay với hai... trái cam. Anh phải trốn vào đây để cho hai người đẹp được riêng tư tâm sự, tiện thể khám phá căn bếp nhà nàng và sản phẩm sẽ là những cốc nước cam. Trong phòng thỉnh thoảng vẫn có tiếng Thư sụt sịt lẫn trong những lời hờn trách. Tội nghiệp, Thư đã bị tổn thương quá. Dù lắm mảnh tình trường nhưng Phúc vẫn phải tha phục Phan vì cái khả năng gây rối rắm. Hắn đi rồi còn để cho hai nàng một đồng thất

mắc.

-Anh ta là cái thứ tham lam, anh ta muốn được cả em và chị, sao trên đời lại có người đàn ông như thế. Yêu em, chọn chị, nhưng lại không chịu từ bỏ em! Trời ơi, chị phát điên vì anh ta ý!

-Thôi chị, lúc này Phan đang... chị hãy cho Phan chút thời gian.

-Tôi đã cho anh ấy nhiều thời gian rồi. Anh ta càng ngày càng yêu lại cô hơn. Tôi cứ tự hỏi, nếu anh ấy đã yêu cô như vậy, thì sao lại có thể đang tâm từ bỏ cô như thế?

Thảo lại thần ra. Thư tiếp, giọng dỗi hờn.

-Cả cô nữa, anh ta quan tâm săn sóc cô từng chút, cô lại không nhận ra sao, cảm giác tình yêu và tình bạn, cô không phân biệt được sao?

-Em... em... em xin lỗi, chắc là tại em đã quá quen, nên em không để ý.

-Anh ta tranh thủ việc dạy học để vui thú với cô, và cũng là để giữ chặt cô! Anh ta lo sợ cô yêu người khác! Trong khi anh ta lại chẳng bao giờ lấy cô! Cô hiểu chưa?

Thảo ôm mặt khổ tâm.

-Nhưng mà như thế là sao? – Mặt Thư lại nghệt ra.

-Dạ? - Thảo ngẩng mặt nhìn Thư ngây dại.

-Nếu như anh ta thực dụng – Thư lại tỏ ra tinh táo - Thì anh ta có thể tiếp tục lừa dối tôi để đạt được mục đích, nhưng mà anh ta không thể, anh ta thừa nhận và chấp nhận mất tất cả. Như vậy là anh ta rất ngốc!

-Ôi... - Thảo xoa xoa hai thái dương.

-Bây giờ tôi trả anh ta lại cho cô rồi đấy, liệu cô có chấp nhận anh ta nữa không?

Ở trong bếp Phúc thót tim về điều đó, anh ghé đầu vào vách tường chờ đợi. Bên trong, một khoảnh khắc yên lặng tới mức nghe được từng tiếng kim đồng hồ. Phúc hồi hộp đến nín cả thở.

-Vậy là đúng, tôi biết là cô sẽ không chấp nhận – Giọng Thư trầm trầm - Vì cô đã yêu Phúc nên anh ta sẽ không còn cơ hội nữa. Anh ta đã thật sự mất cô.

Phúc thở phào, sướng lịm lên được, ngó mặt ra vì không thể kiềm lòng nữa, anh muốn nhìn thấy khuôn mặt Thảo lúc này, chắc chắn là cô ấy vừa mới lắc đầu, cô ấy đã từ chối Phan, vì cô ấy yêu anh.

Thảo thấy Phúc thò đầu ra đã nhìn mình say đắm, cô xấu hổ, mặt đỏ ửng, Thư quay lại nhìn Phúc rồi lại quay sang Thảo.

-Hãy giữ lấy tình yêu. Cô may mắn hơn tôi nhiều đấy.

Phúc bước hẳn vào phòng, đứng nhìn Thảo đắm đuối, Thảo then thùng bối rối nhìn né đi, nhưng tâm trạng cô đã bị lột hết ra với anh rồi còn đâu.

-Em chạy đi đâu, em chẳng chạy đi đâu được đâu nhé – Phúc bước theo Thảo trên hành lang khu tập thể. Thảo đang xách túi đi làm, còn Phúc chỉnh tề trong đồng phục công sở.

-Anh kệ em, để em đi làm một mình thôi, đừng có đón. – Thảo xấu hổ.

-Anh phải đón em để còn đi ăn sáng.

-Em ăn sáng rồi.

-Ăn lúc nào, anh đến em mới ngủ dậy, đã ăn sáng lúc nào đâu?

Thảo đỏ ra, nhìn Phúc bí bách.

-Không trốn được anh đâu. Đi ăn sáng.

Thế là Phúc nắm luôn tay Thảo dắt đi. Thảo đành ngoan ngoãn bước theo.

Quán ăn sáng là một quán bún dọc mừng rất đông khách, Phúc Thảo đang si sụp bên cái tô lớn. Nước dùng bốc khói, những sợi bún trắng trẻo và những lát thịt thơm ngon ngập trong màu nước đậm đà. Má Thảo ửng hồng, vàng trán mồ hôi lấm tấm.

-Ngon không em? – Phúc hỏi, sợi hành còn vương bên mép.

-Có, ngon lắm! – Thảo cười sung sướng, môi bóng mỡ.

-Mai ăn tiếp nhé?

-Hi – Thảo thoải mái gật đầu.

Đến chỗ làm Thảo thấy ngay một lồng hồng ở bàn lễ tân, bình thường ở đó không bao giờ có một lồng hoa dễ thương như thế, nó thu hút cô ngay trước khi vào việc, vừa ngắm những cánh hoa cô đã thấy một dòng chữ viết tay trên dải lụa ruy băng vắt qua “Th, anh yêu em”

Chữ của Phúc, cô nhận ra và vuốt nhẹ dải ruy băng, trời ơi, anh không phải ghi một chữ, mà còn ghi nhiều chữ nữa, nào là “Th, anh chỉ yêu có mỗi em”, “Th, cuối cùng anh đã có em”, “Th, anh mãi mãi yêu em” Thảo đỏ bừng mặt lên nhìn xung quanh, chỉ sợ ai nhìn thấy.

Cô loay hoay giấu lồng hoa đó đi, nhưng rồi thì giỏ hoa cũng vẫn phải đặt chễm trệ trên bàn lễ tân vì cha Thông không cho để đi đâu khác, ai đi qua cũng ngó, đọc, rồi cười, rồi nhìn cô sung sướng. Hôm nay đội lễ tân ai cũng vui hơn hẳn. Cả chủ nhân của lồng hoa cũng thế.

Giờ ăn đến, Phúc dẫn theo một tốp thanh niên tới, toàn là nam, mặc nguyên đồng phục công ty. Họ ngồi kín hai bàn tiệc, thái độ với Phúc rất nể trọng, làm cho cô nhớ anh là ai và thôi luôn cái ý định sẽ cần nhần anh vì cái lồng hoa đó.

Mình đã... bị giới thiệu, Thảo cố mỉm cười đáp trả những cái nhìn rất trịnh trọng từ đám thanh niên ấy, trong lòng thấy run sợ, từ bây giờ, cô biết Phúc sẽ tấn công cô mạnh mẽ.

-Ngày mai, ba mẹ anh sẽ đến đây ăn trưa đấy – Trước khi ra về Phúc còn nhìn cô tình tứ.

-Đừng anh! – Thảo hiểu ra, vội tóm tay anh lại – Anh vội thế?

-Không vội đâu, lẽ ra anh phải đưa họ đến gặp mẹ em rồi.

Thảo hết hồn nhìn Phúc, Phúc cười xòa.

-Thôi, đừng lo, anh chưa làm như vậy đâu, còn phải hỏi ý kiến em chứ.

Thảo gật gù, kèm theo cái thờ phào.

-Nhưng mà em tin anh chưa? – Phúc dịu dàng.

-Em tin rồi.

-Vậy anh đi làm nhé.

-Vâng.

Chiếc xe hơi của Phúc đã hòa trên phố, Thảo vẫn nhìn theo, ngày mai của cô sẽ thế nào? Thật là khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Em đã không còn yêu anh nữa

Phan và Thảo ngồi đối diện với nhau bên một bàn cà phê, trên bàn là hai ly nước quả còn đầy tới miệng. Quán nằm trên tầng thượng của một tòa nhà, rất dễ chịu trong một buổi tối đẹp. Thảo đang làm ca tối thì Phan gọi tới, chuyện Phan nghĩ việc đã làm Thảo tá hỏa chạy đến chỗ hẹn.

-Phan, cậu định làm mình day dứt nữa phải không, cả hai lần đều như vậy, đều chính mình là nguyên nhân khiến cho cậu phải bỏ việc cơ chứ. Sao lại thế này. Mình không muốn thế, mình thật sự không muốn thế đâu. – Thảo nói đầy ân hận.

-Lỗi không phải do cậu. Mình nghĩ vì mình không muốn tiếp tục sai lầm nữa, mình yêu cậu, và mình sẽ gạt hết mọi cản trở đi.

-Thư là người tốt, Thư vẫn rất yêu cậu, quay lại với Thư đi.

-Nhưng mà mình yêu cậu Thảo ạ. – Phan nhìn Thảo say đắm.

Thảo cúi mặt, Phan vội tay nắm lấy tay cô, cô rút lại nhưng Phan giữ lấy.

-Anh yêu em. Chưa bao giờ anh thấm điều này như thế, Thư đã cho anh rất nhiều cơ hội, đến với Thư, anh một lúc sẽ có luôn tất cả. Nhưng mà anh vẫn yêu em, và chọn em.

-Phan, giờ mọi chuyện đã không còn như trước nữa.

-Hãy gọi bằng anh, từ bây giờ anh không muốn nghe thấy chữ mình mình cậu cậu nữa, nó không còn phù hợp với chúng ta, mình sẽ quay về với nhau.

-Kìa Phan... - Thảo rút tay lại nhưng không được.

-Anh không cần biết là giờ em như thế nào với Phúc. Anh chỉ biết chúng ta mới chính là một đôi. Chúng ta có cả một thời thơ ấu, có cả những năm tháng học sinh, và chúng ta sẽ còn phải cùng nhau vượt qua bao thử thách, bây giờ anh đã quyết rồi, em không được buông.

-Không mà Phan – Thảo khó xử.

-Chuyến này anh cũng vẫn đi làm xa, anh sẽ kiếm, gian truân còn nhiều lắm... em có chê anh không?

-Phan, sao lại hỏi mình như vậy, mình... mình có bao giờ chê cậu đâu.

-Anh biết mình không bằng người ta.

-Không phải như thế đâu Phan.

-Tại sao lại không thể gọi tôi bằng một tiếng anh được chứ. Nó kém tôi một tuổi, mà em còn gọi nó bằng anh được đấy thôi – Phan đột nhiên giận dữ.

-Được được được, sẽ gọi anh, anh Phan.

-Thảo, em chờ anh nhé?

-... - Thảo im lặng, mặt lại cúi gằm. Phan nắm tay Thảo. Thảo vẫn im.

-Trả lời anh đi, chúng ta là phù hợp với nhau, và hoàn toàn có thể sống hạnh phúc. Em hiểu anh hơn ai hết và anh cũng vậy, lấy anh chính là đảm bảo nhất cho em. Chọn anh đi.

-Anh Phan, em đã không còn yêu anh nữa – Thảo nhắm mắt mà nói ra sự thật.

Bàn tay cô trong tay Phan được buông lỏng, cô biết anh đang rụng rời, anh đẩy tay cô ra.

-Được, em muốn phiêu lưu cùng với hấn, em muốn thành con nợ hai ti của lão ta – Phan uất ức chỉ tay ra cửa – Vậy thì em đi đi, em đi chôn đời em đi, anh không còn cách nào với em nữa.

Mắt Thảo chợt nhòa lệ, cô còn biết làm gì đây, cô tự thấy đời cô đáng bị chôn thật.

-Em biết là sẽ tự hại mình mà sao vẫn còn lao vào hờ Thảo – Phan khò sở - Chấm dứt với Phúc ngay! Giờ vẫn kịp, em có hiểu không?

Thảo chỉ biết ngồi tuôn nước mắt, cô tiếc, cô tiếc một tình yêu đẹp sẽ phải dứt đi dù nó đã khắc sâu trong trái tim mình, Phúc và con nợ hai ti, cô có mù quáng đâu.

Chợt cô có điện thoại, chữ “a. Phúc” sáng lên trên màn hình làm trái tim cô xốn xang, mắt cô long lanh. Phan chớp lấy điện thoại trong tay cô, định ném.

-Trả em! – Cô đột nhiên hét lên. Thái độ cô làm Phan chùn lại, tuy nhiên Phan vẫn không trả cô – Trả em! Cô với tay đòi lấy, ánh mắt như van – Trả em đi, hãy để em nghe anh ấy nói.

-Em đã yêu hấn đến như vậy hay sao – Phan đau đớn.

-Em không thể điều khiển được trái tim mình nữa đâu Phan. – Thảo thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Thiên đường

Thiên đường Bảo Sơn.

Cánh cổng lớn vẫn đang đón chào du khách. Từng chiếc xe đỗ lại và những vị khách nhí chạy ra. Từ trong cổng vang ra tiếng nhạc sôi động. Chương trình hôm nay khá lớn.

Khu vực vườn thú, Thảo đang hồi hả chạy đến bên chuồng ngựa, mắt háo hức nhìn những chú ngựa vằn oai phong và duyên dáng, rồi cười lên trầm trồ, mấy đứa trẻ xung quanh quay lại nhìn cô càng vui thích, trông cô còn phần khích hơn cả đứa trẻ con.

-Em ra đằng này nữa! – Thảo vậy Phúc ở đằng sau, rồi hớn hờ chạy ra phía chuồng hươu.

Phúc mỉm cười đi theo ngắm cái dáng ton ton của Thảo, không hiểu sao cô ấy vẫn không biết mệt. Anh lo rằng tối nay cô ấy sẽ gọi điện than mỗi chân thì anh sẽ xót lắm đây.

-Để chị cho nó ăn! – Thảo tranh nhau cùng lũ trẻ để cho hươu ăn.

-Không để em cơ! – Đứa bé mè nheo.

-Để chị đi mà, em nhỏ quá, nó không với tới! – Thảo nịnh nọt.

-Ừ ừ, em cơ!

-Ôi, cái mũi nó dễ thương quá này, hi hi – Thảo thích thú đút cho hươu miếng bánh. Xong cô cúi xuống nhìn đứa bé, cười “cảm thông” và bế bổng em bé lên, em bé cười rặng rờ và hai chị em cùng đút cho hươu ăn.

-Thôi nào đi thôi, không hết lễ hội giờ - Phúc đã đến bên ôm vai Thảo kéo đi, trong khi Thảo vẫn còn tiếc nuối với chú hươu, cô vuốt cái cổ nó một lần nữa rồi đi theo Phúc.

-Công viên ở đây đẹp quá! – Thảo phấn khởi.

-Ừ, đây là công viên hiện đại nhất Hà nội mà.

-Ôi anh ơi, chỗ kia còn có cái gì kia!

-Ừ, còn nhiều lắm, rồi mai anh đưa em đi tiếp!

-Thật á! Mai đi tiếp nhé!

-Ừ, em thích không?

Thảo gật như bỗ củi. Phúc phì cười.

-Xem em kia, cứ như là chưa bao giờ được đi công viên ý.

-Vâng, em đã bao giờ được đi đâu, đây là lần đầu tiên em đi đấy.- Thảo tiết lộ.

-Sao cơ? – Phúc ngạc nhiên chưa từng thấy – Ở Thái bình không có công viên à?

-Có chứ, nhưng mà em chẳng được đi – Thảo xịu mặt, cô nhìn về những cặp vợ chồng đang dắt con đi trong công viên, ánh mắt thoáng buồn.

“Từ hồi nhỏ tí, bố đã đi theo gái, mẹ thì ốm yếu, nhà rất nghèo” Phúc chợt nhớ ra hoàn cảnh của Thảo. Phúc xúc động nắm tay Thảo.

-Từ nay em đã có anh.

-Ngày xưa em cứ ước được bố về đưa đi chơi như thế, Thảo rom róm mắt nhìn một đứa bé gái được bố kiệu trên vai. – Nhưng mà bố em không về, em chờ mãi...

Phúc nắm vai Thảo, nén chua xót vào lòng, rồi chỉ tay về lâu đài phía trước.

-Kia Thảo, lễ hội đây này!

-Ôi! – Thảo thót lên ngẩn cổ nhìn theo tay anh, tiếng nhạc và đám đông phía xa đã khiến cô vui trở lại.

-Ở đây có gì thế anh?

-Anh không biết!

-Mình ra đây mau! – Thảo lôi Phúc

-Ô mà từ từ thôi kéo ngã! – Phúc chạy theo Thảo. Thảo vẫn hớn hờ chạy.

-Thảo, anh bảo này! – Phúc chọt ôm Thảo giữ lại.

-Dạ?

-Anh không phải là bố em đâu đấy. – Phúc dặn dò.

-Anh này! – Thảo cười tình tứ. Phúc sướng như được lên mây.

Đám đông chen chúc vây thành vòng tròn mà ở giữa thấy nhô lên những ngọn tháp của một lâu đài nhỏ. Trong vòng tròn đó là một tòa lâu đài xinh xắn nhưng rất tráng lệ. Tuy chỉ là lâu đài cảnh nhưng nó cũng có một cái cửa be bé và có một nàng Bạch Tuyết đang từ đó chui ra. Bên ngoài có một nàng tiên cá. Nhưng nàng tiên cá này thì hơi lạ vì nàng ấy có cả đuôi và chân. Chiếc đuôi của nàng lấp lánh vàng trong nắng và kéo lê dưới đất, còn đôi chân đi giày cao gót của nàng thì chạy nhảy lung tung khắp mọi nơi!

Đám trẻ hiếu kỳ nhìn ngắm từng nàng công chúa, hai chàng hoàng tử đứng bên cũng bị chúng xăm soi. Người áo xanh quần trắng tấm choàng đỏ, người áo đỏ quần trắng tấm choàng xanh. Chúng còn hỏi bố mẹ đây là hoàng tử gì, còn kia là hoàng tử gì, bố mẹ đành chịu chết và trả lời đại. Nhưng các hoàng tử chỉ có thể bị lẫn lộn với lũ trẻ, chứ với các công chúa thì còn lâu nhé. Bởi vì đó là các đôi.

-Chúng ta còn thiếu một nàng công chúa nữa! Ai tham gia nào! – Cô gái dẫn chương trình hỏi mọi người rất dễ thương, các bé gái thì cứ nhao nhao giơ tay mà chẳng bé nào được chọn.- Phải là người lớn nhé, phải cao thế này này! - Cô dẫn chương trình giơ tay lên đầu và duyên dáng đáp lại các bé. – Nào, xin mời các bạn, hãy cùng góp vui cho các bé! Giơ tay lên nào!

Có khá nhiều cánh tay giơ lên, Dẫn chương trình đưa mắt tìm kiếm.

-Ôi, cảm ơn các bạn, tôi sẽ phải lựa chọn rồi!

Trong vòng vây khán giả nhốn nháo gồm cả trẻ con và người lớn, Thảo đang nhoi nhoi, cô vừa thò được mặt vào, bàn tay nuốt nà giơ cao, nét hưng phấn bùng trên khuôn mặt, người dẫn chương trình lập tức chú ý đến và hối hả bước tới.

-Đây rồi! Công chúc cuối cùng của chúng ta đây rồi! Em vào đây! Vào đây! – Dẫn chương trình nói rồi kéo Thảo vào luôn.

Thảo được chọn, thích quá quên cả Phúc đang bị kẹt ở trong đám đông.

-Hoàng tử đâu? Có không? – Dẫn chương trình sốt sắng.

-Dạ có, anh ấy kia! – Thảo vẫy ra Phúc – Anh ơi! Vào đây!

-Ôi, hoàng tử đẹp trai quá! – Dẫn chương trình trầm trồ, nhìn Phúc đang thận trọng len qua đám trẻ con, trán đầm mồ hôi.

Phúc và Thảo đứng giữa sân khấu, lũ trẻ reo hò sung sướng. Một người mang áo hoàng tử đến khoác lên người Phúc, nó có màu vàng rực rỡ, còn Thảo cũng được hóa trang với bộ váy áo màu xanh da trời. Nhoáng cái đã mặc xong, tuy hơi lụng thụng nhưng vẫn khá là lộng lẫy. Thảo còn được người hóa trang tô vôi cho chút son, son lem cả ra ngoài khiến công chúa trở nên ngộ nghĩnh, bọn trẻ đều cười nắc nẻ mà công chúa chẳng biết tại sao.

-Trò chơi của chúng ta có thể bắt đầu được rồi, mời các công chúa đi vào bên trong thung lũng. Quái vật đâu, hãy xuất chiêu. Xem có hoàng tử nào đủ hùng dũng để vượt qua và cứu được công chúa của mình không.

“Thung lũng” là những tấm vách to bằng bìa cứng có in hình núi đá xám xịt. Chúng được xếp dàn hàng ngang ra che lấy các nàng bên trong, còn bên ngoài ba chàng hoàng tử đang hồi hộp chiêm ngưỡng dãy núi “hiểm trở” đó. Một con quái vật áo đen từ trong cửa lâu đài chui ra, dang tay nhảy ra phía trước khua khoắng chân tay loạn xạ. Lũ trẻ phấn khích hò hét ầm ĩ, cổ vũ các hoàng tử cố lên.

-Ta đã bắt được rất nhiều nàng công chúa – Quái vật cất giọng ồm ồm sặc mùi đe dọa – Mấy tên hoàng tử nhãi nhép kia! Các ngươi có biết công chúa của mình bị giam giữ ở đâu không? Hãy nhớ là các nàng ấy đều bị ta giam riêng rẽ, và hiện giờ đều vẫn đang ngất thuốc mê. Các ngươi phải gọi đúng tên nàng thì công chúa của mình mới dậy được. Còn nếu gọi sai thì nàng ấy sẽ chỉ tỉnh dậy sau... một trăm năm nữa!

-Ôi thật là nguy hiểm – Dẫn chương trình tỏ ra sợ sệt – Vậy thì các hoàng tử hãy cố lên nhé, hãy nhớ rõ công chúa của mình là công chúa nào! Thời gian sẽ chỉ là hai phút thôi! Bắt đầu! – Xin chào hoàng tử, chàng hãy gọi tên công chúa của mình đi!

Ba chàng hoàng tử đứng dàn hàng ngang với ba màu áo choàng khác nhau, màu đỏ, màu xanh và màu vàng là của Phúc. Dẫn chương trình đưa mic cho hoàng tử thứ nhất.

-Dạ thưa chị, công chúa của em là nàng Bạch Tuyết!

-Oa! Đúng rồi! Chúc mừng hoàng tử, công chúa Bạch Tuyết của chàng đã thức dậy rồi kia!

Bên trong thung lũng có tấm biển ghi chữ “Công chúa Bạch Tuyết” giơ cao lên. Lũ trẻ hoan hô ầm ĩ.

-Công chúa Bạch Tuyết ơi, hoàng tử của nàng đã tới rồi, hãy yên tâm mà đợi chàng cứu nhé! – Dẫn chương trình vẫy vẫy tay hướng về phía tấm biển đó

rời bước tới hoàng tử thứ hai. – Còn hoàng tử này, chàng đã sẵn sàng chưa, tôi cảm giác chàng đang rất ư là tự tin đấy.

-Dạ vâng, đúng, em phải biết công chúa của em là ai chứ. Cô ấy chính là Nàng tiên cá!

Nhạc đội vang, báo hiệu chiến thắng của hoàng tử thứ hai, tấm biển ghi “Nàng tiên cá” được giơ cao từ trong thung lũng. Lũ trẻ lại hò hét vui sướng.

-Được rồi, chúng ta hãy nén lại sự hồi hộp các nàng nhé, các hoàng tử rất tài giỏi và sẽ tới cứu các nàng ngay thôi. Còn bây giờ chúng ta còn phải đánh thức một nàng công chúa nữa. Xin mời hoàng tử cuối cùng.

Míc chìa vào Phúc. Lũ trẻ phấn khích reo hò, nhưng chỉ vài giây thì lắng lại, bởi vì Phúc đang... tịt. Quái lạ, Thảo là công chúa gì nhỉ? Phúc cố lục lại trí nhớ. Trời ơi, sao ngày xưa mình không chịu khó đọc truyện cổ tích nhiều hơn một tí, Phúc nhớ tới giá trị siêu nhân to lớn của mình hồi bé và... ân hận.

-Chú ơi, công chúa ngủ trong rừng đấy!

-Không công chúa Barbie đấy chú ơi.

-Ồ, công chúa lọ lem chứ!

-Không phải, đây là công chúa băng tuyết!

-Công chúa phép thuật!

Lũ trẻ xung quanh nhắc, Phúc hóng tai nghe các vị cứu cánh nhỏ tuổi của mình, sau một hồi thì càng thấy mù mịt, thế giới các nàng công chúa thật vĩ đại!

-Sắp hết giờ mất rồi, cô lên hoàng tử áo vàng ơi! – Dẫn chương trình nhắc – Đừng có để công chúa của mình ngủ thêm một trăm năm nữa! Mười. Chín. Tám. Bảy. Sáu. Năm...

-Công chúa Lọ lem – Phúc bật ra từ trái tim mình. Nói xong anh nín thở nhìn tất cả cũng đang im lặng.

Chợt từ trong thung lũng, tấm biển ghi chữ “Công chúa Lọ lem” từ từ giơ cao, tất cả mọi người vỗ tay reo hò ầm ĩ.

Phúc thấy sung sướng, cứ như là mình vừa... đánh thắng quái vật thật! Thảo ơi, em đúng là nàng lọ lem đấy. Phúc liếc tấm biển Thảo đang giơ, hình như người đang giữ nó cũng run run xúc động.

“Ai đã hại Bạch Tuyết?”; “Bạch Tuyết có những người bạn nào?”; “Hoàng tử đã tìm được Bạch Tuyết ở đâu?”

“Nàng tiên cá và Hoàng tử, ai cứu ai trước?”; “Để được ở bên hoàng tử, nàng tiên cá đã phải hi sinh thứ gì?”

Quái vật đưa ra một đồng thử thách và hai hoàng tử áo đỏ áo xanh đều trả lời ngon lành, cứ như họ mới “ôn bài” xong vậy. Đến lượt mình, Phúc lại thấy hồi hộp vì vốn chuyện cổ tích trong đầu quá ít ỏi. Nhìn nàng Bạch Tuyết và nàng Tiên cá đã được hoàng tử của mình “cứu” ra ngoài, Phúc phát thèm.

-Hoàng tử và Lọ lem đã lần đầu gặp nhau ở đâu? – Quái vật gầm gừ hỏi.

-Ở một ngôi biệt thự - Phúc trả lời và mong mình lại gặp may lần nữa.

-Trời ơi, phải nói là lâu đài chứ - Dẫn chương trình nhắc rồi bụm miệng cười.

-Thế sau đó Hoàng tử có giữ Lọ lem ở lại lâu đài được không? – Quái vật tiếp tục.

-Hoàng tử đã không giữ được, và đã phải mất rất nhiều công sức để đi tìm nàng ấy. – Phúc trả lời luôn cùng khuôn mặt hoài niệm.

-Tại sao vậy, có phải vì Lọ lem không muốn gặp lại hoàng tử không?

-Không phải, Lọ lem rất muốn gặp lại hoàng tử nhưng cô ấy đã gặp phải kẻ xấu, hắn đã dùng mọi mưu mô để giữ công chúa lại nhưng cuối cùng vẫn không thể thắng được, cuối cùng chúng tôi vẫn đến với nhau.

-Oa, được lắm, vậy làm thế nào mà hoàng tử tìm được lọ lem thế?

Phúc mím môi suy nghĩ.

-Chiếc giày! Chiếc giày! – Bọn trẻ nhao nhao nhắc.

-Chiếc khăn!

-Xe ngựa!

Phúc lại một phen loạn óc. Khăn? Giày? Xe ngựa? Trời đất ơi, em bắt anh phải làm cái gì thế này vậy Thảo? Phúc méo mặt.

- Thế nào hoàng tử, có muốn cứu công chúa không, sao cứ đứng im mãi vậy? Sắp hết giờ rồi. Mười lăm, mười bốn, mười ba...

Phúc căng óc. Không thể “bịa” được rồi, phải nhờ đến quần chúng nhí thôi. Phúc sàng lọc âm thanh, hình như tiếng chiếc giày được nhắc nhiều hơn cả, mà đôi chân Thảo xô vào đôi giày nào thì cũng xinh lắm ý...

- Năm, bốn, ba... hai...

- Chiếc giày! – Phúc kịp nói và nhìn các em bé. Cả lũ tung chân tay lên vì vui sướng.

- Vâng, đúng. Hoàng tử đã đem chiếc giày còn lại để đi tìm công chúa, và đã cứu được công chúa lọ lem của chúng ta! Xin mời hoàng tử – Dẫn chương trình hô hô đưa tay mời Phúc vào thung lũng.

Phúc vào ngay bên trong. Thảo nhìn thấy anh liền mừng yêu.

- Sao anh trả lời lâu thế?

- Khó quá!

- Eo ơi, thế mà cũng khó – Thảo chu mỏ, lườm yêu thêm một cái.

Rồi trong khi Phúc còn gãi đầu gãi tai thì Thảo đã nắm tay kéo Phúc ra ngoài.

Và bây giờ là các công chúa và hoàng tử được nhận phần thưởng. Nó được trao trình trọng từ tay người dẫn chương trình. Trao cho hai cặp kia xong là đến cặp của Phúc. Thảo thì nhong nhong muốn nhận quà nhưng mà phải nhường vai trò này cho Phúc, trong khi Phúc còn bận... quệt mồ hôi.

- Chúc mừng Lọ lem, hôm nay thật vất vả cho Hoàng tử quá – Cô nàng dẫn chương trình nháy mắt với Thảo và trao quà cho Phúc.

Một gói bím bím! Thật là chưa bao giờ thấy một món quà nào... giá trị như thế. Phúc nhận nó với tất cả niềm vui sướng. Anh giờ cao nó lên vẫy vẫy. Mọi người vỗ tay rần rần.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Và địa ngục

- Anh đến bóp chân cho em nhé?

- Xí, còn lâu, em mời em tự bóp cơ.

- Hay là để anh đến... đấm lưng cho em vậy?

- Gì chứ? Em mà mời lưng á. Hi hi, em thấy anh mới là người cần phải đấm lưng.

- Thế thì anh đến... em... đấm lưng cho anh vậy?

- Không thế. Còn lâu.

Thảo ôm cái điện thoại cười nho nhỏ ở góc giường, bên cạnh Nhung đang ngủ, dí gối trên đầu.

- Hai người có thôi đi được không, cho tôi còn ngủ với... - Nhung rên rầm.

Thảo tắt điện thoại, nằm nhắm mắt, cô lại thấy cảnh công viên mơ mộng hiện ra, cô đã được một hoàng tử dắt tay đi khắp mọi nơi mọi chốn. Anh ấy... đúng là một vị hoàng tử... oai phong... lịch thiệp, trong khi mình thì... đã thật quá khích, anh ấy hẳn sẽ cười mình lắm. Ôi xấu hổ quá, làm sao dám gặp anh ấy nữa đây.

- Lạy bà đó, nằm im cho tôi một cái, mai tôi phải đi làm sớm – Tiếng Nhung gất trong con ngái ngủ.

Thảo sực nhớ mình cứ cục cựa nãy giờ. Cái đồ không tâm lý, cô cũng đã bao lần chịu đựng mỗi khi Nhung đổi người yêu đấy thôi. Đúng là chỉ biết có mình. Thảo xụ mặt nhìn Nhung đang vừa ngủ vừa... nhả. Mà chẳng sao cả, mai cô cũng cần dậy sớm, Phúc hay soi xét từng cái quầng mắt của cô lắm, thôi ngủ thôi.

Không gian im ắng, chỉ có tiếng thờ nhè nhẹ của hai cô gái trong phòng tối.

Bỗng nhạc chuông điện thoại của Thảo vang lên giữa đêm khuya, cả hai cùng thức giấc.

-Trời ơi, yêu cái kiểu gì vậy? Không cho người ta ngủ hả? – Nhưng rít lên, vẫn nhắm tịt mắt.

-A lô, mẹ ạ? – Thảo lo lắng – Có chuyện gì thế mẹ?

-Thảo ơi, mẹ... mẹ... con về với mẹ một chút đi... - Tiếng mẹ Thảo run run trong điện thoại.

-Sao ạ? Mẹ làm sao ạ? – Thảo hoảng hốt.

-Mẹ mệt, mẹ muốn con về.

-Mẹ mệt thế nào?

-Mẹ chỉ hơi mệt thôi, con đừng lo... đêm hôm thế này, con phải đi ô tô nhé, phải... phải nhờ bạn chở về bằng ô tô nhé?

-Nhưng mà mẹ làm sao? Mẹ phải nói là mẹ bị làm sao đã chứ?

-Mẹ không sao, nhưng mẹ muốn con về. Nhớ... nhớ phải đi bằng ô tô đấy nhé.

Nói rồi bà tắt máy.

Cái gì? Thảo nhăn mày, cái gì mà cứ ô tô với chả ô tô? Nhưng mà chẳng có thời gian nữa, Thảo quỳnh lên bấm gọi ngay cho Phan.

-Phan ơi, mẹ mình mệt nên bây giờ mình phải về quê, cậu có quen ai có ô tô không, mượn chở mình về quê với!

-Không. Mình không quen ai cả.

-Thế còn Thư?

-Mình với Thư giờ không còn liên quan nữa.

-Phan... - Thảo cầu cứu.

-Bảo Phúc đi.

-Nhưng mà... - Thảo lo sợ.

-Hãy gọi cho Phúc, lúc này sức khỏe mẹ cậu là quan trọng nhất.

Ở đầu dây kia, Phan tắt máy, anh chán nản ném chiếc điện thoại lên tủ đầu giường. Chiếc điện thoại va vào cái gạt tàn phát ra tiếng cạch khô khốc. Ở đó chiếc đèn ngủ cũ kỹ đang tỏa ra thứ ánh sáng nghèo nàn đủ soi rõ cái gạt tàn đầy đầu thuốc lá. Anh lại có một đêm không ngủ.

“Thằng kia, mày làm thế nào mà con Thảo bây giờ cứ quần lấy thằng Phúc như sam thế?” Phan nhớ lại cái lúc anh bị hai gã tay sai của lão Mạnh tóm lại hỏi tội, đó mới chỉ là lúc tồi.

“Tôi đã ngăn cản hết sức nhưng họ cứ thích nhau thì tôi biết làm sao”

“Mày nghe đây, mày chưa kết thúc được đâu, đêm nay mày phải làm cho con Thảo đi cùng với thằng Phúc về quê. Rất đơn giản, mày chỉ cần...”

Phan vò đầu khi nghĩ tới những mệnh lệnh của chúng “Thảo ơi, xin lỗi em, đằng nào thì em cũng phải đối diện thôi”.

Chiếc xe hơi đen lao vun vút trên đường quốc lộ, hai dãy đèn đường tỏa xuống cho thấy con đường phía trước dài hun hút. Trong xe Phúc tập trung lái, nhưng không ngừng quan tâm đến Thảo ngồi bên.

-Em yên tâm, nếu có gì anh sẽ đưa mẹ em đi bệnh viện, anh đã mang tiền theo người. Số tiền anh Thông bảo sẽ cho em vay, em cũng không cần phải vay nữa. Anh sẽ cho em. Việc ốm đau của mẹ em cũng vậy, từ nay cứ để anh lo.

“Anh ấy lại biết chuyện mình vay anh Thông tiền”. Thảo nhìn Phúc không chớp mắt. Cô sẽ không trách Thông, không trách Phúc, họ thông đồng với nhau là để tốt cho cô mà thôi. Nhưng họ đang hiểu lầm mục đích cô vay số tiền đó, cô đã có được một nửa số tiền trả nợ, giờ cô vay Thông là để trả hết số nợ cho ông Mạnh trước khi đến hạn.

-Kể cả những việc khác, em cần gì cứ nói cho anh biết, bao nhiêu anh cũng cho em được.

Lời của Phúc nói cứ chắc như đinh đóng cột. Cô biết đời mình đã sang trang mới.

Trời tờ mờ sáng thì Thảo về đến nhà. Bất chấp gương mặt đầy khó hiểu của Phúc, Thảo kiên quyết không cho anh vào nhà. Cô bắt anh đỗ xe tít ngoài đường và ở trong đó chờ. Để yên tâm cô còn dặn, ai hỏi thì không được nhận anh là gì của cô hết.

Cổng mở, cửa chỉ khép hờ, gọi không thấy tiếng mẹ trả lời, cô vào ngay phòng ngủ, nhưng người cô gặp không phải là mẹ, mà là... ông Mạnh.

-Ông làm gì ở đây vậy? – Thảo kinh ngạc – Mẹ tôi đâu?

-Mẹ cô đang làm com ở dưới bếp. – Ông Mạnh mặt lạnh te.

-Mẹ tôi đang mệt mà... mà sao ông lại ở đây? – Thảo bắt đầu thấy nghi ngờ những lời của mẹ trên điện thoại.

-Hừ, mẹ cô chả có làm sao hết! – Ông Mạnh hần học đứng lên đến gần góc buồng, ở đó có mấy bao tải cũ đang phủ lên cái gì đó. Ông cúi nhắc mấy bao tải ấy lên. Một loạt những dao, kiếm, cùn, xích hiện ra, màu thép lạnh sáng lên ghê rợn.

-Cô nói đi, tôi phải xử lý thằng ấy như thế nào? – Lão gầm lên.

-Ôi... - Thảo khuyu xuống trước cái đồng sắt thép ấy.

-Chúng mày tí tởn đến nỗi người ta phải đưa lên trên báo. Mày có gì để cãi không? – Ông Mạnh rít qua kẽ răng.

Thảo ngược nhìn ông Mạnh, chân tay bần rùn, khuôn mặt lão trông đầy hiểm độc.

-Tao sẽ cho cái thằng đấy mất một cái tai trước, xem mày còn thấy nó đẹp trai được nữa không.

-Đừng! – Thảo vội ôm lấy chân ông Mạnh, cơ thể cô mềm sụn muốn đổ xuống - Tôi xin ông, tôi sai rồi, tôi sẽ không yêu anh ấy nữa, hãy phạt tôi thôi, phạt tôi thôi...

-Hừ. Phạt mày thì tao thiếu gì cách, nhưng thằng đó, nó có chịu xa mày không.

-Có, có, anh ấy sẽ... ông Mạnh, chỉ cần tôi rời xa anh ấy thôi, anh ấy sẽ...

-Có chắc không. Nếu như nó còn bám theo mày nữa, thì thôi, tao cắt của nó luôn cả hai tai đấy.

-Không. Ông Mạnh! – Thảo run lập cập – Hãy giúp tôi, hãy giúp tôi dứt bỏ được anh ấy.

-Giúp ư, mày đưa tình với nó rồi bây giờ cần tao giúp. Vậy tao cho nó què luôn để khỏi phải theo mày.

-Không, đừng dọa tôi, tôi không chịu nổi nữa đâu – Thảo thở hồn hển, ôm chặt lấy chân ông Mạnh – Hãy giúp tôi... tôi tin là ông có cách...

-Ông Mạnh, nói gì thì nói đi! Đừng có dọa con bé nữa! – Mẹ Thảo từ dưới bếp nhảy lên đỡ Thảo dậy.

-Mẹ, mẹ bảo ông ấy giúp con đi, giờ con muốn bỏ anh ấy – Thảo gào khóc- Chỉ cần con bỏ được anh ấy, ông ta sẽ không làm gì anh ấy nữa!

-Mẹ biết rồi, đứng lên con, đứng lên rồi nói chuyện – Mẹ Thảo đau khổ kéo Thảo dậy. Nhưng Thảo vẫn trì lại, còn muốn quỳ dưới chân ông Mạnh.

-Mẹ, hãy để con quỳ với ông ấy, để con thề với ông ấy, chính con là người có tội, anh ấy không liên quan gì hết, không có lỗi gì hết, anh ấy không biết chuyện của con...

-Nhận tôi làm chồng đi! – Ông Mạnh ngắt lời.

-...? – Thảo kinh ngạc nhìn ông.

-Nếu cô không nhận tôi làm chồng thì tự đi mà tìm cách cắt đuôi nó.

Thảo hiểu ra, lão nói đúng, quay lại cũng thấy mặt mẹ mình tỏ ý bằng lòng.

-Bây giờ cô gọi nó vào đây mà giới thiệu đi.

Thảo nhìn ra cửa, một chuyện kinh khủng nữa đang đợi cô.

-Mau lên, mấy thằng đàn em của tao cứ đến giờ là chúng nó hành động đấy.

-Tôi đi ngay, tôi đi ngay! – Thảo quệt nước mắt.

Cô vừa lao ra đến cổng thì đã thấy Phúc đang đi vào. Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Thảo, Phúc lao tới.

-Không. Đừng động đến em! – Thảo đẩy Phúc ra.

-Em... em làm sao thế?

-Anh Phúc, em đã giấu anh một chuyện.

-Xin chào, bà xã nhà tôi thật là thất lễ, ai lại để khách ở ngoài chờ như thế này - Ông Mạnh đã nhảy ra sân nghênh tiếp – Mời anh vào, mời anh vào.

-Ai thế? Bố em à? – Phúc quay hỏi nhỏ Thảo, mặt chuẩn bị tinh thần “ra mắt”.

-Không, đó là... đó là... chồng em – Thảo nhắm tịt mắt.

-Cái gì?

-Chồng em đây.

-Cái gì?

-Xin lỗi, em đã có chồng.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Uất hận

Xe Phúc lại lao vun vút trong buổi sớm đầu đông. Trời nặng trĩu, mây giăng như những làn khói xám. Anh muốn thoát thật nhanh khỏi cái vùng quê lạnh lẽo chết chóc kia. “Vợ chồng tôi đang phải trả nợ, mẹ vợ tôi sức khỏe thì cũng không được tốt cho lắm, vợ chồng tôi đành phải mỗi người một nơi để giải quyết khó khăn này...”. Không có một sự thật nào tàn nhẫn hơn thế. Không có một trái tim nào độc ác hơn thế. Cô ta đã giết anh.

A a a a...! Tiếng hét của Phúc vang xa giữa mây trời. Trên đỉnh tòa tháp CDI cao ngất, cái dáng của anh nhỏ xíu giữa không gian bao la.

A a a a...! Anh lại hét, tiếng hét tan vào không trung, biến đi như chưa hề có.

A a a a...! Anh vẫn hét, hét để xả hết đau đớn, hét đến khản cả giọng...

Không còn sức nữa, anh ngồi thu lu ở góc sân thượng, sụp đổ, trơ trọi.

-Phan, cậu bảo mình phải làm cách nào đi. Minh... mình không muốn... mình không muốn phải thôi việc, mình cũng không muốn rời khỏi chỗ này, mình muốn tất cả trở lại như xưa, mình ân hận lắm, giá như mình nghe lời cậu... - Thảo ngồi trong phòng trọ ôm cái điện thoại, tâm trạng bấn loạn, mặt đỏ hoe.

-Bình tĩnh đi Thảo, mình cũng đang nghĩ... không được cưới, rồi sẽ có cách. – Tiếng Phan lo lắng trong điện thoại.

-Cách nào đây, mình đã phải xin nghỉ việc, mình cũng phải dọn khỏi chỗ này, mình sắp phải làm đám cưới. Nếu như mình không làm thế, thì lão sẽ hại anh ấy mất. Lão đã nói là làm vậy. Mình sợ lắm. Hu hu...

-Đừng sợ, Phúc cũng không phải là dễ hại. Nó... nó cũng..

-Anh ấy rất dễ bị hại, cậu đừng có an ủi mình như vậy! Hu hu... anh ấy không có võ như cậu, anh ấy còn không biết đánh nhau, anh ấy chỉ là một công tử... Huhu... huhu...

-Không phải là như vậy đâu Thảo ơi! Đừng khóc! Nín đi nghe mình nói này!

-Huhu... – Thảo hai tay bưng mặt khóc rức, chiếc điện thoại rơi khỏi tay cô rớt xuống giường.

Cửa phòng chợt bật mở, Phúc bước vào, Thảo ngẩng mặt nhìn anh lấp bắp.

-Anh Phúc... anh... anh Phúc... – Cô không thể nói được gì vì tình trạng anh quá kinh khủng, mặt xám xịt, quần áo rách thêch, mà vẫn cái bộ hóm quạ, mắt thì giống như loài thú dữ.

Tiếng chuông điện thoại cô reo, chiếc điện thoại ở dưới nền nhà đang rung, màn hình sáng lên chữ “Phan”.

-Bây giờ thì cô lại quay về với nó đấy hả? – Phúc đã thấy chữ đó và cười nhạt – Cô nghĩ việc để chạy theo nó có đúng không?

Nói rồi Phúc đẩy cánh cửa phòng đóng ập lại, tiến về phía cô.

-Nó chắc chắn biết cô đã có chồng, nó có thể dung túng cho cô điều đó. Nhưng tôi thì không! Đồ lằng lộn, đồ đi thả!

-Em xin lỗi anh, em xin lỗi anh... – Thảo lùi dần vào góc giường.

-Xin lỗi à, cô là loại không có trái tim! Sao cô dám lừa tôi như thế!

-Xin lỗi anh... em ngàn lần xin lỗi anh... – Thảo rúm người nhìn Phúc đang tiến tới, đôi mắt anh làm cô linh tính chuyện không lành.

Anh tóm chân cô lôi trượt ra chiếu, chỉ một giây cô đã chuyển sang tư thế nằm, đầu được đỡ trong tay anh, vai áo cô bị anh kéo xuống.

-Bỏ em ra! Bỏ em ra! Anh đánh em chứ đừng có làm như thế này! Đừng có thế này! Bỏ em ra! – Thảo nghẹn ngào khóc. Cô không dám gào to dù có thể làm như vậy, đến mức này cô vẫn chỉ nghĩ cho anh, sợ có ai chạy đến thì anh sẽ bị rắc rối.

Thảo cố vùng vẫy nhưng cô cảm thấy mình không có lấy nổi một phần trăm chống cự. Anh bằng xương bằng thịt mà chắc như khối thép. Nước mắt nhạt nhòa, cô tha thiết gọi tên anh.

-Xin anh... Anh Phúc ơi... Anh Phúc ơi...

Không hiểu sao cái khối thép trên người cô nó mềm lại. Anh từ từ thả cô ra và đứng dậy ra khỏi giường. Cô ngồi dậy, luống cuống kéo áo, co chân, ôm ngực, rúm rỏ trước mặt anh.

-Nếu đã chung thủy với ông ta như thế, thì tại sao cô lại lằng nhằng? – Phúc nghẹn giọng.

-Em... - Thảo ngẩn ra.

-Về! Về ngay với lão ta! – Phúc đột nhiên quát - Tôi sẽ không để cô ở đây nữa! Cô phải về cái chỗ của cô! Về!

Thảo ngạc nhiên, tròn mắt nhìn anh.

-Cái nơi cái chôn của cô ở đâu thì cô phải về ở đó! Cút về! Đừng có ở đây mà lằng nhằng, đi thả! – Phúc trừng mắt quát tiếp.

Cô hiểu rồi, nước mắt lại tiếp tục tràn ra, cô đang ngấm tận cùng đau khổ.

-Xếp đồ rồi đi về! – Phúc chỉ tay vào cái tủ áo, mắt vẫn lên đồ quạch.

-Vâng... - Thảo nghẹn ngào, rồi xuống giường.

Bộp! Phúc dậm nát cái điện thoại của cô trên nền nhà, nghiến răng.

-Tôi cấm cô, cấm cô gọi điện cho nó! Nếu mà lằng nhằng, thì cô chỉ được với tôi! Với tôi!

Ôi... thảo run lập cập, không thể biết tiếp được con giận của anh... cô sẽ làm hết, làm hết những gì anh nói. Cô lẩm lủi nhặt vài thứ đồ của mình.

-Tôi sẽ đưa cô về! Ngay bây giờ! Tôi sẽ trả cô cho cái thằng chồng của cô! Hừ! Một lão già khờ khạo! Nhưng cô hãy nhớ, từ bây giờ cô đã có tôi! Có tôi! Từ giờ đó cô đi lằng nhằng được! Trên đời, tôi ghét nhất là cái thứ như cô! Đồ lằng lộn!

Nước mắt Thảo rơi cả xuống mấy bộ quần áo đang xếp, cô kéo khóa túi lại, cần phải đi khỏi đây nhanh, cần phải kết thúc con giận của anh nhanh. Bên tai cô Phúc vẫn tiếp tục đay nghiến.

-Cái mặt cô mà còn biết khóc sao? Cô đã làm cho lão chồng cô mọc đến mấy cái sừng rồi thế? Tôi sẽ đích thân trao trả lão ta cái thứ đi thả này. Tôi sẽ nói cho ông ta biết. Để xem cô có còn đi được nữa không! Khốn kiếp!

Thảo thấy bùn nhùn chân tay vì cái việc anh định làm, nhưng cô không dám hé miệng, cô quá sợ con giận của anh, có lẽ suốt cuộc đời cô sẽ không quên được nó.

Đồ đạc mau chóng xếp xong, chỉ là một cái túi du lịch nhỏ. Anh xách cho cô và cô cun cút đi theo.

Anh phóng ngay một mạch từ chỗ cô trọ về thẳng Thái Bình. Ngồi trong xe, cô cứ im re, thỉnh thoảng sợ sệt liếc anh. Còn anh cũng chốc chốc lại nhìn cô, cảm thù, hằn học...

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Những trái tim tan vỡ

Xin lỗi, tôi không biết đây là con bò của ông, nó bị đi lạc, bây giờ đã biết nên tôi đem trả nó lại cho ông. Mong ông hãy cẩn thận giữ lấy, ở đâu cũng có cỏ xanh.

Thảo bị Phúc đẩy vào lòng ông Mạnh, trong căn nhà của ông. Rồi cô và lão cùng đơ ra chứng kiến Phúc lạnh lùng quay lại xe, chiếc xe vút đi.

-Hay! – Lão ré lên – Em có thằng bồ hơi bị hay! Há há! Anh chưa thấy có thằng nào như vậy đây! Há há!

-Ông toại nguyện chưa – Thảo đứng lên – Người ta đã bỏ tôi rồi đấy, người ta không liên quan gì đến ông đâu.

-Mày xui nó à? – Đột nhiên lão quay phắt giọng nghi ngờ.

-Cái gì?

-Thế tại sao nó lại giống như thằng điên vậy?

Thảo lẳng lặng đi ra cửa. Lập tức cô bị kéo lại và lão ôm cô chặt.

-Bỏ ra... bỏ ra... - Cô vùng vẫy.

-À, mày vẫn còn chống lại à, đã là con nợ hai tỉ, mày chỉ còn cách cưới, không thì mày lấy gì để trả tao đây!

Lão cố hôn cho được. Cô cật lực tránh.

-Á! – Lão hét vì bị cô cắn mạnh vào cánh tay

Bốp! Cô cũng bị lão tát ngay một phát. Cô đứng rũ rượi trước mặt lão

-Mày... giờ này mà mày vẫn còn... mày còn tiếc nó có phải không! – Lão rít qua kẽ răng.

-Tôi đã về với ông rồi, ông đã thấy... - Thảo nói rồi mím môi cắn phẫn.

-Vậy thì... lên giường. – Lão hầm hè, chỉ tay lên gác.

-Còn chưa cưới mà! – Thảo hét.

-Được! – Lão nhếch môi nham hiểm.

Đường quốc lộ vắng tênh, một chiếc xe hơi đen đang lao với tốc độ cao chợt đột ngột giảm tốc độ rồi tạt vào rìa đường đổ khựng lại. Trong xe, Phúc tay nắm vô lăng, mắt nhìn trừng về phía trước, căng thẳng với suy nghĩ vừa mới xuất hiện “Có khi nào... lão sẽ đánh cô ấy không? Có khi nào thế không?... Không được! Phải quay lại xem đã.”

Lập tức xe chuyển bánh quay ngược lại, rồi lại lao vút về hướng Thái bình. “Thảo, anh sẽ cứu em, anh tuyệt đối không để lão đánh em!” Phúc đau khổ nhả ga mạnh hơn.

Chợt có điện thoại, liếc thấy Phan gọi, Phúc sựng người, hai thằng vốn không bao giờ muốn nói chuyện với nhau, nhưng lão chồng của Thảo tính nét thế nào chắc Phan biết, hẳn sẽ giải quyết nồn nóng của anh lúc này. Phúc giảm tốc độ để nghe.

-A lô! – Phúc nói.

-Phúc! Ông có biết Thảo ở đâu không? – Tiếng Phan gấp gấp.

-Ở quê. Tôi vừa tống cô ta về quê!

-Gi?

-Thảo sống có hạnh phúc không? – Phúc hỏi luôn.

-Cái gì?

-Vợ chồng cô ta có hạnh phúc không? – Phúc nhắc lại, sốt ruột hơn.

-À, cái này thì... - Giọng Phan lúng túng.

-Nói đi, chuyện này ông phải biết, Thảo có hạnh phúc không? Cô ta lấy chồng từ bao giờ? Và tại sao cô ta lại có một cuộc hôn nhân như vậy? – Phúc gào loạn lên.

-Phúc, ông phải bình tĩnh...

-Không thể nào bình tĩnh được nữa! – Phúc cướp lời – Tôi đã chờ cô ta về với ông ấy! Tổng trả tận tay! Giờ tôi muốn biết ông ta có phải là một kẻ vũ phu không? Ông ta đã bao giờ đánh Thảo chưa? Trả lời đi!

-Ông nói là ông đã chờ Thảo về quê rồi sao?

-Phải, tôi bắt cô ta về quê đấy, cô ta phải sống với chồng! Ông đừng có lòng thông được nữa!

-Đồ thần kinh! Nghe tôi nói đây, chúng ta phải ngăn chặn cái đám cưới ấy lại. Thảo sắp lấy chồng rồi, Thảo sắp lấy lão ta.

-Cái gì? – Phúc tưởng mình nghe nhầm.

-Họ chẳng phải vợ chồng gì hết. Hãy nghe tôi kể chuyện của Thảo đây...

Chiếc xe con đen sang trọng đang lao vun vút trên đường quốc lộ. Trời trưa ảm đạm, không nắng, không mưa.

Cái tiết trời xám xịt không ra sáng không ra chiều ấy lan tới tận vùng quê Thảo. Làng đang trong giấc ngủ trưa, vẻ xơ xác của quê nghèo trong tiết trời âm u khiến nó càng thêm phần hiu quạnh.

Buồng ngủ Thảo phải bật đèn thì mới đủ sáng dù cửa sổ đã mở tung. Mẹ Thảo đang buộc miệng một cái bao tải lại. Còn Thảo thì đang ngồi trên giường là một bộ quần áo.

-Giờ phải gấu hết số hàng này đi cái đã – Mẹ Thảo lầm bầm – Mình làm mình ăn chứ biết đâu mà chờ người ta. Ông ấy bảo mẹ không làm nữa nhưng mà mẹ phải giữ mỗi hàng này, gửi tạm nhà hàng xóm vậy.

Không thấy Thảo trả lời, nhìn cái dáng sau lưng đang lăm lăm là cái áo, bàn tay đưa chậm chậm chắt chửa một tâm can trĩu nặng. Mẹ Thảo chạnh lòng đến bên.

-Hay là con giả ốm vậy, nằm đắp chăn đi, lão đến mẹ bảo con ốm, thế là hoãn.

Thảo lắc đầu, một giọt nước mắt nhỏ xuống chiếc áo trải phẳng lì.

-Cứ như vậy đi, rồi lại nghĩ tiếp. – Mẹ Thảo thúc – Thôi, đừng là nữa. Nằm đi.

Thảo lại lắc đầu.

-Thêm ra được vài ngày, mẹ con mình sẽ có thời gian nghĩ tiếp, biết đâu đấy...

-Không, giờ con chỉ lo cho tính mạng của anh ấy thôi, con... con lo từng ngày từng giờ ý. – Thảo nghẹn ngào.

Mẹ Thảo thở dài, rồi nhìn nét mặt đưa đám của con, bà lại cố.

-Hay... hay là... Hay là con cứ nói hết cho Phúc đi, nói ra... biết đâu nó lại giúp được con.

Bàn tay Thảo chợt dừng lại, cô dựng bàn là đấy, suy nghĩ giây lát.

-Không được đâu mẹ ạ - Cô lại lắc, giọng buồng náo nề – Con không dám đâu, con không dám làm trái lời lão nữa đâu. Không dám một điều gì hết. Bởi vì lão sẽ chẳng trút vào con mà chỉ trút vào anh ấy thôi. Anh ấy không có tội gì hết, bố mẹ anh ấy cũng thế, con không thể điều gì xảy ra với họ được. Lão cấm con nói ra thì con sẽ không nói ra. Hơn nữa, việc con nợ nần và dính vào xã hội thế này sẽ không có một nhà nào chấp nhận con được, bố mẹ anh ấy sẽ như thế, cho dù anh ấy có yêu con đến đâu...

-Ừ... - Mẹ Thảo gạt đầu, mặt chảy ra – Mình cũng không nên làm khó người ta thế.

-Thôi, mẹ đi gửi hàng đi, không lão sang đây lại lăm chuyện bây giờ. – Thảo quệt nước mắt, nhắc bàn là lên là tiếp, lần này thì cô là nhanh hẳn.

-Ừ, thôi vậy – Mẹ Thảo tần ngần nhắc cái bao tải định đi, chợt bà lại thả xuống vì không yên lòng được, nước mắt Thảo cứ nhỏ xuống ướt chiếc áo đang là – Thảo à, dù gì con cũng không cần phải như vậy đâu, để mẹ xin lão thư thư lại đã... - Giọng bà xót xa.

-Đừng. Mẹ đừng có xin! – Thảo kiên quyết - Không lão lại tưởng con giờ trò đây, con không sao hết, chiều nay đi thử váy, ngày mai đi đăng ký kết hôn, lão thích gì con chiều đây. Chỉ cần anh ấy bình an là được. Thôi mẹ đi đi.

Thảo vội và là cái áo. Tay quệt nước mắt, tay là làm cái áo còn nhàu thêm

-Ôi... - Mẹ Thảo ôm mặt – Sao mà con tôi khổ vậy chứ, đang yên đang lành... việc đã gần thành, lại tự dưng yêu phải con người ta... để đến bây giờ... phải lấy lão nhanh thế này. Thảo ơi, mẹ chẳng muốn con lấy ông ấy đâu!

-Mẹ kệ con, đi gửi hàng đi! – Thảo nói nắc nứn – Anh ấy mà làm sao thì cả đời này con không bao giờ tha thứ cho con được.

Mẹ Thảo quệt nước mắt ôm cái bao đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Con số hoang đường

Mặc bộ quần áo đã là lượt phẳng phiu để chuẩn bị đi thử váy cưới, Thảo thấy lòng mình ngơ ngẩn. Lát nữa lão sẽ đến đón cô đi. Còn Phúc thì sao...

Cô tha thẩn trong phòng, rồi đi ra vườn, đi ra sân... như người mộng du giữa ban ngày. Cô đi tìm anh, lúc này cô chỉ cần có vậy, vì chốc nữa lão sẽ đến, cô sẽ phải ở bên lão và không được tự do thoải mái nhớ đến anh, thời gian chỉ còn một chút nữa, nhưng... anh đang ở đâu?

Cô muốn tìm thấy anh dù chỉ là một dấu tích, một dấu tích thôi, nho nhỏ thôi cũng được, nhưng mà... cô đau khổ vì nhớ rằng, cô đã yêu anh vụng trộm, không để một dấu tích gì của anh hết cả, mọi kỷ niệm chỉ tồn tại trong trí nhớ của cô thôi.

“Minh chụp ảnh đi, để em xem tài nghệ chụp ảnh của anh nhé”

“Không được chụp, anh mà chụp là em nghi chơi với anh liền”

Thảo đau khổ nhớ đến nét mặt tiu nghỉu của Phúc.

“Vào đây, để anh chọn cho em cái này”

“Không, để lúc khác, em đang vội lắm”

“Ồ, đi chơi với anh mà vội gì?”

“Em phải về bây giờ”

Mất cô nhòa lệ, cô ân hận quá, giá như cô để anh tặng cô một thứ, thì bây giờ cô cũng đã có một kỷ vật của anh rồi. Giờ cô mới biết mình cần nó biết bao nhiêu.

Chợt có bàn tay ấm áp đặt lên vai cô và xoa cô lại, Phúc đã đứng trước mặt cô. Đờ đẫn nhìn anh... cô thoáng chau mày lại... Đây là mơ chăng? Đây không thể là mơ, vì đây là ban ngày và cô đang thức. Thảo nhận ra là cô đang đứng ở trong sân nhà, anh đã đi vào từ cổng, bởi hai cánh cổng vẫn đang mở kìa.

-Anh còn chưa đi sao? – Thảo lo lắng.

Vừa dứt lời thì cô lại nghe thấy tiếng xe máy từ xa, cái tiếng xe mà cô luôn kinh sợ.

-Chết rồi! Trốn đi! Trốn đi đâu đi! – Thảo lập tức quỳnh lên lôi tay Phúc, mắt dón dác nhìn quanh – Không kịp nữa rồi! Chạy vào vườn nhà em đi!

Cô kéo tay Phúc nhưng Phúc vẫn đứng yên vững chãi, ánh mắt nhìn cô đầy khổ tâm.

-Đi, anh không nghe em nói sao! – Thảo rối rít – Không nhanh sẽ bị lão đánh chết mất thôi.

Cô lại kéo tay anh nhưng chợt bị kéo ngược trở lại, thoát một cái đã được ôm gọn trong vòng tay anh, ngoài kia tiếng xe máy đang rất gần.

-Trời ơi, bỏ em ra, em có chồng rồi, anh đừng có...

-Em chưa có chồng – Phúc ghì chặt cô lại – Phan đã nói cho anh hết, anh vừa mới biết...

Thảo thấy rụng rời tay chân, trong một khoảnh khắc cô mềm sụn trong tay Phúc.

Xe lão Mạnh phi vào sân, một lần nữa chân cô khụy xuống, mặt cô tái nhợt trong vòng tay ngang tàng của anh.

Mặt lão Mạnh cũng đang màu chì, lão hằm hằm xông đến.

- Xin chào. Tôi đang cần nói chuyện với ông - Trong lúc Thảo còn đang cứng họng lại thì Phúc thả cô ra và nói luôn.

Trong phòng khách nhà Thảo, có ba người, mỗi người một vẻ mặt. Lão Mạnh thì cặp mắt vô cùng xảo quyết đang đưa đũa tìm mưu tìm kế, Phúc đang nén giận trước thái độ của ông ta, còn Thảo thì lo lo lắng lắng vì cuộc nói chuyện của họ nãy giờ.

Phúc đã đưa ra vấn đề sẽ trả nợ cho cô dù số nợ ấy là hai tỉ, tưởng chuyện sẽ xong nhưng không hiểu sao lão cứ lì ra, trù trừ suy tính.

- Xin lỗi, đừng hút thuốc, ở đây còn có cô ấy – Phúc nghiêm giọng nhắc khi thấy lão ta rút điếu thuốc.

- Tôi sẽ đưa ra mức cao hơn – Lão quẳng bao thuốc lên bàn.

- Tại sao? – Phúc ngờ vực.

- À, như cậu đã biết, hai tỉ là đối với cô ta, con nợ của tôi, còn với cậu, cái giá đó là không thể.

- Hừ. Tôi trả cho cô ấy hay cô ấy tự trả có khác gì nhau. Miễn ông thu đủ là được.

- Thế sao? Cậu cướp vợ của tôi mà chỉ có giá thể thôi sao? Đó là cả một người vợ, cậu có hiểu không?

Phúc sầm mặt lại.

- Tôi yêu con bé này đã năm năm rồi đấy – Lão chỉ vào Thảo – Tôi chờ nó đến đầu sắp hai thứ tóc rồi, chẳng dễ tí nào mới có ngày nay. Đáng lẽ giờ này chúng tôi đang chọn áo cưới, ngày mai đi đăng ký kết hôn. Thế mà cậu xuất hiện, phá hỏng tất cả, thế mà cậu bảo tôi phải chấp nhận ở cái giá hai tỉ hay sao?

- Ông Mạnh, ông tham lam nó vừa thôi, ông cho tôi vay có mấy chục triệu, vậy mà bây giờ ông được hẳn hai tỉ, ông còn muốn thế nào nữa. – Thảo tức giận.

- Em à, anh là người bị người ta lấy đi nguyên cả một cô vợ, chứ không phải chuyện tiền, em hiểu chưa. – Lão phân trần.

- Ông đừng có nói chuyện gì linh tinh ở đây cả, tôi chỉ trả nợ, thế thôi!

- Tôi với em mà chỉ có mỗi chuyện nợ thôi à?

- Tôi chẳng có chuyện gì khác với ông ngoài chuyện nợ cả.

- Không có chuyện gì khác mà anh cho em nợ đến tận giờ sao?

- Ý ông là... Không, đây là chuyện của ông, là ông ép tôi, còn tôi, tôi chỉ biết có nợ, tôi nợ tôi trả, thế thôi.

- Nhưng em đâu có trả, thẳng bò em nó trả đấy chứ.

- Anh ấy trả thì sao! – Thảo đột nhiên hét.

- Thôi em – Phúc đứng lên gần – Ông nói đi, ông cần bao nhiêu?

- Anh... Anh định trả sao? Không! – Thảo uất ức.

- Không sao đâu em, cứ để ông ấy đưa ra một mức, rồi anh xem.

- Không được, hai tỉ là quá đủ rồi, hơn bao nhiêu cũng không được! Đó là tiền của bố mẹ anh!

- Có sao đâu. Tiền của bố mẹ anh thì cũng là tiền của anh.

- Không, em đã nói là không!

- Thảo à, em may mắn vớ được nhà tỉ phú – Ông Mạnh chêm vào - Đòi em được sung sướng thì cũng phải nghĩ đến anh, không có anh thì làm sao em quen được nó.

- Ông im đi, ông cút đi! – Thảo gào lên, nhao tới toan đâm lão, Phúc kịp giữ lại, anh phát hốt ôm chặt Thảo trong tay.

-Ông Mạnh, tạm thời không nói gì nữa, ông về đi, đừng làm cô ấy kích động thêm. – Phúc sốt ruột nhìn ông Mạnh.

-Định làm tiền anh ấy sao! Đồ lưu manh! Đồ đầu giả! - Thảo chu chéo, cả người nhoi nhoi trong tay Phúc.

-Ông về đi, bây giờ không giải quyết được gì hết – Phúc lại nhắc.

Lão vẫn đứng nhìn Phúc đang giữ Thảo, mặt ghen hực.

-Ông về đi! – Phúc gầm lên như hổ.

Lão như sức tinh liên quay đầu, hăm hăm cười xe phi thẳng.

Ông Mạnh đi đi lại lại trong gian phòng khách nhà mình, mặt đầy ghen tức thỉnh thoảng liếc nhìn cặp “gian phu dâm phụ” đang ngồi trên bộ sofa. Sáng nay vừa mới mở mắt ông đã bị chúng tới hối thúc. Hừ, rõ ràng là “vợ mình” đây mà chẳng làm gì được, giờ phải tự bù đắp thế nào mới bỏ.

-Thế nào? Ông nói đi, ông muốn bao nhiêu? – Phúc lạnh lùng nhắc, cặp mắt hằn học “chạy” theo ông suốt này giờ.

-Tôi đang cân nhắc, mà... chắc chắn sẽ không nhỏ đâu – Ông Mạnh dò ý.

-Nhưng là bao nhiêu?

-Nếu tôi nói là gấp đôi...

-Cái gì? – Thảo tròn mắt nhìn ông, rồi lại quay nhìn Phúc.

-Vậy thì ông cứ nói. – Phúc cười lạnh.

-Vậy được. Gấp đôi. – Ông Mạnh xòe bốn ngón tay giơ lên.

-Hờ? – Thảo lại mắt tròn xoe, nhất là cô còn thấy Phúc đang gật gù.

-Còn bây giờ là điều kiện của tôi – Phúc đánh giọng – Nhận số tiền đó xong ông không bao giờ được tìm gặp cô ấy nữa.

Đến lượt ông Mạnh tròn mắt, rồi ông nhìn sang Thảo, ngò vức với chính bản thân mình...

-Ông có làm được không? – Phúc gờm giọng.

-Nếu vậy thì tao phải đòi hơn. Gấp ba! Sáu tí! - Mặt ông Mạnh phùng lên.

Thảo há hốc mồm. Phúc trừng mắt nhìn ông ta.

-Mấy điều kiện thế thì tao phải thế, không thì thôi. – Giọng ông ngang ngược.

Thảo mặt phùng phùng nhìn ông Mạnh.

-Anh Phúc, chúng ta về! – Cô đứng phắt lên, kéo tay Phúc.

-Sao em? – Phúc ngạc nhiên quay sang Thảo.

-Sẽ chẳng có tí nào ở đây hết cả! – Thảo giận dỗi quát – Ông nghe đây, tôi sẽ không để anh ấy trả nợ cho tôi nữa! Nợ của tôi, tôi sẽ trả! Hết bốn tí rồi lại đến sáu tí! Đồ kẻ cướp! Đừng có mơ!

??? Cả ông Mạnh và Phúc đều ngạc nhiên, quay nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Không thể đàm phán

Cô ta đâu? – Ông Mạnh nói qua kẽ răng, mắt nham hiểm toan tính điều gì đó. Trước mặt ông là Phúc cùng hai thằng “trí thức”, mỗi thằng xách theo một cái cặp hộp đen sì.

-Chúng ta giải quyết với nhau thôi – Phúc nói rồi tự động ngồi xuống nệm dù không được mời.

-Ai cho cậu cái quyền như thế? – Ông Mạnh thâm hiểm nhìn mấy thằng nhãi đã yên vị trên bộ sofa nhà mình.

-Sao vậy? – Phúc chau mày không hiểu.

-Thế các cậu nợ tôi à?

-Ý ông là...

-Tôi chỉ giải quyết với con nợ của tôi.

-À – Phúc hiểu ra – Nếu vậy chúng ta sẽ không đạt được mục đích. Cô ấy sẽ không để cho tôi làm như vậy. Điều đó ông cũng biết rồi.

-Mày đến thế này nó có biết không?

-Tất nhiên là không. – Phúc trả lời – Nhưng ông yên tâm, sau này tôi có thể thuyết phục được cô ấy. Giờ chúng ta hãy giải quyết cho nhanh gọn. Đây là những cộng sự của tôi – Phúc giơ tay về hai cái cặp – Tiền cũng đã có ở đây.

Ông Mạnh liếc hai cái cặp, và liếc luôn hai cái mặt “thằng cộng sự” kia. Vừa trí thức, vừa lạnh băng... vô cảm. Chúng thuộc giới nào nhỉ? Ông do dự đoán.

-Đây là số tiền đúng mức ông yêu cầu. Nhận tiền xong ông phải thực hiện đúng điều kiện của tôi. Nên nhớ, đây là chuyện nghiêm túc giữa tôi và ông, ông mà lật lọng, tôi không tha đâu đấy. – Phúc nói chắc chắn từng từ.

Ông Mạnh li mặt lại, ông thấy chồn trước cái lạnh của hai thằng cộng sự mặt đá kia. “Thật chẳng đây”. Ông hừ giọng.

-Chuyện giữa tao và mày... – Ông Mạnh nhếch môi – Tao chẳng có chuyện gì với mày hết cả. Mang về đi. Bảo con Thảo đến đây, tao chỉ giải quyết với nó.

-Thảo không thể tới đây... - Phúc nghiêng răng.

-Không tới thì thôi! – Ông Mạnh dứt khoát.

-Vậy ông có muốn giải quyết không? – Phúc sừng lên.

-Tao với mày không liên quan cái gì cả. - Ông Mạnh cứng giọng.

-Em không đi! Em đã không đồng ý cho anh làm thế cơ mà! – Thảo hằm hằm mặt giận Phúc.

-Thảo, hãy nghe anh, với gia đình anh, số tiền đó không là gì hết. Đi cùng anh đi. Hãy để anh giải quyết một cách êm thấm nhất. Anh chỉ muốn thế. Em hiểu không.

-Đừng thuyết phục em, em xấu hổ lắm rồi, hai ti đã làm em không dám gặp bố mẹ anh, vậy mà lại còn sáu tí, em không thể!

Thảo đáp rồi vùng vằng đi ra vườn đứng... vật lá cây. Cô như trút hết tâm trạng mình vào những chiếc lá. Phúc đứng ở sân nhìn ra. Những chiếc lá bị xé tả tơi rơi dưới chân Thảo. Phúc vô đầu bức bí.

-Cô ấy nhất định không chịu tới. Tiền của ông đây, ông có nhận không? – Phúc đứng trước hai cái cặp hộp được đặt trên mặt bàn bằng kính bóng loáng. Mặt hằn học như muốn đánh nhau.

-Không – Ông Mạnh dứt khoát quay lưng đi.

-Nói tóm lại ông có nhận không? – Phúc phát khùng.

-Tôi đã nói cậu như thế nào rồi. Mời cậu về cho! – Ông Mạnh giơ tay ra cửa, mặt chắc như gạch.

Chiếc xe hơi đen của Phúc đang bon bon trên con đường làng. Trong xe Thảo ngồi lo lắng bồn chồn, mắt e dè ngó hai bên đường.

Chợt phía trước có mấy xe máy từ trong ngõ rầm rầm lao ra, phanh kít dàn hàng ngang chặn đường. Trên xe, một lũ gậy gộc, đao kiếm đã vác chờ sẵn.

Thảo há hốc miệng rồi bung hai tay úp miệng lại, cô không thể nói được gì hơn.

Phúc dừng xe lại, mím môi đấu tranh tư tưởng.

-Em xin anh, mình quay về thôi, em không đi được đâu, em biết ngay mà.- Thảo lay tay Phúc, mặt tái dại.

-Thế nào, đã bốn ngày nay cái thằng đại gia của cô nó đi đâu? Nó biến mất rồi đúng không. Nó bỏ của chạy lấy người rồi đúng không. Hừ, giờ cô trắng mắt ra chưa, bọn công tử chúng nó là như thế, vác tiền ông bà già đi thể hiện thì giỏi lắm, nhưng gặp cơn đồ thì chạy cho nhanh. Ha ha, hóa ra nó chỉ có thể thôi! Ha ha...

-Ông im đi, dù thế nào tôi cũng chẳng lấy ông, chẳng bao giờ tôi lấy ông!

Lão Mạnh dừng tiếng cười nham hiểm lại, lão đi vòng quanh Thảo, nhìn từ chân đến đầu, rồi nhìn ra bốn bức tường cũ rích xung quanh của gian nhà Thảo. Sau một cái bĩu môi dè bĩu, lão giọng đay nghiến.

-Mày đúng là một con ngu. Mày chẳng biết mày là ai. Để tao nói cho mày biết nhé. Mày đừng có chờ nó, bây giờ nó đang hú hí với con khác rồi. Thằng đó của đầu cha có gái, tội chó gì nó phải dây với mày, dây với mày là dây với xã hội đen, là đánh nhau, là què, là chột...

-Ông im đi! – Thảo hét, nhưng rồi cô chột rừ người ra, ngồi thõng xuống chiếc ghế ngay đó.

-Cứ nghe tao nói cho rõ đã. Mày chả là cái quái gì của nó đâu. Chính tao là người giúp mày nhận ra điều đó. Mới chỉ dằn trặc có thể thôi mà đã chạy mất dép. Đây. Nó có chịu vì mày mà mất đi một sợi lông măng nào đâu, kể cả là có vô. Mà cũng phải thôi, ở đất này thì làm sao nó thắng tao được. Và nó sẽ chẳng bao giờ quay lại đây nữa. Chẳng bao giờ! Mày cứ ở đó mà mơ. Ha ha...

Thảo ngồi thẩn ra, Phúc đã biến mất được bốn ngày kể từ khi không thể đưa cô đi khỏi, không một lời giải thích, không một lời hẹn, ngay cả một cú điện thoại cũng không, bây giờ cô chơi vui quá... Bên tai, tiếng cười của ông Mạnh vang lên ha ha.

Trong một quán cà phê đơn giản nằm trên phố huyện, Phúc ngồi tại một góc khá kín đáo, đối diện là một gã trạc 30, đầu trọc, tay lộ đầy hình xăm loang lổ.

-Ông ta không muốn số tiền này. Vậy nó sẽ thuộc về anh, nếu như anh chịu giúp tôi một chuyện. – Phúc nói và đánh mắt sang cái cặp hộp đen đặt trên bàn ngay trước mặt hai người.

Ánh mắt gã đầu trọc sáng lên chiếu vào chiếc cặp...

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Mừng huyệt

Ông Mạnh bị công an bắt.

Trong xã nhiều người hả hê vì cái tin này, nhưng có nhiều người rất lấy làm ngạc nhiên sao ông ta lại bị bắt. Riêng Thảo, cô ngỡ ngàng với may mắn của mình. Ông ta bị bắt, vậy là từ nay bóng đen cuộc đời cô sẽ không còn.

Cô chỉ biết rằng ông ta bị bắt trong một vụ án có ý gây thương tích có liên quan đến việc đòi nợ thuê mà ông ta là kẻ chủ mưu. Từ đây những vụ đòi nợ cũ của lão bị bung ra, rất nhiều nạn nhân của lão giờ mới dám lên tiếng. Xem ra tội trạng của lão đã được vùi lấp rất nhiều bởi nỗi sợ của những người túng quẫn như cô đây.

Phúc đã về đón cô đi ngay khi cô còn muốn ở lại để nghe ngóng thêm tình hình. Nhưng cô không thể cưỡng lại được lệnh của anh bởi vì kể từ bây giờ cô đã gánh thêm trọng trách. Đó là cô phải ở bên anh, ngay ở bên anh, để anh được gặp cô mỗi ngày như anh muốn.

Tuy nhiên có một thứ cô vẫn phải từ chối anh, đó là một căn hộ chung cư cao cấp vị trí gần tòa CDI mà anh đã thuê cho cô ở. Bao nhiêu tháng chung phòng với Nhung, tình cảm gắn bó, cô không muốn rời xa căn phòng nhỏ bé này.

Phúc chấp nhận vì anh chỉ muốn cô được vui vẻ. Hôm nay có một chuyện rất vui nữa là anh sẽ dẫn cô về nhà chính thức giới thiệu với cha mẹ. Thông quản lý đã thúc cô về từ rất sớm, như để nhắc cô phải dành nhiều thời gian chuẩn bị cho buổi tối quan trọng này. Còn cô, bất ngờ nhận “lệnh” của anh mà không dám cãi, hồi hộp lo lắng, suốt từ nãy đến giờ cô vẫn không thể chọn cho mình một bộ đồ.

-Nhưng ơi, tớ chẳng biết mặc bộ nào hết, cậu thấy tớ mặc bộ nào đẹp thì bảo tớ cái nào? – Cô phải gọi cho Nhung cầu cứu.

-Mặc bộ nào á. Thì mặc mấy bộ anh ấy mới mua cho đi. Thế mà cũng hỏi.

-Nhưng... nhưng mà... tớ chẳng biết chọn bộ nào. Về... về giúp tớ có được không?

-Trời ạ, tôi chưa hết giờ! Ai sướng như bà chứ!

-Thế thì... làm thế nào?

-Làm thế nào là làm thế nào! Đơn sơ như trước còn làm cho người ta chết mê chết mệt. Thế mà bây giờ còn không biết, không biết. Mặc bộ nào cũng đẹp hết! Cúp máy đây!

Nó lại cúp máy, cái con này... dạo này nó sao vậy chứ? Nhìn đồng hồ mới bày la liệt trên giường. Thảo nhặt đại một chiếc váy. Nhung vẫn còn một việc, cô sực nhớ ra.

-Lại cái gì vậy chứ? Đã bảo mặc đại một bộ, cứ hỏi nữa, người ta có về được đâu! – Nhung vừa mới bắt máy đã chu chéo.

-Tớ biết rồi, nhưng mà Nhung ơi, tớ phải mua cái gì tới bây giờ, mua... mua để biếu bố mẹ anh ấy ý?

-Thì... mà khổ quá, cái này tôi đã qua đâu mà bà hỏi.

-Ừm... nghĩ giùm tớ cái... khó quá.

-Chịu! Không biết đâu! Mà ai dám tư vấn cho con dâu nhà CDI được chứ!

-Minh xin cậu đấy.

-Đây chẳng dám nhận tư vấn cho cậu cái gì nữa cả, từ nay phải xách dép chạy theo cậu còn không hết nữa là, cứ làm như là không biết gì hết ý! – Nhung cầm càu.

-Nhưng... cậu thật là... – Thảo cảm thấy hết chịu nổi - Mà sao cậu cứ như vậy chứ! Bực mình lắm rồi đấy! Ơ ơ... Ông... ông... – Thảo sững sờ khi cô ngẫu nhiên quay người vì tức, nét mặt cô càng trở nên kinh hoàng sau mấy giây xác nhận một sự thật. Đó chính là lão Mạnh!

Ông ta đứng sau lưng cô, ngay tại cánh cửa phòng còn đang mở ngỏ. Trời ơi, suốt này giờ cô toàn quay lưng về phía đó.

-Ông... sao... sao ông... ông... - Cô lắp bắp không nói lên lời, không hiểu ông ta đến đây từ lúc nào.

Lão râu ria lồm chồm, da xám xịt, quần áo bẩn bẩn lả lăm. Tia mắt lão nhìn cô giàn giụa, đỏ ngầu, những đường gân nổi trên cánh tay nhem nhuốc, cơ thể lão cũng rung lên... một con giện dữ đang tồn tại.

-Sao ông... ông...? - Cô tiếp tục lắp bắp trong sợ hãi.

Lập tức lão đóng ập cửa lại, và lao tới...

-Á, bỏ tôi ra! - Cô hét vì bị lão ôm chặt lấy.

Bụp! Chiếc điện thoại đang trên tay cô trong tích tắc vụt bay vào tường, rồi tan thành mấy mảnh rơi xuống nền. Âm thanh khô khốc, những mảnh vỡ của chiếc điện thoại văng tung tóe. Trời ơi, chiếc điện thoại mà Phúc mới mua tặng cô...

-Ông muốn gì! Ông muốn cái gì nữa đây! – Cô điên tiết lên vì điều đó, trong phút chốc nỗi sợ của cô cũng vỡ tan, gào lên với tất cả nỗi uất hận trong lòng – Tại sao? Tại sao ông vẫn còn theo tôi? Tôi còn nợ ông cái gì chứ!

-Tao muốn mày, tao muốn mày phải trả nợ tao cái kiếp này! - Lão nói qua kẽ răng đầy thù hận – Con khốn, mày đã hại tao, giờ tao đến trừng phạt mày đây!

Lập tức lão đẩy cô ngã xuống giường, nằm lên đồng hồ mới mà cô đang trải ra lựa chọn, cô biết chuyện gì sắp đến, nhưng sự việc quá nhanh khiến cô không kịp chống trả, còn đang tối tăm mặt mũi thì hai tay cô đã bị lão giang ra.

-Ông cút đi! Đồ bì ổi! Kinh tòm! – Cô hét lên, gương mặt lão cúi xuống tựa như bầu trời đang sập xuống trước mắt cô.

-Không! – Cô oằn mình tránh – Tôi sẽ báo công an! Tôi sẽ báo công an đấy! Ông sẽ lại bị bắt! – Cô nhắm tịt mắt kinh sợ vì cảm giác râu hay tóc lão cọ vào má – Thả tôi ra đi! Thả tôi ra! Ông mà làm bậy thì ông sẽ bị bắt! Bởi vì tôi nhất định sẽ không tha cho ông, tôi sẽ báo công an! Ông sẽ lại ở tù thật đấy! Đừng hòng mà được thả ra nữa... Á, thả tôi ra!... Cút đi! Á... đồ bì ổi... sao người ta không bỏ tù ông đi, sao còn thả ông ra thế này!

-Mày nghĩ tao được thả à? – Tự dưng lão dừng lại, ngẩng lên hỏi.

-Chẳng phải như vậy thì ông mới mò được tới đây sao? – Thảo nghiêng mặt đau khổ - Nhưng tôi cho ông biết, anh Phúc sẽ không tha cho ông, ông còn

làm... thì đừng hòng thoát.

-Im mồm, mày đừng có lòi thằng chó ấy ra dọa tao. Mày nghe này, hôm nay mày sẽ thành người đàn bà của tao và xong xuôi tao sẽ còn báo cáo công an chuyện này đấy.

-Cái gì? – Thảo nhủ mày không hiểu.

-Mày định báo công an? Báo đi! Tao đang cần thể đấy! Hừ, công an bây giờ là cái quái gì! Mày nghe đây, tao đang bị công an truy nã, vì tao trốn, mày hiểu chưa? Tao trốn trại!

-Ông... ông... ông dám trốn... - Thảo bàng hoàng, mở to hai con mắt mà nhìn lão.

-Đừng. Tao phải trốn để trừng trị mày. Bởi tao không thể nào để cho chúng mày sung sướng được. Chúng mày đã hại tao! Hừ! Dám đẩy tao vào tù để ung dung tí tởn! Được lắm! Giờ mày thấy chưa, tao đây có dễ hại không!

-Ông... ông nói sao? Chúng tôi hại ông? – Thảo hết sức ngạc nhiên – Chúng tôi mà hại ông?

-Khốn nạn, hại tao đến nỗi này mà còn hỏi thế. Hay...? – Lão chột nghi vấn.

-Tôi không hại ông – Thảo lắc đầu quả quyết – Có hiểu lầm gì ở đây rồi.

-Mày không biết gì sao? – Lão nhìn sâu vào mắt Thảo.

-Không, chúng tôi chẳng làm gì hại ông cả.

-Đừng có nói chúng tôi, mày không hại nhưng mà thằng chó ấy hại.

-Ai?

-Còn ai vào đây nữa, chính thằng CDI đã đem sáu tí ra dụ thằng Tiến bờ, làm nó ngóp tiền nên mới đi đầu thú, rồi kéo tao vào tù.

-??? – Thảo kinh ngạc nhìn ông Mạnh.

-Mày không biết những việc đó sao?

Thảo nằm đơ ra, cô cảm thấy không tin nổi.

-Nó là một con chó và tao sẽ không tha cho nó, cũng như mày, kể cả mày không biết. Tất cả từ mày mà ra! Ngày hôm nay chính là ngày mày phải trả giá. Ngày thì nhiều tiền, ngày thì lắm tiền!

Xoạc! Thảo nghe tiếng vải áo mình bị xé toạc, cơ thể bị phơi ra...

-Không! – Cô hét – Không được làm gì tôi! Không được! Không được... Mẹ ơi! Anh Phúc ơi!... Á!

-Ngày thì gọi thằng chó ấy này! – Lão Mạnh rít lên.

Xoạc! Lão tiếp tục xé áo cô như một con thú điên.

-Ông Mạnh! Ông còn thể tôi sẽ chết cho ông coi, chết cho ông coi! Á, anh Phúc ơi, cứu em!

-Chết à! Tiên sư mày. Cho mày biết là hôm nay mày sẽ còn hơn cả chết, mà cả hai chúng mày đều sẽ chết, chết vì nhục! Vì nhục! Mày có hiểu không. Hiếp mày xong tao sẽ phơi mày ra cho bàn dân thiên hạ thấy, để xem thằng chó đó còn dám cưới mày nữa không! – Nói rồi lão rút túi quần ra một chiếc điện thoại giờ giờ lên.

-Không! Tôi xin ông, đừng làm vậy! Không thể như vậy được!

-Tao sẽ làm như vậy, chắc chắn! Chỉ có như vậy tao mới rửa được hận này.

-Ông điên rồi! Ông Mạnh ơi, ông điên rồi!

-Tôi điên vì cô từ lâu rồi, không biết à!

-Đừng như vậy, ông dừng lại đi, tỉnh lại đi! Đi đầu thú đi, dù sao cũng chỉ có vài năm, còn như thế này...

-Đmẹ. Không phải dạy! Luật tao biết thừa, nhưng tao hận! Tao hận!

-Đừng! Ôi mẹ ơi! Mẹ ơi cứu con! Anh Phúc ơi! Cứu em! Đồ khốn nạn! Bỏ ra... ư... - Thảo đang gào thì bị lão nhét giẻ vào mồm.

Rồi lão tiếp tục vục mặt trên cơ thể Thảo, mặc cho Thảo tha hồ giãy giụa.

-Thảo! Thảo ơi! Thảo! - Bên ngoài có tiếng Phan gọi.

Lão Mạnh sựng lại vênh tai nghe.

-Thảo! Thảo ơi!

-Ư ư... - Thảo cố kêu cho Phan biết – Ư ư! Ư! Ư...

Rầm rầm! Tiếng cửa sắt ở đầu hành lang bị xô ầm ầm, phòng cô ngay đầu hành lang nên Phan đã nghe thấy.

-Đમે, sao mà nó lại tới – Lão Mạnh làm bầm chửi – Nhưng chẳng sao, bố mày khóa mẹ nó cổng rồi.

Thảo vừa mới vội mừng đã vụt tắt, cô nhớ ra hần là một tên thợ khóa, hần đã tận dụng triệt để tài nghệ của hần, vừa phá khóa, lại vừa khóa lại, nhốt luôn cả cô và hần ở trong này, ai có thể vào cứu cô được đây.

-Ư ư! – Thảo rướn người kêu trong tuyệt vọng.

Rầm rầm! Tiếng cửa ngoài hành lang xô càng dữ dội.

Huych huych... những tiếng bước chân chạy lại gần, có vẻ đông người ở ngoài.

-Cái gì đấy! Sao lại phá cửa nhà người ta thế?

-Này này anh kia! Làm cái gì thế?

-Tôi cứu bạn tôi, bên trong có người đang hãm hại cô ấy! - Tiếng Phan hỗn hển – Cửa khóa, có ai có chìa khóa không?

-Không có.

-Làm sao bây giờ?

-Ư... ư.. ư! – Thảo cố gào lên trong cô.

-Đấy! Để tôi vào cứu cô ấy! – Phan hét.

Rầm rầm! Ở bên ngoài Phan cùng mọi người thi nhau xô cánh cửa.

-Ai có cách nào không, cứu bạn tôi với, phá cửa giúp tôi! – Phan gào lên.

-Đây rồi đây rồi! – Một người đàn ông to lớn chạy tới, tay cầm một cái búa.

Búa nện vào góc tường chứa tai cửa. Dưới sức nện cật lực của Phan, chỉ vài nhát là cái tai cửa long ra.

Mọi người ùa vào, đẩy ngay cánh cửa phòng Thảo, nhưng tất cả đều dừng chân tại cửa, kẻ cả Phan. Bối lẽ...

Một con dao đang kê ngang cổ Thảo, lão Mạnh mặt hầm hầm dữ tợn, tay cầm con dao, tay giữ Thảo. Còn Thảo, tóc bù xù, miệng nhét giẻ, hai tay bị trói đằng sau, cơ thể lộ thấp thoáng sau làn áo rách. Cô đứng co ro lại và cúi gằm chẳng dám nhìn ai. Xấu hổ và sợ hãi.

-Đưa nào xông vào tao đâm nó chết. – Lão nham hiểm nhìn một lượt mọi người – Kẻ cả chúng mày tao cũng xử luôn. Tránh!

Mọi người tản ra, Phan cũng vậy, phải nhường đường cho hần. Lão Mạnh dắt Thảo đi qua. Phan bắt lực nhìn Thảo, Thảo cũng nhìn anh trắng chó. Dân tình có mấy người lặng lẽ bỏ đi.

Nhìn Thảo phải bước lùi do bị lão lôi đi trong tư thế khóa tay sau, chân nọ vấp chân kia, áo sổng thì rách mướp hờ hang, Phan đau đốn và tức điên...

Vụt một cái, lão Mạnh ngã ngửa ra sau, cú xông phi bất ngờ của Phan đã giã vào giữa ngực hần, làm hần bỏ chừng ra và tay cầm dao dang sang bên. Lập tức Phan nhảy bổ vào, bắt chấp con dao đó.

Việc xảy ra ngay chỗ chuẩn bị xuống cầu thang. Thảo cũng bị ngã do lão kéo. Vừa loay hoay dậy cô vừa căng thẳng nhìn, Phan tay không đấu với kẻ cầm dao, cô sợ muốn vỡ tim...

-A! – Tiếng Phan kêu chỉ sau vài chục giây giáp lá cà. Phan đã bị đâm. Trúng bấp vai. Con dao lão rút ra còn rỏ máu.

Tìm cô rụng xuống, cô nhào cả người vào lòng Phan, cố che chở cho Phan. Với cái miệng bị nhét giẻ và hai tay bị trói, cô chỉ còn biết ngược nhìn lão bằng ánh mắt van lơn khẩn thiết.

-Đập chết nó đi! Đập chết nó! – Tiếng mấy người đàn ông từ phía hành lang bên kia, cùng với tiếng chân huỳnh huých chạy ra.

Lão Mạnh vừa nhìn thấy, lập tức mặt biến sắc, năm sáu người đàn ông đang vác theo gậy gộc, lập tức lão vùng chạy luôn xuống cầu thang.

Họ ủa ra đuổi theo lão. Những tiếng chân huỳnh huých chạy xuống tầng

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chàng hiệp sĩ có tội

Phòng bệnh cao cấp sạch sẽ và đầy đủ tiện nghi, Phan nằm thiêm thiếp trên giường, cánh tay trái quấn băng, một y tá đang chăm sóc vết thương trên trán anh.

Thư cũng đang ngồi ở ghế ngay đó. Ánh mắt cô không rời khỏi Phan, vô cùng lo lắng.

Ngoài hành lang bệnh viện, Phúc và Thảo đứng tựa vào lan can, mặt Thảo sậm sịt, còn Phúc ở bên thì bực bội nhăn nhó.

-Em không ngờ anh lại làm như vậy. – Thảo giận dữ.

-Thảo, anh đã xin lỗi.

-Thật không ngờ anh là con người như vậy - Thảo quay lưng.

-Thôi em... - Phúc toan nắm tay Thảo, nhưng Thảo thu tay lại tránh.

-Em lạ thật đấy, giận chẳng ra làm sao.

-Anh cứ thích làm gì thì làm, rồi bây giờ như vậy.- Thảo oán trách.

-Anh hỏi nhé. Em cứ trách anh không nói cho em biết. Nhưng nếu như anh nói cho em biết, thì liệu em có cho anh làm chuyện đó không?

-Đương nhiên là không. Ông ấy đã cứu mẹ em, còn Phan thì đã cứu em, em làm sao mà để anh làm như vậy chứ.

-Vậy thì anh đã đúng, em đừng có trách anh.

-Nhưng đó là những ân nhân của em. Trước khi anh làm chuyện này, anh đã biết quá rõ rồi đấy chứ!

-Ân nhân, em ngu ngốc vừa thôi, người như lão mà em cũng xem là ân nhân á!

-Anh thật là quá đáng, anh bảo em ngu ngốc, nhưng anh có biết khi mẹ em tính mạng mong manh, em đã làm gì không. Lúc đó, kể cả bán mạng em cũng dám làm. Và nếu như không có tiền của lão thì bây giờ liệu anh còn có em không.

-Thôi được rồi. Em cứ mang ơn, nhưng anh không sai gì hết. Tại lão, lão ngăn trở anh, làm khổ em, thì anh phải gạt bỏ lão ra.

-Thế còn hậu quả thì sao? Ai chịu đây, lương tâm em day dứt, những người đã giúp em thì một người đi tù, một người bị thương...

-Thảo – Phúc ngắt lời – Có cái gì đâu mà em cứ làm cho to ra vậy chứ, lão Mạnh thì chỉ bị tù có mấy năm, còn thằng Phan rồi nó cũng sẽ chẳng làm sao cả. Bác sĩ đã nói rồi, vết thương đó lành cũng nhanh.

-Anh... Người ta đã mất biết bao nhiêu là máu mà anh vẫn coi như không gì hết! – Thảo tức giận - Chưa nguy hiểm đến tính mạng thì anh vẫn coi là bình thường có đúng không. Đúng... đúng là tình địch... nên anh mới có thể vô tâm như thế!

-Thôi được rồi, tóm lại đến giờ nó đã không sao hết. Thuốc tốt, bác sĩ tốt, bệnh viện tốt, anh đã lo cho nó hết. Nó sẽ sớm khỏe lại, em đừng dẫn vật mình nữa.

-Em làm sao mà không dẫn vật mình cơ chứ. - Thảo lại càng tức - Anh ấy là trụ cột của gia đình. Ba anh ấy đã không thể lao động được, mẹ anh ấy đã rất yếu rồi. Nhà anh ấy chỉ trông chờ vào anh ấy. Anh ấy còn phải làm rất nhiều việc nặng. Anh ấy rất cần sức khỏe, vết thương dù chữa lành nhưng không biết cái tay có còn làm việc được như trước không. Em rất lo!

-Thảo, bác sĩ bảo là tay nó sẽ không sao, em vừa nghe rồi chứ!

-Nhưng mà em vẫn thấy lo, anh ấy không sướng như anh đâu, về nhà còn phải làm biết bao nhiêu là việc. Sửa nhà, xây bếp, rồi chuồng trại, cái gì cũng đến tay anh ấy. Thế mà bây giờ, vì anh, cánh tay ấy đã ăn một nhát dao. Trời ơi, cả một mũi dao đã cắm sâu vào tay anh ấy. Đau đớn lắm, Anh biết

không! Tại anh! Tất cả là tại anh! Tại anh mà anh ấy bị như thế!

-Thảo, anh đâm nó đấy hả? – Phúc nghiêm mặt.

-Kệ anh, em chỉ biết là tại anh, anh mà không chộc vào ông Mạnh thì làm sao ông ta như vậy được!

-Phải, thằng đó bị cái gì cũng tại anh. Từ đầu đến cuối, em chỉ trách anh... và em thương xót nó. – Phúc chột nghẹn giọng - Cho dù... cho dù là... anh là người giúp em thoát được lao. Cho dù là... anh... anh đã vất kiệt óc... đã bỏ ra bao nhiêu công sức... vì em. Thảo, em thật quá lắm... giờ mới biết em vốn chẳng xem anh ra gì hết, em... rất cục em... em vẫn chỉ thương cái thằng bội bạc kia.

-...! - Thảo trừng người nhìn Phúc.

-Suốt từ nãy tới giờ em chỉ biết có nó, em chẳng nghĩ gì cho anh hết. Em còn yêu nó có phải không?

-Anh Phúc, đây không phải lúc anh ghen.

-Anh không thêm ghen với nó. Nó là cái thằng quái nào mà anh phải ghen.

-Anh đang ghen...

-Tôi không thêm ghen! – Phúc nổi cáu.

-Còn nói... anh đang ghen tuông vô lý. Anh... giống hệt ông Mạnh ý.

-Câm miệng, cô dám ví tôi như cái lão già chó chết ấy à! – Phúc đột nhiên trợn mắt.

Thảo tròn mắt im lặng, sững sờ nhìn Phúc. Phúc tiếp tục nổi điên.

-Cô là loại gái đa tình. Giờ tôi mới biết là cô còn yêu nó. Có mỗi một vết thương mà cô đã coi tôi như đồ bỏ. Thương nó thế thì thôi, cô quay lại với nó đi!

-Gi? Anh nói em... - Thảo chau mày lại, ngờ nghe nhầm.

-Tôi không cần nếu như cô còn nặng lòng với nó!

-Em nặng lòng với anh ấy? Vậy thì đã sao? Anh đã biết chúng em yêu nhau từ trước cơ mà, giờ là bạn thân, lo lắng cho nhau là không được hay sao!

-Bạn thân? Thế bạn thân với người yêu, cô coi ai hơn chứ. Tôi là người yêu mà cô bắt tôi phải xếp lép ra ấy à! Đừng hòng. Cô đã yêu tôi thì phải biết trân trọng tôi! Không thì thôi! – Phúc to tiếng.

-... - Thảo mím môi uất ức.

-Thích thì quay lại với nó đi! Tôi thương cô bao nhiêu, mà cô thì chỉ biết đi thương nó. Đòi như chó!

-Anh...

-Trong mắt cô, thằng chó bội bạc kia, với cái thằng chó già tội phạm kia mới là nhất hả! Đi mà tìm chúng nó đi! – Phúc quát.

-Anh... sao anh...

-Yêu cô thật đúng là một sai lầm.

Nói rồi Phúc hầm hầm mặt mũi bỏ đi, để Thảo đứng giật run ra đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rối Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Cơm chẳng lành canh chẳng ngọt

Thảo lặng lẽ mở hộp cơm, mùi thức ăn thơm dậy nhưng cô dường như không chú ý, Phan đã ngồi dậy, tựa lưng vào giường, chiếc giường bệnh nhân hiện đại bậc nhất đã điều chỉnh cho anh ngồi ở tư thế rất dễ chịu.

-Thảo, cơm ngon quá. – Phan nói nhưng không nhìn vào hộp cơm mà nhìn vào mắt Thảo, đôi mắt ấy buồn man mác.

-Ừ, à vâng – Thảo đáp nhỏ.

Thảo lặng lẽ xúc một thìa com kèm theo chút thức ăn, hai ngày nay cô cứ bắt Phan phải để cô đút, mặc dù anh có thể tự ăn được, bởi vì mỗi một chút đau đớn trên khuôn mặt anh đều khiến cô ân hận, vết thương của anh vẫn còn đau lắm.

Phan im lặng ăn, miệng nhai như cái máy vì anh chỉ chú ý đến đôi mắt đượm buồn đó thôi.

-Hai người chưa làm lành với nhau à? – Phan hỏi.

Thảo lắc đầu.

-Em đừng có buồn, trước sau nó cũng làm lành với em mà.

Thảo gật.

Hai ngày sau nữa.

Phố đêm người thưa vắng, thỉnh thoảng có tiếng rú ga của một tốp thanh niên chạy qua. Đêm lại trở về tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng nhạc dịu êm phát ra từ một quán rượu góc phố. Nơi đó vẫn sáng ánh đèn màu.

Quán rượu nằm trong một ngõ nhỏ nhưng đi vào trong quán thì không gian không hề nhỏ. Từng phòng từng lối đều trang trí âm cúng nhưng vẫn cho thấy nơi này rộng thênh thang. Đây là quán rượu kiểu Châu Âu, nơi mà các thượng đế đều là những tay rượu đẳng cấp.

Ở quầy bar, bên giá rượu óng chuốt sắc màu của các nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, Phúc và Nam đang ngồi, chai rượu để trước mặt, hết chén này đến chén khác đã rót ra, có vẻ lâu lắm rồi...

-Thôi về đi, để mẩu hậu gọi nhiều quá rồi đấy – Nam chột nhác khi nhìn chiếc điện thoại Phúc vút trên bàn sáng lên số điện thoại của mẹ Phúc gọi tới.

-Tao sẽ quên cô ta – Phúc gật gật – Tao nhất định sẽ quên được cô ta.

-Tùy ông, tôi chả can thiệp nữa. Muốn để họ quay lại với nhau thì cứ việc.

-Thằng này không thêm giạt gái từ tay kẻ khác. Hừ! Nếu cô ta còn yêu nó, tao cho cô ta toại nguyện luôn!

-Nhảm rồi, kẻ được toại nguyện chính là đối thủ của mày, chứ không phải là Thảo. Hôm qua đến, thấy mặt còn rất buồn.

-Thật là đáng, cô ta như vậy thật là đáng. Thằng chó kia thế nào?

-Sắp ra viện rồi. Mà thôi đừng có gọi nó là chó nữa. Nó cứu người yêu mày đấy.

-Mẹ kiếp.

-Bây giờ mày mà không tách họ ra, cứ để nó tranh thủ như thế, thì tao sợ...

-Kệ cô ta... - Phúc nghẹn lời cay cú – Mày xem... cô ta... cũng chỉ chờ có thế... thật đúng là trác nết...

-Trời ơi, mày... mặt trí rồi à, giờ Thảo không chăm sóc nó thì lấy ai chăm sóc nó. Đã giầu người nhà hết mà. Mày trách gì Thảo đây.

-Là cô ta muốn thế - Giọng Phúc trở nên bất cực - Còn Nhung, còn Thư... đâu phải chỉ có cô ta.

-Thì... nhưng mà, họ còn phải đi làm

-Còn cô ta thì không phải đi làm sao, cô ta cũng có việc làm cơ mà, nhưng cô ta đã nghỉ một mạch, để... để mà chăm cái thằng... thằng chó ấy, tình cũ của cô ta. Cô ta làm thế có được không. Há? Mày nói đi! Còn chưa kể từ hôm ấy đến nay, cô ta cũng không thèm quan tâm đến tao nữa, một cú điện thoại cũng không! Mày thấy chưa! – Phúc tự dưng hùng hổ với Nam

Nam thì đã trở lị với các hi nộ ái ố của Phúc suốt mấy ngày qua, chỉ thờ dãi châm điếu thuốc, quăng cái gạt tàn lên bàn, ngả người ra sau, chán nản...

-Tình cũ không rú cũng tới rồi – Phúc lại ôm mặt cay đắng – Ôi, cái đời tao...

-Thôi mày cứ đến gặp đi.- Nam tặc lưỡi.

-Không bao giờ! – Phúc kiên quyết.

Lại thêm hai ngày.

Phòng bệnh ngăn nắp gọn ghẽ, Phan với Thảo ngồi đối diện nhau ở chiếc bàn nhỏ xinh giữa phòng, hai người đang cùng ăn cơm.

-Sợ bệnh viện lắm rồi, may mà nốt hôm nay là được ra – Phan lắc đầu.

Thảo không đáp, chính cô là người om Phan trong bệnh viện suốt mấy ngày, mặc dù bình thường thì có thể điều trị ngoại trú. Nhưng cô biết tính Phan, nếu rời khỏi cái bệnh viện này là sẽ không chịu nằm nghỉ, sẽ lao vào làm việc, và cái vết thương kia sẽ bị chủ nhân của nó lãng quên.

-Có thật là ngày mai anh sẽ được ra viện không thể? Liệu em nghe có rõ không đấy?

-Rõ mà.

-Thế ra viện sáng hay chiều? – Phan sốt sắng.

-Ồ... chốc em hỏi. – Thảo đáp kèm theo lòng lo lắng, tự dưng cô lại muốn lừa anh ở lại trong bệnh viện vài hôm nữa.

-Cho tôi ăn một miếng nào. – Tiếng Nhung từ ngoài cửa, Nhung đang hớn hờ đi vào, xách một túi trái cây.- Hai người đang ăn com đầy hã, trông tình cảm quá. Đừng có nói với tôi là hai người đã nổi lại với nhau đấy nhá, tôi không chịu được đâu.

Thảo chau mày để Nhung đừng có nói huyền thuyên, thế mà Nhung cứ oang oang.

-Bởi vì trận chiến của mấy người kinh khủng lắm. Nếu mà còn thế nữa là tôi thuê nhà tôi ở riêng luôn đó. Cho một bà với ba ông đi mà chiến với nhau.

Thảo xị mặt kéo ghế cho Nhung ngồi, Nhung thì cứ ác mồm như vậy, nhưng thực chất nó lo cho cô lắm. Chính nó đã nháo lên, gọi cho cả tá người sau khi nghe thấy mấy tiếng bất thường của cô trên điện thoại. Kết quả là Phan tới cứu kịp vì lúc đó anh đang ở gần cô nhất.

-Cái ông Phúc của bà, tôi gọi mấy lần không nghe máy. Theo tôi thì thế này, bà nên làm lành trước đi.

Thảo ngược nhìn Nhung ý không chịu. Nhung ngồi xuống giờ hoa quả ra got.

-Phúc không dễ giận bà, chắc chắn bà phải làm gì thì anh ta mới thế. Chuyện chỉ là ghen, mà Thư cũng nói hôm đó lời lẽ của bà cũng có phần sai. Thôi, ai sai người ấy tự làm lành, để lâu, kẻ nhớ người thương, hiểu lắm quanh co, rồi sẽ nghe tan đàn đây.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Địa ngục vẫn kề bên

Lời của Nhung như được tăng thêm mấy lần sức nặng bởi vì nó trùng với tiếng nói trái tim cô, mấy ngày nay tự ái của cô đã suy yếu dần, cùng với những giận hờn, tủi thân, bây giờ đã tan biến hết.

Cô không thể chờ đến ngày mai khi Phan ra viện thì mới đi gặp Phúc được. Ngày mai thì lâu lắm, cô muốn gặp Phúc ngay giờ.

Bỏ Phan lại một mình trong bệnh viện, cô về nhà chọn nhanh cho mình một bộ đầm.

Vuốt nhẹ làn vải mềm như tơ mơn man trên nước da trắng hồng quyến rũ, cô hồi hộp nhớ lại giây phút ấy, giây phút cô suýt nữa đã có nụ hôn đầu tiên. . .

Hôm ấy cô đã mặc chiếc váy này, chiếc váy do anh chọn, nó có màu hồng của cánh hoa đào, lại mềm như lụa, cổ hơi rộng. . . và trời ơi, chỉ vì nó mà cô đã phải chạy trốn nụ hôn tình yêu đầu tiên. Bởi vì ánh mắt anh lúc đó đã khao khát quá, rực cháy quá, làm cô sợ.

Nụ hôn tình yêu đầu tiên chắc phải nhẹ nhàng lãng mạn thôi chứ. Cô vẫn mơ tưởng như vậy và tự nhủ sẽ không bao giờ mặc cái váy này nữa.

Vậy mà hôm nay cô lại phải lấy nó ra, nhìn xuống suốt cơ thể mình trong chiếc váy, ừ thì cái cổ hơi rộng, ừ thì những đường cong. . . nhưng có lẽ... sẽ làm anh ấy mau mùi lòng nhất. Thảo đỏ lựng mặt. . . Phải đi xin lỗi người yêu, mà lại vụng về như cô... nên phải nhờ đến cả mồn nhân thế này đây.

Thảo cầm điện thoại, tay cô run run, bây giờ là bước cuối cùng, gọi điện thoại cho anh ấy.

Chợt có cuộc gọi đến, là số lạ.

-Alo? – Thảo nghe máy.

-Alo, tôi nghe, ai thế ạ? – Thảo hỏi khi thấy trong điện thoại chỉ toàn âm thanh ngoài đường phố.

-Mày nghe đây – Bên kia bây giờ mới cất giọng – Gặp tao ngay, nếu không, tao cho thằng chó ấy chết.

Thảo lặng người, bóng ma của đời cô sau mấy ngày mất tăm mất tích lại trở về, mà cô thì hiểu rõ nó.

-Ông không được hại người ta, người ta không thù không oán ông gì hết cả, người ta chỉ cứu tôi.

-Tao không nói thằng chó đó, tao nói thằng chó CDI.

-Anh ấy... mà ông động đến... thì đời ông kể như xong – Thảo cố cứng giọng.

-Thật thế không? Vậy tao thử!

-... - Thảo thờ hồn hển vào máy.

-À quên, mày thích người yêu mày ăn bom đạn hay bom xăng?

-Không! - Thảo hét.

-Đến ngay, nghe cho kỹ địa điểm đây...

Quán cà phê nằm hẻo lánh đến nỗi mà chủ taxi phải đi quanh co một hồi mới đưa cô đến đúng địa điểm lão đưa ra. Quan sát thì cô biết tại sao lão lại chọn quán này. Với cái quán hai mặt tiền và vài con ngõ vắt qua thì lúc nào lão cũng có thể thoát chạy.

Cuối cùng không phải là Phúc được miễn nhân mà là lão Mạnh miễn nhân. Trong cơn hoảng loạn cô không biết làm gì ngoài việc tuân theo ngay lệnh lão. Suốt từ nãy tới giờ, cô phải ngồi co rúm lại, không còn gì ân hận bằng.

-Phải theo anh, em phải theo anh - Lão nhìn cô chưa đủ nhưng vẫn phải cất giọng vì chắc thời gian không cho phép.- Anh đã chuẩn bị tất cả.

-Chuẩn bị tất cả... ông còn bắt tôi đi đâu? – Thảo tròn mắt.

-Vượt biên. – Lão nói khẽ, mắt đảo đưa hai bên đề phòng.

-!!! – Thảo tự lấy tay bịt cái miệng mình đang há ra.

-Em không được chối, vì em chỉ có một sự lựa chọn đó thôi. Nếu em muốn anh không động đến nó.

Thảo thờ hồn hển, cô bấu chặt hai tay vào thành ghế.

-Chúng ta đi ngay giờ luôn, em không cần phải mang theo gì hết. Anh đã lo đủ.

-Không! – Người Thảo run bần bật.

-Anh hứa sẽ không động vào nó nữa, không động vào một thằng nào của em nữa, chỉ cần em theo anh.

-Không!

-Cô muốn tôi giết nó có phải không? Có phải cô muốn như thế không? – Lão hằn học trợn mắt.

-Ôi! – Thảo cảm thấy ngột ngạt không thở nổi.

-Đừng có làm người ta chú ý đến nữa. Đứng lên theo tao đi ra đằng kia.

-Hãy giết tôi đi, ông hãy giết tôi đi thì hơn.

-Mày sẽ được toại nguyện, nhưng sau khi tao giết nó.

Thảo gục xuống bàn.

-Thảo, anh dìu em đi – Lão lay vai cô lúi đậy.

-Cứu tôi, có người muốn bắt cóc tôi! – Thảo cố gào lên, nhưng tiếng kêu của cô tắc nghẹn trong cơn đau khổ.

-Im mồm – Lão sin sít qua kẽ răng.

-Tôi sẽ không yêu anh ấy nữa, tôi không yêu anh ấy nữa là được chứ gì – Thảo thều thào, người vẫn ngã gục xuống bàn.

-Mày phải theo tao.

-Tôi không thể, tôi còn mẹ tôi mà.

-Bà ấy rồi tao cũng sẽ lo. Đi.

-Hu hu, tha cho tôi... - Thảo bật khóc, tiếng khóc của cô làm mọi người chú ý.

-Câm miệng.

-Tôi không đi đâu đâu, tôi xin ông đấy, hu hu...

-Tao cấm mày yêu nó – Lão nói nhỏ qua kẽ răng rồi lùi ngay khỏi quán.

Thảo cố che giấu vẻ mặt vừa mới khóc trước khi bước chân vào phòng bệnh của Phan. Nhưng vừa mới bước vào, Phan đã nhòm dậy nhìn cô.

-Sao? Chuyện gì nữa thế này? – Phan sừng sốt.

-Không – Thảo cố quay mặt đi, rồi lại bật ra tiếng sụt sịt.

-Nó đã nói gì em? Mà nó là loại người gì thế! – Phan vung tay nổi cáu – Bạn gái đến làm lành cũng không được nữa à!

Thảo xua tay lắc đầu.

-Thế hai người có chuyện gì? Nói anh nghe xem nào? – Phan đến bên Thảo, nhìn quây mặt cô.

Thảo nghẹn ngào quay đi.

-Được rồi! Thằng kiêu kỳ! Thằng dị hợm! Để mai anh hỏi tội nó!

-Không phải... em đã bảo không phải... - Thảo quay lại, như chực khóc.

-Chúc mừng! Chúc mừng! – Chưa thấy người đã thấy tiếng, cả hai nhận ra tiếng Nam ở bên ngoài hành lang, và kế tiếp là một bó hoa to lù lù ngay ở cửa. Nam tay cầm hoa, miệng cười toét.

Thảo quay ra, theo phản xạ, cô vẫn ngóng tìm người đi theo sau như mọi lần. Nam vào, rồi Đại vào, hôm nay có thêm cả Sơn, sau cùng... đến Phúc.

Tìm cô muốn vỡ òa sau những ngày mong nhớ. Cuối cùng Phúc cũng đến.

-Chúc ông bình phục mạnh giỏi nha! – Tiếng Đại sang sảng.

Đám con trai lần lượt bắt tay Phan, đến lượt Phúc, cả hai cùng khựng lại, chỉ có thấy tay hai người giờ ra...

Bối lẽ, Phan thì nhìn thái độ Phúc, còn Phúc thì đang nhìn đôi mắt đỏ hoe của Thảo đầy lo lắng.

“Không được” Thảo lẩm nhẩm, trong lòng có một quyết tâm, cô đi tới trước mặt Phúc, mặt mũi hằm hằm.

-Anh đi về đi! Em không muốn nhìn thấy mặt anh!

Cả năm chàng trở mắt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Kết cục 180 độ

Đúng là như vậy đấy, em chẳng tha thứ cho anh đâu, sẽ chẳng bao giờ em tha thứ cho anh đâu. Đừng có làm lành. Em đã quyết rồi, không yêu anh nữa, mà ghét anh! Đồ kiêu hãnh! Đồ ghê gớm! Con trai như anh í, em chẳng thèm!

Nãy giờ Thảo cứ chu mỏ tuôn ra một tràng đề đập tất mọi niềm tin trong Phúc. Bất chấp Phúc hết sức ngạc nhiên và cả những con mắt tròn mắt dẹt xung quanh. Cô đâu cần gì ngoài việc đuổi anh đi khỏi, và tránh xa cô nữa.

-Anh về đi, em đuổi thế mà anh vẫn không nghe thấy à. Em ghét anh lắm rồi, ghét lắm rồi cơ ý, đừng có nói thêm câu nào nữa, em chẳng nghe, giờ em chỉ muốn anh biến khỏi đây, và đừng bao giờ đến gặp em nữa. Anh về đi!

-Thảo, em cứ bình tĩnh nghe anh... - Phúc khò sở.

-Đã bảo không nghe là không nghe! Anh mà nói nữa là em sẽ bịt tai lại! Đã bảo là ghét anh rồi! Ghét lắm rồi! Rất ghét rất ghét! Anh còn chưa nghe rõ hay sao!

-Thảo! – Phúc nhăn nhó.

-Cứ làm như là chúa lắm. Tường đẹp trai mà được ý à. Còn lâu, có mà em thấy anh xấu nhất trên đời ý, lại còn xấu tính xấu nết nữa. Hoi một tí là anh mắng em, chửi em! Anh còn dám đòi bỏ em nữa! Đã thế thì đi mà tìm những cô gái khác đi! Còn tới đây làm gì! Giờ em chán anh rồi, ghét anh rồi, không cần anh nữa! – Thảo cố cong môi đánh đá.

-Em... em làm sao vậy? Em... em có làm sao không vậy? – Nam lấp bắp chen vào.

-Em chẳng có làm sao hết cả. Các anh hãy hỏi anh ấy đi, anh ấy có đáng được tha thứ không. Lúc đó anh ấy đã nhất nhất đòi bỏ em cơ đấy. Bỏ thì bỏ, em cần cóc gì!

-Thảo, em biết là lúc đó anh đang giận. – Phúc âm ỉ bày tỏ.

-Thế chẳng lẽ chỉ có anh mới biết giận hay sao! Em cũng giận anh nữa chứ! Anh đã nói em là cái gì? Nào đa tình, nào nặng lòng với anh ấy, rồi còn bội bạc.

-Anh có bảo em bội bạc lúc nào đâu! – Phúc cãi.

-Còn không nữa, chẳng phải anh bảo anh Phan là kẻ bội bạc ấy là gì! Anh ấy bội bạc thì làm sao. Rốt cục là anh ấy vẫn yêu em cơ mà, và quan trọng anh ấy chẳng chửi bới mắng mỏ em bao giờ cả.

-Thảo, anh mắng em là vì em đi so anh với lão Mạnh, em đừng bao giờ như thế! – Phúc to tiếng.

-Em cứ như thế! – Thảo gào lên – Anh có khác gì lão Mạnh mà em không so chứ! Anh cũng ghen như lão mà!

-Thảo!

-Đừng gọi tên em nữa! Bây giờ em ghét anh rồi!

-Cho dù vậy cũng không được so anh với lão Mạnh! Anh không thể chịu được điều ấy!

-Anh chịu được hay không chịu được em cũng kệ! Em ghét anh thì em cứ so đấy! Đồ hay ghen!

-Thảo!

-Anh... là cái đồ... ông Mạnh!

-Anh cấm em!

-Này này hai người định cãi nhau tiếp đấy à? – Nam tròn mắt lên tiếng, xung quanh Nam cũng còn ba cặp mắt khác nữa đang tròn lên.

-Các anh lôi anh ấy về đi! – Thảo chỉ thẳng tay ra cửa, tiếp tục điên dại – Nếu không tôi sẽ ủa các người ra ngoài. Tôi nói cho anh biết, bây giờ... tôi đã quay lại với anh Phan, anh chẳng còn lý do gì để đến đây nữa hết!

-Thảo, em vừa nói gì? – Phúc nhìn sâu vào mắt Thảo, mà tai muốn ù đi.

-Anh không tin à – Thảo đột nhiên quay sang ôm chặt lấy Phan – Đây! Chúng tôi đã quay lại với nhau! Từ nay anh sẽ không tìm tôi nữa chứ!

Phan tự dưng bị Thảo ôm chặt thì đứng yên như một khúc gỗ. Nãy giờ, giống như mọi người, anh cũng như lạc trong mê cung, không hiểu gì hết.

-Em bỏ anh vì em quay lại với nó? – Giọng Phúc sâu cay.

-Chứ còn sao nữa! Anh còn chưa nhìn thấy nữa à! Từ nay đừng có tìm tôi nữa!

-Thảo, không phải em giận anh mà lại giờ trò cũ ra đấy chứ? – Phúc vẫn còn nghi ngờ.

-Không phải! Anh còn không tin à? Không tin thì đi hỏi anh ấy đi! – Thảo gân giọng, hất mặt sang Phan.

-Hừ, nó thì anh hỏi làm cái gì. – Phúc lừ mắt Phan.

-Này, Phúc, có cần ông phải tra khảo người yêu tôi như thế không? – Phan không được hỏi cũng tự lên tiếng – Chúng tôi quay lại với nhau rồi. Mong từ nay ông đừng xen vào chuyện giữa chúng tôi.

Nói rồi Phan vòng tay ôm chặt Thảo. Hai người ôm nhau trước mặt bốn chàng trai. Sơn, Nam, Đại mặt mũi nhăn nhó khó chịu, còn Phúc mắt cứ quắc lên nhìn đôi trai gái trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Quá khứ, hiện tại, tương lai đều nghen đắng

-Em thật là quá đáng. Chính anh cũng thế nào chịu nổi em nữa. Lúc yêu người này, lúc yêu người kia, bỏ yêu, yêu bỏ, lung tung, tùy tiện, làm như cánh đàn ông bọn anh là mấy con đê! – Nam bức bối nói với Thảo. Hai người đang ngồi trong quán cà phê bình dân gần chỗ trọ của Thảo.

-Xin lỗi, anh còn gì trách mắng em thì cứ trách mắng cho hết đi. Sau cuộc gặp này, em sẽ không gặp bất cứ một ai trong các anh nữa. – Thảo cố gan góc.

-Vậy em quyết định bỏ nó thật sao?

-Đừng hỏi em điều đó nữa. Em đã nói đi nói lại nhiều lần rồi.

-Vậy thì hôm nay anh sẽ kể với em điều này. Đồng ý là em bỏ Phúc, đồng ý là bạn anh phải chấp nhận sự thật thương đau. Chuyện không còn gì nhưng anh vẫn kể, dù Phúc cấm, bởi anh nghĩ là em nên biết.

-...?

-Phúc đã từng cứu Phan. Ngoài việc Phan không phải là đối thủ của nó mà nó vẫn ngiên răng chịu trận đến mấy lần. Đây cũng là việc nó làm vì em đấy.

Thảo nhú mày nhìn Nam, Nam tiếp tục kể.

-Khi đó em và Phan đang yêu nhau, chưa có Thu đâu. Trong một lần Phan đến nhà em đã bị hai thằng đàn em lão Mạnh chặn đánh. May gặp Phúc cứu, nếu không thì nó bị không nhẹ đâu.

Thảo bàng hoàng.

-Phan có kể chuyện này với em không?

Thảo lắc đầu.

-Anh thật sự thấy tội cho nó. Nhịn tình địch, rồi cứu tình địch, tất cả chỉ để nhìn người mình yêu được hạnh phúc. Mà chưa hết đâu, vẫn còn nhiều chuyện khác...

-Chuyện gì nữa? – Thảo thẳng thốt.

-Tất cả quần áo của em ở nhà hàng Phụng Hoàng là do Phúc chi, làm gì có nhà hàng nào đầu tư nhiều cho cô lễ tân đón khách được như thế, tiền lương của em cũng là do Phúc trả, kể cả tiền em hỏi vay anh Thông cũng do Phúc chi nốt...

-Ôi, anh Nam... sao giờ mới nói cho em những điều này... - Thảo chớp chớp mắt, hai hàng nước mắt lăn xuống, cô vội quệt đi.

-Phúc không cho, nhưng bây giờ anh phải nói, dù sao thì mọi chuyện cũng qua rồi, anh chỉ cần em hiểu rằng Phúc rất tốt, rất tốt với em, và đừng bao giờ nói vào mặt nó là ghét mới chả không thích nữa.

-Anh Nam! – Thảo nghẹn ngào.

-Không yêu thì thôi em à, em cứ xa xa mắng nó, đến anh còn đau lòng nữa. – Giọng Nam nghẹn nghẹn, mắt rom rớm nước.

Thảo sụt sịt.

-Còn nhiều chuyện nữa, anh còn biết rất nhiều chuyện của nó... mà em thì chưa biết... - Nam nghẹn giọng tiếp tục.

-Thôi đừng kể nữa, kể nữa cũng không giải quyết được gì đâu anh à.

Thảo vừa khóc vừa nói, cô đứng lên chạy vụt ra khỏi quán.

Ngôi biệt thự kiểu Pháp xưa nằm ếp bên hồ, sau một rừng cây to, các cánh cửa màu xanh và màu tường vàng mới sơn, vắng lặng, yên ả, và thật sự lạc lõng với không gian ồn ã ngoài kia của đô thị.

Chiếc ô tô con trắng trờ tới cổng rồi đỗ lại, từ trong xe Thư bước ra, vóc dáng sang trọng trong mỗi bước chân, cô bước vào trong ngôi biệt thự đó.

-Hai tuần nữa hai người có thể bay rồi – Trong căn phòng nhỏ của ngôi biệt thự, Thư nói với Thảo và Phan, hai người cùng đang ở đó.

-Vậy sao. Cảm ơn em – Phan nhìn Thư bằng đôi mắt biết ơn.

-Không có gì – Thư đáp với vẻ miễn nguyện – Việc này là ở trong tầm tay em, chỉ cần anh lo chuyện anh là đủ. – Thư nói rồi nhìn sang Thảo, đôi mắt hiền hậu kia đang hoang mang nuối tiếc.

-Em còn chưa trả lời mà, tại sao đã... - Thảo nhìn Phan chắt chứa những suy nghĩ ngổn ngang.

-Em nên đi, đây là sự lựa chọn tốt nhất. Em đã đi lao động tại Nhật, còn anh giờ là người yêu Thư, Phúc thì không thể tìm được em nữa. Với màn kịch như thế, không ai trong chúng ta có thể bị lão trả thù.

-Có chắc là anh ấy sẽ không bị sao không?

-Không thể nào. Phúc có tìm được em đâu mà em còn sợ.

-Nhưng mà... anh ấy cũng chẳng tìm em – Thảo chua xót.

-Thảo, em còn muốn điều đó nữa sao. Lão đã nói sẽ hại cả nhà Phúc nếu hai người còn... .

-Em biết rồi. - Thảo gật - Em chỉ thắc mắc... tại sao anh ấy lại như thế.

-Thảo à, Phúc là người thế nào, em biết rồi. Giờ nó đã có những cô gái khác. Đó là sự thật. Thư đã trông thấy hết. Mà Thư thì không có lý do gì để gạt chúng ta.

-... - Thảo cắn môi đau khổ.

-Đừng đau lòng nữa. Đó chẳng phải là điều em muốn đấy còn gì. Nếu không thì tại sao em phải trốn kỹ ở đây. Phúc như thế thì lại càng an toàn cho nó. Em còn không muốn thế hay sao?

-Không... - Thảo lắc đầu – À vâng, em muốn thế, em muốn thế - Giọng cô lại nghẹn ngào.

-Vậy thì đừng có phân vân gì nữa, Phúc như thế là yên tâm rồi. Bây giờ em phải lo cho em. Trốn kỹ ở đây, nhớ tuyệt đối không bước chân ra cửa. Chỉ hai tuần nữa thôi, chúng ta sẽ bay.

-Chúng ta sẽ sang đó bao lâu anh? – Thảo lo lắng.

-Không biết được. Công ty cho đi hai năm, nhưng Thư sẽ giúp chúng ta có thể ở đó nhiều hơn.

Một phút hăng hực, Thảo đưa mắt nhìn ra cửa sổ, băng khuâng, nao núng...

-Thảo, lão Mạnh còn không biết bao giờ mới bị bắt mà. – Phan nhắc và nắm hai vai Thảo xoay lại, kiên định nhìn cô, tiếp cho cô thêm sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Yêu lại

Sàn nhảy ầm ầm tiếng nhạc giật, đèn màu như tia chớp, những cánh tay giơ lên phấn khích trong tiếng nhạc, những mái đầu lắc giật điên cuồng, khói thuốc, người người san sát, những cơ thể trần trụi uốn éo, những đôi môi đỏ, những bộ ngực đầy, không khí vũ trường đang giờ nóng bỏng.

Từ trong đám đông, Phúc lao ra, đang nghe điện thoại cùng với một thái độ rất giận dữ, bỏ lại đằng sau một cô gái ăn mặc rất sexy đang đứng hăng ra nhìn theo.

Trong hành lang dẫn ra cửa ngoài của vũ trường, cái dáng cao lớn của Phúc tiếp tục lao nhanh, ai nấy gặp đều vội né đường cho gã trai sặc chất ăn chơi đó. Phía sau Nam đang lao theo.

Ngoài cổng vũ trường, bên chiếc xe con màu xanh sang trọng, Phúc nắm tay vào thành xe đầy tức giận.

-Cô thật là ngu! Cô đúng thật là cái đồ ngu! – Mặt Phúc đỏ gay uất ức – Giờ cô lại bị nó lừa tiếp! Cô cứ trốn ở đó đi, cứ núp ở đó đi, cô đang núp trong ngôi biệt thự của chính tình địch cô đó. Còn tôi sẽ chống mắt lên coi, cô về với hắn thì sẽ được hạnh phúc đến khi nào!

-Mặc kệ họ đi! – Nam nhún nhó.

-Cô ta thật cực kỳ ngu ngốc. Thằng đó giờ nó lại yêu cả hai người. Nhưng cô ta không hề hay biết! – Phúc gào lên ức chế - Cái ngôi biệt thự đó... thực chất chỉ là một trò lừa đảo, nó lừa cho Thảo tự nhốt mình trong đó, rồi nó thoải mái yêu Thư bên ngoài.

-Mà tại sao Thư lại như vậy được nhỉ? – Nam nhăn mày suy nghĩ.

-Yêu mà... - Phúc cười khẩy – Cô ta biết rõ sức mạnh của mình ở đâu. Thằng đó sẽ không bao giờ từ bỏ cô ta được, cô ta béo bở quá mà.

Nam thở dài. Phúc cay đắng tiếp.

-Đây là lần thứ hai nó lừa Thảo. Lần này nó còn biết giấu kỹ cô ta nữa... với sự hậu thuẫn của Thư. Khôn kiếp, kiểu này đến bao giờ cô ta mới biết rằng cô ta bị lừa như thế. Mà không, trước sau gì cô ta cũng biết, nhưng ấy là lúc nó cưới Thư. Sẽ đau lắm đấy em biết không. Em cứ ngoan hiền như vậy đi.

-Phúc! Đừng có theo dõi cô ta nữa, dẹp hết bọn thám tử đi! – Nam tức tối.

-Không, tao muốn nhìn thấy cô ta đau đớn.

-Cô ta đau đớn cũng chẳng tới lượt mày! – Nam điên tiết – Người Thảo yêu là Phan! Người làm cho cô ta mê muội là Phan! Mày có muốn dang tay đón lấy, hay là vô lý thì cũng chỉ bị cô ta cầm sừng thôi!

-Im đi, tao sẽ không bao giờ làm như vậy hết! – Phúc trợn mắt.

-Vậy thì mày hãy chấm dứt việc theo dõi cô ta! – Nam sừng sộ.

Phúc nhìn Nam định phùng lên, nhưng lại xị đi, anh dựa đầu vào thành xe, rệu rã, bất lực.

-Tĩnh táo lại đi, đó là một việc làm vô ích, và ngu ngốc nữa - Nam hạ giọng, vỗ vai Phúc.

Phúc nắm tay vào trán, bí bách.

-Thôi, kệ tao – Phúc buông thông.

-Phúc! Điện tình thế đủ rồi đấy! – Nam quát – Mày tĩnh táo lại giùm tao!

Phúc nhìn Nam ghen giọng.

-Nam, mày có biết là, giờ... chỉ có mỗi việc theo dõi Thảo... là còn giúp tao tĩnh táo được thôi không.

Buổi tối ngôi biệt thự kiểu Pháp cổ có vài ô cửa sáng đèn. Ngoài xa phố phường thật thưa vắng với vài tín hiệu đèn xe. Đêm tĩnh mịch bao trùm lấy ngôi biệt thự bên hồ.

Căn phòng nhỏ mang hơi hướng kiểu Pháp thuộc, Phan đứng ôm Thảo ở ngay cửa ra vào, giọng ấm áp.

-Ngày mai anh sẽ về sớm hơn. Ngủ ngon. Anh yêu em nhiều lắm.

Anh ôm cô thêm một lúc nữa rồi nhẹ buông. Lại ngắm gương mặt xinh đẹp buồn vùi vùi ấy thêm một lần nữa. Đôi mắt chẳng nhìn anh, chỉ nhìn xuống, giấu đi tâm trạng. Phan nắm hai tay Thảo lại.

-Em à. Mọi chuyện đang như chúng ta mong muốn. Phúc đã về với thế giới của nó, không đau khổ, không còn là mục tiêu của lão, và đó là điều tốt nhất với nó rồi. Thôi cổ lên em.

Thảo im lặng, đôi mắt nhìn đi đâu và vẫn buồn như một hồ thu.

-Xin lỗi – Phan chạnh lòng – Nếu như Phúc có thể thay anh, đưa em ra nước ngoài sống thì anh đã không chen vào giữa hai người. Nhưng em biết là nếu như Phúc biến mất, mà lại không thấy em thì lão sẽ biết ngay, lão trút hết lên người nhà nó. Nên em đành phải xa Phúc thôi.

Thảo gật nhẹ và nhìn Phan day dứt. Phan tỏ ra đau khổ.

-Nhưng... nhìn em cứ mãi thế này... anh rất... hay là... nói cho nó biết, xem nó có cách gì hơn không?

-Không, em đã nói là không – Thảo lập tức lắc đầu nguầy nguậy – Anh ý tính không giống như anh. Nếu nói cho anh ấy, hậu quả sẽ không biết đâu mà lường. Em thà là không, thà là như thế này...

-Thôi thế này, sang Úc rồi nếu lão Mạnh bị bắt thì anh sẽ để em lựa chọn, nếu em còn muốn quay lại với Phúc, anh sẽ lại đưa em về.

-Không, em không bao giờ làm như vậy – Thảo thẳng thốt.

-Thảo. Anh không bao giờ muốn ép em một điều gì cả. Cho dù em có làm gì thì anh thề... anh vẫn sẽ chịu đựng được, anh chỉ cần em vui, em khỏe thôi. Giờ em đã nhận lời theo anh sang Úc nhưng bất cứ lúc nào em cũng có thể quay về. Kể cả Phúc, nếu sau này Phúc có liên lạc tìm em thì anh cũng sẽ...

-Không. – Thảo vội bịt miệng Phan lại – Đừng có thế, hãy để anh ấy quên em đi. Em nhận lời với anh rồi... tức là sẽ theo anh. Em đã chọn anh... thì em sẽ quên anh ấy.

Vừa nói dứt thì mặt cô đã áp vào vai Phan. Anh lại ôm cô và xiết chặt. Cô không cự quấy vì nỗi cảm kích dâng trào. Còn Phan, xúc động nghẹn ngào, ánh mắt anh thêm một lần nung nấu. “Thảo, một khi đã đưa em đi khỏi, anh thề sẽ không bao giờ để cho nó tìm ra em nữa. Chúng ta phải nói lại. Trước sau gì thì em cũng yêu lại anh thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Anh đã nhận ra

“Cháy lớn ở CDI.

Vào lúc một giờ đêm hôm qua, tại tầng một trụ sở công ty xây dựng CDI đã xảy ra hỏa hoạn. Tuy công tác chữa cháy tiến hành rất khẩn trương nhưng lửa đã lan nhanh thiêu rụi mất vài phòng. Nguyên nhân nhanh chóng được xác định là do có kẻ ném bom xăng. Hình ảnh này đã được hệ thống camera giám sát của CDI ghi lại. Một người đàn ông đã từ ngoài ném mấy bom xăng vào, gây nên đám cháy. Thiệt hại ước tính vài tỉ đồng. Không có thương vong về người. Lực lượng chức năng đang truy tìm thủ phạm”

Phan ngồi trước màn hình máy tính, trước mắt anh là hình ảnh đám cháy ở CDI trong đêm. Tim đập thình thịch, anh mở những bản tin hot khác.

“Người đàn ông ném bom xăng trong băng hình đã được cơ quan chức năng xác định. Đó là đối tượng đang bị truy nã có tên là Nguyễn Hùng Mạnh, quê quán Thái Bình, huyện Đông Hưng, xã...” Phan bần rần vì tất cả thông tin đều chính xác là lão. Không thể để cho Thảo biết tin này. Phan rút điện thoại.

Đã gọi được người cắt ngay mạng internet của ngôi biệt thự, giờ mới dám gọi cho Thảo. Điện thoại cầm đợi bên tai, nhưng tiếng nhạc chờ cứ dài đằng đẵng, bòn chòn, nóng ruột, anh vợ vội chiếc áo vét lao khỏi phòng làm việc, hi vọng rằng đó là do Thảo chưa ngủ dậy.

-Anh Phan, em đang định gọi cho anh. Thảo đã đi rồi. – Vừa bước vào phòng Thảo, Phan đã gặp Thư hót ha hót hải.

Nghe như sét đánh bên tai, Phan đứng chết lặng, chân tay hẫng hụt, sao anh căm ghét cái linh tính của mình như thế. Cũng tại anh đã hiểu Thảo quá mà. Thư đưa cho anh tờ giấy, trong đó có những nét chữ vội vàng của Thảo.

“Xin lỗi anh, em phải đi vì em không còn cách nào khác nữa, nếu không lão sẽ còn điên và hậu quả không biết đâu mà lường. Mọi chuyện sinh ra từ đâu thì em sẽ đi giải quyết từ đó. Chỉ có em mới chấm dứt được hận thù của lão thôi. Em không muốn gây thêm tội nữa.

Đừng tìm em

Thảo”

-Làm sao bây giờ? Thư? – Phan mất đi bình tĩnh.

-Em vừa mới biết chuyện đã đến đây ngay nhưng không kịp. Thật là sơ suất, làm sao cô ấy có thể biết chuyện này nhanh hơn chúng ta được chứ?

-Là anh, thằng đại ngu, anh đã để mạng cho cô ấy xem. Trời ơi! – Phan ôm mặt ân hận.

-Đừng anh, lỗi không phải do anh, anh đã hết lòng vì cô ấy, ở trong nhà cả ngày mà không có mạng thì cô ấy sẽ rất buồn.

-Nhưng anh cũng không thể nào mà ngu như vậy! Cô ấy vẫn mò mẫm để biết mọi thông tin về Phúc! Thậm chí cô ấy đã không ngủ thì mới biết chuyện trước chúng ta! – Phan gào lên.

-Anh Phan! – Thư thốt lên vì thấy Phan quá kích động.

-Em xem, anh đã không lường trước mọi chuyện! Đi chiều cô ấy một cách sai lầm! Anh đã ngu muội tin cô ấy! Anh là một thằng ngu!

-Đừng trách bản thân mình nữa. Đi tìm cô ấy thôi anh!

-Tìm được sao! Cô ấy đi trốn chúng ta mà! Cô ấy tự nộp mình cho lão Mạnh! Trời ơi, chắc là cô ấy ân hận lắm. Tất cả là do anh! Tại anh tính toán sai!

-Anh Phan! Không ai trong chúng ta có thể ngờ lão Mạnh nham hiểm độc ác đến như vậy. Chuyện đã rồi, giờ chỉ có cách đi tìm cô ấy thôi.

-Thằng già khốn nạn. Anh mà gặp... thì anh giết nó! – Phan vừa cắn giận, vừa run rẩy.

Bụp! Cú đâm làm Phan ngã ngửa ra sàn, Phúc xông tới xốc áo Phan lên.

-Muốn tao đi tìm cô ấy cho mày à! – Phúc nghiêng răng – Được lắm, phát đâm này trả lời thay tao rồi đấy!

Rồi anh giận dữ thít chặt cổ áo đối phương lại, mắt quắc lên.

-Tao còn muốn đâm mày vài phát nữa, để trả hận cho những mắt mắt của tao! Làm sao... làm sao... làm sao mà mày có thể đổ mồi hận của thằng già ấy lên tao chứ! - Phúc giận run – Kẻ cướp Thảo đi là mày, kẻ Thảo yêu là mày, chứ có phải tao đâu, mà sao lão lại trả thù tao!

-Xin lỗi, tao... – Phan nghẹn lời ân hận.

-Mày có biết vụ cháy đó đã lấy đi của tao mấy tỉ không? –Phúc thở hỗn hển - Và cái kho ở tầng một nữa? Đám tro tàn đó... không chỉ là tiền bạc mà còn là bao nhiêu tài liệu quan trọng của công ty. Chừng ấy thứ... và lời xin lỗi của mày, tao hỏi có đáng không! Có đáng không!

-Phúc, tao thực sự... – Phan bối rối.

-Mày vừa giữ được Thảo, vừa yêu Thư làm bình phong lánh nạn, biến tao đây thành cái thằng chịu nạn cho mày. Cái thằng chó này, giờ chỉ cần nhìn thấy mày là tao muốn đâm, thế mà mày còn vác mặt đến đây, bảo tao đi tìm cô ta, tao bị thộn rồi đấy hả! – Phúc quát rống.

-Phúc, tao biết... - Phan đau khổ.

-Chúng mày thích thì chia tay, thích thì nối lại! – Phúc cướp lời - Không cần biết tao ra sao, tao thế nào. Hoạn nạn thì mò đến tìm tao. Hừ. Tao là đáng cứu thế đấy à, hả thằng khốn kiếp? – Phúc xoáy tia mắt giận dữ vào mắt Phan rồi tiếp tục rít – Nghe đây, tao sẽ không tìm cô ta! Cô ta đã vì mày mà coi tao như hạt cát! Tao sẽ để cho cô ta trả giá!

-Không... – Phan lắc đầu hỗn hển.

-Cô ta phải trả giá vì đã quyết quay lại với mày – Phúc lồng lộn - Vừa bị mày bắt cả hai tay, vừa phải đem thân ra bảo vệ cho mày. Đòi cô ta là như thế. Khốn nạn, không có một cái giá nào xứng đáng cho cô ta hơn thế!

-Phúc, đã bảo bình tĩnh nghe tao nói...

-Tao còn có thể bình tĩnh được cơ à! – Phúc lại gào lên cướp lời - Thảo vì sao phải ra đi? Thảo vì ai mà đối xử với tao như vậy? Chính là mày! Chỉ có mày mới có thể làm cho cô ta ngu ngốc đến thế! Biến khỏi đây ngay, đừng để tao tổng thêm vài phát!

Huych! Phúc đẩy Phan ngã xuống ra nệm. Đây là phòng làm việc của anh tại công ty. Sáng nay, sau khi bị anh phốt lờ các cuộc gọi, hắn đã chạy đến đây và nói những điều khiến anh nổi giận. Mà thật ra, giờ chỉ mỗi việc nhìn thấy hắn thôi là đã đủ khiến anh nổi giận rồi.

“Tuyệt đối không cho nó biết Thảo ở đâu để cho nó chết trong đau khổ”. Phúc nghiêng răng tự nhủ. Nhìn “kẻ thù” đã ngóc dậy và vẫn không có ý định đi khỏi, mà anh thì không muốn nhìn thấy nó thêm một giây nào nữa, Phúc nín thở toan bước khỏi phòng.

-Đứng lại, Thảo yêu mày, hãy ở lại nghe sự thật.- Phan vội nói theo.

Phúc quay lại, nghi hoặc nhìn Phan, nhưng anh lại gặp một ánh mắt chắc chắn vô cùng từ Phan đối với sự thật này.

-Thảo yêu mày, từ đầu đến cuối Thảo vẫn yêu mày – Phan lặp lại, thành thật và đau khổ - Nhưng tất cả là do lão già đó, lão đe dọa Thảo là sẽ giết sạch cả nhà mày. Vì thế nên Thảo mới chia tay.

Phúc sững sờ nhìn Phan, anh bắt đầu thấy tim mình đập loạn xạ.

-Thảo quay lại với tao là để cắt đứt mây thôi... - Phan bùi ngùi tiếp tục.

-Ông Mạnh, có phải ông không? Có phải không? – Thảo ở trong một căn phòng trọ lạ hoắc, điện thoại di động bên tai, mắt tập trung nghe ngóng, trước mặt cô là một tờ mỳ.

-Mây đang ở Nhật cơ mà, sao gọi được cho tao bằng số này thế? – Trong máy, giọng lão Mạnh mĩa mai.

-Là ông rồi – Thảo khẩn trương – Máy ngày nay, tôi đã cố liên lạc với ông. Thậm chí tôi đã phải hỏi đàn em ông thì mới có được điện thoại của ông. Ông ở đâu?

-Hừ. Cuối cùng thì mây vẫn phải chui ra. Tao biết chỉ có động vào nó thì mây mới...

-Xin ông, tôi chui ra rồi, tôi nghe ông rồi. Đừng có hại gì anh ấy nữa. Bây giờ tôi sẽ theo ông, tôi theo ông đến cùng trời cuối đất - Thảo khẩn khoản.

-Cùng trời cuối đất à, hừ - Lão cười khẩy - Mới vậy mà mây đã cuống lên. Nên nhớ, đây mới chỉ là đòn cảnh cáo mây thôi đấy. Tao còn chưa làm thật đâu.

-Đừng mà, tôi biết sợ rồi! – Thảo sợ hãi - Tôi sợ lắm rồi, xin ông đừng làm gì nữa! Ông ở đâu? Tôi đến.

-Tao nói để mây báo công an tới bắt tao à?

-Không, tôi không dám, tôi thề không dám! – Thảo lắc vội.

-... -Lão im lặng.

-Hay là tôi nói địa chỉ tôi đang ở, rồi ông tới?

-... -Lại vẫn im lặng.

-Tôi không dám báo công an bắt ông đâu, tôi thề đấy.

-Tiên sư mây, tao mà bị bắt thì bọn đàn em tao sẽ trả thù thay. Nhớ đừng bao giờ có ý định này.

-Tôi thề, tôi mà làm vậy thì tôi chết. – Thảo cố kiềm nén tiếng tức tưởi – Xin hãy mang tôi đi, mang tôi đi thế nào được thì mang đi đi...

-Tao giờ không thể đi được giữa thanh thiên bạch nhật. Mây biết đấy. Con chó, cứ ngồi yên chờ đấy.

Hai nắm đấm đã hình thành và được ghì lại trên đùi Phúc, từng thớ gân phập phồng trên hai mu bàn tay cho thấy nếu được tung ra thì chúng chính là những quả thối son. Nhưng Phúc chỉ trợn trừng mắt nhìn Phan, như đó là tất cả những gì có thể làm được, mặt anh đỏ rực xúc động, ánh mắt oán trách, căm hận, đôi mày xéch lên giàn giụa, môi mím chặt, hai hàm bạnh cứng.

Phan chỉ dám liếc nhanh về mặt đó, biết rằng Phúc đang kiềm chế, biết rằng cú đấm đó sẽ khó mà tung ra, nhưng không hiểu sao anh vẫn thấy sợ, chưa một vẻ giận dữ nào khiến anh run như thế. Có lẽ đó chính là do bản án lương tâm trong anh đã sẵn. Suốt mấy ngày qua tìm không được Thảo, anh đã sống trong dằn vặt, và kết quả là cuộc gặp mặt với Phúc ngày hôm nay.

-Phúc, hãy đi tìm Thảo, tôi thề là sẽ trả cô ấy lại cho ông, tôi thề là sẽ không bao giờ tranh giành cô ấy với ông nữa, tôi thề đấy – Phan đau đớn nói.

-Mây... mây có biết rằng... ngay giờ, tao có thể đấm vỡ cái sọ của mây ra không – Phúc rít qua kẽ răng, cổ nén mình trong đỉnh điểm cơn tức giận, hỗn hển nói – Chỉ cần... mây chưa từng cứu Thảo thôi, chỉ cần... mây là một thằng bình thường thôi, thì mây biết... chuyện gì xảy ra rồi đấy.

-Xin lỗi ông về tất cả. – Phan thành khẩn.

-Mây là một thằng hạ cấp – Phúc cảm phần dằn ra từng tiếng – Hết lần này đến lần khác mây giúp Thảo gạt tao, cũng là để tạo cơ hội cho mây thôi. Mây lợi dụng việc nắm rõ Thảo để lái cô ta đi sai hướng. Khốn nạn nhất là mây biết rõ điều này, chỉ có điều là mây đã không lường được hậu quả. Thằng khôn kiếp, chính mây đã hại Thảo, chính mây đã đưa Thảo đến cảnh ngộ ngày hôm nay, tao nói thế có đúng không?

Phan gật đầu suy sụp, từng lời Phúc nói như bản cáo trạng cứa vào lương tâm anh, chưa bao giờ anh cần sự bình an của Thảo đến thế, chưa bao giờ anh thêm được nhìn thấy khuôn mặt tươi vui của Thảo đến thế. Trong nỗi ân hận tột cùng, anh nhận ra rằng yêu không phải là tranh giành bằng được người con gái ấy về mình mà yêu chính là mong cho cô ấy được an toàn và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bãng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Có tân hôn nào như thế

Thảo ngồi bó gối trên giường trong căn phòng nhỏ, xung quanh chỉ có vài đồ đạc giản đơn của một căn phòng trọ, đôi mắt chìm về quá khứ. Ở đó có anh, là Phúc, với gương mặt ngang ngạnh của một kẻ thất tình phá đám. Đẹp trai, ương bướng, uy phong, trơ lì... Gương mặt ấy đã từng bị cô hắt cho mấy nhát hạt tiêu, rồi phải ách xì như sấm dậy, cũng từng bị cô lừa cho ăn cả chục trái ớt một lúc, rồi nhăn, rồi khè... giống như một con khi.

Cô chợt mỉm cười. Ngày đó cũng chưa xa vậy mà cô đã cảm giác như xa lắm. Bởi hồi đó cô rất ghét anh chứ đâu có yêu anh tha thiết như bây giờ. Bao nhiêu trò anh đã bày ra, công nhiên, tai quái, làm cho cô biết bao phen khổ sở. Dường như anh đã không ngần ngại một cách nào để được gần cô, bất chấp danh dự, điều tiếng, đúng sai, hay là việc cô có cảm giác thế nào đi chăng nữa. Còn cô, đã trả đũa lại anh bằng những cách tòi tệ nhất, thế mà cô vẫn phải thua.

Tại sao mình lại yêu được anh ấy nhỉ. Thảo cười thầm, ngẫm ra hồi đó mức điên cuồng của anh chẳng khác gì lão Mạnh, cũng vô lý chẳng kém gì lão Mạnh, người như vậy đúng ra cô phải chạy bán sống bán chết đi áy chứ, sao lại còn có thể yêu được là thế nào, lại còn yêu đến cả hi sinh cuộc đời vì anh thế này nữa.

Cô hiểu rồi, anh đã đến với cô bằng tình yêu ngang tàng nhưng tuyệt đối, tình yêu đó nó mãnh liệt, nó quyết tâm và nó rõ ràng đến như một chân lý ở trên đời. Thật âm áp, thật tin tưởng, làm tăng băng trong tim mà cô dành cho anh đã tan ra...

Cô cười hạnh phúc mà nước mắt lại chứa chan, dù đau khổ nhưng cô vẫn muốn được nghỉ về anh mãi như vậy, nhưng tâm trạng này giờ cô cũng không được chìm vào nó bao lâu nữa. Giờ hẹn với lão Mạnh sắp đến rồi, cô liếc nhìn đồng hồ, cổ vót vát lại những khoảnh khắc cuối được cùng anh trong tâm tưởng.

Giờ “chết” đã đến. Cô cắt anh tận đáy lòng. Không được làm lão ghen, cô nhắc mình vậy, phải cố gắng giữ cho anh an toàn.

8h tối, đường phố tấp nập, Thảo mặt đeo khẩu trang đứng trên hè vẫy tay đón taxi, cô mặc bộ quần áo giản dị, khoác một túi xách nhỏ vừa. Chiếc taxi tấp vào và lướt khỏi, mang cô đi.

Khách sạn Thiên Tân đẹp long lanh hiện ra trước mắt. Tuy không to lớn nhưng rất sang trọng. Lão nói muốn cho cô có phòng tân hôn không thua kém ai. Còn cô, mới nhìn thấy khách sạn đã thấy sồn da gà rồi. Khẽ lách tay vào miệng túi, cô sờ thấy những viên thuốc..., cô đã chuẩn bị cho chuyện đó.

Trong khi làm thủ tục nhận phòng, Thảo hỏi ngay.

-Chị ơi có phải có một người đàn ông trên bốn mươi đã lên phòng đó rồi không?

-Phải, lên cũng lâu lâu rồi đó – Lễ tân đáp và khá chú ý tới vẻ hệ trọng của Thảo.

-Có phải người đậm đậm, da đen, cao chừng này không? – Thảo giơ tay lên áng tầm chiều cao của lão Mạnh.

-Ừ ừ đúng rồi.

-Cho em đi nhờ vệ sinh lát, em cần ngay. – Thảo nói một cách cần kíp.

-Đây em – Chị lễ tân chỉ tay ra cửa cuối phòng.

Thảo rào bước về phía đó.

Vào nhà vệ sinh, cô lấy trong túi ra một chai nước nhỏ, một gói thuốc, ngó trước ngó sau không thấy ai, cô vội uống.

Ra ngoài làm tiếp thủ tục, thấy lễ tân đang nghe điện thoại, cô về rất trông ngóng cô, vừa nói chuyện điện thoại họ vừa thỉnh thoảng liếc cô. Thảo tự trách mình sao mà hấp tấp để cho mọi người chú ý.

Cuộc điện thoại kết thúc, lễ tân ngoắc một tấm thẻ vuông vuông bằng nhựa in mấy con số vào quai túi Thảo, không quên giải thích.

-Cái này để khách sạn bảo vệ tư trang cho khách. Không được tháo nhé.

-Vâng ạ. – Thảo đáp và đón lại chiếc túi từ tay lễ tân.

Đã nhận phòng, Thảo mở cửa, đập vào mắt cô là chùm bóng bay màu hồng xen lẫn màu tím treo từ trần nhà dài xuống tận nền, những quả bóng hình trái tim mà người ta hay trang trí cho phòng tân hôn. Lại còn sức nức mùi hoa hồng nữa, cô thấy một bó hồng đỏ thắm đặt long trọng trên bàn uống nước, dễ dàng nhận ra đó là bó hoa cưới mà chú rể tặng cho cô dâu. Tự dưng Thảo thấy ròn rợn và lấy tay chặn ngực lại. “Có hạnh phúc gì đâu mà cũng cầu kỳ thế”, cô nghĩ bụng, rồi chợt giật thót tim vì một vật khác, đó là một tấm biển long phượng in chữ “Tân hôn Hùng Mạnh * Phương Thảo” lấp lánh, đồ chót gấn trên bức tường ở chiếc giường.

Cô run lạt bật nhìn khắp phòng, chẳng thấy lão đâu, đành dè dặt khép cửa bước vào, tiếp tục đứng giữa phòng chờ đợi. . . chợt đầu óc thoáng chút bồng bềnh, thuốc ngủ bắt đầu ngấm rồi đây, cô tới chiếc giường, ngồi xuống, tay vuốt tấm nệm ga trắng muốt, lòng cô thất lại “Anh Phúc ơi, tha thứ cho em”.

-Chào em – Lão bước ra từ nhà vệ sinh, mặc bộ pijama kẻ sọc, trông đã “sẵn sàng”. Cô nhìn lão trân trân, suốt mấy ngày chờ đợi, bây giờ cô đã được gặp “thần chết”.

-Tôi đã tới rồi đây – Cô lắp bắp – Tôi đã theo ông, vậy ông phải giữ lời.

-Tất nhiên – Lão nhếch môi nham hiểm, vừa nhìn cô chòng chọc, vừa đi tới bên cô ngồi – Thế nào? Em hài lòng không, hả vợ yêu? – Lão dang tay khoe căn phòng cùng với cái cười trông sao cứ điên điên dại dại.

Thảo nhìn lão, rồi nhìn xung quanh, cùng với nỗi sợ không thể nào không chế.

-Phòng cưới của vợ chồng mình đây, em thấy chưa, ta nào có kém ai nào. Ha ha. . .

Lại một lần nữa Thảo nhìn lão, bởi tiếng cười lão hôm nay nghe sao ma quái, khiến cô ngơ ngợ điều gì mà không thể nghĩ ra.

-Chúng mình chắc chắn sẽ sống hạnh phúc, hạnh phúc mãi mãi, ha ha. . .

Lão chợt thôi không cười nữa mà si mê nhìn vào đôi mắt đang mở to tròn sững sờ nhìn lão.

-Nào, giờ anh hôn vợ yêu của anh một cái nào – Lão ngậy đại nói rồi nhấc cái túi của cô quăng lên tủ đầu giường – Nhớ em lắm rồi - Lão nâng cằm cô lên.

-Không. . . – Thảo quay ngay mặt đi, đẩy lão ra như một phản xạ.

-Em à, vợ chồng rồi là không thể thế được đâu, lại đây với anh, mau. – Lão sấn tới, sờ soạng người cô.

-Không! Cút đi! – Thảo giãy nảy, tự dung cô quên mất là mình cần phải ngoan ngoãn – Cút đi! Cút đi! - Cô hất tay lão ra.

-Cút đi à? Cô kêu tôi cút đi thì cô đến đây làm cái chó gì – Lão gằn giọng, thông tay, chẳng cần cô nữa.

Thảo co người ngồi rúm ró ở góc giường, trừng trừng nhìn lão.

-Mày cứ thế đi. – Lão dừng dung cười khẩy – Giờ tao chẳng thèm đốt nhà, mà tao đốt nó.

-Không! – Thảo bật dậy chộp lấy tay lão – Tôi cấm ông! Tôi tới đây rồi! Ông làm gì tôi thì làm!

-Thế à? Làm gì thì làm mà như thế này à? – Lão cay độc nhìn cô – Mày làm vợ tao kiểu chó gì đấy?

-Tôi. . . tôi không dám nữa – Thảo vội nín tay lão.

-Phải như thế chứ - Lão thay đổi thái độ nhanh chóng, cười kỳ quái, rồi dí mặt sát vào cô, nghiến răng -Tôi nói cho cô biết, tôi với cô chính là một cặp vợ chồng, một cặp vợ chồng không thể chia cắt. Không ai có thể cướp cô đi khỏi tôi. Không ai có thể ngăn cản tôi. Cho nên dù muốn dù không, cô vẫn chỉ có thể là của tôi. Nhớ chưa!

Thảo gât gât, rồi rũ ra, lão đỡ cô và đặt cô nằm đấy, chẳng hiểu sao cả người cô cứ mềm sụn, mồ hôi vã vọt, nhịp thở căng thẳng. Lão vuốt tóc cô để lộ ra gương mặt đẹp như tranh mà cười thích thú.

-Sợ đến thế này cơ à? Nhưng mà em vẫn phải làm vợ anh. Và dù có chết em vẫn phải làm vợ anh. Hiểu chưa?

Thảo nhắm mắt mà gât, cô mong thuốc ngủ ngấm thật nhanh, ngấm thật nhanh. . .

-Anh yêu em nhiều lắm, nhiều đến độ em không hiểu nổi đâu, anh không chịu được mất em, không chịu được em yêu người khác, cho nên anh phải thế này đây.

Thảo vẫn nhắm nghiền mắt lại. Người cô gồng lên vì cái vuốt ve của lão.

-Anh yêu em vì em quá đẹp – Lão vẫn tiếp tục chất giọng khiến cô rợn tóc gáy – Em còn hiền hậu, đáng yêu, chăm chỉ, lại đảm đang. Cho nên có chết anh cũng phải giữ chặt em.

Lão làm nhắm tiếp để tâm sự về cái tình yêu bất diệt của lão. Cô càng nghe cô càng thấy ròn ròn, có cái gì là lạ ở lão mà cô không xác định được, chỉ cảm giác là nghe như tiếng quý ở đầu vọng về. Có lẽ là do thuốc ngủ, cô cũng không thể suy nghĩ tiếp được, thuốc ngủ đang ngấm dần.

-Ê, sao vậy? – Lão lắc má cô – Sao vậy? Làm sao vậy? Sao lại ngủ thế này. Không được ngủ đâu. Đây! Đây!

- Xin lỗi, tôi quên chưa nói. Tôi uống thuốc ngủ rồi. . . -Thảo giọng yếu ớt.

-Cái gì? Mày chết đấy à! – Lão giật bắn người.

-Không, không phải đâu, tôi chỉ ngủ thôi.

-Nói láo! Mày định tự tử có phải không! – Lão trợn mắt, lắc giạt vai Thảo.

-Không. Tôi đã nói là không...

-Tao cấm mày chết, giờ mày chưa thể chết!

-Tôi không... tôi làm sao có thể...

-Nếu mày chỉ cho tao cái xác... - Lão nghiêng răng rít – Thì tao đi tính sổ cả nhà nó.

-Không! Tin tôi đi, tôi không thể chết. Tôi uống... vì tôi sợ. Lần đầu... nên tôi sợ. Tôi chỉ muốn... không phải biết gì hết. – Thảo cố nhướn mắt giải thích.

-... Hừ, vậy thì mày làm vợ tao làm gì – Lão hiểu ra, lại phùng phùng tức giận – Mày coi thường tao. Mày không coi tao là chồng. Mày chỉ muốn tao chơi một khúc gỗ. Mày chỉ muốn thằng chó chết kia!

-Không. Tôi không dám. Nhưng tôi lỡ uống rồi. Lần sau tôi không thể nữa đâu. – Thảo van nài.

-Mày nghe đây, không có lần sau cho mày nữa – Lão nghiêng răng cắn hận – Tao cho mày biết, đây là những giờ phút cuối cùng của mày rồi.

Thảo nhú mày suy nghĩ, lão tiếp tục.

-Làm vợ anh xong, em sẽ chết. Chúng ta sẽ cùng chết. - Lão cay nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Run rẩy

Bố! Bảo họ xông vào cứu Thảo ngay đi! Cứu ngay đi!

Phúc thở gấp, anh không thể tưởng tượng nổi những gì đang xảy ra trên màn hình chiếc ipad trước mặt. Đó là những hình ảnh được phát trực tiếp từ thiết bị quay lén cắm trên túi xách của Thảo.

-Bình tĩnh đi con, họ cũng đang như chúng ta, đều biết cả, không ai để cô gái đó chết đâu. – Bố Phúc giữ vai Phúc lại.

Trong chiếc xe ô tô bầy chỗ sang trọng đỗ dưới đường trước khách sạn Thiên Tân, hai cha con tiếp tục căng mắt vào màn hình ipad.

Tám thẻ ghi số gắn trên quai túi của Thảo đặt trên tủ đầu giường trong phòng khách sạn tiếp tục làm nhiệm vụ bí mật.

-Dù sao em cũng phải biết lý do tại sao em chết. Anh sẽ nói cho em biết trước khi em đi vào giấc ngủ vĩnh viễn này. Đó là vì em đẹp, vì anh si mê nét đẹp của em, vì anh quá yêu em, vì anh muốn mãi mãi có em. Thảo! Anh không muốn em vào tay ai khác. Và như vậy thì... chỉ có cái chết thôi. Em ơi!

Giọng lão nghèn nghẹn đau đớn. Thảo giờ tay quờ quạng... mắt muốn mở nhưng không mở nổi, cô đang chơi với lại với thế giới này, nhưng chẳng có ai, chẳng có gì xung quanh cho cô níu lấy, chỉ có một kẻ điên loạn sắp mang cái chết đến với cô.

-Chỉ có cách đó thì em mới mãi mãi là của anh. Và hôm nay, trong căn phòng này, chúng ta sẽ thành vợ thành chồng... thành vợ thành chồng đến thiên thu vĩnh viễn... Anh đã chuẩn bị tất cả... cho cái chết của chúng ta...

Lão gục xuống người cô khóc hùi hùi, lão cũng đau đớn lắm vì những gì đã tuyên... chợt lão vùng dậy, nắm lấy cổ Thảo, nghiêng răng.

-Anh sẽ bóp chết em, bóp chết em... như thế em sẽ không còn cơ hội phản bội anh nữa, em cũng đừng hòng đi tố giác anh được nữa, cũng đừng hòng chạy về được với thằng kia. Hiểu chưa em.

Ánh mắt long lên man dại, hần xoa xoa cái cổ Thảo, từ khoe môi lão hiện ra cái nhếch cười thỏa mãn, nham hiểm...

Hai cánh tay Thảo lại cố gượng lên không trung, vật vờ, rồi lại đập xuống. Dường như cô đang muốn cầu cứu trong chút ý thức còn lại cuối cùng, dù rất mơ hồ.

Trong chiếc xe ô tô ngoài kia, Phúc đang vật vã.

-Bố, để con vào cứu cô ấy! – Phúc muốn mở cửa xe.

-Không được! Ngồi yên đấy! – Bố Phúc giữ chặt Phúc lại – Để cho họ làm nhiệm vụ!

-Con có thể cứu được cô ấy mà, sao không để cho con vào cứu chứ! – Phúc gào lên khỏ sở.

-Không được tùy tiện, đây là công việc của cảnh sát, ở đây chờ.- Giọng bố Phúc như mệnh lệnh.

-Bố ơi, con vô cùng ân hận, sao con lại dùng Thảo để làm mồi nhử cho hấn ra như vậy, giờ con biết làm thế nào đây. Bố ơi! – Phúc run lên lấy bầy.

-Yên tâm đi con, con đã làm đúng mà, họ sắp bắt được hấn – Bố Phúc vỗ vai Phúc xoa dịu – Nhìn xem, bao nhiêu cảnh sát như vậy, sao lại không cứu nổi một cô gái hờ con.

Trong phòng khách sạn, lão Mạnh đang mân mê mặt Thảo cùng với những lời giải bày bệnh hoạn, còn Thảo thì đã nằm im, chỉ còn cái nháu mày yếu ớt trên gương mặt sắp chìm trong giấc ngủ.

-Tại em í, nếu chịu lấy anh ngay từ đầu thì bây giờ chúng mình đã có những đứa con, em đã là một bà mẹ, một người đàn bà hạnh phúc... chứ không phải chết non như thế này. Còn giờ em mới chịu anh... thì đã quá muộn. Anh chẳng còn gì để lo cho em nữa. Nhà của anh, tiền của anh, tất cả đều đã bị niêm phong. Thảo, anh không muốn mất em! Nhưng anh phải làm gì thì mới giữ được em đây chứ? Anh cũng muốn được sống cùng em trên thế gian này mà. Nhưng mà anh bắt buộc phải giết em. Hôm nay anh phải giết em. Đây là cơ hội để anh có em mãi mãi. Và hai ta hôm nay sẽ bên nhau mãi mãi. Ôi hu hu... em ơi...

Lão lại khóc hù hù rồi ghé xuống ôm lấy Thảo.

Trước màn hình ipad, Phúc như đếm từng giây đồng hồ, mặt anh xám đỏ, cả người rung lên chịu đựng, thỉnh thoảng anh liếc xung quanh để có kiếm tìm cho mình sự trấn an. Ngoài đó có những chiếc xe cảnh sát đang đậu, lực lượng công an đã sẵn sàng nhưng không biết tại sao họ vẫn chưa hành động. Bố Phúc cũng bắt đầu sốt ruột...

Màn hình không còn tiếng của lão nữa. Giờ lão chỉ ngắm Thảo, chỉ ngắm thôi, say sưa... lão còn vuốt ve cơ thể cô. Phúc chồm người lên, hơi thở phát ra phì phì như con rắn hổ mang.

Bố Phúc đặt tay lên tay Phúc, ghi lại, nhưng trong lòng bàn tay ấy vẫn run run, ông cũng căng thẳng không kém gì Phúc cả.

Trong phòng, lão Mạnh đang cúi húi hôn lên cơ thể Thảo. Thảo nằm im, mái tóc xõa dài, đen tuyền đỏ sọng sang hai bên, mắt cô nhắm nghiền, nét thanh thần chìm sâu trong giấc ngủ, cô đã hoàn toàn không biết gì.

Cộc cộc cộc! – Tiếng gõ từ cửa phòng, liền theo là lời giải thích trong trẻo của một cô gái -Xin lỗi quý khách. Tôi là nhân viên buồng, xin phép làm phiền quý khách chút ạ.

Đang mê mê mẩn mẩn, lão lập tức lóe mắt cảnh giác, nhào tới đầu giường, lách tay xuống dưới đệm, một con dao nhọn được rút ra...

-Xin hỏi, hiện quý khách đang có ở trong phòng không ạ?

Lão ngồi im lì lợm, bàn tay nắm chặt con dao.

-Thưa quý khách, tôi đang cần gấp một việc, người khách trước ở đây có quên một món đồ trong nhà vệ sinh, cần lấy để đi ngay, vậy cảm phiền quý khách cho tôi vào lấy đưa cho họ có được không ạ?

Con dao trong tay lão hạ bớt xuống, mặt lão trùng lại.

-Cộc cộc cộc! Cho hỏi phòng 706 có ai ở trong phòng không thế ạ?

Im lặng. Mắt lão lảo liên suy nghĩ.

-Xin phép quý khách, vì không thấy chìa khóa phòng 706 gửi dưới lễ tân nên tôi không dám tự tiện vào, không biết giờ này quý khách đang nghỉ ngơi tại phòng hay là đi vắng, vậy xin quý khách hãy đáp lời với ạ.

Lão hạ con dao xuống đệm.

-Thưa quý khách, nếu không trả lời thì tức là hiện quý khách không ở trong phòng, vậy tôi xin phép tự vào ạ.

-Lúc khác, giờ không được đâu! – Lão đành lên tiếng.

-À...nhưng mà họ đang cần quá, mong ông thông cảm, nếu tôi không vào được thì ông vào nhà vệ sinh lấy giúp ra đây có được không ạ?

Lão nhìn Thảo đang say ngủ, giờ đến nửa bước lão còn chẳng muốn rời cô.

-Thưa quý khách...

-Vào đi vào đi! – Lão nhăn mặt, nhét con dao xuống gối, nằm xuống nghiêng người ôm lấy Thảo, quay lưng ra ngoài, mắt nhắm cổ nhìn ra.

Tiếng tra khóa vào ồ. Tiếng “Tạch” gọn gàng. Cửa mở, một cô gái nhỏ nhắn trong trang phục buồng bước vào.

-Dạ xin lỗi quý khách – Cô nhân viên khép nép chào.

Thấy cô gái đã đi vào nhà vệ sinh, lão lại quay vào Thảo, vùi mặt vào cổ Thảo.

-Anh ơi, giúp em với ạ, cao quá, em không với được – Tiếng cô gái trong nhà vệ sinh cất ra nhỏ nhẹ.

Lão mặc kệ, còn đang ngất ngây làn da Thảo.

Bịch! Bịch! Tiếng chân cô gái nhảy lên trong nhà tắm, chắc với không tới cái đồ cần lấy. Ông Mạnh chau mày khó chịu.

-Anh ơi, giúp em với! – Cô nhân viên buồn lại thẽ thọt gọi.

-Chúng mày làm ăn như là cái con c... - Lão thôi hít ngửi, ngồi phất dậy.

-Đâu nào? – Vừa vào nhà vệ sinh, lão đã ngẩng cổ nhìn lên tường.

-Đây này. – Cô buồng một tay giờ lên, tay kia khép cửa nhà vệ sinh lại.

Bên ngoài cửa phòng mở, một toán cảnh sát ập vào, một nhóm lao tới bên Thảo đang ngủ, một nhóm xông vào nhà vệ sinh.

Huych! Huych! Trong nhà vệ sinh có tiếng đánh đấm. Nhưng chỉ vài giây lão Mạnh đã bị khóa gọn trong đôi tay mảnh dẻ của nữ cảnh sát ần danh cô phục vụ buồng.

-Nguyễn Hùng Mạnh, anh đã bị bắt. – Một khẩu súng dí vào đầu lão. Cảnh sát đã ập tới, đông đặc.

Xoạch! Tiếng chốt cửa còng số tám. Tay lão đã bị tra vào.

Từ cửa, Phúc len vào chen qua đám cảnh sát, mặt anh lúc này trở nên trắng bệch, mà mồ hôi lại vã ra sau trăn căng thẳng vừa rồi, anh lao tới Thảo, lay cô.

-Thảo! Thảo ơi! – Phúc gọi thống thiết.

-Không! Nó là của tao! Của tao! – Lão Mạnh gào lên, nhào cả người ra.

-Thảo! Anh đây! Phúc đây! – Phúc vẫn lay.

Thảo không một chút phản ứng, cô vẫn nằm yên, môi thắm, má hồng, xinh đẹp quyến rũ như một nữ thần trong giấc ngủ, hình ảnh ấy chỉ khiến cho Phúc càng thêm đau xót, anh bế Thảo lên, áp mặt vào má cô.

-Anh đưa em đi bệnh viện.- Phúc nghẹn ngào.

Anh bồng Thảo ra khỏi phòng, cơ thể cô mềm lút trong tay anh, ngang qua mặt lão.

-Không! Không! Trả cô ấy lại cho tôi! - Lão rống lên –Thà tôi ra! Thằng kia! Tao giết mày! Tao giết mày...!!!

Tiếng lão gào hét điên loạn đằng sau, tiếng hô của cảnh sát ghì lão lại... lão cố bằng hết sức bình sinh để thoát, nhưng thoát làm sao được, lão chỉ còn có thể thét gào trong tuyệt vọng.

-Thảo! Thảo ơi! Đừng bỏ anh! Thảo ơi!

Tiếng kêu của lão như con thú bị trúng đạn, vang khắp cả khách sạn...

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Hư ảo

Đêm.

Những vì sao li ti lấp lánh trên nền trời tối sẫm, trải ra tít không gian mênh mông xa xăm. Dưới trời sao là một biển những mái nhà nhấp nhô san sát, những con phố vắng nằm xen kẽ, những rừng cây lặng im, đèn đường thưa thớt. Tất cả đang dành cho giấc ngủ.

Bệnh viện.

Hai khối nhà lớn của bệnh viện cũng đang chìm trong màn đêm. Thảo đang ngủ say trên giường bệnh. Phúc ngồi ghé ngay cạnh, ngủ gà gật, tay vói sang nắm bàn tay Thảo. Tuy không nguy hiểm, nhưng việc cô ngủ quá sâu mà lại là loại thuốc không rõ nguồn gốc nên cô phải nằm lại viện. Phòng bệnh tắt điện, ánh sáng từ chiếc đèn ngủ tỏa ra một màu vàng mờ ảo.

Chợt tay Thảo động đậy, Phúc lập tức bừng tỉnh, anh nhìn vào khuôn mặt của Thảo, cô đang hé mắt nhìn. Anh liền nhoài tới nắm tay cô. Bàn tay anh cảm nhận rõ những ngón tay cô đang cố nắm chặt tay anh lại.

- Thảo, anh đây, anh đây em... - Phúc khấp khởi.

Thảo vẫn cứ ngấm anh, bằng đôi mắt đang cố chống lại sức mạnh của cơn buồn ngủ, có lẽ thuốc ngủ vẫn chưa tan hết.

- Là anh. Anh vẫn ở đây với em đây. - Phúc vui mừng.

- Anh... em còn thấy được anh sao? Sao em lại có thể thấy được anh thế này? - Đôi mắt còn dờ dại của cô vẫn ánh lên được nét vừa vui vừa kinh ngạc.

Phúc cũng cười, cảm thấy hạnh phúc vô bờ bến khi nghe giọng cô nói.

Anh thấy Thảo nắm tay anh chặt hơn nữa, hình như sợ chưa đủ, cô còn ghì lấy, thở hổn hển cả lên.

- Ở đây với em. Đừng đi nhé. - Giọng cô khe khẽ, gấp gáp.

- Ủ, anh ở đây với em mà - Phúc cũng nắm lại tay cô. Đôi mắt anh nhìn cô mê đắm.

Thảo luồn tay kia ôm lấy anh, thỏn thức.

- Còn được gặp anh thế này... chắc là... ông trời thấy em đáng thương quá. Mà em... đáng thương thật đấy... anh ơi...

- Thảo, sao vậy em?

- Lại còn được nghe giọng anh nữa. Anh Phúc, em muốn được sống lại, em muốn được ở bên anh mãi mãi cơ...

- Cái gì? - Phúc chợt dạ.

- Chốc nữa diêm vương quỷ sứ sẽ lôi em đi, em sẽ phải xa anh, em không muốn thế đâu, em không muốn. - Cô lắc đầu sợ hãi.

- Kia Thảo!

- Để em được nói, em biết em chẳng có nhiều thời gian đâu.

- Thảo!

- Cho em được nói với anh đi - Thảo van lơn vội vã - Thời khắc này chắc sẽ qua nhanh lắm, mà em thì còn vô vàn điều chưa nói được với anh.

- Thảo, không phải đâu em - Phúc nghẹn giọng.

- Em sợ anh biến mất lắm. - Thảo vẫn sợ hãi rói rít, cô nói một cách gấp gáp - Em yêu anh, em chỉ yêu có mình anh, anh có biết không anh.

- Anh biết mà, anh biết.

- Anh làm sao mà biết được. Em đã giấu anh hết. Em nói em yêu Phan nhưng đó là để cứu anh thôi. Vì em lo cho anh, em sợ lão ấy hại anh, hại gia đình anh, nên em bắt buộc phải bỏ anh.

Thảo nói đến đây thì cơn nghẹn ngào kéo đến, cô nấc lên, những giọt nước mắt đau khổ lăn dài trên đôi má.

- Bỏ anh... em đau lắm, từng ngày, từng ngày, em cứ nhớ anh. Rồi em biết anh có người khác. Nhưng em không trách anh, em biết mình phải hi sinh. Vậy mà anh ơi... - Giọng Thảo trở lên tức tưởi - Theo lão rồi thế mà lão còn muốn giết em. Lão đã giết em... giết em, anh ơi...

Đôi bàn tay Thảo đã bấu chặt vào Phúc mà giờ còn run lên vì xúc động, giọng cô thê thiết đau thương pha lẫn lòng căm phẫn.

- Em thật không ngờ lão ấy lại độc ác bạo tàn như thế, số em thật quá đen. Em không muốn chết. Nhưng... em đâu biết là em phải chết. Em đã uống thuốc ngủ. Trời ơi, thuốc ngủ, em đã không thể làm gì để chống lại. Em đành chịu chết! Em đã để lão giết chết em mất rồi anh ơi!

-Không... không... em ơi...- Phúc ngăn lại nhưng xúc động đến nghẹn cổ, không thể nói lên lời.

-Em chết thế nào, có kinh sợ lắm không. Em chẳng thấy đau, nhưng tim em đau quá. Em ân hận... - Thảo khóc nức - Mẹ em... mẹ em đến chết đi sống lại vì em mất thôi. Mẹ ơi. Con không muốn bỏ mẹ thế này đâu. Anh Phúc, hãy nói với mẹ giùm em, rằng em ngàn lời xin lỗi mẹ.

-Em đừng nói nữa Thảo ơi... - Phúc vừa thốt ra câu, cổ đã bị chặn lại nghẹn đắng.

-Em muốn được sống lắm, sống để chăm sóc mẹ, sống để được nhìn thấy anh, yêu anh, nghĩ về anh, cho dù anh không còn là của em đi nữa. Và Phan, ôi, người bạn tốt nhất của em, ân nhân của em, em muốn sống để động viên anh ấy nữa, em cũng muốn chứng kiến ngày anh ấy thành đạt. Chỉ vì em mà anh bao lần ấy phải bỏ đi những công việc tốt rồi.

Phúc sụ sùi, chỉ có thể lấy tay lau nước mắt cho Thảo, chưa bao giờ anh rơi vào trạng thái muốn nói ra nhưng lại không thể được thế này.

-Nhưng... lão đã cướp hết của em... những gì còn lại, biến em trở thành nỗi đau cho bao người. Mẹ em, anh, anh Phan, xin tất cả hãy tha thứ cho em.

-Thảo ơi! - Phúc nức lên.

-Anh đau vì cái chết của em lắm có đúng không? Em biết là anh vẫn còn yêu em mà, anh rất yêu em. Không hiểu sao em cứ thấy vậy. Cho dù anh có bao nhiêu cô gái khác, em vẫn biết là anh vẫn rất yêu em.

Phúc chỉ biết ôm xiết lấy Thảo, người anh rung lên vì xúc động, lần đầu tiên trong cuộc đời, một thằng con trai như anh phải khóc đầm nước mắt vì con gái.

-Em biết giấc mơ này sẽ không thể giúp em nói được với anh, hai chúng ta giờ đã cách biệt... giữa hai thế giới. Em không thể gặp được anh được nữa. Nhưng mà anh ơi! Không ai có thể ngăn được em yêu anh cả, không gì có thể cả. Em sẽ mãi mãi yêu anh, yêu mãi mãi, ngay cả khi chết đi rồi, em cũng vẫn yêu anh, em yêu anh...

Không thể chịu đựng được nữa, môi Phúc tìm về môi Thảo. Trong ánh đèn ngủ dịu dịu, hai nửa yêu thương cùng rực cháy với nụ hôn đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tan Bã Rời Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Kẻ hạnh phúc

Bốn tháng sau.

Một buổi sáng đẹp trời hiếm thấy.

Trời cao trong xanh, gió lồng và mát rượi, nắng vàng sưởi ấm khắp cánh đồng.

Từ xa đã thấy khu vực trại giam nằm trên một quả đồi, xung quanh là đồng lúa bát ngát. Trên con đường nhỏ rẽ vào trại, một chiếc xe con màu đen đang lướt về cổng trại.

Bàn tay đang cầm lái trên chiếc vô lăng lóe lên màu sáng của chiếc nhẫn mới trên ngón tay đeo nhẫn cưới. Và bên cạnh cánh tay vững vàng đó là làn váy mềm mại của một cô gái, tay cô đặt trên đùi, ngón tay lấp lánh chiếc nhẫn giống như thế.

Trong trại giam.

Ông Mạnh quần áo phạm nhân đang cầm chổi quét dọn phòng giam, nét mặt thanh thản yên bình, chiếc chổi đều đều lướt trên nền nhà, tới chỗ một phạm nhân khác đang ngồi phệt đó thì dừng lại.

-Đứng lên để quét nhà nào - Y ôn tồn nhắc, nhưng người này như không nghe thấy, mặt vẫn đờ đẫn đi tận đầu tận đuôi. Y đánh bỏ qua chỗ nó mà quét tiếp.

-Em ơi em sống khôn chết thiêng thì tha thứ cho anh... - Nó lại cất cái thứ giọng rên rảm nã nè.

Thằng đó tội giết vợ, chốc chốc lại lâm nhảm như một thằng thần kinh. Mà chắc rồi nó sẽ thần kinh. Từ hôm nó tới đây, cả buồng phải nghe tiếng dầy xé lương tâm của nó.

Còn y, y biết mình là kẻ hạnh phúc nhất trên đời.

“Thảo ơi. Em lấy chồng chưa?” Y vui vẻ tự hỏi mình “Khi làm cô dâu trông em thế nào nhỉ?” Y mừng rỡ tới Thảo cứ như đứa trẻ mơ tới cô tiên

trong truyện cổ tích.

Thảo là nàng tiên trong lòng y, bây giờ, ở đây, với những tháng ngày tù tội dài đằng đẵng đợi phía trước, y vẫn vui mừng, dù sao nàng tiên của y vẫn chưa bị y làm sứt lấy một chút da, cô ấy vẫn sống, và hoàn toàn được khỏe mạnh.

-Phạm nhân Nguyễn Hùng Mạnh, có người tới thăm – Tiếng quản giáo từ ngoài cất lên.

Đi dọc hành lang nhà tù với hai bên là hai cánh sắt áp giải, đầu óc y mơ mộng nghĩ tới một điều mà biết sẽ không bao giờ thành hiện thực. Thảo có tới thăm y không nhỉ? Không bao giờ, con bé đã hận mình thấu xương, và Phúc càng không bao giờ cho nó làm điều đó.

Nhưng mà tìm y như... rụng xuống, khi vừa thấy người tới thăm mình.

Thảo tới thăm y.

Xinh đẹp, nồng nàn và đầy sức sống. Chiếc đầm kín đáo và hơi diêm dúa kia không che được cơ thể nảy nở của cô gái đương thì xuân sắc nhất. Nàng thấy y thì đứng lên, đôi mắt vẫn còn lo sợ, Phúc ngồi bên cạnh, phóng tia mắt nhìn y như kẻ thù.

Y chợt bật khóc lên rung rức, một cảm xúc đau khổ xen lẫn với hạnh phúc ào đến khiến toàn thân y run rẩy, người con gái đáng yêu quỵên rũ đến đường kia đã có lần bị y rấp tâm sát hại. Sao lại có thể như vậy chứ, y yêu cô ấy, yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời này, nhưng y đã để tình yêu đó hóa thành quỷ dữ...

Nếu như lúc ấy không có ai ngăn cản, hay nói đúng hơn nếu như lúc ấy không có một lực mạnh khổng lồ, chuyện đó đã xảy ra... Không!!! Y rùng mình, y lạnh toát, trái tim y như bị ai banh xé, lần nào cũng chỉ cần vừa chạm đến ý nghĩ đó thôi, y đã như vậy rồi.

Y gục xuống bàn mà khóc tiếp, lại một lần nữa y bật khóc vì tạ ơn trời đất, con quỷ ngày đó đã không thể nào thực hiện được ý định, thậm chí nó còn không động đến được một sợi lông măng của nàng ấy... Để cho nàng ấy giờ đến đây, tỏa ra hương sắc ngát ngậy hơn trước, điều đó bởi có một người...

Y ngẩng lên nhìn Phúc, nhìn như một nhân vật vĩ đại, đã giằng lại được nàng từ tay quỷ. Anh ta đang ngồi bên nàng ấy, tương mạo uy nghi lồng lộng, anh ta chính là người mang cho nàng hạnh phúc, không chỉ nàng mà còn cả cho y, bởi hạnh phúc của nàng chính là hạnh phúc của y rồi.

Y lại nhìn Thảo, người con gái bằng xương bằng thịt, đang xinh đẹp, an bình và hạnh phúc kia mới thực sự là điều y muốn.

Y cảm động khóc không cầm nổi nước mắt.

-Phúc, tôi biết ơn cậu, tôi sẽ mãi mãi nhớ ơn cậu, cậu đã cứu Thảo, cứu tôi. Cậu thật là vĩ đại. Tôi rất khâm phục cậu. Hãy cưới Thảo, tôi muốn cô ấy lấy cậu, bởi chỉ có cậu là người tôi yên tâm nhất.

Y nghẹn ngào nói ra những lời tận đáy lòng. Y còn nắm tay Phúc đầy thành khẩn, y thực sự muốn Thảo được trao gửi vào một con người như Phúc.

Thảo mở túi sắc lấy ra một tấm thiệp cưới, đặt nó lên bàn, đẩy về phía y.

Tấm thiệp hồng sang trọng run run trong tay y, mở ra hai chữ Phương Thảo, Hoàng Phúc lấp lánh, tỏa như hào quang trước mắt y.

-Cảm ơn em – Y nghẹn ngào gật gật – Anh sẽ giữ mãi, anh sẽ coi nó là kỷ vật. Chúc em hạnh phúc, thật hạnh phúc.

Hai người họ đưa mắt nhìn nhau, chắc không hiểu tại sao lại có một Nguyễn Hùng Mạnh thay đổi như thế.

Ông Mạnh đã đi về tới cuối hành lang, tấm thiệp khư khư cầm trong tay. Dáng ông đã nhỏ tí mà Thảo vẫn thấy ông còn ngoái đầu nhìn lại. Cuộc gặp đã kết thúc, cô muốn đến đưa cho ông ta tấm thiệp để giúp ông ta tỉnh ngộ nhanh hơn, chăm chỉ cải tạo hơn. Thế nhưng ông ta đã thay đổi mau hơn cô tưởng.

-Ông ấy đã thực sự thay đổi – Thảo nhận xét khi cánh cổng tù vừa khép lại.

-Ừ - Phúc đáp – Công lý đã làm ông ấy thay đổi.

-Em vẫn muốn làm đơn xin giảm án cho ông ấy, anh đừng ngăn cản em nữa có được không? – Thảo nhìn Phúc đầy mong đợi.

Phúc gật. Anh đồng cảm nắm tay Thảo.

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Anh em - The end

Tiếng loa phát thanh viên liên tục cất lên hướng dẫn hành khách cho những chuyến bay tiếp theo. Sảnh đón tiễn khá đông người, Phan và Thảo đứng trò chuyện ở gần cửa vào làm thủ tục. Phan sắp lên chuyến bay sang Úc.

Cách đó khoảng chục bước chân, Phúc đang đứng nói chuyện điện thoại. Bên cạnh là Thư, trong chiếc đầm ren sang trọng, cô đứng thanh thản, thỉnh thoảng lại ngó Phan.

-Này nhé, mày đem tiền tới phòng bệnh số 316, nói với người ta tên tuổi của tao, thế là người ta biết... - Phúc dặn dò Sơn trên điện thoại.

-Thế à, nhưng tao chỉ sợ mấy tay nhà báo, phỏng vấn mới chả chụp hình, ón lăm, mặt tao đâu phải là mặt đi làm từ thiện. – Sơn cau có.

-Thì mày cứ tùy cơ ứng biến. Nhanh lên. Mà này, mặc quần áo của ông già, chứ nếu không, nhìn cái bộ dạng của mày, thì tiền đấy nhưng mà giải thích mỗi mồm chưa chắc người ta đã nhận.

-Rách việc, tao đang đi chặn em, mày bảo tao mặc đồ của ông già để em tao chạy mất dép à.

-Gi mà mới mở mắt ra đã em em thế! – Phúc cần năn.

-Thưa bố, thế chẳng phải bố cũng đang hầu em đấy hả. Mà ai lại dẫn vợ đi chia tay chia chân thẳng người yêu cũ bao giờ. Đúng là khủng! – Sơn tức tối.

-Kệ tao, tao chiều vợ kệ tao!

-Không nói chuyện với mày nữa, giờ mày là thẳng thoái hóa biến chất.

-Hề hề...

-Thẳng biến thái. Thẳng lấy vợ sớm. Thẳng sợ vợ!

-Hề hề...

-Hề hề... - Sơn cười nhại – Đã hứa là trên ba mươi mới vào rọ, thế mà đã...

-Thôi khản trương đi đi, không muộn giờ người ta hoãn mổ đấy. – Phúc nhắc.

-Hoãn thì thôi. Làm nhà hảo tâm việc gì mà phải phát sốt lên thế.

-Thôi nào, bà ấy có hoàn cảnh giống mẹ vợ tao mà.

Ở chỗ Phan và Thảo, hai người đang đứng quay mặt vào nhau. Trông Thảo da dẻ hồng hào, ánh mắt rạng ngời, nói lên rằng cô đang có một cuộc sống tràn trề hạnh phúc.

-Phúc mà bắt nạt em thì nói cho anh nhé. – Phan dặn dò nghiêm túc.

-Không có đâu, anh ý chiều em lắm.

-Nó mà lém phéng với ai, cũng báo anh. – Mặt Phan lại đa nghi.

-??? ... À... Đừng lo, em đây cũng chẳng vừa đâu – Thảo nói rồi mím môi ra điều ghê gớm.

-Em í à, để xem em thì làm gì được nó, nhưng mà anh đã nói với nó rồi, nó mà có lỗi với em thì anh sẽ về mang em đi ngay.

-Ui chết sao lại nói thế, nói thế thì bao giờ hai người mới vui vẻ được với nhau!

-Chẳng sao, anh phải cho nó biết điều anh muốn.

-Anh thật là... em đâu cần anh can dự thế, em chỉ cần giờ hai người có thể ngồi uống rượu với nhau thôi.

-Sẽ có ngày đó, mà không xa đâu. – Phan nói chắc.

-Anh nói xạo, anh như vậy thì hai người chỉ có đánh nhau, chứ lấy đâu ra chuyện cùng uống rượu. – Thảo xụ mặt.

-Này, đây là anh trai bảo vệ em gái nhé, làm sao mà đánh nhau.

-Sao? Anh trai? Em gái? – Thảo tròn mắt.

-Ừ - Phan cười hiền.

-Anh làm được không? – Thảo nghi ngờ.

-Được, anh xác định rồi.

-... - Thảo nhìn Phan lặng người.

-Kìa Thảo.- Phan thốt lên.

-Em vui quá. – Thảo cảm động quàng ôm vai Phan - Cho em ôm anh trai em một cái.

-Ê ê ê, sao lại quá đáng thế kia, đã gặp riêng vợ người ta rồi, giờ lại còn thế nữa! - Ở đằng kia Phúc vừa thấy đã chỉ tay bất bình, tay kia điện thoại còn ốp bên tai.- Thôi thôi nhé. – Phúc vội cúp điện thoại, hậm hực – Cái thằng... thật chẳng coi mình ra cái gì...

-Anh nói thế oan cho anh Phan rồi - Thư bụm miệng cười – Là vợ anh ôm người ta chứ. Ôi buông ra rồi, gớm, ghen ghê quá.

-Tôi không ghen nhưng nó đã mấy lần dụ cô ấy, bảo sao tôi không cảnh giác.

Thư lại bụm miệng cười.

-Còn cô nữa, sao cứ làm cái bóng mãi? – Phúc quay nhìn Thư.

Thư khép miệng cười, gật nhẹ, im lặng.

-Chúng ta đều cứ như mắc nợ nó. – Phúc bức bối - Tôi thì đã đề nghị giúp đỡ nó mấy lần, nhưng nó không chịu. Rất cứng đầu.

-Anh ấy làm như vậy là đúng, tôi hiểu anh ấy, anh ấy phải tháo gỡ vấn đề tình cảm, và anh ấy đã chọn con đường ra đi. Nhưng tôi tin, với năng lực của anh ấy, thì khóa học này sẽ đem lại cho anh ấy rất nhiều. Anh ấy sẽ không chỉ vượt qua được nỗi đau hiện tại mà còn sẽ trở thành một kiến trúc sư sáng giá. Sẽ có rất nhiều cơ hội chờ anh ấy khi trở về.

Phúc gật, rồi lại nhớ ra.

-Còn cô thì sao?

-Tôi vẫn yêu anh ấy.

-Ai za, nan giải quá. – Phúc gãi đầu.

-Không sao, tôi biết anh ấy sẽ chỉ đến với tôi khi thực sự yêu, và ngày đó sẽ có. Tôi tin vậy.

Phúc mỉm cười và cùng với ánh mắt thán phục, anh giục Thư.

-Nếu vậy thì đừng tội gì mà không làm kẻ phá đám đi, tôi nghĩ tôi chịu đựng thế cũng đã quá đủ rồi đấy, tôi đi gọi vợ tôi về đây.

Phúc hăm hở đi tới bên Thảo. Thảo vẫn đang quay mặt vào Phan.

-Thảo, trông em thật hạnh phúc, anh vui lắm. – Phan nói với Thảo.

-Nào, đương nhiên là cô ấy rất rất rất rất hạnh phúc rồi – Phúc nhấn mạnh và ôm eo Thảo kéo về mình. – Bà xã à, thời gian không còn bao lâu nữa, trả chỗ cho người khác thôi em – Phúc nói rồi nháy mắt với Thư.

Dáng thướt tha của Thảo bị kéo sang bên bởi một vòng tay vạm vỡ, mở ra đằng sau một cái dáng mềm mại khác đang chậm chậm tiến về Phan. Cô ấy là Thư, đang nhìn anh, rất dịu dàng và sâu lắng. Phan đáp lại ánh mắt ấy bằng một nụ cười, một nụ cười thật giản dị, nhưng lại làm chân cô ấy bước tới nhanh hơn.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Tan Băng Rồi Đó Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.